

အမှတ် ၃၁၃၊ မိလိန်လမ်း၊ ၂၀၁၅

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား

အကယ်ဒမီ
အိန္ဒြာကျော်ငြိမ်း

မိတ်ကပ်၊ ဆံပင်၊ ဝတ်စုံ - ခင်စိုးဝင်း

ယန်း - မာရီကျော်

ဆုတ်ပုံ - Jason

BURMESE
CLASSIC

၁၃၇၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်

ဝင်းငြိမ်း ဖိပ်တည်းဖြတ်သည်

အိမ်
ရုပ်ရှင်

အမှတ် ၃၁၃ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၅

ဓာတ်ပုံတည်း

မျိုးမြင့်ညိုမ်း

စာတည်း

လင်းနိုင်ဦး

အမှုဆောင် စာတည်း

မသိတာမင်း

BURMESE
CLASSIC

ရွှေပန်းချီ - ဇော်ဝင်း(ငှက်ပျောသီး)၊ ဆန်နီညိုမ်း၊ မေညွန့်ဝေ၊ မုတ်သုံ၊ မြင့်မောင်ကျော်၊ မျိုးမြင့်
လှမြင့်ဆွေ၊ လင်းစက္က၊ ဝင်းတင့်၊ မောင်နိုး၊ ရိုးအောင်၊ အောင်ကျော်၊ မေသစ်တ
လွန်းအံ့၊ မိုးသော်တာ၊ Winlswadia၊ မျက်နှာပုံ၊ Jason၊ ရွှေဓာတ်ပုံ၊ Jason၊ လင်းနိုင်ဦး၊ လူးခြင်္သေ့
ရွှေပန်းချီ - မိုင်းခင်လွန်း၊ မြိုးဦးဝိုင်၊ ရွှေဓာတ်ပုံ - စိမ်းလဲ့စံ၊ မိုးမိုးမြင့်၊ ဓာတ်ပုံ - ကောင်းစံဝင်း

သူတို့အရေး
အောင်သန်းထွန်း ၄။

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့
ဝင်းငြိမ်း ၁၀။

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး
လင်းနိုင်ဦး ၁၂။

အနုပညာအလုပ် ကြိုးစားပြီး
အားထုတ်သွားဦးမယ်
ဆိုတဲ့ အိန္ဒြာကျော်စင်

One Minute Interview

လင်းနိုင်ဦး ၂၀။

မွေးမွေး၊ ရဲရင့်အောင်

ခင်တာဗျူး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

မာရ်နတ်ရဲ့စည်းစိမ်နဲ့ ၅၀။

ဆရာ ကြူးနှစ်

မြောက်ဖျားကို ၅၄။

လွမ်းတဲ့

ဆရာမ စံပယ်ဖြူနု

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

ရာပြည် ၆၂။

ကံကြမ္မာ

တင်းနစ်ကွင်းထဲမှာ

အသာရနေသေးတဲ့

အဆိုတော်

Rod Stewart

ဇနီးညီမိ ၈၀။

ဒရူးဘယ်ရီမိုနဲ့

ဟောလီဝုဒ်ဘဝခရီး

လူမဝန်းကျင်

ရိုက်ကူးအောင်၊ NY၊ ၃၀။

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်

အတွက် ရန်ပုံငွေရှာဖွေပွဲများ

မိုးကျော်ထွန်း ၄၂။

မိတ်ကပ်အထူးပညာရှင်များ

ရွှေရုပ်ရှင်

မိုးကျော်ထွန်း

၂၄။ အမှတ်ပြည့် ပေးရမယ့်
စီးရီး

၃၆။ လေယာဉ်ပြန်ပေးဆွဲ
ရုပ်ရှင်ကား

၄၆။ ဒါရိုက်တာဝင်းထွန်းထွန်းရဲ့
ချစ်သူက စတော်ဘယ်ရီ
ကျွန်မက ချယ်ရီ

၅၈။ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာမယ့်
ငဘ

၆၈။ မဟော်ဂနီရဲ့ ရည်းစားဦး

ရွှေဝတ္ထု

၉၀။ နိုင်ငံခြား

ပွဲလက်မြင်ကွင်း

၁၀၄။ အနုပညာဆိုင်ရာ

၊ ဖြစ်ရောက်

အကိစ္စမကြိုက်သည့်
လူမိုက်ကျွန်တော်

၁၁၆။ အင်္ဂလိပ်

အမျှင်တို့ရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာ

၁၂၄။ ကောင်းမြတ်

ချိုမြိန်သော ဒဏ်ရာ

၁၄၀။ မိုးကျော်စင်

ဂစ်တာ

၁၄၆။ ကိုမောင်ဌေး၊ ဦးဦး

တံခွန်ထူကြသူများ

၁၅၂။ ထွန်းကောက်ထွန်းသစ်

ပျဉ်းမပင်အောက်

တစ်နေရာစာ

၁၈၀။ မလေးအယ်

နှစ်ကူး...အမှူး

၁၈၆။ ထန်

ကမ္ဘာတစ်ခြမ်း အမှောင်

ရွှေခလုံးသား

၁၈၆။ ရဲရင့်လုံ့လ သေး-မနိုး

မြတ်နိုးတယ်မက

အချစ်ဖြစ်စေ

ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၁၃၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

ဝင်းငြိမ်း စိစဉ်တည်းဖြတ်သည်

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

ဈာနယဉ်ကျေးမှုမလေး ၉၂။

အမေ

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

ချော့ဒီမိုကရေစီ၊ မန္တလေး။ ၂၁၈။

ဆောင်ကျမြို့တွေဆိုင်းခဲ့ပြီ

ရသစာတမ်း

ယုယ ၁၃၆။

ဖောင်တိန်ကလေးတွေ

(သို့မဟုတ်)

ဘောပင်ကလေးတွေ

ရွှေသုတ

မေတ္တာဦး ၈၄။

ကူးဘာ(Cuba) ခရီး(II)

မောင်သန်းချော့၊ တာချီလိတ်။ ၁၁၀။

ကုန်းဘောင်ဆက်

မောင်နှမများ၏

ဒုတိယအကြိမ်

သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ

မြင့်သန်း ၁၆၀။

နန်းကျဘုရင်

သမိုင်းနှင့်

သမိုင်း၏ အစိတ်အပိုင်း

သေဗီဘုန်းသစ် ၁၈၆။

သူတို့ ဘယ်လို

ဖန်တီးခဲ့သလဲ (၁၁)

(ကလေးဖတ်ဖို့

ပုံပြင်၊ စာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထု ဘယ်လိုရေးမလဲ)

အက်ဆေးအကြောင်း

အက်ဆေး

၁၃၀။ မောင်ရုန့်မာ

၊ ကျောင်းကုန်း၊

ဆင်တစ်ကောင်၏

အသက်ကို

အရှက်နှင့်လဲခဲ့ခြင်း

ရွှေအသစ်

၁၉၂။ _____

၂၀၀။ _____

၂၀၈။ _____

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက် (၁၇)၊ အသန်း (၄-၀၁)

၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်)

ပိုင်စာဆောင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်

ရမ်း-၀၁-၉၀၁၀၇၀၁

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာလုံး၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှင့်

ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၀၉၇၀)၊ မန္တလေးမြို့တိုက်

အမှတ် ၁၁၁၀၊ ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း

၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုဇုန် ဘောင်အုပ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေထုတ်ဆေးသူ-

ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၁၀၉၁)

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ဟောစလူလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေခြင်ချိရေး-

မန္တလေးမြို့

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ဟောစလူလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရမ်း-၀၁-၃၉၀၂၂၀

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၅

E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at :

iTune Store

အနုပညာသက်တမ်း ၃၂ ပြည့် စိုးသူ မန္တလေးမှာ ဖျော်ဖြေမည်

အကယ်ဒမီ သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော် စိုးသူရဲ့ အနုပညာသက်တမ်း ၃၂ ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ရပ်ကို မန္တလေးမြို့ မန္တလာသီရိ အားကစားကွင်းမှာ ကျင်းပမယ်လို့ သိရပါတယ်။

Striking Thunder Entertainment က စီစဉ်ကျင်းပတာဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့မှာ ပွဲဦးထွက်ကျင်းပကာ ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့မှာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်နေ့မှာတော့ တောင်ကြီးမြို့မှာကျင်းပမှာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

သူတို့အရေး

ရွှေအမြူတေရပ်စုံပဂ္ဂလင်း၊ အပတ် ၃၃၃၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၇

နုလုံးသားအမှတ်တရ ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးပြီးစီး

မိုးကောင်းကင် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ
နုလုံးသားအမှတ်တရ လို့ အမည်
ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို
ထိုင်းဒါရိုက်တာ၊ ထိုင်းစက်အဖွဲ့တို့နှင့်
ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားပြီဖြစ်ပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားမှာ မြန်မာသရုပ်ဆောင်များ
ဖြစ်တဲ့ နေတိုး၊ နိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊
ဝတ်မိုးရွှေရည်၊ ထိုင်းမင်းသမီးတစ်ဦးတို့
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသား
ပညာရှင်များနှင့် ရိုက်ကူးရာမှာ
နေတိုးက ပညာအများကြီးရခဲ့တယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ အထူးသဖြင့်
သူတို့ဇာတ်ညွှန်းများမှာ ဇာတ်ဝင်ခန်း
တစ်ခန်းရဲ့အချိန်ကို သတ်မှတ်ပေးထားပြီး
ဖြစ်တဲ့အတွက်
မလိုအပ်ဘဲ ရိုက်ခဲ့တာတွေ မရှိတော့ကြောင်း၊
မြန်မာရုပ်ရှင်ကားများမှာတော့ မလိုအပ်ဘဲ
ရိုက်တာတွေများနေတဲ့အတွက်
ပြန်ဖြတ်ပစ်ရတာတွေ အများကြီးရှိကြောင်း
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

အကယ်ဒမီ ဒေါ်တင်တင်နွဲ့ ကွယ်လွန်

ဒါရိုက်တာ ဦးချစ်ခင် ရိုက်ကူးသည့် မြတ် ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားဖြင့် သရုပ်ဆောင်လောကသို့ ဝင်ရောက်
လာခဲ့သော အကယ်ဒမီ တင်တင်နွဲ့သည် နိုဝင်ဘာလ ၁၀
ရက်နေ့က ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် နှလုံးရောဂါဖြင့်
ကွယ်လွန်သွားခဲ့၍ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့ နံနက်
၁၀ နာရီအချိန်က ရေဝေးသုသာန်တွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်နွဲ့သည် ဒါရိုက်တာ ဦးသုခ
ရိုက်ကူးသည့် ကျွန်မမှာ မိန်းမသား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား၌
စိုးနိုင်၊ ဒေစီကျော်ဝင်း၊ ဦးသိန်းမောင်တို့နှင့်အတူ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး သရုပ်ဆောင်မှု ထူးချွန်
ပြောင်မြောက်ခြင်းကြောင့် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်အတွက်
အကောင်းဆုံးအမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆု ချီးမြှင့်ခံရသည်။
ဗဟန်းမြို့နယ်ကောင်စီဝင် (နောင်တွင် ရန်ကုန်တိုင်း
ကောင်စီဝင်)ဖြစ်လာခဲ့သူ တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး
ဦးသက်ထွန်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် သရုပ်ဆောင်
လောကကို စွန့်ခွာခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ကားပေါင်း ၃၀ ကျော်
ရိုက်ကူးခဲ့သူဖြစ်၏။ သားနှစ်ဦးဖြစ်သည့် (ကိုဇာနည်
ဝင်းထွန်း)၊ (ကိုစိုးသူရထွန်းတို့ ထွန်းကားခဲ့သည်။
မောင်မြိုးပြည့်ဇာနည်ထွန်း၏ အတွားဖြစ်သည်။
ဒေါ်တင်တင်နွဲ့သည် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက်
၇၁ နှစ်ရှိပြီး ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းမြို့နယ်
ရွှေတောင်ကြား(၁)ရပ်ကွက် အောင်ဇေယျ (၁) လမ်း၊
အမှတ် (၆၉/၆)တွင် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ နေထိုင်ခဲ့သည်။
မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှ ကျင်းပသော
သက်ကြီးပူဇော်ပွဲတွင် အပူဇော်ခံသက်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ □

လူထုဒေါ်အမာ ရာပြည့်ပွဲ ကျင်းပမည်

နိုဝင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့မှာ ကျောက်မယ် မန္တလေးမြို့မှ
စာရေးဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာရဲ့ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်
အခမ်းအနားကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပသွားမယ်လို့
သိရပါတယ်။ စာရေးဆရာ ဆူးငှက် ဦးဆောင်ပြီး မြို့မ
အပျော်တမ်း တူရိယာအဖွဲ့၊ ရွာစား စိန်တင်လွင်ရဲ့
ဆိုင်းအဖွဲ့၊ အမျိုးသမီး စောင်းပညာရှင် တက္ကသိုလ်
ခင်မြလွင်တို့နှင့်အတူ အငြိမ်းစားသမီးများ ဖြစ်ကြတဲ့
ပန်ကျာ ဌေးဌေးမြင့်၊ ခင်ဝင်းနွယ်၊ မြို့မ တွယ်တာတုံ
အစရှိတဲ့ အနုပညာရှင်များ ပါဝင်အားဖြည့်ကြမှာဖြစ်
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလို ပျော်ဖြေရာမှာ ဒေါ်အမာ
ရေးခဲ့တဲ့ ပြည်သူ့ချစ်သောအနုပညာသည်များ စာအုပ်
ထဲက အနုပညာရှင် ၈ ဦး နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကျဉ်းချုပ်
တွေကို သီချင်းနဲ့ သရုပ်ပြဟောပြောမှာ ဖြစ်တယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်အခမ်းအနားကို မန္တလေးမြို့ရှိ
ဓမ္မသာလာခန်းမမှာ နိုဝင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့မှ
၂၈ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပမှာဖြစ်ပြီး နိုဝင်ဘာ
၂၉ ရက်နေ့မှာတော့ တောင်သမန်အင်းစောင်းက
ဆရာတော်ဦးပညာရဲ့တောင်လေးလုံးကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်း
ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ၊ စာပေဆိုင်ရာ အခမ်းအနားများ
ဆက်လက်ကျင်းပ သွားမှာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

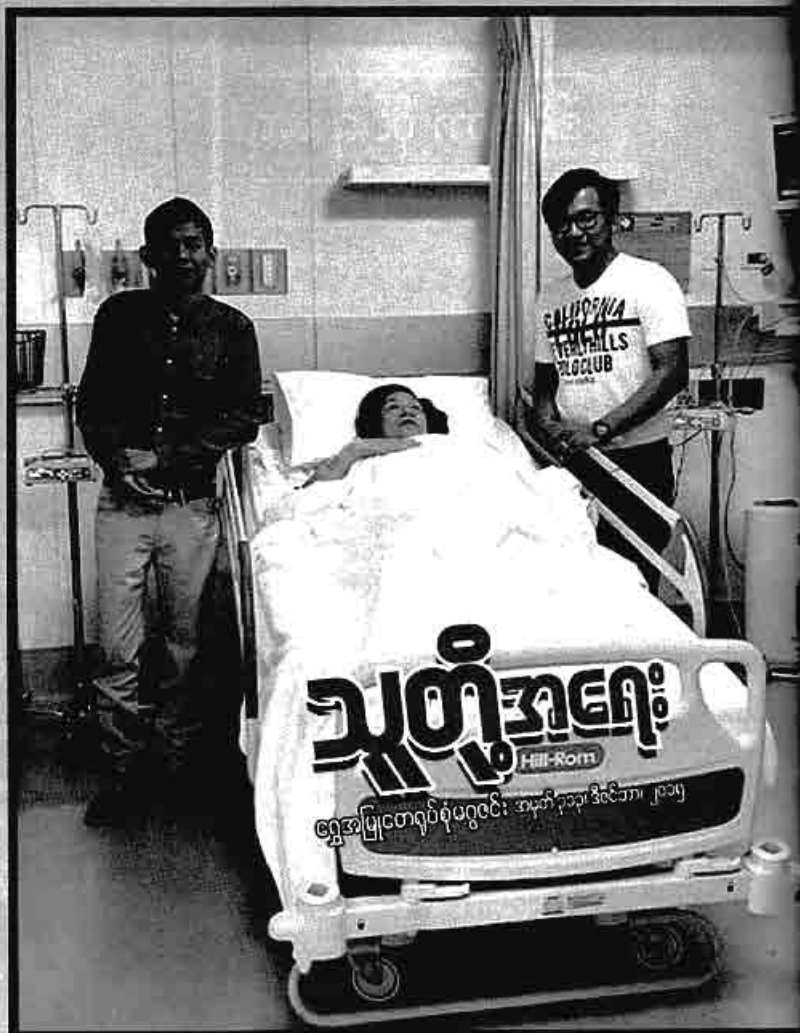
ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းရဲ့ ခရေ

မြားစစ်သည်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို
 ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့ပြီး
 ပြည့်ဖြိုးမြတ် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ခရေ လို့
 အမည်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို
 ရိုက်ကူးနေပါတယ်။ အချစ်ကားတစ်ကားဖြစ်တဲ့
 ခရေ ဇာတ်ကားမှာ အဓိကသရုပ်ဆောင်များအဖြစ်
 မြင့်မြတ်၊ ဝတ်မှံရွှေရည်၊ ဆန်းထွဋ်နဲ့
 ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံများစွာတို့
 ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြကြောင်း သိရပါတယ်။
 ရုပ်ရှင်ကားများ ဆက်တိုက်ရိုက်ကူးနေတဲ့
 ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းအနေနဲ့ ခရေ ဇာတ်ကားက
 ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် နောက်ဆုံး
 ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဒေါ်ဝင်းရွှေ နလုံး သွေးကြောပိတ် ရောဂါဖြစ်

ရပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး
ဒေါ်ဝင်းဝင်းရွှေ
နလုံးသွေးကြော ပိတ်တာ
ကြောင့် နီဝင်ဘာလ
၁၀ ရက်နေ့က ထိုင်းနိုင်ငံ
ဘန်ကောက်မြို့ရှိ
ဘန်ကောက်ဆေးရုံကြီးမှာ
ကုသမှုခံယူခဲ့ရတယ်လို့
သိရပါတယ်။ နလုံးသွေးကြော
၈၀ ရာခိုင်နှုန်းပိတ်
နေတဲ့အတွက် Stent
ထည့်သွင်းကုသမှုခံယူကာ
နီဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့
ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းနိုင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာလမှာ စတင် လွှင့်ထုတ်မယ့် ဝါဝါနီ ကမ္ဘာ သိမ်းမည်

SKY Net ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ တာဝန်ယူ
ထုတ်လုပ်ပြီး ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းလွင် ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့
ဝါဝါနီ ကမ္ဘာသိမ်းမည် ဇာတ်လမ်းတွဲကို ဒီဇင်ဘာလအတွင်း
mmtv နဲ့ Channel 9 တို့မှ စတင်ထုတ်လွှင့်သွားမှာ
ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ တစ်ပိုင်းကို ၄၅ မိနစ်ရှိပြီး
အပိုင်း ၃၀ ထုတ်လွှင့်မှာပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊
အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဟာသနောကာ ရိုက်ကူးထားပြီး
နိုင်ငံရေးပါးပါးလေးပါတယ်လို့ ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းလွင်က
ဆိုပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းတွဲမှာ မင်းဦး၊ နေဆန်း၊
ညီထွဋ်ခေါင်၊ ထက်လှ၊ မျိုးသန္တာထွန်း၊ ကြည်လှလှဦး၊
အေးမြတ်သူ၊ နန်းမြတ်ဖြိုးသင်း၊ ယွန်းယွန်း၊ ခင်ရူပ၊
မေပန်းချီတို့နဲ့ ဟာသသရုပ်ဆောင်ပေါင်းများစွာတို့
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပတ်စဉ်
ဇနေး၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့များမှာ ည ၆ နာရီအချိန် ထုတ်လွှင့်ပြသဖို့
စီစဉ်ထားကြောင်း သိရပါတယ်။

■ အောင်သန်းထွန်း

ဆရာ
ဦးဝင်းငြိမ်း
ခင်ဗျာ...

ရွှေကို
ပြောစရာလေးရှိလို့
စာရေးလိုက်ရခြင်း

ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ

စာဖတ်ဝါသနာပါသူလို စာရေး

ရန်လည်း ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ပါ။

ဒီနေ့ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်း လောကမှာ စာရေးစာဖတ်ဝါသနာပါ
သူတွေအတွက် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းဟာ မဖတ်မဖြစ်တဲ့
မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ပါ။ ဒါကြောင့်လဲ ရွှေကို စတော့နဲ့တဲ့ ၂၀၀၃
ခုနှစ်လောက်ကစပြီး ဒီနေ့ထိလစဉ်မပျက်မကွက် ဖတ်နေဆဲပါ။

ရွှေကို လစဉ်မပျက်မကွက် ဖတ်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းတွေ
ထဲမှာ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ၊ ရွှေလုံးသားကဏ္ဍ၊ ရွှေရသစာတမ်း
တို့ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍဟာ စာဖတ်ခြင်း
အပြင် စာရေးလိုသူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးသောစာရေးနည်း

အတတ်သင်ကဏ္ဍလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ရွှေအသစ်မှာ ဖော်ပြ
ခံရတဲ့ဝတ္ထုတိုင်းကို ကြိုက်သည်။ အားလုံးကောင်းသည်ဟု
တော့ မပြောလိုပါ။ သို့ရာတွင် ရွှေတွင် ဖော်ပြသော ရွှေ
အသစ်ဝတ္ထုတိုင်းဟာ စာရေးလိုသူတို့အတွက် နမူနာယူစရာ
တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါနေတတ်ခြင်းပါပဲ။ ဒါကလည်း ပဲ့ကိုင်
ရှင်များဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)နဲ့ ဆရာ ဦး
ဝင်းငြိမ်းတို့ရဲ့စိတ်ဉာဏ်ဖြတ်မှုတို့ကြောင့်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။

ရွှေလုံးသားကို ဖတ်ရတာကတော့ အသက်အရွယ်တွေ
ဘယ်လိုပင် ပြောင်းလဲနေပါစေ လူတိုင်းမှာ အမှတ်ထင်ထင်
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေးတွေ ရှိနေတတ်ကြမမြဲပဲ။ မျှယူခံစားကြည့်
ချင်တဲ့သဘောပါ။ ရွှေရသစာတမ်းကတော့ စာရေးမယ်ဆိုရင်
ဒါမှမဟုတ် မြန်မာစာကို လေ့လာလိုက်စားမယ်ဆိုရင် ဖတ်ကို
ဖတ်ရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ ရွှေမှာဖော်ပြတဲ့ တခြား
ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုရှည် များကိုလည်း ဖတ်ပါတယ်။
ဝတ္ထုတိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဆောင်းပါးဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်ဖြစ် ဖတ်ပြီး
တိုင်း ဒီဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုရှည်တွေက စာဖတ်သူကို
ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ဘာသိစေချင်တာလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်
အမြဲစဉ်းစားသုံးသပ်တတ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာက ရေးသား
တင်ဆက်လိုက်တဲ့ စာတစ်ပုဒ်ဟာ စာဖတ်သူကို သူပြောချင်တာ၊
သူ အသိပေးလိုတာ တစ်ခုခုတော့ပါနေတတ်မဖြစ်ပါပဲ။ တချို့
ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုရှည်များဆိုရင် ဖတ်ပြီးပြီးချင်းက
နေ့ ရက်ပေါင်းလပေါင်း ဘယ်မျှကြာသည်ဖြစ်စေ ရင်ထဲမှာ
အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒီထဲကမှ ခုထိပူပူနွေး
နွေး အမှတ်တရဖြစ်နေဆဲ၊ ပြန်ပြောချင်နေဆဲ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်
အကြောင်းကို ပြောချင်ပါတယ်။

ဒါကတော့ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် အမှတ်
၃၁၀၊ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါတဲ့ ဆရာမ နန်းဧကရီရှင်
ရေးသားတဲ့ မြသီတာ အမှိုက်ခက်လေတော့ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရှည်
အကြောင်းပါ။ ဒီဝတ္ထုဟာ ဒီထက်ရှည်အောင် ရေးလိုရတဲ့
ဝတ္ထု(သို့မဟုတ်)လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသင့်တဲ့ဝတ္ထုရှည်တစ်
ပုဒ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်(ကျွန်တော့်ရဲ့သုံးသပ်ချက်ပါ။)။ ဒီဝတ္ထု
ဟာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝသရုပ်ကို ခေတ်နဲ့အညီ တိုးတက်
ပြောင်းလဲနေတဲ့ အင်တာနက်၊ ဖုန်းဘွတ်ခ်စတဲ့ကွန်ရက်ကိုကလွဲ
သုံးမိလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်
အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားတာ ရင်ထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရွှေမှာ အရင်က ပေးစာမရေးဖူးပါဘူး။
ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးတော့ ဒီဝတ္ထုကို ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ ဦး
ဝင်းငြိမ်းကိုရော၊ ဆရာမ နန်းဧကရီရှင်ကိုရော ပြောချင်လာ
လို့ ရေးလိုက်ရခြင်းပါ။ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းမှတစ်ဆင့် ဆရာမ
နန်းဧကရီရှင်ကို ပြောချင်တာကတော့ ဒီဝတ္ထုကို လုံးချင်း
ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ဖန်တီးစေလိုပါကြောင်း၊ မိမိကိုးသိတိုင်
သော်လည်းကောင်း၊ တခြားဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာသားတစ်ယောက်
ယောက်ကိုသော်လည်းကောင်း ဇာတ်ညွှန်းရေးသား၍ ရုပ်ရှင်

အဖြစ် ဖန်တီးတင်ဆက်စေလိုပါကြောင်း တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။
ဒီလိုဖန်တီးလိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်
များ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်များ ပိုမိုများပြားပြီး သင်ခန်းစာ
ထူနိုင်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပါတယ်။

ဦးသန်းထွန်း
အမှတ် ၁၈၊ ၅-လမ်း၊ ပုသိမ်ညွန့်ရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

ရွှေအမြူတေပါ အခန်းကဏ္ဍများနဲ့ ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်
တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာမ နန်းစကရီ
ရှင်ရဲ့ 'မြသီတာ အချိန်ခက်လေတော့' ဝတ္ထုကို စိန်ဌေးဗီဒီယို
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ ကော်စောလင်းက ပြောတို
ဦးနဲ့ ရိုက်ကူးဖို့ ဆရာမထံမှ ဝယ်ယူပြီးဖြစ်ပါတယ်။ မြသီတာ
နေရာမှာတော့ အိချော့ပိုက သရုပ်ဆောင်ပြီး 'သတိထား' ဆိုတဲ့
နာမည်နဲ့ ဗီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်ကူးပြီးပါပြီ။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနှင့်တကွ ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းအဖွဲ့သူ
အဖွဲ့သားများအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေကြောင်း ဆု
မွန်တောင်းရင်း စာရေးအပ်ပါတယ်။ ရွှေအသစ်တွင် ပါဝင်နိုင်
ရန် ကြိုးစားသူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ရဲ့ဝတ္ထုတိုကလေး
တွေ တစ်စတစ်စ သုံးသပ်ချက်တွေထဲမှာ ပါလာတာ တွေ့ရလို့
အထူးပဲ ဝမ်းမြောက် မိပါတယ်။ လိုအပ်ချက်ကလေးများကို
ဖတ်ကြားပြန်ကြားပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင် ကျေနပ်
မိပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့
ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)ရဲ့ အောင်မြင်မှုရဲ့ အစီပွာယ်
နဲ့ ၁/၁၅ ကအစ ဆက်တိုက်ဖတ်လျက်ရှိတဲ့ ဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့
ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့ ပြန်ကြားချက်များကို မှတ်သားမိလို့
ပါပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ အခုလည်း မစွမ်းခြင်းကလည်း ရှိ၊ ကန်စွန်း
ခင်းကလည်း ငြိ နဲ့ ရွှေအင်တာနက် အမည်ရတဲ့ ရွှေအသစ်
ဝတ္ထုတို နှစ်ပုဒ်နဲ့အတူ ဒီစာကို ရေးသားပေးပို့ခဲ့သွားတာပါ။
မဂ္ဂဇင်းအပေါ် ရွှေမြင်သုံးသပ်ပေးပါဦးဆိုရင် အစီအစဉ်
တွေအားလုံးကို ကျေနပ်မှုရှိပါတယ်လို့ ဖြေရမှာပါပဲ။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုရင် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖတ်ခွင့်ရနေရာ
ကနေ လစဉ်ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ဖတ်တဲ့အထိ ဘဝမှာမရှိမဖြစ် လိုအပ်
တယ်လို့ သုံးသပ်မိလို့ပါ။

အထူးအားဖြင့်တော့ ရွှေအသစ်များရဲ့ ရွှေထောင့်အမျိုး
မျိုးကို ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းကတစ်ဆင့် သိခွင့်၊ ဖတ်ခွင့်ရလို့
ပါပဲ။ လူငယ်တွေအတွက် လိုအပ်ချက်ကလေးများကို ဖတ်မိ
တဲ့အခါ များစွာကျေနပ်မိပါတယ်။ စာရှည်မှာ စိုးတဲ့
အတွက် ၂ပမာ ၃/၁၅ မှာပါတဲ့ နိုးသူရရဲ့ တတိယ
မြောက်အနမ်း၊ ၉/၁၅ မှာပါတဲ့ ဆည်းဆာသစ်ရဲ့
ခေတ်ကပ် စီးဆင်းလား၊ စီးဆင်းတာ ခေတ်လား
ဆိုတာ မျိုးလေးတွေဟာ ပြောရဆိုရ ခက်ခဲတဲ့

လူငယ်လေးတွေအတွက် အထူးပဲ သင်ခန်းစာ ရစေပါတယ်။
စာရေးသူများကိုကျေးဇူးတင်သလို မဂ္ဂဇင်းအနေနဲ့လည်း ဖော်ဖြေ
ပေးရန်၊ ပြန်ကြားပေးရန်၊ ပညာပေးရန်အပြင် ရွှေအသစ်များ
ကို မွေးထုတ်ပေးရန်ဆိုတဲ့ အဆင့်လေးဆင့်ဖြင့် ထာဝစဉ်ရှင်သန်
နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရင်းဖြင့်...။ ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့တကွ
ရွှေတစ်ဖြဲသားလုံး ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ။

ကိုပန်းစကား

ဒီကဏ္ဍနဲ့ မသက်ဆိုင်ပေမဲ့ ပေးပို့ထားတဲ့ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်
အမှားကို ပြင်ပေးလိုက်ပါရစေ။ 'မစွန်းခြင်းကလည်း ရှိ'
မဟုတ်ပါဘူး။ 'မစွန်းရင်းကလည်း ရှိ'ဖြစ်ပါတယ်။ သုံးသပ်
ချက်ကဏ္ဍမှာ မသီတာ(စမ်းချောင်း)ပြောပါလိမ့်မယ်။ အလှည့်
ကျမယ့်လကိုစောင့်စေချင်ပါတယ်။ ဆရာ နိုးသူရရဲ့ 'တတိယ
မြောက်အနမ်း'က ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာ အပြည့်အဝ ပါပါ
တယ်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့က ကျင်းပခဲ့တဲ့
ဒသမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြူတေစာပေဆုပေးပွဲ မျိုးဆက်
သစ်စာပေဆုအဖြစ်လည်း အကဲဖြတ်များက ရွေးချယ်ခဲ့ကြပြီး
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ နိုးသူရက စာမူပေးပို့ရာမှာ
ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်စာ ဖော်ပြမထားတာကြောင့် ဘယ်ကို
မှ ဆက်သွယ်လို့မရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆုရှီးမြှင့်ရမယ့်
သူစာရင်းကို အပြောင်းအလဲလုပ်ပြီး 'မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်'
ကို ချီးမြှင့်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေအသစ်များ
စာမူပေးပို့ရာမှာ ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်စာအပြည့်အစုံ၊ တယ်
လီဖုန်းနံပါတ်တို့ကို ဖော်ပြပေးဖို့ လိုအပ်ကြောင်း တစ်ပါတည်း
သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

■ ဝင်းငြိမ်း

အေးဆီရှင် ဇီဆီချစ်ဖို့ ဗီဒီယို

အနုပညာအလုပ်ကြိုးစားပြီး
အားထုတ်သွားဦးမယ်ဆိုတဲ့
အိန္ဒြာကျော်ဇင်
လင်းနိုင်ဦး

ဓာတ်ပုံ - Jason

သားလေး ပြေဒီရကို
မွေးဖွားပြီးကတည်းက
အနုပညာအလုပ်တွေ
ရပ်နားထားတဲ့
အကယ်ဒမီ
အိန္ဒြာကျော်ဇင်က
သားလေး နို့ပြတ်ပြီးရင်
အနုပညာအလုပ်တွေ
ဆက်လက်
လုပ်ကိုင်တော့မယ်
ဆိုတာကြောင့်
ဝတ်စုံဒီဇိုင်း၊
မိတ်ကပ်ပညာရှင်
ခင်စန်းဝင်းရဲ့
အလှဆင်ပေးမှုများနဲ့
ရိုက်ကူးထားတဲ့
အိန္ဒြာကျော်ဇင်ရဲ့
မင်္ဂလာဝတ်စုံနဲ့ပုံကို
ဒီဇင်ဘာလ
မျက်နှာဖုံးအတွက်
အသုံးပြုထားပြီး
အိန္ဒြာကျော်ဇင်ရဲ့
အနုပညာ
လှုပ်ရှားမှုများကိုပါ
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အိန္ဒြာကျော်စင်တစ်ယောက် အနုပညာလောကကို စတင် ရောက်လာတာ ဘယ်နှခုနှစ်လောက်ကလဲ။ မစ္စူရစ္စမတ် သရဖူ ဆောင်းပြီး ဝင်ရောက်ဖြစ်ခဲ့တာလား။

စ၊စချင်း လုပ်ဖြစ်တာက မော်ဒယ်လ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက Mr.Brian ဆိုက ထွက်တာပါ။ အူဝဲတို့ စလုပ်ဖြစ်တုန်းက ပွဲတွေ အများကြီးလုပ်ကြတယ်။ ကုမ္ပဏီတွေကလည်း သူတို့ပွဲတွေ လုပ်တော့ ရှိုးတွေအများကြီး လျှောက်ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီ ကနေ ပြိုင်ပွဲတွေပါ ဝင်ပြိုင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ပထမဦးဆုံးက တော့ Visit Myanmar Year ပွဲကနေ စ၊ပြိုင်တာပါ။ အဲဒီ မှာ Top 10 စာရင်းလောက် ဝင်တယ်။ အဲဒါပြီးတော့ မတင်မိုးလွင်က Mr.Brian ကို သူ့အိမ်မှာပဲ ခေါ်ပြီး သင် တန်းဖွင့် တယ်။ အဲဒီမှာ သွားတက်ပြီးတော့ ရှိုးပွဲတွေ လျှောက်၊ ပြိုင်ပွဲဆိုရင် မစ္စူ ရစ္စမတ်၊ မစ္စူ ကုက္ကိုင်း ပြိုင်ပွဲ နှစ်ခုဝင်ပြိုင်တာ နှစ်ခုစလုံးမှာ သရဖူဆောင်းခွင့် ရခဲ့တယ်။ အဲဒါပြီးတော့ VCD ရိုက်ရ တယ်။ မာရစ္စ သီချင်းပါ။ ဗီဒီယို စ၊ရိုက်ဖြစ်တာက အူဝဲ အဒေါ် ရိုက်တဲ့ ကိုလူမင်းနဲ့ ချစ်သော အယ်ဒီတာ။ ရုပ်သံ အတွက် ရိုက်တာပါ။ အဲဒါပြီး တော့ အနှိုင်းမဲ့ ပေါ့။ အနှိုင်းမဲ့ မှာတော့ ပရိသတ်အားလုံး သိသွားပြီး အူဝဲလည်း အောင် မြင်မှုရသွားတာပေါ့။ အဲဒါကို တော့ မြဝတီက ဗိုလ်ကြီး ကျော်ထူး ရိုက်ပေးတာပါ။ မင်းသားက ကိုရိုဝေယံပါ။

အိန္ဒြာကျော်စင်က အနှိုင်းမဲ့နဲ့ အောင်မြင်ခဲ့တယ်လို့ ပြော လို့ရမလား။

ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပေါက်သွားပြီး ပရိသတ် ကြိုက်သွား တယ်ပေါ့။ အဲဒီကားရိုက်တဲ့အချိန်တုန်းက အိုက်တင်တွေ ဘာတွေလည်း ဘာမှသိပ်မသိသေးဘူး။ လုပ်လည်း သိပ်မလုပ် တတ် သေးဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အူဝဲက ပါရမီပါတယ် လို့တော့ ပြောရမယ်။ အရမ်းကြီး အားစိုက်ထုတ်စရာ မလိုဘဲ ဇာတ်လမ်းကလည်း ကောင်းတယ်။ သီချင်းကလည်း

အများကြီး ပံ့ပိုးပေးသွားတယ်။ ကာရိုက်တာကလည်း လူငယ် ဆန်ဆန်လေးဆိုတော့ ကိုယ်ကလည်း လူငယ်ပဲဖြစ်တော့ ကွက် တိ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဇာတ်ညွှန်း သိပ်ကောင်းတာလည်း ပါ တယ်။ မိုးမိုးစောဝင်းပါ။ အဲဒီထဲက ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေပါ ပေါက်တယ်။ အဲဒီမှာ အူဝဲ နာမည်က ပိုတေးတိုးပါ။ အဲဒီ ကနေ ပရိသတ်တွေကြိုက် သွားတယ်။ ကိုယ်ကောင်းလို့ရယ်

တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးက ပံ့ပိုးတာတွေ အားလုံးကောင်း ကြတဲ့အတွက်ပါ။

ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို ရော ဘယ်သူနဲ့ စ၊ရိုက်ဖြစ်တာလဲ။

ကားကြီး ကို တော့ ဒါရိုက်တာ မောင်ဝတ္ထုနဲ့ စ၊ ရိုက်ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီတုန်းက မင်းသမီးအစစ် မဟုတ်သေး ဘူး။ အခန်းလည်း အများ ကြီး မပါဘူး။ သရုပ်ဆောင် တွေ အများကြီးနဲ့ နေရာလေး တစ်နေရာတော့ ရခဲ့တယ်။ အဲဒါလေးနဲ့ စ၊ခဲ့တယ်။

မူက နှာ များတဲ့ ကောင်းကင်ကားနဲ့ ဘယ်နှ ခုနှစ်မှာ အကယ်ဒမီရခဲ့တာ လဲ။ အဲဒါ တကယ်ရသင့်လို့ ရခဲ့တာလား။ နောက်ထပ် ကြားထဲမှာ ရသင့်တဲ့ကားတွေ ရော မရှိဘူးလား။

အကယ်ဒမီကို ၂၀၀၄ မှာ ရုံတင်ပြီး ၂၀၀၅ မှာ ရခဲ့တာပါ။ ရှေ့ကကားတွေ မှာတော့ ရမယ်လို့ နာမည် ထွက်ပြီး မရခဲ့တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အကယ်ဒမီနဲ့ ပတ်သက်ရင် အူဝဲက ကံ မကောင်းဘူး။ နာမည်တွေ

အရမ်းထွက်တယ်။ ကင်မရာမန်းတွေက မီးတွေနဲ့ အတိအကျ ချိန်ပြီးတော့မှ ကိုယ်မဟုတ်ဘဲ လွဲသွားတာတွေ ခဏခဏ ခံရတယ်။ အချစ်သည် လေပြည် မှာတုန်းကဆိုရင်လည်း ပရိသတ်က အရမ်းရစေချင်တယ်။ အဲဒါလည်း လွဲခဲ့တာပဲ။ မျက်နှာများတဲ့ ကောင်းကင် တုန်းကတော့ ကိုယ်က လုံးဝ မထင်ဘဲနဲ့ ရခဲ့တာပါ။ ခုနောက်ပိုင်း ကိုယ်က မမျှော်ရလေမှ ပရိသတ်က ရစေချင်တဲ့ကားတွေတော့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်လုပ်ထားပြီးရင် ဒီကားတော့ ငါ ရမယ်ထင်တယ်လို့

ဘယ်တုန်းကမှ
မတွေးထားဘူး။
အကောင်းဆုံးပဲ
လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ပရိသတ်တွေက
ဒီကားနဲ့ ရသင့်တယ်
ဆိုတာတွေတော့
အများကြီးပါပဲ။
ဦးစင်ရော်မောင်မောင်
ရိုက်တဲ့ ကြိုးကြာ
တောင်ပံစတီသံ
ဆိုရင်လည်း ပရိသတ်က
ရစေချင်တာပဲ။
လုပ်ကွက်လည်း
ရှိတယ်။
ပြီးခဲ့တဲ့
နှစ်က
ဆိုရင်
တော့

အဖြူရောင်ရဲတိုက်ပေါ့။
ဒီမြန်မာနိုင်ငံမှာ ပရိ
သတ်တော်တော်များများက
အပျို၊ လူပျို မင်းသမီး၊ မင်း
သားတွေကို ပိုပြီး အားပေး
ကြတယ်ဆိုတော့ အူပဲ၊ အိမ်
ထောင်ပြုလိုက်တဲ့အခါ ပရိ
သတ်အားပေးတာတွေ ကြုံခဲ့
ဖူးလား။

ကြုံခဲ့ဖူးလားဆိုတော့ ရှိ
တော့ ရှိပါတယ်။ ဒါက
အနည်းဆုံးအများ အူပဲတို့ မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေတယ်။
ဒါကတော့ သူသူကိုယ်ကိုယ်
ပါပဲ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
အပျိုလေးဆိုရင် ပိုပြီး ကြည့်
ချင်ကြတာပေါ့။ ကိုယ်ကိုယ်
တိုင် အပါအဝင်ဆိုတော့
အပြစ်ပြောလို့ မရဘူး။ ဒါမျိုး
က ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့
သဘောပါပဲ။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်
သင့်ပါတယ်။ သူများနိုင်ငံ
တွေမှာဆိုရင်တော့ အသစ်
အသစ်တွေ အများကြီးပဲ
ထုတ်ကြတယ်။ အူပဲတို့နိုင်ငံ
မှာက အသစ်ထုတ်တာတွေ
နည်းနေသေးတယ်။ အမှန်မှာ
ဒီထက်အများကြီး ထုတ်ရ
မှာ။

အဲဒါကြောင့် အူပဲက
ရိုက်ကူးရေး လျှော့လိုက်တာ
လား။ ဒါမှမဟုတ် သားတွေ၊
သမီးတွေကြောင့်လား။

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့
အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သွားပြီးတဲ့
အခါ နံပါတ်တစ် ခေါင်းထဲ
မှာ၊ စိတ်ထဲမှာ သားသမီး
တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုတော့
သူတို့အတွက်ပဲ ခေါင်းထဲမှာ
ရှိနေတယ်။ ပြောသုဒြားလေး
မွေးပြီးတော့ ကားရိုက်တွေ
လျှော့လိုက်တယ်။ အားသွန်
ခွန်စိုက်နဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုရင်

တော့လည်း ရပါတယ်။ မခိုင်လေးတို့လိုပေါ့။ သူလည်း သမီးမွေးပြီး ကားတွေအများကြီး ရိုက်နေတုန်းပဲလေ။ အဲ့ဒါနဲ့ စိတ်ကိုက အာရုံလျှော့သွားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့ကလေးတွေက ရာခိုင်နှုန်းပိုများသွားတော့ တစ်ဖက်က အနုပညာအလုပ်ကို လျှော့လိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။

အရင်တုန်းကတော့ အနုပညာဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝပဲလို့ ပြောလို့ရတယ်။ အခုကျတော့သားသမီးတွေက ကိုယ့်ရဲ့ဘဝလို့ ပြောင်းသွားပြီလား။ ချိန်းလိုက်ပြီလား။

အဲဒီလိုပြောမယ်ဆိုရင် သားသမီးတွေက အဲ့ဒါနဲ့ ဘဝလို့ပြောရမယ် ထင်တယ်။ ဒါက အနုပညာကို ဖော်ကားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လည်း အနုပညာလောကမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရပ်တည်ခဲ့ပြီးတော့ ပရိသတ်ရဲ့အချစ်ကို ရခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုချစ်နေတဲ့ ပရိသတ်တွေရှိနေသေးတဲ့အတွက် သူတို့အတွက် အနုပညာအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ပါဦးမယ်။ လုံးဝ အပြတ်ကြီးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပရိသတ်တွေအတွက် လုပ်ပေးချင်တဲ့စိတ်တော့ ရှိတယ်။

ဒါဆိုရင် ဘယ်တော့လောက် ပြန်လုပ်ဖြစ်မလဲ။ ဘယ်ကားတွေ လက်ခံထားပြီးပြီလဲ။

သားမွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ အဲ့ဒါက အချိန်အများကြီး မပေးရတဲ့ဟာမျိုးတွေ ရိုက်ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ဓာတ်ပုံတို့၊ ကာဗာတို့၊ ကြော်ငြာတို့ စသဖြင့်ပေါ့။ သူတို့က အချိန်လည်း မကြာဘူး။ ကြော်ငြာဆိုရင်လည်း တစ်နေ့ကုန် မဟုတ်ဘဲ နေ့ဝက်သာသာလောက်နဲ့ ရိုက်ပေးပါဆိုတော့ ရိုက်ပေးကြတယ်။ ကားကြီးကတော့ အငယ်လေးကို မိခင် နို့တိုက်နေတုန်းဆိုတော့ အချိန်တွေအများကြီး ပေးရမှာဖြစ်လို့ မရိုက်ဖြစ်သေးဘူး။ ကားကြီးကျတော့ ညဘက်တွေလည်း ရိုက်ရတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကလေးနို့ပြတ်ပြီးမှ စပြီး လက်ခံဖြစ်မယ်။ ၂၀၁၆ နှစ်ဆန်းလောက်မှ ကားပြန်ရိုက် ဖြစ်မယ်ပေါ့။

တချို့က ဒီကားကို အူဝဲနဲ့မှ ရိုက်မယ်၊ အူဝဲသရုပ်ဆောင်ရင် ပိုလိုက်မယ်ဆိုပြီး စောင့်နေတာတွေရှိတယ် မဟုတ်လား။ ရှိပါတယ်။ အူဝဲ ဒုတိယကိုယ်ဝန် မရှိခင်ကတည်းက ဦးမျိုးမင်းနဲ့ရိုက်ဖို့ စိန်ဌေးက ဦးဝင်းကြည်တို့ပြောထားတဲ့ ဇာတ်တစ်ဇာတ် ရှိတယ်။ အဲဒါဆိုရင် အခုထိ သူတို့စောင့်နေတုန်းပဲ။ အဲဒါကို အရင် စ၊ရိုက်ပေးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အူဝဲက ကိုယ်နဲ့

လိုက်တဲ့ဇာတ်မျိုး၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်ကောင်းတဲ့ ကာရိုက်တာမျိုးမှ ရိုက်မယ်။ ကားတိုင်း မရိုက်ဘူး။ စိတ်တိုင်းကျတဲ့ ဇာတ်လောက်ပဲ ရိုက်ဖြစ်မယ်။

တချို့ဇာတ်တွေ ရှိပါတယ်။ သူနဲ့မှ လိုက်မယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကြိုက်မှ ရိုက်မှာလား။

လာပြီးတော့ ကမ်းလှမ်းကတည်းက သူတို့ထင်တယ်ဆိုရင် မှန်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါရိုက်တာကြီးတွေ၊ ပရိုဂျက်တာတွေဆိုတာက ဒီလောကမှာ ရပ်တည်နေတာဆိုတော့ ဒီကာရိုက်တာက ဘယ်သူနဲ့လိုက်တယ်ဆိုတာ သူတို့ အသိဆုံးပဲလေ။ သူတို့လာအပ်တယ်ဆိုရင် များသောအားဖြင့် ကလိုက်ဖက်တာ များပါတယ်။ ဒါမျိုးဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း လက်ခံဖြစ်တယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာက ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းပဲ ရိုက်ခွင့်ရတာလေ။ အသက်အရွယ်ရသွားရင် အမေတို့၊ အဒေါ်တို့

ပဲ လုပ်ခွင့်ရမှာ။ အဲဒါအတွက် စိတ်မပူဘူးလား။

အများကြီး စောင့်ခိုင်းမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်တာကိုပဲ လက်ခံမယ်။ အဒေါ်ခန်း၊ အမေခန်း အနေအထားမျိုးမှာလည်း ဇာတ်လမ်းကို အရမ်းကြိုက်တယ်ဆိုရင် ရိုက်မှာပါပဲ။ အဓိကကတော့ ဇာတ်လမ်း၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်မယ့် ကာရိုက်တာပါ။ အဲဒါကိုပဲ ကြည့်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အူဝဲထင်တယ်။ အရေအတွက်ကတော့ အရမ်းနည်းမှာပါ။

ဒီလိုနားနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ကလည်း ငါးသမီးတစ်

www.burmeseclassic.com

ထက် ဖြစ်နေတော့ ခင်ပွန်း
ဖြစ်တဲ့ ပြေတီဦးအတွက်ပဲ
ဒီဇာတ်လေးကောင်းတယ်။ ဒီ
ဟာလေးနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်
ဆိုပြီး အကြံဉာဏ်ပေးဖြစ်တာ
လား။ သူ့ကိုရော ဘယ်လို
ခံပိုးပေးဖြစ်လဲ။

ဒုတိယကလေးမွေးပြီး
တော့ သူ့အတွက် ဘာမှ မပုံ
ပိုးပေးဖြစ်တော့ဘူး။ ပထမ
ကလေးမွေးပြီးတဲ့အချိန်တုန်း
ကတောင်မှ ဇာတ်တွေ ဖတ်
ပေးတယ်။ အဝတ်အစားတွေ
စီစဉ်ပေးတယ်။ အခုတော့
နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားတဲ့ အခါ
မှာ အုတ် လုံးဝ လှည့်မကြည့်
နိုင်တော့ဘူး။ ဇာတ်လမ်း
တွေ၊ ဝတ္ထုတွေလည်း သူ့ဟာ
သူ ဖတ်တယ်။ ကလေးက
လည်း ဒီနှစ်ယောက်ဆို တော်
ပါပြီ။ အဝတ်အစားကိုတော့
အုတ်က မလုပ်ပေးလို့ မရဘူး၊
လုပ်ပေးမှ ရမှာ။ သူ့ဟာသူ
ဆိုရင် ဘာမှလည်း သိပ်
အဆင်မပြေဘူး။ ဝတ်ချင်ရာ
ဝတ်တာ။ အုတ်က လုပ်ပေး
တော့ သူ ခေါင်းမစားရတော့
ဘူး။ အဆင်သင့် လုပ်ပေး
ထားတော့ အဆင်ပြေတာ
ပေါ့။ အုတ်ကလည်း ဖက်ရှင်နဲ့
ပတ်သက်ရင် စိတ်ဝင်စား
တယ်။ ဘယ်ကြော်ငြာမှာ
ဆိုရင် ဘယ်ဝတ်စုံနဲ့
လိုက် တယ်၊ ဘယ်ပွဲ
ဆိုရင် ဘယ်လို
ဝတ်ဆံ့ပြီးတော့
စီစဉ်ပေးတယ်။
ဖက်ရှင်နဲ့ပတ်
သက်ရင် အုတ်
ကိုယ်တိုင်ကိုက
တလွဲတွေဝတ်နေရင်
ကြိုက်ဘူး။ သူက
အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ရင်

လုံးဝဝါသနာမပါဘူး၊
စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။
မျက်စိရှေ့မှာတွေ့တာကို
ကောက်ပြီး
ဝတ်သွားတာပဲ။
အဲဒီတော့ လိုက်ချင်မှ
လိုက်မယ်လေ။
စိတ်မဝင်စားတော့
ဘယ်လိုတွေ
ဝတ်မှန်း မသိဘူး။
အုတ်မျက်လုံးထဲမှာတော့
အဲဒီလိုဆိုရင် X ပဲ။
ဘယ်လောက်

အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် အဲဒီအလုပ်ကို တာဝန်ယူတယ်။ မှာလည်း မှာပေးတယ်။ စီစဉ်လည်း စီစဉ်ပေးတယ်။

ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဖက်ရှင်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်လို့ အုပ်ထင်လဲ။ ဖက်ရှင်တင် မဟုတ်ဘူး။ မိတ်ကပ်က ရော ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောရမလဲ။

အမှန်က အဲဒါတွေ အားလုံးလိုတယ်။ အုပ်ကလည်း အမှန်အတိုင်းပြောရင် အဲဒါတွေကို အရမ်းဖြစ်စေချင်တယ်။ ဝတ်စုံ၊ မိတ်ကပ် အကုန်လုံးကို သူနေရာနဲ့သူ တာဝန်ယူပေးမယ့်သူ အရမ်းရှိစေချင်တယ်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ အများကြီး လိုအပ်နေသေးတယ်။ အခုတော့ သရုပ်ဆောင်တွေက အကုန်လုံးကို ခေါင်းထဲ လိုက်ထည့် နေရတယ်။

အုပ်က ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ ဖြစ်ရာက နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ သုဝဏ္ဏ မြို့ဦးစေတီ ကွင်းထဲမှာ ပြေတီဦးအတွဲ ရဲရဲတောက် သွားအားပေးဖြစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

အဲဒါက နဂိုကတည်းက စိတ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ကလေးမမွေးခင်ကတည်း ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပေးတာတို့ NLD မှာ ကူညီခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ အခုမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ နယ်တွေ၊ ဘာတွေကျတော့ အုပ်က ကလေးမွေးထားတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ အမေစုရဲ့ မိန့်ခွန်းကိုလည်း နားထောင်ချင်တယ်။ ရန်ကုန်မှာလည်း လုပ်တာဖြစ်လို့ ကွက်တိဖြစ်ပြီး သွားခဲ့တာပါ။ ဒါကတော့ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို ကိုယ်လုပ်တဲ့ သဘောပါပဲ။

အုပ်အနေနဲ့ နားပြီး ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်လောက ဘယ်လောက် တိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့လိုပြီလို့ ပြောမလဲ။

တိုးတက်ဖို့၊ ပြောင်းလဲဖို့ အများကြီးတော့ လိုသေးတယ်ထင်တယ်။ ပြောရမယ် ဆိုရင် ဒီအချိန်က ကြားကာလပါ။

အုပ်တို့ ရိုက်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တုန်းက ခေတ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း တော်တော်လေး ပြန်ကျသွားတယ်။ အခုအခြေအနေက တော်တော်ဆိုးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ မိဒီယိုတွေလည်း ကျသွားတယ်။ တော်တော် ဆိုးတယ်ဆိုတာ ပြန်ကောင်းဖို့ ဒီအချိန်မှာ ခဏ ဆိုးပေးရတယ်လို့ပဲ အုပ် ထင်တယ်။ မိဒီယိုဆိုရင် အရင်ကလောက် မကောင်းတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်

ဒီထက်တိုးတက်ဖို့အတွက် အကုန်လုံး ဝိုင်းဝန်း ပြီးတော့ လုပ်ဖို့တော့ လိုတာ ပေါ့။

အနုပညာအပြင် ကိုယ်လည်း စုမိဆောင်းမိပြီဆိုတော့ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ရော မစဉ်းစားဘူးလား။

စုမိဆောင်းမိတော့ မရှိသေးပါဘူး။ စုတန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အရင်ထက်စာရင်တော့ အနုပညာအလုပ်လေးတွေ လျော့သွားမယ်။ အသက်အရွယ်လည်း ရသွားပြီဆိုတော့ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တခြား လုပ်ငန်းတွေလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘာလုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုတော့ သေချာရင် ပြောပါမယ်။ စီးပွားရေးလိုင်းကို စိတ်ဝင်စားတာတော့ သေချာပါတယ်။

မင်းသမီးဆိုတော့ ဖက်ရှင်ပဲ ဖြစ်မှာလား။

အဲဒါလည်း ပြောလို့မရသေးဘူး။ အုပ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်တွေက နည်းနည်းများနေတယ်။ အဲဒီထဲကနေ ဘာကို ရွေးလုပ်ရင် ကောင်းမလဲပေါ့။ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တာကတော့ ဒီအနုပညာအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်တာဆိုတော့ ဒီလောကနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုးကို ကိုယ်နဲ့လည်း ကိုက်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကိုယ်လည်း စိတ်ဝင်စားမယ်။ အနုပညာလောကနဲ့ ပတ်သက်တာလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဘယ်ဟာဖြစ်မလဲဆိုတာတော့ မသိသေးပါဘူး။

ဒါ လုပ်သင့်ပြီ ထင်လို့လား။ စီးပွားရေးတစ်ခုအနေနဲ့ ချဲ့ထွင်ချင်လို့လား။

ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကလည်း စီးပွားရေးတစ်ခုကို လုပ်ချင် လာ

တယ်။
သားသမီးတွေ
လည်းရှိတော့
ဒီထက်ပိုပြီး
စုဆောင်းရတော့မယ်။
လုပ်ချင်တဲ့
ဆန္ဒလည်း
ရှိတယ်။
စီးပွားရေးကိုလည်း
စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့
ရွှေအမြဲတော
စာမျက်နှာထက်ကနေ
အားပေးတဲ့
ပရိသတ်တွေကို
ဘာတွေပြောချင်လဲ။
ရွှေအမြဲတောကနေ
အုပ်စုကို
မျက်နှာဖုံး
တင်ပေးတဲ့အတွက်
အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
အားပေးနေတဲ့၊
ချစ်နေတဲ့
အုပ်စု
ပရိသတ်တွေကို
ကျေးဇူးအများကြီး
တင်ပါတယ်။
အမြဲတမ်းလည်း
စိတ်ထဲမှာ
ရှိပါတယ်။
အတတ်နိုင်ဆုံးတော့
ပရိသတ်တွေ
အတွက်
အနုပညာအလုပ်ကို
ကြိုးစားပြီး
အားထုတ်ပါမယ်လို့
ပြောချင်ပါတယ်
လို့
အိန္ဒြာကျော်ဇင်က
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
■
လင်းနိုင်ဦး

ကြုံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

အောင်မြင်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်လက်ဖြစ်ပြီး
 လက်ပံ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနဲ့ အကောင်းဆုံး
 အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆုရထားပေမဲ့ ဖွေးဖွေးက
 သူရိုက်ချင်တဲ့ကားပဲ ရိုက်တယ်။ အမြဲတမ်းလည်း
 မရိုက်ဖြစ်တာကြောင့် ဖွေးဖွေး ဇာတ်ကား လက်ခံ
 ရိုက်ကူးတဲ့အကြောင်း မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 ကျွန်တော် သိသလောက် ဖွေးဖွေး ဘာဖြစ်လို့
 ဇာတ်ကားတွေ ဆက်တိုက်မရိုက်တာလဲ။ တစ်ကားနဲ့
 တစ်ကားရိုက်တာ အရမ်းဝေးသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။
 အရွေးလွန်တာလား၊ ကိုယ့်ဆီပဲ ရောက်မလာလို့လား။
 ရောက်မလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
 ကမ်းလှမ်းထားတာတွေ၊ ကမ်းလှမ်း
 နေတာတွေ အဆက်မပြတ်ရှိပါတယ်။

ကိုယ့်ခံယူချက် ကိုယ့်ပုံစံနဲ့ပဲ သွားနေတဲ့ ဖွေးဖွေး ဂင်းဒိုင်းဦး

ဒါပေမဲ့ ဖွေးက ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ သွားတာကိုး။
 ဒါပေမဲ့ တော်တော်များများက ဒီလိုပုံစံနဲ့
 သွားနေတာကို အခုမှ သိကြတာလည်း ပါတယ်။
 ဖွေးအရင်ကတည်းက ကားအများကြီး မရိုက်ဘူး။
 ဘာဖြစ်လို့ ကားအများကြီး မရိုက်တာလဲ။
 အခုဆိုရင် ကျွန်တော်သိသလောက် အားလုံးလိုလိုက
 ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ တစ်ကားပြီးတစ်ကား ရိုက်နေတယ်။
 သူ့ကိုမေးလိုက်ရင်လည်း ကားကြီး၊ ကိုယ့်ကို
 မေးလိုက်ရင်လည်း ကားကြီး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ
 ဖွေးဖွေးက ဘာလို့ ရုပ်ရှင် အရိုက်နည်းတာလဲ။
 သူများတွေကိုတော့ ဖွေးက ဝေလည်း
 မဝေဖန်ချင်ဘူး။ သိလည်းမသိဘူး။ ဖွေးကတော့
 အစကတည်းက ဒီပုံစံနဲ့ပဲ သွားနေတာ။ ဘာ
 ခေတ်စားနေလဲ၊ ဘာတွေကို ကြိုက်ပြီး အားပေးနေလဲ။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွေးစိတ်ပါမှပဲ လုပ်တယ်။ ကိုယ့်ပုံစံနဲ့ကိုယ်
 သွားနေတာပါ။ အရင်တုန်းကတော့ တစ်လကို နှစ်ကား
 လောက် ရိုက်ဖြစ်တယ်။ အခုကျတော့ နှစ်လလောက်မှ
 တစ်ကားရိုက်ဖြစ်တယ်။ ပိုပြီးတော့ ရွေးဖြစ်သွားတာပေါ့။

One Minute Interview

အဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုယ်က အစိုက်တာကို အရမ်းရှားသွပ် ဆဲသူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အကယ်၍ တစ်လနှစ်ကားနဲ့ နှိုက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တစ်နှစ် ပြောနဲ့ဦး။ ၁၀ လနဲ့ပဲ တွက် ကြည့်။ ကား ၂၀ ဖြစ်နေပြီ။ အား ၂၀ ဆိုရင် ကာရိုက်တာ ထလည်း အခု ၂၀။ ဒါ ကြောင့် ဖွေးပရိသတ်ကို ဖွေး ထ မရိုးအောင် မလုပ်နိုင်တော့ သေး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့် ဘွဲ့ကို ကွာလတီထိန်း ထိုက်တဲ့သဘောပါ။

ရ ပီ ဝ ဇ် လောကမှာ ဆော်တော်များများ သွားနေ ကြတဲ့ ပုံစံက ကားများများ နှိုက်ရရော၊ များများထင်ပေါ် ရော အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်နေကြ တာပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒါကိုတော့ ဖွေး မသိ ပါဘူး။ လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ ကိုလည်း မဝေဖန်ပါဘူး။ အစကတည်းက ကိုယ့်ခံယူ ချက်၊ ကိုယ့်ပုံစံနဲ့ပဲ သွားခဲ့ပြီး အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဆက် သွားနေတုန်းပါပဲ။ လက်ခံရင် လက်ခံလို့ ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သလို ကိုယ့်ကာ ရိုက်တာတွေကို ဘယ်လိုဆန်း သစ်အောင် လုပ်မလဲဆိုတာ ကတော့ မလွယ်နိုင်ဘူးလေ။

ဖွေးဖွေးက ကားတစ် ကားရိုက်ကူးတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုစံတွေ၊ ဘယ်လိုပုံစံ တွေနဲ့ လက်ခံရိုက်ကူးဖြစ်နေ ပြီလဲ။

ကားရိုက်လက်ခံမယ် ဆိုရင် ဖွေး အရင်ဆုံး စဉ်းစား တာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရော၊ အနုပညာအနေနဲ့ ရင်ခန့်လား၊ နောက်ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာ၊ ကိုယ်နဲ့ တွဲမယ့် Actorတွေကို

ယုံကြည်ရဲ့လား။ ပြီးတော့ ပရိသတ်တွေရော၊ ကိုယ့် အတွက်ရော Win Win ဖြစ် လား။ အဲဒီလို စံတွေနဲ့ ရွေး ချယ်ပါတယ်။

အခုရိုက်နေတဲ့ ငါ့ကို နမ်းတဲ့ မန်တိုင်း ကိုရော ဘာ လို့ လက်ခံဖြစ်တာလဲ။ တွဲရ မယ့် မင်းသားနှစ်လက်စလုံး က အဆိုတော်တွေလေ။

ဖွေး ရှေးကရိုက်ခဲ့တဲ့ ကျူးပစ်ရဲ့ကျေးကျွန်များ၊ ကျွန်မက နှင်းဆီပါမောင် အဲ ဒါတွေက ဖွေးဖွေးရဲ့ မင်း သမီးဇာတ်လို့ပြောလို့ရတယ် ပေါ့။ ဖွေးရဲ့ စီနီယာတွေဖြစ် တဲ့ ကိုနေတိုးတို့၊ ကိုစိုင်းစိုင်း တို့ ရှေ့မှာ လက်ခံ ဆိုရင် လည်း ကိုပြေတီဦးတို့၊ မကြီး စိုးတို့ ဖွေးရဲ့ စီနီယာတွေ အကုန်လုံး ဖွေးကို လက်တွဲ ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဖွေးရဲ့ဇာတ်တွေ လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ပရိသတ် တွေလက်ခံသွားပြီးတော့ နေရာရပြီး အငယ်မဟုတ် တော့တဲ့အချိန်မှာ အခုရိုက် နေတဲ့ ငါ့ကိုနမ်းတဲ့ မန်တိုင်း ဆိုရင် ဖွေး အဲဒီလောက်နေရာ မရဘူး။ မင်းသားနှစ်ယောက် ကိုပိုင်းပေးရတာ ပိုများတယ်။ အဓိကကတော့ လွမ်းပိုင်နဲ့ ရဲရင့်အောင်တို့ဇာတ်ပါ။ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်လည်း ပရိသတ် ဘက်က ဝင်ကြည့်ပြီး လွမ်း ပိုင်၊ ရဲရင့်အောင်၊ ဖွေးဖွေး ဆိုရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြည့်ချင်တဲ့ကား။ ဒါရိုက် တာ နှစ်ယောက်ကလည်း ခင်ပြီးသား။ သူတို့လောက မှာ သူတို့ Image နဲ့သူတို့ ရပ်တည် နေနိုင်တဲ့သူတွေဖြစ် လို့ ယုံကြည်ပြီး ရိုက်ဖြစ်တာ ပါ။ ပြီးတော့ အသစ်အသစ်

တွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲဆို တာ ကြည့်ချင်တာလည်း ပါ ပါတယ်။ အမြဲတမ်း ကိုယ့် ဇာတ်ချည်းပဲ ရိုက်လို့မရဘူး။

အခုရိုက်နေတဲ့ကားမှာ ဆိုရင် ဆက်တင်အပြင်အဆင် တွေ အချိန်ယူပြီး လိုက်ဖက် အောင် လုပ်ထားပေးတော့ ဒီအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အားရကျေနပ်လဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးရှိ တယ်လို့ ခံစားရတယ်။ အနု ပညာသမားတစ်ယောက်အနေ နဲ့ ဆက်တင် သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပြီး ဝေဝေဆာဆာနဲ့ဆို တော့ ကောင်းတယ်။ ရိုက်နေ ကျ ဖန်တီးရာတောနေတဲ့နေရာ တွေ မဟုတ်ဘဲ ပရိသတ် အတွက်ရော၊ အနုပညာ သမားများအတွက် ရော စေတနာထားပြီး လုပ်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနု ပညာသမားတစ်ယောက် အတွက် တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

ဒီကားပြီးရင် ဘာကား ဆက်ရိုက်ဖို့ လက်ခံထားသေး လဲ။

ဒီကားပြီးရင် ဦးမျိုးမင်း နဲ့ရိုက်ဖို့ ချိတ်ထားတာ ရှိ တယ်။ ဇာတ်လမ်းကလည်း တော်တော်ဆန်းတယ်။ ဒါ ကြောင့် လျှို့ဝှက်ထားချင် သေးတယ်။ မင်းသားက တော့ ကိုနေတိုးနဲ့ ကိုကျော် ကျော်ရိုပါ။

ဖွေးဖွေးက ကားရိုက် တွေ အရမ်းကျွဲတော့ ထုတ် လုပ်သူတွေ ဒါရိုက်တာတွေ က ဖွေးဖွေးရိုက်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ မရိုက်တော့ဘူးလို့ ထင် မှာ မစိုးဘူးလား။

စိတ်တော့ မပူပါဘူး။

ဖွေးဖွေးမရိုက်တော့ဘူးလို့ ထင်နေရတင်မကဘူး။ ဖွေး မပြောတဲ့စကားတွေတောင် ပြောကြတာတွေ ရှိတယ်။

ဖွေးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာသန့်တယ်။ ကိုယ် မပြောထားတဲ့ဟာတွေကို ဖြေလည်း မဖြေရှင်းဘူး။ အဓိကကတော့ စေတနာတစ် ခုပါပဲ။ ကိုယ့်အတွက်လည်း စေတနာထားတယ်၊ ပရိ သတ်အတွက်လည်း စေတနာ ထားတယ်၊ ပရိဂျူဆာတွေ အတွက်လည်း စေတနာထား တယ်။ ပိုက်ဆံရရင်ပြီးရော ဆိုပြီး ရိုက်မယ်ဆို ချမ်းသာ နေတာကြာပြီ။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝက ကိုယ့်ပန်းချီကားပါပဲ။ ကိုယ် ဆွဲချင်တဲ့အရုပ်ကို ကိုယ် ဆွဲ တဲ့သဘောပါပဲ။ ဘယ်သူ ကိုမှလည်း ဖွေး မထိခိုက် ဘူး။ ဖွေး အသက်ကြီးပြီး တော့ သေခါနီးအချိန်မှာ ကိုယ်ကျေနပ်တာပဲ ကိုယ်လုပ် ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် အေး အေးချမ်းချမ်းလေးပဲ ဘဝကို ဖြတ်သန်းချင်တယ်။

အဲဒါဆိုရင် ဖွေးဖွေး လုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံး ကိုယ် ကြိုက်မှ၊ ကိုယ်ကျေနပ်မှ လုပ် ခဲ့တာချည်းပဲလား။

ဟုတ်ပါတယ်၊ မကြိုက် ရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ကိုယ် ကြိုက်မှ ကိုယ်လုပ်တယ်။ စောစောကပြောသလိုပဲ အား လုံးအတွက် စေတနာပဲထား တယ်၊ လိပ်ပြာသန့်တယ်။ ဒါပါပဲ-လို့ ဖွေးဖွေးက ပြော ပြခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ကြံရာဆုံရာ တစ်မိနစ်တာ

သေထိုး ခွေးယပင့် (ချေ) လို့
 အမည်ပေးထားတဲ့ တစ်ကိုယ်တော် တေးစီးရီး
 ထွက်ရှိထားပြီး ဆယ်ကျော်သက်ပရိသတ်တွေ
 အသည်းစွဲဖြစ်တဲ့ အဆိုတော် ရဲရင့်အောင်က
 ဗီဒီယိုဇာတ်ကား သုံးကား ရိုက်ကူးပြီးစီးပြီးနောက်
 ငါ့ကိုနှမ်းတဲ့ မုန့်တိုင်း လို့အမည်ပေးထားတဲ့
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးနေတာကြောင့်
 ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးဖြစ်ခြင်းအကြောင်း
 ရဲရင့်အောင်ကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 ရဲရင့်အောင်က ဗီဒီယို သုံးကား
 ရိုက်ကူးပြီးပြီဆိုတော့ အဲဒီဇာတ်ကားသုံး
 ကားမှာမည် ပြန်ပြောပေးပါလား။
 ပထမဦးဆုံး ရိုက်ဖြစ်တာက ဂျူစီဂိမ်း၊
 ပြီးတော့ Waiting For You နဲ့

ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ အဆိုတော် ရဲရင့်အောင် လင်းနိုင်ဦး

နောက်ဆုံးကားက ဟက် ပါ။
 အခုရိုက်နေတာက ကျွန်တော့်အတွက်
 ပထမဦးဆုံး ရုပ်ရှင်ကားကြီးပါ။
 ရဲရင့်အောင်က စ,ရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်တဲ့
 အချိန်ကတည်းက ရုပ်ရှင်ကားကြီးရိုက်ဖို့ပဲလား။
 ဒါမှမဟုတ် အတွေ့အကြုံရအောင်
 ဗီဒီယိုရိုက်ကူးပြီးမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်တာလား။
 ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ အစကတည်းက စီစဉ်တာပါ။
 ဒါပေမဲ့ သိလည်းသိတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
 ထင်တယ်၊ ရှေ့မှာ ဗီဒီယိုကားတွေနဲ့
 အတွေ့အကြုံမရသေးဘူးဆိုရင် ရုပ်ရှင်ကား
 ရိုက်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမလွယ်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ။
 ဗီဒီယိုကားနဲ့ အတွေ့အကြုံယူထားတာတောင်
 အခုချိန်အထိ အဆင်မပြေတာလေးတွေ
 ရှိပါသေးတယ်။ ကြိုးစားနေရတုန်းပါပဲ။
 ရဲရင့်အောင်က ဂီတဘက်မှာ အောင်မြင်ပြီး
 ရုပ်ရှင်ဘက်ကို ဘယ်လိုကြောင့် ကူးဖြစ်တာလဲ။
 နဂိုကတည်းက မင်းသားလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ရက်
 ရှိခဲ့လို့လား။ ကမ်းလှမ်းလာလို့လား။
 ကမ်းလှမ်းလာလို့ လုပ်ဖြစ်တာပါ။

One Minute Interview

ကျွန်တော့်ဆီမှာ သရုပ်ဆောင် ထုပ်ဖို့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက် မရှိထားပါဘူး။ ဘာတိုစန်းတို့က ကမ်းလှမ်းလာတာဆိုတော့ ရင်းနှီးပြီး သားသူတွေနဲ့ လုပ်ရမှာ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော် လုပ်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး လက်ခံဖြစ်တာပါ။

ကမ်းလှမ်းလာတဲ့အခါကျတော့ စမ်းသပ်ကြည့်တာပဲလား။ မဖြစ်မနေလုပ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတာလား။

စမ်းသပ်ကြည့်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်မယ်ထင်လို့ လုပ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကားထဲက ကျွန်တော်လုပ်ရမယ့် ကာရိုက်တာကို ကြိုက်လို့ လုပ်ဖြစ်တာပါ။

ရဲရင့်အောင် သရုပ်ဆောင်ရမယ့် ကာရိုက်တာက ဘယ်လိုဇာတ်ရုပ်မျိုးပဲလို့လဲ။

ဝတ္ထုထဲမှာ ဆိုရင်တော့ စာရေးဆရာမ ညေးရဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဗီလိန်လို့ မြင်မှာပါ။ ဗီလိန်ပါပဲ။ ဗီလိန်တော့ ဗီလိန်။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းဗီလိန်အစစ်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆိုက်ကုန်ဆန်တဲ့ ဗီလိန်တစ်ယောက်ပါ။

ရဲရင့်အောင်က ပထမဦးဆုံး ရိုက်ရမယ့် ရုပ်ရှင်ကားမှာ ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်မျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံတာလဲ။

ပရိသတ်ကတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပါပဲ။ ဗီလိန်ဆိုတာကို နားလည်

သဘောပေါက်တဲ့သူလည်းရှိတယ်။ နားလည်မပေးနိုင်တဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ တချို့ကကျတော့ ဗီလိန် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ တချို့ကလည်း ရတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါတွေ မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော့်အမြင်နဲ့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီး ရိုက်တာပါ။ အဲဒါတွေကို မတွေးဘူး။ ဒီကာရိုက်တာကို ကြိုက်လို့၊ အဲဒီလိုလုပ်ရမှာကို သဘောကျလို့ပါ။

ရဲရင့်အောင်က ဒီကားရိုက်ပြီးရင် ဆက်ရိုက်ဖြစ်ဦးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အားပေးတဲ့ အားမပေးတဲ့အပေါ် မူတည်ပြီး ဆက်ရိုက်မှာလား။

လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ မရှိသေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီကားပေါ်မှာ အာရုံ အရမ်းစိုက်နေရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဖိအားလည်း များတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တဲ့နေရာကို သရုပ်ဆောင်ရမှာဆိုတော့ ရှေ့က ရိုက်ခဲ့တဲ့ကားတွေလို ကျွန်တော်က ပုံမှန်ကာရိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့မှာက ကျောင်းသား ဒါမှမဟုတ် ပရိသတ်တွေ ကျွန်တော့်ကို မြင်နေကျ ရိုးရိုးသားသားလူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ။ အခုဟာက ရှေ့က ပုံစံတွေလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပါးမြိုင်းမွေးတွေ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလည်းထားရတယ်။ ခပ်ကြောင်ကြောင် ပုံစံမျိုးလည်း နေရတယ်။ အရမ်းကြိုက်လို့ ဟဲဗီးဖြစ်တဲ့ ဟာကို ကျွန်တော် လက်ခံ လိုက်တာ

ပါ။
ဒီကားပြီးရင် ရှိုးပွဲအနေနဲ့ ဘာတွေလက်ခံထားလဲ။ ဂီတနဲ့ပတ်သက်လို့ကော ဘာတွေလုပ်နေလဲ။

ဒီသီတင်းကျွတ်ကတော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် မန္တလေးမှာ ဖျော်ဖြေဖို့ ရှိပါတယ်။ တန်ဆောင်တိုင်ဆိုရင်တော့ ကိုဘိုစန်းတို့က နယ်မှာလုပ်မယ်လို့ ထင်တယ်။ အခု ထိတော့ Comfirm မဖြစ်သေးဘူး။ အဲဒီပွဲတွေမှာတော့ ကျွန်တော် ပြန်ပါမှာပါ။ လောလောဆယ် Shwe FM ရဲ့ ၆ နှစ်ပြည့်ထဲမှာ ပိုတေးတိုး ဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပါတယ်။ သေတုတီးခွေးယပင့် ကိုတော့ MTV ရိုက်နေတာ သုံးပုဒ် ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တို့သီချင်းတွေကို ရိုက်ဖို့ ဒါရိုက်တာတွေကို အပ်ထားတာ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ရိုက်နေလို့ MTV မရိုက်ဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒါပြီးရင်တော့ တစ်ပုဒ်ချင်း တစ်ပုဒ်ချင်း အသေးစိတ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ပြီး ရိုက်သွားမှာပါ။ တစ်ခွေလုံးတော့ ရိုက်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော် သဘောကျတဲ့ သီချင်းတွေ လောက်ပဲ ရိုက်ဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အသစ်ပေးချင်တဲ့ သီချင်းလည်း ပါကောင်းပါမယ်။

လောလောဆယ်အပြင် မှာကြားနေရတဲ့ ရဲရင့်အောင်ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးချင်ပါတယ်။ အဲဒီ သီချင်းက ဘာဖြစ်လို့ ခွေးသူခိုး လို့

အမည်တွင်သွားတာလဲ။
ဟဲဟဲ... အဲဒါကလည်း ရယ်ရတယ်ဗျ။ အဲဒါက ပိုတေးတိုး ပါ။ ပိုတေးတိုး မထွက်ခင် ၁၀ ရက်၊ ၁၅ ရက်လောက်မှာ Cover Art သီချင်းစာတံပုံ လေး ကျွန်တော် တင်လိုက်တယ်။ တင်လိုက်တုန်းက ပိုတေးတိုးဆို ပြီးတော့ အွန်လိုင်းပေါ် ရေးပြီး တင်လိုက်တာပါပဲ။ အဲဒါကို Photoshop သုံးတဲ့သူတွေ ကြည့်မရလို့ လုပ်တာလား။ အပျော်သဘောနဲ့ လုပ်တာပဲလား တစ်ခုခု ကြောင့်ပါ။ သူတို့က အဲဒီလိုလုပ် လိုက်တော့ သီချင်းက ခွေးသူခိုး ဆိုပြီး ပျံ့သွားတယ်။ ခွေးသူခိုး လို့ ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကွဲသွားတယ်။ တစ်ဖွဲ့က ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုသီချင်းမျိုး ဘာလို့ ရေးတာလဲ၊ ဘာလို့ မိုက်ရိုင်းတာလဲ။ နောက်တစ်ဖွဲ့ကလည်း ရဲရင့်အောင်ကို ခွေးသူခိုးလို့ ပြောချင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် သီချင်းတောင် မထွက်သေးဘဲနဲ့ ဒီ Cover Art ကြောင့် ကျွန်တော့်သီချင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောရမလို့ပေါ့။ ဒီသီချင်းက ဘာသီချင်းလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုပေးတာလဲ။ သီချင်းအမှန်ကို မသိသေးတဲ့ သူတွေကျတော့ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ခွေးသူခိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုတေးတိုးပါ-လို့ ရဲရင့်အောင်က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

အစားကောင်းကောင်း
စားရတဲ့အခါတိုင်း
ကိုယ့်ချစ်သူတွေကို
သတိရတယ်ဆိုတဲ့
စကားလိုပါပဲ၊ မိမိယိုကား
ကောင်းကောင်းတစ်ကားကို
ကြည့်လိုက်ရတဲ့အတွက်
စိတ်ထဲမှာ အားရ
ကျေနပ်သွားပါတယ်။
ဒီကားအကြောင်းကို
ရွှေအမြုတေကတစ်ဆင့်
ပရိသတ်များကို
ဖောက်သည်ချပေးဖို့
ဒီကားရိုက်ခဲ့တဲ့
ဒါရိုက်တာကို
ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။
ထုတ်လုပ်သူ
မျက်နှာမူမိမိယို
ကားလုပ်ရေးက

အမှတ်ပြည့် ပေးရမယ့် ဦးရိုး

မိုးကျော်ထွန်း

ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့
သူတို့ မဖြစ်သေးတဲ့
မိမိယိုကားကို ဦးဦးဖျားဖျား
ကူးပေးတာကြောင့်
ကြည့်ခွင့်ရခြင်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။
ကားနာမည်က
စီးရီး ဖြစ်ပြီး
ဇာတ်လမ်းနဲ့ဒါရိုက်တာက
"ဂျိုး" ဖြစ်ပါတယ်။
ဂျိုးရဲ့စိတ်ကူးကို
မင်းတခေတ်က
ဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့ပေးပြီး
ရိုက်ကူးရာမှာ
အကယ်ဒမီများရှင်
ရန်အောင်၊ အကယ်ဒမီ
လူမင်း၊ သာထက်၊
ထူးခြား၊ ရွှေသမီးတို့
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ထားကြပါတယ်။
စီးရီး ကို ဒါရိုက်တာ
ဂျိုး ရိုက်ကူး
တင်ပြထားပုံက
ခမ်းနားတယ်၊
ဆန်းပြားတယ်။
မြန်မာကားတစ်ကားကို
ကြည့်နေရတာနဲ့မတူဘဲ
အနောက်တိုင်းကား
တစ်ကားကို
ကြည့်နေရသလို ခံစားရ
ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်
အခြောက်ကားများမှာ
ပီပြင်အောင်
သရုပ်ဆောင်လေ့ရှိတဲ့
အကယ်ဒမီများရှင်
ရန်အောင်ကို ဂျိုးက
ဒီကားမှာ တရားမဝင်
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနဲ့
ကြီးပွားချမ်းသာနေတဲ့
ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်
တစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
စေပါတယ်။ ဆေးစက်
ကျရာ အရပ်ထင်စေတဲ့

အနုပညာရှင်ဖြစ်တာကြောင့်
ရန်အောင်က အခြောက်ကား
များ ပီပြင်သလို ဂိုဏ်းခေါင်း
ဆောင် လူကြမ်းကြီးတစ်ဦး
အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာမှာ
လည်းပီပြင်ပါတယ်။ ဒါက
မိမိယိုကားတစ်ကား သို့
မဟုတ် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား
ကို ပုံကိုင်ဖန်တီးတဲ့ ဒါရိုက်
တာရဲ့ နိုင်နင်းမှုအပေါ် အများ
ကြီး မူတည်ပါတယ်။
လူကြမ်းကြီးဆိုပေမဲ့ မဲ့ကာ
ရွံ့ကာ ရွံ့စရာကောင်းအောင်
လုပ်ပြမနေဘဲ နှုတ်ခမ်းတစ်
ချက် တွန့်လိုက်ရုံနဲ့ သူရဲစရိုက်
ကို ပီပြင်စေခဲ့ပါတယ်။
မေတ္တာတို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့
ရုပ်ရှင်မိမိယိုများမှာ အကယ်
ဒမီ လူမင်းရဲ့သရုပ်ဆောင်မှု
တွေကို ပရိသတ်က နှစ်
သက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီကား
မှာတော့ ဒါရိုက်တာ ဂျိုးက
လူမင်းကို ချစ်သူအပေါ် နူးညံ့
စွာ ဆက်ဆံတတ်သလို ရက်
စက်ရမယ့်သူများအပေါ်ကျ
တော့လည်း သွေးအေးအေးနဲ့
ရက်စက်တတ်တဲ့ ကြေးစား
လူသတ်သမားအဖြစ် သရုပ်
ဆောင်ထားပြန်ပါတယ်။
သူ့ချစ်သူ ရွှေသမီးက အက
သင်တန်းနည်းပြဆရာမဖြစ်ပြီး
လူမင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က
သွေးအေးရက်စက်တတ်မှု
တွေကို လုံးဝမသိတဲ့သူအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်
ကြီး ဦးရန်နိုင်(ရန်အောင်)က
သူ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ဓလုတ်
ကန်သင်းဖြစ်နေတဲ့ မိုးကျော်
(သာထက်)ကို ရင်းပေးဖို့ ဒု
စရိုက်လောကမှာ နာမည်ကြီး
တဲ့ စီးရီး(လူမင်း)ကို အလုပ်
အပ်ပါတယ်။ ဇီးရီးကလည်း

သူ ရှောင်တဲ့အချက်တွေနဲ့
ဓမ္မာတရားတစ်ကြောင်း ဖိုး
ဓမ္မာတရားကို ရှင်းပေးဖို့ လက်ခံ
ခဲ့ပါတယ်။

ဖိုးကျော်ရဲ့ နောက်
ကြောင်းတွေကို လေ့လာနေ
တဲ့ ဇီးရီးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို
ဦးရန်နိုင်က အားမလိုအားမရ
ဖြစ်လာပြီး ဖိုးကျော်ကို ရှင်း
နိုင်ဖို့ နောက်ထပ်ကြိုးစား
သူသတ်သမားတစ်ယောက်
ကို အလုပ်အပ်ပြန်ပါတယ်။
သူတော့ မရယ်မပြီး အမြဲ
တမ်းမျက်နှာတည်နေတဲ့ (ထူး
ခြား)ပါပဲ။ ဦးရန်နိုင်၊ ဇီးရီး၊
ဖိုးကျော်၊ နောက်ထပ်ဝင်လာ
တဲ့ လူသတ်သမားတို့ရဲ့ ထိပ်
တိုက်ရင်ဆိုင်မှုတွေက ပရိ
သတ်ကို ဖမ်းစားပါလိမ့်မယ်။

ဒါရိုက်တာ ဂျိုးရဲ့ဇာတ်
ကားကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ လူ
စုလူဝေးနဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ များ
ပြီး မြင်ကွင်းများက မြင်နေ
သူ မဟုတ်တဲ့မြင်ကွင်းတွေ
ကို မြင်ရတွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါ

တယ်။ ဆိုကြပါစို့ ဦးရန်နိုင်
ရဲ့အိမ်ဆိုရင် တခြား
မီဒီယံကားတွေမှာ
မြင်နေကျ သူဌေးအိမ်မျိုး
မဟုတ်ဘဲ အိမ်တွင်း
ရေကူးကန်ပါ
ပါတဲ့နေရာမှာ ရိုက်ကူး
ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။
ထိုနည်းတူစွာ
ဇီးရီးနဲ့ ဦးရန်နိုင်တို့
ဆုံတဲ့အခန်းများကို
စက်ယန္တရားကြီးများရှိတဲ့
နေရာတစ်ခုမှာ ရိုက်ကူး
ထားတာ ဖြစ်လို့
အမြင်ဆန်းနေပါတယ်။
အဲဒီလို အဆန်း
အပြားတွေနဲ့
ထူးခြား
ဆန်းသစ်အောင်
ရိုက်တတ်တဲ့
ဒါရိုက်တာ
ဂျိုးဟာ ဒီနေ့
မီဒီယံ
ထုတ်လုပ်သူ
အများစု

ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ငါးရက်
တစ်ကား အပြီးရိုက်နိုင်တဲ့သူ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါ
တယ်။ သူက မြန်မာဗီဒီယို
ကားများကို အားပေးကြည့်ရှု
နေကြတဲ့ ပရိသတ်များကို

ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့်
တူတူတန်တန် မြန်မာဗီဒီယို
ကားတစ်ကား ဖြစ်စေချင်
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ
ကားများဟာ သွက်လက်ပြီး
အမြင်ဆန်းနေတာ ဖြစ်ပါ

တယ်။ သူ့အဓိကအရည်
အချင်းကတော့ တစ်ကားလုံး
သွက်နေအောင် ဖန်တီးနိုင်
ခြင်းပါပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့
ဂျိုးက 'ကျွန်တော့်အဖေက
တည်းဖြတ်ပညာရှင်ကြီး တစ်

ဦးပါ။ ၁၀ တန်းအောင်ပြီးက
တည်းက အဖေဆီမှာ တည်း
ဖြတ်ပညာ သင်ယူခဲ့တယ်။
ဗီဒီယိုကားတစ်ကား သို့မဟုတ်
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ကောင်း
အောင် သို့မဟုတ် ပျက်စီး

သွားအောင် ဖန်တီးနိုင်တာက
တည်းဖြတ်ပညာရှင်ပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ တည်းဖြတ်တာ
ကောင်းရင် ဇာတ်က အလိုလို
ကြွလာပြီး တည်းဖြတ်တာ
ကောင်းရင်တော့ ဇာတ်

လမ်းက ဘယ်လောက်ပဲ
ကောင်းကောင်း ကားကောင်း
ဖြစ်မလာတော့ပါဘူး' လို့ ဆို
ပါတယ်။
မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေ
ကို ပရိသတ်လက်မခံတာက

ဖြစ်သလိုဖန်တီးနေကြလို့ပါ။
ဒါရိုက်တာ ဂျိုးလို စေတနာ
အပြည့်အဝနဲ့ လုပ်ဆောင်မယ်
ဆိုရင်၊ ထုတ်လုပ်သူများ
ဘက်ကလည်း ဒါရိုက်တာ
များအပေါ် ကားအမြန်ပြီးရေး

ထက် ကားကောင်းရေးကို
ပိုပြီးပေးကြမယ်ဆိုရင်
ပျက်ပါပြီလို့ အော်နေတဲ့
မြန်မာဗီဒီယိုလောက
ပြန်လည်ဦးမော့လာနိုင်မယ်
ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
တက်ကြွတဲ့
လူငယ်ဒါရိုက်တာဂျိုးရဲ့
စီးရီး ကို ကျွန်တော်ကတော့
အမှတ်ပြည့်ပေးချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်
ပေးတဲ့အမှတ်ပြည့်ဟာ
လွန်မလွန်ဆိုတာကို
မျက်ခြယ်
ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက
ဒီကား ဖြန့်ချိလိုက်တဲ့
အခါမှာ ပရိသတ်များ
သုံးသပ်ကြည့်စေလိုပါတယ်။

■
မိုးကျော်ထွန်း

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်အတွက် ရန်ပုံငွေရှာဖွေပွဲများ

ရီဟာဒော့စ်၊ NY၊

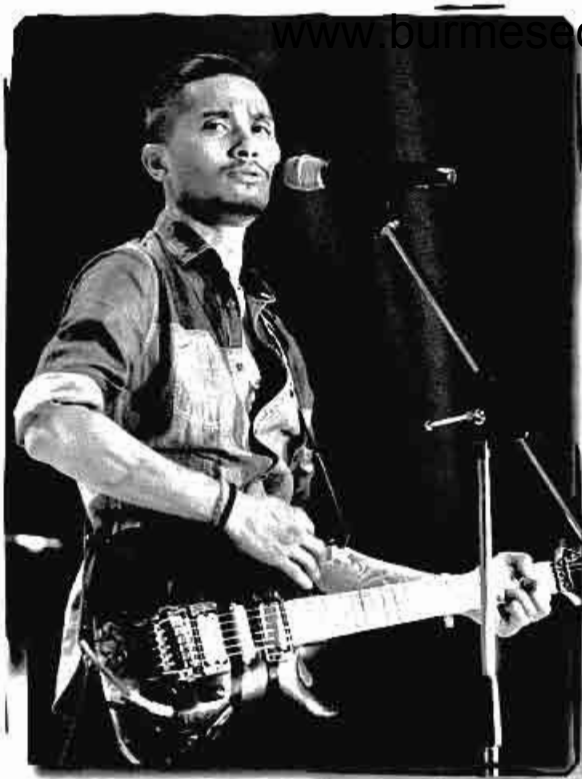
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
ကျန်းမာရေးကွန်ရက်၊
ပညာရေးကွန်ရက် ရန်ပုံငွေနှင့်
ရေဘေးသင့် ပြည်သူများအား
ကူညီထောက်ပံ့ရေး စတဲ့
မွန်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်များနဲ့
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း

မြန်မာအနုပညာရှင်များ
ဇီတာဖျော်ဖြေပွဲတွေ ကျင်းပနိုင်ဖို့
ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်
လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့မှာ
မြန်မာမိသားစုတွေက
စီစဉ်ခဲ့ကြပါတယ်။ စက်တင်ဘာလ
၂၅ ရက်နေ့မှာ အဆိုတော်

ဒေါက်တာ ဆောင်းဦးလှိုင်၊ ဥက္ကာဦးသာ၊ အာနန္ဒာ၊ အကယ်ဒမီ ထွန်းသိန္နာတို့
နီနီစင်စော်တို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အင်ဒီယားနားပြည်နယ်၊ ဖိုရ်မ်းမြို့သို့ ပထမဆုံး
ရောက်ရှိလာကြပါတယ်။ မြန်မာလူမျိုး အများအပြား အခြေချနေထိုင်တဲ့ မြို့ကြီးတွေမှာ
သီဆိုဖျော်ဖြေပွဲတွေကျင်းပဖို့ စိတ်ကူး စီစဉ်ထားကြတာဖြစ်ပြီး အဲဒီ ဖိုရ်မ်းမြို့မှာ
မြန်မာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မြန်မာ ဂန္ထဝင်အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်မာမာအေးလည်း
အဲဒီမြို့မှာနေပါတယ်။ နှစ်စဉ် နွေရာသီမှာ ရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲတွေကျင်းပရင် စုပေါင်းပွဲ
တွေပြုလုပ်တတ်ကြတာ အင်အားများလွန်းတာမို့ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းဌာနများ

ကတောင် သတင်းလာယူရတဲ့အထိပါ။

ကျွန်မမောင်လေး တစ်ယောက်က အဲဒီ ဖိုဝါန်းမြို့မှ မော်တော်ကားနဲ့ ၂ နာရီခန့် မောင်းသွားတဲ့ အကွာအဝေးရှိ Bloomingtonမြို့မှာ မြန်မာစားသောက်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားပါတယ်။ သူတို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ပြန်လည် ရောင်းချဖို့ ပစ္စည်းတချို့ကို ဖိုဝါန်းမြို့မှ မှာယူတင်သွင်းလေ့ ရှိပါတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေ စုပြီး နေထိုင်ကြတာမို့ ဖိုဝါန်းကို သွားလည်တဲ့အခါ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်သွားသလိုတောင် ခံစားရတယ်လို့ စာရေးသူ မိခင်က ပြောပါတယ်။

ဖျော်ဖြေရေး ပွဲစဉ်အဖြစ် ပထမဦးဆုံး စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဖိုဝါန်းမှာ ကျင်းပခဲ့ကြတယ်။ ပွဲဦးထွက်မှာပဲ ရန်ပုံငွေ ၂ သောင်းကျော် ရခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီပွဲပြီးတာနဲ့ အနုပညာရှင်တွေက စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်ညမှာ ဆက်တိုက်ဆိုသလို Illinois ပြည်နယ် ချီကာဂိုမြို့မှာ ဒုတိယပွဲစဉ်အဖြစ် ဖျော်ဖြေသီဆိုခဲ့ကြတယ်။ စာရေးသူ သိရသလောက် ဒုတိယပွဲဖြစ်တဲ့ ချီကာဂို ဖျော်ဖြေပွဲက မူလအစီအစဉ်မှာ မရှိထားခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီမြို့က မြန်မာလူမျိုးတွေက သူတို့မြို့မှာလည်း ပွဲဖြစ်မြောက်စေချင်

လို့ အနီးကပ်မှ အမြန်စီစဉ်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါတောင် ရန်ပုံငွေ ဒေါ်လာ ၂ သောင်းကျော် ရခဲ့ပြန်တာပါပဲ။

မြောက်ပိုင်း ကယ်ရိုလင်းနား ပြည်နယ် Charlotte မြို့ကလေးမှာ ကျင်းပသွားတာက တတိယပွဲစဉ်ပါ။ ရန်ပုံငွေ ပွဲတွေ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်မြောက်နိုင်ဖို့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်လောက်ကတည်းက လှော်စံအိန်ဂျလီစ် မြန်မာအဖွဲ့တွေ အစည်းအဝေးတွေ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ရတယ်လို့ ကြားသိခဲ့ရတယ်။ မြောက်ပိုင်း ကယ်ရိုလင်းနား သျားလက်မြို့မှာ ကျင်းပမယ့်ပွဲကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုရလွန်းလို့ လေးငါးလလောက်ကတည်းက တဖွဖွ ပြောနေတဲ့ ဇနီး မောင်နှံ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အဲဒီပွဲကို ကြည့်ခွင့် မရခဲ့ကြဘူး။ ပွဲကျင်းပမယ့် အောက်တိုဘာလ ၃ ရက်နေ့ မတိုင်ခင်မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားသလို ဇနီးသည်ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်သွားခဲ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုကို သိနေခဲ့

တဲ့ စာရေးသူတို့ မိသားစုကတော့ တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။

သျားလက်မြို့ကလေးကို ရောက်လာတဲ့ အနုပညာသည်တွေကို Hissho ဆူရှီလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် မြန်မာနိုင်ငံသား ဦးဖိလစ်မောင်က အထူး အကူအညီပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်မှာ တည်းခိုခွင့် ပြုခဲ့တယ်။ လက်ရှိ အမေရိကန်သမ္မတ အိုဘားမားက အောင်မြင်တဲ့ Small Business စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တွေကို အိမ်ဖြူတော်သို့ ဖိတ်ခေါ် တွေ့ဆုံမှု ၂၀၁၁ ခုနှစ်က လုပ်ခဲ့ရာ ဦးဖိလစ်မောင်က ပထမဦးဆုံး မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သျားလက်မြို့ ပွဲစဉ်ရဲ့ အလှူတော် ရန်ပုံငွေက ဒေါ်လာ ၂ သောင်း ၄ ထောင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် Boca Raton မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တာကတော့ စတုတ္ထမြောက်ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရွေးကောက်ပွဲ နီးကပ်လာတာနဲ့အညီ အနုပညာသည်တွေ နေထိုင်နိုင်မယ့် ရက်တိုတိုအတွင်း အချိန် မပျက်အောင် ပွဲစဉ်

အိမ်ထောင်စု အချိန်အဝေးကြီး ဖြစ်မနေ
အောင် စီစဉ်ကြရတာမို့ ကြားရက်
အားလုံးနဲ့ အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်
ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ စာရေးသူလည်း ဒီ
အောင်းပါးမှာ ထည့်သွင်း ရေးပြနိုင်ဖို့
လေးရီဒါမှ မြန်မာမိတ်ဆွေတွေဆီ
ဆက်သွယ်ကာ ပွဲသတင်း စနည်းနာဖြစ်
ခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်လာ တစ်သောင်းခွဲတစ်
ဆုတ်တိ ရရှိပါကြောင်း ညတွင်းချင်း
သိခဲ့ရတယ်။

ပဉ္စမမြောက် ပွဲစဉ်ကတော့ စာရေး
သူတို့ နေထိုင်တဲ့ နယူးယောက်မြို့မှာပါ။
အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ညမှာ
နယူးယောက်မြို့လယ် Manhattan က
Seward Park အထက်တန်းကျောင်း
ခန်းမတွင် ကျင်းပဖြစ်ခဲ့တယ်။ ညနေ
၆:၃၀ မှာ ပွဲစတင်မယ်လို့ ကြေညာထား
ဆဲပဲ ည ၇:၁၅ မှာမှ အစီအစဉ် စ၊ နိုင်
ခဲ့ကြတယ်။ ဒီပွဲဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်
ဒေါ်မေသီခ မိသားစုနဲ့ ဒေါက်တာ ဇံမရ
မိသားစုတို့ ဦးဆောင် ပွဲစည်းထားတဲ့
KHA & MRA အဖွဲ့က တာဝန်ယူပေးခဲ့
ကြတာပါ။

ပွဲစ၊ စချင်း မြန်မာနိုင်ငံက လာတဲ့
အနုပညာရှင် ၅ ဦး၊ နယူးယောက်မြို့က
တီတဝါသနာရှင် ဒေါက်တာ ဇံမရ၊
ထိုစောထူး၊ တင်မိတန်တို့က စင်မြင့်ပေါ်
က စာရေးသူတို့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ
က စင်အောက်ကနေ ကမ္ဘာမကျေ အစ

ချီတဲ့ နိုင်ငံတော် သီချင်းကို တညီတညာ
တည်း သံပြိုင် သီဆိုခဲ့ကြတယ်။ ထို့
နောက် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုက ကိုကျော်ကျော်
ဆိုသူ ကီးဘုတ်တီးပေးစေကာ ဗမာ
သားကောင်း သီချင်းကို ဖျော်ဖြေခဲ့တယ်။

တေးသံရှင် နီနီခင်စောရဲ့ အလှည့်
မှာ ရှန်သူ၊ စိုးရိမ်ချစ်၊ အသည်းမခွဲပါနဲ့၊
မလိုချင်ဘူးစစ်၊ အင်းလေးမှာရွာတဲ့မိုး
စတဲ့ သီချင်း ၅ ပုဒ်ဆက်တိုက် ဆိုသွား
ခဲ့တယ်။ အနက်ရောင် အထက်အောက်
ဆင်တူဝတ်စုံလေးနဲ့ နီနီကို နယူးယောက်
ပရိသတ်က အထူးအားပေးကြပါတယ်။
မင်းလမ်းမ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပန်း
စည်းတစ်စည်း ဒေါ်လာ ၁၀၊ ပန်းကုံး
တစ်ကုံး ၁၅ ဒေါ်လာဖြင့် ရောင်းချပေး
နေလေတော့ ဝယ်ယူကာ စင်ပေါ်သို့
တက်ပေးကြတယ်။ ပရိသတ်မှ ချီးမြှင့်
လာတဲ့ ဆုတော်ငွေရသမျှ အားလုံးကို
သူမအတွက် မယူဘဲ စင်ရှေ့အစပ်မှာ
ချထားတဲ့ ငွေဖလားကြီး ၃ လုံးထဲ တရ
စပ် သွားသွားထည့်နေတာတွေ့ရတယ်။
ပွဲအစကအဆုံး အလှူငွေတွေ အများကြီး
ထည့်ခွင့်ရပါစေလို့ နီနီက စင်ပေါ်ကနေ
ဆုတောင်းလေရဲ့။

ရုပ်အင်္ကျီ အပြာရောင်၊ ဂျင်း
ဘောင်းဘီအနက်ရောင်နဲ့ စင်ပေါ်တက်
လာတဲ့ Rောနည်က အချစ်ခေါ်သံ၊
သီတာ သီတာ၊ ကိုယ့်အနားရှိစေချင်၊
ခွင့်ပြုတယ် ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ဂန္ထဝင်

ဆည်းဆာ သီချင်းတွေ ဆိုပေးပါတယ်။
စာရေးသူတို့ နယူးယောက်မြို့ကို
Rောနည်နဲ့ဝမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံက မကြာ
ခဏဆိုသလို ရောက်လာတတ်သူတွေ
ပါ။ နယူးယောက် မြို့သူမြို့သားတွေနဲ့
တရင်းတနီးလည်း ဖြစ်နေကြပါပြီ။ သူ
လာလို့ သီချင်းဆိုတိုင်း စင်ပေါ် တက်
မက၊ ရရင် မနေနိုင်တဲ့ အန်တီကြီးတစ်
ယောက်ကိုဆို ပရိသတ်ကတောင် မှတ်
မိနေပေပြီ။

ကိုယ်တို့ဝေးနေ မိုင်ပေါင်းကုဋေ၊
မျက်ရည်မရှိ၊ ဘီလူးခေါင်းနဲ့မင်းသား
လေး၊ လာတွေဖြစ်ဦးမလဲ၊ မိုးလေးဖွဲ့တုန်း
သီချင်းတွေ ဆိုပေးခဲ့တာ ထွန်းအိန္ဒြာဗို
ပါ။ အသားဖြူတဲ့ သူမက အနက်
ရောင်ခံမှာ ရွှေရောင်ပန်းနွယ်ပန်းခက်
ခပ်ကြီးကြီးလေးတွေနဲ့ အလှဆင်ထား
တဲ့ ဝတ်စုံဝတ်ထားပါတယ်။ လည်တိုင်
မှာ အနက်ရောင် ကျောက်ပုတီးလေး
ဆွဲထားလေရဲ့။ မိုးလေးဖွဲ့တုန်း သီချင်း
ကို သီဆိုတဲ့အခါ အမျိုးသား အဆိုရှင်
နေရာမှာ ဥက္ကာဦးသားက ကူညီသီဆို
ပေးခဲ့တယ်။ စင်ပေါ်ကနေ သီချင်းတွေ
ဆိုတဲ့သူက ဆက်တိုက်ဆိုနေသလို ပရိ
သတ်တွေကလည်း ရန်ပုံငွေပွဲဆိုတာ
သိထားတော့ စင်ပေါ်ကို ဘယ်ဘက်က
တက်သွားလိုက်၊ ညာဘက်က တက်
သွားလိုက်နဲ့ မရပ်မနား ဆုတော်ငွေ
တွေ၊ ပန်းစည်း၊ ပန်းကုံးတွေ တက်ချီး
မြှင့်နေကြတာ အားရကျေနပ်စရာ
ကောင်းလှတယ်။

ပထမပိုင်းမှာ နောက်ဆုံးပိုက်အဖြစ်

ဒေါက်တာ ဆောင်းဦးလှိုင်က ဖျော်ဖြေပေးပါတယ်။ သူက နယူးယောက်မြို့ ရောက်ကတည်းက မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးအလုပ်တွေ များနေခဲ့လို့ အဖွဲ့နဲ့ သီချင်းတောင် ကောင်းကောင်း တိုက်ချိန်မရခဲ့ပါ။ အဖြူခံပေါ် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ပုံ ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ တီရှပ်၊ ဝတ်စကုတ်အနက်ရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာရောင်နဲ့ ဦးထုပ်အနက်ရောင်တို့ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့တယ်။ ၄/၇ ရင်ခွင်ကို အပါအဝင် သီချင်းငါးပုဒ် ဆိုပြီး အားလပ်ချိန်ပေးပါတယ်။

ဒုတိယပိုင်း ပွဲပြန်စတော့ နီနီခင်ဇော်က ကယ်ဘဲကယ်ဘဲ၊ မိုးတိမ်ကဗျာ၊ အရောင်မချိန်နဲ့၊ မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ တို့ သီဆိုပါတယ်။ ဆောင်းဦးလှိုင် ကိုယ်တိုင် ရေးစပ်ခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ သီချင်းက ဆိုခဲ့သမျှပွဲတိုင်း အထူး နှစ်သက်အားပေးခြင်း ခံရပါတယ်။ နားထောင်မိတိုင်းလည်း ခံစားချက်တွေများကာ မျက်ရည်ဝဲကျရ

သည်အထိ အနုပညာ လက်ရာမြောက်လှတယ်။ နီနီခင်ဇော်က ကြည်ပြာရောင် ဝတ်စုံလေးနဲ့ အလွန် လှပနေခဲ့တယ်။

သူမရဲ့ အလှည့်အပြီး ထွန်းအိန္ဒြာဗို၊ နီနီခင်ဇော်နဲ့ Rစာနည်တို့ သုံးယောက် ငွေလားတစ်လုံးစီ ပိုက်ကာ ပရိသတ်တွေကြားထဲဆင်း အလှူခံခဲ့ကြတယ်။ Rစာနည်က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင် အားပေးနေတဲ့ သူဇနီး ဝမ်းဆီကပါ အလှူခံတာမို့ မြင်ရသူတွေ သဘောကျပိုင်းရယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပွဲခင်းထဲက နေရာအနှံ့ကို ငွေလားကြီးတွေ ပိုက်ဆင်းလာတဲ့ အဆိုတော်တွေဆီ အလှူငွေလည်း ထည့်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် ရကြတာမို့ ပရိသတ်တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မော အော်ဟစ်သံတွေနဲ့ ဝေဝေဆာနေတော့တာပါ။

အနုပညာရှင်တွေ စင်ပေါ် ပြန်တက်သွားပြီး အောင်ပွဲ သီချင်းကို ပိုင်းဆိုကြတယ်။ ပရိသတ်တွေက အဲဒီသီချင်းကို အွန်လိုင်းမှာ ကြားပြီး

ကတည်းက တညီတညာ ဆိုနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ကာ သီချင်း ကျက်ထားကြပါသတဲ့။ စင်မြင့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်မှာလည်း ငွေလားတွေထဲက ကောက်ခံရရှိငွေတွေကို လူ ၅ ယောက်ခန့်က အလှူအမြန် ရေတွက်နေကြပါတယ်။

Rစာနည်ရဲ့ ဒုတိယပိုင်း အစီအစဉ်မှာ သူစိမ်းတွေလို နေလိုက်မယ်၊ လွမ်းစရာဆိုလည်း နာစရာနဲ့ဖြေမယ်၊ အမှန်ကိန်ပြမယ်၊ အသည်းကွဲမြဲတော် တို့ သီဆိုပေးပါတယ်။ နယူးယောက်ပွဲဆိုရင် တခြားရပ်ဝေး ပြည်နယ်တွေကလည်း တကူးတက ပွဲလာကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ မေရီလန်ပြည်နယ်မှာနေတဲ့ စာရေးဆရာမ မေငြိမ်း၊ ပန်ဆာဗေးနီးယားပြည်နယ်မှာ ခင်ပွန်းသည်နဲ့အတူ လိုက်ပါနေထိုင်တဲ့ အဆိုတော်မလေး ခင်ဘုန်းတို့လည်း လာအားပေးကြတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဖီဒီယိုမင်းသား လုပ်ခဲ့တဲ့ ဥက္ကာမင်းမောင်က နယူးယောက်မြို့မှာ နေရင်း သီချင်း

အယ်လ်ဘင်တစ်ခု ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သူ လေးစားချစ်ခင်တဲ့ အဆိုတော် အေးချမ်းမေ့တဲ့ တွဲစက် သီဆိုမယ်လို့ သူက ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် အေးချမ်းမေက နယူးယောက်ကို ရောက်ရှိ အသံသွင်းနေခိုက် သူမရဲ့ အနုပညာ မောင်နှမတွေဆီ ဆွေ လာရောက်တွေ့ဆုံ အားပေးတာ တို့လည်း တွေ့လိုက်ပါတယ်။

ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်မှ မင်းမေ့မှာစိုး၊ အချစ်ဆိုသည်မှာ၊ အမှားများ၊ ဒီလိုဒီလို လှလို့ ချစ်တယ်တာအား စတဲ့ သီချင်းတွေ ဖျော်ဖြေအပြီး ဆောင်းဦးလိုင်က တစ်ကိုယ်တော် သီဆိုပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်ကျော် တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ မေမေနိုင်မှ ဖြစ်မယ်ကို စင်ပေါ်စင်အောက် သံပြိုင်သီကြွေးရင်း NLD နိုင်ရမည်၊ နိုင်ရမည်လို့ ကြွေးကြော်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ ပွဲသိမ်းခဲ့ကြတယ်။

ပွဲလက်မှတ် ရောင်းရငွေ၊ သီးသန့်ထည့်ဝင်တဲ့ အလှူငွေ၊ ခန်းမအတွင်း အစားအသောက် ရောင်းရငွေ၊ ဖုန်းစည်းဖုန်းကုံးများ ရောင်းရငွေ၊ အနုပညာရှင်များ ဖလားဖြင့် လိုက်လံကောက်ခံငွေ၊ ဒေါက်တာ ဆောင်းဦးလိုင် သီချင်းတောင် မတိုက်နိုင်ဘဲ ဆရာဝန်မိတ်ဆွေတွေဆီက အလှူခံခဲ့တဲ့ငွေ အားလုံး စုစု

ပေါင်း အလှူတော်ငွေ ၄၉၉၅၅ ဒေါ်လာ ရရှိပါတယ်။ အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ် ၃၅၀၀ ရှိတာမို့ အသားတင် ၄၆၄၅၅ ဒေါ်လာ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

နယူးယောက်ပွဲမှာ အလှူငွေတွေ အများကြီးရအောင် ပိုင်းဝန်းကူညီ ပံ့ပိုးသူတွေ များလှပါတယ်။ မိတ်ကပ်၊ ဆံပင်ကို ကိုချို၊ ကိုကျော်ဝင်းတို့က မေတ္တာဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သလို အနုပညာရှင်တွေအတွက် ဟိုတယ်တည်းခိုခစရိတ်တွေကို TTT ဆူရှီလုပ်ငန်းရှင်များက လှူဒါန်းကြပါတယ်။ ဒါ့အပြင် နယူးယောက် ရောက်နေစဉ် ကမ္ဘာကျော်လက်တင်အဆိုတော် Ricky Martin ရဲ့ ပွဲကိုလည်း အနုပညာရှင်များအား အဲဒီဆူရှီလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များကပင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

ပဉ္စမမြောက်ပွဲစဉ် နယူးယောက်ပွဲပြီးတာနဲ့ သူတို့အဖွဲ့ ပင်ပန်းနေတဲ့ကြားက Massachusetts ပြည်နယ်၊ ဘော်စတွန်မြို့မှာ နောက်တစ်နေ့ ဖျော်ဖြေဖို့ ညတွင်းချင်း ကားမောင်းသွားခဲ့ကြတယ်။ အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်၊ ဆဋ္ဌမမြောက်ပွဲမှာ ရန်ပုံငွေ ၂ သောင်းထပ်မံရရှိခဲ့ပြန်တယ်။ သတ္တမမြောက်ပွဲက San Francisco မြို့မှာဖြစ်ကာ အောက်တိုဘာ ၁၇ ရက်နေ့ကျပါတယ်။ အလှူငွေ

စုစုပေါင်း ၅ သောင်း ၆ ထောင်နီးပါးတောင် ရရှိခဲ့ကြတယ်။ Los Angeles မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တာ အောက်တိုဘာ ၁၈ ရက်ညဖြစ်ပြီး အလှူငွေ ၆ သောင်း ၃ ထောင် ကျော်သွားခဲ့တယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း ပွဲစဉ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို လော့အိန်ဂျလစ်မြို့က ကျခံခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီ စရိတ်တွေက ဒေါ်လာ ၃ သောင်း ၃ ထောင်ကျော် ရှိခဲ့ပါတယ်။ မြောက်ပိုင်း ကယ်ရိုလိုင်းနားပြည်နယ်မှ ဆူရှီလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးဖိလစ်မောင်က ဒေါ်လာ ၁ သောင်းကျော် လှူဒါန်းတာမို့ အသားတင် အလှူတော်ငွေ ၄ သောင်းကျော် ရရှိခဲ့ကြခြင်းပါ။

အချိန်တိုတိုကလေးနဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း ဟိုဒီပြေးလွှားကာ သီချင်းတွေ ဆိုပေးခဲ့ကြရင်း ရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အလှူတော် ရန်ပုံငွေ စုစုပေါင်းမှာ ဒေါ်လာ ၂ သိန်း ၃ သောင်းခန့် ဖြစ်ပါတယ်။ အနုပညာရှင်တွေ အားလုံး အနုပညာကြေးလည်းမယူ၊ သူတို့ ကိုယ်ပိုင် ရရှိတဲ့ ဆုတော်ငွေများကိုလည်း မယူဘဲ ပြန်လည် လှူဒါန်းခဲ့ကြတာပါ။

ရိုတာအောင်၊ NY၊

မြို့နှင့်မင်း ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
မမင်းမင်းသက်စီစဉ်ပြီး
လူငယ်ဒါရိုက်တာ
အင်ထောင်ထီရိုက်ကူးတဲ့
Burma's Hijack

ရုပ်ရှင်ကားကို

ဇာတ်လမ်းစီစစ်ရေးအဖွဲ့က
ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဖြစ်တဲ့အတွက်
အောက်တိုဘာ ၂၄ ရက်နေ့
နံနက် ၇ နာရီ
၂၀ အချိန်က ရန်ကုန်မြို့
Junction Square ရုပ်ရှင်ရုံမှာ

လေယာဉ်

ပြန်ပေးဆွဲ ရုပ်ရှင်ကား

မိုးကျော်ထွန်း

အထူးပွဲတစ်ပွဲ ပြသခဲ့ပါတယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ကားက မြန်မာရုပ်ရှင်
ကားများမှာ မကြည့်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြင်ကွင်းကျယ်ရုပ်ရှင်ကား
တစ်ကားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြဖို့အတွက်
အင်ထောင်ထီက ဝါသနာရှင် လူငယ်သရုပ်ဆောင်များကို လေ့ကျင့်
ပျိုးထောင်ပြီး သူ့နေရာနဲ့သူ အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်အောင် နေရာချထား
ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရုပ်ရှင်ကားမှာ မြင်နေကျ

သရုပ်ဆောင်များ ပါဝင်ခြင်း မရှိဘဲ မျက်နှာသစ် သရုပ် ဆောင်များကိုသာ တွေ့ကြရ မှာဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ဖဆပလ အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေစဉ်ကာလ မှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသနဲ့ ကရင်ပြည်နယ်တို့မှာ KNDO အဖွဲ့အစည်းက အစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်နေကြပါ တယ်။ သူတို့မှာ ကရင်ပြည် နယ်အတွက် လွတ်လပ်လို့ စိတ်နဲ့ တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲနေ ကြတာဖြစ်ပေမဲ့ လက်နက် အင်အားအရာမှာ အစိုးရရဲ့ တပ်များက အစစအရာရာ သာလွန်နေတာကြောင့် ခေတ် မီလက်နက်ပစ္စည်းများ ရနိုင် ရေးကို စဉ်းစားကြတဲ့အခါမှာ

တော့ ထိုင်းနိုင်ငံ နယ်စပ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ကျန်ရစ်တဲ့လက်နက်ပစ္စည်း များ ရနိုင်တာကို လမ်းစ အဖြစ် တွေ့ရှိရတာကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရရှိပြီးတဲ့ အခါ ကရင်ပြည်နယ်၊ မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်ဒေသများသို့ သယ် ယူပို့ဆောင်ရေးအခက်အခဲကို လည်း စဉ်းစားမိကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ စိတ်ဓာတ်တက် ကြွထက်သန်တဲ့ ဗိုလ်စော ကျော်အေးက လေယာဉ်နဲ့ သယ်ယူဖို့စိတ်ကူးရပါတယ်။ သူ့ဗိုလ်ချုပ်အဆိုအရ ဒေါ်န တောင်ခြေအနီးမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျပန် တပ်များ အသုံးပြုသွားတဲ့

လေယာဉ်ကွင်းဟောင်း ရှိပြီး အဲဒီကွင်းကို နည်းနည်းပါးပါး ပြန်လည်ဖြုတ်နိုင်မယ် ဆိုရင် လေယာဉ်ဆင်းသက် နိုင်တဲ့အခြေအနေရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ လေယာဉ်ကွင်း ရှိသော်ငြားလည်း လေယာဉ်ကို ဘယ်ကရမလဲ၊ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဗိုလ်စောကျော်အေးကတော့ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေကို လေယာဉ်နဲ့သယ်မယ်၊ အဲဒီလိုသယ်ယူဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့လေယာဉ်ကို အစိုးရဆီက အပိုင်စီးတဲ့ နည်းနဲ့ ရအောင်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်စောကျော်အေးမှာ

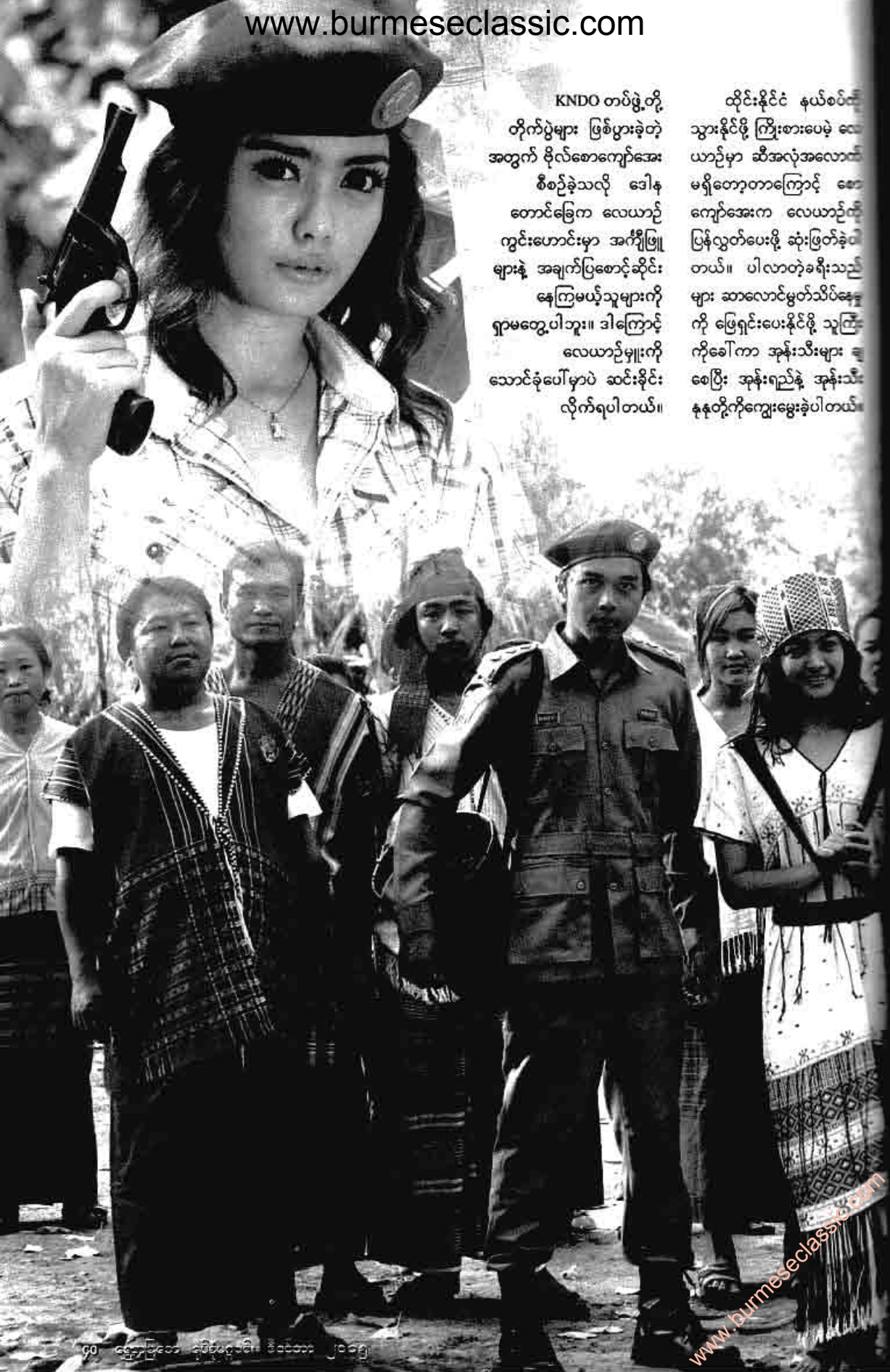

ဇနီးဖြစ်သူ ပုပုနဲ့
ရင်သွေး ၂ ဦး ရှိပါတယ်။
သူဇနီး ပုပုက
သူ တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရစဉ်
ပြုစုပေးခဲ့တဲ့ သူနာပြု
ဆရာမကလေး
ဖြစ်ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့
လူယုံနှစ်ယောက်ကို
သူမိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူးက
ဧည့်သည်ပေးလိုက်တာကြောင့်
ဗိုလ်စောကျော်အေး
သူ့အစီအစဉ်ကို
စတင်ပါတော့တယ်။
ရန်ကုန်ကို အရင်သွားကြပြီး
ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းမှာ တည်းခိုကာ
စစ်တွေဘက်ကို သွားမယ့်
လေယာဉ်လက်မှတ်
သုံးစောင် ဝယ်ယူ

ခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ်က
မနက်စောစော ထွက်မှာ ဖြစ်
တာကြောင့် လေးနာရီ
အရောက် လေယာဉ်ကွင်းကို
သွားကြရပါမယ်။ ဒါကြောင့်
သူတို့သုံးယောက် အသုံးပြု
မယ့် သေနတ်သုံးလက်ကို
ပေါင်မှာ ချည်ထားကြပြီး
လေယာဉ်ကွင်းကို လာခဲ့ကြ
ပါတယ်။
အဲဒီကာလတုန်းက
တော့ လေယာဉ်ပေါ်အတက်
မှာ လုံခြုံရေးအတွက် ရှာဖွေ
တာတွေဘာတွေ မရှိသေး
တာကြောင့် သူတို့သုံးယောက်
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ပဲ
လေယာဉ်ပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ကြ
ပါတယ်။
လေယာဉ် ပေါ်ကို

နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာတာ
က တပ်မတော်(ကြည်း)မှ
ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။
ဗိုလ်စောကျော်အေးတို့နဲ့ အနီး
ဆုံးခုမှာ လာတိုင်သူလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ လေယာဉ်
ထွက်ခွာလာပြီး အချိန်အတန်
အသင့် ကြာပြီးတဲ့အခါမှာ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အချက်ပြလိုက်ကြပြီး အနား
မှာရှိတဲ့ ဗိုလ်ကြီးကို အရင်ဆုံး
ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြကာ ထိန်း
သိမ်းထားကြပါတယ်။
ခရီးသည်များကို မိမိ
တို့မှာ သူနီး၊ ဓားပြများ
မဟုတ်ကြောင်း၊ ကရင်ပြည်
နယ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
တော်လှန်နေတဲ့ KNDOအဖွဲ့
မှဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားကာ

တစ်ဦးက ခရီးသည်များကို
သေနတ်ပြပြီး ထိန်းထားပါ
တယ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့
ဗိုလ်စောကျော်အေးကတော့
လေယာဉ်မှူးအခန်းထဲဝင်ပြီး
မိမိတို့ ဒီလေယာဉ်ကို အပိုင်
စီးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လေ
ယာဉ်ကို မူလခရီးစဉ်ဖြစ်တဲ့
စစ်တွေအစား ကရင်ပြည်နယ်
ဒေါနတောင်ခြေသို့ ပျံသန်းဖို့
အမိန့်ပေးပါတယ်။ လေယာဉ်
မှူးဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားနဲ့
တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး မြန်မာ
တို့ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြ
ပြီး ဒေါနတောင်ခြေရှိ လေ
ယာဉ်ကွင်းဟောင်းဆီ ပျံသန်း
စေခဲ့ပါတယ်။
သူတို့ ရန်ကုန်ရောက်နေ
စဉ်မှာ ပြုစောထိန်းတပ်ထားနဲ့

KNDO တပ်ဖွဲ့တို့
တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့
အတွက် ဗိုလ်စောကျော်အေး
စီစဉ်ခဲ့သလို ဒေါ်နု
တောင်ခြေက လေယာဉ်
ကွင်းဟောင်းမှာ အင်္ကျီဖြူ
များနဲ့ အချက်ပြစောင့်ဆိုင်း
နေကြမယ့်သူများကို
ရှာမတွေ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်
လေယာဉ်မှူးကို
သောင်ခုံပေါ်မှာပဲ ဆင်းနိုင်
လိုက်ရပါတယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံ နယ်စပ်တို့
သွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ လေ
ယာဉ်မှာ ဆီအလုံအလောက်
မရှိတော့တာကြောင့် စော
ကျော်အေးက လေယာဉ်ကို
ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ
တယ်။ ပါလာတဲ့ခရီးသည်
များ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေမှု
ကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်ဖို့ သူကြီး
ကိုခေါ်ကာ အုန်းသီးများ ချ
စေပြီး အုန်းရည်နဲ့ အုန်းသီး
နုနုကိုကျွေးမွေးခဲ့ပါတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့က ဖြစ် ဖူးခဲ့တာပါ။ ဒီအကြောင်း မှုကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ ဦးသောင်း၊ ဦးစောကျော်အေး၊ ဦးသန်းဆွေ၊ စောဒေါဒေါတို့ ခံစားပြချက်များကို ဇာတ်လမ်း ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဓိကသရုပ်ဆောင် ဖြစ်တဲ့ စောကျော်အေး နေရာ

မှာ သရုပ်ဆောင်သစ်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဦးလွင်ကသရုပ်ဆောင် ပြီး အမျိုးသမီးအဓိက သရုပ် ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ပုပု နေရာမှာ တော့ မိုးမြင့်သင်္ဃေက သရုပ် ဆောင်ပါတယ်။ လေယာဉ် မှူးနေရာမှာ လေယာဉ်မှူး ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ပြင် သစ် နီ င် င် သား Michel Brejcha က ဧည့်သည်သရုပ် ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်သရုပ် ဆောင်ပေးထားပါတယ်။

လေယာဉ်အစစ်အမှန် ရရှိအောင်လည်း ဒါရိုက်တာ အော်ထော်ဇီက ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ထားတာဖြစ်တယ် လို့ သိရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ် စာတန်းထိုးထားတဲ့အပြင် အသံပိုင်းမှာလည်း 5.1 Dolby Digital Surround System နဲ့ ဖန်တီးထားပါတယ်။ တစ်မူ ထူးခြားခဲ့ထွက်လာတဲ့ဇာတ် လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တာကြောင့် ရုပ်ရှင်ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်

စားကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါ ရီလ တစ်ရက်နေ့က စပြီး မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကားများ ရုံပြိုင် စနစ်နဲ့ ပြသကြဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားပြီးဖြစ်တာကြောင့် ဒါရိုက်တာ အော်ထော်ဇီက ဒီကားကို ရုံပြိုင်ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားအဖြစ် ပြသသွားဖို့ ကြိုးစားသွားမယ်လို့ ဆိုပါ တယ်။ ■
မိုးကျော်ထွန်း

မိတ်ကပ် အထူးပညာရှင်များ

မိုးမက်ကျန်း

Media-7 ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် အကယ်ဒမီ ငြိမ်းမင်းက ချမ်းသာ(ရွှေမန်း) ရဲ့ လိပ်ပြာများ ဇာတ်လမ်းကို ဝိညာဉ်စိမ်းအမည်နဲ့ ဇာတ်ညွှန်း

မှာ အရင်ကလို လွယ်လွယ်ကူကူ ဖန်တီးလို့ မရတော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဝိညာဉ်စိမ်း လို ဇာတ်ကားမှာ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းလဲသွားပြီး

ရေးဖို့ပြီး ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်းက ရုပ်ရှင်ကားကြီးအဖြစ် ရိုက်ကူးနေပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကားမှာ အဓိကဇာတ်ကောင်များအဖြစ် ကျော်သူနဲ့ ရန်အောင်တို့က သရုပ်ဆောင်ထားကြပြီး နိုးမြတ်သူဇာနဲ့ လူငယ်အမျိုးသားသရုပ်ဆောင်ကလေးများက သားများအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြပါတယ်။

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောကရဲ့ပြောင်းလဲမှုအဖြစ် အဖြူအမည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများမှ ဆေးရောင်စုံဇာတ်ကားများအဖြစ် ကူးပြောင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်လို့ မိတ်ကပ်အထူးပြုလုပ်ချက်များ ပြုလုပ်ရာ

မှာ အကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ဇာတ်ကောင်များနဲ့ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ရမှာ ဖြစ်တာကြောင့် မိတ်ကပ်အထူး ပြုလုပ်ချက်က မဖြစ်မနေ လိုအပ်လာပါတယ်။

Media-7 ရဲ့ ဦးစီးပွဲကိုင်ဖြစ်တဲ့ ကိုဝေမင်းမောင်က ထိုင်းနိုင်ငံမှ ပညာရှင်များနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့ပေမဲ့လည်း တစ်ဖက်က ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းမပြန်တာကြောင့် ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်းရဲ့ကြိုးပမ်းမှုနဲ့ အမျိုးသမီးငယ် ၃ ဦးပါတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်မိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့မှာ

မိတ်ကပ်အထူးပြုလုပ်ချက်များနှင့် မိတ်ကပ်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ကျော်သူ

အထူးပြုလုပ်လာနေချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံသူလေးဖြစ်တဲ့ 'ဟာနာယူရီ'၊ ဂျာမနီနယ် ဖွား ထိုင်းနိုင်ငံသူ 'ဆူဇာနား' (နာမည်အပြည့်အစုံမှာ Suzanna Dobrowolny ဖြစ်ပါတယ်။) တို့နဲ့ ဆုံစည်းမိပြီး ညီအစ်မအရင်းများသဖွယ် ရင်းနှီးခဲ့ကြပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံသူကလေး 'ဟာနာယူရီ'က ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာပြီး မိတ်ကပ်သင်တန်းကျောင်းတစ်ခု ဖွင့်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။ ဒီအခါ သူနဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို သူ့သင်တန်းကျောင်းမှာ ဆရာမများအဖြစ် လာရောက်သင်ကြားပို့ချပေးဖို့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

သင်တန်းကျောင်းကို ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းမြို့နယ် ပန်းခြံလမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၁၂၊ မြေညီထပ်မှာ Magic Four ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝိညာဉ်စိမ်း မှာ မိတ်ကပ်အထူးပြုလုပ်ချက်တွေ လိုအပ်လာတဲ့အခါ ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်းက သူတို့နဲ့ ချိတ်ဆက်မိပြီး အလုပ်လက်ခံခဲ့တာပါလို့ ဆိုပါတယ်။

မိတ်ကပ် အထူးပြုလုပ်ချက်များနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့သုံးယောက် တက်ညီ လက်ညီ ဖန်တီးကြပါတယ်။ ကျော်သူ၊

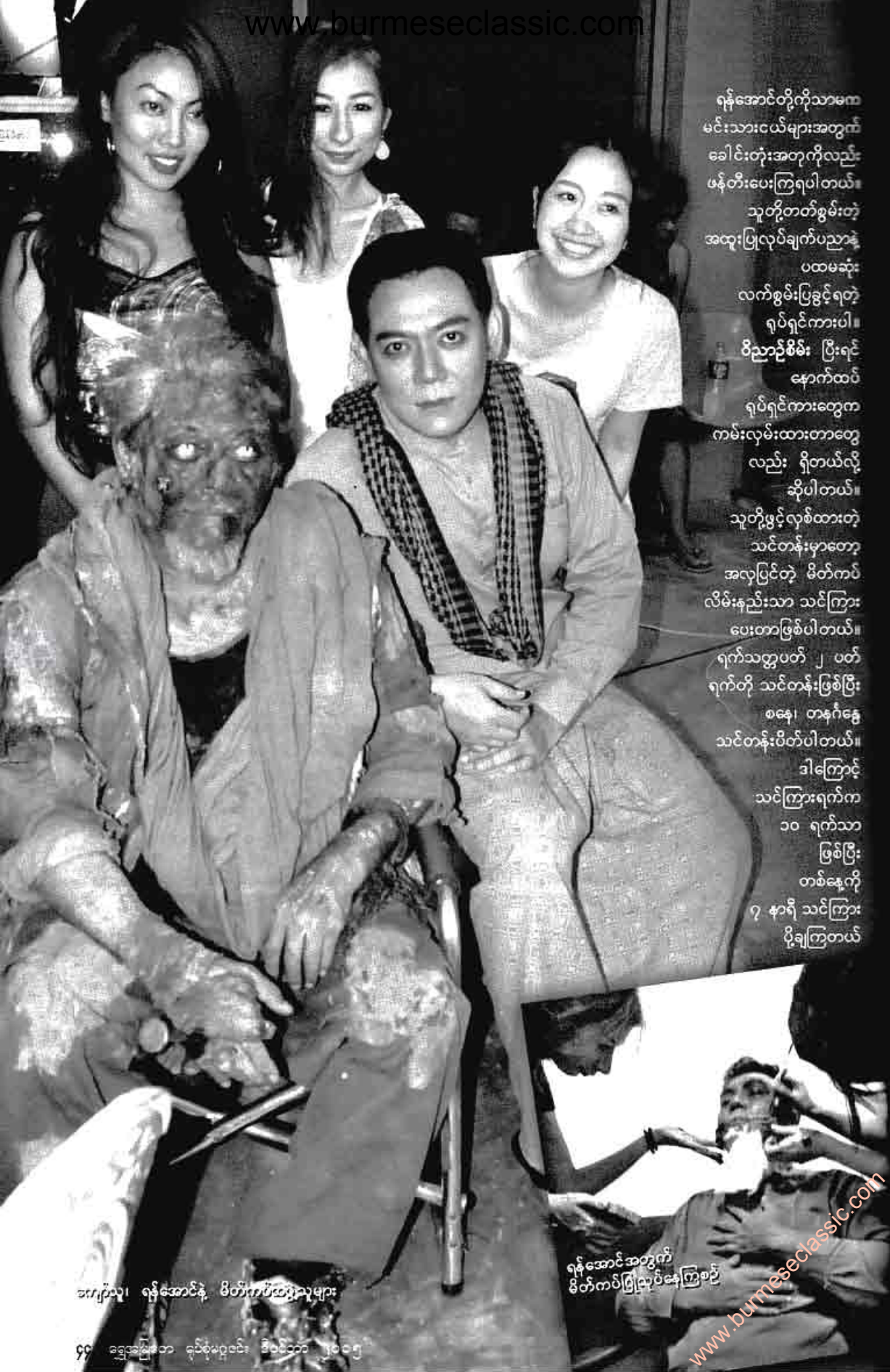
မိန်းကလေးတစ်ဦးက မြန်မာ၊ တစ်ဦးက နီပေါလ်နိုင်ငံသူ၊ တစ်ဦးက ထိုင်းနိုင်ငံသူတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့မိတ်ကပ်အထူးပြုလုပ်ချက်များကို ကားမရိုက်မီကတည်းက အင်တာနက်လူမှုကွန်ရက် စာမျက်နှာများမှာ တွေ့ရတဲ့အခါ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အထူးမိတ်ကပ် ဖန်တီးရင်များနဲ့ ရွှေအမြဲတေပရိသတ်များအတွက် တွေ့ဆုံဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေ့ဆုံစကားပြောဖြစ်သူက နီပေါလ်နိုင်ငံသူ 'စီဒီသာပါ' ဖြစ်ပါတယ်။ သူက နီပေါလ်နိုင်ငံမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ပြီး ထိုင်းနိုင်ငံမှာ မိတ်ကပ်ပညာ သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်၊ မလေးရှား စတဲ့နိုင်ငံများမှာလည်း ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတွေ တက်ရောက်ခဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ စိတ်အဝင်စားဆုံးက မိတ်ကပ်ပညာသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူ သိလာရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံကို ပြန်ပြီး မိတ်ကပ်ပညာကို

ရိုက်ကူးပေးတာ အပြုသူများနဲ့ ရန်အောင်တို့ အမှတ်တရ

ရန်အောင်တို့ကိုသာမက
မင်းသားငယ်များအတွက်
ခေါင်းတုံးအတုကိုလည်း
ဖန်တီးပေးကြရပါတယ်။
သူတို့တတ်စွမ်းတဲ့
အထူးပြုလုပ်ချက်ပညာနဲ့
ပထမဆုံး
လက်စွမ်းပြခွင့်ရတဲ့
ရှပ်ရှင်ကားပါ။
ဝိညာဉ်စိမ်း ပြီးရင်
နောက်ထပ်
ရှပ်ရှင်ကားတွေက
ကမ်းလှမ်းထားတာတွေ
လည်း ရှိတယ်လို့
ဆိုပါတယ်။
သူတို့ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့
သင်တန်းမှာတော့
အလုပ်ပြင်တဲ့ မိတ်ကပ်
လိမ်းနည်းသာ သင်ကြား
ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။
ရက်သတ္တပတ် ၂ ပတ်
ရက်တို့ သင်တန်းဖြစ်ပြီး
စနေ၊ တနင်္ဂနွေ
သင်တန်းပိတ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့်
သင်ကြားရက်က
၁၀ ရက်သာ
ဖြစ်ပြီး
တစ်နေ့ကို
၇ နာရီ သင်ကြား
ပို့ချကြတယ်

ရန်အောင်အတွက်
မိတ်ကပ်ပြုလုပ်နေကြစဉ်

အကျဉ်းချုပ်၊ ရန်အောင်နဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာများ

ဆိုသိပါတယ်။ စိမ့်ရဲ့
အဆိုအရ လူတစ်ယောက်ကို
ဆက်တပ်လိမ်းတော့မယ်
ဆိုင် သူမျက်နှာကျကို
ညှာသလိုပဲပါတယ်။
ဖြေသင့်တဲ့နေရာမှာ ဖြေ၊
နဲ့သင့်တဲ့နေရာမှာ ဖို့၊
ထိုက်ဖက်တဲ့မျက်ခုံး
ဖျတ်ရစ်တို့လုပ်ပေးမှသာ
ထူးကြောရှင်းတဲ့
မျက်နှာကို ရရှိလာမှာ
ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
သူတို့က နေ့စဉ်သင်ကြား
မိချာမှာ နာရီတိုင်းက
ဆေးသေး၊ မတတ်သေးတဲ့
ညှာရပ်တွေကိုသာ
မိချာပေးတာ ဖြစ်တယ်လို့
ထည်း ဆိုပါတယ်။
စာတွေ့သာမက
ထက်တွေ့လိမ်းခြယ်
ဆတ်ဖို့လည်းလိုတာကြောင့်
သင်တန်းကာလအတွင်း
သင်တန်းသူချင်း
ထက်တွေ့လိမ်းခြယ်ကြရသလို
ခြင်ပက မော်ဒယ်လ်တချို့
ဆိုလည်းခေါ်ပေးပြီး
ထက်တွေ့လိမ်းခိုင်းတယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ စနစ်တကျ
မိတ်ကပ်လိမ်းနည်းကို
မိချာပေးနေတဲ့ Magic Four
လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

■
မိုးကျော်ထွန်း

ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်းနဲ့ မိတ်ကပ်ဆွဲသူများ

ဇာတ်ဝင်ခန်းသရုပ်ဆောင်ပြီး ဆောင်သင့်ရှိနေတဲ့
ရန်အောင်နဲ့ မိတ်ကပ်ဆွဲသူများ

မိတ်ကပ်ခြုံငုံလုပ်ငန်းစဉ်
အချိန်အတောအခါ

ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်း ရဲ့
ချစ်သူက စတော်ဘယ်ရီ
ကျွန်မက **ချယ်ရီ**

မိုးကျော်ထွန်း

မျက်ချယ်ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်း ရိုက်ကူးပြီး
နေတိုးနဲ့ ဝတ်မုံရွှေရည်တို့
အဓိက သရုပ်ဆောင်ထားကြတဲ့
ချစ်သူက စတော်ဘယ်ရီ၊ ကျွန်မက ချယ်ရီ
ဗီဒီယိုကားကို ကြိုတင်ပြဌာန်းစမ်း
ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ယနေ့ခေတ်
လူငယ်များကြားမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့
အကြောင်းအရာများကို ဒါရိုက်တာ

ဝင်းထွန်းထွန်းက လှလှပပ
ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
မောင်နှမ လေးယောက် ရှိတဲ့
မိသားစုတစ်ခုမှာ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့
ဇင်မျိုးက သင်္ဘောသား၊ အစ်မအကြီးဆုံးက
အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို
စက်ချုပ်လုပ်ငန်းနဲ့ ကျားကန်ပေးနေသူ၊
သားလတ်ဖြစ်တဲ့ လင်္ကာကို(နေတိုး)ကတော့
ရုပ်ကလေးချောတဲ့အတွက် ချမ်းချမ်းသာသာ
ဇနီးချောချောတစ်ယောက် ရလိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ထားပြီး မိခင်(ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး)
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချမ်းသာတဲ့ ချွေးမကို
မျှော်လင့်နေသူဖြစ်ပါတယ်။
ညီမ အငယ်ဆုံးကတော့
ကျောင်းသူကလေးဖြစ်ပါတယ်။
ကဗျာနု(ဝတ်မုံရွှေရည်)က မိဘနှစ်ပါး

ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်
ဟိုတယ်များစွာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းမပျို
တစ်ဦးပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို
ဦးလေးတော်သူ ဦးလူမှန်းက
ဆောင်ရွက်ပေးနေတာကြောင့်
ကဗျာနုက လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သွားလာနေထိုင်ရင်း စိတ်တိုင်းကျ
သုံးဖြန်းနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။
ဈေးဝယ်စင်တာတစ်ခုမှာ
ပိုက်ဆံတွေအထပ်လိုက်
ကိုင်သုံးနေတဲ့ ကဗျာနုကို
လင်္ကာကို တွေ့သွားတဲ့အခါ
စိတ်ဝင်စား သွားပါတယ်။
ကဗျာနုနောက်ကနေ
မလှမ်းမကန်းလိုက်ရင်း အကဲခတ်
နေစဉ်မှာ ကဗျာနုကို ဈေးဝယ်သူ
တစ်ဦးက ဝင်တိုက်မိချိန်မှာတော့
လင်္ကာကိုက နောက်ကနေ
ကမန်းကတန်း
ဖမ်းလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် လဲကျ
မသွားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
ရင်းနှီးသွားကြပြီး အဆက်အသွယ်
ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ကဗျာနုက
လင်္ကာကိုဟာ နေရာတကာမှာ
Selfie ရိုက်ပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်
တင်ကာ အကြွေးသန်သူ
ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို
ရိပ်မိထားပါတယ်။
လင်္ကာကိုကတော့ သူဟာ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
လုပ်ငန်းများကို တပည့်များနဲ့
လွှဲထားကာ တစ်ပတ်
တစ်ကြိမ်သာ ရုံးသွားဖို့
လိုကြောင်း လိမ်ညာ
ပြောထားပါတယ်။
ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ကဗျာနုဝန်းကျင်မှာ
လိုချင်သူတွေ မိုင်းမိုင်းလည်နေပြီး
သူတို့အားလုံးက ကဗျာနုကို
ချစ်တာထက် ကဗျာနု
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းများကို
လိုချင်ကြသူတွေဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကဗျာနုမှာ သူ့ကို

အမှန်တကယ် ချစ်တဲ့သူ
ချစ်ချယ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်လာပါ
တယ်။ ချဉ်းကပ်လာသူ
အလုံးကလည်း လူလိမ်တွေ
သာ ဖြစ်တာကြောင့် ရွေးချယ်
ဖို့ ခက်ခဲနေပါတယ်။ လူလိမ်
တွေကြားထဲက လင်္ကာကိုက
တော့ စိတ်သဘောထား
ကောင်းသူဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ဆို သူလက်တွေ့မြင်ထား
တာကြောင့် လင်္ကာကိုကို
ထက်ထပ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
ပါတယ်။

တရားရုံးမှာ လက်ထပ်
ပြုမယ်လို့ လင်္ကာကိုရဲ့မိသား

စုတို့ လာရောက်စောင့်ဆိုင်း
နေကြပေမယ့် ကဗျာနုက
တော့ တော်တော်နဲ့ ပေါ်မလာ
ပါဘူး။ ရောက်လာချိန်မှာ
အငှားကားနဲ့ ရောက်လာပြီး
သူဦးလေးက လင်္ကာကိုကို
ယူမယ်ဆိုရင် အမွေပြတ်လို့
ပြောတဲ့အတွက် သူ့အားလုံး
ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း
လင်္ကာကို လက်မခံနိုင်ဘူး
ဆိုရင်လည်း ဒီနေရာကနေ
လှည့်ပြန်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အမွေဖြစ်ခံရပြီဆိုတာ
ကြားလိုက်ရတော့ လင်္ကာကို
ရဲ့ မိသားစုက လက်မထပ်

ဖို့ ဝိုင်းကန့်ကွက်နေကြတဲ့
ကြားကပဲ လင်္ကာကိုက
မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်မိပြီဖြစ်တဲ့
အတွက် ကဗျာနုကို တရား
သူကြီးရှေ့မှောက်မှာ လက်
ထပ်လိုက်ပါတော့တယ်။
သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝရှေ့
ရေးကို ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်း
ထွန်းက မြှုပ်ကွက်များနဲ့ ဖန်
တီးပေးထားပါတယ်။

ဒီဗီဒီယိုကားမှာ နေတိုး
ရဲ့ သွက်လက်ချက်ချာမှုကို
တွေ့ရမှာဖြစ်သလို သူ လိမ်
နေတယ်ဆိုတာကို သိပါလျက်
နဲ့ နားထောင်နေရင်း ဝတ်ခုံ

ရွှေရည်ရဲ့ မယုံသင်္ကာမျက်နှာ
အမူအရာများကို မြင်တွေ့
ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ဦး
စလုံး ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်များ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ရိုးစင်းတဲ့
ဇာတ်လမ်းမှာ ပရိသတ်များ
မျောပါသွားအောင် ဆွဲဆောင်
သွားနိုင်တာကိုတွေ့ရပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာလအတွင်း
မျက်ချယ်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေး
က ဖြန့်ချိတဲ့အခါ မြန်မာ ဗီဒီ
ယိုပရိသတ်များ အပန်းဖြေ
ကြည့်ရှုနိုင်မယ့် ကားတစ်ကား
ဖြစ်ပါတယ်။ ■

စိုးကျော်ထွန်း

အမျိုးသားစာပေဆု
ရွေးချယ်ရေးကော်မတီက
၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက်
အမျိုးသားစာပေဆု
(ဝတ္ထုတို)ကို မာရ်နတ်ရဲ့
စည်းစိမ်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ
ရေးသားသူ စာရေးဆရာ
ကြိုးနှစ်က
ဆွတ်ခူးကြောင်း
ကြေညာခဲ့သည်။
ဆရာ ကြိုးနှစ်သည်
ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း
အပါအဝင် မဂ္ဂဇင်း
ပေါင်းများစွာတွင်
သမားရိုးကျဝတ္ထုများမှ
ခွဲထွက်သော
ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာကို
ရေးဖွဲ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
ဆရာကြိုးနှစ်သည်
လွန်ခဲ့သည့် ၇ နှစ်မှ
စတင်ကာ သင်္ကန်းဆီးထား
သဖြင့် ရွှေအမြဲတေ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့က
ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍
တင်ပြနိုင်ရန် တွေ့ဆုံ
မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

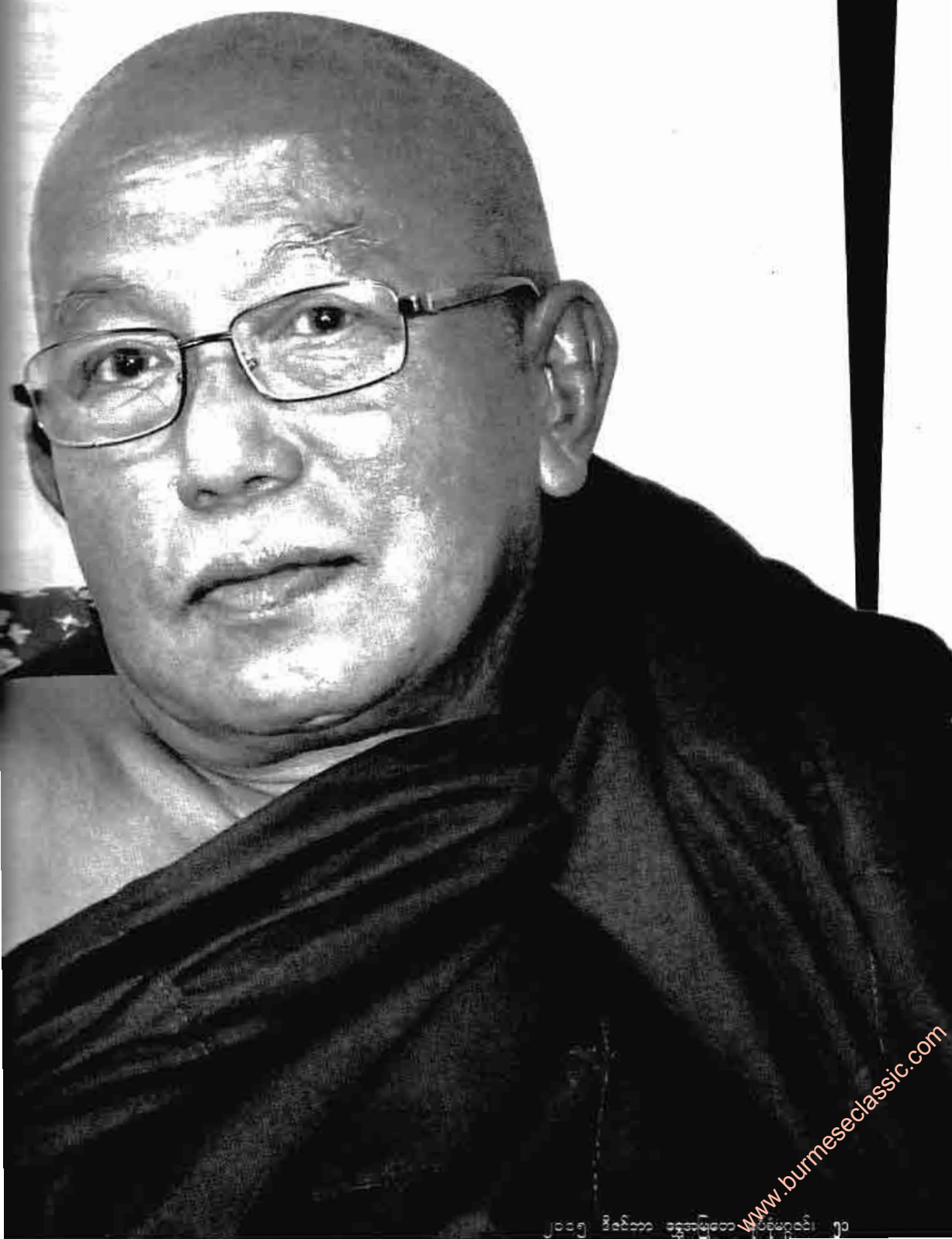
ဘုန်းဘုန်း
စာပေလောကကို
ဝင်ရောက်တာ
စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းက
အစလို့ တပည့်တော်
သိထားရပါတယ်။
ဟုတ်ပါသလား
ဘုန်းဘုန်း။
စုံထောက်

မဂ္ဂဇင်းတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ သူက အပြောင်းအလဲ ရှိတယ်။
၁၉၇၀ မှာ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ် ပို့ခဲ့တယ်။ အဲဒါက အစပေါ့။
အဲဒီနောက်မှာတော့ မရေးဖြစ်တော့ဘူး။ နောက်တော့ မိုးဝေ
မဂ္ဂဇင်း ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီကာလတုန်းက ဗီယက်နမ်စစ်က
လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ကလည်း လူငယ်ပီပီ
တက်ကြွနေတယ်ပေါ့။ မိုးဝေမှာ ကာရံမပါတဲ့
ကြွေးကြော်သံဆန်တဲ့ ကဗျာတွေ ရေးတယ်။ အဲဒါစာပေလောက
အစပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်လည်း သွားမထုတ်ဘူး။ စာမူလည်း
သွားမယူပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေးချင်လို့ ရေးတာပဲ။
စကားပြေတွေဖတ်ရင်းနဲ့ အရသာ တွေ့လာတယ်။ အဲဒါကြောင့်
၁၉၇၆ လောက်မှာ စကားပြေ စရေးဖြစ်တယ်။
စကားပြေကို ဘယ်မှာ စရေးတာလဲ ဘုန်းဘုန်း။
မိုးဝေ စာပေမဂ္ဂဇင်းမှာ စရေးတာပါ။ မိုးဝေက နှစ်မျိုး ရှိတယ်။
ပထမမိုးဝေက မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းပဲ။ သူတို့လဲသွားတော့

မာရ်နတ်ရဲ့စည်းစိမ်နဲ့ ဆရာကြိုးနှစ်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

လက်ဝဲဆန်သူတစ်စုက
မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်း
ဆိုပြီး ထုတ်တယ်။
မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းမှာ
ဘုန်းဘုန်းရဲ့စကားပြေ
စပါတာပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။
ဘုန်းဘုန်း ပထမဆုံး
ရေးတဲ့ဝတ္ထုရဲ့နာမည်ကို
မှတ်မိပါသလား။
မှတ်မိပါတယ်။

**ဝတ္ထုနှင်းဆီနှင့်
အိပ်မက်ဖြူနှင့် ဝတ္ထုမဲ့နှင့်**
ပထမရည်းစား ပါ။
**စကားပြေပထမဆုံး
စရေးဖြစ်တာက...**

၁၉၇၅ လောက်ဖြစ်မယ်။
အခုဆိုရင် စကားပြေ
ရေးလာတာ နှစ်ပေါင်း
၄၀ လောက် ရှိပြီပေါ့။
တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ
ရုပ်ရှင်ပဒေသာ
မဂ္ဂဇင်းဆိုတာ ရှိတယ်။
အဲဒီမှာ စကားပြေ
တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်
ရေးဖူးသေးတယ်။

စမ်းကြည့်တာပေါ့။ အဲဒီမှာ
စိတ်ချရတော့မှ
မိုးဝေ စာပေမဂ္ဂဇင်းမှာ
ဝင်ရေးခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
တကယ်စိတ်ချရတဲ့အဆင့်ကို
ရောက်တာက
၁၉၈၀ လောက်မှပါ။
အဲဒီမတိုင်ခင်ကတော့

ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သိပ်စိတ်မချဘူး။
၁၉၈၀ နောက်ပိုင်းကျမှ
စိတ်ချတာ။
စိတ်ချတယ်ဆိုတာက
ကိုယ့်ရဲ့အရေးအသား၊
ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကူး၊
ကိုယ့်ရဲ့တင်ပြမှု

ပုံသဏ္ဌာန် အဲဒီအပေါ်မှာ
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အာမခံနိုင်
တဲ့အချိန် ရောက်ပါပြီ။ ကိုယ်
ပိုင်ဖန်တီးမှုလုပ်နိုင်တယ်ဆို
တာကို စိတ်ချယုံကြည်မှု ရှိ
သွားပြီ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ်လောက်
က ထင်တယ်။ 'ကြွေးနှစ်
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်' ဆိုပြီး စာ
အုပ်တစ်အုပ် ထွက်ခဲ့ဖူးသေး
တယ်နော်။

ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်
တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့
ဝတ္ထုတို ၁၀၃ ပုဒ်ပါတဲ့စာ
အုပ်ပါ။ အဲဒီမတိုင်ခင်ဘုန်း
ကလည်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
စာအုပ်ကလေးတွေ ထွက်ခဲ့
ဖူးပါတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ဒါစင်
လောက်စီပါတဲ့ စာအုပ်တွေ
ပါ။ ပထမဆုံး စထွက်တာ
က **လေ့တစ်စင်းနဲ့မြင်းတစ်
ကောင်** ပါ။ အဲဒါပြီးတော့မှ
ခုနုက ဒကာကြီး ပြောတဲ့
ဝတ္ထုအများကြီးနဲ့စာအုပ်ထွက်
လာတာပါ။

**အဲဒီနောက်မှာလည်း
နှစ်စဉ်ထွက်တယ်နော်။**

ဟုတ်တယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်
တိုင်းလို့ ပြောလို့ရလောက်
အောင်ကို အခုနောက်ပိုင်း
ထွက်နေတယ်။ အခုလည်း
ထွက်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါသေး
တယ်။ ရေးပြီးသားတွေက
အများကြီး ကျန်သေးတာ
ကိုး။

ဟိုတစ်ချိန်ကတော့
ဆရာ မြမျိုးလွင်က ဝတ္ထုတို
အများဆုံးရေးတဲ့ စာရေးဆရာ
အဖြစ် စံချိန်တင်ထားတယ်။
ဆရာ မြမျိုးလွင် စံချိန်များ
ချီးမလားဆိုပြီးတော့ ရေးနေ
တာပဲ။ အခုခေတ်က ရသ
မဂ္ဂဇင်းကလည်း သိပ်မရှိ

တော့ဘူး။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပါဖို့
ကို စောင့်ရတယ်။ နောက်ပြီး
တော့ စာပေစိစစ်ရေးဂျီတုန်း
ကလည်း အခက်အခဲတွေ
အများကြီး ရှိခဲ့တာကိုး။

တချို့က သုံးသပ်ကြရာ
မှာ ဘုန်းဘုန်း ဝတ္ထုတချို့မှာ
အဓိပ္ပာယ်မြဲပြထားတာတွေ
ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။
ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ရော ဘုန်း
ဘုန်း ဘာများ မိန့်ချင်ပါသ
လဲ။

အဓိပ္ပာယ်ဝှက်တယ်ဆို
တာက စာဖတ်သူကို လွတ်
လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာပါ။ စာ
ဖတ်သူက သူ့ဘာသာသူ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် စာတ်
သိမ်းယူလို့ ရပါတယ်။ ကိုယ်
ကြိုက်သလို ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် ဆက်ပြီးစဉ်းစားယူပေ
တော့ပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်စေသ
တည်းဆိုပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်း
က အဆုံးသတ်မပေးချင်ဘူး။
အဲဒါကြောင့်ပါ။

နောက်တစ်ခုကတော့
ဝတ္ထုတိုရေးရင်း ရေးရင်းနဲ့
သိလာတဲ့အသိတစ်ခု ရှိလာ
တယ်။ ဒါကတော့ ကိုယ့်ဘဝ
အတွေ့အကြုံပေါ့။ လောက
ကြီးမှာ သေချာမှုနဲ့ မသေချာ
မှု။ မသေချာမှုက ပိုများ
တယ်။ အဲဒီဘဝအမြင်ကို
ဝတ္ထုတိုမှာ သုံးပြီးတော့
တိတိကျကျ အဖြေမပေးတာ
ဘဲ။ စတန့်ထွင်တာ မဟုတ်
ဘူး။ လောကမှာ ရလာတဲ့
ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ရေးတာပါ။
မသေချာမှုက လောကမှာ
အများဆုံးပါပဲ။ သေချာတာ
ဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါ
ကတော့ သေခြင်းတရားပဲ။
ကျန်တာ မသေချာဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ဘုန်းဘုန်းက ပရိ

သတ်ကြိုက်သလို အဆုံး
သတ်နိုင်အောင် ထားခဲ့တဲ့
ဝတ္ထုတွေ ရှိတယ်။

အခု ဘုန်းဘုန်းရဲ့ 'စာရဲ့
နတ်ရဲ့စည်းစိမ်နှင့်အခြားဝတ္ထု
တိုများ' စာအုပ်နဲ့ အမျိုးသား
စာပေဆု ရတယ်လို့ ကြေညာ
သွားပါပြီ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘုန်းဘုန်း ဘယ်လိုများခံစား
ရပါသလဲ။

ဦးစင်းအနေနဲ့ကတော့
ဆုဆိုတာကတော့ မျှော်လင့်
ပြီးရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရ
တယ်ဆိုတော့လည်း အား
ထုတ်မှုအတွက် အသိအမှတ်
ပြုခြင်းခံရတယ်လို့ ပီတိတော့
ဖြစ်မိပါတယ်။ ကိုယ်လည်း
ပုထုဇဉ်လူသားဆိုတော့ ဒါ
ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ကိစ္စပါ။
ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ
ကောင်းတဲ့ လောကဓံတရား

ကြံ့ခိုတာပေါ့။ ဒါကြောင့်
အိပ်ဖြစ်တယ်။ ကျေနပ်တယ်။
ဘုရားလွန်လွန်ကဲကြီးတော့
ဆုတ်ပါဘူး။ အဓိကက
တော့ အနုပညာမြောက်တဲ့
အညွှော့ဖန်တီးနိုင်တာကို
အညွှပ်မိတာပါ။ ငယ်ငယ်
တုန်းကတော့ သူများတွေ ဆု
တောင်းတာကို မြင်ပြီးတော့ ငါ
ထည်း တစ်နေ့ကျရင် ဆုရရ
မယ်လို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခု အသက် ၆၀ ကျော်လာ
ချိန်မှာတော့ ၅၀ ကျော်
လောက်ကတည်းက ဆုဆို
တာကို ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့
ပါဘူး။ ရပါစေ၊ သူတို့ ရချင်
တဲ့သူ ရပါစေလို့ပဲ အောက်
မေ့မိပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့
ကိုယ့်ပရိသတ် ရှိနေသရွေ့
အယ်ဒီတာက သူမဂ္ဂဇင်းမှာ
ဖော်ပြမှာပဲ။ ပရိသတ်ရှိလို့ပဲ
လိုပါတယ်။ အဓိကကတော့

ကြိုးနှစ် လိုချင်တဲ့ဆုက ပရိ
သတ်ရဲ့ဆုပါ။ ပရိသတ်က
လက်ခံနေတယ်ဆိုတဲ့ဆု။ ပရိ
သတ်က ကြိုးနှစ် မကောင်း
တော့ဘူးဆိုရင် အယ်ဒီတာက
လည်း ထည့်မှာ မဟုတ်တော့
ဘူး။ အဲဒါ မဖြစ်ချင်ဘူး။

အခု ဘုန်းဘုန်း သက်န်း
ဆီးတာ ဘယ်နှနှစ်ရှိသွားပါ
ပြီလဲ။

၇ နှစ် ရှိပါပြီ။ ဒီ ၇
နှစ်အတွင်းမှာ ဘာအကျိုးရှိ
သလဲဆိုတော့ စာပိုရေးဖြစ်
တယ်။ သူများတွေလို မဂ်
ဇိုင်းနီဗွာန်ကိုရည်စူးပြီး ဝတ်
တာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်တည်
ငြိမ်ပြီး သမာဓိရှိချင်တယ်။
ဦးဇင်းမှာ အကြွေးတွေတင်နေ
တယ်။ ဘာအကြွေးတွေလဲဆို
တော့စာအကြွေးတွေ။ စာရေး
ရမယ့် အကြွေးတွေ၊ စာဖတ်ရ

မယ့် အကြွေးတွေ။ အဲဒါတွေ
က နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်
အကြွေးတင်လာတယ်။ အဲဒီ
အကြွေးတွေကို ပြန်ဆပ်ချင်
လို့ ဝတ်တာပါ။ သာသနာပြု
ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တည်ငြိမ်
တဲ့ဘဝတစ်ခုကို လိုချင်တယ်။
အနည်းဆုံးတော့ ဒကာကြီး
ရာ...ဦးဇင်း လူ့ဘဝတုန်းက
အင်မတန်ခွဲလမ်း တပ်မက်ခဲ့
တဲ့ အရက်သေစာနဲ့ ဝေးသွား
တယ်။ အဲဒါကြောင့် စာပို
ရေးနိုင်တယ်။ စာလည်း ပို
ဖတ်ဖြစ်တယ်။ စိတ်တည်
ငြိမ်သွားတာပေါ့။

ဘုန်းဘုန်းကို ဆက်
သွယ်နိုင်မယ့် လိပ်စာ အမိန့်
ရှိပါ။

လိပ်စာက တိုက်ကြီး
မြို့နယ် ကျိုက်စကိုင်းကျေး
ရွာ အထုတ်ကလေးကျောင်း။

ဘုန်းဘုန်းဘွဲ့ကရော။
စနေသား ဖြစ် တဲ့
အတွက် ဦးတေမိပါ။

ကျေးဇူးပါ ဘုန်းဘုန်း။
နောက်ထပ်လည်း အမျိုးသား
စာပေဆုတွေ ဆွတ်ခူးနိုင်ပါ
စေလို့ တပည့်တော်တို့ အယ်
ဒီတာအဖွဲ့က ဆုတောင်းပါ
တယ်။ ■

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

မြန်မာနိုင်ငံ၏
 အမြင့်ဆုံး စာပေဆု
 ဖြစ်သော အမျိုးသား
 စာပေဆုရသူများစာရင်းကို
 ပြောရေးဝန်ကြီးဌာနက
 ဆုတံဆိပ်ပြန်ကြေညာလိုက်ရာ
 ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက်
 အမျိုးသားစာပေဆု
 (ဝတ္ထုရှည်)ကို
 ဆရာမ ခံပယ်ဖြူနုက
 ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်း
 ရေးသားကာ
 ကံ့ကော်ဝတ်ရည်
 စာပေတိုက်မှ
 ထုတ်ဝေခဲ့သော
 မြောက်ဖျားက
 အလွမ်းရာသီ ဝတ္ထုဖြင့်
 ဆွတ်ခူးရရှိကြောင်း
 သိရှိရသည်။
 ရွှေအမြဲတေစာ
 ဖတ်ပရိသတ်များ
 ဆရာမ၏ ခံစားချက်ကို
 သိရှိနိုင်စေရန်
 ဆွေဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါသည်။
 □
 ဆရာမ အခု
 'မြောက်ဖျားက
 အလွမ်းရာသီ' ဝတ္ထုနဲ့
 အမျိုးသားစာပေဆုရခဲ့ပြီ။
 ဒီဝတ္ထု မရေးခင်မှာ
 ဝတ္ထုတိုတွေ အများကြီး
 ရေးခဲ့တယ်နော်။
 ဟုတ်ပါတယ်။
 ဝတ္ထုတိုတွေ
 အရင်ရေးခဲ့တာပါ။
 ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုတို
 ရေးတယ်ဆိုတာကိုက
 ဝတ္ထုရှည်ရေးချင်လို့
 ဝတ္ထုတိုနဲ့ စခဲ့တာပါ။
 ရည်ရွယ်ချက်ကတော့
 ကိုယ့်ကလောင်
 နာမည်ကို

လူသိများမှ ထုတ်ဝေသူ ရှိမယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ္ထုတိုကို စရေးခဲ့တာပါ။
 ဝတ္ထုရှည်ရေးဖို့ ဘယ်အချိန်က စပြီးစဉ်းစားတာလဲ။
 စစဉ်းစားတာကတော့ ၂၀၁၃ လောက်ကတည်းကပါ။
 ကိုယ်က အဆောင်သူလည်းဖြစ်တော့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်
 အဆောင်သူဘဝအကြောင်း အရင်ရေးမယ်လို့ စဉ်းစားခဲ့တယ်။
 အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ဇာတိဖြစ်တဲ့ ကချင်ပြည်နယ်မှာက စစ်ဖြစ်နေတယ်။
 ကချင်ပြည်နယ်မှာ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ၊

မြောက်ဖျားကို လွမ်းတဲ့ ဆရာမခံပယ်ဖြူနု အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆရာ/ဆရာမတွေ ရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ စစ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေကို အမြဲတမ်း ထိတွေ့ကြားသိ နေရတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့အတွက် ပူပင်သောက အမြဲရှိတယ်။ လူက ရန်ကုန်မှာ နေနေပေမဲ့ သူတို့အတွက် အမြဲ စိတ်ပူနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် အားကောင်းတဲ့ စိတ်အခံက စစ်နဲ့ပတ်သက်တာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဆောင်ဇာတ်လမ်းအစား စစ်ကို နောက်ခံထားတဲ့ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ရေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စစ်ကို နောက်ခံ ထားမယ်လို့သာ ရည်ရွယ်ထားတာ ဇာတ်လမ်းက ဘာမှမစဉ်းစား ရသေးဘူး။ အဲဒီတုန်းက ခရီးသွားမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးရှိခဲ့တာကို ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ပထမ ရည်ရွယ်တာကတော့ သတင်းထောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မိုင်ဂျာယ်ကို သွားတယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို ပြန်ရေးတယ်ပေါ့။ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းက ခရီးသွားမယ်ဆိုတာကို သွားလိုက်ပါ။ ဟိုရောက်တော့မှ တွေ့လာမြင်လာတာကို မူတည်ပြီး ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သွားရင်းနဲ့ လမ်းမှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရလာတယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ်က ကွဲကွာနေတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ကို စစ်ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ သွားရှာတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ

ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတယ်။ မိုင်ဂျာယ်ကို ရောက်တဲ့အခါ မှာ အဲဒီမှာနေပြီးတော့ အနီး အနားက ဒုက္ခသည်ခန်းတွေ ကို သွားကြည့်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာတော့ သမီးရဲဇာတ် ကျောရိုးက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာ တဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ဇာတ် အိမ်ဖြစ်သွားတာ သေချာ သွားပြီ။

ဒီဝတ္ထုကို စိတ်ခံစားမှု အပြည့်အဝရအောင် မိုင်ဂျာယ် မှာပဲ ရေးတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ရန်ကုန်ပြန်လာပြီး ရေးတာလား။

အပိုင်း ၃ ပိုင်း ရှိပါ တယ်။ အပိုင်း ၁ နဲ့ ၂ ကို ကချင်ပြည်နယ်မှာပဲ ရေးပါ တယ်။ အပိုင်း ၁ က ဒုက္ခ သည်ခန်းမှာနေပြီး အဲဒီမှာ ပဲ စရေးပါတယ်။ နောက်ပိုင်း အခန်းတွေက ဘာပြီးရင် ဘာ လာမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် တွေးထားတာ ဖြစ်ပေမဲ့ အမြဲတမ်း ပြောင်းပြောင်းသွား တယ်။ မိုင်ဂျာယ်မှာ သမီး နှစ်ပတ်တိတ်တီနေပြီး ရေးခဲ့တာ ပါ။ အပိုင်း ၁ ပြီးတော့ အပိုင်း ၂ ကို ရေးဖို့ သမီး မိဘတွေရှိတဲ့ မိုးမောက်နား က ရွာမှာ ပြန်ရေးခဲ့တာပါ။ အပိုင်း ၃ ကိုတော့ ရန်ကုန်မှာ ရေးပါတယ်။

စံပယ်ဖြူနုက ဝတ္ထုတို တွေကို ဘယ်နှခုနှစ်လောက် ကစပြီး ရေးတာလဲ။

၂၀၀၇ ခုနှစ်က စရေး တာပါ။

အခု အမျိုးသားစာပေ ဆု ရတဲ့စာအုပ်က ၂၀၁၄ အတွက် ရတာ။ ဒီလောက် အတို လည်း ရေးဖူးတယ်။ အရှည်

နည်း ဆုရထားတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝတ္ထုတိုနဲ့ ဝတ္ထုရှည် ဘာကွာလဲ။

စာရေးတဲ့အချိန်မှာ ဝတ္ထုတိုလည်း မရေးတတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုရေးရမယ်မှန်းလဲ မသိပါဘူး။ စာ မရေးတတ်သေး ဘူးပေါ့။ စာသာ မရေးတတ်သေးတာ ရေးချင်တာက ဝတ္ထုရှည် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဖတ်ရင်လည်း ဝတ္ထုရှည်ပဲ ဖတ်တာ နည်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ္ထုတို စရေးတော့ ဘယ်လိုစရမှန်း သိဘူး။ အဓိကအခက်အခဲကတော့ ဘယ်လိုအဆုံးသတ် ရမယ်မှန်းမသိတာပဲ။ အဆုံးသတ်ကို မရောက်နိုင်ဘူး။ ရေး ချိတ်ရင် အရှည်ကြီးတွေ ဖြစ် ခြင်းဖြစ်နေတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ရေးရင်းနဲ့မှ ဝတ္ထုတိုမှာ အစ အရေးကြီးသလို အဆုံးသတ် နည်း အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ စာလည်လာရတယ်။

ဝတ္ထုရှည်မှာက စာတ် အိမ်ခိုင်မာရမယ်။ စာတ် ဆောင်တစ်ကောင်ချင်းရဲ့ စနိုက်ပီပြင်ရမယ်။ တစ်ခန်း နဲ့တစ်ခန်း အချိတ်အဆက် ရှိ ရတာဖြစ်တဲ့အပြင် အခန်း ၁ ပြီးရင် အခန်း ၂ ကို ဆက် ဆက်ဆက်ဆောင် အနုပညာရော အတတ်ပညာပါ လိုအပ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်ခုစလုံး မှာ အနုပညာရော၊ အတတ် ပညာပါ လိုအပ်ပါတယ်။ နှစ် ခုစလုံးမှာ ကြိုးစားအားထုတ် ခဲ့ ရတာချည်းပါပဲ။

‘မြောက် များက အလွမ်းရာသီ’ ထွက်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ နောက်ထပ် ဘယ် နှစ်ပတ် ထွက်ပြီးပြီလဲ။

သမီးရဲ့ဒုတိယမြောက် လုံးချင်းက ၂၀၁၅ မေမှာ ထွက်ပါတယ်။ နာမည်က ခေတ်ရယ် အလွမ်းရယ် ပါ။ အဲဒါကတော့ အစကတည်းက ရေးမယ်လို့ တွေးခဲ့တဲ့ အဆောင်သူဇာတ်လမ်းပါ။

တတိယမြောက်ကတော့ တစ်ခါတုန်းက ကံကော်ပွင့်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုဝင်ဘာမှာ ဖြန့်ချိခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ မိသားစု ချစ်ခြင်း မေတ္တာဘွဲ့ဇာတ်လမ်းပါ။

ဒါဆိုရင် စံပယ်ဖြူနုက ဝတ္ထုရှည်တွေချည်းပဲ ရေးဖြစ် နေတယ်ပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။ လောလောဆယ်မှာတော့ အရှည်တွေဘက်ကို

အာရုံစိုက်နေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် စရေး ပြီဆိုရင် ၆ လ ၇ လလောက် အာရုံစိုက်နေရတာ ဆိုတော့ အတိုဘက်မှာ အားနည်းသလို ဖြစ်နေတယ်။ ရေးတော့ ရေးမှာ ပါ။

အမျိုးသားစာပေဆုရတယ်လို့ ကြေညာတာ ကြားလိုက် ရတော့ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။

စရေးတုန်းက ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်မယ့်သူ ရှိပါ့မလား၊ ဖတ်မယ့်သူ ရှိပါ့မလားလို့ တွေးခဲ့တာပါ။ စာအုပ်ထုတ်ပြီး စာဖတ်သူတွေ ဆီက အသံပြန်ကြားရတဲ့အခါမှာ ရတဲ့ပီတိက

တစ်မျိုးပါ။ ရေးချင်လို့သာ ရေးလိုက်တာ။ မျှော်လင့် ထားတာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ မိတ်ဆွေတွေက စာပေဆု ရနိုင်တယ်လို့ သုံးသပ်လာ ကြတဲ့အခါမှာ နည်းနည်း တော့ စိတ်လှုပ်ရှားမိပါ တယ်။ အမျိုးသားစာပေဆု ဆိုတာ နိုင်ငံမှာ အမြင့်ဆုံး ဆုဖြစ်တဲ့အတွက် လိုတော့ လိုချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရ ချင်မှလည်း ရလိမ့်မယ်လို့ စိတ်ကို လျှော့ထားပါတယ်။ ရရင်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ရပြီ လို့ ကြေညာလိုက်တော့ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘူး။ ပျော် တဲ့ အပျော်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အံ့သြ မိပါတယ်။ မနေနိုင်အောင် ခံစားရပါတယ်။ ထင်လည်း မထားလို့ပါ။ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့အခိုက်အတန့် မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည်ငြိမ်

အောင် မထိန်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ငိုရတယ်။ ငြိမ်နေမိတာလည်း အကြာကြီးပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်သွားခဲ့တဲ့ နေရာတွေ၊ မြင်ကွင်းတွေကို ပြန်မြင်နေမိတယ်။ လူက လိုက်လိုက်ပြီးတော့ကို ငိုချင်တာ။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထု ထဲက မရှိတဲ့ဇာတ်ကောင် အဆိုင်းကို လွမ်းပြီး ငိုချင်တာ။

ကျေးဇူးပါ။ နောက်ထပ်အမျိုးသားစာပေဆုတွေ ရပါစေ လို့ ကျွန်တော်တို့အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ဆုတောင်းပါတယ်။

ကျေးဇူးပါ။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

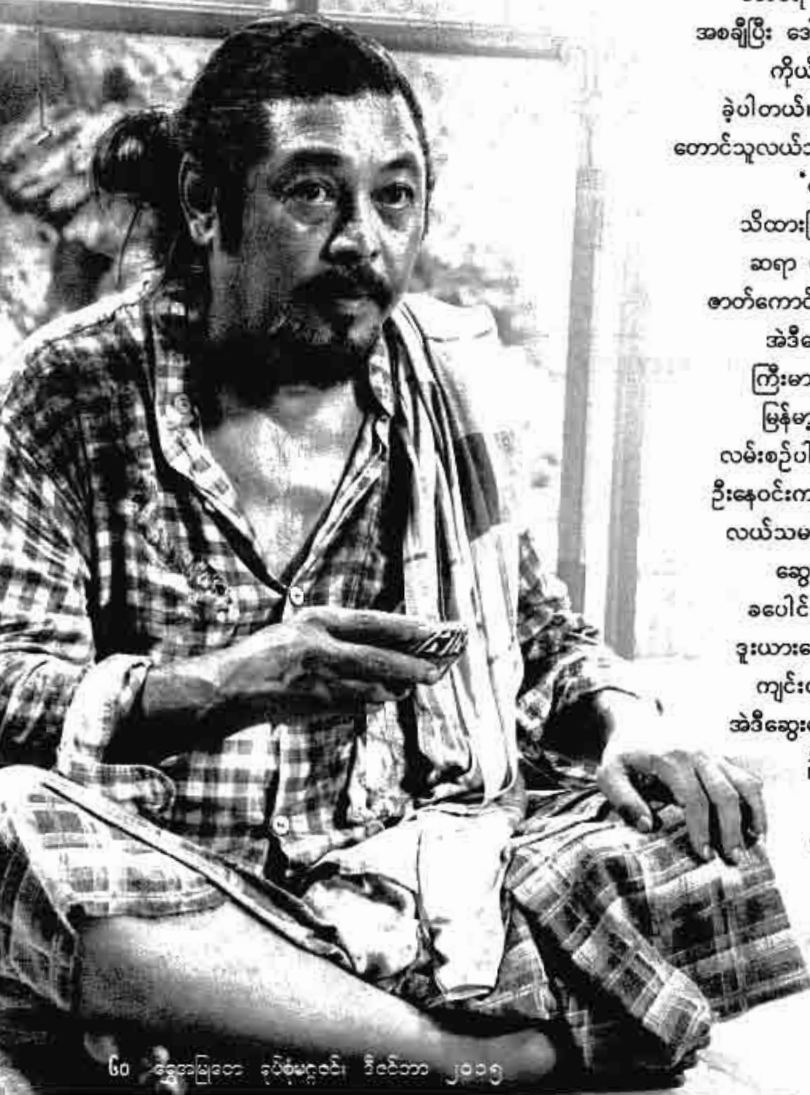
စာရေးဆရာကြီး
မောင်ထင်ရဲ့ဝတ္ထု
ငါ့ကို ရုပ်ရှင်
ဓနရတုကာလအတွင်းမှာ
ပထမတစ်ကြိမ်
ရိုက်ကူးခဲ့ဖူးပါတယ်။
အဲဒီရုပ်ရှင်ကားကို
ဆိုဒီယက်ရုရှားနိုင်ငံနဲ့
တရုတ်ပြည်သူ့
သမ္မတနိုင်ငံက
သယ်ယူခဲ့ဖူးတယ်လို့လည်း
မှတ်သားမိပါတယ်။
ဆရာ မောင်ထင်ရဲ့
ငါ့ ဝတ္ထုကို

အစွဲပြုပြီး တောင်သူ
လယ်သမားကြီးများကို
ငါ့ လို့သာ
ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြပါတယ်။
ဒါရိုက်တာမြတ်လေး၊
ရိုက်ကူးပြီး မြတ်လေး။
ကောလိပ်ကျင်နေဝင်း၊
မြင့်မြင့်ခင်တို့ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတဲ့
ခွေးနှင့်ဆွေးနှင့်
ရင်းသည့်မြေ
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
ဇာတ်ဝင်တေးတစ်ပုဒ်ကို
ဆရာကြီး ရွှေပြည်အေးက
ရေးဖွဲ့ပေးရာမှာ

သက်ဝင် လှုပ်ရှားလှာမယ့် ငါ

မိုးကျော်ထွန်း

'ဟေး...
 ငဘရေ... ဟယ်လို
 ငဘရေ... စသဖြင့်
 အစချီပြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်
 ကိုယ်တိုင် သိဆို
 ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 တောင်သူလယ်သမားများကို
 'ငဘ'လို့သာ
 သိထားကြပါတယ်။
 ဆရာ မောင်ထင်ရှဲ့
 စာတင်ကောင်စွမ်းအားက
 အဲဒီလောက်အထိ
 ကြီးမားခဲ့ပါတယ်။
 မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်
 လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်မှာ
 ဦးနေဝင်းက တောင်သူ
 လယ်သမားကြီးများနဲ့
 ဆွေးနွေးပွဲဆိုပြီး
 ခပေါင်းဆွေးနွေးပွဲ၊
 ဒူးယားဆွေးနွေးပွဲတို့
 ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီဆွေးနွေးပွဲများမှာ
 ဦးနေဝင်းက
 တောင်သူ
 လယ်သမား
 ကြီးများကို
 'ဦးကြီးတို့
 ခင်ဗျာ...'

လို့ အစချီလိုက်တဲ့အတွက်
 တောင်သူလယ်သမားများကို
 'ငဘ'လို့ မခေါ်တော့ဘဲ
 ဦးကြီးများဖြစ်သွား ပြန်ပါ
 တယ်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင် သိဆို
 ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်သီချင်း
 ကဇာတ်ပြားရတဲ့အထိ အောင်
 မြင်ခဲ့တာမို့ မြန်မာ့အသံက
 ထပ်ဖန်တလဲလဲ လွှင့်ထုတ်ခဲ့
 ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးနေ
 ဝင်းက 'ငဘ'တို့ကို 'ဦးကြီး
 များ'လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အချိန်
 ကစပြီး 'ငဘ'သီချင်းသံလည်း
 မြန်မာ့အသံမှာ တိတ်ဆိတ်
 သွားပါတယ်။
 အဲဒီလို အစဉ်အလာ
 ကြီးမားခဲ့တဲ့ ငဘ ဝတ္ထုကို
 သုခမိန်ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး
 အတွက် ဒါရိုက်တာ ခင်စော
 မျိုး(အဖေပညာ)၊ တွဲဖက်
 ဒါရိုက်တာ မျိုးထူးတို့က ရုပ်
 ရှင်အဖြစ် ဖန်တီးရာမှာ ရုပ်ရှင်
 လောကနဲ့ အဆက်အသွယ်
 ပြတ်နေတာ ၁၄ နှစ်ရှိပြီ
 ဖြစ်တဲ့ အကယ်ဒမီ ကျော်သူ
 က တစ်ကျော့ပြန် ရုပ်ရှင်ရိုက်
 ကူးရာမှာ ဒုတိယမြောက်
 ကားအဖြစ် ပါဠိသရုပ်ဆောင်

ခဲ့ပါတယ်။

ကျော်သူနဲ့အတူ အထိမ်းအမှတ် ကျော်ရအောင်၊ အထိမ်းအမှတ် စိုးမြတ်သူစာ၊ အထိမ်းအမှတ် မင်းဦး၊ အထိမ်းအမှတ် ခင်ဦး၊ နေမျိုးအောင်၊ နေသိန္ဒာ၊ အေးမြတ်သူ အစရှိတဲ့ သရုပ်ဆောင်များစွာနဲ့ ရိုက်ကူးထားပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းက ဂျပန် ခေတ်မှာ ကြီးစိုးနေတဲ့ ဂျပန် စောင့်ရှောက်မှု(ကျော်ရအောင်)က ဂျပန်များနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဆောင်သူလယ်သမားများကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပုံ၊ အပြီးအဆန်းစို့တဲ့ ငှက်(ကျော်သူ)တို့ နှိပ်စက်မှုကို စားပြမှုဆိုပြီး အတွက်ဆင်ဖမ်းပုံ၊ ဂျပန်များက အချုပ်ခန်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ ငှက်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြ ခဲ့ရတဲ့ စသဖြင့် ဒီခေတ် လူငယ်တွေ မကြုံဖူးတဲ့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ်ကို မြင်သာအောင် ရိုက်ကူးပြထားပါတယ်။

မီးရထားလမ်းဖောက် ခဲ့အတွက် ချွေးတပ်ဆွဲကာ စောင့်ရှောက်ခိုင်းစေပုံ၊ အလုပ်လုပ်နေကြရပေမဲ့ မဝရေစာ စားကြရပုံ၊ အရွယ်ရောက်စဖြစ်တဲ့ သမီး မိမိ(အေးမြတ်သူ)ကို စောင့်ရှောက်ပုံ စသည်တို့မှာ ဒီနေ့ခေတ် လူငယ်များအတွက် ယုံတမ်းစကားများကို ကြားနေမြင်နေရသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပြီး ဆရာကြီး မောင်ဆင်က ဝတ္ထုအဖြစ်နဲ့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာရုပ်ရှင်လောက

မှာ ဟာသကားများ ဝင်ငွေကောင်းနေချိန် ငှက် ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်တဲ့ သုခမိန့်ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ဦးကျော်ကျော်က ဒီဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးဖြစ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး 'ကျွန်တော်က ငွေရရှိထက် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့သမိုင်းမှာ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်ဆိုတာကို ဒီခေတ်

လူငယ်တွေ သိစေခြင်းငှါ တွဲအတွက် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ငှက် ကို ရိုက်တာပါ'လို့ ဆိုပါတယ်။

ငှက် ရုပ်ရှင်ကားကို ပြီးပြတ်အောင် ရိုက်ကူးပြီးစီးပြီဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်ခံတေးဂီတထည့်သွင်းခြင်း၊ နိုင်ငံတကာမှာ ပြသနိုင်ဖို့ အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုးခြင်း စတာတွေကို ဆောင်ရွက်နေပြီ

ဖြစ်ပါတယ်။

ရုံတင်ပြသတဲ့အခါမှာ လူငယ်များအနေနဲ့ ဒီလိုခေတ်ဒီလိုအခြေအနေအထား လုပ်တဲ့မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတဲ့ သူများရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့သတိရကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

မိုးကျော်ထွန်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
လားစီမီးကတ်စံမြို့ရဲ့
McArran လေဆိပ်ကို
အဆိုတော် Rod Stewart ရဲ့
ကိုယ်ပိုင်ကျက်လေယာဉ်
ဆင်းသက်ဆိုက်ရောက်လာချိန်မှာ
နေ့အပူချိန်က
၁၀၉° ဖာရင်ဟိုက်လောက် ရှိနေပါတယ်။
Caesars Palace ဟိုတယ်မှာ ကျင်းပမယ့်
Rod Stewart ရဲ့ ဂီတပွဲမှာဖြေပွဲမတိုင်မီ
သုံးနာရီလောက် အလိုမှာ
လေယာဉ်ဆိုက်ရောက်လာခဲ့တာပါ။
Beverly Hills ဒေသမှာရှိတဲ့
Rod Stewart ရဲ့နေအိမ်အနီးက
လေယာဉ်ကွင်းကနေ ၄၅ မိနစ်လောက်
စီးနင်းရတဲ့ လေယာဉ်ပျံသန်းချိန်
အတွင်းမှာ Rod Stewart က
လက်ဖက်ရည်သောက်၊ မုန့်စား၊
အသံမထိခိုက်အောင်လို့

ကံကြမ္မာတင်းနပ်ကွင်းထဲမှာ
အသာရနေသေးတဲ့
အဆိုတော်
Rod Stewart
ရပြည်

စိုထိုင်းဆ လျှော့ချပေးတဲ့ စက်က
ရေခွေးငွေ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း
အပူချိန် လွန်ကဲလှတဲ့
ဓာတ်အင်ဓန်းထဲမှာ ဂနာမငြိမ်နိုင်ဘဲ
လိုက်ပါလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
“ဒီလောက် ပူလှတဲ့ လေယာဉ်ပေါ်က
ဆင်းလို့ မရဘူးလား။”
Rod Stewart က လေယာဉ်မယ်လေးကို
မေးမြန်းလိုက်တာပါ။ “တို့တွေက
ရေခဲလောက်အောင် အေးတဲ့ အမြင့်ပေ
သုံးသောင်းလောက်မှာ ပျံနေတာ။
ဒီလေယာဉ်က ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်တောင် ပူနေတာလဲ”

လေဆိပ်ကနေ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေရမယ့် သူ့ရဲ့လီမိုဆင်း မော်တော်ယာဉ် မောင်းနှံအဆက်အသွယ်လုပ်လို့ မရသေးတာကလည်း Rod Stewart ရဲ့ ဒေါသကို အရှိန်တက်လာစေခဲ့ပါတယ်။ Rod Stewart က လေယာဉ်ခေါင်းခန်းဘက်ကို လျှောက်လာပြီး လေယာဉ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ပူနေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မေးမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ သူ့ရဲ့ အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ်ရှိ သမီး Ruby က သူ့အဖေကို အောက်ထပ်ဆင်းတဲ့လှေကားဆီ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သမီးက ချောခေါ်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ Stewart က အဆင်မပြေတာတွေကို မေ့သွားပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဘောလုံးပွဲတွေအကြောင်း စကားဟောင်း ဖွဲ့နေပါတော့တယ်။

လန်ဒန် ရထားဘူတာရုံ အပြင်ဘက်မှာ ဘာဂျာလေးမှုတ်ပြီး နေခဲ့ရာကနေ နောက်ထပ် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း ငါးခု လောက်အတွင်းမှာ Stewart ဟာ ထိပ်တန်း ၄၀ စာရင်းဝင် သီချင်း ၃၁ ပုဒ်အထိ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဂီတဘက်မှာ အောင်မြင်သလို ပျိုတိုင်း ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဘဝ ရောက်ရှိလာတဲ့ Stewart ဟာ အမျိုးသမီး ငါးယောက်အထိ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး သားသမီးရှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။ ဝင်ငွေအနေနဲ့လည်း အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၂၃၅ သန်း လောက်အထိ ရရှိခဲ့တယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ Caesars Palace ဟိုတယ်မှာ ဒီကနေ့ည ကျင်းပမယ့် ဖျော်ဖြေပွဲကနေ ဝင်ငွေ အမေရိကန်ဒေါ်လာ လေးသိန်းခွဲ

လောက် ရရှိမှာဖြစ်ပြီး ဒီပွဲစဉ်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ၁၁၁ ကြိမ်မြောက် ပွဲစဉ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အသက် ၇၀ အရွယ်ရှိ Stewart ရဲ့ အသံကို ထိပ်တန်း ၁၀၀ စာရင်းမှာ ဆယ်နှစ်ကျော် ကာလအတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မကြာသေးခင်ကမှ ပရိသတ်တွေ ပြန်လည် နားဆင်ခဲ့ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ASAP Rocky ရဲ့ Everyday အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဩစတြေးလျ ရော့ခ်ဂီတအဖွဲ့ Python Lee Jackson နဲ့ တွဲဖက်ပြီး ၁၉၆၈ ခုနှစ်အတွင်းမှာ သီဆိုထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ Rod Stewart ရဲ့ *In a Broken Dream* အမည်ရ သီချင်းကို Everyday မှာ နမူနာအဖြစ် ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဇူလိုင်လအတွင်းမှာတုန်းက Stewart နဲ့ Rocky တို့ တွဲဖက်ပြီး CBS ရုပ်/သံရဲ့ Late Night Show စီစဉ် တင်ဆက်သူ James Corden ရဲ့ ရုပ်/သံအစီအစဉ်မှာ Everyday သီချင်းနဲ့ သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ Rocky နဲ့ Stewart တို့ သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခဲ့တဲ့ Everyday သီချင်းကို YouTube ပေါ်မှာ ကြည့်ရှုမှု အကြိမ်ရေပေါင်း ရှစ်သန်းနီးပါးအထိ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ပြီး ထူးခြားအရေးပါတာ တစ်ခုကတော့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် Stewart ကိုယ်တိုင် မကြာသေးခင်က စလို့ သီချင်းတွေ ပြန်လည် ရေးသားလာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ 'မင်းဟာ ဟန်ဆောင် တေးရေးဆရာတစ်ယောက်

ပဲ။ မင်းဟာ ဖျော်ဖြေရေးသမားတစ်ယောက် သက်သက်ပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲ ညှဉ်းပန်းနေမိတယ်' လို့ Stewart က ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ Rod: The Autobiography အမည်ရ ၂၀၁၂ ခုနှစ်ထုတ် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်မှာတော့ Stewart က သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ သိုမှီးထားသမျှတွေကို ဖွင့်ဟရေးသား ဖော်ပြခဲ့ပြီး အဲဒီနောက် မကြာခင်မှာဘဲ ၂၀၁၃ ခုနှစ်ထုတ် Time အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်နဲ့ အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်နေ့မှာ စတင်ထုတ်ဝေမယ့် *Another Country* အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်အတွက် သီချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင် ရေးဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ်။

'Great American Songbook' သီချင်းစာအုပ်မှာ ပါဝင်တဲ့ အယ်လ်ဘမ်တွေကို ကျွန်တော် ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်' လို့ Stewart က ဆိုပါတယ်။ 'ဆိုးလ်ဂီတ အယ်လ်ဘမ်တစ်ချပ်နဲ့ ရော့ခ်ဂီတ အယ်လ်ဘမ်တစ်ချပ်ရဲ့ မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်းတွေကို ကျွန်တော် ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။ သီချင်းရေးတာကလွဲလို့ ဘာမှလုပ်ဖို့ မကျန်တော့တာနဲ့ အချိန်ကာလ တစ်ရပ်အထိ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း နေနေခဲ့ပါတယ်။' Stewart ဟာ *Another Country* အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်သစ်ကို သူ့ရဲ့ နေအိမ်အတွင်း စတူဒီယိုမှာပဲ အသံသွင်းယူခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေအိမ်ကို ဝယ်ယူခဲ့တာက အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်သိန်းသုံးသောင်းပဲ ကျတယ်လို့ Stewart က ဂုဏ်ယူဟန်နဲ့ ပြောလာပါတယ်။ 'ဟိုတုန်းကဆိုရင် အဲဒီငွေက အသံဖမ်း စတူဒီယိုမှာ သီတင်းတစ်ပတ်

စာ ငှားရမ်းခလောက်ပဲ ရှိတာ လို့လည်း Stewart က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

Stewart ရဲ့ အစောပိုင်းက တစ် ကိုယ်တော် သီချင်းတွေလိုပဲ *Another Country* ကလည်း အိုင်းရစ်ရှိဂီတရဲ့ ဟန်ဖြစ်တဲ့ တယောနဲ့ မယ်ဒလင်တို့ကို လှိုင်လှိုင် သုံးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ **Batman Superman Spider-Man** လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ သီချင်းမျိုးကျတော့ လည်း သားငယ်တွေရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုး နေတယ် ဆိုရမှာပါ။ ရှစ်နှစ်ကြာ ပေါင်း သင်းလက်တွဲခဲ့တဲ့ မော်ဒယ်လ်ဟောင်း Penny Lancaster နဲ့ ထွန်းကားခဲ့တဲ့ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်ရှိ သား Alastair နဲ့ လေးနှစ်အရွယ်ရှိ သားငယ် Aiden တို့ အကြိုက် ရေးဖွဲ့ပေးခဲ့တဲ့သီချင်း ဖြစ်ပါ တယ်။ **Aiden* ကို အိပ်ရာဝင်စေတဲ့

အခါတိုင်း ပုံပြောပြလို့ သူက တောင်းဆို တတ်တယ်လေ။ ဘယ်လိုပုံပြင် နား ထောင်ချင်လဲလို့ ပြန်မေးလိုက်ရင် Aiden က *Batman, Superman, Spider-Man* လို့ ပြန်ဖြေတတ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ လာကြိုမယ့်ကား ရောက်လာပြီး Stewart ကို Caesars Palace ဟိုတယ်ဆီ သယ်ဆောင်ထွက် ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။ Stewart ဟာ မီး ဂတ်စ်မြို့ခံတွေကို ဖျော်ဖြေနေကျဖြစ်တဲ့ Mariah Carey, Britney Spears တို့နဲ့ မတူဘဲ သူသီဆိုဖျော်ဖြေရမယ့် သီချင်း စာရင်းကို ညတိုင်းပဲ အပြောင်းအလဲ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒီညမှာဆို သူ့ရဲ့ ၁၉၉၁ ခုနှစ်ထုတ် နာမည်ကျော်သီချင်း *The Motown Song* ကို သီဆိုမှာပါ။ Stewart က ခွေးခြေတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေ ရင်း သူ့အဖွဲ့သားတွေ တီးခတ်နေတာ ကို စောင့်ကြည့်နေတတ်ပြီး တီးပိုင်း သားတိုင်း လိုလိုကို ဂီတသင်္ကေတတွေ ကမ်းပေးနေတာ တွေ့ကြရမှာပါ။

Stewart ဟာ ပွဲမစခင်အထိ အဝတ်လဲ ခန်း အတွင်းမှာပဲ နေနေလေ့ ရှိပါ တယ်။ Caesars Palace ဟိုတယ်က အဝတ်လဲခန်းဟာ သူ့မိတ်ဆွေကြီး Elton John လာရင်လည်း အသုံးပြုလေ့ ရှိတဲ့ အခန်းဖြစ်လို့ ရံဖန်ရံခါမှာ Stewart က John အတွက် အမှတ်တရ စာတို လေးတွေ မျက်နှာကြက်မှာ ရေးသား ပစ်ခဲ့တတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ညမှာတော့ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံက ရုပ်/သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ မီးဂတ်စ်ကို ရောက်ရှိနေပြီး Stewart ကို တွေ့ဆုံခန်းတစ်ရပ် ပြုလုပ်ဖို့ စောင့်ဆိုင်း နေကြပါတယ်။ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံမှာ မကြာခင်က ကျင်းပဖို့ရှိတဲ့ Rock in Rio အမည်ရ ဖျော်ဖြေပွဲအတွက် ရုပ်/သံ အဖွဲ့က လာရောက် တွေ့ဆုံကြတာပါ။

အစီအစဉ် ထုတ်လုပ်သူတွေက ရုပ်/သံ တွေ့ဆုံခန်း မေးမြန်းမယ့် မိန်းကလေးက ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာ သည်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ပြော ထားကြပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြော

ပုံက အဆင်မပြေလှပါဘူး။ Stewart က ဗန်းစကားနဲ့ ဟာသနှောပြီး အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောပြတာကိုလည်း အင်တာဗျူး လာမေးတဲ့ မိန်းကလေးက နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ဟာလည်း ကိုးရီးကားရားမေးခွန်းတွေနဲ့ ပြောပြချော်ချော် အဖြေတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

Stewart အနားမှာ ရှိနေတဲ့ လူတိုင်းဟာ အဆင်မပြေတဲ့ အင်တာဗျူးအတွက် စိတ်ပူနေကြပုံ ရပေမဲ့ Stewart က *Stay with Me* သီချင်းကို ဒီည သီဆိုချိန် မှာ ပရိသတ်ထဲကို ကန်ထည့်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ဘောလုံးတွေပေါ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးနေရင်း သီချင်းအော်ဆိုလိုက်တော့မယ့် စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ကြပါတယ်။ ဘောလုံးတွေကို ပရိသတ်ဆီ ကန်ပို့ပေးရတာ Stewart က သဘောကျပုံ ရပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ပေမဲ့ အခုထိ ဒီအတိုင်း ကန်ပေးနေတုန်းပါပဲ။ တချို့ ပရိသတ်တွေက မျက်နှာကို ဝင်မှန်လို့ တရား စွဲမယ်၊ ဆိုမယ် ဖြစ်တာတောင်မှ Stewart က ဘောလုံးကန် ထည့်ပေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မြဲ လုပ်နေဆဲပါပဲ။

ညခုနစ်နာရီခွဲတိတိမှာ Stewart က ဖျော်ဖြေရေး စင်မြင့်ပေါ် အပြေး တက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဖျော်ဖြေပွဲကတော့ Stewart ရဲ့ *Hard Rock* ဂီတဟန် အပြည့်ပါပဲ။ သမီး Ruby က ပွဲချိန်တစ်ဝက်လောက်မှာ စင်ပေါ်တက်လာပြီး *The Sisterhood* အမည်ရ သူ့ရဲ့ ဂီတအဖွဲ့နဲ့အတူ သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုတင်ဆက်ပေးပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ *Forever Young* အမည်ရ သီချင်းကို Ruby နဲ့ Stewart တို့ သားအဖနှစ်ယောက် တွဲဖက် သီဆိုပေးခဲ့ကြပါတယ်။ Stewart ရဲ့ ဖျော်ဖြေမှုကို သူ့ရဲ့ နာမည်ကျော် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ *Do Ya think I'm Sexy?* အမည်ရ သီချင်းနဲ့ ပိတ်သိမ်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသီချင်း သီဆိုနေစဉ်မှာ Stewart ရဲ့ ၁၉၇၇ ခုနှစ်ထုတ် *Rolling Stone* မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံး ဓာတ်ပုံကို ပရိုဂျက်

တာနဲ့ ထိုးပြခဲ့ပြီး အဲဒီအချိန်က Stewart ရဲ့ ပြောစကားကိုပါ ဖော်ပြပေးခဲ့ပါတယ်။ *Do Ya Think I'm Sexy?* သီချင်းကို ကျွန်တော် အသက် ၅၀ အရွယ်မှာ မဆိုချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး လှောင်ပြောင်နေသလို ဖြစ်နေမှာကြောင့်ပါ'လို့ Stewart က ပြောကြားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို ရယ်မောစရာအဖြစ် ခံယူထားနိုင်တာက Stewart ရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြောလို့ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းသက်တမ်းတစ်လျှောက် အရေးပါတဲ့ တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းမှုတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တာလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့ ဒစ္စကို ဂီတခေတ်ကာလကိုပေါ့။ Stewart ဟာ *Rolling Stone* မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ထုတ် *Illustrated History of Rock & Roll* စာအုပ်ထဲက စိတ်ပျက်စရာ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို အခုထက်ထိ အလွတ်ရွတ်ဆိုပြနိုင်လောက်အောင်ကို စိတ်ထဲမှာ စွဲနေပါသေးတယ်။ 'Rod Stewart လို ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ အဆိုတော်မျိုး ရှားပါတယ်။ ကိုယ့်အရည်အချင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တတ်တဲ့ လူမျိုးလည်း ရှားပါတယ်။ ဂီတအပေါ်မှာ အကြီးမားဆုံး ကရုဏာတရား သက်ရောက်လာတဲ့အခါ Rod Stewart ဟာ စိတ်နှောစရာကောင်းတဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး ရုပ်ပြောင်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပြီး သူ့ဓာတ်ပြားတွေ အခါအားထက်ကို ပိုပြီး ရောင်းချခဲ့ရပါတယ်'လို့ ဖော်ပြခဲ့ခဲ့ရကြောင်း Stewart က တစ်လုံးချင်း ပြန်လည် ရွတ်ဆိုပြသွားခဲ့ပါတယ်။

ဖျော်ဖြေပွဲပြီးတော့ ကာစီနိုကစားပိုင်းတွေကို အထပ်ကို သွားပြီး Gordon Ramsay ရဲ့ Pub and Grill စားသောက်ဆိုင်မှာ ပွဲအပြီး ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပါတယ်။

Stewart က ပိုင်နဲ့ မုန့်တချို့သာ စားသောက်ပြီး သူ့ရဲ့ အသက် ၅၀ အထက် ဘောလုံးအဖွဲ့သားတွေနဲ့အတူ စကားလက်ဆုံ ကျနေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နာရီလောက်နေတော့ လေဆိပ်ကို သူ သွားနေပါပြီ။ အိမ်ပြန်ဖို့ပေါ့။ နောက်ခရီးစဉ်က ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအလယ်ပိုင်းရှိ ဟာဝေးကျွန်းစုတွေထဲက Maui ဆိုတဲ့ ကျွန်းငယ်လေးတစ်ခုဆီ သွားရဉာပါ။ ဒီခရီးစဉ်ကို ဇနီးသည် Penny Lancaster ကလေးထိန်းနှစ်ယောက်နဲ့ ကျန်တဲ့ သားသမီး ခုနစ်ယောက်နဲ့အတူ သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ Stewart က ၁၉၉၉ ခုနှစ်ထဲမှာ Lancaster နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာ Stewart နဲ့ အသက် ၅၄ နှစ် ရှိပါပြီ။ ဇနီးဟောင်း Rachel Hunter က သူ့ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့လို့ အသည်းကွဲနေရချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ Stewart က ရင်သွေးနှစ်ယောက် ထပ်ရခဲ့ပြန်ပါတယ်။ 'ဒီအသက်အရွယ်မှာ သားသမီး ထပ်ယူတာဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက နောက်ဆုံးလုပ်ချင်တဲ့ အရာပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အမျိုးသမီးတွေက ကလေးလိုချင်တတ်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘဝဟာ ချိုမြိန်လှပါတယ်'လို့ Stewart က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

Stewart မှာ သားအကြီးနှစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်။ Sean က အသက် ၃၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အောက်က တစ်ယောက်က Kimberly Stewart လို့ခေါ်ပြီး မင်းသမီး Paris Hilton ရဲ့ ချစ်သူဟောင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က Stewart ရဲ့ နေအိမ်ဝင်းထဲက ဧည့်ရိပ်သာမှာ နေကြပါတယ်။ E! သတင်းဌာနက သူတို့ကို သရုပ်မှန် ရုပ်/သံ အစီအစဉ်တစ်ရပ် ရိုက်ကူးပေးနေပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့ရောက် အတွေ့အကြုံတွေကို ရုပ်/သံအစီအစဉ်အဖြစ် တင်ဆက်ပေးတာဖြစ်ပြီး Stewart က

ဒီအစီအစဉ်မှာ ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင် အဖြစ် ပါဝင်ပေးထားပါသေးတယ်။ "သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာ ဖျော်နေကြတာပါပဲ"လို့ Stewartက ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

မကြာသေးခင်က အဖွဲ့ဟောင်း The Faces နဲ့ ပြန်လည် လက်တွဲပြီး ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပသွားခဲ့တဲ့ Stewart က လာမယ့်နှစ်မှာ မီးဂတ်စ် ခွဲစဉ်တွေ ပိုပြီး တိုးမြှင့်တင်ဆက်သွားဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ သူက အနားယူမယ့် အစီအစဉ် မရှိသေးဘူးလို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာသေးခင်ဘဲ Stewartဟာ ဇရာရဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို စတင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါပြီ။ ဒူးဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့ပြီးနောက်မှာ Stewartဟာ ဘောလုံးကစားတာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ဘောလုံးကို ရူးသွပ်ခဲ့မိပြီး အင်္ဂလန်က သူ့ရဲ့ အိမ်နောက်ဘက် ကွက်လပ်မှာ တောင် လေ့ကျင့်ရေးကွင်း ဆောက်ပေးထားတဲ့ Stewartအတွက်တော့ ပြင်းထန်တဲ့ ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုရပါ။ သူ့ရဲ့ စိတ်

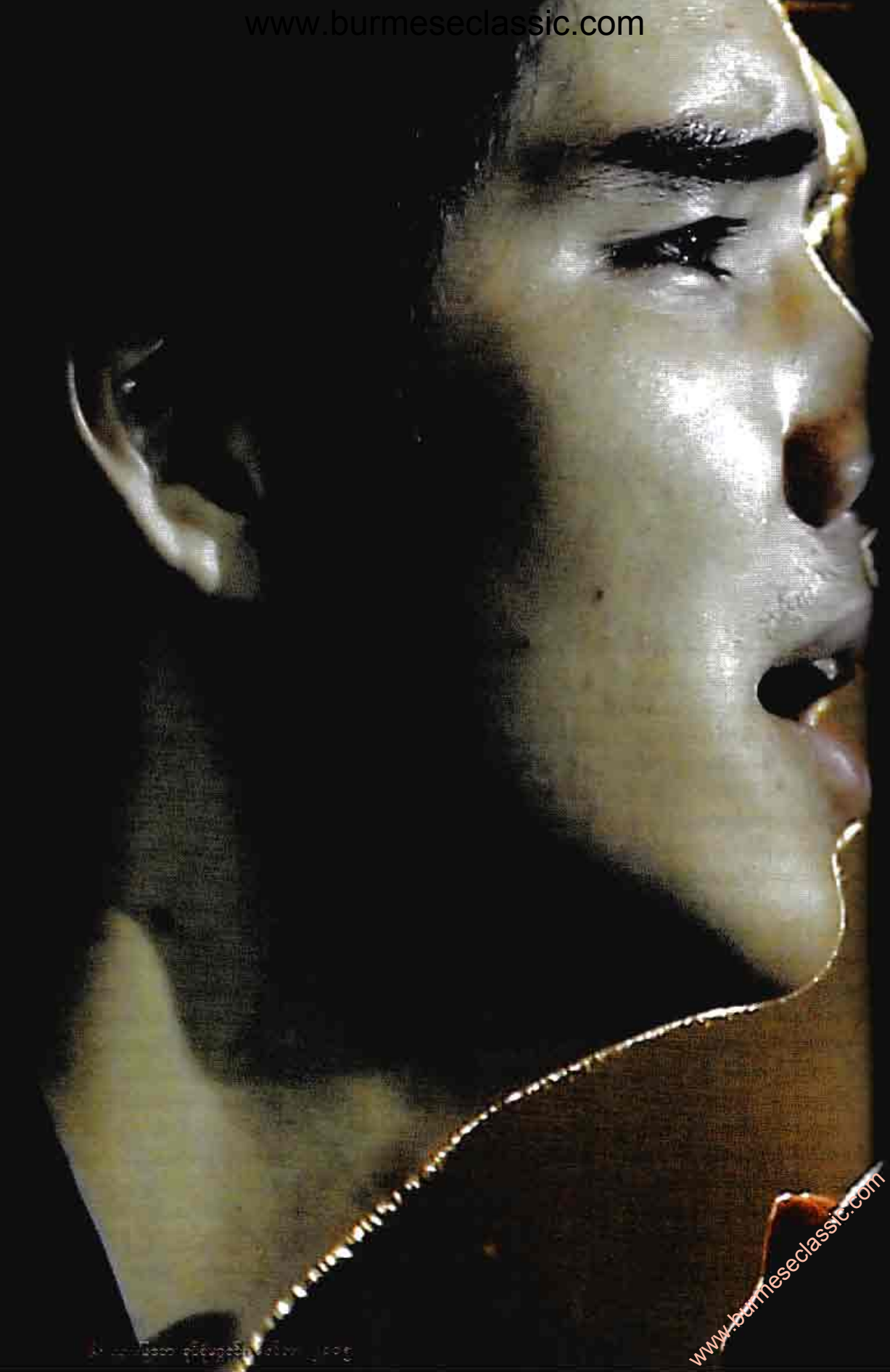
ကြိုက်အသင်းက Glasgow Celtic F.C အသင်းဖြစ်ပြီး Celtic အသင်း အင်္ဂလန် လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာ လေ့ကျင့်ရေး ဆင်းရဲအောင်လို့ သူ့အိမ်နောက်ဘက်မှာ ဘောလုံးကွင်း ဆောက်ပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ "အဲဒီအချိန်တွေကို အရမ်း လွမ်းမိတယ်"လို့ Stewartက ဆိုလာပါတယ်။ "၁၃ နှစ်လုံးလုံး ဆရာဝန်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးကစားတာရပ်ဖို့ ပြောခဲ့ကြတာပါ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မကစားနိုင်တော့မှဘဲ ဘောလုံးကစားတာ ရပ်ခဲ့ရတာပါ။

လှုပ်ရှားမှုတွေကို အရှိန်လျှော့ရတာဟာ နည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် Stewart အတွက် မလွယ်ကူခဲ့ပါဘူး။ လော့စ် အိန်ဂျလစ်ကနေ တစ်မနက် ဖုန်းလှမ်းအဆက်မှာ Stewart က ဒီမနက် သူ့ရဲ့ အားကစား လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်ကို စက်ဘီးနဲ့ နာရီဝက်လောက် နင်းတက်ပြီး ရေကူးကန် ပတ်ပတ်လည်ကို အပတ်

ပေါင်း ဒါဇင်နဲ့ချီပြီး စက်ဘီး ပတ်နင်းခဲ့သေးကြောင်း၊ အဲဒီအပြင် ဖျော်ဖြေရေး စင်မြင့်ပေါ်မှာ သက်လုံကောင်းအောင် လို့ ရေအောက်ထဲမှာ ရေငုပ်ပြီး ရေကူးလေ့ကျင့်ခဲ့သေးကြောင်း၊ ဒီနည်းကို အဆိုတော်ကြီး Frank Sinatraက ပေးခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း Stewartက ပြောပြခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ "အားလုံးပြီးတော့ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ခဏထိုင်ပြီး နားတယ်"လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ "အဲဒီအချိန်မှာ Alastairက Celticကလပ်ရဲ့ ဘောလုံးကို ကိုင်လာပြီး 'လာလေ ဖေဖေ၊ ဘောလုံး သွားကန်ရအောင်'လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ 'ကောင်းကွာ ဖေဖေ ဘောကန်ဖီနပ် ယူလာပေးသားရေ၊ ကွင်းထဲကို လိုက်လာခဲ့မယ်'လို့သာ ပြောပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲ ဆင်းရပြန်ကြောင်း Stewartက ပြောကြားသွားခဲ့ပါတယ်။

■ ရာပြည့်

Reference: Rod Stewart Still Has All the Luck by Andy Greene, Rolling Stone Magazine, October 2015.

ဒီလိုခတ်တစ်ခတ်မှာ အားကောင်း
အင်အားနဲ့ ဗီဒီယိုကားပေါင်းများစွာကို
သတ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မဟော်ဂနီ ဗီဒီယို
သတ်လုပ်ရေးက ဗီဒီယို ဆက်လက်
သတ်လုပ်တော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ကား
သတ်လုပ်ရေး လုပ်ကိုင်လာပါတယ်။
အစဦးဆုံး ရိုက်ကူးထားတဲ့
အနာမည်က 'ရည်းစားဦး' ဖြစ်ပြီး
သူ့အိမ်ရိုက်တာ ဝင်းလွင်ထက်က
အရေးဆရာ မိုးနီလွင်ရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကို
နိမ့်ကူးပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီနိမ့်ကူး ဝင်းလွင်ထက်က MTV များ
နိမ့်ကူးတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့
သူ့အိမ်ရိုက်တာတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။
သူ ရိုက်ကူးတဲ့ MTV များကိုကြည့်ရင် သိ

မဟော်ဂနီရဲ့ ရည်းစားဦး

ဗူးကျော်ထွန်း

ချင်းများကို ဇာတ်လမ်းကလေး
များသဖွယ် ရိုက်ကူးတတ်
တာကိုသတိထားမိပါတယ်။

မဟော်ဂနီက ရည်းစား
ဦး ကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ဖန်တီး
မယ်ဆိုတော့ အဓိကဇာတ်
ကောင်များအဖြစ် သူတို့ရဲ့စင်
တင်အမျိုးသားသရုပ်ဆောင်
တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အလင်းရောင်
နဲ့ လူငယ်အမျိုးသမီးသရုပ်
ဆောင် သဉ္ဇာန္တယ်ဝင်းတို့ကို
တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်စေပါ
တယ်။ နောက်ထပ် ပွဲထုတ်
ထားတဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ဦး
ကတော့ မဟော်ဂနီ ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့
ဂျမန်းရဲ့ညီမဖြစ်သူ အားဝေ
ဖြစ်ပါတယ်။ အလင်းရောင်၊
သဉ္ဇာန္တယ်ဝင်း၊ အားဝေတို့နဲ့

ဖန်တီးထားတဲ့
ရည်းစားဦးက
လူငယ်တို့ဖြစ်တတ်တဲ့
သဘာဝ အချစ်ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ကို လှလှပပ
ဇာတ်ဆင်ထားခြင်းပါပဲ။
ဒီကားကို သက်ဆိုင်ရာ
ဆင်ဆာအဖွဲ့သို့
တင်ပြစဉ်ကတည်းက
ကောင်းတယ်လို့
သတင်းထွက်ခဲ့တဲ့
ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်တာကြောင့်
ရွှေအမြွှာတေ
ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍအတွက်
ဖော်ပြနိုင်ဖို့ ဒါရိုက်တာ
ဝင်းလွင်ထက်နဲ့
ဆက်သွယ်
မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

ကိုဝင်းလွင်ထက်နဲ့
ကိုကျွန်းတို့
ဆက်သွယ်မိပုံက
စသိပါရစေ။
ကိုကျွန်းအတွက်
ကျွန်တော်က
ချမ်းချမ်းရဲ့ တကယ်ဆို
အချစ်ပဲလိုတယ် MTV နဲ့
အားဝေရဲ့စီးရီးအတွက်
MTV ရိုက်ကူး
ပေးခဲ့ဖူးတယ်။
ဒါကြောင့် သူ
ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်
ဆိုတဲ့အခါကျတော့
ကျွန်တော့်ကို
ယုံယုံကြည်ကြည်
တာဝန် ပေးခဲ့တာပါပဲ။
ကိုဝင်းလွင်ထက်က
ဒါပထမဆုံး
ရုပ်ရှင်ကားလား။
ဟုတ်ပါတယ်။
ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်း
အနေနဲ့ရော
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား
အနေနဲ့ပါ ပထမဆုံး
ရိုက်ကူးတာပါ။
မီဒီယို
ဇာတ်လမ်းတွေရော
ရိုက်ဖူးသလား။
မရိုက်ဖူးဘူးခင်ဗျ။
‘ရည်းစားဦး’
ဇာတ်လမ်းကို
ထုတ်လုပ်သူက
ရွေးခဲ့တာပေါ့။
ဟုတ်ပါတယ်။
ကိုမိုးနီလွင်ရဲ့
ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကို
ရိုက်ခဲ့တာပါ။
သူများဇာတ်ညွှန်းကို
ရိုက်ရတာဆိုတော့
ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ
ဖြင့်ရတာမျိုး ရှိသလား။
အဲဒီလိုတော့ မရှိဘူး

ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဇာတ်
ညွှန်းကို ကြိုယူထားပြီး
တစ်ခါတည်း ပြင်ဆင်ထား
တာပါ။

‘ရည်းစားဦး’ မှာ သရုပ်
ဆောင်အသစ်တွေဆိုတော့
အားရရဲ့လား။

ကျွန်တော် အားရပါ
တယ်။ သူတို့လည်း အစွမ်း
ကုန်ကြိုးစားထားကြတာပါ။

‘ရည်းစားဦး’ ပြီးတဲ့
နောက် ကိုဝင်းလွင်ထက် ရုပ်
ရှင်ဆက်ရိုက်ဖြစ်သေးလား။

ဟုတ်ကဲ့။ မဟော်ဂနီက
ထုတ်တဲ့ ဒုတိယကား ဘယ်
ရည်းစားကို အချစ်ဆုံးလဲ
ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အခု အဆို
တော် လွမ်းဝိုင်နဲ့ ရဲရင့်အောင်
တို့ သရုပ်ဆောင်နေကြတဲ့
ငါ့ကို နမ်းတဲ့ မုန်တိုင်း ရုပ်ရှင်
ရိုက်နေပါတယ်။ ဒီကားက
တော့ Bo Bo Music Enter-
tainment က ကိုဘိုစန်း ထုတ်
လုပ်တာပါ။

အခု ရိုက်ခဲ့တဲ့ကားတွေ
က ထုတ်လုပ်သူတွေ အပ်တဲ့
ဇာတ်လမ်းတွေကို ရိုက်ရတာ
ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ် စိတ်
ကြိုက် ရိုက်ချင်တဲ့ဇာတ်လမ်း
မျိုးရော ရှိသလား။

ဟုတ်ကဲ့။ ရှိပါတယ်။
ကျွန်တော် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရတဲ့
အခါမှာ စိတ်ကြိုက်ဇာတ်
လမ်းတွေကို ရိုက်ပါမယ်။

-လို့ ဖြေကြားခဲ့ပါ
တယ်။

ရည်းစားဦး မှာ ငယ်
စဉ်ကတည်းက အကပညာ
ရှင်ဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် သဌာနွယ်
ဝင်းက သရုပ်ဆောင်ထားပြီး
သမီးရဲ့ကျန်းမာရေးကို ဦးစီး
စိတ်ကြောင့် တားမြစ်တဲ့မိခင်

အဲဒါ အာရောဂါ သရုပ်ဆောင်
အောင်ပါတယ်။ အလင်းရောင်
အသံသရုပ်ဆောင် အကပညာ
အသံသရုပ်ဆောင် ပုံရိပ်ပေးတဲ့လူ
အသံသရုပ်ဆောင် အဖြစ်
အသံသရုပ်ဆောင်ထားတာပါ။

လူငယ် အချစ် ဇာတ်
အိမ်တွေကို ကျွန်တော်တို့
ကြည့်ရတာ ကြာပါပြီ။ လူ
ငယ်တွေကိုပဲ လူငယ်အဖြစ်
နှစ်သက်မှာမူ အောင် ကြီး
ကြည့်နေရတဲ့အခါ ၁၉၇၀
နှစ်ကလေးတွေက တစ်ကမ္ဘာ
လုံး သည်းသည်းလှုပ်အောင်
ကြိတ်ရသွားခဲ့တဲ့ Romeo &

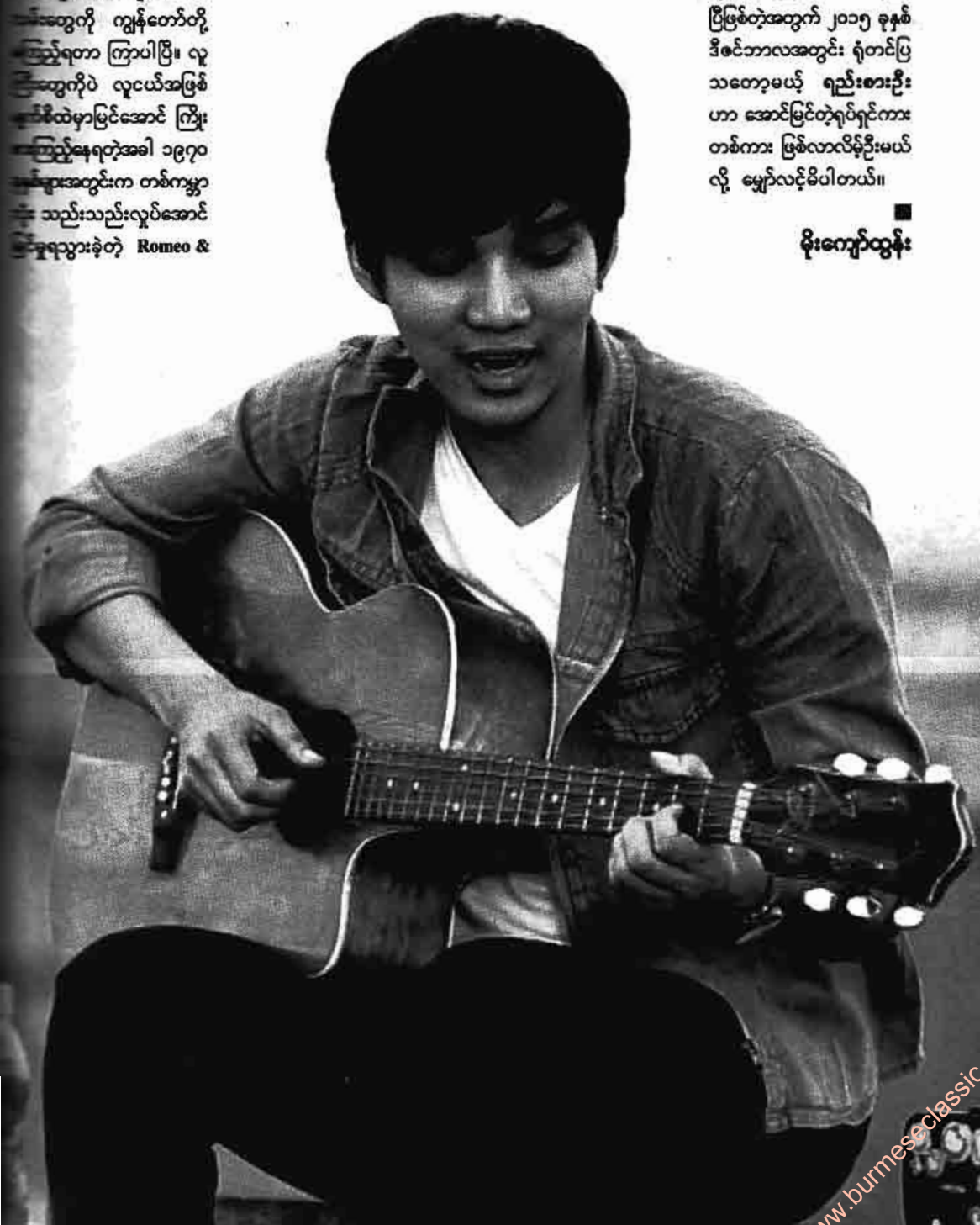
Juliet ဇာတ်ကားကို သတိရ
မိပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းက
နှစ်ပေါင်းရာချီ ကြာနေပြီဖြစ်
တဲ့ စာရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီး
ယားရဲ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်တဲ့

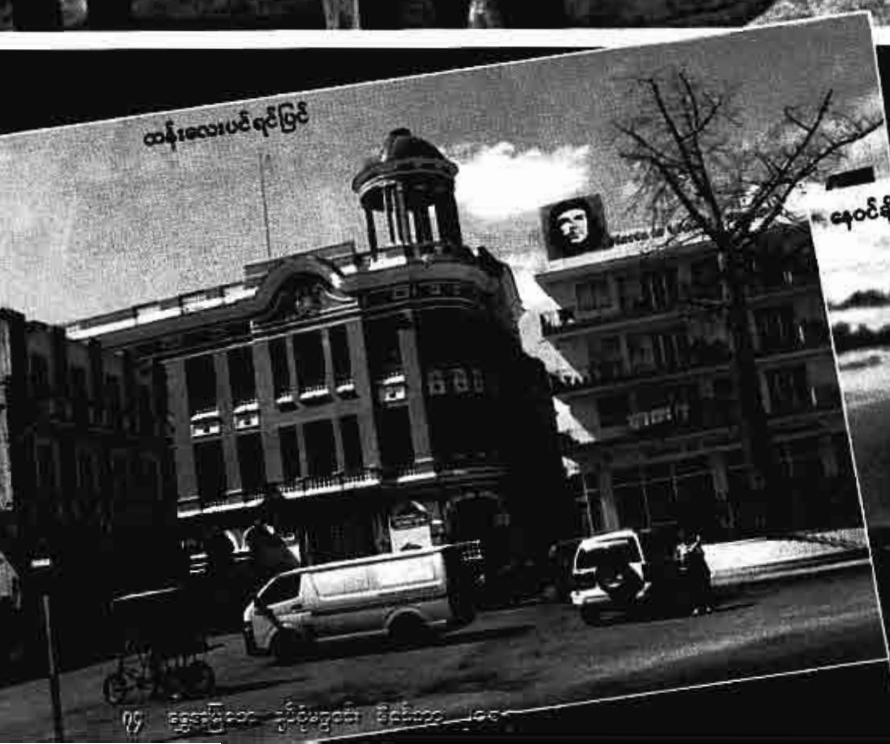
သူနှစ်ဦးက အသက်အရွယ်
နုပျိုတဲ့သူကလေးများ ဖြစ်
တာကြောင့် ပရိသတ်ရင်ထဲ
မှာ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြခြင်းပါ။
မြန်မာပရိသတ်များကဆိုရင်
Julietအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့

အိုလီဗီယာဟတ်ဆေးရဲ့စတာ
များကို အိမ်တိုင်းမှာ ချိတ်ဆွဲ
ကြတဲ့အထိ အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့
ကြပါတယ်။

လူငယ် သရုပ်ဆောင်
တွေကို မြန်မာရုပ်ရှင်ပရိသတ်
များကလည်း တမ်းတနေကြ
ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ၂၀၁၅ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလအတွင်း ရုံတင်ပြ
သတော့မယ့် ရည်းစားဦး
ဟာ အောင်မြင်တဲ့ရုပ်ရှင်ကား
တစ်ကား ဖြစ်လာလိမ့်ဦးမယ်
လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

မိုးကျော်ထွန်း

ကာမာဂွေရင်မြင်ရုံ
စကားပြောနေသူ
ကြေးရင်ပျားအတွက်

မေလ ၁၀ ရက်နေ့ ကာမာဂွေ
(CAMAGUEY)မြို့အကြောင်း ဆက်
ရေးရပါဦးမယ်။ ဒီဆောင်းပါး ရေးချိန်
မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပုပ်ရဟန်းမင်း
ကြီး ကူးဘာနိုင်ငံကို သွားနေချိန်ပေါ့။

ကာမာဂွေမြို့ကတော့ အတိတ်
မြို့ဟောင်းလို့ ပြောရမှာပါ။ လမ်းမှာ
လူတွေ သိပ်မရှိသလို အဆောက်အဦ
တွေကလည်း နှမ်းလျှလို့ နေပါတယ်။
ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာ စားရတဲ့ စား
သောက်ဆိုင်က အပြင်ဘက်က ကြည့်
ရင် ရိုးရိုးပုံစံဖြစ်ပေမဲ့ အတွင်းဘက်မှာ
ပြင်ဆင်ထားတာ လှပလို့ နေပါရဲ့။ ကိုလို
နီခေတ်က အငွေအသက်တွေက ရှင်
သန်ဆဲပေါ့။ ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာကို
လေယာဉ်ကွင်းမှာ ခင်ခဲတဲ့ လိင်တူ
ဆက်ဆံသူ (Gay)နဲ့ သူ့ရဲ့ ခရီးသွားဖော်
ရယ်၊ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ရယ် အဖွဲ့ကျခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ခင်ခဲ
တဲ့ Gayနဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ
ခရီးတစ်ခုမှာ ထပ်မံ ကြုံကြလိမ့်မယ်လို့
ဘယ်လို မှန်းဆနိုင်ပါလဲ။ ကျွန်မတို့
မြင်မြင်ချင်းကို ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို
ခင်ခဲကြတာပါ။

နေ့လယ်စာမှာ ကူးဘာရဲ့ ယမကာ
တစ်ချိုးဖြစ်တဲ့ မိုဟီတို (Mojiito)ကို
တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ပုဒ်နာကို ရစ်အရက်နဲ့
ဖျော်ထားတာလေ။ အရသာရော အနံ့ပါ
ကောင်းလှတဲ့ ယမကာပေါ့။ ကျွန်မက
တော့ ပုစွန်ဟင်း စားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
စားသောက်ပြီးတာနဲ့ အမိုးပါတဲ့ ဆိုက်
ကားနဲ့ ထန်းလေးပင် ရင်ပြင်ကို ထွက်ခဲ့
ကြပါတယ်။ တိုးရစ်တွေကတော့ ဆိုက်
ကား မစီးဖူးကြတော့ အတော်လေး
ပျော်ကြပါတယ်။ ဆိုက်ကားမှာလည်း
အမိုးရော၊ အနောက်ဘက်မှာပါ ပန်းချီ
တွေ ဆွဲထားပါရဲ့။ မြန်မာနိုင်ငံက ဆိုက်
ကားလို အရှေ့တစ်ယောက်၊ အနောက်

တစ်ယောက် စီးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
လူနှစ်ယောက် အတူတူ တွဲထိုင်နိုင်ပါ
တယ်။ ကျွန်မတို့က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်က
ကားဟောင်းကြီးတွေ တွေ့တိုင်း ဓာတ်ပုံ
ရိုက်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။ ကြုံလို့ ရေးရ
ပါဦးမယ်။ ကျွန်မ ကူးဘာမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့
ဓာတ်ပုံ သုံးထောင်ကျော်က ခရီးစဉ်
အပြီး နယူးယောက်မြို့ ဝင်လည်ရာမှာ
ဖုန်းကင်မရာကို Updateအလုပ်ကောင်း
လိုက်တာ ဓာတ်ပုံတွေအားလုံး ပျောက်
သွားခဲ့ပါရဲ့။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် (FB)မှာ တင်
ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက အိုင်ပက်ခ်
(IPAD)မှာ ပြန်သိမီးထားခဲ့လို့ ကျွန်မ
ဓာတ်ပုံ အနည်းငယ် ကျန်တော့တာ

ပန်းချီပြခန်းရေက
ကြေးရုပ်

ကူးဘာ ၁၇ (II)

(CUBA)

မေတ္တာဦး

လေ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ မဖြစ်တာကိုဘဲ နှလုံးသွင်းရုံကလွဲ ဘာမှလုပ်လို့ မရ တော့ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ ထန်းလေးပင် ရင်ပြင် ရောက်တော့ တိုးရစ်အုပ်စုဆိုလို့ ကျွန်မ တို့သာ ရှိတာပါ။ အဲဒီနေရာမှာရှိတဲ့ စိမ်း ပြာရောင် အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ ဗိသုကာ ပုံစံ ထူးခြားပြီး စံအိမ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ သတဲ့။ စံအိမ်ကြီးအမည်က စိစိလျားဆို လို့ ကျွန်မနဲ့ မနှစ်က စပိန်၊ ပေါ်တူဂီနဲ့ ဇော်ရိုကိုတိုင်းပြည်တွေ ခရီးသွားခဲ့စဉ်က ခင်ခဲရတဲ့ ချီလီတိုင်းပြည်သူ စိစိလျား အတွက် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ ရဲ့။ ကာမာကွေးမြို့က ကူးဘာနိုင်ငံမှာ စပိန်တွေ တည်ခဲ့တဲ့ မူရင်းရွာ ခုနစ်ရွာ ထဲက တစ်ရွာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ၁၅၁၄ ခုနှစ်က မူရင်းလူမျိုးတွေ အများအပြား နေထိုင်ခဲ့ တာတဲ့။ မူရင်းလူမျိုးတွေ အမွေဆိုလို့ ကာမာကွေးဆိုတဲ့ အမည်သာ ကျန် တော့တာပါ။ ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့ အမည် တစ်မျိုးရဲ့ အမည်ဖြစ်တာတဲ့။

၁၆၆၀ ပြည့်နှစ်များမှာတော့ သကြားစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းနဲ့ နွားမြင်း မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေကြောင့် ကြွယ်ဝ လာခဲ့ပြီး ဘုရားကျောင်းတွေ၊ အစိုးရ ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံတွေ အများကြီး တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပြီး ပူတိုပရင်စီပေ (Puerto Principe)မြို့ဆိုပြီး အမည်နဲ့ ခံညားစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ် စပိန်တွေ လက်ထဲက လွတ်ပြီး ကတည်းက မြို့ရဲ့ ခံညားအရေးပါမှုတွေ မွေးမှိန်လာခဲ့ပြီး မြို့အမည်လည်း မူလ အမည်ဖြစ်တဲ့ ကာမာကွေး ပြန်ဖြစ်လာ ပါတယ်။ ထန်းလေးပင် ရင်ပြင်မှာ တကယ့်ကို သက်ရင့် ထန်းလေးပင်နဲ့ ဆီကရက်ဟဒ် ဘုရားကျောင်းကြီးက ရှိဆဲပေါ့။ အဲဒီရင်ပြင်ကို ဗဟိုဥယျာဉ် ရင်ပြင်လို့လည်း ခေါ်ပါသေးရဲ့။

ကျွန်မလည်း ရင်ပြင်နားက အဆောက်အအုံတွေ ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက် ခဲ့ချိန်မှာ ချော့ဥပားရာ (Che Guevara)ရဲ့ နံရံပြည့် ကောက်ကြောင်းဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့လို့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက အထင် ကြီးခဲ့ရတဲ့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ချော့(Che)ကို ကူးဘာနိုင်ငံရဲ့ သွားလေ ရာမြို့မှာ ဓာတ်ပုံ သို့မဟုတ် မျက်နှာပုံ ကောက်ကြောင်း(သံနဲ့ပြုလုပ်)နဲ့ ရုပ်တု တွေကို တွေ့ရလေ့ ရှိတာပါ။ အာဂျင် တီးနားမှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ကူးဘာ တော် လှန်ရေးမှာ အလွန်အရေးပါခဲ့သူပါ။ နာမည်အရင်း အာနက်စ်တိုချော့ဥပားရာ ဆိုတဲ့ အမည်ထက် လူတွေက သူ့ကို 'ချော့'အဖြစ်နဲ့သာ တင်စားခေါ်ခဲ့ပါ တယ်။ ဆရာဝန်၊ စာရေးဆရာ၊ သူပုန် ခေါင်းဆောင်၊ ကွန်မြူနစ်မာ့က်စ်ဝါဒ လက်ကိုင်ထားသူ တော်လှန်ရေးခေါင်း ဆောင် စတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ပိုင်ဆိုင်ထား သလို တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ပေါ့ပီယင်ကျေးမှု (Pop Culture) ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ် တစ်ခု အနေနဲ့ ယနေ့တိုင် နေရာယူထားနိုင်ဆဲ

ချေ။ အသက် သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် ဆိုလီဗီးယားနိုင်ငံမှာ အမေရိကန်လက် အိုင်တုတ် စီအိုင်အေအဖွဲ့ရဲ့ သုတ်သင် ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာပါ။

ထန်းလေးပင် ရင်ပြင်ကနေ ကူး ဘာ ဆိုက်ကားနဲ့ တိုးရစ်ကားရပ်ထား တဲ့ နေရာကို ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ဆိုက်ကား ဆရာတွေကို ဘောက်ဆူးပေးခဲ့တုန်းက ကျေးဇူးတင်စွာပြောတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာ အဖြစ်က ခု ဆောင်းပါးရေးနေချိန် အထိ သတိရဆဲပေါ့။ ကျွန်မတို့လမ်းမှာတွေ့ခဲ့ ရတဲ့ ဗိသုကာလက်ရာ အမျိုးမျိုးမှာ ဝီနီကိုလိုနီလက်ရာ၊ ဥရောပအလယ် ခေတ် လွမ်းမိုးမှုလက်ရာ၊ နီယိုကလပ် ခေတ်၊ အတ်ဒက်ကို (Art Deco)၊ နီယိုကိုလို နီယာနဲ့ အတ်နိုဗို (Art Nouveau) လက်ရာ တွေကြောင့် UNESCO ရဲကမ္ဘာ့အမွေအနှစ် စာရင်းဝင်ခဲ့ကြောင်း ပိုထင်သာ မြင်သာ ဖြစ်ခဲ့ရပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ တော်လှန်ရေး ရင်ပြင်ကို သွားခဲ့ရာ အဲဒီအနားတစ်ဝိုက် ထဲ အလွန် လက်ရာမြောက်တဲ့ ဗိသုကာ မှီ အမျိုးမျိုးအိမ်တွေ တွေ့ခဲ့ရပါရဲ့။

ကျွန်မတို့ ပန်းချီပြခန်း လေ့လာဖို့

သွားခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ နေပူပူ လေပူပူထဲ မှာ လသာသလို ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက် ခဲ့ကြတာပါ။ ပန်းချီပြခန်းမှာ လေအေး စက် တပ်ထားလို့ အမောပြေခဲ့တယ် ဆို ပါတော့။ အင်မတန်မှ ခေတ်မီတဲ့ ပန်းချီ ပြခန်းပါ။ ဥရောပဆန်ဆန် အိမ်တွင်း ဥယျာဉ်လည်းရှိတဲ့ အိမ်ကို ပြခန်းအဖြစ် ပြောင်းလဲထားတာလေ။ ပြခန်းအရှေ့ လမ်းပေါ်မှာလည်း ကြေးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုကလည်း သာမန်လူအရွယ်အစား တိုင်းပေါ့။ ကူးဘာ ပန်းချီဆရာမ မာသာဟာနန်ဒါဒ် ဆိုသူရဲ့ လက်ရာ အထူးပြပွဲ ဖြစ်ရုံတင်မက သူမ ကိုယ် တိုင်လာပြီး စကားပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အမေးအဖြေတွေလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ဖြေခဲ့ပါရဲ့။ သူမ ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်လို မပြောနိုင်ပေ မဲ့ ကျွန်မတို့ ကူးဘာရောက်ကတည်း က ကူးဘာ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီ(အစိုးရပိုင်) က ဧည့်လမ်းညွှန်က လေယာဉ်ဆိပ် ကတည်းက တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့ပြီး စကားပြန်နဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်အလုပ် ပူးတွဲ လုပ်ခဲ့တာ ကျွန်မတို့ ပြန်တဲ့အထိပါပဲ။

ကျွန်မ ရေးပြထားခဲ့သလို ကျွန်မ တို့ ခရီးစဉ်က လူလူချင်း ဆက်သွယ်ပြီး ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်တဲ့ အစီအစဉ်မို့ ကူးဘာက အလွှာမျိုးစုံနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရမှာ လေ။ ကျွန်မတို့ လေယာဉ် နောက်ကျခဲ့ လို့ မူလအစီအစဉ်အရ လယ်သမား ဈေးထဲ သွားပြီး ဈေးသည်တွေနဲ့ မေး မြန်း ပြောဆိုရမယ့် အစီအစဉ် လွတ်ခဲ့ပါ တယ်။ ပန်းချီပြခန်းမှာ မာသာဟာနန် ဒါဒ်ရဲ့ ပန်းပုနဲ့ ပန်းချီတွေအပြင် မြေစေး ကို အရောင်ဆိုး မီးဖုတ်ပြီး လက်ဝတ် ရတနာတွေ လုပ်ထားတာတွေလည်း ရောင်ချနေလို့ ကျွန်မ သူမရဲ့ လက်ရာ ရတနာဆွဲကြီးတစ်ကုံး ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။ ခရီးသွားရင် ဘာမှ မဝယ်ဘူးလို့ စိတ် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တဲ့ကျွန်မ ကူးဘာရောက် ပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မပြည့်ခင် ဈေး ဝယ်နေခဲ့တာလေ။

ပန်းချီပြခန်းအားက ရင်ပြင်ကိုတော့ ကာမန်ရင်ပြင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကာမန် (Carmen) တုရားကျောင်းရှိတဲ့ နေရာကို အစွဲပြုပြီး ရင်ပြင်ကို အမည်ပေးထား တာတဲ့။ ၁၈၂၅ ကတည်းက တည်ခဲ့ပြီး

ဂရိနီယိုတယ်ပေါ်က ကာမာကျေးမြို့

ရင်ပြင်အားက 'ချေ'ရုပ်ပုံ

မျှော်စင်ကျွန်းနှစ်ခုနဲ့ ခမ်းနားလှပါရဲ့။ ဘာရိုက်စ် (Baroque) ဗိမာန်ကလေးနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ဘုရားကျောင်းရှေ့က ရင်ပြင်ကတော့ လေးထောင့်ကျကျ မဟုတ်ဘဲ ဘေးပတ်ပတ်လည်က အိမ်တွေက အရောင်ခပ်နုနုနဲ့ ရောင်ခပ်နုနုနဲ့ ချစ်စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှပါရဲ့။ ရင်ပြင်မှာ စရာမအိုးကြီးတွေနဲ့ အလှဆင်ထားပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး ရုပ်တုကတော့ မိန်းမသုံးယောက် စကားထိုင်ပြော (အတင်းထိုင်ပြော)နေတဲ့ ကြေးပန်းပုရုပ်တွေပါ။ ထူးထူးခြားခြား

ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဘယ်သူမှ ထိုင်နေတာ မဟုတ်လို့ တိုးရစ်တွေက စကားဝိုင်းမှာ ပါဝင်ဟန်နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ အလွန်ကောင်းတာမို့ ကျွန်မလည်း ဘယ် လက်လွှတ်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ နောက် ကြေးရုပ်တစ်ရုပ်ကလည်း ခြေတစ်ဖက်တင်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်နေပုံကလည်း အသက်ဝင်လှပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ တည်းခိုရမယ့် ဂရန် (Grand) ဟိုတယ်ကို ရောက်သွားခဲ့ချိန်မှာ နာရီလက်တံတွေ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များကို ပြန်ရောက်သွား

ခဲ့သလို ခံစားခဲ့ရတာလေ။ အဲဒီကာလအဆင်အပြင်အတိုင်း ဘာမှ မပြောင်းဘဲ ရှိနေဆဲကိုး။ အဲဒီလို ခေတ်ဟောင်းနေရာတွေမျိုးက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ လာတဲ့အတွက် တိုးရစ်တွေကလည်း ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြတာ မဆန်းပါဘူး။ ဓာတ်လှေကားကလည်း ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်များက ပုံစံပေါ့။ တိုးရစ်တွေ ကိုယ်အခန်းကို သွားဖို့ ဓာတ်လှေကား စောင့်နေရင်တော့ အတော်လေး စောင့်ရမယ့် အခြေအနေမို့ ကိုယ့်သေတ္တာ ကိုယ်ဆွဲပြီး သုံးထပ်ကို တက်ခဲ့ပါတယ်။ ခရီးထွက်တာ ကိုယ့်အရိုးကိုယ် သယ်နိုင်ရုံမက ကိုယ့်သေတ္တာကြီးလည်း ကိုယ်သယ်နိုင်မှ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မတို့ အခန်းရှိရာ သုံးထပ်ကို ပေါင်ငါးဆယ် သေတ္တာနဲ့ ပေါင်နှစ်ဆယ် တွန်းဆွဲသေတ္တာ နှစ်လုံးတို့ ဆွဲတင်ခဲ့တာလေ။

သေတ္တာနေရာချပြီးတာနဲ့ ကူးဘာရာ လီဘာရာ (Cubra Libra) နဲ့ စည့်ခံနေတဲ့ အောက်ဆုံးထပ်ကို ရိုးရိုးလှေကားထဲနေ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြရပြန်တာပါ။ ကူးဘာရာ လီဘာရာ ယမကာတို့ ကိုတာကိုလား၊ သံပရာရည်နဲ့ ကူးဘာရစ် အရက်တို့ စပ်ထားတဲ့ ကူးဘာရဲ့ ရိုးရာယမကာပါ။ အဲဒီ ယမကာကို ကူးဘာရဲ့ မြို့တော် ဟာဗာမှာ ၁၉၀၁/၁၉၀၂ ခုနှစ်ကတည်းက စပိန်နဲ့ အမေရိကန် စစ်ပွဲကာလမှာ တီထွင်ခဲ့တာတဲ့။ ကူးဘာရာ လီဘာရာ ယမကာက ယခုအချိန်မှာ ကယ်ရီဘောယပ်ဒေသနဲ့ ယမကာတစ်ခုလို့ ဖြစ်နေပါပြီ။ 'ကူးဘာလွတ်လပ်ရေး' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာတဲ့။

ဟိုတယ်မှာ WiFi ရတယ်ဆိုလို့ ဆက်သွယ်မှု လုပ်ပေမဲ့ အလွန်နှောင့်နှေးတာမက သုံးလို့လည်း မရတာမို့ WiFi ကတ်ပြား ဝယ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကတ်ပြားတစ်ခုကို US ငါးဒေါ်လာလောက် ပေးခဲ့ရပြီး ကာမာကွေးမှာ သုံးတဲ့ ကတ်ပြားကို နောက်တစ်မြို့ရောက်ရင် သုံးလို့ မတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို ဆာလ်သာ (Salsa) အကသင်ပေးတဲ့ အစီအစဉ်အရ ဝင်ပြီး သင်ခဲ့ကြရပြန်တာပေါ့။ အသက်

ပြီးတဲ့သူအချို့ ဆာလ်ဆာအကကို
 ချစ်သူလက်လက် ကနေတာ တွေ
 ကိုယ့်အရိုးအဆစ်တွေကိုတောင်
 ယထာဝရမလို ဖြစ်ခဲ့ရပါရဲ့။ ဆာလ်
 ဆာအကက ကူးဘာ၊ ကိုလံဘီယာနဲ့
 နှိုင်းနိုင်ငံတွေက စခဲ့တဲ့ လက်တင်
 အမေရိက အကပါ။ ဆာလ်ဆာ ဂီတကို
 ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်များမှာ နယူး
 ဇာတ်မှာ ထွင်ခဲ့ကြသတဲ့။ ချွေးဒီးဒီး
 အောင် ကခဲ့ကြတာလေ။ အကခန်းမ
 ဆာက ဘား(Bar)ကလည်း ခပ်မှောင်
 မှောင်နဲ့ ခေတ်ဟောင်း ရုပ်ရှင်ထဲက
 အနဲ့ တူနေပါတော့တယ်။

ကျွန်မကတော့ ဟိုတယ်ခေါင်မိုး
 ဆီမှာ ဘားလည်းရှိ၊ ရှုမျှော်ခင်းက
 မည်း ကောင်းတယ်လို့ ဟိုတယ်
 ဆိုက်ထမ်းတစ်ဦး ပြောပြတာမို့ ခေါင်မိုး
 ဆီ တက်ခဲ့ပါတယ်။ ခေါင်မိုးက လေး
 ဆယ် အပေါ်မှာပါ။ ကျွန်မတော့ ဂရိန်
 ဆိုက်ထယ်ရောက်ကတည်းက အပေါ်
 ဆယ် အောက်ဆင်းနဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း

ကောင်းကောင်း ရခဲ့ပါပြီ။ CUCဆိုတဲ့
 တိုးရစ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေ သုံးရတဲ့
 ငွေစက္ကူတွေကိုလည်း ကျွန်မရဲ့ ဒေါ်လာ
 တွေနဲ့ ဟိုတယ်ရဲ့ ငွေလဲလှယ်တဲ့ နေရာ
 မှာ လဲလှယ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

ကာမာကွေးမြို့ကို အပေါ်စီးကနေ
 နေဝင်အလှူနဲ့ အားရပါးရကို ဓာတ်ပုံရိုက်
 ခဲ့တာလေ။ ကျွန်မတို့နဲ့ နေ့လယ်စာ
 အတူစားခဲ့တဲ့ ဂေး(Gay)နဲ့ သူရဲ့ ခရီး
 ဖော်တို့လည်း ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်လာခဲ့
 ပါတယ်။ ယမကာ ဝယ်သောက်ဖို့
 CUC ငွေစက္ကူ မလဲရသေးဘူးဆိုတဲ့
 အတွက် ကျွန်မက သူတို့နှစ်ဦးလုံးကို
 ဝယ်တိုက်ခဲ့တာလေ။ ဂေးရဲ့ ခရီးဖော်
 က သူရဲ့ ချစ်သူဟောင်းရဲ့ အမေတဲ့။
 ခရီးသွားရင်း ကြားရ၊ မြင်ရ၊ တွေ့ရတဲ့
 ဓာတ်လမ်းတွေက စိတ်ကူးယဉ်ထက်
 ထူးဆန်းတာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ခရီး
 ဖော်က အရပ် ခြောက်ပေ သုံးလက်မမြင့်
 ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ဖွံ့
 တာမို့ယောက်ျားကနေ မိန်းမဘဝပြောင်း

ထားတဲ့Transvestite လားဆိုပြီး အမေး
 ခံခဲ့ရတာ အဲဒီညနေကစပြီး ခရီးဆုံး
 ခါနီးအထိပါပဲ။

အဲဒီနေ့ ညစာကို ဟိုတယ်မှာပဲ
 ဘူးမေးကျွေးခဲ့ပါတယ်။ အဆင်အပြင်
 ရော၊ အရသာရော ကောင်းသလို
 ကူးဘာမှာ နေ့လယ်စာဖြစ်စေ၊ ညစာ
 ဖြစ်စေ စားခါနီးမှာ ကူးဘာရဲ့ ယမကာ
 တစ်မျိုးမျိုးကို အခမဲ့ အရင်တိုက်လေ့
 ရှိသလို ကျွန်မတို့ရဲ့ ခရီးစဉ်မှာ ညစာနဲ့
 နေ့လယ်စာ အတော်များများ စရိတ်ငြိမ်း
 အနေနဲ့ ပါဝင်နေခဲ့တာမို့ တန်ဖိုးတန်ပေါ့။
 ဥရောပ ခရီးစဉ်တွေ အတော်များများမှာ
 နေ့လယ်စာတွေကို အမြဲတမ်း ကိုယ့်
 စရိတ်နဲ့ကိုယ် ဝယ်စားရလေ့ရှိပြီး ညစာ
 တွေကလည်း ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်
 တာများပါတယ်။

မှီတာတာရား ပွားများကြပါစေ။

မေတ္တာဦး

ထန်းလေးပင်
 ရင်ပြင်နားက
 ဆီးကရတ်ဟတ်
 ဘုရားကျောင်း

ကူးဘာဆိုက်ကာ

ခေတ်ဟောင်းပုံစံ
 ရေခဲ ဟိုတယ်မှာ

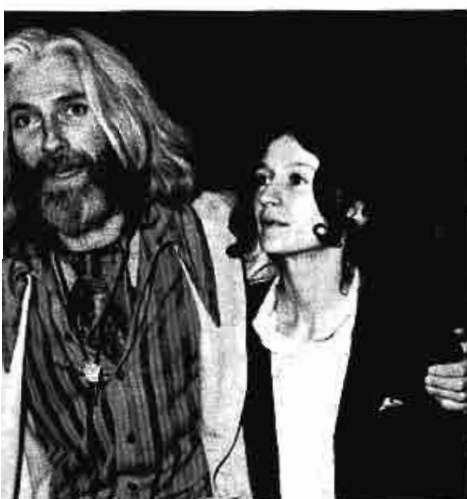
ဟောလီဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကမှာ
လေးသရုပ်ဆောင်ဘဝနဲ့ စတင်မှာ
ညီရဲ့တဲ့ ဒရူးဘယ်ရီမိုးကို People
မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့က သွားရောက်
ဆွဲဆရာမှာ ဒရူးက သူ့ဘဝစာတံစုံကို
နဲ့နဲ့ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ကလေး
သရုပ်ဆောင်ဘဝကတည်းက တစ်ကမ္ဘာ
တည်းက ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်များရဲ့
သည်းကျော်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒရူးရဲ့ဘဝဖြစ်
ပုံများကို ရွှေအမြုတေ နိုင်ငံတကာ
ရုပ်ရှင်ပရိသတ်အတွက် တင်ပြပေးလိုက်
ပါတယ်။

ကွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဒရူးဘယ်ရီမိုး
အသွေးယောက်မြို့မှ နေအိမ်ကို ရောက်
လာခဲ့ရုံနဲ့ နံနက်စာ စားသုံးချိန်ဖြစ်
ပါတယ်။ ဒရူးရဲ့အသက် ၃ နှစ်သာ ရှိ
သတဲ့ သမီးကလေး အော်လစ်မိက
မိခင်ဖြစ်သူကို မီးဖိုဆောင်မှာ ကူညီပေး
တာ တွေ့ကြရပါတယ်။ အော်လစ်မိ
ရုပ်ရှင်သံကြားအစီအစဉ်တစ်ခုဖြစ်
တဲ့ Master Chef Junior အစီအစဉ်မှာ
ပွဲကြိုက်များနေတဲ့ သမီးငယ်လေး
တည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒရူးက သူ့သမီး
အိုဒီအသက်ဒီအရွယ်နဲ့ ချက်ရေးပြတ်
ရာမှာ စိတ်ဝင်စားအောင် လေ့ကျင့်
သင်ကြားပေးထားပါတယ်။ 'သမီးက
မိခင်ဆောင်မှာ ကျွန်မကို ကူညီရတာ
ဆော်တော်ဝါသနာ ပါတယ်' လို့ ဆိုပါ
တယ်။ သမီးငယ်ကလေးက သူ နိုင်
လောက် ကူညီပြီး မိခင်ဖြစ်သူက မီး
ဖိုမှာ ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့အချိန်မှာတော့
သူ့အရပ်နဲ့ မမီ၊ မမြင်ရတာကြောင့် ခုံ
ကလေးတစ်ခုအပေါ် တက်ရပ်ပြီး မိခင်
ရဲ့ထုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်နေတာ တွေ့
ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒရူးက 'အဲဒါကို
ဆော့ ကျွန်မ တော်တော်စိတ်ပျက်
တယ်။ မတော်တဆများ သူ့ကို မီး
ဆောင်ခံရင် လူတွေက ကျွန်မကို တော်
ဆော်အသုံးမကျတဲ့အမေလို့ အပြစ်တင်
ကြလိမ့်မယ်။ ဒီအရွယ်ကလေးလေးကို
မိမိနား ဘာကြောင့်အကပ်ခံရမှာလဲလို့
တည်း ဆိုကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သမီး

ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရတယ်
ကလေးသရုပ်ဆောင်ဘဝမှာ
ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာ
တကယ်တော့ ခံစားရပါတယ်
တစ်ခါတစ်လေမှာ လုပ်ငန်းခွင်ကနေ
ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါ်တယ်
ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကလေးတွေကို
ကလေးသရုပ်ဆောင် မဖြစ်စေချင်တာပါ
ခင်ပွန်းသည်ကလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး
သူ့ကို လက်ထပ်မိတဲ့အတွက်
ကျွန်မဘဝဟာ
သားသမီးကလေးများနဲ့တကွ
လုံခြုံတဲ့ဘဝကို ရတယ်

ဒရူးဘယ်ရီမိုးနဲ့ ဟောလီဝုဒ်ဘဝခရီး ဇာနည်ညီမိ:

ကို အဲဒီလိုတက်မကြည့်ပါနဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ်တားခဲ့ပေမဲ့လည်း သူက ဝါသနာပါနေ
တော့ ချက်နေပြတ်နေချိန်မှာ သူ မကြည့်ရရင် မနေနိုင်ဘူး' လို့ ဆိုပါတယ်။
ဒရူးကိုယ်တိုင်က ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းကစပြီး စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း
ခံခဲ့ရတာကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်လက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် ဖက်ရှင်လောက
မှာလည်း ထင်ရှားနေဆဲမင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါအပြင် Flower
Beauty လို့ အမည်ပေးထားတဲ့အလှကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနဲ့ Flower
Eyewear လုပ်ငန်းတို့ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ
ဝီလ်ကီယယ်မန်း(အသက် ၃၈ နှစ်)က အနုပညာလုပ်ငန်းအတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး
သုံးနှစ်အရွယ် သမီးကလေး အော်လစ်မိ၊ တစ်နှစ်သားလေး ဖရန်ကိုတို့ရဲ့မိခင်လည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ အသက် ၇ နှစ်အရွယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်လောကမှာ အောင်မြင်
ကျော်ကြားခဲ့သူ ဒရူးက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် အသက် ၁၂ နှစ် ရောက်လာချိန်မှာ
ကလပ်တက်ပြီး အရက်သောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်အကျင့်စာရိတ္တပြုပြင်
ရေးစခန်း အပို့ခံရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်မှာတော့ ဒရူးက
မိဘများနဲ့ မနေထိုင်တော့ဘဲ သီးခြားခွဲထွက် နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မကြာသေးမီက
ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ Wildflower စာအုပ်မှာတော့ ဒရူးက သူ့ဟာ အရွယ်
မရောက်ခင်ကတည်းက လူ့ဘဝကြီးကို မှန်ရဲ့တစ်ဖက်ကနေ မပီပိုတဝါး ဖြင်ခဲ့
ရသူဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်မှာ 'ကျွန်မကို တစ်ယောက်က ပြောတယ်။

မင်းဘဝက တကယ်တော့ အင်မတန်
ကြေကွဲစရာကောင်းတယ်တဲ့။ ခါနီး
ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ နှုတ်
မြင်နေတာက တစ်မျိုးပါ။ ကျွန်မတော
တော့ သာမန်လူတွေထက် ဘဝလို့
အစောကြီးမြင်တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်မ
ဘဝက အံ့သြစရာကောင်းလောက်
အောင် ရှိခဲ့တယ်လို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်
လို့ ဒဂုန်းက ဆိုပါတယ်။

ဒဂုန်းကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
မှ ပရိသတ်များသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံး
က ပရိသတ်များ နှစ်ခြိုက်ရတာကတော့
ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်တဲ့ E.T. စာတို
ကားကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာတိုကား
ရုံတင်ပြသအပြီးမှာ ဒဂုန်းဟာ ကမ္ဘာ
ကျော်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကမ္ဘာအနှံ့ ခေါ်
ထွက်ရပြီး ရုပ်ရှင်ကားတွေလည်း
အဆက်မပြတ် ရိုက်ကူးခဲ့ရပါတယ်။ သူ
ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဂျွန်က ဂန္ထဝင်ရုပ်ရှင်မင်း
သားတစ်လက်ဖြစ်တဲ့ ဂျွန်တယ်နီနီဆီ
သားဖြစ်ပြီး ဒဂုန်းရဲ့ဘဝထဲမှာ အစဉ်အ
ရှိမနေတတ်ဘဲ ပျောက်သွားလိုက်၊ မေ
လာလိုက် ရှိနေခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်
ဖြစ်တဲ့ ကိုက်ကတော့ ခင်ပွန်းသည် ငိုဆီ
မှာရော မရှိတဲ့အခိုက်မှာပါ သမီးကတော့
နဲ့အတူ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုး
စားနေထိုင်ခဲ့သူပါ။ ဒဂုန်းကိုယ်တိုင် မေ
သားတဲ့စာအုပ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ကိုက်က
သူ့ကို Studio 54 လို့ နိုက်ကလပ်တစ်
ကို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတည်း
က ခေါ်သွားခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီလို
ခေါ်သွားတဲ့အတွက် ဒဂုန်းက ဘဝတစ်
ဘယ်လိုလဲဆိုတာကို အရွယ်မရောက်ခင်
ကတည်းက သိမြင်နားလည်ခဲ့ရတယ်
လို့ ဆိုပါတယ်။ “အသက် ၇ နှစ်အရွယ်
မှာ ကျွန်မက ကျောင်းစာသင်တဲ့အထဲ
ထဲမှာ မရှိဘဲ နိုက်ကလပ်ကို ရောက်ခဲ့
ရတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါ
သိမ်းရမယ်ဆိုတဲ့အသိ ဝေးပြီပေါ့” ဟု
သုံးသပ်ပြပါတယ်။

အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် ခေါ်
လာချိန်မှာတော့ ဒဂုန်းကို မိခင်ဖြစ်သူ
မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်တော့တဲ့အတွက်

အသွင်စာရိတ္တဖြူပြင်ရေးခန်းကို ပို့ခဲ့ရတယ်။ တစ်နှစ်ခွဲကြာတော့မှ ပြုပြင်ရေးခန်းကနေ ထွက်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒါအပေါ် အဲဒီအချိန်မှာ ဒရူးက အရက်၊ မူးနေသေးဝါးတို့ကို စတင်သုံးစွဲနေပါပြီ။ 'ဒရူးမကို အကျင့်စာရိတ္တဖြူပြင်ရေးအတွက် အဲဒီကျောင်းကို ပို့လိုက်တယ်ဆိုလေ့ ရက်စီးရသေးသင်တန်းမျိုးနဲ့ ပို့ချတဲ့အတွင်းကို ရောက်သွားသလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီက ထွက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ အတတ်မျိုးနဲ့ ပိုတတ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ရိုင်းလိုက်ပုံက စကားပြောရင် 'ကျေးဇူးပြုပြီး'လို့ ထည့်မပြောတတ်တဲ့အပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း 'ဆွေဇနီးတင်ပါတယ်'လို့ မပြောတတ်တော့။ ဒီစကားတွေကိုတော့ သင်နေကျောင်းက ရိုက်နှက်သင်လို့ တတ်လာခဲ့တယ်။

အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် ရောက်သီချိန်မှာ ဒရူးက သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှာ ရပ်တည်တော့မယ်ဆိုပြီး အမေ့အိမ်ထဲမှာ ခွဲထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ့အမေက ဝမ်းမနည်းသလို သူကလည်း ဝမ်းနည်းမနေခဲ့ပါဘူးလို့ ဆိုတယ်။

'အဲဒီလို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်မယ်ဆိုပြီး တစ်အိမ်ခွဲထွက်သတဲ့အချိန်မှာ ဖျော်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မချွတ်တတ်၊ မပြတ်တတ်တော့ ဘယ်လိုချက်ရပြန်ရမယ်ဆိုတာ သင်ရတယ်။ အဝတ်လည်း အလျှော်တတ်ဘူး။ အဝတ်လျှော်စက်က ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ သူများတွေ ဆီက သင်ယူရသေးတယ်။ အဲဒီကာလအုန်းကတော့ ကျွန်မက လူတိုင်းဆီက 'အတတ်ပညာမှန်သမျှကို သင်ယူနေခဲ့ရတဲ့ကာလပေါ့'လို့ ဒရူးက ဆိုပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ စာအုပ်တွေ စတ်ပြီး လေ့လာသင်ယူခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိပါသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒရူး ရုန်းဝင်းကန်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်။

'ကျွန်မအတွက် အကျင့်စာရိတ္တဖြူပြင်ရေးကျောင်းဆိုတာတွေက မစိမ်း

တော့လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တရားရုံးက သင်တန်းကျောင်းမှာ နေရမယ်လို့ အမိန့်ချမှတ်ခံရတိုင်း National Enquirer စာစောင်က မျက်နှာရုံးမှာ အမြဲတမ်းသတင်းဖော်ပြတတ်တာကြောင့် အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ မှန်းတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကျွန်မရဲ့ကံက အဲဒီလိုဖော်ပြခံရခြင်းကိုက ကျော်ကြားမှုကို ရစေခဲ့တယ်။ အသက်အရွယ် သိပ်မရသေးခင်မှာပဲ ဆိုရှယ်မီဒီယာတွေက ကျွန်မအတွက် ကြော်ငြာလုပ်ပေးနေသလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လို့လည်း ဒရူးက ဆိုပါတယ်။

အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ပျက်ခဲ့ပေမဲ့ ဒရူးက သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ အမြဲတစေ ဆန္ဒရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဒုတိယအိမ်ထောင်က ဟာသသရုပ်ဆောင် တွစ်တီနဲ့ဖြစ်ပြီး ၂၀၀၁ ခုနှစ်က ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့တာပါ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာ ကိုယ်လ်မန်းက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံလာတဲ့ အခါမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်မှာ ဒရူးက 'ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အစစအရာရာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်။ ဘာတွေ မလုပ်ရဘူး။ ဘာတွေ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကလေးယူဖို့ကိုတော့ မစဉ်းစား

ခဲ့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်မလို ကလေးတွေ မွေးလာမှာကို စိုးရိမ်မိလို့ပါပဲ' လို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်တာကို လက်ခံအပြီး ၃ ပတ်အကြာမှာတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ရပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇွန်လမှာ လက်ထပ်လိုက်ကြပါတယ်။

ကိုယ်လ်မန်းကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်းအတွက် သူ့ဘဝမှာ သာယာမှုတွေ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ရလာခဲ့တယ်လို့ ဒရူးက ခံယူပါတယ်။ သူ မွေးထားတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့မခင်အဖြစ် ရပ်တည်ပေးခြင်းကိုလည်း သာယာနေမိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်သားသမီးမယူတော့ဘဲ နှစ်ယောက်က သူတို့မိသားစုအတွက် လုံလောက်ပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ 'ဒါပေမဲ့ ပြောလို့တော့ မရသေးဘူးပေါ့နော်။ တံခါးက ဖွင့်ထားဆဲဖြစ်တယ်လို့လည်း ဆိုလို့ရပါတယ်' လို့လည်း ဒရူးက ဆိုပါတယ်။

အခုတော့ ဒရူးက နယူးယောက်မြို့မှာသာ အခြေချနေထိုင်နေပါတယ်။ ဒါကလည်း ကိုယ်လ်မန်းရဲ့မိဘများနဲ့ နီးစပ်တဲ့နေရာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ 'ကျွန်မက ရူးတယ်လို့ပဲ ပြောချင်ပြောတော့။ မိဘ

တွေထက် ယောက္ခမတွေကို ပိုချစ်တယ်။ အခုဆိုရင် သူတို့နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေရတာကို ပိုသဘောကျတယ်' လို့ ဆိုပါတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိမ်းစိမ်းကားကားနေခဲ့ပေမဲ့ မိခင်တစ်ဦးဖြစ်လာတဲ့ ဒရူးက အခုတော့ တရင်းတနှီး ပြန်လည်ရှိလာခဲ့ပြီး မိခင်ကို ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုတွေလည်း ရှိတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ အားလပ်ရက်တွေ၊ မွေးနေ့ရက်များမှာ မိခင်ဖြစ်သူနဲ့စကားလက်ဆုံ ပြောဖြစ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒရူးက 'အခုတော့ အမေ ဆိုတာ ကျွန်မအတွက် အကာအကွယ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့စောင့်ရှောက်မှုကြောင့်သာ ကျွန်မ ဒီဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နားလည်လာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသလို ခံစားမိတယ်' လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

ဒရူး ရိုက်ကူးထားတဲ့ Miss You Already ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားက နိုဝင်ဘာလအတွင်းမှာ ရံတင်ပြသတော့မှာ ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ်ရုပ်ရှင်လက်ခံရိုက်ကူးခြင်း မပြုသေးပါဘူး။ မိသားစုနဲ့အတူ အချိန်ပေးနေထိုင်နေသေးတယ်လို့ ဒရူးက ဆိုပါတယ်။ ဒရူးက ထိုင်းရိုးရာလက်တွေ့ကို ဝါသနာပါပြီး ယောက္ခမနှင့် စဉ်ကိုလည်း ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ်လောက်အထိ လေ့ကျင့်လေ့ရှိပါတယ်။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက သရုပ်ဆောင်ဖြစ်လာတဲ့ ဒရူးက သူ့ကလေးတွေကို သူလိုပဲ သရုပ်ဆောင် ဖြစ်စေမလားဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ ရှိပါတယ်။ ဒရူးက 'ရာနှုန်းပြည့်သေချာတာမျိုး' လို့ ဖြေပြီး ကလေးသရုပ်ဆောင်အဖြစ်က စလုပ်စေမှာလားဆိုတာကိုတော့ '၁၈ နှစ်မပြည့်သေးရင် လုပ်ခွင့်မပေးသေးပါဘူး။ သရုပ်ဆောင်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်အံ့သြစရာကောင်းပါတယ်။ သူတို့ စိတ်ပါမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အားပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးဘဝမှာတော့ ကလေးလိုပဲ ပျော်ပျော်နေပါစေချင်' ဆိုပါတယ်။

မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရတာလို့

ကျွန်ုပ်တို့ ၁၉၈၀ ကို ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရတယ်။ ကလေးသရုပ်ဆောင်တာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာ တကယ်တော့
ခက်ခဲပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လုပ်ငန်းခွင်ကနေ ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးတွေကို
ကလေးသရုပ်ဆောင် မဖြစ်စေချင်တာပါ။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ သူ့ကို လက်ထပ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝဟာ
အာသမီးကလေးများနဲ့တကွ လုံခြုံတဲ့ဘဝကိုရတယ်လို့ ခံယူမိပါတယ်လို့လည်း ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။ ■ စာရည်ညွှန်း

Ref: People, Nov 02, 2005

အပိုင်း(၁)

(က)

ထန်သင့်လာ(လ်)သည်
 တူမီးသေနတ်ပြောင်းဝကို
 ပုဆိုးစုတ်တစ်ခုဖြင့် ပြောင်စင်အောင်
 တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရင်း
 ညနေခင်းက အဖြစ်အပျက်ကို
 ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။
 *နင်တို့လို တောပစ်တဲ့လူတွေ ရှိနေလို့
 တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ မျိုးသုဉ်းမယ့်
 အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ*ဆိုသော

ထဲမိထဲမိ၏စကားကို သူ ကောင်းကောင်း
 နားမလည်ချေ။ *အဲဒါဆို နင့်အဖေကို သွား
 ပြောပါလား*ဟု ပြောပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပေ
 မဲ့ စကားလုံးများက အပြင်သို့ ထွက်မလာခဲ့။
 ထဲမိထဲမိကို ချစ်လွန်း၍သာ သူ့မှာ ကြိတ်မှိတ်
 မျိုသိပ်နေလိုက်ရသည်။

*အဲဒါကတော့ဟာ ငါတို့အဘိုးအဘေး
 တွေ လက်ထက်ကတည်းက တောပစ်ခဲ့ ကြ
 တာပဲ။ ငါတို့ခေတ်ကျမှ အဆန်းလုပ်လို့ ပြော
 နေရသလား။ နင်တို့အိမ်မှာဆို ဧည့်ခန်းထဲ
 ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပြောင်ခေါင်းတွေ၊ ဆတ်ခေါင်း
 တွေ၊ ဆတ်ချိုကြီးတွေမှ အများကြီး*

ပြတ်နိုးတွယ်မက် အချစ်ဖြစ်စေ

ရဲရင့်လုံ့၊ ဆေး-မနိုး၊

Handwritten signature

အမှတ် ၃၁၃၊ ဒီစင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

မြန်မာ့

၂၀၁၅ ဒီစင်ဘာ၊ ဒွတ္တိယကောလိပ်မဂ္ဂဇင်း၊ ၈၇

အုတ်ကန်နံဘေး ရေချိုးရင်း ဆပ်ပြာတိုက်နေသော ထမိတ်ထမ်းက သူ့ကို လှပသောမျက်စောင်းကလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်နေသော ထမိတ်ထမ်းစကားတွေကို အလိုမကျမိပေမဲ့ ထမိတ်ထမ်းဆိုသည့်ကောင်မလေးဟာ မျက်စောင်းထိုးလျှင်လည်း လှတာပဲဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။ သူ ပြောလည်း ပြောစရာ။ ထမိတ်ထမ်းအဖေတို့အိမ်မှာက သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ အမဲပစ်ရာမှ ရလာသော တောကောင်များ၏ ချိုတွေ၊ ဦးခေါင်းခွံတွေ ချိတ်ဆွဲထားတာများ စည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်လို့ နေသည်။ မသိသည့်လူများ သူတို့အိမ်ရောက်သွား၍ကတော့ ပြတိုက်တစ်ခုထဲ ရောက်နေသလား ထင်မှတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

‘အို ငါ့အဖေကို ငါ ပြောမရလို့ ကြည့်နေရတာပဲ။ သူက အဖေလေ။ နင့်ကိုတော့ ငါ ပြောလို့ရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

ငယ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက် ပေါင်းဖော်လာခဲ့သူများမို့ ထမိတ်ထမ်းက သူ့အပေါ် ဆို အမြဲလိုနိုင်ချင်သည်။ သူကလည်း ထမိတ်ထမ်းဆိုလျှင် အမြဲအလျှော့ပေး ဆက်ဆံခဲ့သည်ချည်း။ ထမိတ်ထမ်းအတွက် သူက ‘ငယ်နိုင်’ဟု ဆိုသော် ရသည်။

‘အမဲမပစ်ရလျှင် ငါတို့ မိသားစု ဘာနဲ့ ထမင်းစားမလဲ။ နေ့တိုင်း ပြောင်းကြမ်းပဲ ပြတ်စားရမှာလား’

သူက လက်ရှိအနေအထားကို စဉ်းစားပြီး ထပ်၍ အတွန့်တက် လိုက်သည်။

တင်ဟွေထမ်း
လှလိုက်တဲ့
နာမည်ကလေး
သူတို့လူမျိုးစု၏
ဘာသာစကားအရ
တင်ဟွေထမ်း
ဆိုတာ
‘တော်သော
လှသော
မိန်းကလေး’
ဟု
အဓိပ္ပာယ်ရသည်
နာမည်နှင့်
လိုက်ဖက်
အောင်ပင်
ထမိတ်ထမ်းက
တော်သည်

ထမိတ်ထမ်းက အမွှေးဆပ်ပြာခဲကိုလက်တစ်ဖက်က အကိုင်မပျက်ဘဲ ခါးထောက် လိုက်ပြီး-

‘အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ ကြည့်မရတာ။ ပြောလိုက်ရင် ကန့်လန့်တိုက်မို့ပဲ။ တောမပစ်ရရင် တောင်ယာလုပ်ပေါ့။ ဆန် သ ယ် ရောင်း ပေါ့ ။ မျောက်ငိုသီးသယ်ရောင်းပေါ့ ဟု အကောင်စုတ်ရဲ့။ မပြောလိုက်နဲ့ ပြောလိုက်ရင် ရန်ဖြစ်စရာချည်းပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါ နင့်ကို မုန်းတာ’

နင့်ကို မုန်းတာ...တဲ့။ ကက်ကက်လန် ရန်တွေနေ

သော ထမိတ်ထမ်းကို ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ အလိုလိုဝမ်းနည်း၍လာသည်။ စကားလည်း ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ‘အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောဟာ’ဆိုပြီး တုမီးသေနတ်ကို နောက်ပြန်လွှယ်လျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ‘ငါ့ကို ကြည့်မရလည်း ကြည့်လို့ရတဲ့သူကို ကြည့်ပေ’

သူ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ထမိတ်ထမ်းကြားအောင် အော်ပစ်ခဲ့သေးသည်။ ထမိတ်ထမ်းတစ်ယောက် သူ့ကို မကျေမနပ် ကျိန်ဆဲနေမှာကို သိတော့ သူရင်ဘတ်ထဲ နာကျင်ရပြန်သည်။

(ခ)
တင်ဟွေထမ်း။ လှလိုက်တဲ့ နာမည်ကလေး။ သူတို့လူမျိုးစု၏ ဘာသာစကားအရ တင်ဟွေထမ်းဆိုတာ ‘တော်သော၊ လှသောမိန်းကလေး’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင် ထမိတ်ထမ်းက တော်သည်။ လှသည်။ ဟိန်ဒူဝတ်စုံ မိန်းမပျိုများအားလုံးထဲတွင် ထမိတ်ထမ်းက အလှဆုံး။ အို...သူတွေဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ ထမိတ်ထမ်းက အလှဆုံးဆိုတာ သေချာသည်။

သူ မှတ်မိနေသေးသည်။ မှတ်မှတ်ရရ သူ ခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဖြစ်သည်။ ရွာမှာက အလယ်တန်းကျောင်းမရှိသဖြင့် ခါမ်းပါတ်မြို့၊ အထကကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်ရသည်။ ထမိတ်ထမ်း နေထိုင်ရာအိမ်သို့ တစ်ညနေခင်းမှာ သူ့အရောက်

သွားပြီး အသည်းပုံပါသော စက္ကူလှလှကလေးဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် ပါဆယ်တစ်ထုပ်ကို ထမိတ်ထမ်းအားပေးခဲ့သည်။ ထမိတ်ထမ်းက မေးတော့ ‘ခွတ်ဆု(လက်ဆောင်)’ဟု ပြောကာ သူ့ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်ပြေးခဲ့သည်။ အထဲမှာက စာတစ်စောင်နှင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တောင်ဇလပ်ပန်းနီကလေးတစ်ပွင့်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ရွာအပြန်မှာ သူ ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားပန်းစား ခူးဆွတ်လာခဲ့ရသော တောင်ဇလပ်ပန်းကလေး။

‘ထမိတ်ထမ်းရာ။ နင်က တအားလှတော့ ငါ တကယ်စိတ်ချတော့ဘူး။ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင် ငါ့ကိုချစ်ရင် မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်တဲ့ အခါ တောင်ဇလပ်ပန်းနီကလေးကို နင့်ဆံပင်မှာ ယန်ခွဲပါနော်။ ငါ စောင့်ကြည့်နေမယ်’

အဲဒီနေ့ ညနေစောင်းမှာ ထမိတ်ထမ်းက သူ့ဆီ ချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ ပေးသော ပါဆယ်ထုပ်ကိုလည်း ပြန်ပေးသည်။ စိတ်ဆိုးလက်ဆိုးနှင့် သူ့ဗိုက်ခေါက်ပါးပါးကလေးကို အားပါးတရ ဆွဲလိမ်လိုက်သည်မှာ သွေးခြည်များပင် ဥလို့။ နာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ဝဲခဲ့ရသည်။ ပညာသင်တဲ့အချိန်မှာ ရည်းစားကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားရဘူး ဟူ၍ ထမိတ်ထမ်းက ဆရာမကြီးလုပ်ကာ ပြောခဲ့သေးသည်။

သူကတော့ အိမ်နံနစ်မှာပင် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။

အောက်လိုလည်းမဖြစ်။ အဖေ
 တောပစ်သွားရင်း လျှို့ဝှက်
 လိမ့်ကျကာ ညာ
 အင်ခြေသလုံးရိုး ကျိုးသွား
 သည်။ ခါမ်းပါတ်ဆေးရုံမှာ
 ဆက်ရောက်ကုသပြီး ကျောက်
 ဆက်တီးစည်းရသည်။ ဆရာ
 ချီက ဆေးရုံဆင်းပြီးလျှင်
 အနည်းဆုံးခြောက်လ
 ဆယ်က ကောင်းကောင်းအနား
 ချရမည် ပြောသည်။ သို့နှင့်
 သားစု၏ထမင်းအိုးက
 ချောင်းပေါ် အလိုလိုရောက်
 သည်။ သူ ကျောင်းဆက်
 ဆက်ဖြစ်တော့။

ထဲမိထဲမိက တော့
 ညာမော့မှာထွန်းပေါက်သည်။
 အဆို ကလေး တကွသိုလ်
 နှစ်ယောက်ယူပြီး ဘူမိဗေဒ
 အထူးပြုဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးပြီ။
 ထဲမိထဲမိက ဟိန်နီ ရွာ
 ကလေး၏ ပထမဦးဆုံး ဘွဲ့
 ရရှိသော ပညာတတ်အမျိုး
 သမီး။ ဘွဲ့ရပြီးမှ ထဲမိထဲမိ
 ဆစ်ယောက် စကားကြီး
 ဆားကျယ်တွေ ပြောတတ်
 ချသည်ဟု သူ ထင်သည်။

‘တောင်ယာခုတ်ပြီး
 ချစ်တယ်ဆိုတာ သဘာဝ
 ဆစ်တန်းကျင်ကို ပျက်စီးစေ
 သယ်။ ဒီနှစ် တစ်နေရာလုပ်၊
 အောက်နှစ်မှာ တောမီးရှို့ပြီး
 အောက်တစ်နေရာ ပြောင်းပြီး
 သည်။ ကဲ...ငါတို့တောင်ပေါ်
 ခုတွေနား တောင်ကတုံးတွေ
 နားများလာပြီ’

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ’
 ‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ နင်
 ခုတွေ စည်းကမ်းမရှိတော့
 နည်းတူတွေ ဖောက်ပြန်တာ
 ဆို။ မိုးခေါင်တာပေါ့၊ ရေ
 ချတာပေါ့၊ ပူပြင်းတာပေါ့
 ဆိုတဲ့ရဲ့’

ထဲမိထဲမိက
 နင်က
 တအားလှတော့
 ငါ
 တကယ်
 စိတ်မချတော့ဘူး
 ငါ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့
 တောင်းပန်ပါတယ်
 နင်
 ငါ့ကိုချစ်ရင်
 မနက်ဖြန်
 ကျောင်းတက်တဲ့
 အခါ
 တောင်လုပ်
 ပန်းနီကလေးကို
 နှင့်ဆပ်ပင်မှာ
 ပန်ခဲ့ပါနော်

ထဲမိထဲမိက သူ့ကို အဲ
 ဒီလိုခေါ်လိုက်တိုင်း သူ ဝမ်း
 နည်းရသည်။ ငယ်ပေါင်းတွေ
 မို့ ပြောမနာ ဆိုမနာ ဆိုပေ
 မဲ့ တစ်ခါတလေတော့လည်း
 သူက ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးမို့
 ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောတာလားဟု
 တွေးကာ နာကျင်ရသည်။
 ထဲမိထဲမိက သူ့အဖြစ်ကို
 သတိပင် ထားမိပုံမရချေ။

‘ဒီကြားထဲ ငါတို့
 တောင်ပေါ်မှာ ချိန်းဆောတွေ
 က သောင်းကျန်းသလား
 မမေးနဲ့။ သစ်ပင်ကြီးတွေ
 ခဏခဏ ခုတ်လဲ့။ ပြန်စိုက်ဖို့
 ကျတော့ တစ်ယောက်တ

လေမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။
 သစ်ခိုးရောင်းပြီး ခဏတစ်
 ဖြုတ် ဝမ်းရောင်းပြေလည်သွား
 တာကိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့တွေကြည့်တယ်။
 အရှည်ကို ကြိုမတွေးကြဘူး။
 အခုဆို ငါတို့ရွာတွေနားမှာ
 သစ်ပင်တွေ ဘယ်နေရာတွေ
 မှာ များများစားစားကျန်တော့
 လို့လဲ’

ထဲမိထဲမိက ရှေ့တူရမ
 သစ်ပင်မဲ့နေသော တောင်က
 တုံးတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး သက်
 ပြင်းချသည်။ သူ့အဖို့ ထဲမိ
 ထဲမိပြောသမျှသည် အထူး
 အဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။
 တောပြုန်းလာလျှင် ရာသီ
 ဥတုဖောက်ပြန်သတဲ့။ စီး
 (ကိုယ်ဝန်)ကပ်နေသော ဆတ်
 မကိုလည်း မပစ်ခတ်ရဘူး
 တဲ့။ သူတို့ရွာတွေနား ဝက်ဝံ
 တို့၊ အောက်ချင်းငှက်တို့ တစ်
 ကောင်တလေမှ မရှိတော့
 တာကို ဝမ်းပန်းတနည်း ပြော
 တာ သူ နားမလည်။ သူတို့
 လို တောပစ်ထွက်သူတွေက
 တော့ ကိုယ့်သေဆုတ်ပြောင်း
 ရှေ့မှ ဆတ်မတစ်ကောင်မှာ
 စီးကပ်မကပ် မစဉ်းစားနိုင်
 ပါ။ သူတို့အားလုံး သိသည်
 က အိမ်က ဆန်အိုးထဲ ဆန်မ
 ရှိတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။ မိုးရာ
 သီ ငါးဥချချိန်မှာ ငါးမဖမ်း
 ရဘူးတဲ့။ ငါးတွေကို ဘက်
 ထရီအိုးနဲ့ ရှောင်တိုက်ဖမ်းဆီး
 တာမျိုးကိုလည်း ဥပဒေနဲ့ ထိ
 ထိရောက်ရောက် အရေးယူရ
 မယ်တဲ့။ ရှောင်တိုက်ဖမ်းဆီး
 နေကြရင် တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ချိန်
 ချိန်မှာ ငါးသယ်စာတ ရှား
 ပါးလာနိုင်တယ်တဲ့။ သူက
 တော့ ထဲမိထဲမိပြောသမျှ
 ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါ။
 သူတို့ စိမ်းပြာအုပ်စုက ရွာ

တွေအားလုံး တွီးပူချောင်းကြီး
 ထဲ ဘက်ထရီရှောင်တိုက်ပြီး
 နေတိုင်း ငါးဖမ်းနေကြတာပဲ။
 တွီးပူချောင်းထဲက ငါးတွေ
 ကုန်သွားတယ်လို့ သူ တစ်ခါ
 မှ မကြားမိပါဘူး။ အဲဒီလိုမှ
 လုပ်မစားကြရင်လည်း အိမ်
 မှာ နေတိုင်းစားဖို့ ဆန်ကို ဘာ
 နဲ့ သွားဝယ်မလဲ။ ရွာက
 ကျောင်းသားလူငယ်တွေကို
 မြို့ကျောင်းမှာ ဆက်ထားဖို့
 ဘယ်က ပိုက်ဆံရမလဲ။ ပိုက်
 ဆံဆိုတာ တွင်းထဲက နှိုက်ရ
 တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်
 ရင် ငယ်ငယ်ကလို သူ့ဗိုက်
 ကြောကို ထဲမိထဲမိ ဆွဲလိမ့်
 လေမလား။ သူ မသိချေ။

‘အဲဒီလိုမဖြစ်ရအောင်
 ကြိုးစားနိုင်တဲ့တစ်နည်းတော့
 ရှိတယ်။ ငါတို့ရွာက ကလေး
 တွေ၊ ငါတို့မောင်ညီမတွေကို
 ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်အောင်
 ပြုစုပျိုးထောင်ရမယ်။ အဲဒါ
 မှ ရွာကို ပြန်အကျိုးပြုနိုင်တဲ့
 ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး
 ငါတို့တောင်ပေါ်ရွာတွေ
 တဖြည်းဖြည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုး
 တက်နိုင်မှာ’

ထဲမိထဲမိက အားတက်
 သရော ပြောလိုက်သည်။
 ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။
 သူတို့အပိုင်အဆက်နေထိုင်ရာ
 ဟိန်နီရွာကလေးမှာ မြေပြန့်
 က ခါမ်းပါတ်မြို့နှင့် ၁၅ မိုင်
 ခန့်သာ ဝေးကွာသည်ဆိုပေ
 မဲ့ အခုထိ ကားလမ်းမပေါက်
 သေး။ ကျဉ်းမြောင်းလှသော
 တောင်ကမ်းပါးယံမှ ဆိုင်ကယ်
 လမ်းသည်ပင် မိုးတွင်းဆို
 လျှင် ရွှံ့နွဲ့များ ထူထဲပြီး
 အသုံးပြု၍ မရ။ အရေးကိစ္စ
 ရှိက ခြေလျင်ခရီးဖြင့်သာ
 သွားကြလာကြရသည်။

လမ်းလျှောက်လာရင်း
ရွာလမ်းအဆုံးရှိ မူလွန်ကျောင်း
ကလေးရှေ့မှာ နှစ်ဦးသား
ခြေစုံရပ်မိကြသည်။ ဒီနေရာ
ကလေးမှာ လမ်းခွဲကြရမည်
ဖြစ်သည်။ တူမီးသေနတ်
လွယ်လျက် သူက တောထဲ
သို့ သွားရောက်မည်ဖြစ်ပြီး
ထမိတ်မီးက ကျောင်းက
လေးထဲက စတုတ္ထတန်းအခန်း
မှာ ကလေးများကို စာပြမည်
ဖြစ်သည်။ ထမိတ်မီးက
ဟိန်ခံ မူလွန်ကျောင်းရဲ့
အခြေခံတစ်ခုတစ်စုံတစ်ရာ
ချုပ်မှ မယူသော စေတနာ
ဆရာမကလေး ဖြစ်သည်။

“ပညာတတ်တွေ ဖြစ်
အောင်တော့ ကြိုးစားမွေး
ထုတ်ပါ ထမိတ်မီးရယ်။ မြို့
က ပညာတတ်တွေနောက်
နှင့် ပါသွားမှာကိုတော့ ငါ
တကယ်စိုးရိမ်မိတယ်”

ဒီစကားတွေကိုတော့
သူရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်း
ထားလိုက်ပါသည်။ သူ၏
စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေကို ထမိတ်မီး
တစ်ယောက် သိရှိနားလည်
နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းရုံသာ
သူ တတ်နိုင်ပါသည်။

□

အပိုင်း(၂)

(က)

မိတ်ကပ်ပါးပါးဖိုထား
သော ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်
သနပ်ခါးထူထူပွတ်ပွတ်ကလေး
လိမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ညီ
ညာအောင် သွားပွတ်တံ
ဟောင်း တစ်ခုဖြင့် အသာ
အယာပွတ် ဆွဲလိုက်သည်။
နဂါးခွေးနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်
လွှာပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ
ပျောက်ကလေး ဆိုးလိုက်သည်။
သံလွင်ဆီ လိမ်းကျံထား

လမ်းလျှောက်
လာရင်း
ရွာလမ်း အဆုံးရှိ
မူလွန်
ကျောင်းကလေး
ရှေ့မှာ နှစ်ဦးသား
ခြေစုံရပ်မိကြသည်
ဒီနေရာကလေးမှာ
လမ်းခွဲကြရမည်
ဖြစ်သည်
တူမီးသေနတ်
လွယ်လျက်
သူက တောထဲသို့
သွားရောက်မည်
ဖြစ်ပြီး
ထမိတ်မီးက
ကျောင်းကလေး
ထဲက
စတုတ္ထတန်း
အခန်းမှာ
ကလေးများကို
စာပြမည်ဖြစ်သည်

သော ဆံသားများကို သပ်
သပ်ရပ်ရပ် စည်းနှောင်လိုက်
ပြီးသောအခါ သူမ အလှပြင်
သည့်အလုပ် ပြီးဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်သည်။

မီးကြွေကော့နေအောင်
ထိုးထားသော အဖြူ အစိမ်း
ဝတ်စုံနှင့် ကျောင်းဆရာမ
ကလေးသည် မနက်ခင်း
အလင်းနှင့်အတူ ကျက်သရေ
ရှိစွာ လှပနေလေသည်။ ဒီနေ့
က ဟိန်ခံရွာကလေး၏
စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲနေ့ဖြစ်
သည်။ ရွာ၏တစ်ခုတည်း
သောမူလွန် ကျောင်းကလေး
ထဲမှာ သူမက ဦးဆောင်

လျက် အဆောင်ငယ်တစ်ခု
ဆောက်လုပ်ပြီး စာကြည့်
တိုက်ဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့
သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်
တာ ခေါ်ရယ်။ ငါ တကယ်
ပြောတာ။ နင့်အကူအညီမပါ
ဘဲ ငါ့မိတ်ကူးတွေကို ဘယ်
လိုမှ အကောင်အထည်ဖော်
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကလေးမြို့မှ သူငယ်
ချင်း ဝေယံအောင်က စာ
ကြည့်တိုက်အတွက် လိုအပ်
သောစာအုပ်များကို ဝယ်ယူ
လျှာဒါန်းခဲ့သည်။ စာအုပ်များ
ကို ဂျပ်ဖာကြီးငယ်အသွယ်
သွယ်ဖြင့် ခါမ်းပေါက်မြို့ရောက်
ရှိအောင် ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထိုမှ
ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီးများဖြင့် ရွာ
ခြေရောက်အောင် ကြိုးစား
သယ်ယူခဲ့ရသည်။ ဝေယံ
အောင်နှင့်သူမ၏သူငယ်ချင်း
များသည် သူမ နေထိုင်ရာရွာ
ကလေးသို့ ကြမ်းတမ်းသော
တောင်ပေါ်လမ်းကို အန်တုကာ
အရောက်လာခဲ့ကြသည်ကို
မြင်ရသောအခါ သူမကိုယ်
တိုင် အံ့သြဝမ်းသာမိလေ
သည်။

သူမက သူငယ်ချင်း
များ ရောက်ရှိခိုက်မှာ စာ
ကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲကလေးလုပ်
ဖို့ တက်သုတ်ရိုက်စီစဉ်လိုက်
သည်။ အိမ်ခြေရှစ်ဆယ်သာ
သာရှိသော ရွာကလေးမှာ
တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်ကျွေး
မွေးမည်ဖြစ်သည်။ အစား
အသောက်က နွားနောက်
သားနှင့် ရိုးရာခေါင်ရည်။
သူမ၏အထူးစဉ်သည်တော်
များကို ထာဒိုရိုးရာယဉ်ကျေး
မှုအကဖြင့် ကပြဖျော်ဖြေ
မည်။ ဒီအခမ်းအနားကလေး

ဖြစ်ကြောက်ဖို့ တစ်ရွာလုံး မနေ
ညနေကတည်းက တက်ညီ
လက်ညီ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။
ရွေးတလုံးလုံးနှင့် မောသည်
ပန်းသည်ဟူ၍ မညည်းညူ
ခဲ့ကြ။ မျှော်လင့်တကြီး ပြင်
ဆင်ထားခဲ့ရသော အခမ်း
အနားတစ်ခုမှာ တစ်စုံတစ်
ယောက်သောသူကို တော့
အနီးအနား တစ်ဖဝါးမှမခွာ
ရှိစေလိုသည်။

ထန်သင့် လာ(လ်)။
ဟုတ်သည်။ သူမ၏အနီးဆုံး
နေရာတွင် ရှိနေစေလိုသူက
သူမတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်
ပါ။ တောင်လေပန်းခန်းရှိ
တစ်ပွင့်ကို ဆံစမှာ ဆံညပ်
တစ်ခုဖြင့် ပန်ဆင်ရင်း
သူမ၏ အတွေးစိတ်ကူးများ
သည် မနေ့က ညနေခင်းဆီ
ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိသွားလေ
သည်။

□

(ခ)

မနေ့ညနေက တောပစ်
ထွက်သွားသော ထန်သင့်
လာ(လ်)ပြန်အလာကို ရွာ
အဝင်စာသင်ကျောင်းကလေး
မှ သူမ စောင့်နေခဲ့သည်။
မှောင်ရီမျိုးဖျ မိုးချုပ်အချိန်
မှပင် သူမ မျှော်လင့်နေသော
သူက ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။
“လယ်လယ် ကျောင်း
ထဲကို ခဏလိုက်ခဲ့ဦး”
“ဘာကိုစွဲရီလို့လဲ”

မြို့က စဉ်သည်များ
သူမအိမ်မှာ တည်းခိုနေက
တည်းက ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်
နေသော ထန်သင့်လာ(လ်)က
စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာထားဖြင့် စိတ်
မရှည်သလို ပြောသည်။ “ချာ
မောသောမျက်နှာကလေးမှာ
စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ကလေး

နှင့် တူလှသည်။
 'ကိစ္စရှိလို့ပါဆို၊ လာမှာ
 လာစမ်းပါ။ စကားကို
 ညည်းတယ်'
 'နင့် အကောင်ရော
 အောင်မာ ရှိလား'
 'ငါ့အကောင် မဟုတ်
 နဲ့ ငါ ဘယ်နှခါပြောရ
 နဲ့'
 သူမတို့နှစ်ဦး စာသင်
 အောင်ကျက နံတန်းကလေး
 ဆိုမှာ ထိုင်လျက် စကား
 ခြေခဲ့ကြသည်။
 'ငါ နင့်ကို ပေးစရာ
 ခုရှိလို့။ မပေးခင် စကား
 ညည်းပြောချင်လို့'
 သူမက နားထင်စပ်
 ချွေးစေးများ စီးကျနေ
 သော ထန်သင့်လာ(လ်)မျက်
 ဆုံ အက်ခတ်သလို ကြည့်
 သည်။ ထန်သင့်လာ(လ်)က
 ထားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ ရှေ့
 သူမမှ မြဲကြီးမြင်ကို ကြည့်
 သော သူမစကားကို နားစွင့်
 နေသည်။
 'ဒီလိုလေဟာ၊ မနက်
 ခြုံကျရင် ငါတို့ရွာရဲ့ စာ
 ကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ လုပ်မှာ။
 အစ်ရွာလုံးလည်း အားခဲထား
 ကြတဲ့လေ။ အဲဒါ ဖွင့်ပွဲလုပ်
 ခဲ့အချိန်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်း
 အောင်ကြီးဖြစ်တဲ့ နင့်ကိုလည်း
 ခေါ်နေချင်တာ။ နင့်ကို ငါ
 စိတ်မလို့ တကူးတက စောင့်
 နေတာ'
 'ငါ သိပြီးပါပြီ။ ငါက
 ပြောနေမယ့် နင့်တို့စုံတွဲ
 ဆွေကို အရှက်မရှိ လာရဦး
 နာလား'
 တိုးလျှတိမ်ဝင်သွား
 သော စကားသံတို့ကို နား
 ထောင်ရင်း သူမ စိတ်မ
 ကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဖြစ်နိုင်

လျှင် သူမရှေ့မှ တောသား
 အရိုင်းကလေးကို တစ်စစီဖြစ်
 သွားအောင် ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့
 ချင်မိသည်။ သို့သော်...။
 'လယ်လယ်ကလည်း
 ဟာ ငါ ကလေးဆန်တာ မ
 ကြိုက်ပါဘူး။ နင်က လူကြီး
 ဖြစ်ပြီလေ။ တစ်မိသားစုလုံး
 ကို ကောင်းကောင်းစောင့်
 ရောက်နေတဲ့ လူကြီးတစ်
 ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲဟာ။ လူ
 ကြီးဆန်ဆန်တွေ့မှပေါ့။ လူ
 ကြီးဆိုတာ စိတ်မကောက်ရ
 ဘူးလေ။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်
 မှာ ငါ့ဘေးနား နင် ရှိနေဖို့
 အရေးကြီးတယ်။ နင် မလာ
 ခဲ့ရင် ငါ တစ်သက်လုံး စိတ်
 မကောင်းဖြစ်နေမှာ သိလား။
 ပြီးတော့လေ နင့်အတွက် ငါ
 လက်ဆောင်တစ်ခုလုပ်ထား
 တယ်။ နင် အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်
 ကြည့်နော်။ ရော့ ယူထား
 လိုက်'
 သူမကမ်းပေးသော ပါ
 ဆယ်ထုပ်လှလှကလေးကို
 ယူပြီး တရွေရွေထွက်ခွာသွား
 သော ထန်သင့်လာ(လ်)၏
 ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း
 သူမ စိတ်မောရလေသည်။
 □
 (ဂ)
 'ကျွန်တော်တို့ ဟိန်စံ
 ရွာကလေးရဲ့ ပညာအလင်း
 စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲကို မကြာ
 မီအချိန်မှာ ပြုလုပ်ကျင်းပ
 တောမှာဖြစ်လို့ ကြွရောက်လာ
 သူအားလုံး ခန်းမဆောင်
 အတွင်းသို့ ကြွရောက်ကြပါ
 ရန် လေးစားစွာ ယန်ကြားအပ်
 ပါတယ်ခင်ဗျား'
 လော်စပ်ကာမှ ထွက်
 ပေါ်လာသော ဖိတ်ကြားသံ
 က တောင်ပေါ်ရွာကလေးထဲ

လွင့်ဝဲသွားသည်။ လေအရေ
 မှာ ဖြူလှသော တိမ်စိုင့်များ
 က ရွာလယ်လမ်းမပေါ်
 တရွေရွေဖြတ်သန်းသွားကြ
 သည်။ ရွာထဲမှ ကလေးနှင့်
 ခွေးများပါ မကျန် ပျော်ရွှင်စွာ
 ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြပြီးဖြစ်
 သည်။ သူမ၏သူငယ်ချင်း
 များကိုလည်း ချင်းထုံးစံ
 ခေါင်ရည်တစ်အိုးဖြင့် တည်
 ခင်းဧည့်ခံပြီးဖြစ်သည်။
 မကြာမီ စာသင်ကျောင်း
 ရွေ့ကွင်းပြင်မှာ စာကြည့်
 တိုက်ဖွင့်ပွဲကို ဖဲကြိုးဖြတ်၍
 ဖွင့်လှစ်မည်ဖြစ်သည်။ ပြီး
 လျှင် ဧည့်သည်များကို ရိုးရာ
 အက၊ ရိုးရာသီချင်းတို့ဖြင့်
 ဧည့်ခံမည်။ အခမ်းအနား
 စတင်ရန် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ လို
 တော့သည်။ အခမ်းအနား
 အစီအစဉ်တကျမဖြစ်မှာ စိုး
 ရိမ်ရတာတစ်ဖက်၊ စောင့်
 မြှော်နေသူ ရောက်မလာသေး
 တာ တစ်ဖက်နှင့် သူမ အမှန်
 တကယ်ပင် စိတ်မောလှမော
 ဖြစ်နေသည်။
 မနေ့ညနေက သူမ လေး
 လိုက်သော ပါဆယ်ထုပ်ကို
 ထန်သင့်လာ(လ်)ဖွင့်မကြည့်
 မိမှာ သူမ စိုးရိမ်မိသည်။ ပါ
 ဆယ်ထုပ်ကလေးထဲ ရှိနေ
 တာက စာတစ်စောင်နှင့်သူမ
 ကိုယ်တိုင်ရက်လုပ်ထားသော
 ရိုးရာအင်္ကျီကလေးတစ်ထည်။
 ထန်သင့်လာ(လ်)...
 နင် ငယ်ငယ်တုန်းက
 ငါ့ကို အဖြေတောင်း
 ထားတာ မှတ်မိသေး
 လား။ အဲဒီတုန်းက နင်
 ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ
 အဖြေပေးခဲ့ဘူးလေ။
 အဲဒါ နင့်ကို မနက်ဖြန်
 ဖွင့်ပွဲမှာ အဖြေပေးမယ်။

ငါ့လက်နဲ့ ရက်ထားတဲ့
 ဒီအင်္ကျီကလေးကိုလည်း
 ဝတ်ခဲ့ရမယ်။ ငါ ဆက်
 ဆက်စောင့်နေမယ်နော်။
 နင့်ရဲ့အချစ်ဆုံး
 သူငယ်ချင်း
 ထိမ်ထိမ်း
 စာထဲတွင် ပါရှိသော
 စကားလုံးများကို ပြန်လည်
 မြင်ယောင်ကြည့်မိသောအခါ
 သူမ ရုတ်တရက် ရှက်သွေး
 ပြာမိကာ သူမ၏ ပါးနှစ်ဖက်
 သည် ပူရိုင်းနွေးမြဲသွားလေ
 သည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှ
 တချက်ချက်ရွေလျားနေသော
 နာရီလက်တံကို ဘယ်နှကြိမ်
 မြောက်မှန်း မသိ။ သူမ
 ကြည့်လိုက်သည်။
 ဟော... မနက်ခင်းနေ
 သူရိန်၏ နွေးထွေးသည့်လင်း
 ရောင်ခြည်နှင့်အတူ စာသင်
 ကျောင်းတံခါးဝမှာ ရောက်
 ရှိလာသည်က သူမ တစ်
 မနက်ခင်းလုံး ရင်မောစွာ
 စောင့်စားခဲ့ရသူ။ သူ့ကိုယ်
 ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသည်
 က သူမ မြတ်နိုးစွာ ပေးအပ်
 ခဲ့သော ရိုးရာအင်္ကျီကလေး။
 သူမ ရင်ခုန်လှိုက်မော
 စွာ ဆံနွယ်မှာ ယန်ဆင်ထား
 သော တောင်ဇလပ်ယန်နီ
 ကလေးကို လက်ဖြင့် ယောင်
 ယမ်းစမ်းမိသွားသည်။ သူမ
 ၏ နှုတ်ခမ်းအနံ့ ပြူးယောင်
 သန်းနေမှာ သေချာသည်။
 သူမ မြတ်နိုးစွာ ယန်ဆင်ထား
 သော တောင်ဇလပ်ယန်နီက
 လေး၏ အမိပွယ်ကိုတော့
 ချစ်သူကောင်လေး မှန်ကန်
 စွာ ဖွင့်ဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်
 လင့်မိလေသည်။
 ■
 ရဲရင့်လုံးဆေး-မင်း

အမေ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အမေသည် အသက် ၃၀ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း
 ယိမ်းရားထဲတွင် မျက်စိကို ထိခတ်ထားကာ နားကို
 လက်နှင့် ဖိပိတ်ထားကာ နှစ်ကြိမ်
 ကွေးအိပ်နေသည်။
 'အမေ ထပါဦး၊ ကော်ဖီသောက်ပါဦး'
 မျက်စိကို အတင်းဖိတ်ထားသဖြင့် နှုတ်နေသည့်
 မျက်နှာနှင့်ပင် မေးမေးစွင့်ကြည့်သည်။
 မျက်လုံးများမှာ အလင်းရောင်ကို မမြင်သကဲ့သို့
 ကြောင်တက်တက်နေသည်။ နားများတွင်
 ပိတ်ထားသော လက်များကို
 ဆွဲကိုင်ဆန့်လိုက်သောအခါ ကွေးထားသော
 အင်္ကျီတံတောင်ဆစ်၌ ချွေးတွေ ရွှံ့နေသည်။
 'အမေ ထပါဦး၊ ချွေးတွေ ရွှံ့လို့ပါကလား'
 အမေသည် အိပ်ရာက အထူမှ မစောင့်ဘဲ
 သူဟာသူ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။
 'အမေ ဒီမှာ ကော်ဖီ'
 အမေသည် စိတ်ထဲက အတောမသတ်
 တွေးတောနေသည့်အကြောင်းကို တွေးတောရင်း
 ကော်ဖီကို သောက်မှန်းမသိ
 ပြည်းပြည်းနှေးနှေးသောက်လေသည်။

အမှတ် ၃၁၃၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် မမလေး ရေးသားပြီး
 ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ်
 မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
 'အမေ' ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

‘အမေ အိပ်ချည်းမနေပါနဲ့၊ ထိုင်ပြန်ပါဦး၊ ခုလို တစ်အိပ်တည်း အိပ်...’

အမေသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူလိုက်သည်နှင့် လှဲချ လိုက်သည်။ မျက်စိကို တအားမှိတ်လျက် နားများကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်ပိတ်ထားသည်။

အမေ့ကို မျောင်းဖျံလို့မရ။ လင်ကို သတ်မှာလား၊ သား သမီးတွေကို သတ်မှာလား၊ အမေ့ကို သတ်မှာလား၊ မသိ နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ မရေမရာ ရွပ်ထွေးပုံပန်းနေပေသည်။ စိတ် ကူးထဲတွင် ရောက်နေသည့် ဘေးရန်တွေကို လွှတ်မြောက် ချမ်းသာအောင် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောကြံစည်နေ သည်။

ထင်ရာမြင်ရာတွေ တွေးတောနေသော ပျံ့လွင့်နေသည့် အာရုံကို နှောင့်ယှက်မည့် အရာဝတ္ထုများအား ဖယ်ရှားပစ် သည်။ ဘယ်အသံမှ မကြားချင်၍ နားပိတ်ထားသည်။ ဘယ် အရာမှ မမြင်လို၍ မျက်စိမှိတ်ထားသည်။ မျက်မှောက်ထိ တွေ့မြင်ကြား သိရှိနေသည့် အာရုံများနှင့် လွတ်ကွာနေပေ၏။

အမေ့စိတ်ထဲတွင် ‘အစားများ စားရင် လင်သား ဒုက္ခ ဖြစ်မှာလား’ဟု ထင်မြင်လာလျှင် အစာကို မစားဘဲ နေလေ သည်။ အမေ့စိတ်ထဲတွင် ‘စကားများ ပြောလျှင် သားသမီး တွေများ ဒုက္ခဖြစ်မှာလား’ဟု ထင်မြင်လာလျှင် စကားကို အလျှင်းမပြောဘဲ နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိထဲတွင် မြင်လိုက်သည့်အရာကို အနက်အဓိပ္ပာယ် ကောက်လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း နားထဲ၌ ကြားလိုက်ရသည့်အသံကို အနက်အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူသည်။ အမေ့စိတ်ထဲတွင် ကြား

ဒိုင်ယာဒီ၊ ဟုမ္မရူးခေတ်၊ ဂျီစီဘီအေခေတ်ကာလပြီး
နောက်ဆုံး တွဲရေးခွဲရေးအထိ သူ သဘောကျတဲ့ဘက်က
စိတ်အား ထက်သန် ဆောင်ရွက်တယ်။
ဒီလိုဖြစ်ရတာကတော့ တောမှာ တွဲရေးဘက်က လူက
ခွဲရေးဘက်က လူကို လှံနဲ့ လိုက်ထိုးတယ်လို့ သတင်း
ကြားကြားချင်း ဒီသတင်းကြားတဲ့ အချိန်ကစပြီး မငြိမ်မသက်
ဖြစ်လာတယ်။ ကြောက်တတ် လန့်တတ် ဖြစ်လာတယ်။

လိုက်ရ မြင်လိုက်ရသည့်အထဲမှ စိုးရိမ်စရာရှိသော အဓိပ္ပာယ် တွေ ကောက်ယူထင်မြင်သွားလျှင် အိပ်ရာထဲတွင် အသက် မရှူဘဲ အောင့်ထားသည်။

‘အမေ အသက်ရှူလိုက်ပါအမေ။ ဒီလို အောင့်မထား ပါနဲ့၊ ရှူပါအမေရယ် ရှူပါ’

အမေသည် အသက်ကို မရှူဘဲ တမင်အောင့်နေသည်။ အသက်မရှူနိုင်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အောင့်ထားသည်။ အသက်ကို အတန်ကြာကြာ မရှူဘဲ ချုပ်တည်းအောင့်အည်း ထားသည့်အခါ စံစားရသော မွန်းကျပ်သည့် ဒေဝနာနှင့် အမေ့မှာ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ဖြစ်နေလေသည်။ ရင်ထဲ၌

ကျပ်ဆို့လွန်း၍ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့်လည်း ရှူ လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင် စွဲလမ်းထားသော အာရုံက မရှူရအောင် ဆွဲချုပ် ညှစ်အိတ်ထားသည်။ အမေက မရှူမိအောင် အတင်းအောင့်နေသည်။ အမေ၏ ရင်ခေါင်းထဲမှ ‘အင့်...’ဟူသော အသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာသည်။ ထိုအသံမှာ မရပ်ဘဲ တစ်ဆက်တည်း အောင့်အောင့်ကြီး မြည် ထွက်နေသော အသံကြီး ဖြစ်သည်။

‘အမေ ရှူလိုက်ပါ၊ မောမယ်၊ အမေ ရှူပါ’

အမေ့ကို တစာစာ ဝိုင်းပြောကြသည်။ အမေ့ကို ကိုင်လှုပ် ပြီး သတိပေးနေကြရာ အမေ့တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ယမ်းနေ သည်။ အမေသည် မခံမရပ်နိုင်သည့် အဆုံးကျမှ အသက်ရှူ ထုတ်လိုက်သည်။ အမေမှာ မောဟိုက်နေပေသည်။

ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်နှင့် အသက်ပြန်ရှူရင်း စုံမှိတ်ထား သည့် မျက်လုံးများဖြင့်လှန်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် မျက်တောင်များ တဖျပ်ဖျပ်ခတ် ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေသည်။

‘သတိထားပါ အမေရယ်၊ စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ။ အမေ တွေးထင်နေသလို ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အမေရဲ့။ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ အမေသာ ပင်ပန်းတာပေါ့’

‘အမေ သေချင်သေပါစေ’

အမေသည် မျက်စိများ ပြန်မှိတ်ကာ နားကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ပိတ်၍ နှုတ်က တိုးတိုးပြောသည်။

အမေသည် ပြောင်းလဲ၍ လာပြန်ပြီ။

အမေသည် တစ်အိပ် တည်း အိပ်မနေတော့ချေ။ အိပ်ရာထဲတွင် တစ်ချိန်လုံးလုံး အိပ်မနေတော့ဘဲ ထိုင်ထ၊ သွား လာနေပြန်ပေသည်။

အမေ၏ မျက်စိများသည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့် တတ်လျက် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်နှခါဟု မပြောနိုင်အောင်

အောက်ဆင်းလာလိုက်၊ အိမ်ပေါ်တက်လိုက် လုပ်နေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အမေ ဆင်းလာလျှင် မသိမသာ ကြည့်ကြရ သည်။ ရုတ်တရက် လှေကားမှ ခြေသံမကြား ဆင်းလာ တတ်ပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ပြန်တက်သွားပြန်သည်။ မြို့ထဲ တွင် အမေ နေမကောင်းဘူးဟု သတင်းဖြစ်ကာ လူအများ လာရောက် သတင်းမေးမြန်းကြသည်။

သတင်းမေးမြန်းရန် ရောက်လာသောသူမှာ အမေ အလို သောသူဖြစ်ကာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ကောင်းကောင်းပြော၍ စကားထိုင်ပြောသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက အကြောင်းများပင် စပ်မိလျှင် စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။

သည် အမေ ငယ်ရွယ်စဉ်က အကြောင်းကိုပင် မဟုတ်၊
အမေ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက အကြောင်းများကိုပင်
တတ်ရာ ပြန်ပြောသည်။

‘အဒေါ်တို့ အမေဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန်
နပ်ခါး ကြိုက်တယ်။ တစ်နေ့တော့ အိမ်ကို သူခိုး လာခိုးတာ
အဒေါ်တို့ အမေက မြင်လိုက်လို့ သူခိုး သူခိုးလို့ မြင်ထောင်ထဲ
ကုန်းအော်တာပဲ။ သူခိုး ဖမ်းမိလို့ ရုံးတင်စစ်တော့ သူခိုးက
ဦး အဒေါ်တို့ အမေနဲ့ အသိသက်သေတွေ စစ်ဆေးပြီး
သူခိုးကို အချုပ်ထဲ ပြန်ခေါ်သွားခါနီး ‘လုံမရယ်၊ နင့်သနပ်ခါး
နဲ့ သေတ္တာ ဒီလောက်တောင်ပဲ သဖြောသလား၊ အော်လိုက်
တာကတော့ ငယ်သံများပါလို့’တဲ့ သူခိုးက အဒေါ်တို့ အမေ
နဲ့ ပြောသွားသတဲ့’

သတင်းမေး လာရောက်ကြတဲ့ စဉ်သည်များက အမေ
ပြောတာ နားထောင်ပြီး ရယ်မောကြသည်။ အမေက ပြောပြီး
ပြီးနေသည်။ အမေသည် စကားကို ညင်သာစွာ ပြောတတ်
သည်။ မျက်နှာ၌ ဣန္ဒြေ အမြဲရှိသည်။ အသွင်အပြင်များမှာ
အလွန်တရာ ညက်ညောသည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်။ သိက္ခာ
ဗျတ်လောက်အောင် အမှားအယွင်း မတွေ့ကြရ။ ခါတိုင်းလိုပင်
နယ်စရာ မောစရာရှိလျှင် သွားကလေး ပေါ်ရုံလောက်သာ
ပြောသည်။ အရှက်အကြောက်နှင့် စပ်ဆိုင်သည့် မိန်းမ ဝိသရ
ဇာတ် မှန်သမျှ သတိလက်လွှတ်ခြင်း မရှိ။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင်
မြဲချက်စီ မပေါ်အောင် ထတီကို ရှည်ရှည်ဝတ်ထားသည်။
မိန်းမဝီရိ ထိုင်လျှင် အရင်အတိုင်း ခြေထောက်ကို လုံချည်
နှင့် ဆွဲဆွဲထိုင်သည်။ စိတ်က တောင်တောင်ဤဤ တခြား
သို့ ရောက်နေသော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ဟူ၍ အမြဲ ထိန်း
သိမ်းထားနိုင်တုန်းပင်။

‘မင်းတို့အမေ စိတ်နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။
အကောင်းပါတယ်’

သတင်းလာမေးသူများက သူကွယ်ရာတွင် ထင်မြင်
ဗျတ်ပေးကာ ပြန်သွားကြသည်။

အမေသည် နံနက်လင်းလျှင် ဘုရားဝတ်မပျက်။ အချိန်
မှန် ထ၊ရှိခိုးသည်။ သံဃာတော်များကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဆွမ်း
ထောင်းသည်။

အိမ်နှင့် မနီးမဝေး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံ
ကြားရပြီးနောက် သံဃာများ မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြသည်။
အမေသည် သက္ကလတ် အင်္ကျီအညို ထပ်ဝတ်ကာ ပိုးလုံချည်
နှင့်ရင်နှင့် ဝတ်ဆင်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ အိမ်တွင်
စားပွဲနှင့် တင်ထားသော ဆွမ်းဇလုံကို ကိုင်ပိုက်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်
ချွတ် ဆွမ်း ထွက်လောင်းသည်။ ဘုန်းကြီးတွေ လွန်သွား
သောအခါ ဆွမ်းဇလုံကို စားပွဲနဲ့ပေါ် ပြန်တင်ခဲ့ပြီးနောက်
အနောက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဈေးထဲက ‘ဒေါ်ဒေါ်’ လာပါ။ ထိုင်ပါဦး’ဟု ဆီး၍
ခေါ်ခေါ်ကြလျှင် ဝင်ထိုင်ပြီး အာလာပသလ္လာပ

စကားများကို ချေးချောင် ပြန်ပြောလေသည်။ အတော်ကလေး
စကားလက်ဆုံကျပြီးမှ ဆိုင်တွင်းရှိသော အဖိုးတန် ပိုးထည်
များကို စိတ်တိုင်းကျ တစ်ဆင်ပြီးတစ်ဆင် ရွေးချယ်ကာ
ဖြတ်စေပြီး အကြွေး ယူလာခဲ့သည်။

အမေက ဆိုင်က ဝယ်လာသမျှကို အိမ်သို့ ယူမလာဘဲ
သူ ပေးချင်သည့်သူကို သွား၍ ပေးလိုက်သည်။ အမေ ပေး
သော ပစ္စည်းများကို အချို့ကလည်း လာပြန်ပေးကြသည်။
အချို့မှာလည်း ယူထားကြသည်။

ကြွေးဆပ်ရဖန်များလာမှ ဆိုင်များကို ကြွေးမပေးရန်
လိုက်ပိတ်ထားရသည်။ အမေသည် အကြွေး မယူရတော့၍
အဝတ်အထည်ကောင်းများကို အမှတ်တမဲ့ အောက်က ခံဝတ်
လျက် အိမ်မှ ထွက်သွားကာ ပေးချင်သည့် သူကို ချွတ်၍
ပေးခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်နေတော့
သည်။

အမေသည် ယောက်ယက်ခတ်လာလေသည်။ အာရုံ
အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လိုက်ကာ နှမြောရမှန်း
မသိ ဖြစ်လာသည်။ ယခင်က ကြောက်သည့်စိတ်၊ လန့်သည့်
စိတ် ဖြစ်နေရာတွင် ပေးချင်ကမ်းချင်စိတ်ပါ ဖြစ်လာပြန်ပေ
သည်။

တစ်နှစ်တာ၏ ဥတုသုံးပါးတွင် မိုးဥတု၌သာ အမေကို
အိပ်ရာထဲ၌ တစ်မိုးတွင်းလုံး တွေ့မြင်ရသည်။ မိုးမှာ မပြတ်
မပြတ် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းချ၍ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေကာ
အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ဘဲ အအိပ်အနေ များနေလေသည်။ မိုးကုန်
၍ ဆောင်းဝင်လာသည်နှင့် အမေမှာ သွက်လက်လှုပ်ရှား
ထကြွနေလေသည်။

အမေသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် ပိုးစောင်ကလေးကို
မြဲကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာသည်။ မှန်သေတ္တာ
နှစ်ဘူးကို ထပ်ကာ ပိုက်လျက် လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်
ပြီး တစ်ထစ် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဆင်းလာသည်။

အမေမှာ အသက် ၅၀ နီးသော်လည်း ရုပ်ရည် အင်မတန်
တင်သည်။ အစားမမှန် အအိပ်မမှန် ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ
ဖြစ်နေလျက်နှင့် ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ဖြစ်မှန်း မသိနိုင်
အောင် ဆောင်ထားနိုင်သည့် စွမ်းအား ရှိသည်။ ရုပ်လက္ခဏာ
အမူအရာများမှာ နဂို ပင်ကိုဟန်အတိုင်းလိုလိုပင်။

လှေကားခြေရင်းက ရပ်လျက် အမေကို စောင့်ဆိုင်းပြီး၊
မော့ကြည့်နေရင်း အမေ၏ တင့်တယ်သော ကျက်သရေကို
တွေ့မြင်ရသည်။

နူးညံ့ဖြူဆွတ်သော အသားအရေ၊ နီးမြန်းသော နှုတ်ခမ်း၊
ဖြောင့်တန်းသော နှုတ်ခမ်း၊ ထက်မြက်စူးရှသည့် မျက်လုံး၊
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မြင့်မားနေသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်
ထည်တွင် ပိုးအင်္ကျီ၊ ယောင်လုံချည် အသစ်စက်စက်နှင့် ပိုး
စောင်အဖြူကို ရွရွကလေး မြဲလွှမ်းထားသည်မှာ အသား

အရွယ်နှင့် မဟပ်မိအောင် အယဉ်ဆုံး၊ ဣန္ဒြေအရဆုံး၊ တင့်တယ် ခံ့ညား လှပလျက် ရှိသည်။

‘အမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘယ်ကိုတုံး အမေရဲ့’

လှေကားရင်းမှ နေလျက် တိုင်ပွတ်လုံးဘု နှစ်ခုကို လက် များနှင့် လှမ်းကာထားသောကြောင့် အမေလည်း ရပ်တန့်နေ သည်။

‘ဒီမုန့်သေတ္တာဘူးတွေကို ဘယ်ယူသွားမလို့လဲ အမေရဲ့’

သိချင်စောကြောင့် မုန့်သေတ္တာဘူးများကို လှမ်းကိုင်လိုက် ရာ အမေသည် အထိမခံဘဲ ပုံးများကို တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ထား ရင်း ‘ဖယ်စမ်းပါ၊ အမေ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားမလို့ပါ’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းဆင်းလိုက်သည်။

‘အမေ အရင်ကလို အိပ်ရာထဲ အိပ်နေတာက ကောင်းပါ သေးတယ်။ ဟိုထွက်သွား၊ ဒီထွက်သွားနဲ့ မကောင်းပါဘူး အမေရဲ့၊ ညနေမှ သွားပါနော်’

သမီး စကားကို အမေက နားထောင်ရရှိ၊ မရှိသော မျက်နှာမျိုး တင်းတင်းထားကာ လှေကားရင်းရှိ ထီးစင်မှ ပုသိမ်ထီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ‘ဖွင့်လိုက်စမ်း’ ဟု ခိုင်းသည်။

အသံမှာ မိခင်၏ အုပ်စိုးသော အသံမျိုးဖြစ်၍ ထီးကို ဖွင့်ပြီး ရှိရှိသေသေ လှမ်းပေးလိုက်ရသည်။

အမေသည် တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ပုသိမ်ထီး ကို စိုးလျက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားလေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အမေ သွားလျှင် စောင် မတင်ဘဲ သွားရိုးသွားစဉ် မရှိပေ။ လှူဖွယ်ဝတ္ထု တစ်ခုခု မပါဘဲနှင့်

သူတို့ဟာ လင်တွေ သတ်၊ ဂူတွေ သတ်ပြီး
သွေးပျက် စိတ်နောက်သွားလို့ ဒီမှာကုဖို့ ပိုပြီး ပျောက်တော့
ဒီမှာပဲ ပြန်ပြီး ထောင်ချထားတဲ့ နှစ်ကြီးသမားတွေဖြစ်ကြောင်း
ဆရာဝန်က ပြောပြ၍ သိရသည်။ အကျဉ်းသမားမတွေ့၏
မျက်နှာများက ကြမ်းတမ်းခက်တရော်ကာ မထီမဲ့မြင်
အမူအရာများ တွေ့ရသည်

လည်း မသွားတတ်။ အဝတ်အစားလည်း လဲဖယ်ပြီး သွား တတ်သည်။ တခြား သွားမည့်အစား ဘုန်းကြီးကျောင်း သွား တာကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရသည်။ အမေအတွက် ကျောင်းက သာလျှင် ချမ်းသာရာ၊ အေးငြိမ်းရာ ဖြစ်စေနိုင်မည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

အမေသည် အတန်ကြာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ‘အမေ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ခဲ့သလား’ ဟု ဆီးမေးကြည့်သည်။ အမေ သည် စကား ပြန်မပြောဘဲ ထီးကိုသာ လှမ်းပေးကာ အပေါ်သို့ တန်းတက်သွားသည်။ အပေါ် မရောက်ခင် လှေကား တစ်ဝက် လောက်က ပြန်လှည့်ဆင်းလာပြန်သည်။

‘အမေ ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

အမေသည် ဘာမှန်းမသိ စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိပြန်၏။ အမေခေါင်းထဲ၌ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို ရှာဖွေကြည့်သည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ပြန်တက်သွား သည်။

အမေသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေချထိုင်ကာ ငေးငိုင်နေ သည်။ အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ကာ ခြေရင်းက သေတ္တာ ပေါ်တွင် ပုံတင်ထားသည်။

‘အမေ ဆေးသောက်ပါ’

အမေသည် ထိုဆေးခွက်ကို လှမ်းယူကာ မသောက်ဘဲ ကိုင်ထားသည်။ အဝတ်များကို သွားဆွဲခေါက်ရင်း ‘သောသ် ပါအမေ’ ဟု လှမ်းပြောရသည်။ အမေမှာ ဆေးခွက်ကို ကိုင် ကာ ငေးမော စဉ်းစားနေသည်။

ပိုးအင်္ကျီကို ခေါက်ရန် ဆွဲယူလိုက်သည့်အခါ သောသ် ကြားရသည်။ အိတ်ထဲက သော့ကို နှိုက်ယူကြည့်လိုက်ရာ မျက်စိများ ပြာသွားသည်။ သော့ကို ယူလျက် အခန်းထဲထဲ ပြေးလွှား၍ ထွက်ခဲ့ကာ ခေါင်းရင်းခန်းသို့ ဝင်ပြေးသည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကာ မီးခံသေတ္တာကို သော့နှင့် ဖွင့်လိုက် ရာ အခေါက်လိုက် ထပ်ထားသည့် ရာတန်စက္ကူများမှာ သေတ္တာထဲတွင် မရှိတော့။

‘အမေ သေတ္တာထဲက ငွေတွေကို ခုန ဘယ်သူ့ကို သွား ပေးသလဲ အမေ၊ သမီး ရေချိုးတုန်းက သော့ကို မှန်ခုံအံ့ဆွဲ ထဲမှာ ထားတာ။ အခုတော့ အမေအိတ်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ ငွေတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ပြောပါ အမေ၊ ဘယ်သူ့ကို အမေ ပေးခဲ့သလဲ’

အမေသည် ငိုင်နေလေ သည်။

‘မုန့်သေတ္တာဘူးတွေထဲ ထည့်ယူသွားတယ် မဟုတ် လား အမေရဲ့၊ ပြောပါ အမေ ရယ်...ပြောပါ’

အမေအား အသက်မရှူ ဘဲ တဖွဖွ စစ်မေးကြည့်သည်။

အမေလက်ကို ကိုင်လှုပ်ရင်း အကြိမ်ကြိမ် မေးကြည့်သည်။ အမေကား ခေါင်းထဲတွင် အတိုင်းမသိ နောက်ကျီ ခွပ်ထွေးသွား သည်။ မရမက အတင်းမေးနေခြင်းကို ပြောလည်း ပြောချင် သည်။ မပြောလည်း မပြောနိုင်။ ဘယ်လိုများ ဒီအဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု မသိအောင် စိတ်ရှုပ်သွားကာ မျက်ရည်များ ပင် လည်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆိတ်ဆိတ်မနေတော့ ဘဲ ‘သွားစမ်းဟယ်’ ဟု ပြောချလိုက်သည်။

အမေသည် စိတ်တိုကာ ခက်ထန်လာသည်။ အမေအား စိတ်ထင်သလို ပေးချင်တိုင်း မေးနိုင်အောင်

အိပ်တည်းလိုက်ကြခြင်းကြောင့် ခက်ထန်နေသည်။ ခက်ထန် နှုတ်၍ ကျေနပ်အောင် ၅ ကျပ် ၁၀ ကျပ်ပေးလျှင် 'နင့်အဖေ ခို ပြောလိုက်စမ်း၊ ငါ့ကို ၅ ကျပ် ၁၀ ကျပ် ပေးရအောင် ဘုရားမယား၊ တရုတ်မယား မဟုတ်ဘူး'ဟု ဒေါသဖြစ်စွာနှင့် နှုတ်များကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကြဲပစ်လိုက်သည်။ အမေမှာ အိပ်သူကိုမှ ကြည့်လိုမရဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခက်ထန် ထဲ သုန်မှုန်လာတော့သည်။ အစာကိုလည်း ကောင်းကောင်း မစား၊ ကောင်းကောင်းလည်း မအိပ်။ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် ညည်းကျပ်ခြင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

အမေက အိမ်သားများကို ပိပိရိုရို ချောင်းတတ်သည်။ အမေအား အလစ်မပေးဝံ့ကြ။ အမေ မသိအောင် ဖွတ်ကြ ညည်းကြ လုပ်သမျှ အမေ သိသွားတာချည်း ဖြစ်သည်။ အမေ ဘယ်ရာတွင် အမေအကြောင်း ပြောနေကြလျှင် အမေမှာ ဘယ် အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိ နောက်တွင် ရောက်နေသည်။ အိပ်အက်ခတ်ပြီး ဘာဆိုတာ တစ်ချက်တည်း သိနိုင်သည်။ အမေသည် နဂိုကထက်ပင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လာသည်။ နှုတ်ထက်မြက်လာသည်။ နားပါးလာသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ချလျက် အိမ်တွင် အပ်ကျတာကအစ အမေ သိနိုင်၍ အံ့ဩရ သည်။

အမေ၏ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသကြ၏။ ဆရာများကို ကောင်းတယ်ဆို ခေါ်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် နည်းမျိုးစုံ ကုကြသော်လည်း အမေ၏ အခြေအနေမှာ ထူးခြား ကောင်းမွန်ခြင်း မဖြစ်လာ။

အမေသည် အတိုင်းမသိ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာလျှင် ဟိုနား နီနား ထွက်သွားသည်။ အမေ့စိတ်တွင် ပူပန်ကြောင့်ကြ ပြီးလာပြန်လျှင် အိပ်ရာထဲက မထတော့။ အိပ်ရာထဲတွင် အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ဆုံကာ ပင်ပန်းကြီးစွာ တိုက်နေလေသည်။ မရှိသော ဘေးရန်ကို ကြုံကြုံဖန်ဖန် တွေးကြောက်သည်။ အမေက တောင်ထင် မြောက်ထင်နှင့် ပြောလျှင် 'အမေထင် သလို ရန်မရှိပါဘူး'ဟု မကြောင့်ကြရန် ပျောင်းပျောက်လည်း မှားဝင်။

'အမေ့ကို ငွေတစ်သောင်း ပေးပါ။ အမေ လျှူလိုက်မယ်၊ အလုံး အားလုံး ကောင်းအောင် ပေးပါ။ ငွေတစ်သောင်း'

အမေသည် ငွေတစ်သောင်းကို မရမက တောင်းနေ သည်။ အမေတောင်းသည့် ငွေကို မပေး၍ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တခုခု တပူပူ ဖြစ်နေသည်။ ငွေမရလျှင် ရောဂါတိုး ကာ ယခုထက် ဆိုးဝါးလာမည်လားဟု စိုးရိမ်လာကြသည်။ အမေမှာ ငွေတစ်သောင်းသာ နေ့ရှိသရွေ့ တောင်းနေတော့ သည်။

'ရန်ကုန်မှာ စိတ္တစဆေးရုံဟာ အင်မတန် ကောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ကုကြည့်ရင် ပျောက်သွားမှာပဲ'ဟု မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အကြံပေးသည်။ အမေမှာ အမေအား မပို့ရက်ကာ ဒီအတိုင်းပင် အလိုလိုက်လျက် ဆရာများနှင့် ကုသသည်။

အမေမှာ တောင်းသည့်ငွေကို မရ၍ အစာမစား၊ အိပ်ရာ က မထ၊ ငွေရအောင် ကြံစည်နေလေရာ အမေ့ကို လန်ကြေရ သည်။ အမေ့ကို ကြောက်နေကြရ၍ စိတ္တစဆေးရုံ၌ ကုသ ကြည့်ရအောင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတော့သည်။ အမေ့ကို ဆေးရုံသို့ သွားကုရန် ပြောကြသည်။

'ဘာဖြစ်နေလို့ သွားရမှာလဲ၊ မသွားပါဘူး'ဟု အမေက ငြင်းဆန်နေသည်။ 'ငွေတစ်သောင်းသာ ခုနေပေး၊ နေကောင်း မယ်'ဆိုကာ ငွေကိုသာ တတောင်းတည်း တောင်းနေသည်။

အမေက 'ဆေးရုံက ဆရာဝန်နှင့် ပြကြည့်ဖို့ ခဏ ရန်ကုန် လိုက်လျှင် အပြန်ကို ငွေတစ်သောင်း ပေးပါမည်'ဟု ပြော ကြည့်သည်။

'ဆေးရုံ တက်နေရမှာလား၊ တက်နေရရင်တော့ မသွား ဘူး'

'ဆေးရုံ အကြာကြီး တက်မနေရပါဘူး၊ ဆရာဝန်နဲ့ စမ်းသပ်ပြီး ဆေးဝါးစား၊ မသကာကြာလှ လေးငါးဆယ် ရက်ပေါ့။ ပြန်လာတော့ ငွေတစ်သောင်း ပေးပါမယ်'

'ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားနေရမှာလား'

'သမီးကိုပါ ခေါ်သွားပြီး သမီးနဲ့ နှစ်ယောက် နေကြပေါ့' အမေသည် သုံးလေးရက် စဉ်းစားနေပြီးမှ 'ငွေတစ် သောင်းပေးရင် သွားမယ်'

ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

ရန်ကုန်တံတားလေး စိတ္တစဆေးရုံကား ရှိမှန်းသာ ကြား ဖူးကြသည်။ ဆေးရုံအကြောင်းကိုကား မသိကြ။ ဆေးရုံသွား ရန် စီစဉ်သည့်အခါ အမေမှာ အလုပ်က ခွင့်ရက်ခံတာ မရပေ။ အဖေ လိုက်မပို့လျှင်လည်း မဖြစ်။ အမေအား ဆေးရုံသို့ ပို့မည့်အရေးတွင် အကြံခက်နေကြပြန်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီက စနေနေ့ည သင်္ဘောနဲ့ လိုက် မယ်။ ရန်ကုန်ကို တနင်္ဂနွေမနက်ရောက်၊ အဲဒီနေ့ပဲ အမေ့ကို ဆေးရုံတင်ပြီး ညသင်္ဘောနဲ့ ပြန်လိုက်လာရင် ဒီမှာ တနင်္လာနေ့ မနက် အလုပ်ဆင်းနိုင်တယ်'ဟု အဖေက စီမံလေသည်။

ဘယ်လောက် ကြာအောင် ဆေးရုံတွင် အမေ နေရမည် ကိုလည်း မသိကြ။ ရက်ရှည်လများအတွက် အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထည့်ယူရသည်။ ဆေးရုံ၌ အမေ့ကို ထားပစ်ခဲ့ရ မည့်အကြောင်း မရိပ်မိအောင် တိတ်တိတ် ကျိတ်စီစဉ်ကြ သည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းခါနီးတွင် ဆေးရုံသတင်းကို သိရပြန်သည်။ နယ်မှ ဆရာဝန်နှင့် မြို့ပိုင်တို့၏ စိတ်နောက် ကြောင်း ထောက်ခံချက် လက်မှတ်ပါမှ လက်ခံသည်ဟု သိရ ၍ အပြေးအလွှား တောင်းယူခဲ့ကြရသေးသည်။

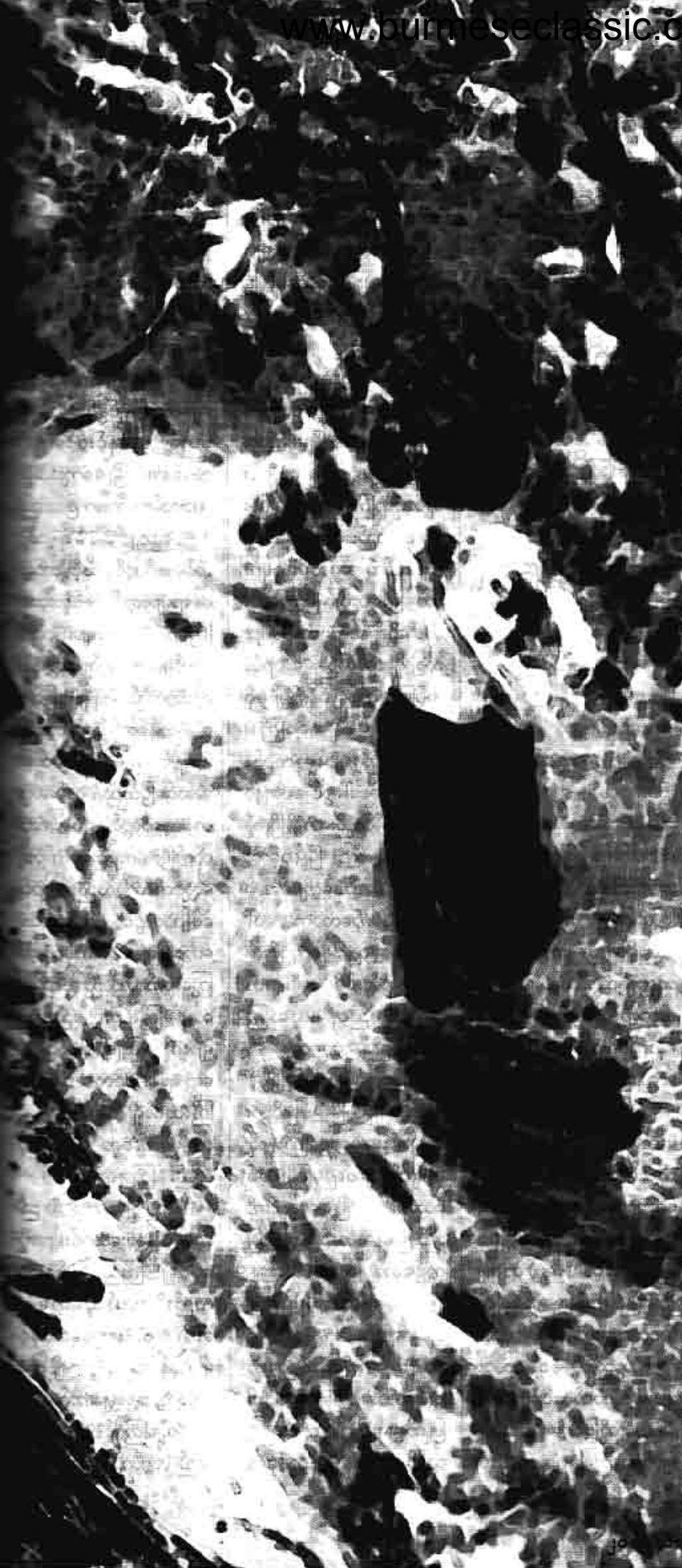
□

သင်္ဘောကြီး၏ ခေါင်းတိုင်မှ ဥဩသံ ပျောက်သွားပြီး နောက် စက်သံပါ တဖြည်းဖြည်း ရပ်သွား၍ မှန်ပြတင်းမှ အပြင်သို့ ထကြည့်လိုက်ရာ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်အောင် နှင်းများ ပိတ်ဖုံးနေသည်။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ မြစ်ရေကို

စာမျက်နှာ (၁၇၀)သို့...

အမည်

ပဉ္စလင်မြင်ကွင်း

၁။
ကျွန်တော်တို့
ဆက်ပြီးလေးမယ်
ပြီးအထက်တန်း
ကျောင်းတွင်
သုံးကြိမ်မြောက်
ဆရာကန်တော့ပွဲ
ကျင်းပမည့်အကြောင်းကို
သက်နိုင်က ကျွန်တော်ဆီ
ဖုန်းလွှမ်းဆက်သည်။
‘မင်း ဖြစ်နိုင်ရင်
လာခဲ့ပါကွာ၊
ကိုယ့်ငယ်ဆရာတွေကို
ကန်တော့ရတာပေါ့။
အရင်နှစ်တွေတုန်းကလည်း
မင်းကို မိတ်ဦးမလို့ပဲ။
ငါပေမဲ့ မင်းက
မလေးရှား ရောက်နေလို့
အဆက်အသွယ်မှ
မရတာကိုး။ အခုတောင်
မင်းဖုန်းနံပါတ်ကို
အေးဟန်ဆီက ရထားလို့’
‘ဘယ်နေ့လဲ
သုငယ်ချင်း’ဟု
ကျင်းပမည့်ရက်ကို
ကျွန်တော် အတိအကျ
မေးလိုက်သည်။
‘တပေါင်းလပြည့်နေ့ပဲကွ။
မတ်လ(…)ရက် ကျမယ်။
ကန်တော့မယ့်အချိန်က
မနက် ၁၀ နာရီကွ။
မင်း ဖြစ်နိုင်ရင်
စောစောလာခဲ့ပါကွာ။
လုံလုံဝေကလည်း
မင်းကို တွေ့ချင်နေတာ’
‘ကောင်းပြီ သုငယ်ချင်း၊
ငါ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်။
ငါ အလှူငွေ
ငါးသောင်းထည့်မယ်၊
လောလောဆယ်
မင်း ဧကစိုက်ထား’ဟု
ကျွန်တော်
ဝန်ခံကတိပြုလိုက်သည်။

သက်နိုင်ရော လဲ့လဲ့ဝေပါ
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး
သူတို့အိမ်ထောင်သက်တောင်
နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိတော့မည်ဟု
သိရ၏။ လဲ့လဲ့ဝေက မြို့မ
ကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြ
ဆရာမအဖြစ် ပြန်၍ အမှုထမ်း
ဆောင်နေ၏။

□

J

ကျွန်တော့် ဇာတိမြို့
ကလေးမှာ အထက်တန်း
ကျောင်းဟူ၍ တစ်ကျောင်းပဲ
ရှိသည်။ ထိုကျောင်းတွင်
သူငယ်တန်းမှနေ ဆယ်တန်း
အထိ ကျွန်တော် ကျောင်း
တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆယ်တန်း
အောင်တော့လည်း ထို
ကျောင်းမှပဲ အောင်မြင်ခဲ့
သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်
တို့ မိသားစုလိုက် မြို့ကလေး
၏ ရင်ခွင်မှ စွန့်ခွာပြီး ရန်ကုန်
မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။
ထိုမှတစ်ဖန် တက္ကသိုလ်
လေးနှစ်တက်ပြီး ဘွဲ့တစ်ခုရ၊
ဘွဲ့ရပြီးတော့ မလေးရှားသို့
ငါးနှစ်နီးပါး ထွက်ပြီး အလုပ်
လုပ်သဖြင့် မြို့ကလေးနှင့်
ကျွန်တော်သည် သူစိမ်းပြင်
ပြင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အခုတော့ ဆရာ ကန်
တော့ပွဲကို အကြောင်းပြု၍
မြို့ကလေးနှင့် ပြန်လည်ဆုံ
စည်းရန် အကြောင်းတရား
တစ်ခုက ဖန်လာခဲ့ပြီ။ မြို့
ကလေးအကြောင်းကို တွေး
တောမိရင်း ကျွန်တော် တက်
ရောက်ခဲ့စဉ်အခါက မြို့မ
အထက်တန်းကျောင်း၏ပုံရိပ်
တွေကလည်း ကျွန်တော်၏
စိတ်အာရုံထဲသို့ ထက်ကြပ်
မကွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

မြို့မ အထက် တန်း

ကျောင်းရှေ့
မျက်နှာစာတွင်
စိတန်း
စိုက်ပျိုးထားသော
ခရေပင်များ
သည်လည်း
မရှိတော့
ခရေပင်တွေ၏
နေရာတွင်
ဈေးသိုင်တန်း
တွေက
အစီအရီ
နေရာယူနေကြပြီ

ကျောင်းက မြို့ကလေး၏
အဝင် ဥပစာလမ်းမှာ ဝင်ဝင်
ကြားကြား နံနံထည်ထည်
တည်ရှိသည်။ ကျောင်း၏ ပုံ
သဏ္ဌာန်က မူလက အင်္ဂလိပ်
အက္ခရာ 'တီ'ပုံ ရှိသော်လည်း
နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းသား
အရေအတွက် များပြားလာ
သဖြင့် တိုးချဲ့ဆောင်များ
ဆောက်လုပ်ရာသဖြင့် 'အီး'ပုံ
သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။
ကျောင်းအဝင်အဝ လမ်းဘေး
ဝဲယာတွင် ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်
ကြီးများက စနစ်တကျ
စီတန်းပေါက်ရောက်နေပြီး
အပင်တွေအောက်မှာ ကျောင်း
သားတွေထိုင်ဖို့ ခုံတန်းလျား
များ ဆောက်လုပ်ပေးထား
သည်။ ထို့ပြင် ကျောင်းရှေ့
မျက်နှာစာ ခြံစည်းရိုးတစ်

လျှောက်တွင်လည်း ခရေပင်
ပျိုးများက စီတန်းလျက်ရှိ၏။
ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးကျော်
ခေါင်လက်ထက်က စိုက်ပျိုး
ပေးသွားသော ခရေပင်များ
ပင် ဖြစ်၏။ နောက်ပေး ခြံ
စည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင်လည်း
ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၊ ပျဉ်းမပင်
ကြီးများ ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း
သားဘဝတန်းက မြို့မကျောင်း
သို့ တာဝန်ကျသည့် ကျောင်း
အုပ်ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီး
များကလည်း တခြားဒေသမှ
လာရောက် အမှုထမ်းသူများ
သာ ဖြစ်သည်။ မြို့ကလေး
ဇာတိဆို၍ ဆရာ၊ ဆရာမများ
သာ ရှိသော်လည်း ကျောင်း
အုပ်ကြီး တစ်ယောက်မျှ မရှိ
သေးပေ။ ထိုဆရာကြီး၊
ဆရာမကြီးများကလည်း
ကျောင်းအပေါ်တွင် စေတနာ
ထားသော်လည်း တချို့မြို့သူ
မြို့သားများက မြို့ကလေး
ဇာတိ ဒေသခံကျောင်းအုပ်
တစ်ယောက်လောက် ပေါ်
ထွန်းလာခဲ့လျှင် ကျောင်း၏
ဂုဏ်ရောင် ပိုမို လင်းလက်
လာလိမ့်မည်ဟု ယူဆကြ
သေးသည်။ အခုတော့ နှစ်
ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်
သဖြင့် ကိုယ့်မြို့ ဇာတိပွား
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး(သို့
မဟုတ်) ဆရာမကြီးတစ်
ယောက်ဖြင့် မြို့မကျောင်းကို
အုပ်ချုပ်နေလောက်ပြီဟုလည်း
ကျွန်တော် တွေးမိသေး၏။

တပေါင်းလပြည့်နေ့
သို့ ရောက်တော့ နံနက် ၇
နာရီလောက်ကတည်းက
ကျွန်တော်၏ ပရိဘောဂကား
မြို့ကလေးဖြင့် မြို့ကလေးသို့
ထွက်လာခဲ့၏။ ရန်ကုန်မှနေ

၍ မြို့ကလေးသို့ အနည်းငယ်
နှစ်နာရီခန့်တော့ မောင်းရေ
လိမ့်မည်။ အလျင်စလိုထိုး
မဟုတ်၍လည်း ကားထဲ
တစ်နာရီ ကီးလိုမီတာ ခြောက်
ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ မှန်မှန်
သာ မောင်းလာခဲ့သည်။ ထို
နာရီကျော်တော့မှ ကျွန်တော်
၏ ကားမြို့ကလေးသည် မြို့
ကလေး၏ ရင်ခွင်အတွင်းသို့
စတင် ချင်းနင်းဝင်ရောက်
လာခဲ့၏။ မြို့မကျောင်းထဲ
ကားလမ်းမဘေးမှာ ဖြစ်သည်။

ကျောင်း ၁ ရေ . သို့
အရောက်တွင် သင့်တော်ရာ
နေရာများတွင် ရပ်နားထား
ကြသော ကားများ၊ ဆိုင်
ကယ်များကိုလည်း တွေ့ရပြီး
လူတွေလည်း ရုံးစုရုံးစု ဖြစ်နေ
၏။ ကျွန်တော်သည် ကားထဲ
ကျောင်းရှေ့ မလှမ်းမကမ်း
အဆင်ပြေသည့် လမ်းဘေး
တစ်နေရာတွင် ရပ်နားထား
လိုက်ပြီး ကျောင်းပေါက်တံသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ကျောင်း
ပေါက်ဝတွင် ကျောင်းသား
ဟောင်းများက ကန်တော့
ကြရောက်လာသည့် ဆရာကြီး၊
ဆရာမကြီးများ၊ ဧည့်သည်
များကို ကြိုဆိုနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်
ကြီးထက်ရှိ အသံချဲ့စက်ဆီ
က 'မြတ်ဆရာ' သီချင်းကို
လည်း ကြားရ၏။

ကျွန် တော် သည်
ကျောင်းသားဟောင်းများကို
ဝေဝဲ၍ ကြည့်လိုက်တော့
လည်း ဘယ်သူတွေမှန်း
မသိတော့။ ကျွန်တော်နှင့်
မျက်မှန်းတန်းမီသူဟူ၍ တစ်
ယောက်တလေမျှတောင် မတွေ့
ရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
သည် လက်ကိုင်ဖုန်းကို ထုတ်

အိမ်ပြီး သက်နိုင်ဆီသို့ လှမ်း
ဆက်ရန် ဟန်ပြင်နေဆဲမှာပင်-
‘မောင်မောင်၊ လာ...
ဆ’ဆိုသော အသံနှင့်အတူ
အမြဲအိမ်မီး ကျောင်းဝတ်စုံ
ဆင်ဆင်ထားသော ဆရာမ
အိမ်ယောက်က လှမ်းခေါ်
သည်။ ကျွန်တော် သေချာစွာ
အိမ်ကြည့်နေဆဲမှာပင်-
‘ငါပါဟဲ့ လဲ့လဲ့ဝေပါ။
အိမ်ထဲလည်း ငါ့ကို မမှတ်မိ
ဘူးလား’ဟု ပြောတော့
ကျွန်တော် လဲ့လဲ့ဝေကို
အိမ်မိတော့သည်။ လဲ့လဲ့ဝေ
ခပ်မိုင့်မိုင့် ဖြစ်နေပြီ။
‘သက်နိုင် ဟောလ်ခန်း
ဆရာတို့ကယ်။ လာ ငါ့ချောက်
အိမ်ခံ’ဟု ဆိုကာ လဲ့လဲ့ဝေ
ကျွန်တော်ကို ဦးဆောင်
ခေါ်သွား၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်
တော် ဟောလ်ခန်းထဲသို့
ဆရာတော့ သက်နိုင်က
ဆရာကြီး ဦးဘိုးဖြူနှင့် စကား
ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် နှုတ်
ဆက်သော်လည်း ဆရာကြီး
ကျွန်တော်ကို ကောင်း
ဆောင်းမှတ်မိဟန် မတူ
ဘူး။ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်
အဖြူဖြူပြီး တုတ်ကောက်
ပြီးတစ်ချောင်းနှင့်။ ဆရာ
ကြီးက ကျွန်တော် တစ်တန်း
ဆက်တန်းက အတန်းပိုင်
ဆရာကြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
အို့ သူငယ်တန်းတုန်းက
ဆရာကြီး ဒေါ်သင်းကြည်
ဆရာ ဆုံးပါးသွားပြီဟု သိ
ရ၏။
‘ငါ မင်း လာတောင်
ဆရာမလားလို့’
သက်နိုင်က ပြောတော့
‘ငါ ကတိပေးပြီးပြီပဲကွာ။
ဆရာမပါ’ဟု ကျွန်တော်

ပြန်ပြောလိုက်သည်။
‘တို့ဘက်ချီက လူတွေ
သိပ်မလာကြဘူး။ ယောက်ျား
လေးတွေ မြို့မှာမရှိကြတာ
လည်း ပါတာပေါ့ကွာ။
ဖြူဖြူခိုင်တို့ အုပ်စုကတော့
ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့ နေရာမှာ’
ထို့နောက် ဆယ်နာရီထိုး
သောအခါ ဆရာကန်တော့ပွဲ
အခမ်းအနား စတင်တော့
သည်။ မြို့မကျောင်းတွင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည့်
လက်လှမ်းမီရာ အသက်
ခြောက်ဆယ်ကျော် ဆရာ
ကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို အပူ
ခေါ်ခရန် ဖိတ်ကြားထားခြင်း
ဖြစ်၏။ ဆရာတစ်ယောက်ကို
ငွေကျပ် သုံးသောင်းနှုန်းဖြင့်
ကန်တော့နိုင်ပြီး စုစုပေါင်း
အယောက်သုံးဆယ်ကျော်
တက်ရောက်သည်ကိုလည်း
ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။
ထို့နောက် ကန်တော့ခံ ဆရာ
ကြီး၊ ဆရာမကြီးများကိုယ်
စား ဆရာကြီး ဦးဘိုးဖြူကပဲ
ကျေးဇူးတင် ဆုံးမကြပါဒ
စကား ပြန်ပြောသည်။ ဆရာ
ကြီး၏ ဆုံးမစကားထဲ၌ မိမိ
ထက် တပည့်များက ပညာ၊
ဥစ္စာ မညံ့မျှပင် သာစေကာမူ
မနာလိုစိတ် မဖြစ်ဘဲ မုဒိတာ
စိတ် အမြဲဖြစ်ကြောင်းတို့ကို
ပါ ထည့်သွင်းပြောကြားသွား
ခဲ့သည်။
ဆရာများကို ကန်တော့
ပြီးသည့်နောက် နေ့လယ်စာ
တည်ခင်း ဧည့်ခံသည်။
ဆရာတွေ သုံးဆောင်ပြီးတော့
မှ ကျောင်းသားဟောင်းများ
စားကြရ၏။ ကြက်သား ဘူး
သီးချက်၊ ငါးခြောက်ထောင်း
ကြော်၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ ငါးပိ
ရည် တို့စရာတို့နှင့် ထမင်း

စားရသည်မှာ မြန်လှ၏။
ထမင်းစားရင်း တစ်တန်းတည်း
တက်ခဲ့သော သီသီမိုး၊ ခင်ခင်
ဇော်၊ ဖြူဖြူခိုင်တို့နှင့်လည်း
ပြန်တွေ့ရ၏။ သူတို့အကုန်
လုံး အိမ်ထောင်သည်တွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီး ခါးတုတ်သည့်
သူကတုတ်၊ ဗိုက်ပူသည့်သူ
က ပူကုန်ပြီ။ ထမင်းစားပြီး
သည့်နောက် ကျွန်တော်သည်
ဗိုက်နည်းနည်း လေးသွား
သဖြင့် ကျောင်းထဲမှာ ခေတ္တ
ခဏ လှည့်လည်လမ်းလျှောက်
ဖြစ်သည်။
ကျောင်းသို့ စရောက်
ခါစတုန်းက ဆရာကန်တော့ပွဲ
သို့ စိတ်ရောက်နေသဖြင့်
ကျောင်းခြံဝင်းကို ကျွန်တော်
သတိမထားမိ။ အပေါ်သွား
ချင်သဖြင့် ကျောင်းအိမ်သာ
ဘက်သို့ လျှောက်လာတော့မှ
အရင်တုန်းက ယောက်ျား
လေး အိမ်သာအနားမှာ ကုက္ကို
ပင်ကြီး နှစ်ပင်ရှိသော်လည်း
အခု တစ်ပင်မျှ မရှိတော့။
ကျောင်းနောက်ဖေး ခြံစည်း
ရိုးတွင်ရှိသော ကုက္ကိုပင်ကြီး
များ၊ ပျဉ်းမပင်တွေ၊ လက်ပံ
ပင်တွေကိုလည်း မတွေ့ရ
တော့။ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်
လုံး မည်သည့်အပင်မျှ မရှိဘဲ
ရှင်းလင်းနေသည်။ ထို့ပြင်
ကျောင်းရှေ့မျက်နှာစာတွင်
စီတန်းစိုက်ပျိုးထားသော
ခရေပင်များသည်လည်း မရှိ
တော့။ ခရေပင်တွေ၏ နေရာ
တွင် ဈေးဆိုင်တန်းတွေက
အစီအရီ နေရာယူနေကြပြီ။
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား
ဘဝတုန်းက ဘောလုံးကန်ခဲ့
သော ကျောင်းဘောလုံးကွင်း
နေရာသည်လည်း ဈေးဆိုင်
များ၏ နေရာယူမှုကြောင့်

ပျောက်ကွယ်နေပြီ။ နှစ်ပေါင်း
ဆယ် ငါးနှစ်အတွင်းမှာ
ကျောင်းခြံဝင်းကြီး ဘာဖြစ်
လို့ ဒီလောက် ပြောင်းလဲသွား
ရတာလဲ။
□
၃။
ဆရာကန်တော့ပွဲပြီး
တော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့
ချက်ချင်း မပြန်ဖြစ်ဘဲ
သက်နိုင်တို့အိမ်မှာ တစ်ည
တည်းခိုဖြစ်သည်။ ညဘက်
တွင် တော်တော်နှင့် မအိပ်
ဖြစ်ဘဲ သူတို့ခန်းမောင်နှံနှင့်
ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့
ဖွယ်များကို ပြောဆိုဖြစ်ကြ
သည်။ အတိတ်မှ ပုံရိပ်တချို့
သည်လည်း ပစ္စုပ္ပန် ပုံဖမ်း
ကားချပ်၌ လာရောက် ထင်
ဟပ်လာသည်။
‘နောက်နှစ် ဆရာကန်တော့
ပွဲလည်း လာဖြစ်အောင် ကြိုး
စားပေါ့ကွာ’
သက် ၁၆ နှစ် စကား
ကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ထိုစဉ်
နေ့လယ်ခင်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရ
သော ကျောင်းခြံဝင်းထဲရှိ
သစ်ပင်တွေ ကင်းမဲ့နေသည့်
မြင်ကွင်းက မျက်လုံးထဲတွင်
ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဖျတ်ခနဲ
ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်
မေးလိုက်သည်။
‘နေမင်းပါဦးကွာ၊ ငါ
မင်းတို့ကို မေးရဦးမယ်။ တို့
ကျောင်းခြံဝင်းမှာ ခရေပင်
တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။
နောက်ပြီး ကျောင်းခြံစည်းရိုး
စပ်က ကုက္ကိုပင်တွေ၊ ပျဉ်းမ
ပင်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’
ထိုအခါ သက်နိုင်က
သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်သည်။

‘ဝေပ ရှင်းပြလိုက်ပါကွာ’

လဲ့လဲ့ဝေက ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း...

‘ဒီလို သူငယ်ချင်းရေ၊ နင်ပြောတဲ့ အဲဒီသစ်ပင်တွေက တို့ကျောင်းမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်အထိ ရှိသေးတယ်။ ဒေါ်သန်းသန်းရီ လက်ထက်ရောက်မှ မရှိတော့တာ’

‘ဒေါ်သန်းသန်းရီဆိုတာ...’ ဟု ကျွန်တော် ဖြတ်မေးလိုက်တော့-

‘နင်ကလည်း လောလိုက်တာ ငါ့ရှင်းပြမှာပေါ့။ ဒေါ်သန်းသန်းရီဆိုတာ ဒီကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဟောင်းပေါ့။ အခုတော့ ပင်စင်ယူသွားပါပြီ။ သူက တို့မြို့ဇာတိပဲလေ။ နင်လိုပဲပေါ့။ သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက တို့မြို့ကနေ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားပြီး ဟိုမှာ ဘွဲ့ရ၊ ကျောင်းဆရာမလုပ်ပြီး ပင်စင်ယူခါနီး နှစ်နှစ်လောက်မှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး အနေနဲ့ ရာထူးတိုးပြီး ရောက်လာတာ။ ခင်ခင်ဇော်တို့ အဒေါ်လေဟာ။ နင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အကုန်လုံးက ဝမ်းသာကြတာပေါ့။ တို့ကျောင်းကိုလာတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေက တခြားကလာတာပဲလေ။ အခုလို ကိုယ့်မြို့ခံတစ်ယောက်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးအနေနဲ့ လာတာဆိုတော့ ဂုဏ်ရှိတာပေါ့လို့ ထင်နေတာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ရေ သူ ကျောင်းအုပ်လုပ်တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျောင်းကို တော်တော် မွေ

ယမန်နေ့က ဆရာကန်တော့ပွဲ ကျင်းပသဖြင့် စည်ကားခဲ့သော ကျောင်းကြီးသည် ဒီကနေ့တော့ ပကတိ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည် ကျောင်းရှေ့ရှိ ဆိုင်ခန်းများ ကလည်း ကျောင်းပိတ် ထားချိန် ဖြစ်သဖြင့် ချောက်ချီး ချောက်ချက်

သွားတယ်’
လဲ့လဲ့ဝေ၏ စကားက တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြင့်လာသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိ၏။
‘တခြားကလာတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေက ကျောင်းအပေါ်မှာ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဘဲ တွေးတာ။ သူက ဒီမြို့ခံဖြစ်ပေမဲ့ ကျောင်းကောင်းဖို့ထက် ကျောင်းခြံဝင်းထဲက ရပေါက်ရလမ်း ဘာရှိလဲပဲ ကြည့်တာ။ ကျောင်းရန် ပုံ ငွေဆို ပြီးသစ်ပင်ကြီးတွေ ခုတ်ရောင်းတယ်။ ပင်စည်ဖြောင့်တဲ့ အပင်ကြီးတွေကတော့ သစ်ခွဲတဲ့သူတွေက ဝယ်တယ်လေ။ ကျောင်းခြံဝင်းထဲက ခုတ်ပြီး သား သစ်ပင်ပင်စည်ကြီးတွေ

ကို ကားနဲ့တင်ပြီး သစ်ခွဲစက် ဆီပို့တဲ့ မြင်ကွင်းက စိတ်ဆင်းရဲဖို့ ကောင်းလိုက်တာဟာ။ ပိုတဲ့ အကိုင်းအခက်တွေကို ထင်းဆိုက်ဖို့ သူ့အိမ်ကို ကားနဲ့ သယ်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့အိမ်မှာ ထင်းလိုတိုင်း ကျောင်းဝင်းထဲက ဟိုအပင်ခုတ်၊ ဒီအပင်ခုတ်နဲ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ၊ ပျဉ်းမပင်ကြီးတွေ၊ လက်ပံပင်ကြီးတွေ ကုန်တာပေါ့။ မျက်နှာစာက ပင်လယ်ကစီးပင်ကြီးတွေကို တော့ မကောင်းတတ်လို့ ချန်ထားခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့’

‘အဲဒီသစ်ပင်ရောင်းရတဲ့ ငွေတွေရော ကျောင်းအတွက်သုံးလို့လား’

လဲ့လဲ့ဝေက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

‘သူ့အိတ်ထဲ ရောက်တာပေါ့ဟာ။ နောက်ပြီး ကျောင်းရှေ့က ခရေပင်တွေ မရှိတော့ဘူးလေ။ အဲဒီနေရာမှာ ဆိုင်ခန်းတွေ ကန်ထရိုက် ခေါ်ဆောက်ပြီး ဈေးဆိုင်တွေ ငှားစားထားတာ နင်မြင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဈေးဆိုင်တွေမှာ စီးကရက်၊ ဘီယာ အကုန်ရတယ်။ နောက်ပြီး ကွန်ပျူတာကိမ်းဆိုင်တွေလည်း ပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေက ကျောင်းပြေးပြီး ကျောင်းရှေ့က ကိမ်းဆိုင်တွေမှာ ဆော့နေတယ်။ ဘယ်လောက် ရုပ်ပျက်သလဲ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဟာ’

ထိုစဉ် သက်နိုင်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဒါတွင် မကသေးပါဘူးကွာ။ အရင်တုန်းက ငါက ဓာတ်ပုံလေးဘာလေး ရိုက်တော့ ကျောင်းဖွင့်ချိန်တို့

ဘာတို့ဆို ငါ့ဆီလာရုံဆို ကလေးတွေ ရှိတာပေါ့။ ဒေါ်သန်းသန်းရီ လက်ထက် ရောက်တော့မှ ငါ့ထည့်ဓာတ်ပုံ မရိုက်ရတော့ဘူး။ သက်နိုင်ကကားအဆင် တွင် လဲ့လဲ့ဝေက ရှင်းပြ၏။

‘ဟုတ်တယ်မောင်မောင်ရေ။ ကျောင်းအုပ်လို့ရှိမှ အပြင်ကရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံပဲ လက်မခံဘူး။ ကျောင်းဓာတ်ပုံဆရာ ခေါ်ထားပြီး ကျောင်းအုပ်တာနဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ခါတည်း ရိုက်ရတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံကိုမှ လက်ခံတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာက သူတူပေါ့။’

‘အဲဒါပဲ မောင်မောင်တစ်ချိန်တုန်းက ဒေသခံမဟုတ်တဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေ လက်ထက်မှာ နာကျင်ကြီးခဲ့တဲ့ တို့မြို့မကျောင်းလည်း သူ့လက်ထက်မှာ နာမည်ပျက်တာပဲ။ အထူးလုံးက ကိုယ့်ဒေသခံ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ရင် ကျောင်းပိုကောင်းမယ်ပဲ ထင်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ မှန်းချက်နဲ့ နှစ်ထွက်က တခြားစီပဲ’ ဟု သက်နိုင်က ညည်းညူနေသည်။

‘ကျောင်းအကျိုးဆောင်အဖွဲ့ကရော သူတို့ရပ်တွေကို မတားဆီးနိုင်ဘူးလား’

‘ဒေါ်သန်းသန်းရီက တစ်ခုခုလုပ်ရင် အကြောင်းချက်က အမြဲတမ်း ရှိတယ်ဟာ။ အိမ်သာနားက ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကို ခုတ်တာကလည်း သစ်ပင်ရိပ်မှာ ကျောင်းသားတွေ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်လို့တဲ့။ သစ်ပင်ရိပ်ခဏတော့ရင် နေပူလို့ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်

မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့
 ကြောင်းပြချက်နဲ့ပေါ့။ သူ
 ဆိုက်ရင် ကောင်းကောင်း
 နဲ့တာချည်းပဲ။ တကယ်က
 ကောင်းကောင်းဖို့ မဟုတ်ဘဲ
 သူတောင်းဖို့ လုပ်နေတာဟာ။
 ချီတလည်း ပင်စင်ယူခါ
 ချီတ တတ်နိုင်သလောက်
 အဆင်ရှာနေတာလို့ ပြော
 သေး။ တို့ဆရာမတွေ အပေါ်
 အလည်း သူ့ကို ပေးနိုင်ကမ်း
 နိုင်တဲ့သူဆို ကောင်းတယ်။
 အေးနိုင်တဲ့သူဆို မကောင်း
 ဘူး။

လဲ့လဲ့ဝေ ပြောသမျှ
 ထားတွေ့က စိတ်မချမ်းသာ
 ဆရာတွေချည်းပဲဖြစ်နေသည်။
 ခဲ့တဲ့ဝေက ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ နင့်ကို ရယ်စရာ
 အစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ တို့
 ကောင်းခြံစည်းရိုးအရှေ့ဘက်
 ဆာဝ်က လက်ပံပင်ကြီးကို
 နတ်မိတယ်မဟုတ်လား’

‘မှတ်မိတာပေါ့။ သရဲ
 ခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ အပင်ကြီး
 ဆ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဟာ။
 အဲဒီလက်ပံပင်ကြီးလည်း
 ခုတ်ပြီးလို့ တစ်ပတ်လောက်
 ထည်း ကြာရော ဒေါသနဲ့
 သနားရီလည်း ချော်လဲလို့
 သယ်ဘက် ခြေထောက်
 ဆွဲကပ်ပတ်တီး စည်းလိုက်
 ခုသေးတယ်။ သရဲလုပ်တာ
 ဆိုပြီး နာမည်တောင် ကြီး
 သွားသေးတယ်’

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိ
 စ။

‘ဪ ဒါနဲ့ အဲဒီဆရာမ
 ကြီးက မနက်တုန်းက ဆရာ
 ထန်တော့ပွဲကို လာတယ်
 မဟုတ်လား။ ဘယ်အားမှာ
 ထိုင်တဲ့ ဆရာမကြီးလဲ’

ဟု ကျွန်တော် မေး
 လိုက်တော့ လဲ့လဲ့ဝေက-

‘မလာပါဘူးဟာ။
 နောက်နှစ်တွေလည်း သူလာ
 မယ် မထင်ပါဘူး’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့’

‘မနစ်က ဆရာ

ကန်တော့ပွဲတုန်းကပေါ့။

ကျောင်းသားဟောင်းတွေရော၊

ဆရာ ဆရာမတွေပါ တခြား

ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေကို

လေးလေးစားစား ခေါ်ကြပေ

မဲ့ သူလည်းလာရော တိုင်

မှတ်လို့တောင် နှပ်မသုတ်ကြ

ဘူး။ ကျောင်းသားဟောင်း

ကလည်းမခေါ်၊ ကျောင်း

သားသစ်ကလည်းမခေါ်၊

ဆရာမတွေကလည်း မခေါ်နဲ့

သူ ယောင်ချာချာကို ဖြစ်နေ

တာ။ ထမင်းလည်းစားရော

တခြားဆရာကြီးတွေရဲ့

ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ

ထည့်ပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့

သူပန်းကန်ထဲကို ဘယ်သူက

မှ ထည့်ပေးကြဘူးလေ။ သူ

ဘာသာပဲ ခပ်စားရတယ်။

အဲဒီကိစ္စကြောင့် သူ ခံစား

သွားရတာ ပါမှာပေါ့။ ကဲ

မောင်မောင် နင်လည်း အခု

လောက် သိလိုက်ရပြီဆိုတော့

အဲဒီဆရာမကြီးအပေါ်မှာ

ဘယ်လိုမြင်သလဲ’

‘ဘာပဲ ပြောပြော
 ကျောင်းခြံဝင်းထဲက သစ်ပင်
 တွေ ခုတ်ပစ်တာကတော့ ဆိုး
 တယ်ဟာ’ဟုပဲ ကျွန်တော်
 ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ ထို့
 နောက် နောက်ဆက်တွဲ မေး
 ခွန်း တစ်ခုကိုလည်း ဆက်
 လက်၍ မေးလိုက်သည်။
 ‘အခုလက်ရှိ ကျောင်း
 အုပ်ကြီးကရော သစ်ပင်တွေ
 ပြန်မစိုက်ဘူးလား’

လဲ့လဲ့ဝေက ခေါင်းကို
 သာ တွင်တွင်ခါယမ်းပြပြီး
 ကျွန်တော်အမေးကို ပြန်ဖြေ
 သည်။ သက်နိုင်က တစ်စုံ
 တစ်ခုကိုသတိရသွားဟန်ဖြင့်-

‘နေဦး မောင်မောင်ရေ
 အဓိက အရေးကြီးတဲ့တစ်
 ချက် ပြောဖို့ မေ့နေလို့။ တို့
 ကျောင်းဟောလ်ခန်းမကြီးလေ
 မင်္ဂလာဆောင်ခန်းမကြီး ဖြစ်
 နေပြီကွ’

‘ဟုတ်တယ် သူငယ်
 ချင်းရယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်
 စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ မင်္ဂလာ
 ဆောင်မယ့်သူတွေကို ခန်းမ
 ဌားတယ်လေ။ တို့မြို့က
 မင်္ဂလာဆောင်ချင်တဲ့ သူတွေ
 ကလည်း ကျောင်းဟောလ်
 ခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ
 တော့ သဘောကျတာပေါ့။
 ကျောင်းဟောလ်ခန်းမှာ
 မင်္ဂလာဆောင်ချင်ရင် နင်တို့
 ရန်ကုန်က ခန်းမတွေလို ကြို
 ပြီးတော့ ဘွတ်ကင်လုပ်ထား
 ရတယ်’

‘အဲဒီခန်းမကြေးတွေ
 ရော’

‘မပြောတတ်ပါဘူး
 ဟာ။ ကျောင်းရန်ပုံငွေဆိုတဲ့
 ခေါင်းစဉ်အောက်တော့
 ရောက်သွားတာပဲ။ သူက
 အကျင့်လုပ်ခဲ့တော့ နောက်
 ကျောင်းအုပ်တွေ လက်ထက်
 ရောက်တော့လည်း ကျောင်း
 ခန်းမက မင်္ဂလာခန်းမ ဆက်
 ဖြစ်နေတုန်းပဲ’ဟု လဲ့လဲ့ဝေက
 ရှင်းပြသည်။

□

၄။

နောက်တစ်နေ့မနက်
 ဆယ်နာရီထိုးတော့ သက်နိုင်
 တို့ ဇနီးမောင်နှံကို နှုတ်ဆက်
 ပြီး မြို့ကလေးမှ ကျွန်တော်

ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့၏။ မြို့မ
 ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်တော့
 ကားကို တစ်ဘီးချင်း မလိုမဲ့
 ရုံတစ်မည် ဖြည်းဖြည်းစွာ
 မောင်းနှင်ရင်း ကျောင်းဘက်
 သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။
 ယမန်နေ့က ဆရာကန်တော့ပွဲ
 ကျင်းပသဖြင့် စည်ကားခဲ့
 သော ကျောင်းကြီးသည် ဒီ
 ကနေတော့ ပကတိ ငြိမ်သက်
 တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျောင်း
 ရှေ့ရှိ ဆိုင်ခန်းများကလည်း
 ကျောင်းပိတ်ထားချိန် ဖြစ်သ
 ဖြင့် ချောက်ချီးချောက်ချက်။
 တစ်ချိန်တုန်းက သစ်ပင်သစ်
 ရိပ်များ ဝန်းရံထားပြီး မှိုင်း
 ညှိနေသော ကျောင်းကြီးဟာ
 ယခုတော့ သစ်ပင်များ ကင်း
 မဲ့နေသော လွင်တီးခေါင်
 ကန္တာရမှာ ထီးထီးကြီး တည်
 ရှိနေသလို ခံစားမိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်
 မိစေသော အဓိကအချက်က
 တော့ တခြားဒေသမှ တာဝန်
 ကျသော ကျောင်းအုပ်ဆရာ
 ကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေ လက်
 ထက်အသီးသီးတုန်းက မပျက်
 စီးခဲ့သော ကျောင်းခြံဝင်းက
 ကိုယ့်ဒေသခံ ကျောင်းအုပ်
 ဆရာမကြီး လက်ထက်သို့
 ရောက်တော့မှသာ သစ်ပင်
 တွေမရှိ၊ အားကစားကွင်း
 တွေ မရှိတော့ဘဲ ပျက်စီးရ
 ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
 ၏ စိတ်နှလုံး နာကျင်ထိခိုက်
 စေသော ဒီမြင်ကွင်းကြောင့်
 အာရုံကို လွှဲပြောင်းသည့်
 သဘောဖြင့် လီဇာကို နည်း
 နည်း ထပ်မံနှင်းလိုက်ပြီး
 ကား၏ အရှိန်ကိုသာ မြှင့်တင်
 လိုက်မိသည်။

■

WIN ISZUDIA

အကိစ္စ မကြိုက်လှ ပျောက်ကွယ်တော့
ခန့်ကျင်ဆင်ပျင်ပျင်ကွက်၊

ဘုရားရှင်လက်ထက်က အင်္ဂါတ္တိရှင်ရသေ့ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ တစ်နေ့ ဘုရားရှင်က အင်္ဂါတ္တိ ရှင်ရသေ့ကို ချစ်သား၊ လောကတွင် မည်သို့သောသူကို ချစ်သား အကြောက်ဆုံးနည်း'ဟု မေးတော်မူသည်။ ထိုအခါ ရှင် ရသေ့က 'တပည့်တော် အကြောက်ဆုံးက လူမိုက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုတောင်းတိုင်း လူမိုက်ကို မတွေ့ပါရစေနှင့်။ လူမိုက်ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ပါရစေနှင့်ဟု အမြဲ ဆုတောင်းပါတယ်ဘုရား'ဟု ဖြေခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုရသေ့၏အဖြေကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ရသေ့ကြီးပြောသည့် လူမိုက်ဆိုတာ အပြောအဆို မိုက်ရိုင်းကြမ်းတမ်းသော၊ အမူအရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော၊ မြင်ရုံဖြင့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းသော သူမျိုးကို ခေါ်တာဖြစ်မှာဟု တွေးခဲ့မိ၏။ အမှားအမှန် မခွဲခြားတတ်ဘဲ ကိုယ်နားလည်လက်ခံရာကို

ဥပဒေတစ်ခုလို သတ်မှတ်ပြီး လိုက်နာကျင့်သုံးသူကိုလည်း
လှိုက်ဟု ခေါ်နိုင်ကြောင်း မသိရိုးအမှန်ပါ။

နွေဦးပေါက်၊ လေရှူးနောက်၊ ရွက်ခြောက်ကြွေ လက်ဝံ့
တို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေသည့်ကာလ။ ဆက်ရက်သံ တဆ
ဝေါ ဆူညံနေသည့် လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှဖြုတ်ကာ ကျွန်တော်
တို့ ကျောင်းသားတစ်စု ရွာပြန်လာသည်။ နွေအပူ အနံ့တူရင်း
စကားတွေတပြောပြောပေါ့။ လူတွေက ခုမှ ခုနစ်တန်း ကျောင်း
သား ကြီးကောင်ဝင်စအရွယ်။ စာမေးပွဲ နီးပေမဲ့ ကျွန်တော်
ပြောကြတာက စာအကြောင်းထက် နှာအကြောင်းက ပျား
သည်။ ကိုယ်တွေလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိဖူးဘဲနှင့် တွေ
ကရာကို မြန်ရေရက်ရေ ပြောလာသော ကျွန်တော်တို့သည်

အလယ်ညောင်ပင်ခေါ်သော
နေရာအရောက်မှာ ခဏနားကြ
သည်။ လူကသာ နားတယ်
ပါးစပ်တွေက မနားကြ။
စိတ်ကူးပေါက်ရာကို ပြောကြ
တုန်း။ ဒီအထဲမှာ အချစ်ဝတ္ထု
တွေများများ ဖတ်တတ်သည့်
မောင်ဆွေကတော့ အားလုံးထဲ
မှာ Hero ပေါ့။ စာတွေတွေ
ပြောသမျှ ကျွန်တော်တို့ စိတ်
ဝင်တစား နားထောင်ရသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုနား
က တဲထဲမှာ မင်းတို့ရွာက
ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
တို့ကွမ်းခြံဘက်ကကောင်
ချိန်းတွေနေကြတယ်ကွ’

နားကျောင်းရင်း ကျွန်
တော်တို့လို အရိပ်လာခိုသည့်
လူကြီးတစ်ယောက်စကား
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စကား
ပိုင်း ခဏရပ်သွားသည်။
အားလုံး အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ခင်ဗျားဟာက သေ
ချာလို့လားဗျ’

မောင်ဆွေက မေး
သည်။ သူလေသံက မကျေ
နပ်သံ ပါနေသည်။

‘သေချာလား သိချင်
ရင် မင်းကိုယ်တိုင် သွား
ကြည့်ပေါ့ကွ။ ငါက လိမ်
ပြောမလား’

လူကြီးကလည်း လေ
သံတင်းတင်းဖြင့် ပြန်ပြောပြီး
စီးရထားလမ်းတစ်ဖက် ဆင်း
သွားသည်။

‘ဒီလူကြီးက သူတို့ရွာ
ကကောင်နဲ့ ချိန်းတာပို့ ဝမ်း
သာလို့ လာပြောတာနေမှာ’

ကျွန်တော်က မကျေ
မချမ်းနှင့် မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

‘တို့သွားကြည့် ရင်
ကောင်းမလား’

အုန်းလွှင်ကပြောသည်။

ကျောင်းဆရာ
ဘွဲ့ရဟု
မာန်ဝင့်
နေသော်လည်း
တကယ်ကျ
ဘွဲ့ရ
ပညာမတတ်
ဆိုသောအစားမှာ
ကျွန်တော်လည်း
ပါနေသည်
ကိစ္စတစ်ခုကို
သိပ်ပြီး
မချင့်ချိန်ဘဲ
ယုံတတ်သည်
အထူးသဖြင့်
နိုင်ငံရေးနှင့်
ပတ်သက်လျှင်
ပိုဆိုးသည်

‘ပြန်သွားရမှာ ဝေး
တယ်ကွာ။ နေက ပူသနဲ့။
ထမင်းဆာနေပြီ။ သွားမနေပါ
နဲ့’

စံကုလားက နှစ်သိမ့်
သည်။ ဟုတ်တော့လည်း
ဟုတ်၏။ ကျွန်တော်တို့တွေ
မှာ မနက်ကပင် ကျောင်းသွား
တက်ရ၏။ တစ်နေ့ကုန်။
ထမင်းထုပ်မပါ။ မုန့်ဖိုးမပါ
နှင့် ထမင်းက ဆာနေပြီ။

‘တို့ရွာကကောင်မ
လေးဆိုတော့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်
မလဲကွာ။ ကျောင်းသူထဲက
တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

မောင်ဆွေက မရှိသည့်

မေးခွေးကို စမ်းရင်းမှ ပြော
သည်။

‘ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ကွာ
ပြီးရင် သိမှာပဲ။ ကိုယ့်ရွာက
မိန်းကလေးဆိုတော့ သွား
ကြည့်ရမှာ ရှက်စရာကြီး။ ပြန်
ရအောင်ပါ’

ကျွန်တော်ကပြောပြီး
ထိုင်ရာမှထသည်။ အားလုံး
လိုက်ထလာသည်။ ကျွန်တော်
တို့ရွာနှင့် ကျောင်းရှိသည့် မြို့
လှလင်က တစ်မိုင်ကျော်မျှ
ဝေးသည်။ နေက ပူလှ၍
သွားရ မသက်သာ။ အမှန်
တော့ ချိန်းတွေနေသည်ဆို
သော တဲစီကို ကျွန်တော်
သွားချောင်းချင်သည်။ သို့
သော် ချောင်းဖို့ ရှက်သည်။
ထို့ထက် တဲထဲက မိန်းက
လေးသည် မတော်တဆ
ကျောင်းအတွက်တက်နေသော
ကျွန်တော်နှစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်
နေသော် မဟာအရှက်တော်
ကွဲရပေလိမ့်မည်။ ကျန်သည့်
ကောင်တွေမှာလည်း ကျောင်း
အတူတူတက်နေသော နှစ်
တွေ ဝမ်းကွဲတွေ ရှိနေကြတော့
သူတို့လည်း ကျွန်တော်လိုပင်
တွေးကြဟန်တူ၏။ ကျွန်
တော်တို့ အညာခလှေက ဝမ်း
ကွဲဆိုသော်လည်း အရင်းလို
သတ်မှတ်ထားသည်။ ကိုယ့်
နှစ်တွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနေ
လေ့မရှိ။ ခပ်တန်းတန်းပဲ
ဆက်ဆံကြ၏။ ပြီးတော့
အညာခလှေတစ်ခု ရှိသေး
သည်။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ
အကျောမခံကြ။ ကျွန်တော်
တို့သည် မြို့လှလင်ရွာမှာ
အလယ်တန်းသွားတက်ပြီး
မြို့လှလင်သားတွေနှင့် ပေါင်း
သင်းနေသော်လည်း သူရွာ
ကိုယ့်ရွာ နှိမ်လာလျှင် အည့်

မခံကြ။ သူတို့က ကျွန်တော်
တို့ကို ‘ဟေ့ ချေးကွဲ’
ပုတီးကုန်းသားတွေ’ဟု
တတ်သလို ကျွန်တော်တို့
လည်း ‘ဟေ့ မြို့လှလင်’
ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ရင်
လူမြို့လို့ ခေါ်တယ်ကွ။
တို့ရွာက မိန်းကလေးတွေ
လင်လုတာ ရှက်စရာ
မနိုင်နိုင်ရာ ပြန်ငြင်းပြီး
ကြသည်။ သူတို့ရွာနှင့်
မဟုတ်၊ တခြားရွာတွေနှင့်
လည်း ထိုနည်းတူ ငြင်း
အနိုင်ယူမပြီ။ ဒါကြောင့်
လည်း ကိုယ့်ရွာက မိန်း
လေးနှင့် ကွမ်းခြံဘက်က
ယောက်ျားလေးနှင့် ချိန်းတွေ
နေသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
တို့ရင်ထဲမှာ မသက်သာ
ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိ
သွားလည်း မကြည့်ရဲသဖြင့်
ကျွန်တော်တို့အားလုံး မထွေး
မချမ်းနှင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ရ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
တော့ တဲထဲက မိန်းကလေး
သည် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆို
တာ စဉ်းစား ငြင်းခုံရင်း
လာခဲ့ကြ၏။ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန် မတူသည့် ရွာထဲ
ကျောင်းသူတွေဆိုရင်တော့
ပြဿနာ။ အဲဒီအထဲ ကိုယ့်
နှစ်တွေ မပါဖို့ဘဲ ဆုတောင်း
ရသည်။ ပါခဲ့လို့ကတော့ အစီ
ကောင်မ သေဖို့သာ ပြင်ဖို့
လည်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး
ကြိမ်းဝါးနေမိ၏။ ရွာနား
ရောက်ခါနီး ဦးထွန်းဝ သရက်
ခြံရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့
ခဏနားပြန်၏။ အမှန်တော့
ကျွန်တော်တို့မှာ ခုနလူ ပြော
သွားသော စကားက နားထဲ
စွဲနေ၏။ ကိုယ့်ရွာသို့ဆိုတော့
အခံရခက်သလို ဘယ်သူမှန်း

သေတာလည်း ရင်ကို စနိုး
 ဆောင် ဖြစ်စေ၏။ အချင်း
 နှင်း ဖွင့်မပြောပေမဲ့ တံထဲက
 ချီတာလေးသည် ဘယ်သူလဲ
 ဆိုတာ အားလုံးက သိချင်နေ
 ၏။ ဒီစိတ်ကြောင့် ရွာထဲဝင်
 ချီမှာ မဝင်နိုင်ဘဲ ထိုင်မိကြ
 ဖြစ်ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ ဟိုမှာ မိန်း
 အလေးတစ်ယောက်ကွ’ လာ
 အေးကို ပြန်ချောကြည့်နေစဉ်
 ဆောင်ဆွေက ပြောသည်။
 ဆုတ်၏။ အမျိုးသမီးတစ်
 ဆောက် ရထားလမ်းအတိုင်း
 ခပ်ဖြည်းဖြည်း လာနေသည်။
 ခပ်ဝေးဝေးမို့ ဘယ်သူမှန်း
 သိနိုင်သေး။

‘ရွာကကျောင်းသူ
 ဆော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးကွ။
 ဆောင်းသူဆို တစ်ယောက်
 ခည်းမလာဘူးလေ။ အဖော်
 မပါဘူးပေါ့’

အုန်းလွင်က မှတ်ချက်
 ထေးသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ အဲဒါ
 ဆို့ရွာအရှေ့ပိုင်းက မနီ
 ဆုတ်လားကွ’

စံကုလားက နေရောင်
 ဆို လက်ကာပြီး ကြည့်ရင်း
 ခြောက်သည်။

‘အစစ်ပဲ၊ အဲဒါမနီကွ’
 ကျွန်တော်က ထောက်ခံ
 ဆိုက်သည်။

‘ဒါဆို ခုနလူပြောသွား
 ဆို ချိန်းတွေတယ်ဆိုတာ သူ
 ချားလားမသိဘူး’

မောင်ဆွေက တွေးတွေး
 ဆဆ ပြောသည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူပဲနဲ့
 ဆုတ်တယ်’

စံကုလားက ထောက်ခံ
 ပြန်သည်။ သူတို့ပြောသလို
 မနီ ကွမ်းခြံ ဘက်က

တကယ်တမ်း
 ကိုယ်က
 ‘ခွားခြောက်ခွက်ထဲက
 ဟား’ ဖြစ်နေတာ
 ကိုယ့်ဟာကိုယ်
 မသိ
 ဒီနိုင်ငံမှာ
 နိုင်ငံရေးဆိုတာ
 ကျွန်တော်လို
 သာမန်
 ကျောင်းဆရာ
 တစ်ယောက်
 အတွက်
 မပြုကောင်း
 မပြောကောင်းသော
 အရာဟု
 တရားသေ
 စွဲမှတ်ထားခဲ့သည်

ကောင်လေးနှင့် ချိန်းတွေ့
 သည်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့
 ကလည်း ခြွင်းချက်မရှိ လက်
 ခံ၏။ ဘာကြောင့်ဆို မနီက
 ရွာမှာ နာမည်ပျက်စာရင်းဝင်
 ကိုး။ ဆယ်တန်းအထိ နေဖူး
 သော မနီသည် ရန်ကုန်နှင့်
 လည်း ကူးသန်းနေသူဖြစ်၏။
 ရွာကကလေးများနှင့်လည်း
 တရုန်းရုန်းနေသူဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ခုန
 ချိန်းတွေတာ သူ ဟုတ်
 မဟုတ် မျက်နှာကိုကြည့်ရင်
 သိတယ်။ ဟုတ်ရင် မျက်နှာ
 နီရဲနေလိမ့်မယ်ဟဲဟဲ’

အချစ်မို့က ဆရာ

မောင်ဆွေက စပ်ပြီပြီမျက်နှာ
 နှင့် ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါ့မလားကွာ။
 ချိန်းတာနဲ့ မျက်နှာနီတာ ဘာ
 ဆိုင်လို့လဲ’

အုန်းလွင်က ဘုတော
 သည်။

‘ဟ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအား
 တွေကြောင့်ပေါ့။ မယ့်ရင် သူ
 အနားရောက်တဲ့အခါကြည့်။
 ပါးမို့မို့မှာ ရှက်သွေးလွှမ်းနေ
 လိမ့်မယ်’

မောင်ဆွေက အပိုင်
 ပေါက်လေသံဖြင့် ပြောပြန်
 သည်။

‘ဟဲ့ကောင်လေးတွေ၊
 နင်တို့ မောလို့နားနေတာ
 လား’

ထီးလေးဆောင်းလာ
 သည့် မနီက ကျွန်တော်တို့ကို
 မေးရင်း လက်ကထိုးကို ပိတ်
 လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခဏ
 နားတာ။ အစ်မကြီး ဘယ်က
 ပြန်လာတာတဲ့’

နှုတ်သွက်လျှာသွက်
 မောင်ဆွေက ခွန်းတုံ့ပြန်၏။
 ကျွန်တော်တို့ကတော့ မနီ
 အနားရောက် သည် နှင့်
 မောင်ဆွေပြောတာ ဟုတ်
 မဟုတ် စူးစမ်းသည့် အနေ
 ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို လှမ်းအကဲ
 ခတ်လိုက်သည်။ ထင်သလို
 ဖြစ်မလာပါ။ အသားညို
 သည့် မနီမျက်နှာမှာ ချွေးစေး
 ကြောင်းများဖြင့် ပျက်ပြယ်နေ
 သည့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကို
 သာ တွေ့ရလေ၏။

‘မြို့လုလင်ကပဲလေ။
 ကြွေးသွားတောင်းတာ။ ဒါနဲ့
 ဟဲ့ ဟိုနားမှာ လူတစ်ယောက်
 က ပြောတယ်။ မီးရထား
 လမ်း အရှေ့ဘက်က တဲထဲ

မှာ တို့ရွာက ကောင်မလေး
 တစ်ယောက်နဲ့ ကွမ်းခြံဘက်
 ရွာသားတစ်ယောက် ချိန်း
 တွေ့နေတယ်ဆို နင်တို့သိ
 လား’

အရိပ်မှာဝင်ထိုင်ရင်း
 ပြောလိုက်သည့် မနီစကား
 ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာ
 ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်
 သွားရသည်။

‘အေးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့
 ကိုလည်း ပြောတယ်။ ကိုယ့်
 ရွာကဆိုတော့ ဘယ်သူလဲလို့
 သွားကြည့်ချင်တာ။ မကြည့်
 ရဲလို့ ဟဲဟဲ’

မောင်ဆွေကပြောပြီး
 မနီကို စူးစမ်းသလို ကြည့်
 သည်။ ကျွန်တော်တို့ကော
 ပေါ့။

‘ဟုတ်ပါ။ ငါတောင်
 စိတ်ကူးသေး။ နင်တို့လိုပဲ
 မကြည့်ရဲလို့ ဟင်းဟင်း။ ဒါနဲ့
 တို့ရွာက မိန်းကလေးတွေထဲ
 မှာ ကလက်တက်တက်တော့
 မရှိပါဘူးနော်။ သူတို့က
 တမင်ပြောတာလားမသိဘူး။
 တို့ရွာကို သိကျာချင်လို့လေ’

တွေးတွေးဆဆဟန်
 ဖြင့် မေးလာသည့် မနီစကား
 ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း
 အာရုံ ထွေသွားကြ၏။

‘ရှိပါဘူးဗျ၊ ကောင်မ
 လေးတွေက ရိုးရိုးသားသား
 လေးတွေပါ’

အုန်းလွင်က ဆိုသည်။

‘အေးပေါ့လေ၊ ရိုးပေ
 မဲ့ သူတို့ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျား
 နဲ့ဆိုရင်တော့ ပြောတတ်ဘူး
 ပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား ဟား
 ဟား’

မနီက တစ်ဖက်လူ
 ထောက်ခံစေလိုသော လေသံ
 ဖြင့် ခပ်ဟားဟားဆိုတော့

ကျွန်တော်တို့ အတွေးတွေထဲမှာ ရွာကကျောင်းသူတွေ အပေါ်မှာပင် သူပြောသလို မယုံချင်စိတ်တွေ ဝင်လာမိသည်။ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်ကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်မှ မသိတာကိုး။ မနီပြောတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ရွာက မြင့်ချီတို့၊ နှင်းယုတို့ အမူအရာကိုပင် ကျွန်တော်တို့ မသိမသာ အကဲခတ်မိကြ၏။ ဘာများ ထူးခြားသလဲလို့။

‘ကောင်မလေးတွေက ဘာမှ မထူးပါဘူး’
‘စံ ကု လား က ပြောသည်။’
‘ဟုတ်တယ်၊ ထူးခြားတာ မရှိပါဘူး။ ပုံမှန်ပဲ’
အုန်းလွင်က ထောက်ခံသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် မနီ၏ အလိမ်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဆယ်တန်းလောက်ရောက်မှ တွေးမိတော့သည်။ ဒီအကြောင်းကို တွေးမိတော့ တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းသွားဖော် အုန်းလွင်ကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

‘အမှန်က ကွမ်းခြံဘက် ရွာသားနဲ့ ချိန်းတွေတာဟာ မနီကိုယ်တိုင်ပဲကွ။ တို့ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ သူလို့ မထင်အောင် ဖိန့်သွားတာ။ သူက လမ်းလွဲပြောတော့ တို့လည်း သူ့စကားနောက်လိုက်ပြီး အတွေးလွဲသွားတာကွ’

‘အေးကွ၊ မင်းပြောသလိုဆို တို့ အလိမ်ခံလိုက်ရတာပဲ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ငါတို့က သူ့ပဲ ထင်နေတာကို သိလို့ လမ်းလွဲပြီး လှိုမ့်သွား

အပေါင်းအသင်း
ထဲမှာလည်း
နိုင်ငံရေး
ငါသနာပါသူ မရှိ
ထို့ကြောင့်
ဖိလစ်ပိုင်က
ဂျီဆေရီဇော်
အကြောင်းလည်း
မသိ
ကျူးဘားက
ချေငွေဗားရား
အကြောင်းလည်း
မသိ
ကိုယ့်နိုင်ငံက
အာဏာရှင်
အာဏာရှားတွေ
အကြောင်းလည်း
မသိခဲ့

တာပဲ’
အုန်းလွင်ကလည်း ခုမှ သဘောပေါက်သလိုဆို၏။ ထိုစဉ်က မနီလိုမိလုံးကို ခံရသဖြင့် ကျွန်တော် အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ညံ့လှချညံ့လားဟု အပြစ်တင်မိသည်။ မနီကို တွေ့တိုင်းလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိပြီး သူ့ကို ရွံရှာစိတ် ဖြစ်ရသည်။

□
ခုချိန်မှ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကျွန်တော်သည် အတော် အယုံလွယ်သောသူ

တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျောင်းဆရာဘွဲ့ရဟု မာန်ဝင့်နေသော်လည်း တကယ်ကျ ဘွဲ့ရ ပညာမတတ်ဆိုသော အစားမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါနေသည်။ ကိစ္စတစ်ခုကို သိပ်ပြီး မချင့်ချိန်ဘဲ ယုံတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ပိုဆိုးသည်။ တိုင်းပြည်ပြင်ပလည်း မရောက်ဖူး။ နိုင်ငံရေး ဗဟုသုတလည်း မရှိသဖြင့် တိုင်းပြည် ချောက်ထဲကျဖို့ လက်နှစ်လုံးလောက် လိုလို့ အာဏာသိမ်းရပါတယ် ဆိုတာလည်း ယုံခဲ့မိသည်။ ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို မြန်မာနည်း မြန်မာဟန်ဖြင့် ချီတက်မည်ဆိုတာကို ယုံပြီး အခမ်းအနားတွေမှာ ‘ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေး အောင်ရမည်’ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်ဖိုး ဟစ်ကြွေးခဲ့ဖူးသည်။ ၈၈ အရေးတော်ပုံကြီးမှာ ကိုယ်လည်း ‘ဗျာလိပ် ခွေးမောင်း’အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးပေမဲ့ (အဲဒီအချိန်မှာတော့ မဆလပါတီကို အသေအကျွေ မုန်းနေမိတာအမှန်) စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းတော့ ‘တိုင်းပြည်ပျက်နေချိန် သူပဲ ကယ်နိုင်တာ’ဟု ထင်ခဲ့တာလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပေမည်။ တကယ်တမ်း ကိုယ်က ‘နွားခြေရာခွက်ထဲက ဖား’ ဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိ။
ဒီနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးဆိုတာ ကျွန်တော့်လို သာမန်ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် အတွက် မပြုကောင်း၊ မပြောကောင်းသော အရာဟု တရားသေ စွဲမှတ်ထားခဲ့သည်။ (အာဏာရှင်တွေက သူတို့

အာဏာတည်မြဲအောင် သန့်ကိုလိမ်ပြီး နိုင်ငံရေးကို နှေးချထားတာကျွန်တော်မသိ။
ကြည့်လေ ကိုယ်လိုချင် မပြောနဲ့ စာရေးဆရာ ရှင်းကြီးတွေတောင် သူတို့အင်ဗျူးတွေမှာ နိုင်ငံရေးနှင့် ထင်သက်ရင်တော့ မပြောပါရနဲ့ ဆိုတာမျိုးတွေ ဖတ်ဖူးတာကိုး။ နိုင်ငံရေးလုပ်သည့်လူ ကောင်းစားတာထက် ထောင်ကျတာပဲ ကြုံဖူးတာလည်း ပါမည်။ နိုင်ငံရေးဆို အလိုလို ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေမိ၏။ ဒီစိတ်အခြေခံကြောင့် ထင်သည်။ နိုင်ငံရေးအပေါ်မှာ ကျွန်တော် အာရုံသိပ်မညွတ်။ အပေါင်းအသင်းထဲမှာလည်း နိုင်ငံရေးဝါသနာပါသူ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဖိလစ်ပိုင်က ဂျီဆေရီဇော် အကြောင်းလည်း မသိ၊ ကျွေးဘားက ချေငွေဗားရား အကြောင်းလည်း မသိ။ ကိုယ့်နိုင်ငံက အာဏာရှင်၊ အာဏာရှားတွေအကြောင်းလည်း မသိခဲ့။ ဤသို့ မသိစူးများဖြင့် နိုင်ငံရေးကိုစွဲဆိုဘာသိဘာသာနေလာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှာ အနိုင်ရသည့် NLD ပါတီကို တပ်မတော် အစိုးရက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အာဏာအပ်ဖို့ ငြင်းဆန်တာကိုလည်း စိတ်ထဲသိပ်ပြီးခံစားမှုမရှိခဲ့။ ‘မပေး မယူနဲ့ပေါ့ကွ။ ဒီအတွက်များ ထောင်ကျခံနေသေး။ တော်တော်မိုက်တဲ့သူတွေ’ဟုပင် တွေးခဲ့မိသည်။ ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင်တွေ အကျယ်ချုပ်၊ အကျဉ်းလွှပ်တွေ ကျကျတာ သိရတော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးကို

ကြောက်သွားတာ အမှန်
 သိကြောင့် ဒီနိုင်ငံမှာ
 နိုင်ငံရေး စိတ်မဝင်စားခဲ့လို့
 ခြောက်တော့နေမှာဟုလည်း
 ဆွေမိသည်။

မှတ်မိသေးသည်။
 ခုနှစ်မှာ တပ်မတော်
 အစိုးရက လူမှုရေးအသင်း
 ဦးစီးစု စတင်တည်ထောင်
 ထိုစဉ်က အသိတန်းကြီး
 သစ်ပါးက 'အစိုးရက သူ
 မှာကျ ပါတိတွေ ထောင်ခွင့်
 ဆေးဘဲ သူတို့ကိုယ်တိုင်
 ဆရာ ပါတိထောင်နေပြီ'ဟု
 ဆိုသည်။ နိုင်ငံရေးအသိ
 မရှိသူ ကျွန်တော်က 'ဟာ
 ဘုန်းဘုန်းကလည်း ပါတီ
 မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှုရေး
 ဆင်းအဖွဲ့ပါ'ဟု သတင်း
 မှာ ဖတ်မိသည့်အတိုင်း
 ခြောက်တော့ 'ဟဲ့ဒါကလေး၊ အဲဒီ
 ဆင်းဆိုတာ ပါတီပဲလေ
 ဟု မိန့်လေ၏။ ဘုန်း
 ဘုန်းကို စောဒကမတက်ရဲပေ
 ခဲ့သဖြောစကားကိုတော့ မယုံ
 စိတာအမှန်။ ၂၀၁၀ မှာ
 ဆင်းကြီးကနေ ပါတီကို
 ပြောင်းသွားမှ ဘုန်းဘုန်း
 ဆင်း မှန်လိုက်တာဟု
 ဆိုခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရ၏။
 ၂၀၀၇ ခုနှစ် ရွှေဝါရောင်
 ဆတ်လှန်ရေးဆိုတာ ပေါ်လာ
 ဆရာလည်း 'ဘုန်းကြီးများ
 ဆတ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်
 လုပ်ကြဘူး။ မခိုင်တဲ့ နိုင်ငံ
 ဆရာ ဝင်ပါနေကြတယ်'ဟု
 ဆိုခဲ့ပြန်၏။ အောက်ခြေ
 ဘုန်းအားများ တစ်နေ့စာ
 လုပ်ပြီးကြီးစွာ ရှာ
 ဆောင် မဝရောဖြစ်
 ခဲ့ သူတို့ဆီက ဆွမ်းခံ
 ရသည့် ဆရာတော်၊
 ဆရာတော်က မခံစား

နိုင်လွန်းလို့ အရေးအခင်းဖြစ်
 ရတယ်ဆိုသော အကြောင်း
 အရင်းထိ မတွေးမိဘဲ ကိုယ့်
 အိမ်ရှေ့ ဆွမ်းခံကြသည့်
 ကိုယ်တော်တွေ သပိတ်ထဲ
 ဆွမ်းတွေ အပြည့်အလှူ ဖြစ်
 နေတာကိုပဲ ကြည့်ပြီး တစ်
 နိုင်ငံလုံး ဆွမ်းပေါနေမည်ဟု
 ထင်ခဲ့မိ၏။ ဒီမိုကရေစီလမ်း
 စဉ်ကို ပိတ်ပင်ဟန့်တားနေ
 သည့် အစိုးရကို မဆန့်ကျင်၊
 မရှက်ရွတ် အမေ့ကုန်ပြီးဆောင်
 သည့် အနောက်နိုင်ငံတွေက
 စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုတွေလုပ်
 တော့ 'သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့
 လဲ'အတွေးဝင် ရွတ်ချမိ၏။
 'ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းဆိုတာ
 တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ တူတာ
 မဟုတ်ဘူး။ အရှေ့ဟာ အရှေ့
 ပဲ။ အနောက်ဟာ အနောက်ပဲ'
 ဟု အစိုးရအဘော် သတင်း
 စာများ၏ လေသံလိုက်ပြီး
 ပိတ်ဆို့မှုလုပ်သော နိုင်ငံတွေ
 ကို စေဖန်မိသည်။ ဒီမိုကရေစီ
 သမား ဆရာ ဦးခင်မောင်
 တွေးက 'ခင်ဗျား ရေဒီယို
 နားထောင်ဦး။ ဘီဘီစီတို့ ဗွီ
 အိုအေတို့ ဘာပြောလဲဆိုတာ
 အာရုံစိုက်ဦး။ သတင်းစာ
 ချည်း ဖတ်မနေနဲ့'ဟု သတိ
 ပေးသည်ကို 'တော်ပါပြီဗျာ။
 ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး မဖြစ်
 ပါရစေနဲ့'ဟု ငြင်းခုံမိသည်။
 ပြည်ပနိုင်ငံတွေက စီးပွားရေး
 ပိတ်ဆို့မှုကြောင့် မဆီမဆိုင်
 ကြားထဲက မြန်မာလူမျိုးတွေ
 နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ မျက်နှာငယ်
 နေရရှာသည်ကို ကျွန်တော်
 မသိ။ စီးပွားရေး ချွတ်မြဲကျ
 ကာ ချောင်ပိတ်မိနေသော စစ်
 အစိုးရကို လူနာမျက်ဖြူ
 အဆို က် စောင့်နေသော
 အောက်လမ်းဆရာ ပေါက်

ဖော်ကြီးက ကယ်တင်ရှင်ပုံစံ
 လက်ကမ်းလိုက်တော့ အစိုးရ
 မှာ သူတို့စကားသူတို့ သတိ
 မရတော့ဘဲ 'ထွက်ပေါက်
 တွေပြီ'ဟုသော အသံဖြင့်
 ပြေးကပ်ကာ 'ပြည်ပအားကိုး
 ရဲတင်းရိုးများ' ဖြစ်ကုန်ကြ
 တာကိုလည်း ကျွန်တော်
 မသိ။ နိုင်ငံအတွင်းမှာ 'ထား
 မကောင်း၊ ရောင်းမစွဲ'တစ်
 ရက်နှင့် စုတ်သည့် တရုတ်
 စက်တွေ ဖောခြင်းသောခြင်း
 ဖြစ်ကုန်တာတော့ သိလိုက်
 ၏။ ပေါက်ဖော်ကြီးတို့၏
 အညံ့စား ပစ္စည်းတွေက
 သမုဒ္ဒရာထဲ ပစ်ချလျှင် ရေ
 တွေ ခန်းခြောက်ကုန်၍ မြေ
 ကြီးပေါ် တင်ပြန်လျှင်လည်း
 မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နိုင်သည့်
 မြဟာကြီးဦးခေါင်းထက် ဆိုး
 သည်။ မြေမြှုပ်ပြန်တော့ မြေ
 ကြီးတွေ ပျက်စီး၊ ရေမှာပစ်
 ပြန်တော့ ရေတွေညစ်ညမ်းပြီး
 ရေသတ္တဝါတွေ သေကျေကုန်
 သည်။ အဲဒီလို အကောင်းစား
 ပစ္စည်းတွေကို နိုင်ငံချောက်ထဲ
 ကျမှားစိုး၍ အနစ်နာခံ ကယ်
 တင် ခဲ့ရပါသည် ဆိုသော
 အစိုးရခေတ်မှာ ကျွန်တော်တို့
 ပေါပေါများများ သုံးခဲ့ရပါ
 သည်။ ခုတိုင်လည်း သုံးနေရ
 ဆဲပါ။ ခုတော့ နိုင်ငံမှာ ဒီမို
 ကရေစီဆိုတာကို ရေးရေး
 မြင်ရပါပြီ။ ကျွန်တော်မှာ စွဲ
 ကပ်နေသော အဝိဇ္ဇာ အမှောင်
 ထုကြီးလည်း အနည်းငယ်
 ပါးလာပါပြီ။ တိုင်းပြည်နှင့်
 ပတ်သက်သည့် အမှန်တရား
 တွေကို အတော် သိခဲ့ပြီ။ သူ
 ကျွန်ဘဝမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ
 ကျော် နေခဲ့ရပြီး ကိုယ့်ကျွန်
 ဘဝမှ ခုထိကောင်းကောင်း
 မလွတ်သေးတာကိုလည်း ခု

တော့ ကျွန်တော် သိခဲ့ပြီ။
 ဪ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း
 သိသည့် ကျွန်တော်။ အသက်
 တွက်ကြည့်တော့ ၅၀ ကျော်။
 သမိုင်းခြေတစ်ဖက်လှမ်းချိန်။
 ရွာမရောက်တာ ကြာပြီ
 မို့ တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်
 တို့ကို လိမ်ညာကာ လမ်းလွှဲခဲ့
 သော မနီ ရှိ။ မရှိ မသိတော့
 ပါ။ ချိန်းတွေတာ သူကိုယ်
 တိုင်ကို တခြားသူဖြစ်
 သယောင် လမ်းလွှဲကာ လိမ်
 ရကောင်းလားဟု တစ်ချိန်က
 သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူး
 ၏။ ယခုအချိန်မှာတော့ မနီကို
 စိတ်မဆိုးတော့ပါ။ မှားခဲ့မှု
 အတွက် သူ့ကိုတောင် ပြန်
 တောင်းပန်ချင်သည်။ ဘာ
 ကြောင့်လဲ။ မနီလိမ်တာက
 သူ့ကို သံသယကင်းအောင်
 လိမ်တာ။ ကျွန်တော်တို့
 အတွက် ဘာမျှ မထိခိုက်။
 ကိုယ့်ဘဝကို ထိခိုက်အောင်
 မုသားအမျိုးမျိုးပြောပြီး
 အုပ်ချုပ်သူတွေရဲ့ အလိမ်
 အညာကိုတောင် ဘာမျှ မသိ
 ဘဲ ခံနေရတာ တစ်ဘဝစာ
 မဟုတ်လား။ အမှားအမှန်
 မခွဲခြားတတ်ဘဲ ကိုယ်
 နားလည် လက်ခံရာကို
 ဥပဒေတစ်ခုလို သတ်မှတ်ပြီး
 လိုက်နာကျင့်သုံးသူကို လူ
 မိုက်ဟု ခေါ်လျှင် ကျွန်တော်
 လည်း လူမိုက်တစ်ယောက်
 ပင်။ ခုနေ့များ အက်တို့ရှင်ရ
 သော ရှိသေး၍ ကျွန်တော်ကို
 တွေ့ခဲ့လျှင် ရသေ့ကြီးက
 စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြော
 လိမ့်မည်ထင်သည်။ 'မင်းလို
 လူမိုက်မျိုး ဒီနိုင်ငံမှာရှိတာ
 နိုင်ငံနာတယ်ကွာ'ဟု။ ■

ခန့်ကျော်ထင်လှိုင်
 ၂၀၁၅ ဇူလိုင်လ

ကုန်းဘောင်ဆက် မောင်နှမများ၏ ဒုတိယဒဏ္ဍာန် သက်ကြီးမှု၏ပုံ

မောင်သန်းဆွေ၊ စာရေးဆရာ

တစ်ဖက်ခေါ်ပြီဟု မိတ်ကြားလွှာ စာရေးသူထံ
ရောက်လာပါသည်။ မိတ်ဆာတွင်-

မိတ်ကြားလွှာ

ဗုဒ္ဓကုန်း ဖြူတည် နန်းတည် မင်းကုန်းမင်းကြီးကြီး နတ်ပြည်စံသတ်
သုဂ္ဂ နှစ်မြောက်အဖြစ် မင်းကြီးကြီးအား ရှည်နန်း၍ လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်သော်
မတကမာတိဆွမ်း သက်တော်လှူဒါန်းခြင်းနှင့်အတူ ဝါတော်၊
သက်တော်ကြီးသော ဆွေတော်မျိုးတော်များအား ပူဇော်တန်ဆော့ပွဲတို့ကို
တပ်မက်ပါ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျင်းပလှူဒါန်း ဖြစ်ပါသည်။
ထိုသို့လှူဒါန်းမှုခေတ်မှ အခမ်းအနားများကို လူကြီးပင်ကိုယ်တိုင်
ပါဝင်ကုသိုလ်ပြုနိုင်ပါနှင့် လေ့ရှိခဲ့လှ မိတ်ကြားအပ်ပါသည်။
ကုန်းဘောင်ဆက်မောင်နှမများ ဟူ၍ ခေါ်ပြထား၏။
ဦးဆောင်စီစဉ်သူ ကုန်းဘောင်ဆက် မောင်နှမများအား အားလုံး
၁၂ ယောက် ရှိသည်။ ထိပ်တင်နှင်း တော် မိုးမိုး ထိပ်တင်ငြိမ်းငြိမ်း။

ရတနာပုံဖြူတည်၊ နန်းတည်
မင်းကုန်းမင်းကြီးကြီး
နတ်ပြည်စံသက် ၁၃၇ နှစ်မြောက်
အဖြစ် မတကမာတိဆွမ်း
ဆက်ကပ် လှူဒါန်းခြင်းနှင့်
ဝါတော်၊ သက်တော်ကြီးသော
ဆွေတော်မျိုးတော်အား
ပူဇော်ကန်တော့ပွဲ
၁၉-၁၀-၂၀၁၅
မဟာဓမ္မိကာရာမဆွေကွင်တိုက်မကြီး

သီပေါမင်းတရားကြီးမြတ်တော်၊ ဦးစီး
သက်တော်ကြီး ဆွေတော်မျိုးတော်များ
လက်အုပ်ချီမိုးကန်တော့ခဲ့ပါ

ဆရာတော်များကို လှူပြုပေးသောအခါ လှူငါးနံ့အတွက်
သီပေါမင်းတရားကြီးခြေတော် တော်ပူခဲ့

နှင်းမင်းတရားကြီးမြစ်တော် သမီးတော်ကြီးက လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်ခဲ့ပါတယ်

သံပေါမင်းတရားကြီးမြစ်တော် ထိပ်စုဘုရားကြီးနဲ့ မြစ်တော် ဒေဝီခင်က လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်ခဲ့ပါတယ်

အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းမြစ်တော် တင်တင်ကြည်ကလည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်ခဲ့ပါတယ်

ကန်တော့ခံအဘိုး၊ အဘွား

သီပေါမင်း၊ တော်ဝင်၊ ထိပ်တင်အောင်၊ ကိုကိုမျိုး၊ သူရဦး၊ မင်းမောင်မောင်၊ ထိပ်တင်ဝတ္ထုစိုး

ချောစန္ဒီအောင်၊ မြဒါလီအောင်၊ တော်ဝင်
မြတ်စော၊ မြတ်နုသွေး၊ ထိပ်တင်အောင်၊
ကိုကိုမျိုး၊ သူရဦး၊ မင်းမောင်မောင်နှင့်
ထိပ်တင်ဝတ္ထုစိုးတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိပ်တင်နှင့် ဆိုသူမှာ ပျဉ်းမနား
မင်းသားကြီး၊ ထရံဂံထိပ်ခေါင်တင်နှင့်
ကျေထိပ်တင်နွယ်ကူးတို့၏ မြစ်တော်
ဖြစ်သည်။ တော်မိုးမိုး ဆိုသူမှာ သီပေါ
မင်းနုမတော် မိတ္ထီလာစုစုရားကလေး၏
မြစ်တော် ဖြစ်သည်။ ထိပ်တင်ငြိမ်းငြိမ်း
ဆိုသူမှာ ပျဉ်းမနားမင်းသားကြီးနှင့်
ထရံဂံထိပ်ခေါင်တင်တို့၏ တီတော် ဖြစ်
သည်။ ချောစန္ဒီအောင်နှင့် မြဒါလီအောင်
တို့မှာ သီပေါမင်းတရားကြီးနှင့် မိဖုရား
ခေါင်ကြီး စုစုရားလတ်တို့၏ တီတော်
များ ဖြစ်သည်။ တော်ဝင်မြတ်စော ဆို

သူမှာ သီပေါမင်းနုမတော် မိတ္ထီလာ
စုစုရားကလေး၏ တီတော် ဖြစ်သည်။
မြတ်နုသွေးဆိုသူမှာ ကနီမင်းသမီး၏
တွတ်တော် ဖြစ်သည်။ ထိပ်တင်အောင်
ဆိုသူမှာ ပျဉ်းမနားမင်းသားကြီး၊ ထရံဂံ
ထိပ်ခေါင်တင်နှင့် ကေထိပ်တင်နွယ်ကူး
တို့၏ မြစ်တော် ဖြစ်သည်။ ကိုကိုမျိုး
ဆိုသူမှာ တက်နွယ်တိုက်စား ထိပ်တင်မှတ်
၏ တွတ်တော် ဖြစ်သည်။ သူရဦး ဆိုသူ
မှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ တွတ်
တော် ဖြစ်သည်။ မင်းမောင်မောင် ဆိုသူ
မှာ နောင်မွန်ထိပ်ခေါင်တင်၏ တွတ်
တော် ဖြစ်သည်။ ထိပ်တင်ဝတ္ထုစိုး ဆို
သူမှာ ဟင်းဂမော် ထိပ်ခေါင်တင်၏ တီ
တော် ဖြစ်သည်။

ဖိတ်စာမှ မတကာဘတ်ဆွမ်း ဆို

သည်ကို ရှင်းရပေမည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ
နတ်ပြည်စံ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး
ရည်မှန်း၍ ကုန်းဘောင်ဆက်တို့
ဆက်ကပ်လှူဒါန်း အမျှတော်ဆုံး
သော ဆွမ်းအလှူ ဖြစ်သည်။ မင်းသား
မင်းတရားကြီး နတ်ပြည်စံသည်မှ
နှစ်မြောက်သောအခါတွင် သားသေ
သီပေါမင်းတရားကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်
ဦးရွက်ပြု၍ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်၊
တွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများနှင့် ဣန္ဒာ
တို့သည် မင်းတရားကြီး နတ်ပြည်
သည့်နေ့ဖြစ်သော သီတင်းထွေး
လဆန်း ၆ ရက်နေ့တွင် မတကာ
ဆွမ်းဆက်ကပ်၍ အမျှပေးဆွေတော်
သည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဤသို့ လှူ
ခဲ့ရာတွင် အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူ

နောက် မန္တလေး၌ ကျန်ရှိသော မိဖုရား၊ သားတော်၊ သမီးတော်၊ ဆွေတော်မျိုး တော်များနှင့် မျိုးမတ်အပေါင်းတို့က မင်းတရားကြီး၏ အုတ်နန်းပြာသာဒ် တော်အနီးတွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ဤဆွမ်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပြီး နောက် ပျဉ်းမနားမင်းသားကြီးနှင့် ထရံဂံထိပ်ခေါင်တင်မင်းသမီးကြီးတို့ မောင်နှံက ဦးစီး၍ ဤဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းပွဲကို ဆက်လက်ကျင်းပခဲ့ကြ သည်။ မင်းသားကြီးနှင့် မင်းသမီးကြီး တို့ ကံကုန်တော်မူသွားကြသောအခါ ကျန်အနွယ်တော်များက ဆက်လက် လှူဒါန်းခဲ့သည် ဆိုပါသည်။ ယခုအခါ ၌မူ ဖော်ပြပါ ကုန်းဘောင်ဆက် မောင် နှမ ၁၂ ဦးက ဦးဆောင်၍ မတက ဘတ် ဆွမ်းအလှူကို မင်းတုန်းမင်း တရားကြီး နတ်ပြည်စံသည့် သီတင်း ကျွတ်လဆန်း ၆ ရက်နေ့တွင် မန္တလေး ဗြူ၊ မန္တလေး တောင်ခြေရှိ မဟာဓမ္မိကာ

ရာမ ရွှေကျင်တိုက်ကြီးတွင် လှူဒါန်း ခြင်း ဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၅ ရက်နေ့ကလည်း အနွယ်တော် ၁၀၀ ကျော်တို့သည် နန်းတွင်းမှ မင်းတုန်း မင်းတရားကြီး၏ အုတ်နန်းပြာသာဒ် တော်တွင် ဆီမီးများပူဇော်၍ သွား ရောက် ကန်တော့ကြပါသည်။

ယခု ကျင်းပသောပွဲတွင် ဆွေ တော်မျိုးတော် သက်ကြီးပူဇော်ပွဲကို လည်း တွဲ၍ ကျင်းပသည်။ ယခု ကျင်းပခြင်းသည် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ် ၏။ ပထမအကြိမ် ကျင်းပခြင်းထက် ယခု ဒုတိယအကြိမ်သည် သက်ကြီး ဆွေတော် မျိုးတော် ပို၍ စုံလင်များပြား လာသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ မြစ်တော် ၂၅ ပါး၊ မင်းတုန်းမင်းတရား ကြီး၏ တီတော် ၁၈ ပါး၊ စုစုပေါင်း အပါး ၄၃ ပါး၊ အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်း၏ မြစ်တော် ၈ ပါး၊ တီတော် ၅ ပါး၊ စုစုပေါင်း ၁၃ ပါး၊ အားလုံးကန်တော့စံ စုစုပေါင်း ၅၆ ပါး ဖြစ်သည်။ ကန်တော့

အုတ်နန်းပြာသာဒ်တော်မှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးရဲ့ သမီးတော်(၆၅)နှစ်ကို ရည်စူး၍ ရွှေမယောင်းတိုင် (၆၅)တိုင် နှံက်ထူမီးထွန်း ပူဇော်ခဲ့ပါတယ်

မြေးတော်များတော်များက သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်

ခံများထဲတွင် ရန်ကုန်မှ သီပေါမင်း တရားကြီး၏ မြေးတော် အသက် ၉၃ နှစ်ရှိ ထိပ်စုဖုရားကြီးနှင့် ပြင်ဦးလွင်မှ အသက် ၉၂ နှစ်ရှိ တော်ဖုရားတို့ ပါဝင် သည်။ သီပေါမင်းနမတော် မိတ္ထီလာ စုဖုရားကလေး၏ မြေးတော် ရန်ကုန်မှ အသက် ၉၂ နှစ်ရှိ ဝါးနွယ်ကုန်း ထိပ်ခေါင်တင်၏ မြေးတော် ဩစတြေး လျှာ သက်တော် ၉၁ နှစ်ရှိ ဝါးနွယ်ကုန်း ထိပ်တင်လှ၊ ညောင်အုပ်မင်းသားကြီး၏ မြစ်တော် မန္တလေးမှ သက်တော် ၉၀ ရှိ ညောင်အုပ်ထိပ်တင်မကြီး၊ သက် တော် ၇၉ နှစ်ရှိ ညောင်အုပ်ထိပ်တင်ဖြူ၊ သက်တော် ၇၆ နှစ်ရှိ ညောင်အုပ်ထိပ်

တင်ရှမ်း၊ နောင်မွန်ထိပ်ခေါင်တင်၏ မြစ် တော် ရန်ကုန်မှ သက်တော် ၈၂ နှစ်ရှိ ဒေါ်ဘဒ္ဒဝဇီရာ၊ ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ မြစ်တော် သက်တော် ၉၀ ရှိ ညောင်ရမ်း ထိပ်တင်မကြီး၊ သက်တော် ၈၆ နှစ်ရှိ ညောင်ရမ်းထိပ်တင်လတ်၊ သက်တော် ၈၂ နှစ်ရှိ ညောင်ရမ်းထိပ်တင်အေး၊ သက်တော် ၈၁ နှစ်ရှိ ညောင်ရမ်းထိပ် တင်စမ်း၊ သက်တော် ၇၅ နှစ်ရှိ ညောင် ရမ်းထိပ်တင်ဌေး၊ မြင်စိုင်းမင်းသား၏ မြစ်တော် သက်တော် ၁၀၀ ရှိ ဒေါ်အေး ခင်၊ သက်တော် ၉၃ နှစ်ရှိ ဦးခင်အောင်၊ ရွှေကုမင်းသား၏ မြစ်တော် သက်တော် ၈၂ နှစ်ရှိ ဒေါ်ခင်တုတ်၊ လင်းပင်မင်း သား၏ မြစ်တော် မန္တလေးမှ သက် တော် ၈၇ နှစ်ရှိ လင်းပင်တင်တင်ရီ၊ သက်တော် ၈၅ နှစ်ရှိ လင်းပင်တင်တင် ညွန့်၊ ယန်းတိမ်းမင်းသားကြီး၏ မြစ် တော် ကျောက်ဆည်မှ သက်တော် ၉၃ နှစ်ရှိ ဒေါ်မြသင်း၊ ထိပ်ခေါင်တင်စော၏

မြေးတော် သက်တော် ၈၇ နှစ်ရှိ ရန်ကုန် မှ ထိပ်တင်ကြီး၊ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ မြေးတော် ရန်ကုန်မှ သက်တော် ၈၆ နှစ်ရှိ ဦးမောင်မောင်တင်၊ သင် တော် ၈၄ နှစ် ရှိ ဒေါ်တင်တင်ကြည်၊ သက်တော် ၈၂ နှစ်ရှိ ဦးမောင်မောင်ခင် သက်တော် ၈၀ ရှိ ဦးမောင်မောင်ခင် စသည်ဖြင့် ပါဝင်ကြပါသည်။
အလှူငွေ စုစုပေါင်းရရှိသည်မှာ ၇၂ သိန်း ၁ သောင်း ၃ ထောင်ဖြစ် သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအထဲတွင် အစား ဆုံးလှူသူများမှာ ဆရာတော် အရှင် ဆောက်နု ၁၀ သိန်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ် ဆရာတော်က သင်္ကန်း ၅ နှစ်နှင့် ငွေ ၁ သိန်း၊ သီရိသုဓမ္မမထိစောတာရေ ခေါင် တာ သုဓမ္မာ ဦးကျော်ဝင်းနဲ့ သီရိသုဓမ္မ သီရိ ဒေါက်တာ မြင့်မြင့်သန်း(မန်းမောင်) ရာဇာကုမ္ပဏီမိသားစု) ၁၀ သိန်း၊ သင့် ကျေးမွန်ကြီးဌာန ဒုတိယဝန်ကြီး ဦးသန်းဆွေ ၅ သိန်း၊ ထိပ်တင်ဟိန်း

မောင်သန်းတွေ့ထားဝယ်၊

စင်သန္တာ နမူနာတို့ စော်စောရ

ကောင်လေး
တင်လိုက်သည့်
စတေးတပ်
ကောင်လေး
ရေးလိုက်သည့်
ကွန့်မန့်တို့ကို
စောင့်ဖတ်ကာ
ကောင်လေး
ဘာတွေ
ခံစားနေပြီလဲထိ
လိုက်တွေ့ကြည့်
ပေးနေမိသည်

၁။

သူမနှင့် ကောင်လေး တွေ့ဆုံပုံတို့က
အဆန်းတကြယ် မဟုတ်လှ။ လူမှုကွန်ရက်၏
အာရုံစိုက်မှုအချို့ကြောင့် သူမ၏ပေသွတ်အကောင်ကို
ဒီအယ်တီဘိတ် လုပ်ထားသည်မှာ နှစ်လခန့် ရှိခဲ့ပြီ။
သူမ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက အွန်လိုင်းမှ မြန်မာချည်ထည်
ပိုးထည်များဖြန့်ဖြူးရောင်းချသည့်အလုပ်ဖြစ်နေသဖြင့်
လူမှုကွန်ရက်နှင့် မပတ်သက်ချင်၍ မရ။
အကောင်ကို ဖြန့်ဖြူးသည့်နေ့မှာပင် ယခင်အားပေးနေကျ
ပြီးတိုင်းအစ်မတစ်တွေ့၏စာများက မက်ဆင်ဂျာမှ
ဆက်တိုက်အော်မြည်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဝယ်ယူအားပေးရုံ
မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ဆင့်ပြန်လည်ရောင်းချလိုသဖြင့်
လက်ကားရေးနှုန်း စုံစမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်း
သဘောရှင်းပြပြောဆိုပြီးနောက် ဆက်သွယ်ရမည့် လိပ်စာ၊
ဖုန်းနံပါတ်များ အပြန်အလှန်ပေးဖြစ်ကြသည်။
အပြန်အလှန် စီးပွားမက်အဖြစ် ဆက်ဆံရာမှ သူတို့ညီအစ်မ
တစ်တွေနှင့် အပြင်မှာပါ ညီအစ်မရင်းသဖွယ်

www.burmeseclassic.com

ခင်မင်သွားခဲ့ကြသည်။ သည် လုပ်ငန်းလေးက သူမအတွက် အကျိုးပေးသည်။ အစပိုင်းတွင် မန္တလေးသို့ လူကိုယ်တိုင်သွားကာ ရက်ကန်းရုံများသို့ ကွင်းဆင်းလေ့လာရသည်။ စိတ်ကြိုက် အထည်ဆန်းများကို သူများထက် ဈေးပိုပေးကာ အော်ဒါ မှာယူရသည်။ တစ်လလျှင်နှစ်ခေါက်လောက် သွားခဲ့ရသည်။ သည့်နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအရ နားလည်ပါးနပ်လာခဲ့သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည့် ရက်ကန်းရုံနှစ်ခုနှင့်သာ ဆက်သွယ်ကာ လူကိုယ်တိုင် မလာတော့ဘဲ အဝေးပြေးကိတ်သို့ ပေးသည့် စနစ် စတင် ကျင့်သုံးကြည့်သည်။ ရက်ကန်းရုံမှမန်နေဂျာ အမျိုးသမီးက အထည်အဆင်၊ ဒီဇိုင်းများကို ဗိုက်ဗာမှပုံများလှမ်းပို့ပေးသည်။ သူမက စိတ်ကြိုက်ရွေးကာ အော်ဒါ အပ်နှံလိုက်သည်။ အထည်များရလာသည့်အခါ ကားများဖြင့် အဝေးပြေးကိတ်သို့ ပို့ပေးလိုက်ကြသည်။ သူမက အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးကိတ်သို့ သွားရွေးလိုက်ရုံသာ။

သူမ ကိုယ်တိုင်က မြန်မာချည်ထည်များကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဝတ်ဆင်တတ်သူမို့ အခြားမိန်းကလေးများအားလည်း ဝတ်စေချင်သည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲရှိ မိန်းကလေးများကို လပေးဖြင့် ရောင်းချပေးသည်။ လက်ငင်းဝယ်ယူနိုင်သည့် မိန်းကလေးများကိုလည်း အမြတ်အစွန်း အများကြီးမယူဘဲ ရောင်းချပေးနေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရပ်ကွက်တွင်း

ဖော့ဘွတ်
မဖွင့်ဘဲ
ထားလိုက်လျှင်
ကောင်လေးနှင့်
ကမ္ဘာခြား
နေသလိုပင်
ခံစား
တတ်လာသည်
သူမကိုယ်သူမ
တွေ့ရှိခြင်းလား
ပျောက်ဆုံး
နေခြင်းလား
မဝေခွဲ
တတ်တော့

ရှိ ရုံးဝန်ထမ်း မိန်းကလေးအချို့က သူတို့ရုံးမှ ဝန်ထမ်းများကလည်း လပေးစနစ် ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ လုပ်ငန်းလေးက အစိုးရရုံးများတွင် လဆန်းပိုင်းလောက် အထည်များ ချပေးထားပြီး လကုန်ရက်တွင် ပိုက်ဆံလိုက်ကောက်သည့်အလုပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လစာထုတ်ပေးသည့် ရုံးအုပ်အစ်မကြီးကို လက်ဆောင်အထည်လေးများ ပေးထားခြင်းဖြင့် သူမအတွက် အခက်အခဲမရှိ အထည်ဖိုများ သိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်တော့ ပြည်ပမှ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲက မြန်မာနိုင်ငံ

ခဏပြန်လာစဉ် သူမ လုပ်ငန်းလေးကို သတိထားမိသွားခဲ့သည်။ ဆိုင်ခန်းနေရာ အများကြီး မလိုဘဲ အွန်လိုင်းစနစ်ဖြင့် အထည်များ ဖြန့်လှိုရကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ သည့်နောက်တော့ အစ်ကိုကျေးဇူးဖြင့် အွန်လိုင်းဆိုသည့် မီဒီယာကို ထိတွေ့ သိရှိလိုက်သည်။ သည့်နောက်ဖော့ဘွတ်စာမျက်နှာများ၊ ဝက်ဘ်ဆိုက်များနှင့် သူမ ရင်းနှီးလာခဲ့ရသည်။ အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်းလေးဦးဖြင့် သူမ လုပ်ငန်းကို စတင် လည်ပတ်ခဲ့သည်။ မောင်အငယ်ဆုံးလေးက အဝေးပြေးကိတ်တွင် အထည်များ သွားယူပေးခြင်းဖြင့် ကူညီနေသောကြောင့် သူမ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စွာ လည်ပတ်နိုင်နေသည်။ ကံကောင်းလှစွာ သူမ အွန်လိုင်း ပိုးထည်တိုက်လေးက လူသိများလာခဲ့သည်။ မော်ဒယ်လ်ပေါက်စ၊ မင်းသမီးပေါက်စတို့ပါ မှာယူဝတ်ဆင်လာခဲ့ကြသည်။ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းများအတွက် ယူနီဖောင်းများ၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကြော်ငြာမျိုးပွဲများအတွက် မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးတို့၏ ဝတ်ဆင်ရာ မြန်မာပိုးထည်ချည်ထည်များသည် သူမ၏ ခံပွင့်တော်ဝင် ပိုးထည်တိုက်မှ မှာယူဝတ်ဆင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ပိုးထည်တိုက်အမည်ပေးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုဝမ်းကွဲနှင့် စကားများရသေးသည်။ သူမ ပေးသည့် ခံပွင့်တော်ဝင် အမည်ကို ရူးကြောင်ကြောင်အဖြစ် စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့သည်။ ခံပွင့်ဆိုသည်

မှာ အညတရပန်းဖြစ်ပြီး တော်ဝင်နှင့် တွဲသုံးလိုက်သည့်အခါ ဘယ်လိုမှ မအိပ်စပ်ကြောင်း၊ အနိမ့်ဆုံးနှင့် အမြင့်ဆုံးနှစ်ခုကို တွဲသုံးအမည် ပေးထားသဖြင့် မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း၊ ဗေဒင်ဆရာတို့ကို မေးမြန်းကာ အောင်မြင်နိုင်သည့် အမည်လှလှလေးများ နေ့သင့်ကြောင်း အစ်ကိုထစ်စေတော့စကားများ ဆိုသည်ကို သိပါသော်လည်း သူမသည် ဘယ်တုန်းကမှ ဗေဒင်မေးခြင်းကို ဝါသနာ မပါခဲ့။ နေ့ရက် အချိန်တို့ ဆိုသည်မှာလည်း သူမ လုပ်ချင်သည့် နေ့ရက်၊ အချိန်တို့သည်သာ မင်္ဂလာရက်၊ မင်္ဂလာအချိန်တို့အဖြစ် သတ်မှတ်တတ်ပါသည်။ ပန်းမှန်သမျှ တော်ဝင်သည်ဟုသာ သူမ သတ်မှတ်ပါသည်။ ခံပွင့်ပန်းဖြစ်နေသဖြင့် တော်ဝင်ခွင့် မရှိတော့ပြီလား၊ အညတရသည်လည်း သူ့အစွမ်းနှင့် သူ တော်ဝင်ခွင့်ရှိနေပါသည်။ ထိုခေါင်သော အတွေးတို့ဖြင့် သူမကတော့ အွန်လိုင်းပိုးထည်တိုက်အမည်ကို ခံပွင့်တော်ဝင်ဟုသာခေါ်တွင်စေခဲ့ပါသည်။

J။
ခံပွင့်တော်ဝင် အွန်လိုင်းပိုးထည်တိုက်လေး အမည်ရသည်နှင့်အမျှ သူမကိုလည်း လူသိများလာခဲ့ကြသည်။ အပြင်မှ လူကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူလိုသူ အချို့အတွက်လည်း ပြသစရာ နေရာတစ်ခုလိုလားရပြီ။ သူမ နေထိုင်ရာ မြို့က ဥက္ကလာပတက်မှာပဲ၊ မြေညီထပ်လေး ငှားရမ်းကာ ဆိုင်

နိဗ္ဗာန်လိုက်သည်။ ဝန်ထမ်း
အသစ်သမီးငယ်လေး သုံးဦး
ထပ်ခါနီးထားလိုက်သည်။
အသစ်မောင်းဝန်ထမ်းမှအပ
အသစ်ဝန်ထမ်းအားလုံးက မိန်း
မလေးများဖြစ်နေကြသည်။
သူမ ကိုယ်တိုင်က ညီအစ်မ
အိတ်တွယ်တတ်သူမို့ သူမ ဝန်
ထမ်းများနှင့် ဆက်ဆံရေးက
အဆင်ပြေချောမောလှသည်။
အစ်မခပ်ရိုသည် အွန်လိုင်း
အသစ်ပေးဖြစ်နေသဖြင့် အင်
အားကုန်၊ အိမ်မေးလ်၊ ဖု
သွတ်များက အချိန်တိုင်း ဖွင့်
ဆွဲနေရသည်။ ထိုအခါ ငယ်
ရွယ်သည့် ဝန်ထမ်း မိန်းက
ဆေးတိုက် ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းတွတ်
ကြည့်ချိန် သိပ်များလွန်းနေ
သည်။ ဒါကို သူမ မကြိုက်။
မကြိုက်ကြောင်းလည်း ကြို
တိုင်း ပြောပြထားလေ့ ရှိ
သည်။ သို့သော် ဝန်ထမ်း
ခုနစ်ယောက်အနက် သုံး
ယောက်လောက်သာ လိုက်နာ
သလို လုပ်နိုင်သည်။ ကျန်
လေးယောက်က မူးယစ်ဆေး
နွဲ့သလို ရွဲနေကြသည်။ သူမ
ထိုက်တိုင်လည်း ဖုန်းတွတ်ကို
သုံးပါသည်။ အလွန်အကျွံ
ဘယ်တော့မှ မဖြစ်။ လုပ်ငန်း
သဘောအရ ပြောဆိုရေးသား၊
ကြည့်ရှုရတာပြီးလျှင် သူမ
အတွက် စာအုပ်များကသာ
အရသာရှိလှသည်။ သူတို့သုံး
နေသည့်အချိန်တော်တော်များ
များသည် သတင်းဖတ်ခြင်း၊
ဗဟုသုတရရှိနိုင်မည့် ဝက်ဘ်
ဆိုက်များကိုကြည့်ခြင်းမဟုတ်
ဘဲ မက်ဆင်ဂျာတွင်သာ
စကားပြောခြင်း၊ ထမင်းစား
ရေသောက် ကားစောင့် ကိစ္စ
များကို ပုံတင်ခြင်း၊ ဗိုက်
အောင့်ခါနီး ဒေါသဖြစ်စရာ

တို့ကို စတေးတပ်တင်ခြင်း
တို့သာ ဖြစ်နေကြသည်။
အနည်းဆုံးတော့ အခြားအွန်
လိုင်း ပိုးထည့်တိုက်များမှ
ဖြန့်နေသည့် အဆင်၊ ဒီဇိုင်း
တို့ကို လေ့လာကြည့်ရှုစေ
ချင်သည်။ သည်အတွက်
မကြာခဏ စကားပြောဆိုရ
သည်။
*စကရင်အာဝါ(Screen
hours)တွေ အဲ့လောက် များ
နေရင် မင်းတို့ရဲ့ဦးနှောက်
ယာယီမှတ်ဉာဏ် CA3ပျက်
စီးလိမ့်မယ်။ CA3ပျက်စီးရင်
ကိုယ်လုပ်မိတဲ့အလုပ်တွေကို
လုပ်ပြီးပြီလား မလုပ်ရသေး
ဘူးလား မသိ၊ ကိုယ် ပြော
မိတဲ့စကား ပြောမိမှန်း မပြော
မိမှန်းမသိ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီး
တော့ ဝက်ဘ် Webရဲ့သဘော
ဆိုတာ တွယ်ငြိတတ်တဲ့
သဘော။ ပင် ကျွန်ုပ်တွေ
ကြည့်လေ အဲ့ဒီအမျှင်တွေ
ကြောင့် သူတို့ဟာ သား
ကောင်မမီးဖိုလည်း အသုံး
ဝင်တယ်။ ရန်သူတွေကို ကာ
ကွယ်စောင့်ရှောက်လိုလည်း
ရတယ်။ အဲ့သည့်လိုပဲ သူ
အမျှင်ကြောင့် သူ့အသက်
လည်း ပြန်ပြီး ထိခိုက်နိုင်
တယ်။ သည်တော့ အဲ့သည့်
ဝက်ဘ်ကြောင့် မက်ဆင်ဂျာ
ကနေ စကားတွေ ပြောဖြစ်
ကြ၊ မမြင်မတွေ့ရပါဘဲ
သံယောဇဉ်တွေ တွယ်မိကြ။
အဲ့ဒါကို အချစ်လို့ ထင်နေပြီး
ခံစားကြနဲ့၊ ဘာမှ မသေချာ
တဲ့အရာကို သေချာသလို
ခံစားနေကြတော့ မလိုလား
အပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းရရော၊ ပြီးတော့ အဲ့ဒီ
ဝက်ဘ်ကို အရှိထင်တော့
ယုံကြည်မှု တွေကလည်း

အလကားနေရင်းကို တိုးနေ
တော့တာ။ ဒီတော့ ယုံကြည်
လွယ်ကြ၊ အပြင်မှာပါ ဆုံ
တွေ့ကြပြီး မသမာသူတွေနဲ့
တွေ့ရင် မှုခင်းတွေ ဖြစ်တဲ့
ထိ ကြားနေမြင်နေရတာလေ။
ကိုယ်က ဆင်ခြင်ရွေးသုံး
တတ်မှရမယ်*
သူမ နှုတ်ဖျားမှ ထို
စကားတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်
ပြောခဲ့ရသည်။ နားဝင်သည်
မဝင်သည်က သူတို့အလုပ်၊
ပြောဖို့တာဝန်ရှိသည်က သူမ
အလုပ်ဟုသာ တွေးယူပါ
သည်။ သူမ ဝန်ထမ်းများ
သည် ဖုန်းတွတ်ကြည့်ချိန်များ
သည်ကလွဲလျှင် သူမ အလုပ်
အပေါ် တာဝန်ကျေကြသဖြင့်
တားမြစ် သည် ထိလည်း
မပြောသာ။
တစ်နေ့၊ ထိုတစ်နေ့
သည် သူမ ဝင်လည်ရမည့်
နေ့ဖြစ်သည်ကို သူမတစ်
ကယ် မသိခဲ့ပါ။
မန္တလေး ရက်ကန်းရုံမှ
ပေးပို့လာသည့် အဆင်ဆန်း
ပိုးထည့်များကို အွန်လိုင်းမှ
တစ်ဆင့် အော်ဒါ မှာထား
သမျှ လက်လွှဲရောင်းလိုက်
ရသည်။ ကော်စမက်တစ်
ဘရန်းတစ်ခု မိတ်ဆက်ပွဲတွင်
မော်ဒယ်လ်မယ်လေးများက
ဝတ်ဆင် သရုပ်ပြကြရမည့်
ပွဲဖြစ်နေသည်။ သူမကို ဖိတ်
ကြားထားသဖြင့် သူမလည်း
ထိုပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့လိုက်
သည်။ ခံပွင့်တော်ဝင်ပိုးထည့်
တိုက်မှ အဆင်ဆန်းများက
ဒီဇိုင်းနာ ပညာစွမ်းဖြင့် ငယ်
ရွယ်သော မော်ဒယ်လ်မိန်း
မလေးတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကြွား
ဝင်စွာ လှပနေကြသည်။ သူမ
ပီတိဖြစ်စွာ ကြည့်နေမိသည်

မှာ မိတ်ဆက်ပေးနေသည့်
မိတ်ကပ်များကိုပင် စိတ်မ
ဝင်စားအား။ မော်ဒယ်လ်
မိန်းကလေးက ၁၅ ယောက်
ခန့် ရှိမည်။ အလှည့်ကျ
စနစ်ဖြင့် စင်ရှေ့သို့ မိတ်ကပ်
ပစ္စည်းများကိုက လမ်း
လျှောက် ထွက်ပြကြသည်။
ဒုတိယအသုတ် စင်နောက်
ပြန်ဝင်သည့် အချိန်တွင်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်
စကတ်တိုက် နောက်ဘက်တွင်
ရေစီးကြောင်းလို ကွဲသွား
သည်ကို သူမ မြင်လိုက်ရ
သည်။ သတိပေးရန်အတွက်
ချက်ချင်း စင်နောက်လိုက်
ကြည့်မိသည်။ စင်နောက်
တွင်လည်း မိန်းကလေး ၄
ယောက်လောက်က ထိုကဲ့သို့
ပင် စကတ်နောက်ဘက်ခြမ်း
များက ရေစီးကြောင်းသဖွယ်
ကွဲနေကြသည်။ မိန်းကလေး
တို့မျက်နှာ ငိုတော့မလို ဖြစ်
နေကြပြီး၊ ထိုအချိန် ဒီဇိုင်းနာ
က သူတို့ပါလာသည့်အရောင်
မတူ ပါဝါများဖြင့် ပတ်ပေး
ကာ ပြဿနာကို ယာယီဖြေ
ရှင်းပေးလိုက်သည်။ သူမ
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်၊
ယုံကြည်ထားသည့် ရက်ကန်း
ရုံများသို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရ
သည်။ ကော်စမက်တစ်
ကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ရှိသူများကို
တောင်းပန်ရသည်။ မော်ဒယ်
မိန်းကလေးများကို တောင်း
ပန်ရသည်။
ကော်စမက်တစ်
ကုမ္ပဏီဘက်မှ သည်ကိစ္စသည်
ဘာမျှမထူးခြား။ မိန်းကလေး
တို့သည်လည်း စင်ပေါ်တွင်
လှလှပပ အဆင်ပြေသွား
သဖြင့် စိတ်ကျေနပ်ကြသည်။
ဒီဇိုင်းနာကတော့ သည်ကိစ္စကို

သုံးသပ်ပြသည်။ ချည်ထည် ဆိုလျှင် သိပ်မသိသာသော် လည်း ပိုးရောနေသဖြင့် စကတ်တို့ အကျပ်ချုပ်လိုက် သည့်အတွက် ဖြစ်နိုင်ပါသည် ဟုသာ။ ရက်ကန်းရုံက ချုပ် ဝတ်မည့် ဒီဇိုင်းပုံစံကိုတောင်း ဆော်လည်း သူမ ရုံးမှဝန်ထမ်း များက အသေအချာပေးပို့ ခြင်း မရှိခဲ့ကြ။ သို့အတွက် ကြောင့် အဆင်ဆန်းကို ပိုး များများရောကာ ရက်ပေး လိုက်မိသည်။ သည်လောက် လိုင်းသုံးနေပါလျက် ဒါလေး ကိုပင် အရောက် မပို့ပေးနိုင် ခြင်းအပေါ် ဆူပူအပြစ်တင်မိ သည်။ အဖြေကထွက်ပြီ၊ သူမတို့ ခံပွင့်တော်ဝင် ပိုး ထည်တိုက်၏ ပေါ့လျော့မှုဖြစ် သည်။ အားလုံးကို အွန်လိုင်း မှရော လူကိုယ်တိုင်ပါ သူမ တောင်းပန်ပြီးပြီ။ ခက်သည် က သည်လောက်နှင့်မပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ရေစီးကြောင်းဖြစ်ကာ ကွေနေ သည့် ပိုးထည်များနှင့် စင် နောက်သို့ ဝင်သွားစဉ် စကတ် ကဲ့ နှင့် မေဘီဒယ်လ်တစ် ယောက်ပုံကို ရိုက်ကာ ဖေ ဘွတ်စာမျက်နှာတွင် ပုံနှိပ်လာ တော့သည်။ သူမ ပရိမိုင်း တင်ထားသည့် မြန်မာချည် ထည်လေးနှင့် ပုံကို ယူသုံး ကာ ခံပွင့်တော်ဝင် ပိုးထည် တိုက်မှ ပစ္စည်းများ အရည် အသွေးညှပ်ဖျင်းကြောင်း အပုပ် ချတော့သည်။ မဆီမဆိုင် သူမ ပွဲတက်ထားသည့် အလှ ဓာတ်ပုံများကို ယူသုံးကာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပါ တိုက်ခိုက်လာ ကြတော့သည်။ သူမတို့ ခံပွင့် တော်ဝင် အွန်လိုင်းမြန်ဖြူမှု အနေဖြင့် ဖြေရှင်းပါဆော်လည်း

လိုင်းပေါ်တွင်
ကောင်လေး
မရှိနေသည့်
အချိန်များတွင်
အပြန်အလှန်
ပို့ထားကြသည့်
မက်ဆေ့များ
ပြန်ဖတ်နေမိသည်
မက်ဆင်ဂျာ
သည်သာ
သူမ
ကမ္ဘာလှီ
ဖြစ်လာ
ရတော့သည်

မပြီးနိုင် မစီးနိုင် အားအားဖြစ် နေကြတိုင်းသာ အမေ့ ရှယ် ပေးနေကြတော့သည်။

သူမ သိပ်မုန်းသည့် လူမှုကွန်ရက်ကြောင့် စိတ် ညစ်ရပြီ။ ဒီအယ်ဒီဘိတ် ပြန် လုပ်ရမည်လား စဉ်းစားနေစဉ် မှာပင် မက်ဆင်ဂျာမှ စာပို့လာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဘွတ်စာမျက်နှာထက်တွင် တွေ့နေရသည့် ပြဿနာများ ကို စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာကြောင်း၊ သူ များပြောတိုင်း လိုက်ပြီး စိတ် မပျက်သင့်ကြောင်း၊ ခံပွင့်တော် ဝင် အရည်အသွေးကို သုံးဖူး သူတိုင်း သိနေကြောင်း၊ စိတ် ပျက်အားငယ်နေမည်စိုးသဖြင့်

အားပေးစကား ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ဘယ်တုန်း ကမှ မက်ဆင်ဂျာမှ စကားပြော လေ့ မရှိကြောင်း၊ သူမ ဖောက်သည် ပြီးတို့၏အစ်ကို ဝမ်းကွဲဖြစ်နေသဖြင့် လာရောက် စကားပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည် စသည်...သိမ်မွေ့ အဆင့်ရှိသည့် သူ့စကားတို့ က သူမ စိတ်ကို အနည်းငယ် သက်သာစေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သူမလည်း ကျေး ဇူးတင်ကြောင်း စကားပြန် ပြောနေမိသည်။ လူမှုကွန်ရက် တို့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပတ် လောက်ရှိသည့်အခါတော့ ခံပွင့်တော်ဝင် အွန်လိုင်း ပိုး ထည်တိုက်အကြောင်း မေ့သွား ကြတော့သည်။ မမေ့တော့ သည်က သူမနှင့်ကောင်လေး။

၃။

အစောပိုင်းကလ စကားများပြောစဉ်ကတော့ သူမကို နှစ်သိမ့်ပေးသည့် စကားများ။ သည့်နောက် တော့ စာပေ၊ ဂီတတက်ရောက် သွားကြသည်။ စာပေမွေ့ လျော်၊ ဂီတမြတ်နိုးတာချင်း တူသူနှစ်ယောက်အဖို့ ပြော စရာ စကားတို့က များပြား လာခဲ့ကြသည်။ ဖြတ်သန်းခဲ့ သည့်ခေတ်ကလည်း သိပ် မကွာလှသဖြင့် သီချင်းများ ကို ခံစားတတ်ပုံချင်း တူနေ ကြပြန်သည်။ သီချင်းတွေ အကြောင်း၊ စာအုပ်တွေ အကြောင်း အပြန်အလှန် ပြော ဖြစ်နေကြသည်။ သည့်နောက် နိုင်ငံရေးရာများ။ ကီးချင်းတူ ရင်ဘတ်ချင်း နီးကြသဖြင့် ပြောရသည့် စကား၊ ဖလှယ် ရသည့် အကြောင်းအရာတို့

က အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသလို ခံစား ရသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် အလုပ်လုပ်နေသော သူ့အတွက် အားလပ်ချိန်များကို သူမ အဖော်ပြုပေးတတ်လာသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှား၊ နေကောင်း ရဲ့လား စသည့်စကားတို့ကတင် အရေးပါလှသည့် စကားများ လို ခံစားမိရသည်။ ကော်ဖီ သောက်ချိန်မှအစ ဖျော်ထား သည့်ကော်ဖီခွက်ကို ဓာတ်ခွံ ရိုက်ပြီး ပွဲမိသည်ထိ ဖြစ်လာ ရသည့်အခါတွင် ခံပွင့်တော် ဝင်မှ ဝန်ထမ်းများ သူမတို့ တအံ့တဩ ကြည့်လာကြ သည်။ ဖေဘွတ်ကို မူးယစ် ဆေးရွှေသလို သုံးနေကြသည့် ဝန်ထမ်းများကို ဆူပူ ဆုံစေ ခဲ့ဖူးသည့် သူမ၊ ကိုယ်တိုင် ဖြတ်မရတော့။

သမားရိုးကျရှိနေသည့် သည်ကောင်းကင်၊ သည် လမင်းနှင့် သည်ရှုခင်းတွေကို ပင် ကောင်လေး ရိုက်ပို့လာ သည့်ကောင်းကင်၊ လမင်း၊ ရှုခင်းတို့ကမှ အသက်ဝင်နေ သယောင်။ ကောင်လေး တင် လိုက်သည့် စတေးတပ်၊ ကောင်လေး ရေးလိုက်သည့် ကွန်မန်တို့ကို စောင့်ဖတ်ကာ ကောင်လေး ဘာတွေခံစား နေပြီလဲထိ လိုက်တွေးကြည့် ပေးနေမိသည်။ ဖေဘွတ်မဖွင့် ဘဲထားလိုက်လျှင် ကောင်လေး နှင့် ကမ္ဘာခြားနေသလိုပင် ခံစားတတ်လာသည်။ သူမ ကိုယ်သူမ တွေ့ရှိခြင်းလား၊ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းလား မစေ ခွဲတတ်တော့။ ဇူကာဘတ် ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ကွေးစူး တင်နေမိသည်။ အားလုံးမှာမ မသုံးစွဲကြဘဲ သုံးနှင့် ကောင် လေးဆိုသည့် ဝေါဟာရတို့

မြင့်သာ ဆက်သွယ် ပြောဆိုကြသည်။ လိုင်းဖွင့်ချိန်မတူနေလျှင် မက်ဆင်ဂျာတွင် စကားအချို့ ချိန်ခဲ့တတ်လာသည်။

ကောင်လေး ဘာများရေးထားခဲ့ မလဲ ဆိုသည့်အတွေးတို့ဖြင့် လိုင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း အရင်ဖတ်ကြည့်တတ်လာသည်။ သည့်နောက်လိုင်းစွန့်ချိန်ကို အတူညှိပြီး ဖွင့်လာကြသည်။ နောက် အချိန်တိုင်း လိုင်းဖွင့်ကာ စောင့်နေမိတတ်လာတော့သည်။ လိုင်းပေါ်တွင် ကောင်လေး မရှိနေသည့်အချိန်များတွင် အပြန်အလှန် ဂျိမ်းကြသည့် မက်ဆေများ ပြန်ဖတ်နေမိသည်။ မက်ဆင်ဂျာသည်သာ သူမ ကမ္ဘာလို့ ဖြစ်လာရတော့သည်။

သံယောဇဉ်တို့က မသိသောမှ သိသိသာသာ တိုးလာခဲ့ရပြီ။ သီချင်းအကြောင်း ပြောမိကြရင်း အသံဖိုင်ဖြင့် ကောင်လေးက သီချင်းဆိုထားသည့်အသံကို ဂျိမ်းသည်။ သူမ ရင်ခုန်ကြည့်နားစောင့်နားထောင်နေမိသည်။ ထိုမျှနှင့် ရောင့်ရဲခြင်း မဖြစ်နိုင်သည့်အခါ သံယောဇဉ်စကား၊ အလွမ်းစကားတို့ကို တိုက်ဆိုင်နေသည့် သီချင်းစာသားတို့ဖြင့် စတေးတပ်တင်ကာ လူတကာကို အသိပေးချင်စိတ် ပေါ်လာရတော့သည်။ ယခုအခါ သူမတွင် CA 3 လည်း မရှိတော့။ *စကရင်အာဝါ (Screen hours) ချိန်ဆိုသည်မှာလည်း သူမ နီးထလာသည့် အချိန်မှ စလာခဲ့ရသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးထထချင်း အရင်ဆုံး လက်ဖြင့်လှမ်းစမ်းလိုက်မိသည့်အရာသည်

လက်ကိုင်ဖုန်း ဖြစ်နေတော့သည်။ မျက်စိနှစ်လုံး ကောင်းစွာမှ မပွင့်သေးခင် အင်တာနက်လိုင်းကို အရင်ဖွင့်မိပြီ။ မမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်မှုတွေတိုးနေမိသည်။ ရင်ဘတ်ချင်း နားလည်ခံစားမှု၊ သူခံစားနေရသမျှ အလိုလို သိနေခြင်းသည် ဆက်သွယ်ရေးကွန်ရက်တွေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အာရုံတစ်ခုတွင် စိတ်နှစ်ခု ပေါင်းဆုံမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။

သူမ ကမ္ဘာတစ်ခုတွင် ရောက်နေသလိုခံစားရသည်။ ထိုကမ္ဘာတွင် သူမ နေလိုမရမှန်း သိနေပါသည်။ သို့သော် ထိုကမ္ဘာမှ သူမ ထွက်ခွာလိုက်လျှင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တော့မလို့ ခံစားနေရသည်။ သူမကိုယ်သူမ မေ့လျော့နေခဲ့ရသည်။ ခပ်ညည်း မဟုတ်သည့် သူမ သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်မှုများ လုပ်ကြည့်မိပါသော်လည်း အသိတစ်ခု သတိထားလိုက်မိသည့် အချိန်တွင် အကောင်အထည်နှင့်ဖြစ်နှင့်နေပြီ။ သည့်နောက်တော့ ကောင်လေးဘက်မှ အသံကို ကြားလိုသည်ဟု တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။ ကောင်လေး မတောင်းဆိုမီကပင် သူမက ကောင်လေးနှင့် စကားပြောချင်စိတ်တို့ကို မျှီသိပ်ထားရသူဖြစ်သည်။ စာသားတွေ အဖြစ်ပင် တွယ်ငြိနေမိသည့် စိတ်သည်အသံအဖြစ် ပြောင်းလဲ ကြားရပါလျှင် ဝက်ဘ်အစွမ်းကို မတွန်းလှန်နိုင်မှန်း သိပါသော်လည်း သူမ လက်ခံ စကားပြောလိုက်မိသည်။ သည့်နောက် သူမ ပြောခဲ့မိ

သည့်စကားလုံးတို့ကို သူမ ပြန်မမျှော်နိုင်တော့။ အာရုံတစ်ခု ဖုံးမိုးမှုရောက်ကုန်သော စိတ်လွှတ်ပေးထားလိုက်နေမိသည်။ အမျှင်တို့၏လွှမ်းမိုးမှုကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ခံနေမိသည်။ ခံပွင့်တော်ဝင် အွန်လိုင်း ရှော့ပင်းကိုပင် အာရုံမစိုက်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပြီ။ ချစ်ကောင်း သီချင်းကိုသာ သူမ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုသည်းနေမိသည်။

ဟိုအရင် တွေးတောင် မကြည့်ဖူးတဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကြုံဆုံလာ***ကို ယုံကို အုံ့သြဖို့ မယုံနိုင်ခဲ့*** ဆင်ခြင်ဉာဏ် အတွေးအခေါ် အသိတရား ဘာမှ မကယ်နိုင်ဘူး***ဘယ်လို အတွေးအကြံရှိလည်း ကိုယ်လေ ချစ်တော့စွဲ ကိုယ်တိုင်ထိမှ သိတော့တာယ်***တစ်နေ့နေ့ အချစ်နဲ့ အတွေ့မှာ နောက်ကောက်ကျတာပဲ***

ခံပွင့်တော်ဝင်မှ ဝန်ထမ်းတို့ သူမကို ပျက်ရယ်ပြုစ ဖြစ်လာသည်။ သူမကိုယ်တိုင် နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ခဲ့မိသည့် စကားများကို သူမကိုယ်တိုင် မလိုက်နာနိုင်တော့။ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာကာ သီးသန့်ကမ္ဘာငယ်တစ်ခုတွင် ရောက်ရှိသလို ခံစားနေရသည်။ ထိုအရာသည် အချစ် ဟုတ် မဟုတ်လည်း မဆန်းစစ်နိုင်တော့။ ကောင်လေးပြောပြောနေသည့် သီးသန့်ကမ္ဘာထဲတွင် ဘောင်တွေမလိုဘူးဆိုသည့် စကားကိုလည်း လက်ခံချင်နေသလိုလို့၊ ကောင်လေး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာလျှင် လူချင်းတွေ ကြုံဖို့ထိ ချိန်းဆိုထားမိပြီ။

အချစ်ဟု အမည်တပ်လိုက်မိချိန်တွင် ဘာစည်း ဘာဘောင်မှ မလိုဟုပင် ခံယူထားမိတော့သည်။ သည်ည ကောင်လေးနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားတွေ ပြောချင်နေမိသည်။ ရုန်းမထွက်နိုင်သည့် ကမ္ဘာငယ်မှ လက်တွေ့ ကမ္ဘာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိုစိတ်တို့က ကြီးစိုးနေသည်။ ကောင်လေးနှင့် ချိန်းထားသည့်အချိန်က ည ၉ နာရီကျော်လောက်မှ။ အချိန်စောနေသေးသော်လည်း ဖုန်းစကရင်ကိုသာ မျက်စိအာရုံတို့က ရောက်နေသည်။ ထိုအချိန် မက်ဆင်ဂျာမှ မက်ဆေဝင်လာသံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာမက်ဆေမှ တက်မလာ။ ထိုအခါမှ သတိထားမိလိုက်ရသည်။ သမီးဖုန်းဆီမှ ဖြစ်နေသည်။ ရေချိုးခန်းဝင်နေသည့်သမီးက အပြေးအလွှား ထွက်လာကာ မက်ဆေကို ဖွင့်ဖတ်နေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် သူမရှိနေသည်ကို ဂရုမထားနိုင်သည်လား၊ မမြင်သည်လားမသိ။ ချက်ချင်း စာတွေ ပြန်ရိုက်ပို့နေသည်။ တစ်ဖက်က ဘာပြောလိုက်သည် မသိ။ ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသည့် အတိုင်း တဘက်ပေါ်ခြုံထားရင်းက သူ့မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် ဆယ်လ်ဖီရိုက်နေသည်။ သည့်နောက် ချက်ချင်း ဂွိုလိုက်ပုံရသည်။ သူမ တဒဂံက မှင်တက်သွားမိရသည်။ သူမတို့ခေတ်တုန်းက တော့ ဖုန်းပြောသံကို လူကြီးမိဘတို့က နားစွင့်နေတတ်ကြသည်။ တိုးတိုးသက်သက်

ပြောလျှင်ပင် မသင်္ကာမှထဲ ပါသွားရသည်။ သူငယ်ချင်း နှင့် ဖြစ်စေ၊ ချစ်သူနှင့်ဖြစ်စေ စကားပြောနေလျှင် အသံ ဘယ်လို တိုးပြောပြော အကြောင်းအရာတို့ကို မျက်နှာ အမူအရာနှင့် တွဲကာ ဘာ အကြောင်း ပြောနေသည်ကို ခန့်မှန်းတတ်ကြသည်။ ဖုန်း သံမြည်လာလျှင် တစ်အိမ်လုံး မကြားချင်မှ အဆုံး။

သမီးတို့ခေတ်မှာတော့ ဖုန်းသံကို ဖျောက်ထားနိုင် သည်။ မက်ဆင်ဂျာအသံကို ဘိုင်ဘရိုက်(တုန့်ခါး)ဖြင့်သာ အဝင်ကို သိသာစေသည်။ လာလို့ လာမှန်းမသိလိုက်ရ။ ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး လက်မလေး နှစ်ဖက် လှုပ်နေရုံဖြင့် တစ် ကမ္ဘာလုံးကို ရောက်နေနိုင် သည်။ ဗဟုသုတဖြစ်စေမည့် သတင်းဝက်ဘ်ဆိုက် ကြည့် နေခြင်းလား၊ ဂိမ်းကစားနေ

ခြင်းလား၊ မက်ဆင်ဂျာမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြင့် သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းနေသည် လား ခန့်မှန်းရခက်သည်။ ခံပွင့်တော်ဝင်မှ ဝန်ထမ်း မိန်း ကလေးတို့က အင်တာနေရှင် နယ် စကူးလ်တွင် တက်နေ သည့်သမီးအတွက် လိုအပ် သည်ဟုဆိုကာ ဖေ့ဘွတ် အကောင့်တစ်ခု ဖွင့်ပေးထား ကြသည်။ သမီး သည် လောက်ထိ ကျွမ်းကျွမ်းကျင် ကျင် သုံးစွဲတတ်နေမှန်း သူမ သတိမထားမိခဲ့။ သူမ ကိုယ် တိုင်က အမျှင်များ သံသရာ တွင်လည်နေခဲ့သူ။ အသက် ကိုးနှစ်စွန်းစွန်းသာ ရှိသေး သည့်သမီးလေး၏ လှုပ်ရှားမှု တို့ကို ထောင့်ကွယ် စားပွဲမှ ထိုင်ပြီး သူမ ကြည့်နေမိ သည်။ ဘယ်အရာကိုမှ မမြင် မသိတော့သလို ဖုန်းစကရင် မျက်နှာပြင်ကိုသာ ကမ္ဘာတစ်

ခု သဖွယ် သဲကြီးမဲကြီးကြည့် ကာ စာတွေ့ရှိကုန်နေသည်။ သမီးကို ကြည့်နေရင်း အတွေးတို့က ဆက်စပ်ချိတ် ဆက်ကာ သူမ အာရုံထဲတွင် တရားရော ပေါ်လာနေသည်။ မက်ဆင်ဂျာကိုဖွင့်ကာ ကောင် လေးထံသို့ စာတွေ့ပို့လိုက် တော့သည်။

ကောင်လေးရေ
လွတ်လပ် အပူအပင် ကင်းနေတဲ့ ကောင်လေးဘဝ အတွက် သူမဆိုတာ ဆူးဆွေး တစ်ချောင်းပါကွယ်။ သူ့ အလိုလို ဆွေးမြည်သွားပါလိမ့် မယ်။ မလတ်ဆတ်တဲ့ဆူးမို့ အဆိပ်မပြင်းတာတော့ ယုံပါ ကွယ်။ မနာကျင်စေချင်တာ လည်း အမှန်ပါ။ ဝက်ဘ်ဆို တ်အမျှင်တွေရဲ့ တွယ်နှောင်မှု၊ စကားလုံးတွေရဲ့ ဖမ်းစားမှု အောက်မှာ ကောင်လေး အပါအဝင် အားလုံးက အရှိပ်

တွေကို အရောင်ထင်နေကြ တာပါ။ ဒါဟာ လူငယ်တစ် ယောက်အတွက် တိုးတက်မှု တွေကို ဟန့်တားစေသလို အရွယ်လွန်သူတွေအတွက် လည်း အတွေးတွေကို စေဝေး စေပါတယ်။ သီးသန့်ကမ္ဘာ လေးထဲမှာ အထီးကျန်မှုတွေ ကို မေ့လျော့ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ခဏနေခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် တော့ ကောင်လေးကို ထွေး ဖူးတင်နေမှာပါ။ နှလုံးသွေးနဲ့ ရေးသမီ ကောင်လေးအတွက် အဆိပ်ဖြစ်နေရင်လည်း နား လည်ပေးပါ။ ကောင်လေး လည်း အမျှင်တွေရဲ့ ဖမ်း စားမှုအောက်က လွန်မြောက် နိုင်ပါစေ။

သူမ
ထို့နောက် သူမသည် သူမ၏ကိုယ်ပိုင်အကောင့်အား အပြီးတိုင် ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက် တော့သည်။ ■ ခင်သန္တာ

သင်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုလပထမ”

ကွန်ပျူစာပေဒေသနာ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဤစက္ကဇာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။

(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အနင်း(၆)၊ နံသာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

မရောက်ရွာမှတ်ထင်လို့
သွားချင်တယ်လား
ဆွန့် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)
ရသတည်းများ

ထပ်ထပ်
ထပ်ထပ်မှ ပွဲနေ
ပွဲတက်သွားတဲ့
မိမိပွဲနဲ့အတွဲ
သွေးစေ့က ဟက်ခနဲ
စီးကျလာတယ်။
ခုကျင့်မှက တပ်တပ်
ပြင်းထန်လာကြာ
အောက်မှတစ်ဖက်
မိမိမှာမှ မိမိကို
ထာလိုက်တယ်။
တဆက်ဆက် ကုန်ယက်ရတဲ့
ထက်အောင်၊ သွေးကိုလည်း
အလိုမကျလှ။
စားစွဲပေါ်တင်ပြီး
ညာဘက်လက်နဲ့
မိမိတားပစ်လိုက်တယ်။
စားပြုစင်းတွေထဲ
စီးကျနေတဲ့
သွေးစေ့ဟော
ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့
မိမိတောက်လှုပ်နေတဲ့
သွေးစေ့ကို
သုတ်မပစ်ရက်ဘူး။
ခုကျင့်
စပ်ရည်းစေ့တဲ့
ကြာဟနေ
ကျေးကျေးနပ်နပ်
တစ်မျက်
ပြုံးလိုက်မိတယ်။
ထေရေရင်
ကျန်တော့မိတ်တွေ
သက်သာရာ
သွေးစေ့ကြောမှာ
မဟုတ်လား။ သိပ်ကြာကြာ
မစောင့်လိုက်ရပါဘူး။
ထေရေတော့ ထက်မျက်
မထိရာ တစ်ခိုက်မီမှာ
မိမိရဲ့မိမိ ပွဲနေလာတယ်။

စက်ကြက် ခါဖြင့်သေဒါရ

ခုက
မိမိအနေနဲ့
ခုကျင့်မှကျော
အချိန်အယောင်လေးတောင်
ကျန်သဲ ဟိုးအေးအေးအေး
တို့ ခုနိပေါက် ထွက်မျက်
သွားကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

အစားဝင်ရောက်လာတဲ့ ကြည်
နူးကျေနပ်မှုဟာ လက်ဖျံဆီ
ကနေ လက်တစ်ချောင်းလုံး
ဆီ တဖြည်းဖြည်း ကူးစက်
ပျံ့နှံ့လာတယ်။ ခဏကြာရင်
တစ်ကိုယ်လုံးဆီကို စိမ့်ဝင်
စီးဆင်းသွားတော့မှာလေ။
လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေတဲ့ စိတ်
တွေဟာ အလိုက်တသိပ်
သိမ်မွေ့ငြိမ်သက်သွားကြပြီ။
ဘလိတ်ဓားပါးပါးလေးကို
ကွန်ပါဘူးဟောင်းထဲ တချိ
တသေ ဖြန့်ထည့်ထားလိုက်
ပြီး မွေ့ရာပေါ် စိတ်လွတ်
ကိုယ်လွတ် ပစ်လွှဲချလိုက်မိ
တော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်
လုံးဟာ လေအဟုန်ပြင်းပြင်း
မှာ လိုက်ပါစီးဆင်းနေရတဲ့
ငှက်တောင်မွှေးလေးတစ်ခုလို
ပေါ့ပါးလွင့်မျောလို့။

□
ကျွန်တော် အပြုံးမျက်
နှာတွေကို မြင်ချင်နေပေမဲ့
အပြုံးတုတွေတောင် ဒီအိမ်မှာ
ရှိမနေဘူး။ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်
တောင် ကျွန်တော့်အတွက်
မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
အတွက် မနက်တိုင်း နှုတ်
ဆက်တတ်ကြတဲ့ ညနေတိုင်း
စောင့် ကြိုနေတတ်ကြတဲ့
မျက်နှာတွေကတော့ ဒေါသ
မျက်နှာ၊ မောဟမျက်နှာ၊
အာယာတမျက်နှာ၊ အမုန်း
မျက်နှာ၊ အပူမျက်နှာတွေ။
အမြဲတမ်း အလိုမကျဖြစ်နေ
တတ်တဲ့ မာနီမျက်နှာနဲ့ အမြဲ
တစေ ဒေါသထွက်နေတတ်
တဲ့ ဦးမောင့်မျက်နှာတွေ။
‘ဝေယံ၊ ဒါ ဘယ်က
ပြန်လာတာလဲ။ ဘယ်အချိန်ရှိ
နေပြီလဲ။ ဒါ အိမ်ပြန်တဲ့အချိန်
လားကွ ဟေ’
‘ကျူချင်က အပြန်

အဖေကို
မိုးရွာတဲ့နေ့လေး
တစ်ခုမှာ
ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်
အဖေကို
ပြန်တွေ့တဲ့နေ့က
စလို့
ကျွန်တော့်ဘဝဟာ
မိုးရွာတဲ့နေ့လေးလို
စိုပြည်ခဲ့တယ်
မခေါ်ချင်ဘဲ
ခေါ်နေရတဲ့
‘အဖေ’တွေအစား
ရင်ထဲက အဖေကို
‘အဖေ’လို့
လွိုက်လွိုက်လှဲလှဲ
ခေါ်နိုင်ခဲ့တယ်

သူငယ်ချင်းအိမ် စာဝင်ကျက်
နေလို့ပါ’
‘ငါ့ကို မြောင်လိမ်ပြန်ပြီ
လား။ ခုနက ပြန်ထွက်
သွားတာ မင်းပထွေးကား
မဟုတ်ဘူးလားကွ’
‘ဘာဗျ၊ အဲဒါ ကျွန်
တော့်အဖေဗျ။ ခင်ဗျားကမှ
ကျွန်တော့်ပထွေး။ ခင်ဗျားက
မှ ပထွေး။ ထို့’
‘ဝေယံ၊ ကိုယ့်အဖေကို
ဒီလို မပြောရဘူးလေ။ နင်
မိုက်ရိုင်းလှချေလား။ ပြီး
တော့ ဟိုလူဆီသွားတာလည်း
မာမီ တစ်စက်မှ မကြိုက်
ဘူး။ နောက်တစ်ခါ လုံးဝ

မသွားရဘူး။ ဒါပဲ’
‘သွားမှာပဲ မာမီ၊ သား
ကိုယ့်အဖေအရင်နဲ့ပဲ နေချင်
တယ်။ ကိုယ့်အဖေအရင်
ကိုပဲ အဖေလို့ ခေါ်နိုင်မယ်။
ဒီပထွေးကိုတော့ အဖေလို့
လုံးဝ မခေါ်နိုင်ဘူး။ မကျေ
နပ်ရင် ကြိုက်သလို လုပ်။
သတ်ပစ်လို့လည်း ရတယ်’
‘ဟာ ဒီကောင် ပြော
လေကလေပါလား ဟာကွာ၊
ဒေစီ ကိုယ့်ကို ကြိမ်လုံး
ပေးစမ်း။ သွား ဟေ့ကောင်
ဟိုနံရံမှာ သွားကပ်စမ်း’
ကျွန်တော် ဧည့်ခန်း
နံရံမှာ မျက်နှာအပ်ထားလိုက်
တယ်။ မျက်ရည်တွေက
ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းကနေ ရေ
တံခွန်တစ်ခုလို အရှိန်အဟုန်
ပြင်းပြင်းနဲ့ စီးကျလို့။
ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း...
‘ကဲကွာ...ကဲကွာ၊
နောက်တစ်ခါ ဟိုလူဆီ သွား
ဦးမလားဟင်...’ နောက်
တစ်ခါ ပထွေးဆိုတဲ့ စကား
ထွက်ဦးမှာလား။ ကဲကွာ...၊
ကဲကွာ...’
ဖြန်း...ဖြန်း...
မာမီကတော့ အခန်းထဲ
ဝင်သွားနိုင်ပြီ။ ကျွန်တော်
ပထွေး ဦးမောင်မောင်လတ်
ကတော့ သူ့ဒေါသ ရေကာ
တာကို အဆုံးစွန် ဖွင့်လွှတ်ပြီး
ကျွန်တော့်တင်ပါးတွေ၊ ခြေ
သလုံးတွေဆီကို စီးဆင်းခိုင်း
နေတုန်း။ သူ့ ရိုက်ချက်တွေ
က ကျွန်တော် ခြေသလုံး၊
တင်ပါးတွေကနေ နှလုံးသား
အထိကို နာကျင်နေတယ်။
ကျွန်တော် ခြေထောက်တွေမှာ
အစိုးရာတွေများခဲ့သလို ကျွန်
တော်နှလုံးသားမှာလည်း
အမာရွတ်တွေက များလှပြီ။

မျက်ရည်တွေ ရင်ဘတ်ဆီ
အထိ ရွဲသွားသည့်တိုင် အထိ
ထွက်ပြီး အော်မငိုမိတော့
အဲဒါကြိုတင်နေပစ်လိုက်တယ်။
‘သွားတော့ ခေါ်
ကောင်။ ငါ့ရှေ့က ချက်ချင်း
ထွက်သွား။ ပေကတ်ထဲ
နဲ့။ ဘယ်လိုကောင်မှန်း
မသိဘူး’
ကျွန်တော့်ပထွေးနဲ့
ဒေါသတန်ဖို နည်းနည်း
သွားတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်
လည်း အိပ်ခန်းဆီကို ထောင့်
ထောင့်နဲ့နဲ့ပေါ့။ ဒေါ်ကြွေး
ကတော့ ဆေးလိမ်းထေးထေး
ဆိုပြီး ဝင်လာသေးစေမဲ့
အရင်လိုပဲ ကျွန်တော် အော်
ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နာတာ
နဲ့မျှား ဆေးလိမ်းနေရဦး
မလားဗျာ။
ကျွန်တော် ခြေသလုံး
တင်ပါးတွေမှာ အစိုးရာတွေ
ဖူးဖူးရောင်နေကြတယ်။
ကျောပေါ်ကိုတောင် တစ်
ချက်နှစ်ချက် နှယ်ကျော်သွား
သေးတယ်။ ခြေသလုံးမှာ
တော့ အကြားအလပ် မရှိ
နေရာအပြည့်။ အရေပြားတင်
မကပါဘူး။ အတွင်းကြွက်သိုး
သားတွေ၊ အရိုးထဲတွေအထိ
စူးရှနာကျင်လွန်းတယ်။ ဝူ
လောင်စပ်ဖျဉ်းပြီးအထိ
တောင်မခံနိုင်လို့ ကျွန်တော်
မှာ မှောက်အိပ်နေရတယ်။
ကျွန်တော် မမူပါဘူး။
ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။
နာကျင်ခံစားရတဲ့ အရသာကို
ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ ဒီ
နာကျင်တယ်ဆိုတာ ခဏ
လေးပါ။ မကြာခင်ဘဲ သက်
သာသွားမှာ။ အဲဒီနာကျင်မှု
တွေအစား ချိုမြိန်တဲ့ အရသာ
တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ အဲဒီ
အတွက်တော့ ပထွေးဆိုတဲ့
လူကို ကျွန်တော် ကျေးဇူး
တင်တယ်။

□

‘ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး
ကြည့်ပြာ’

‘ဘာလဲ၊ ဟိုတစ်ခါက
လို့ လုပ်လာပြန်ပြီလား။
မလုပ်ပါနဲ့တော့ ကိုရယ်၊
ကြည့်ပြာက အန္တရာယ်ဖြစ်
မှာ စိုးလို့ပါ’

‘မဖြစ်ပါဘူး ကြည့်ပြာ
ရဲ့၊ နက်တာမှ မဟုတ်တာ။
အပေါ်ယံတင်ပဲလေ။ ခုဟာ
ထဲ အရင်လို လုပ်ထားတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာကြည့်’

‘ဆို’

ကျွန်တော်လက်ဖျံပေါ်
ထဲ ‘ကြည့်ပြာ’ဆိုတဲ့ စာလုံး
လေးတွေကို ကြည့်နေတဲ့
ကြည့်ပြာမျက်ဝန်းတွေမှာ
ဇုတ်ရည်တွေဝဲလို့၊ ကြည့်နှုံး
စူးကြောင့်လား၊ ဝမ်းနည်းမှု
ကြောင့်လားတော့ ကျွန်တော်
ဆယ်ဘူး။ အနည်းငယ် ထိတ်
ထန်သွားတာကိုတော့ ကျွန်
တော် အကဲခတ်လိုက်မိ
တယ်။

‘အရမ်းအာနေမှာပေါ့ ကို
ရယ်။ ဓားနဲ့ ခြစ်ထားတာ
မဟုတ်လား’

‘ဓားနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး
ကြည့်ပြာလေးရဲ့။ ထောက်
ချိန်နဲ့ ခြစ်ထားတာ။ သွေး
ဆော့ နည်းနည်း ထွက်တာ
ပေါ့’

ကျွန်တော်လက်ဖျံပေါ်
ထဲ ‘ကြည့်ပြာ’ဆိုတဲ့ စာလုံး
လေးတွေက နီရဲဖုဖောင်းထဲ
ပြီး ကြွရွေးကြတယ်။ နီညို
ဆောင်လေးကနေ ပန်းသွေး
ဆောင်လေးအဖြစ် ဘေးကို

ဖြာထွက်မိန့်ပျော့သွားကြတဲ့
စာလုံးနီနီလေးတွေက တော်
တော် ကြည့်လို့ကောင်းနေ
တယ်။

‘ကြည့်ပြာကို သိပ်ချစ်
တာပဲလား ကို’

ကြည့်ပြာ လက်က
လေးတွေက စာလုံးလေးတွေ
ပေါ်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်
မိတော့ အနည်းငယ် နာကျင်မှု
နဲ့အတူ ညက ခံစားခဲ့ရတဲ့
ကြည့်နှုံးကျေနပ်မှုက ရှိမ်းခနဲ
ပြန်ပေါ်လာပြီး တစ်ချက် ပြီး
လိုက်မိတယ်။

‘သိပ် ချစ်တာပေါ့
ကြည့်ပြာရယ်’

‘ကိုမိဘတွေက ကြည့်
ပြာတို့ကို သဘောတူပါ
မလားဟင်။ ကြည့်ပြာက
ဆင်းရဲပါတယ် ကိုရယ်’

‘မာမီနဲ့ ဦးမောင်ကို
တော့ မပြောရသေးဘူး
ကြည့်ပြာ။ ဖေဖေကိုတော့
ပြောပြပြီးပြီ။ ဖေဖေက
သဘောတူတယ်တဲ့။ ဆင်းရဲ
တာ၊ ချမ်းသာတာ အဓိက
မဟုတ်ပါဘူး ကြည့်ပြာရယ်။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အပြန်အလှန် နားလည်မှုနဲ့
တစ်သက်လုံး ချစ်သွားနိုင်ဖို့
သာ အဓိကပါ’

ကြည့်ပြာလေးက ကျွန်
တော်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာ
တယ်။ သူ့နဖူးပြင်လေးကို
မွှေးကြူပစ်လိုက်မိတော့ အား
ငယ်ရှက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်နှာ
လေးက ကျွန်တော်ကို မော
ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်
သူ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ငဲ့

နမ်းပစ်လိုက်မိတယ်။ လော
ကမှာ ရှိရှိသမျှ ပန်းတွေအား
လုံးဟာ ညနေစောင်း အချိန်
ကြီးမှာတောင် အကုန်လုံး ပွင့်
လန်းကုန်ကြတယ်။ ကောင်း
ကင်ကြီးပေါ်က ထွက်ပြုစ
ကြယ် လေးတွေ လည်း
ကောင်းကင်ကြီးထဲကိုပဲ အား
လုံး နှစ်မြှုပ်ပုန်းခိုသွားကြ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ထိုင်
နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ သစ်ရွက်
တွေကတော့ လည်တိုင်ကြော
ကြောပေါ်က အနမ်းမိုးတွေကို
ရှက်ရွံ့စွာနဲ့ပဲ နေမင်းကြီးကို
မြန်မြန်ဝင်နိုင်ပစ်လိုက်ကြ
တယ်။ ပုရစ်တစ်ကောင်က
တော့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ရဲ့
တန်ဖိုးအနိမ့်အမြင့်အတိုင်း စီး
ချက်ညီညီ အော်ပေးနေ
တယ်။

‘အား...’

အဲကြိတ်ပြီး ခပ်အုပ်အုပ်
အော်လိုက်သံကြောင့် သံစဉ်
စည်းချက်တွေ ပြတ်တောက်
ကုန်တယ်။ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ
က ရင်ခုန်သံရေစီးကြောင်း
ကို ဘရိတ်အုပ်ပစ်လိုက်ကြ
တယ်။

‘ဆောရီး ကြည့်ပြာ၊
ကိုယ် နည်းနည်း စိတ်လွတ်
သွားတယ်။ အရမ်းနာသွား
လားဟင်’

‘အင်း’

လည်ကုပ်အစပ်မှာ အုပ်
ထားတဲ့ ကြည့်ပြာလက်က
လေးကို ဆွဲယူဖယ်ရှားမိတော့
နီရဲနေတဲ့ သွားရာလေးတစ်
ခု။ တော်တော်နက်နက်အထိ
ကို ချိုင့်ဝင်လို့။ ကျွန်တော်
ကြည့်ပြာကို နောက်တစ်ကြိမ်
နာကျင်စေမိပြန်ပြီ။

‘ကိုယ် တောင်းပန်ပါ
တယ် ကြည့်ပြာရယ်’

‘ရပါတယ် ကို။ ကြည့်
ပြာတို့ ပြန်ကြရအောင်နော်’

□

အဲဒီနေ့က မိုးရွာတယ်။

ကျွန်တော် မသိတတ်
ခင်ကတည်းက မတွေ့ဖူးခဲ့
ရတဲ့၊ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးချင်ခဲ့တဲ့
အဖေ့ကို မိုးရွာတဲ့ နေ့လေး
တစ်ခုမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။
အဖေ့ကို ပြန်တွေ့တဲ့နေ့က
စလို၊ ကျွန်တော်ဘဝဟာ
မိုးရွာတဲ့နေ့လေးလို စိုပြည်ခဲ့
တယ်။ မခေါ်ချင်ဘဲ ခေါ်နေရ
တဲ့ ‘အဖေ’တွေအစား ရင်ထဲ
ကအဖေကို ‘အဖေ’လို့ လိုက်
လျှိုက်လဲ့လဲ့ ခေါ်နိုင်ခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်အားရင် အဖေနဲ့ပဲ
သွားနေတာ။ ကျွန်တော်မာမီ
နဲ့ ပထွေးသိရင်တော့ အရိုက်
ခံရတာပေါ့။ ကျွန်တော်က
အဖေနဲ့ပဲ နေချင်တာလေ။
အဖေနဲ့အတူရှိတဲ့အချိန်မှာ
ကျွန်တော်စိတ်တွေက ပိုပြီး
ရဲရင့်ပေါ့ပါးနေတတ်ခဲ့တယ်။
အဖေ့ကိုလည်း အဖေနဲ့နေချင်
ကြောင်း ခဏခဏ ရင်ဖွင့်မိ
တယ်။

တစ်နေ့မှာ အဖေ
ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရောက်
လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကလည်း
မိုးရွာနေခဲ့တယ်။

‘ရှင် မချစ်လို့ ပစ်ထား
ခဲ့ပြီးမှပဲ ကိုကျော်စွာထက်
ရယ်’

‘သားကိုတော့ ကိုယ်
တာဝန်ယူပါရစေ’

‘ဒီမှာ ကိုကျော်စွာ
ထက် သား ဟိုးငယ်ငယ်
လေးကတည်းက ဒေစီနဲ့
ကိုမောင် နှစ်ယောက်တည်း
ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာပါ။ ခုဆို
တာဝန်သိလ်တောင် ရောက်နေ
ပြီလေ ကိုကျော်စွာထက်နဲ့။’

ရှင်က အခုမှ လာပြီး တာဝန်
ယူချင်ပါ တယ် ဆို တော့
အဟင်းဟင်းဟင်း’

‘သားက ပြောတယ်။
အဖေနဲ့ပဲ နေချင်တယ်တဲ့။
ပထွေးနဲ့နေရတာ အရမ်းစိတ်
ညစ်တာပဲတဲ့’

‘အဲဒီ ပထွေးဆိုတဲ့
စကားကို ကျွန်မအိမ်မှာ လုံးဝ
မပြောပါနဲ့ ကိုကျော်စွာထက်။
အဲဒါတွေဟာ ရှင်ပြန်လာမှ
ဖြစ်လာတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ
ပါ။ ရှင်ဟာ တည်ငြိမ်အေး
ချမ်းနေတဲ့ ကျွန်မတို့မိသား
စုကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့သူပဲ။ ပြန်
ပါတော့ ကိုကျော်စွာထက်
ရယ်။ ရှင် ပြန်ပါတော့’

နောက်နေ့ကျ မာမီ
ဖေဖေအိမ်ကို သွားတယ်။
အဲဒီနောက်တစ်နေ့မှာ ဖေဖေ
ဟိုးအဝေးကြီးကို ထွက်သွား
ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က မိုးတွေ
ရွာနေတယ်။ ကျွန်တော်မျက်
ဝန်းတွေလည်း မိုးတွေရွာနေ
ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်
တော် လည်ကုပ်မှာ ထိုးလာခဲ့
တဲ့ တက်တူးလေးပေါ် မိုးရေ
တွေ စိုကုန်တာပေါ့။ တက်
တူးတိုးတဲ့ စာလုံးလေးတွေကို
မြင်ယောင်ကြည့် မိတော့
အပြုံး တစ်ခုက မိုးထဲရေ
ထဲမှာ ပွင့်သွားတယ်။

‘ဖေဖေ ကျော်စွာထက်’

□
ဖေဖေ မရှိတော့လို့
ညှိုးရောနေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်
သစ်ပင်ဟာ ကြည်ပြာပါ
ထွက်သွားပြီးတဲ့အခါ ကြွေ
နွမ်းခန်းခြောက်သွားတော့
တယ်။ ကြည်ပြာနဲ့ နှုတ်ဆက်
ခဲ့ခွာတဲ့ပွဲမှာ မိတ်စာတစ်
စောင်က သူ ခေါ်လာတဲ့ ခဉ့်
သည်ပါ။

သစ်ပင်နဲ့
မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့တဲ့
ကျွန်တော်
လက်တွေကို
အဲဒီညက
မေမေ
ဆေးထည့်
ပေးခဲ့တယ်
ခြောက်သွေ့
အက်ကွဲနေတဲ့
ကျွန်တော်
လွင်ပြင်မှာ
ဘာဖြစ်လို့
မှန်တိုင်းတွေ
ခဏခဏ
ကျနေရတာလဲ

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်ပါ
တယ် ဝေယံရယ်။ ဒါပေမဲ့
ရှင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားမိ
တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်မ ရှင့်
ကို ကြောက်မိတယ်။ တစ်ခါ
တလေ ကျွန်မ ရှင့်ကို နား
မလည်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မမိဘ
တွေ သဘောတူတဲ့ လူကိုပဲ
ယူလိုက်ပါရစေတော့ရှင်။
ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ’
သစ်ပင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့
ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်လက်တွေကို
အဲဒီညက မေမေ ဆေးထည့်
ပေးခဲ့တယ်။

ခြောက်သွေ့ အက်ကွဲနေ
တဲ့ ကျွန်တော်လွင်ပြင်မှာ

ဘာဖြစ်လို့ မှန်တိုင်းတွေ
ခဏခဏ ကျနေရတာလဲ။
မာမီလည်း ဦးမောင်နဲ့ ခဏ
ခဏ ရန်ဖြစ်နေတော့တဲ့
နောက်တော့ ကျွန်တော် အိမ်
မှာ မနေချင်တော့ဘူး။

ခဏခဏ စိတ်ညစ်ရ
တဲ့အခါ ကျွန်တော်စိတ်ကို
လည်း ခဏခဏ ထွက်
ပေါက်ပေးမိတာပေါ့။ ကျွန်
တော်လက်ကောက်ဝတ်တွေ၊
လက်ဖျံတွေမှာ အစင်းရာ
အခြစ်ရာတွေ ပြည့်နေပြီ။
အမာရွတ် ဖြူဖြူလေးတွေ၊
အနာဖေးညိုညိုလေးတွေနဲ့
အနာသစ်ရဲရဲလေးတွေဟာ
လက်မောင်းတွေ ပေါင်တွေ
ပေါ်အထိ ကျူးကျော်နယ်ချဲ့
ကုန်ကြပြီ။ အရင်က ခြစ်
တယ်ဆိုရုံ ခပ်ပါးပါးလေးပဲ
ဆိုပေမဲ့ ခုနောက်ပိုင်းမှာ လို
ချင်တဲ့ အတိုင်းအတာရရှိက
နည်းနည်း ပိုနက်အောင် လုပ်
ရတယ်။ သွေးထွက်တော့
နည်းနည်း ပိုများတာပေါ့
လေ။ တစ်ခါတလေဆို မနက်
ကျ ဆေးထည့်ရပြန်တယ်။

ကျွန်တော် လက်နှစ်
ဖက်စလုံးက မြင်မကောင်း
တော့ဘူး။ မြင်မကောင်း
လည်း စိတ်မပျက်ပါဘူး။
အမြဲတမ်းလိုလို အင်္ကျီလက်
ရှည် ဝတ်ထားလိုက်ရင် ရ
တယ်။ ခက်တာက တစ်ခုပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါ
ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ
လုပ်လုပ်မိနေတယ်။ အရင်ဆို
စိတ်ညစ်တဲ့အခါမျိုး။ ဝမ်း
နည်းတဲ့အခါမျိုးမှာ တစ်ခါ
တလေပဲ စိတ်ထဲပေါ်လာ
တတ်တာလေ။ ခုတော့ နေ့
တိုင်းလိုလိုကို ဖြစ်နေတတ်
တာ။ တစ်နေ့ တစ်ခါမှ

မလုပ်ရရင် မနေနိုင်ဘူး။
လိပ်သောက်နေကျ လူတစ်
ယောက် ဆေးလိပ်သောက်
ရတဲ့အခါ တောင့်တနေမိ
သလိုနဲ့တူမယ် ထင်တယ်။
စိတ်ထဲမှာ တောင့်တမိတဲ့အခါ
ထဲနေရမလို၊ ထိုင်နေရမလို
ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ဒေါသ
ထွက်သလိုလို။ လက်နဲ့
မှာ ယားကိုယားကို ဖြစ်ဖြစ်
လာတယ်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ
တောင် နာကျင်ရှိန်းခြေထိုင်
တောင့်တနေမိတဲ့အခါမျိုး
မှာတော့ အလွန်ဆိုးတာပေါ့။
အဲဒီ အခါ မျိုးမှ ၁တော့
ကျွန်တော်လက်ကိုပဲ နာနာ
လေး ဖိကိုက်ထားပစ်လိုက်
ရ တယ်။

□
မာမီနဲ့ ဦးမောင်ကတော့
ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။
အဲဒီတစ်နေ့ကတော့ တော်
တော်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ပဲ။ အဲဒီည ဦးမောင် ပြန်လာ
တဲ့အချိန် မာမီ အိမ်မှာ မနို့
ဘူး။ ကျွန်တော်ကို ဆေးခန်း
လိုက်ဖို့ရတယ်။ ညနေ
ကျောင်းကပြန်လာတော့
အခန်းထဲမှာ သာယာမှုစွာ
မွေ့မိတဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်း
လက်လွန်သွားတယ်။ ညာ
ဘက် လက်ဖျံမှာ လှိုးလိုက်မိ
တဲ့ဒဏ်ရာက တော်တော်ကြီး
သွားတာလေ။ ဟက်တက်ပြီ
နေတဲ့ဒဏ်ရာက ထွက်တဲ့
သွေးတွေဟာ ထိန်းလို့ မရ
ဘူး။ စွပ်ကျယ်အဟောင်း
တစ်ထည်နဲ့ ဖိစည်းထားတာ
တောင် မတိတ်တဲ့အဆုံး
ဆေးခန်းသွားဖို့အထွက်မှာ
မာမီနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတယ်။
ကျွန်တော်လက်ကို ဝါးချက်
ချုပ်လိုက်ရတယ်။ အသွား

ဘုန်းကရာ အပြန်ပါ တစ်
ဆန်းလုံး ကားပေါ်မှာ မာမီ
ဦးဆုံးတယ်။ အိမ်ရောက်တော့
လည်း ထပ်ငိုရပြန်တယ်။
ဦးမောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်လို့။ သူ
ပြန်လာတဲ့အချိန် မာမီ ရှိမနေ
ဆိုဆိုပြီး ဦး မောင်က မာမီ
ထို ရိုက်တယ်။ ဝင်ဆွဲတဲ့
ကျွန်တော်လည်း အထိုးခံရ
တယ်။ သူကရာ ဘယ်တုန်း
ဆ အိမ်ကို စောစော ပြန်ဖူး
ဆိုလေ။ ဦးမောင်ကို ကျွန်
တော် မုန်းလိုက်တာ။ အဲဒီည
ဆ လက်ဖျံဆီမှာ တစ်စိစိ
ဆိုက်နေတာတောင် ကျွန်တော်
အိမ်မပျော်ဘူး။

နောက်တစ်နေ့ မာမီ
ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆရာ
ချီတစ်ယောက်ဆီကို ထပ်
ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်က
ကျွန်တော့်ကို ဆေးမထိုးဘူး။
ခေးခွန်းတွေမေးတယ်။
ထားတွေလည်း အများကြီး
ပြောတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း မာမီအကြောင်း၊ ဦး
မောင်အကြောင်း၊ ဖေဖေ
အကြောင်း အကုန်ပြောပြ
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်
တော့်လက်က အမာရွတ်
တွေအကြောင်း မေးတယ်။
ကျွန်တော်လည်း အမှန်
အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပါ
တယ်။

‘သား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို
ထုပ်ရတာလဲ’
‘ကျွန်တော် ကြိုက်လို့
ပါ ဆရာ’
‘ဘာကို ကြိုက်တာလဲ’
‘အဲဒီ နာတဲ့အရသာကို
ဆရာ။ ဘာလို့လဲတော့ ကျွန်
တော် အတိအကျ မပြော
တတ်ဘူး’
‘သား စိတ်အရမ်းညစ်

တယ်ပေါ့နော်’
‘ဟုတ်’
‘သား ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်သေဖို့ စိတ်ကူးတွေ
ဘာတွေ ဖြစ်ပေါ်ဖူးသလား’
‘မဖြစ်ဖူးဘူးဆရာ၊
ဘယ်တုန်းကမှလည်း မပေါ်
ဖူးဘူး’
ဆရာဝန်ကြီးက မယုံ
ဘူး။ အမေကလည်း မယုံ
ဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှ
လည်း မယုံဘူး။
တကယ် ဘုရားစူးရ
ပါစေရဲ့၊ ကျွန်တော် လုံးဝ
မသေချင်သေးဘူး။

□
ကျွန်တော့်ကမ္ဘာက ပို
ပိုပြီး ကျဉ်းမြောင်းလာတယ်။
ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ပြတ်
တတ်ရှုတတ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ
မရှိဘူး။ မာမီကိုယ်တိုင်
အကုန်ရှာဖွေ သိမ်းသွားပြီ။
ကျွန်တော့် အခန်းတံခါးက
သော့ဘုသီးကြီးလည်း မရှိ
တော့ဘူး။ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန်လည်း မာမီကပဲ
အကြိုအပို့ လုပ်ပေးတယ်။
အပြင်လည်း ဘယ်မှ မသွား
ခိုင်းဘူး။ အိမ်မှာဆိုလည်း
မာမီက အမြဲတမ်း မျက်လုံး
ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေ
တော့တာ။

ကျွန်တော့်အတွက်က
လည်း နေရတာ ပိုပိုခက်ခဲ
လာတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
မှာလည်း အမြဲတမ်း မွန်းကွပ်
ကိုက်ခဲနေတယ်။ ဆရာဝန်
ပေးလိုက်တဲ့ဆေးတွေသောက်
လည်း အိမ်မပျော်ဘူး။ ကျွန်
တော့်လက်တွေ၊ ခွေးတွေမှာ
လည်း သွားရာတွေ ပြည့်
နေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
ကုတ်ရာခြစ်ရာတွေ၊ အညှို့

အမည်းစွဲနေတာတွေ အများ
ကြီးပဲ။ အဲဒီလောက်နဲ့လည်း
ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ အသာ
မပြေနိုင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခု
ကိုပဲ မက်မက်မောမော ပြင်း
ပြင်းပြပြ တောင့်တနေမိ
တယ်။ အာခေါင်တွေ ခြောက်
တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
လည်း ယားကျိကျိနဲ့ ရွှံ့စိ
တက်နေတယ်။ ထိုင်ရမလို့၊
ထရမလို့နဲ့ ဟိုနေ့က စားပွဲ
ပေါ်က ပန်းအိုးလေးကို
ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ပန်း
အိုးကွဲလေးကြောင့် ပေါင်မှာ
လည်း သွေးတွေ အများကြီး
ထွက်တယ်။ နောက်နေ့
ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ခုတင်၊
ဓမ္မရာအပြင် ဘာမှ မရှိတော့
ဘူး။

မပြည့်နိုင်လေ အလို
ဆန္ဒက ပိုဆိုးလေ။ ကျွန်တော်
အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်တဲ့
အကြံတစ်ခု တွေးမိတယ်။
ကျွန်တော့် ဆန္ဒတွေရဲ့ အထွတ်
အထိပ်။ အဲဒါမျိုးတော့ တစ်
ခါမှ ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့ဖူး
ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် ခက်
ခဲနိုင်ပေမဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ရ
မယ်။ အသစ်အဆန်းတစ်ခု
အဖြစ်။ ကျွန်တော့်အတွက်
ထွက်ပေါက်တစ်ခုအဖြစ်။
ပြီးတော့ အပြင်းထန်ဆုံး နာ
ကျင်မှုတစ်ခုအဖြစ်။ ကျွန်
တော့်မျက်လုံးတွေက အခန်း
ပတ်ပတ်လည်ကို အစူးဆုံး
အကြည့်နဲ့ တစ်ခုခုကို ရှာဖွေ
တယ်။ တွေ့တယ်။ အဲဒါကို
ကျွန်တော် တွေ့တယ်။ သော့
ဘုသီးမရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော်
အခန်းတံခါး။ ကျွန်တော်
ပြုံးမိတယ်။

မာမီ၊ မာမီက သူ့အခန်း
ထဲမှာ။ ကျွန်တော့်ကို ဆေး

ခန်းတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားဖို့ ပြင်
ဆင်နေတုန်း။

ကျွန်တော် အခန်းတံခါး
ဆီကို အမြန်ဆုံး တိုးကပ်သွား
တယ်။ အခန်းအပြင်အထိ
တော့ မဟုတ်ဘူး။ အခန်း
အပြင်ကို ညာခြေတစ်လှမ်း
ထွက်တယ်ဆိုရုံလေး။ အမြန်
ဆုံးနှုတ်ခွဲ၊ ခုန်နေတဲ့ ကျွန်တော်
ရင်ခုန်သံတွေကို ကျွန်တော်
ပြန်ကြားနေရတယ်။ ကျွန်
တော် လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ ပြီး
တော့ ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်
ရှိပါ့မလား။ ကျွန်တော် မယုံ
ရဲဘူး။ ဒါ ဘယ်လောက်
အထိ နာကျင်နိုင်မလဲ။ နာ
ကျင်ချင်သလောက် နာကျင်
ပါစေ။ ကျွန်တော့်အတွက်
ဆုလာဘ်ပဲ မဟုတ်လား။

တံခါးရွက်ကို ကျွန်
တော် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်
တယ်။ ဒီတံခါးရွက်တစ်ခုကို
အပြင်းထန်ဆုံး ဆောင့်ပိတ်
လိုက်နိုင်ဖို့ အားဘယ်လောက်
သုံးရမလဲ။ အပြင်းထန်ဆုံး
ဖြစ်ဖို့။ ဒါမှ အနာကျင်ဆုံး
ဖြစ်မယ်။ အရိုးတစ်ချောင်း
ကျိုးသွားတဲ့အခါ ဘယ်
လောက်အထိ နာကျင်ရလိမ့်
မလဲ။ အနာကျင်ဆုံးတော့
ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ
ကို တင်းတင်း မှိတ်ထား
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ညာ
ဘက် ခြေထောက်ကလည်း
တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။
တံခါးရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား
တဲ့ လက်ကတော့ အားအပြင်း
ဆုံးအထိ ရှည်ရှည်လို့။

ကျွန်တော် လုပ်နိုင်လိမ့်
မယ် ထင်တာပဲ။

ကောင်းပြီ

မောင်ရင့်မာ | ကျောင်းကုန်း |

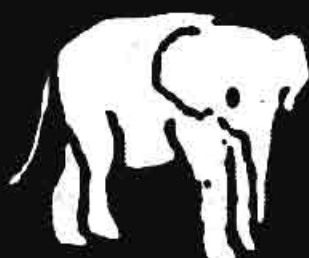

“မြန်မာအက်ဆေးတွေမှာ (Aung
(အပြစ်အပျက်)တွေ များနေတယ်”

ထိုသို့ ပြောခဲ့သူမှာ အမေရိကန်
အက်ဆေးအကျိုးအမြတ်ကို ဘာသာပြန်
ဆိုလေ့ရှိပြီး ရဲဖန်ရဲခါ သူ့ကိုယ်တိုင်
အက်ဆေးတွေကို စိတ်သိလက်ရ ရေး
တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူက မြန်မာအက်
ဆေးတွေကို သိပ်မတွင်းတွေ့ဝံ့မပေါ့ပါ။
အားရပဲ မပေါ့ပါ။

သူအဆိုက (Aung (အပြစ်အပျက်)
တွေများနေလော့ အက်ဆေးသည် အက်
ဆေးတွေလော့ သဘာဝမှ သေမည်သွား
မည်လေဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြားနေကြပြီး
ယူဆဖွယ်ရာရှိပါသည်။

အက်ဆေးကမ္ဘာအနှံ့သို့သည်မှာ
တွေးတောဆင်ခြင်မှု ဖွမ်းဖိုးနေရမည်။
တွေးတောဆင်ခြင်မှုသည်သာ အက်ဆေး
ဟစ်ပုဒ်၏ “အသက်မိသည်” ဖြစ်သည်
ကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံပါသည်။
သို့သော် ဟစ်ခါဟစ်ရံ အက်ဆေးကမ္ဘာ
ပုဒ်သည် “အပြစ်အပျက်”ကို အခြေခံရ
သည့်လည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော်
အက်ဆေးကမ္ဘာပုဒ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြော

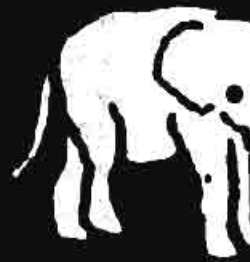
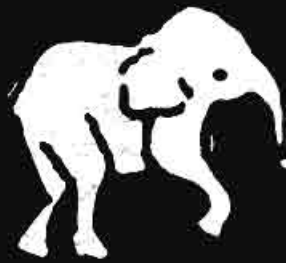

အက်ဆေးအကျိုးအမြတ်

အက်ဆေးအကျိုးအမြတ်၊ အက်ဆေး

ပြလိုပါသည်။

အက်ဆေးဆရာက George Orwell ဖြစ်ပြီး သူ့အက်ဆေးက ဆင်ပစ်ခြင်း (Shooting an Elephant) ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် လူအများ ကြီးက အမြင်ကတ်ရလောက်အောင် အရေးပါအရာရောက်ခဲ့သည်မှာ သည် တစ်ခါပဲ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်’

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား ရေးစိတ်ဓာတ်များ နိုးကြားနေသော မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကိုလိုနီအစိုးရ၏ ပုလိပ် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်နေခဲ့ရခြင်းကို သူက ခါးသီးနေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် မော်လမြိုင်မြို့၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ ခဲ့သည်။

သူတို့ မျက်နှာဖြူ အထီးအမတွေ ကို ရှေးထဲမှာတွေ့လျှင် မြန်မာတွေက လှောင်ပြောင်ကြသည်။ မထိမိမြင်မြဲကြ သည်။ အမှော်မပါသည့် မျက်နှာဖြူမ တစ်ယောက်ကို မြန်မာတစ်ယောက် ယောက်ကမြင်လျှင် ဝတ်လာသည့် အင်္ကျီ ကို ပက်ခနဲ ကွမ်းတဲတွေး ထွေးပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဟု ဆိုသည်။ မျက်နှာဖြူတွေ ကို မခံချိမခံသာ ပြောသည်။ ဘောလုံး ပွဲမှာ မြန်မာက လူချသည်ကို မြန်မာခိုင် လူကြီးက မမြင်ရှင်ယောင်ဆောင်သည်။ မြန်မာခြေချိတ်၍ အင်္ဂလိပ်လဲသွားလျှင် ကွင်းလုံးညအောင် ဝိုင်းဟားသည်။ လမ်းမှာတွေ့လျှင်တောင် စောင်းမြောင်း ဆဲဆိုတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

စင်စစ် သူက နယ်ချဲ့ဝါဒကို မုန်း သူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့အား မတရား အုပ်ချုပ်နေသော နယ်ချဲ့သမားများ၏ လုပ် ရပ်ကို မနှစ်သက်။ အာဏာရှင်သမင် ဆိုသူကြီးတို့၏ ညစ်ပတ်သော လုပ်ရပ် ကို သူများတွေ့ထက် သူက ပိုသိသည်။ နှစ်ရှည် ဆောင်းသက်ကွန်ဇက်ရသော အကဏ္ဍိ သားတို့၏ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာများ၊ ရွေးချိုက်ရွေးချိုက် အရိုက်ခံ ထာရ၍ အညံ့အမည်းနွဲ့နေသော ဒဏ်ရာ များကိုမြင်တိုင်း သူ့ကိုယ် သူ့အပြစ်ရှိ သလို ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်

အက်ဆေး
အဖွဲ့အနွဲ့ဆိုသည်မှာ
တွေးတောဆင်ခြင်မှု
လွှမ်းမိုးနေရမည်။
တွေးတော
ဆင်ခြင်မှုသည်သာ
အက်ဆေးတစ်ပုဒ်၏
‘အသက်သိညာဉ်’
ဖြစ်သည်ကို
ကျွန်တော်တို့
လက်ခံပါသည်
သို့သော်
တစ်ခါတစ်ရံ
အက်ဆေးတစ်ပုဒ်သည်
‘အပြစ်အပျက်’ကို
အခြေခံရသည်လည်း
ရှိနိုင်ပါသည်

နယ်ချဲ့ဝါဒကို သူ ခါးသီးသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ဗြိတိသျှအင်ပါ ယာသခင်ကြီးတို့က ‘ငါတို့အင်ပါယာ ကြီး ဘယ်တော့မှ မကျဆုံးနိုင်’ဟူသော အတွေးအခေါ်ကို ရိုက်သွင်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် အုပ်ချုပ်ခံ မြန်မာများရှေ့တွင် သူတို့ကို အထင်ကြီးအောင် လေးစား ခဲ့ညားအောင် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်ရသည်။ ကြောက်သော်လည်း မကြောက်ဟန်၊ ပြေးချင်သော်လည်း မပြေးချင်ဟန် သရုပ်ဆောင်ပြရသည်။

‘ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် လူအများ ကြီးက အမြင်ကတ်ရလောက်အောင် အရေးပါအရာရောက်ခဲ့သည်မှာ သည် တစ်ခါပဲ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်’ဟု သရော်တော် တော် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထို့နောက် အော်ဝဲလ်သည် အပြစ် အပျက်တစ်ခုကို ပြဆိုပြောပြပါသည်။ ထို ‘အပြစ်အပျက်’မှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ရှေးထဲ၌ ဆင်သစ် ကောင်သောင်းကျန်းနေသည်ဟု သူ၏ ဆင်အင်စပက်တာက ဖုန်းဆက်သတင်း ပို့သည်။

သူသည် ဂျွန် ၄၄ ရိုင်ဖယ်ဆာနစ် ကို လိုလိုမည်မည်ဟူ၍ ယူလျက် မြင်း စီးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက ဆင်သစ် ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။ ဂျွန် ၄၄ ရိုင်ဖယ်မှာ ဆင်ပစ်ရန် အားလေး လောက်ပါ။ မြောက်လှန်ရန်၍ ရည်ရွယ် ၍ ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်း၌ တွေ့ သော မြန်မာများ၏ပြောဆိုချက်အရ ဆင်သည် မုန်ယိုချေ၍သာ သောင်းကျန်း ချေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဆင်ရိုင်းမဟုတ် ဆင်ယဉ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သဲကြိုးခတ်ထား သည်ကို ပြတ်တောက်အောင် ခုန်းထွင်း သွားခဲ့ကြောင်း ပြောကြသည်။ ထင် နက်မရှိသူများက လက်နက်ရှိသော သူ ကို အားကိုးချင်ပုံရသည်။

အခု ဆင် ဘယ်မှာရောက်နေသဲ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မမြင် နိုင်။ ဒီနေရာတွင် ကျွမ်းကျင်သော ပန်းချီဆရာက အမှတ်မဲ့ စုတ်ဖျားခေါ် ပစ်လိုက်သလို အက်ဆေးဆရာ တို့၏ လိုက်ပုံက တော်တော်လှသည်။

‘အရှေ့တိုင်းသည် ထိုသို့ချင်း ဖြစ်သည်။ အဝေးကကြည့်လျှင် စာသိ လမ်းက ထင်းခဲ၊ ရှင်းခဲ၊ ရှိပုံသော် သည်။ အနားကပ်၍ သေချာစစ်ဆေး မေးမြန်းလျှင် ဦးတိုးဝါးတားဖြစ်ထွန် သည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်’ ဟု။

အက်ဆေးဆရာသည် အန္တရာယ် ရှိနေသော ဆင်သောင်းကျန်းကို ထို နံနက်က ဆက်၍ ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

‘ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အော်သံကြား သည်။ တံတစ်တံမှ အမယ်ဆိုတန် ယောက်နှင့် မိန်းမတွေ ကျက်စိကျက်စိ ဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ တံတစ်ဖက် ခြမ်းက လမ်းကလေးထဲသို့ သူ ရောက် သွားသည်။ ဆင်နှင်းခဲ၍ ဗွက်တောထဲ တွင် ကားရားကြီး သေဆုံးနေသော အိန္ဒိယလူမျိုး ကူလီတစ်ယောက်ကို တွေ့ သည်။ ဆင်သည် တံအမေ့မှ ဖြုန်းစား

ပြီးပေါ်လာလျက် ထိုကုလီကို နှာဆင်ဖြင့် ပတ်ကာ ခြေနှင့် နင်းချလိုက်သည်။

သူသည် အလောင်းကိုမြင်သည်နှင့် သူတပည့် ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို အိသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ မြင်းကို ဆည်း ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ စင်စစ် ဆင်ပစ်ဆေးနတ်ကို ယူခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူယူလာသည့် ပျိုင့် ၄၄ ဆေးနတ်က ဆင်ကို မပစ်နိုင်။ မြင်းသည်လည်း ဆင်ကို လန့်၍ ပြေးနိုင်သည်။ ပြေးလျှင် သူ ဒုက္ခများသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တပည့် ပုလိပ်က ဆင်ပစ်ဆေးနတ် ချွန် ကျည်ငါးတောင့်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မြန်မာတချို့ ထပ်ရောက်လာသည်။ ဆင်သည် ယခုနေရာနှင့် ကိုက် သုံးရာခန့်ဝေးသော တောင်ကြီးလယ်ကွင်းထဲတွင်ရောက်နေကြောင်း အတင်းပေးကြသည်။ တောင်ဆင်းဆင်းအတိုင်း သူ ဆင်းချလာသည်။ လူအုပ်က သူ့ရောက်လိုက်လာသည်။ သူ့ချွန်သည်လမ်းတစ်လျှောက်မှ လူတွေသည် အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်လာကြသည်။ ဆင်ပစ်ဆေးနတ်ကြီး ကိုင်ထားသည့်သူကို ကြည့်၍ ဆင်ကြီးကို ပစ်တော့မည့်အကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ဆက် ပြောနေကြသည်ကို သူကောင်းကောင်း ကြားသည်။ ဆင်ပစ်သည် မြင်ကွင်းကို အားပါးတရ ကြည့်ရမည်။ ဆင်ဆူလျှင်ဆင်သားစားရမည်။ မြန်မာတွေ အမြူးနေခဲ့သည်ဟု အက်ဆေးဆရာက ဆိုပါသည်။

သူသည် နောက်မှ လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးကြောင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ စင်စစ် သူက ဆင်ကို ပစ်သတ်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ သူ့ကိုယ်သူ ထာကွယ်နိုင်ရန်အတွက်သာ ဆင်ပစ်ဆေးနတ်ကိုပြန်ယူခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဆေးနတ်ယူခိုင်းလိုက်ခြင်းက ဆင်ကို သူ ပစ်မည်ဟု လူအုပ်ကြီးအား ကတိပေးလိုက်သည့်သဘော

သက်ရောက်ခဲ့သည်ကိုလည်း သူကောင်းစွာ သိနေပါသည်။

ဆင်ကို မြင်ရပါပြီ။ စောစောက မုန့်ပိုပြီး လူတစ်ယောက်ကိုပင် နင်းခြေသတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သော ဆင်ကြီးသည် လယ်ကွင်းထဲမှ မြက်တွေကို နှာမောင်းဖြင့် ဆွဲနုတ်လိုက်၊ ရွံ့တွေကို ဒူးနှင့်ရိုက်ခါလိုက်လုပ်နေသည်။ အေးအေးလူလူပဲ ရှိနေသည်။ ထိုဆင်ကြီးကို သူမည်သို့ ပစ်ရပါမည်နည်း။

အေးအေးလူလူရှိနေသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် သူ့ကို မျှော်လင့်အားထားနေသောလူအုပ်ကြီးအကြား အကြံအစိုက်နေသော မျက်နှာဖြူအရာရှိ၏ အတွေးနှင့် အပြုအမူသည် အက်ဆေး၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သည်။ အနှစ်အသားလည်း ဖြစ်သည်။

အက်ဆေးဆရာက သည်အထိ Events(အဖြစ်အပျက်)နှင့် ဖြစ်စဉ်များကို ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်ကို ပစ်ရမည့်အခြေအနေသို့ ရောက်မှသာလျှင် သူ၏ တွေးတောဆင်ခြင်မှုနှင့် အဖြစ်အပျက်တို့ ရောထွေးလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆင်ကိုပစ်မည်၊ မပစ်မည်၊ သူ တွေးတောဆင်ခြင်ပုံနှင့် အုပ်စိုးသူအရာရှိတစ်ယောက်၏ ဘေးကျပ်ကျပ် ခံစားချက်တစ်ရပ်ကို သူရေးသားဖော်ပြထားပုံမှာ အလွန်သဘာဝကျသည်။ အလွန်လည်း ထိမိသည်။

ဆင်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မပစ်သင့်ပါ။ အလုပ်ဆင်ကို ပစ်ခြင်းသည် လေးနက်သောအရေး ဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးကြီးသော စက်ကြီးတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးခြင်းကဲ့သို့ ပြောနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှောင်နိုင်လျှင် ရှောင်သင့်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အဝေးမှကြည့်သည့်အခါ အေးချမ်းစွာ အစာစားနေသော ဆင်သည် နှာမတစ်ကောင်ထက် ပို၍ အန္တရာယ်ပြုနိုင်ပုံ ပေါ်ပါ။ ဆင်သည် မုန့်ယိုခြင်းကိစ္စပြီးဆုံးသွားပြီဟု ဟိုတုန်းကလည်း ကျွန်တော်ယူဆသည်။ ယခုလည်း ယူဆတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆင်ကို စောစောကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်က လူအုပ်ကြီးကိုမြန်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ခုမှ မပစ်တော့ဘူးဆိုက သင့်ပါမည်လား။ သူ တွေဝေသွားခဲ့ပါပြီ။

နှစ်ထောင်ခန့်ရှိပြီး တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးလာသော လူအုပ်ကြီးက ဆင်ကို ပစ်မည်ဟု မျှော်ငဲ့ယုံစားနေကြသည်။

လက်လှည့်ပြတော့မည့် လက်လှည့်ဆရာကို ကြည့်သလို ကျွန်တော်ကို သူတို့ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကို သူတို့ မကြိုက်ပါ။ သို့သော် လက်ထဲတွင် နတ်သတ္တိရှိသော ဆေးနတ်ကိုင်ဆောင်နေသော ကျွန်တော်သည် ထိုစကတမျှ ကြည့်စရာ ဖြစ်နေသည်။ အဆုံးသတ်တွင် ဆင်ကို တကယ်ပစ်ရတော့မှာလားဟု ကျွန်တော် ဖြုတ်ခြည်းသဘောပေါက်မိသည်။ လူအုပ်ကြီးက တော့ မျှော်လင့်နေပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း လုပ်ရတော့မည်။ သူတို့စိတ်က ကျွန်တော်ကို တွန်းပို့ပေးနေပြီ။

ခွန်အားရှိသူ၊ လက်နက်ရှိသူ၊ အခွင့်အာဏာရှိသူဟုသိမျှတို့သည် အားနည်းသူ၊ လက်နက်မဲ့သူ၊ အာဏာမဲ့သူတို့ကို အနိုင်ကျင့်တတ်သည်။ အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိသည်။ ထိုသူတို့သည် မုန်းတီးစရာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့သည် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့သည် လူကြမ်း ဝီလိန်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကား လူတို့၏ ပကတိခံစားချက် အစစ်အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အင်္ဂလိပ်အက်ဆေးဆရာကြီး ရော့ချ်အဲဘဲလ်က ထိုသို့လက်နက်နှင့် အခွင့်အာဏာရှိသူတို့၏ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ဝီရိယပြင်မြင်ဖွဲ့ပြသွားခဲ့သည်။ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်လုံး၌ ထိုရေးချက်သည် အထိမိဆုံး ဖြစ်သည်။ အရေးပါဆုံးဖြစ်သည်။ ပြောင်မြောက်သော ပန်းချီဆရာသည် အရေးအကြီးဆုံးနေရာတွင်မှ သူ၏ စုတ်ချက်ကို အပြားလိုက်ကြီး ဆွဲပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခဏ၌ အရှေ့တိုင်းတွင် မျက်နှာဖြူ အုပ်စိုးမှု၏ အနှစ်မဲ့သောသဘော၊ အရာမဲ့သောသဘောကို ရိုင်းဖယ်သောနတ်ကိုင်းရင်း ကျွန်တော်အဖို့ အဦးဆုံး ဆုပ်ကိုင်နားလည်လိုက်မိသည် ဟူ၍ နာနာကြည်းကြည်း သူ ရေးခဲ့ပါသည်။

မျက်နှာဖြူတို့ နိုင်လိုမင်းထက်ပြု သည့်အခါ ပျက်စီးသွားသည့် လွတ်လပ်မှုသည် မိမိတို့၏ လွတ်လပ်မှုသာ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူသည် သခင်ဟူ၍ ပြောစမှတ်ပြုသော အနှစ်မဲ့ဟန်ဆောင် အရပ်သာဖြစ်သည်။ ဆက်လက် အုပ်စိုးရမည့်အတွက် သူ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းမှာ ဌာနေလူများ အထင်ကြီးအောင် တစ်ဘဝလုံး ကြိုးပမ်းနေဖို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရေးကြီးတိုင်း ဌာနေလူများ မျှော်လင့်သလိုသာ လုပ်ဆောင်ရသည်။ ဆင်ကို ကျွန်တော် ပစ်ကို ပစ်ရမည်။ ရိုင်းဖယ်သောနတ် သွားယူစေခြင်းဖြင့် ဆင်ကိုပစ်ရန် ကျွန်တော် ဝန်ခံခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး သခင်သည် သခင်လို ပြုမူရသည်။ ပြတ်သား ကြံ့ခိုင်ရသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပိုင်နိုင်ရသည်။ တိတိကျကျလုပ်ရသည်။ အနောက်က လူအုပ်ကြီး လိုက်လာလျက် သေနတ်ကြီးကိုင်လာပြီးမှ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ပြန်သွားဖို့ဆိုတာ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လူအုပ်က ရယ်မည်။ ကျွန်တော်ဘဝ တစ်ခုလုံးနှင့် အရှေ့တိုင်းက မျက်နှာဖြူတိုင်း၏ ဘဝများသည် အရယ်မခံရအောင် ကြာရှည်ရုန်းကန်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်နက်မဲ့သူ၊ အာဏာမဲ့သူတို့ အလယ်၌ လက်နက်ရှိသူ၊ အာဏာရှိသူတို့၏ ရယ်ဖွယ်ဖြစ်သော၊ အနှစ်မဲ့သော၊ သူယုံကြည်ရာကို မလုပ်ဝံ့သော၊ သူမယုံကြည်ရာကို လုပ်ရသော၊ ဟန်ပြရုပ်ကို အကောင်းစားရေးချက်များနှင့် ရေးပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အော်ဝဲလ်သည် အေးချမ်းစွာ မြက်နှုတ်နေသော ဆင်ကြီးကို ပစ်ခတ်ရန် လမ်းမပေါ်တွင်မှောက်၍ နေရာယူလိုက်ပါသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် အပ်ကျသမျှ မကြားရအောင် ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။ သူသည် ဆင်ကြီးကို ကျည်ငါးတောင့်ကုန်သည်အထိ ပစ်ခတ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးကိုပဲ ရေးပြခဲ့ပါသည်။

ဆင်ကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရင်းမှာ လူအုပ်ကြီးရှေ့တွင် အရှက်ရမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုမျှမကပါ။ အက်ဆေးဆရာက တိရိလှပသော အနားကွပ်လေးတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအနားကွပ်သည် အက်ဆေး၏ အကြည်ဓာတ်ဖြစ်သည်။ ဖြူစင်မှုလည်း ဖြစ်သည်။ စွဲမက်စရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က အကြောင်းတွေကို ခုနေခါ ပြန်သတ်ရမိတိုင်း ကျွန်တော်သည် ဌာနေလူများ လှောင်မည်း၊ ဟားမည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်သောကြောင့် ဆင်ကို ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို တခြား ဘယ်သူတွေများ ရှိပ်စားမိလေဦးမလဲဟု စိုးရိမ်မိစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

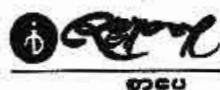
အဖြစ်အပျက်များမှာ သူ၏ တွေးတောဆင်ခြင်မှုအလိုငှာ ကောင်းသော အကြောင်းပြချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသော သက်သေခံချက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်တွင် အဖြစ်အပျက်များ လိုအပ်သလောက် ထည့်၍ ရေးပြသည်ကို ကျွန်တော် နှစ်သက်ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်များက အက်ဆေးဆရာ၏ တွေးတောဆင်ခြင်မှုကို လုံလောက်စွာ အထောက်အပံ့ပြုဖို့ပဲ လိုပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ ■

မောင်ရင့်မာ၊ ကျောင်းကုန်း၊ မြို့မပြန်ကိုကား မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)၊ ဆရာဖြစ်စင်၊ ဆရာသန်းတိုက်ဖိုး။

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာမဇ္ဈိမလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ပုန်း
၀၁-၃၉၈၂၂၁

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၈၅၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၀၀၀ ကျပ်

၃၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

ကန်ပန်းခြံဈေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၂

ကျွန်မ ငယ်ငယ်က အဖေဖော်ငါးယောက်၊ ဘေးဝင်လေးတွေ ခိုးယူကစားဖူးသည်။ အဖေက သူ့ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်လျှင် မကြိုက် သဖြင့် အဖေ မသိအောင် အဖေ တန်ခိုးထားသည့် ဖော်ငါးယောက်လေး တွေကို စိတ်ဝင်တစား ခိုးယူမိခြင်းဝင်။

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း အရေစောင်တိုနီလေးတွေက ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်ကိုး။ Fountain pen အင်္ဂလိပ် အခေါ်ကို စောင်တိုနီဟု တိုက်ရိုက်မွေးစားခြင်းဖြစ်မည်။ ဖြန့်မာအတိမ်ကျွန်းတွင် မင်ထည့်၍ရေးရသော စာရေးကိရိယာတစ်မျိုးဟု အနက်ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ၉ ရာစုတွင် စတင်ပေါ်လာပြီး ၁၀ ရာစုတွင် စောင်တိုနီကို စသုံးနေပြီဟု ဝီကီပီးဒီးယားတွင် ဖော်ပြထားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စောင်တိုနီဟုဆိုလျှင် လူတော်တော်များများက စာရေးသည့် ကလောင်တံတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း ချားလ်သ်ဂြီးသားဖြစ်သည်။

၂။ ဂိဇ္ဈာန်တော်တွင် နတ်တို့သည် အဆောက်အအုံများကို ခုတ်ချခဲ့သည်။

[illegible][illegible]

ဖောင်တိုနီကလေးတွေ သို့မဟုတ် ဘောပင်ကလေးတွေ

ရှိပေလိမ့်မည်။ လေးမေအကြောင်းရေးသည့်အခါတိုင်း ထိုဖောင်တိန်လေးနှင့် ရေးမည်ထင်၏။ အဖေအံ့ဆွဲထဲတွင် ဖောင်တိန်မင်ဘူးတံဆိပ် စုံလင်စွာ တွေ့ရတတ်ပြီး ဖောင်တိန်ထိပ်က နှစ်တွေလည်း အများအပြားပင်။ ဟိုဘက် ဖောင်တိန်က နှစ်ကို ဒီဘက်ဖောင်တိန် ထဲထည့်သုံး။ ဒီဘက်ဖောင်တိန်က နှစ်ကို အခြားဖောင်တိန်ကိုယ်ထည့်တွင် ထည့်သုံးလုပ်တတ်သေးသည်။ နောက်ဆုံး သုံးမရသည့်တိုင်အောင် မလွင့်ပစ်ဘဲ ထားသည့် ဖောင်တိန်တွေလည်း တစ်ပုံကြီးပင်။ Ball-pen အင်္ဂလိပ်အခေါ်ကို ဘောပင်ဟု မွေးစားစာလုံးအဖြစ် အသုံးပြုပြီး ခေါ်သည့် ခေတ်သစ်ဖောင်တိန် တစ်မျိုး ပေါ်လာသည်။ ဈေးပေါသလို ဝယ်ရလည်းလွယ်၏။ မင်ကုန်းသွားလျှင် လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ချောင်း အလွယ်တကူ ဝယ်သုံးဖြစ်ကြသည်။ အဖေတို့ငယ်ငယ်ကတော့ ဖောင်တိန်ကို သာ အားကိုးကြရသည်။ ဖောင်တိန်သည် တစ်နည်းအားဖြင့် စဉ်းစားလျှင် တော့ အထပ်ထပ် ပြန်သုံးလို့ရသဖြင့် ရိုဆိုက်ကယ်ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ခါသုံး ဘောပင်တွေပေါ်လာသည့်အခါ ဖောင်တိန်ဆိုသည်မှာ အိမ်ထဲတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေးနေရသည့် အတိုးအတွားတွေလို ခေတ်ဟောင်းအနီးတိတ်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

တစ်ခါသုံး ဘောပင်တွေ မည်မျှ ပေါ်လာစေကာမူ အဖေကတော့ စာရေးလျှင် ဖောင်တိန်လေးကို အလှည့်ပေး ရေးလေ့ရှိသည်။ နောက်ဆုံး ဖောင်တိန်တွေလည်း သက်တမ်းလွန်ကားတွေလို သုံးမရတော့သည့်အခါ ဘောပင်ဘက် လှည့်သုံးရတော့သည်။ သို့သော် သူ့ဖောင်တိန်အဟောင်းလေးတွေကို အရည်ကျို မပိုရှာပေ။ ဒီလိုနှင့် အဖေအံ့ဆွဲထဲက ဖောင်တိန်နှင့် ဘောပင်စည်းကြီးသည် တစ်နေ့တခြား ကြီးကြီးလာလေ၏။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာ၊ လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်ပေါင်းများစွာအတွက် ဖောင်တိန်တစ်လှည့်၊ ဘောပင်တစ်လှည့် ကူညီ

ကျွန်မ
စာမူခရတိုင်း
အဖေကို
ဘောပင်တစ်ချောင်း
ဝယ်ပေးလေ့ရှိသည်
တကယ်တော့
ထိုအချိန်က
ဖောင်တိန်
ကောင်းကောင်းလေး
တစ်ချောင်းကို
မရမက
ဝယ်ပေးခဲ့သင့်သည်
အလွန်ကောင်းသည့်
ထိုစိတ်ကူးကို
အဖေဆုံးပြီးခါမှ
စိတ်ကူးမိသဖြင့်
နောင်တရလို့ မဆုံးပေ

အားဖြည့်ပေးခဲ့ရသည်ကိုး။

အဖေသည် ဘောပင် သုံးရသည့်တိုင်အောင် ဖောင်တိန်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးတူသည့်နှစ်မျိုးကို ရှာဝယ်ပြီး သုံးတတ်သည်။ ယူနို၊ ပိုင်းလော့အစရှိသည့် ဘောပင်တံဆိပ်များတွင် ၀.၅ နှစ်ထက်သေးသည့် ၀.၃ လောက်ကို ရှာသုံးတတ်သည်။ နောက်ဆုံး ထိုနှစ်မျိုး ရှာမရတော့လျှင် ၀.၃ နှစ် အဟောင်းကို တပ်ကာ သုံးတတ်သည်။ အဖေသည် ဖောင်တိန်နှစ်ကို ရည်းစားဦးလို စွဲလမ်းခဲ့ပုံ ပေါ်၏။

ကျွန်မ၏ပထမဆုံး စာမူခပိုက်ဆံရတော့ ငွေသုံးထောင်လောက်ကို ရွှေပဲပြေးဝယ်ရမလို စိန်ပဲပြေးရမလို ကြံရာမရဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုငွေသုံးထောင်ကို ကျွန်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း စုပါမားကတ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

ထို့နောက် ဘာဝယ်ရမလဲ တွေးမည်စုပါမားကတ်တစ်ခုလုံး နေရာနဲ့သွားပြီးနောက် စာရေးကိရိယာတန်ဆာ ခြေလှမ်းများရပ်တန့်သွား၏။ ထို့နောက် တက်ကြွသောခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

ကျွန်မအိမ်ရောက်တော့ အဖေဘူးနီနီလေးတစ်ဘူး လက်ဆောင်ပေးသည်။ အဖေက ထိုဘူးကလေးကို စွဲမကြည့်ဘဲနှင့် ဘာပါသည်ကို သိသော်လည်းဘေးတွင် ခပ်ပြုံးပြုံး ရပ်နေသည့် သမီးနှင့်ထပ်တူပြုံးရင်း ဘူးကလေးထုတ်ကြည့်၏။ ဘူးထဲတွင် အမေသဘောကျသည့် ၀.၃ နှစ် ဘောပင်ကလေးပင်။ သို့သော် နှုတ်ချွန်ထားမသိပေ။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ထိုဘောပင်ကလေးကို မသုံးဘဲ အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

မေလ ၁၈ ရက်နေ့ အဖေမွေးနေ့ ဘာပေးရမလဲ ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် စဉ်းစားရကျပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပကာသနပစ္စည်း၊ အဝတ်အစား ဘာတို့မှမမက်မောတတ်သော အဖေအတွက် မည်သည့်လက်ဆောင်ပေးလျှင် သဘောကျမည်နည်းဟု တွေးမရအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အဖေအတွက် အသင့်တော်ဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်သွားဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအရာကား စာအုပ်တစ်ခါခင်နှင့် ဘောပင်တစ်ခါခင် ဖြစ်သည်။

အဖေသည် မည်မျှပင် ဘောပင်ပေါင်းများစွာ လက်ဆောင်ရစေကာမူ ဘောပင်ဆန်းဆန်းကလေးများကို တွေ့သည့်နေရာတွေ ဝယ်သည်ချည်းပင်။ ကျွန်မတို့အတွက်သာမက သူတူတွေ၊ တူမတွေအတွက်လည်း ဝယ်လာတတ်သည်။ မီးလင်းသည့်ဘောပင်၊ ထိပ်မှာ အရုပ်တွေပါသည့်ဘောပင်၊ ၆ လက်မ လောက်ရှည်သည့်ဘောပင်၊ လက်သန် လောက်သာရှိသည့်ဘောပင် စသည်တို့တွေတိုင်း ဝယ်၏။ ကျွန်မသည်ကား စည်းကမ်းတစ်စက်ကလေးမျှ မရှိသူပင်။

အကုန်ပျောက်ပစ်တတ်သော်လည်း ကျွန်မ
အိမ်တွင်ကား အဖေ ဝယ်ပေးသည့်
သိုဘောပင်ဆန်းဆန်းကလေးများ ယခု
အချို့ထိ ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်ဦးမည်။

အဖေ သွားလေရာသယ်သည့်
ဘောင်ပုစိလေးလည်း ရှိသေးသည်။
အဖေပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ထိုဘောပင်
ပုစိလေး အမြဲတမ်းပါ၏။ ထိုဘောပင်
ကလေးမှာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အဖေကလွဲ၍
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ရေးခြင်း
သို့မူ ခံရဖူးပုံမပေါ်ပေ။ အဖေအိတ်ထဲ
တွင် အကြွေရှာတတ်သည့် ကျွန်မက
မိမိပြီး ဘောပင်လေးရှိသည်ကို အဖေ
အောင် သိပုံမရပေ။ ထိုဘောပင်ကလေး
မှာလည်း နှစ်သေးသေးလေးပင် ဖြစ်
သည်။

ကျွန်မ စာမူစေရတိုင်း အဖေကို
ဘောပင်တစ်ချောင်း ဝယ်ပေးလေ့ရှိ
သည်။ တကယ်တော့ ထိုအချိန်က
အောင်တိန်ကောင်းကောင်းလေးတစ်ချောင်း
တို့ မရမကဝယ်ပေးခဲ့သင့်သည်။ အလွန်
ကောင်းသည့် ထိုစိတ်ကူးကို အဖေဆုံး
ပြီးခါမှ စိတ်ကူးမိသဖြင့် နောင်တရ
လို့မဆုံးပေ။ ကျွန်မ ပေးသည့် တစ်ခါ
သုံးဘောပင်ကလေးတွေကိုတောင် လွှင့်
မစိတ် သိမ်းထားတတ်သည့် အဖေကို
အောင်တိန်ကောင်းကောင်းလေးတစ်
ချောင်း ကျွန်မ ဝယ်ပေးခဲ့မိလျှင် မည်မျှ
ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

သမီးနှစ်ယောက် စာမေးပွဲနီးပြီ
ဆိုလျှင် ဘောပင်တစ်ဒါဇင်၊ ခဲတံ၊
ခဲကျက်၊ ပေတံစသည်ဖြင့် စာမေးပွဲ ဖြေ
ရန် အစုံလိုက်ဝယ်ပေးတတ်သည်။ ထို
ဘောပင်များကို အသစ်အတိုင်းဝယ်ပြီး
ရော့ အင့် ပေးတာမဟုတ်။ ဘောပင်
အသစ်များကို မင်မထစ်စေရန် ဘောပင်
ထိပ်ကလေးကို မီးကလေးနှင့် တို၍
ဖြစ်စေ၊ စာရွက်လွှတ်ပေါ်မှာ ရေးခြစ်၍
ဖြစ်စေ ကြိုတင်အစမ်းလေ့ကျင့်ပြီးမှ
သာ သမီးတွေ လက်ထဲထည့်သည်။
ဦးကမ်း မရှိသော ကျွန်မကား စာမေး
ပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် ထိုပစ္စည်းအစုံလိုက်ကို
ပျောက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဒီလောက်
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စအတွက်
သွားတာတောင် ဘောပင်
မပါရကောင်းလားဟု
အဖေ ဆူနေပုံ၊ ထို့အပြင်
အလုပ်အကိုင်နေရာတွင်
စာရေးဆရာဟု ထည့်ပြီး
ဘောပင်မပါဘူးဆိုတာ
ရှက်စရာကောင်းတယ်ဟု
ပြောနေပုံ
အဲဒါတွေ ကြိုသိလို့
ဒီမှာ ဘောပင်နှစ်ချောင်း
ပြင်ဆင်ထားတယ်ဟု
ဆိုပြီး ပတ်ကား
ဘောပင်လေး
နှစ်ချောင်းလက်ထဲ
လာထည့်ပုံတွေကို
ရုပ်ရှင်ပြကွက်တစ်ခုလို
မြင်ယောင်လာသော
ကြောင့်ပင်။ ကျွန်မ
ပြီးပြီးရင်း ပြီးမိသည်

သို့သော် အဖေသည် ကျွန်မတို့
စာမေးပွဲဖြေခါနီးတိုင်း မပျက်မကွက်
ပင် ဘောပင်ကလေးတွေ ဝယ်ပေးတတ်
တုန်းပင်။ ကျွန်မ၏နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ
သို့မဟုတ် မဟာတန်း ဒုတိယနှစ်နောက်
ဆုံးစာမေးပွဲကိုလည်း အဖေ ဝယ်ပေး
သည့်ဘောပင်များနှင့်သာ ဖြေဆိုအောင်
မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံး
သော စာမေးပွဲတစ်ခုဖြေဆိုရန် အိမ်မှ
ကမ်းကတန်း ထွက်လာခဲ့မိသည်။
အဖေ ဖြေစေချင်သောစာမေးပွဲဖြစ်ပြီး
ကျွန်မဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံး
အဆုံးအဖြတ်စာမေးပွဲလည်း ဖြစ်ပြန်
သည်။

ကဲ လက်မှတ်ထိုး ဟု တရား
သူကြီးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ပြော

သည်။ ထိုအခါမှ မျက်ပြူးဆန်ပြာနှင့်
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် လက်
မှတ်ထိုးရန် ဘောပင် မပါပေ။ တရား
သူကြီးစားပွဲပေါ်မှ ဘောပင်ကလေး နှစ်
ချောင်းကိုယူပြီး အလျင်စလို လက်မှတ်
ထိုးရသည်။ အဖေသာရှိလျှင် ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်အတွက် ဘောပင်ကလေး
ကြိုဝယ်ပေးမှာ အသေအချာပင်။ သို့
သော် ဒီအတိုင်း ဘောပင်ကို လက်ထဲ
ထည့်ပေးမှာတော့ မဟုတ်။ မင်မထစ်
အောင်၊ လက်မှတ်သေသပ်အောင် အဖေ
ရှေ့မှာတင် အစမ်းလေ့ကျင့် ခိုင်းလိမ့်
မည်။ လက်ထပ်လက်မှတ်ထိုးနေတုန်း
ကျွန်မ ပြီးမိသည်။ ဒီလောက် အရေး
ကြီးတဲ့ကိစ္စအတွက် သွားတာတောင်
ဘောပင်မပါရကောင်းလားဟု အဖေ ဆူ
နေပုံ၊ ထို့အပြင် အလုပ်အကိုင်နေရာတွင်
စာရေးဆရာဟု ထည့်ပြီး ဘောပင်မပါ
ဘူးဆိုတာ ရှက်စရာကောင်းတယ်ဟု
ပြောနေပုံ၊ အဲဒါတွေ ကြိုသိလို့ ဒီမှာ
ဘောပင်နှစ်ချောင်းပြင်ဆင်ထားတယ်
ဟု ဆိုပြီး ပတ်ကားဘောပင်လေးနှစ်
ချောင်းလက်ထဲလာထည့်ပုံတွေကို ရုပ်ရှင်
ပြကွက်တစ်ခုလို မြင်ယောင်လာသော
ကြောင့်ပင်။ ကျွန်မ ပြီးပြီးရင်း ပြီးမိ
သည်။ ကျွန်မအပြီးမှာ မျက်ရည်စတွေ
ပါနေတာတော့ မည်သူမျှ မြင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။

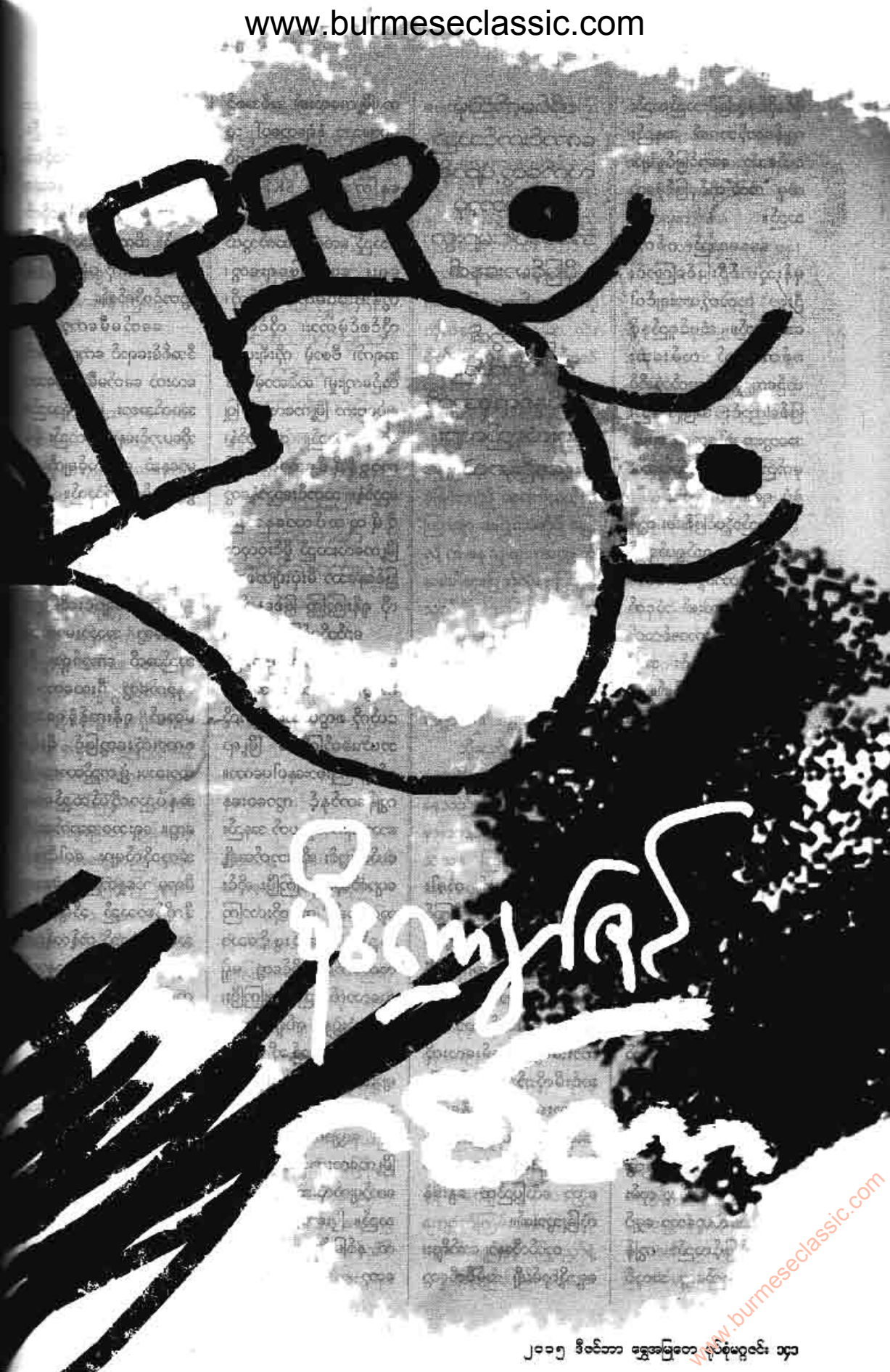
တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ ဘော
ပင်နှစ်ချောင်းကို အမှတ်တရသိမ်းချင်
သဖြင့် တရားသူကြီး မမြင်အောင် ခိုးယူ
လာခဲ့ရသည်။ တရားခံပေါင်းများစွာ၏
မျက်လုံးကို အကဲဖမ်းပြီး အမိန့်ချလာခဲ့
သော တရားသူကြီးသည် သူ့စားပွဲပေါ်
က ဘောပင်နှစ်ချောင်း ခိုးယူသွားသည်
ကို သိကောင်းသိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ
စိတ်ကူးထဲက အဖေဝယ်ပေးဖြစ်လိုက်
သည့် ပတ်ကားဘောပင်လေးနှစ်ချောင်း
အကြောင်းသိသွားလျှင်တော့ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်ကို တရားမစွဲလောက်ဘူးဟု
ထင်ပါသည်။

ယုယု

၁။

မြို့ကလေး၏
 ရှားပါးစာရင်းဝင်
 ဖြစ်သော တယော
 အနုပညာရှင်တွေထဲတွင်
 ဖေဖေလည်း
 အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့၏။
 သို့သော် မကွယ်လွန်မီ
 ၁၀ နှစ်ခန့်ကတည်းက
 ဘိုးတံမကိုင်ဖြစ်ခဲ့သော
 ဖေဖေသည်
 ရှင်သန်ခြင်းဆိပ်ကမ်းမှ
 ထွက်ခွာသွားချိန်မှာတော့
 အိမ်၌ မြင်းခြီး
 မရှိတော့သည့်
 ဘိုးတံရိုးတစ်ချောင်းနှင့်အတူ
 ကျွန်တော်တို့
 အရိုးတွေထဲအထိ
 စိန်ဝင်ကျန်ရစ်နေကြသော
 တယောသံများမှတစ်ပါး
 တယောစုတ်လေး
 တစ်လက်ပင်
 ချိတ်ဆွဲကျန်ရစ်နေခဲ့ပါ။
 ကျွန်တော်သည်
 ဖေဖေထံမှ ဂီတသွေးကို
 အမွေဆက်ခံ

ခဲ့သည်ဖြစ်သော်လည်း
 ကျွန်တော်
 ရင်ခုန်သည်က
 ဟော်လိုဂစ်တာ
 တစ်လက်၏
 ရစ်သစ်
 ရိုက်ချက်တွေကိုသာ
 ဖြစ်သည်။
 သို့သော် ဂစ်တာကို
 ကျွမ်းကျင်အဆင့်ထိ
 စိစစ်မြဲမြဲ
 အားမထုတ်မိခဲ့ခြင်းသည်
 ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးသမိုင်း၏
 ညံ့ဖျင်းမှုများစွာထဲမှ
 ထင်ရှားသော
 အမာရွတ်တစ်ခု
 ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော့်
 ချွေးစက်များထဲမှ
 ညှစ်ယူခဲ့သော
 ငွေကြေးဖြင့်
 ဟော်လိုဂစ်တာ
 တစ်ပတ်နှစ်၊ တစ်လက်

မြန်မာ့
လူမျိုး

ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးခြင်းသည်လည်း ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အနည်းငယ်သော အောင်မြင်မှုများထဲမှ 'အလံ'တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မေမေသည် ဂစ်တာမုန်းသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာ လက်တိုထားချင်ပါသေးသည်။ ဆံပင်ရှည်နှင့် ဂစ်တာသည် လမ်းဘေးယဉ်ကျေးမှု၏ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း အဖြူအမည်းအတွေးအခေါ်တွေက မေမေမှတ်ဉာဏ်ထဲ ရိုက်သွင်းထားခဲ့ပုံ ရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်အမိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်တစ်ခြမ်းပဲ အိမ်လေး၏ သံဂုတ်တစ်ခုတွင် ဂစ်တာတစ်လက်ချိတ်ဆွဲခဲ့ဖူးကြောင်း အသိပေးလိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။

J

အချိန်သေစ၊ ပြုနေပြီဖြစ်သော ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အရှိန်တက်စ၊ ပြုနေပြီဖြစ်သော နေရောင်ကို တိုက်ရိုက်ခံစားလိုက်ရသည်။ အော်သံခေါ်သံ၊ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သံတွေ၊ အလန်တကြားပွင့်ထွက်လာတတ်သော ရယ်သံတွေကြား တိုးဝေ့ပြီး ရှောင်ထွက်လာခဲ့၏။ ဒီအသံ၊ ဒီလှုပ်ရှားမှုတွေက ကျွန်တော်နှင့် မသက်ဆိုင်။

ဘယ်သူများ လာကြိုနေမလဲဟူသော အတွေးဖြင့် ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ အလုပ်မများ။ ဘယ်သူ လှမ်းခေါ်လိုက်မလဲဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်လည်း ကျွန်တော့် နားရွက်တွေ အလုပ်

အိပ်မက်ထဲမှ
ကောင်းကင်သည်
လက်တွေ့ ပုံသန်း
ကြည့်တော့မှ
အဆပေါင်းများစွာ
ပိုမြင့်မားနေ၏
ကျွန်တော်
ညတွေ၏
အလျာသည်
ဘယ်နှစ်ရာစုအထိ
ဝေးလံရှည်လျား
နေဦးမှာလဲ

မရွပ်။

မြို့ကလေး၏ တံခါးပေါက်တစ်ခုဖြစ်သည့် နီကြွင့်ကြွင့်ဘူတာလေး၏ ပင့်ကူအိမ်သဏ္ဌာန် ကွဲအက်စကြိုကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ သုံးထစ်သော လှေကားအကွာအလှမ်းလေးကို ဆင်းမိလိုက်သည်နှင့် မြို့ကလေးရနံ့က ကျွန်တော်အဆုတ်ထဲ စီးဝင်သွားသည်။ ဖြတ်သန်းတိုးဝေ့သွားလာသော လေပြည်ထဲ နွေးခနဲလုံခြုံသွား၏။

တယ်လီနော့၊ အော်နီဇူး၊ ရှေ့သို့လှမ်းချီ အစ်ပီတီတွေ

က မြို့ကလေး၏ အစီအစဉ်မကျသော နံရံတွေပေါ် သူထက်ငါ လူယက် တွယ်ကပ်နေကြသည်။ SKY Net, မိုဘိုင်းဖုန်း၊ ဖုန်ဘွတ်ခ်စသည့် လေလှိုင်းဆက်သွယ်ရေး၊ ဖျော်ဖြေရေးတွေ၊ ဟွန်ဒါအိပ်မက်၊ ကင်ဘို၊ လိုင်စင်မဲ့ကား၊ လိုင်စင်မဲ့အရက်၊ ဗီစာမဲ့ ကိုးရီးယားယဉ်ကျေးမှု၊ ဆင်ဆာမဲ့ စီဒီချပ်များက မြို့ကလေးကို ပြုစားထားသည်။ လူညော့နံ့၊ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ညော့နံ့၊ သတင်းညော့နံ့တွေ ပိုမို ထူထပ်လာနေသည့် မြို့ကလေးသည် မိုင်းဝလှလှဖြစ်နေသော မီးပုံးပျံတစ်လုံးလို ရုန်းကြွကြွ ဖြစ်နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့် မြို့ကလေးသည် ကတ္တရာလမ်းသား အနည်းငယ်ကို စလွယ်သိုင်း၍ ဂလိုဘယ်ဓေတံကြီးထဲ မြို့ရာဝင်ရန် ကြိုးစားနေပါပေကာ။ ကျွန်တော်နှင့် ကွာဝေးနေသော ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ဆိုင်းဘုတ်အချို့ ပျောက်ဆုံးသွားကြပြီး ဆိုင်းဘုတ်အချို့ ထပ်တိုးလာကြသည်။ သီချင်းဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ မရှိသလောက် နည်းသွားကြပြီး၊ ဘောလုံးပွဲနှင့် ရုပ်ရှင်ပြသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ များသည်ထက် များလာကြသည်။

လျှောက်ရင်း ငေးရင်း မြို့ကလေးတစ်ခုလုံး ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲ ကျုံ့ကွသွားသည်။ ပြီးတော့ နုလုံးသားထဲ နစ်မြုပ်သွားသည်။ ပြီးတော့... အတွေးမီးခိုးတန်းများ...

များ...

ငိုက်ကျနေသော ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်သည်။ ကိုင်းညွတ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။ အိကျနေသော ငွေပိုးအိတ်လေးကို ပန်းပေါ်မြဲဆွဲတင်လိုက်၏။

ခေတ်မမီတော့သည့် ဒီအိမ်စီးရောင် ကျောပိုဆီထဲ လေးထဲ ခေတ်မမီတော့သော အဝတ်အစား ၂ ခုံ ရှိသည့် အိုဟောင်းနေသောလည်း နိုင်မာနေဆဲ မျှော်လင့်ချက်ချေမွန်းကျပ်နေကြသည်။ ငြင်းပယ်ခြင်းခံခဲ့ရသော အိမ်ထဲ လေးတွေ ပုန်းခိုရိုက်ခိုင်းနေကြသည်။

လက်ချောင်းထိပ်ဖျားလေးတွေ အသားမာတစ်သည်အထိ ကော့ဒ်ရှာ ဦးနောက်တွေ မီးထတော့မိတ်မိတ် ရုန်းကန်ခဲ့ရသော စကားလုံးတွေဖြင့် ရိုးရိုးသားသား ဖွဲ့တည်ထားသည့် အနုပညာကိုယ်ထည်လေးတွေ။ ရှေးဘဝအဆက်ဆက် အကုသိုလ်များ ပေါင်းစပ်မိရာမှ သန္ဓေတည်လာခဲ့သော ဒီကျိန်စာသည် သီချင်းသေသမားဟူသည့် ကန်လန်ထာနောက်ကွယ်မှ ဝါသနာတို့ ကျွန်တော့်ပြကွဒီနီတွေထဲ အတိအကျ ပစ်ချခဲ့သောတော့...

ဒီလိုနှင့် စာအုပ်အငှားဆိုင် တံခါးလေးကို ယာထိ ခဏပိတ်ခဲ့ရသည်က အကြီးကြိမ်။ တစ်ဦးတည်းသော လက်ကျန်မိသားစုဝင်ဖြစ်သည့်အရွယ်လွန် မေမေခေါင်တစ်ခြမ်းပဲ အသုံးမပြုနိုင်အိမ်ထဲ ဇွတ်စိတ်ချထားခဲ့

ညီက အခါခါ။

‘စာသားတွေကတော့
ဆိုးပါဘူး။ သံစဉ်တွေက
နဲ့ထပ်နေသလိုပဲ’

‘ငါ့ညီ သိတဲ့အတိုင်းပဲ
ဥပမာ ဒီအချိန်မှာ သီချင်း
ထပ်တစ်ခွေ ထွက်ဖို့ဆိုတာ
အာရုံစူးစားခန်းကြီးကွ။ ဒီ
အား...’

...

အိပ်မက်ထဲမှ ကောင်း
ဆံ့သည် လက်တွေ့ပျံ့သန်း
ကြည့်တော့မှ အဆပေါင်း
များစွာ ပိုမြင့်မားနေ၏။
ကျွန်တော့်ညတွေ၏ အလျား
သည် ဘယ်နှစ်ရာစုအထိ
ဆယ်ရှည်လျားနေဦးမှာလဲ။
အာရုံစူးစားခန်းကြီးမှ မျှော်လင့်
ကြပြီး ပြေးထွက်လာသော
အာရုံစူးစားခန်းကြီးအထိ
အတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းခန်းမ
တွင် ထိုင်ခုံလွတ် မရှိတော့ပြီ
တော့။ လှေကားရှည်ကြီးတွေ
၏ အောက်ဆုံးလှေကားထစ်
တွင် အကြိမ်ကြိမ် တပ်ဆက်
မြန်ဆုတ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်
အဖြစ်လမ်းတွေသည် အဆိုး
စွာဆုံးရလဒ်ဖြင့် ပြည်တော်
မြို့နဲ့ရသော ဘောလုံးတစ်
သင်းလို တိတ်ဆိတ် ခြောက်
ဆွေလွန်းသည်။

‘သီချင်းရေးဆရာကြီး
မြန်လာပြီလားကွ’

ကတ္တရာလမ်း နယ်
နီဆိတ်အထိ ကျူးကျော်ထား
သည့် လက်ဖက်ရှည်ခိုင်ရှေ့
မှအဖြတ် မေးခွန်းတစ်ခု
ထစ်ကြိမ်ကြိမ်ကြည့်သည်။ ကြည့်
ထိုင်တော့ ပြုံးထေ့ထေ့
မျက်နှာပေးတွေဖြင့် ကျောင်း
အဖက်တစ်ချို့ တစ်နည်းအား
ဖြင့် ဒီမြို့၏ စီးပွားရေးသမား

လောက
ဇာတ်ခုံပေါ်တွင်
ဒိုင်ယာလော့ခ်
တစ်ခွန်းမျှ
ဝင်ပြောခွင့်
မရသေးသည့်
ဖြတ်လျှောက်
တစ်ယောက်မျှသာ
ဟူသော
ပတ်ဝန်းကျင်
မျက်လုံးတွေသည်
ကျွန်တော်
ကိုယ်ပေါ်
အခိုင်အမာ
ထိုးစိုက်ထားပုံ
ရသည်

တွေထဲမှ လူငယ်ခြေတက်
လေးတွေ ဖြစ်ကြသည်။

‘အေးကွာ’ဟု ပြော
လိုက်မိသလား။ ခေါင်းဆတ်
ပြုံးပြခဲ့သလား ဆိုသည်ကို
ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ
မထားမိလိုက်။ အပြုံးမျက်နှာ
ဖုံးတွေ၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်
သလို ဆတ်ခနဲ လှုပ်သွား
သည့် စက်ရုပ်ဦးခေါင်းတွေ
နှင့် ဘရိတ်ပေါက်နေသည့်
စကားလုံးတွေကို အမြဲနဲ့ဆုံး
ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ သည်က
တော့ သေချာ၏။ ဒီအရာတွေ
သည်သာ ကျွန်တော်အိမ်
အမြဲတိုင်းအတွက် ဝတ္တရား

မပျက် ကြိုဆိုမှုများ ဖြစ်ကြ
သည်။

လောကဇာတ်ခုံ ပေါ်
တွင် ဒိုင်ယာလော့ခ် တစ်ခွန်း
မျှ ဝင်ပြောခွင့်မရသေးသည့်
ဖြတ်လျှောက်တစ်ယောက်
မျှသာ ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်
မျက်လုံးတွေသည် ကျွန်တော်
ကိုယ်ပေါ် အခိုင်အမာ ထိုး
စိုက်ထားပုံရသည်။ ဆယ်
တန်းအောင်ရုံဖြင့် ပညာရေး
လမ်းဆုံးခဲ့ပြီး တန်ဖိုးအမြင့်
ဆုံးဖြစ်သော်လည်း လူကြိုက်
အနည်းဆုံးလမ်းကို လျှောက်
ခဲ့ခြင်းသည် ငွေကြေးရယ်သံ
ကြားရာ အပြိုင်အဆိုင် ပြေး
လိုက်နေသူများအတွက်
အပေါ်စားပြက်လုံး ဖြစ်နေ
သည်။

ဒီအကြည့်တွေ၊ ဒီပုံတင်
သံတွေအတွက် ကျွန်တော်
သွေးတွေ အရောင်ပြောင်း
မသွားပါ။ သို့သော်...

သို့သော် မေမေအတွက်
ဒုက္ခအိုးလေးတစ်လုံး ဖြစ်
နေသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်
နာနာကျင်ကျင် လက်ခံထားရ
သည်။ ကြိုးညှိပေးရုံသာ
အလုပ်စုပ်စေသော ဂစ်တာ
ဟောင်းလေးတစ်လက်ကို
အိမ်ပေါ် ပထမဆုံး ခေါ်တင်
လာစဉ်က အကြီးအကျယ်
ကန့်ကွက်ခဲ့သော မေမေသည်
ဆယ်စုနှစ် ၃ ခုနီးပါး စိုက်ပျိုး
ယူယူခဲ့သည့်တိုင် မသီး၊
မပွင့်နိုင်သေးသော ဒုက္ခ
သစ်ပင်လေးကိုမူ တစ်ခွန်း
မညည်းညူခဲ့။

ကတ္တရာ လမ်းသားတွေ
ကို ကျော်လွန်လာပြီး
ကျောက်ကြမ်းလမ်းလေးကို
ရောက်သည်နှင့် မြို့ညောင်နဲ့
တွေ တဖြည်းဖြည်း ပါးလျား

လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြေ
သားလမ်းလေးထဲ ချိုးကွေ့
လိုက်သည်နှင့် မေးခွန်းတစ်ခု
၏ ချွံ့ခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံ
လိုက်ရတော့၏။

‘ဟာ ဟောကောင် မင်း
ခုမှ ပြန်လာတာလား’

ပါးစပ်အပြည့်နီးပါး
ငုံ့ခဲထားရသမျှကို ဖြတ်
သန်းလာသော ဗလုံးဗထွေး
မေးခွန်းသည် ကျွန်တော်
ဦးခေါင်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်
၏။ နတ် ကွန်းသားသား
ဆိုင်လေးထက်မှ လူဝကြီးမှာ
ကလေးတွေ ဇယ်ခုတ်ကစား
နေသလိုမျိုး ကွမ်းယာတွေ
ကို တရစပ် ထုပ်ပိုးနေရင်း
ထောင့် ကပ် ထားသော
အကြည့်တွေဖြင့် ကျွန်တော်
ခြေထောက်တွေကို လှမ်း
ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ ခုမှ
ရထားဆိုက်တာကို’

‘ငါက မင်းပြန်ရောက်
နေပြီ ထင်နေတာ၊ ညုညု
ဆိုင်သိမ်းပြီးလို့ မင်းတို့ အိမ်
ရှေ့က ဖြတ်ပြန်တိုင်း ဂစ်တာ
သံလေး ကြားကြားနေရတာ
သုံး၊ လေးရက်လောက် ရှိပြီ
ကွ။ ငါက မင်းပြန်ရောက်ပြီ
ထင်တာ၊ ဟားဟား ကြား
နေကျဆိုတော့ နားစွဲနေတာ
နေမှာပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း
အသက်ကြီးလာတော့ ဟား
ဟား၊ အေးအေး သွားသွား
ကောင်လေးရေ’

ကွမ်းယာဆိုင်လေးကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ပြီဖြစ်သော်
လည်း ကွမ်းယာဆိုင်ထဲမှ
မေးခွန်းတစ်ခုသည် မေးခွန်း
ပုံ သတ္တန်အတိုင်းပင် ကပ်
ပါလာ၏။ ညုညု ဆိုင်သိမ်း
ပြီး အိမ်ရှေ့ကဖြတ်အပြန်...

ဂစ်တာသံလေးကြားရ...။
ဘာလဲ...။ ဘယ်လိုလဲ...။
ကြားနေကျအသံကြောင့်
စိတ်ထင်စွဲမှုလေးလား။

ဒီလူကြီး ဆိုင်သိမ်းချိန်
မှာ ည ၉ နာရီကျော် ပုံမှန်။
ဂစ်တာမုန်းသော မေမေတစ်
ယောက်တည်းသာ ကျန်နေ
ရစ်သည့်အိမ်ထဲမှ ဂစ်တာ
သံ။ အချက်အလက်တွေက
အပိုင်းအစတွေကဲ့သို့ ပြန့်ကျဲ
နေသည်။ ကလေးဘဝက
ကစားခဲ့ဖူးသည့် အရုပ်ဆက်
နည်းတွေထက် အပိုင်းအစ
တွေက ဆက်စပ်မိရန် ပိုမို
ခက်ခဲလျက်။

ဤသို့ဖြင့် မေးခွန်းများ
သော လူငယ်တစ်ယောက်
အတွက် မေးခွန်းအသစ်တွေ
ထပ်တိုးသွားခဲ့လေသည်။

□

၃။
'ဪ' ခါးလား'ဟု
ပြောရင်း မေမေသည် ပါးစပ်
နားရောက်နေသော ထမင်း
လုတ်ကို ဖန်းကန်ထဲ အသာ
ပြန်ချလိုက်သည်။ ခပ်ပါးပါး
ရှုပ်ထွေးစွာ ပြုနေပြီဖြစ်သော
အရေးအကြောင်းများ ပိုမို
နစ်နာထင်ရှားသွားသည့်
အထိ 'တဟင်းဟင်း' ရယ်
နေလျက်က ထမင်းစားပြဲ
နောက်ဘက်နံရံကို မှီထောင်
ထားသည့် ဂစ်တာလေးကို
လည်း မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်
လိုက်သေးသည်။

ထို့နောက်မှာတော့
ဘေးနားကပ်လျက် ထမင်း
စားနေသော ကျွန်တော်တစ်
ယောက်တည်းသာ ကြားနိုင်
ရုံလေသံကလေး တစ်ခုဖြင့်
အရိုးသား ဆုံးဖြောင့်ချက်ကို
စက်ကလေးပု၍ ပြောပြပါ

ဂစ်တာ
ဟောင်းလေး
တစ်လက်ကို
အိမ်ပေါ်
ပထမဆုံး
ခေါ်ဝင်လာစဉ်က
အကြီးအကျယ်
ကန့်ကွက်ခဲ့သော
မေမေသည်
ဆယ်စုနှစ်
၃ ခုနီးပါး
စိုက်ပျိုးယူယူ
ခဲ့သည့်တိုင်
မသီး မပွင့်
နိုင်သေးသော
ဒုက္ခ
သစ်ပင်လေးကိုမူ
တစ်ခွန်း
မညည်းညူခဲ့

တော့သည်။

'ဒီလို ငါ့သားရေ၊ မင်း
မရှိတော့ ည၊ညဆို မေမေ
တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်
လား။ အဲဒါ သိရင် မသူ
တော်တွေ အိမ်ကပ်မှာစိုးလို့
အရင်ညတွေ ငါ့သားပဲ အိမ်
မှာရှိနေသလိုလိုနဲ့ ငါ့သား
ဂစ်တာကို မေမေလည်း
မတီးတတ်ဘဲနဲ့ ဒန့်... ဒန့်...
ဆိုပြီး အဟင်း ဟင်းဟင်း'

ဂစ်တာတစ်လက်၏
ကြိုးခြောက်ချောင်းစလုံးကို
ပက်ထရစ်မာမာဖြင့် ဖိဆွဲချ
လိုက်သလိုမျိုး၊ ကျွန်တော့်

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြော
တွေ 'ဖြန်း'ခနဲ တုန်ခါသွား
ကြသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်
ပါးစပ်နားမှ ထမင်းလုတ်ကို
ဖန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်
မိသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်၏။

□

၄။
နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း
အနည်းငယ် ကြာသော
အခါ...

□

၅။
ကျွန်တော် သီချင်းရေး
ဆရာ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ခေါင်တစ်
ခြမ်းပုံ အရွယ်လွန်အိမ်လေး
၏ သံဂုတ်တစ်ခုပေါ်တွင်
ဂစ်တာတစ်လက် မရှိတော့
ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဂစ်တာ
မတီးဖြစ်တော့ပါ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ကြုံမိဆုံမိလျှင်တော့
လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲ
ရည်းစားဟောင်းနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ပြန်တွေ့လိုက်ရ၍
ဝတ်ကျောတမ်းကျော နှုတ်
ဆက်သလိုမျိုးသာ ဒေါင်
ဒေါင်ဒင်ဒင် ကောက်တီးဖြစ်
တော့သည်။

သို့သော် ဂစ်တာသံ
တွေကြားတိုင်း အထူးသဖြင့်
အိမ်တစ်အိမ်ဆီမှ ဖိတ်လျှံ
ကျလာသော ဂစ်တာသံတွေ
ကြားရတိုင်း အဝေးက မေမေ
ထံ အလွမ်းတွေ ကြိုးပြတ်
လွင့် ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။

သို့သော် ကမ္ဘာ့စစ်
အနိဗ္ဗာန်သတင်းတွေကို ထိ
တွေ့လိုက်ရတိုင်း၊ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ပန်းပွဲရှာ စသည့်
ဒဏ်ရာအသေးအဖွဲ့များနှင့်
မိတ်ဆွေဖွဲ့ရတိုင်း မေးခွန်း
ဟောင်းတစ်ခု၏ မညှပ်နိုင်
သေးသည့် လက်သည်းရှည်

ရှည်များက ကျွန်တော့်
နောက်ကို ထိုးထောက်ကုတ်
ခြစ်တတ်လေ့ရှိပြီ။

ရှီဟွမ်တီ (Shi Huan-ti)
သည် မိုင်ပေါင်း ၁၃၀၀
ရှည်လျားသည့် မဟာထိ
တိုင်းကြီးကို ဘာကြောင့်
တည်ဆောက်ခဲ့ပါသလဲ။ ထူ
သားယဉ်ကျေးမှုတွင် အိမ်
သည် ဘာကြောင့် အရေး
တကြီး လိုအပ်နေပါသလဲ။
ကျည်ကာအင်္ကျီများကို
ဘာကြောင့် တီထွင်ခဲ့ကြပါ
သလဲ။

ကျွန်တော့် ဘာသာ
မေးနေမိသည်။ ကျွန်တော့်
ဘာသာ တွေးနေမိသည်။
ကျွန်တော့် ဗဟုသုတ အနှစ်
ပုံကြီးကို စိတ်အားတိုင်း
လျက် တွေးတွေးငေးငေးဖြင့်
ရှာဖွေနေမိသည်။

သင်တန်းတစ်ခုတွင်
ဆရာတစ်ယောက် ပို့ချခဲ့
သည့် စကားတစ်ခွန်းထဲ
လည်း ကျွန်တော့် အကြား
အာရုံမှာ တရစ်ဝဲဝဲ။

'အကာအကွယ်မဲ့ခြင်း
ဟာ လူကို သေစေတဲ့ အချက်
တစ်ချက်ပဲ'တဲ့။

အကာအကွယ်မဲ့ခြင်း
ဟာ...။ လူကို သေစေ
တဲ့...။

□

၆။
ကျွန်တော်သည် ဘယ်
တုန်းကမျှ ဂစ်တာတစ်လက်
မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ဂစ်
တာတစ်လက်သည် ကျွန်
တော် ဖြစ်သွားခဲ့ဖူးသည်
တော့ မေ့ပျောက်နိုင်လိမ့်
မည် မဟုတ်။

■

နိုးကျော်စင်

အလင်းသစ်

သောင်းသောင်းတိုင်းအရပ်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ခေါက်စာအုပ်သစ်တို

စီးပွားရေး နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် သောင်းသောင်း အခန်းကဏ္ဍတွင် သောင်းသောင်းတိုင်းလုံလုံလှလှပပများနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သောင်းသောင်းတိုင်းအရပ်အချင်းကို ဖွဲ့စည်းအသုံးအပြု လမ်းညွှန်ချက်ဖွဲ့စည်းမှု ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကိုအရပ်အချင်း၊ သောင်းသောင်းတိုင်း အဝိုက်များ၊ သောင်းသောင်းတိုင်း အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ သောင်းသောင်းတိုင်း အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် သောင်းစဉ် ၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်စွာဘုရားတော်များနှင့် မြတ်စကားတော်များ - ဓမ္မဒူတ ဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

ဓမ္မဒူတအကြံပြု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားတော်များသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားဒေသနာတော်များကို အသိသိစော်သွန်း လျှောက်ဆိုကြသည်။ စကားတော်များမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဘုံမပြတ်ဒုက္ခကို ပေးလိုသည့်အခါ မိမိ၏စကားဖြင့် ဘုံမပြတ်ဒေဝေသည့်ထက် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဘုံမပြတ်ဒေဝေခြင်းက ပို၍ထိရောက်နိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဣန္ဒြေနိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ဟော်ကြည်ညို(ပီစီစီ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံဘဝပျက်စီးသွားသော ဣန္ဒြေနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးပုံစံတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ဖြစ်သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိက ဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဗုံမြို့စံနိုင်ငံများ၊ စီးပွားရေး ဗုံမြို့စံတိုးတက်မှု အချိန်အဟုန် မြင့်မားစေရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသင်္ကေတစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်နွှမ်းတောင်း လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစတင်ခဲ့ ခဲ့သည့် စာတည်း ထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြည့်ဆည်းပေးမှု၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွင် လုပ်ကုန်သူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ဂျာနယ်နှင့်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၄)၊ ဒုဗြဟ္မနတ်တရားသူကြီးများ၊ ဒုဗြဟ္မနတ်များ၊ ဒုအကောက်ခွန်များ၊ ဒုပိတ်ကိန်းများ၊ ထည့်သွင်းဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာစံတော်အရာရှိရာထူးအား လုံးအတွက် ရေးခြင်း နှုတ်ဖြေဖြေဆိုင်ရာတွင် လက်ကိုင်ပြနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေပညာတရား မြန်မာစာ ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ဂျာနယ် စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့်သူများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုး မြှင့်နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ရေးနှင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ဓမ္မဒူတအရပ်အချင်း - ဝင်းနု(လက်ကိုင်)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွှန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်ကိုရရှိရန် မြတ်စွာလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိ ကိုယ်တိုင် တိတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကမ္မာ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ် သည်။ သီလမူပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သမာဓိလည်းမရှိဘဲ လောဘလည်းမီးလျှော့လည်းမရှိဘဲ ဘာတရားထူးမူလည်းမရှိဘဲ သော တကမ္မာ ဖြစ်ပေါ်သည်ဟုရေးလေ့ စဉ်ကြောင်းလည်း အယူအမြင်မှန်တန်ခြင်းနှင့် သီလဝင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်စွာဘုရားထက် ပါရမီရှင်အချိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်မဟုတ်။ မိန်းမများသည်လည်း ထိုထို အရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အချိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာဗဟုတိဂေါတမီ၊ ယသဝါရောဒေဝီ၊ သောဒေဝီ၊ ဖဠာတရား၊ မိဂရ မာတာ၊ ဝိသုဒ္ဓိ၊ အပ္ပမာလီ၊ ဣန္ဒာဘဒ္ဒိ၊ သုမုဒ္ဓေဝီ၊ ဒီယကောသီ၊ ဘုတ္တရာနှင့် သီရိမာ၊ စာပါ ဥပ္ပလဝဏ္ဏတို့ ပါဝင်ပါသည်။

အလင်းသစ်

အလင်းသစ်စာပေ၊ အခန်း-၆၀၁၊ အမှတ်-၁၇၊ ၅၂-လမ်း၊ အောက်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မုန်း-၂၀၄၀၉၇၊ ၂၀၄၀၉၈၊ လိမ်းခွဲ-၂၇၄၊ ၀၉ ၅၄၀ ၀၄၀၂။

တော့ရှာ
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးဘတု
ခေါ်တယ်
ဆိုလို့
ဘာမှန်းသိရ
သေးဘဲနဲ့
ကိုမောင်ကောင်း၊
မိတ်လေသွားတယ်။
ဦးဘတုခေါ်တယ်
ဆိုရင် မိတ်လေစရာ
အဖြစ် တစ်ခုခုတော့
ကြုံရတတ်မိ
မဟုတ်လား။ ဦးဘတု
ဆိုတဲ့ လူကြီးကလည်း
လူကြီးပီသတယ်လို့ပဲ
ဆိုရမလား။
အခွင့်အရေးတွေ
ပေးစရာရှိရင်
သူ့အမျိုးအဆွေတွေ၊
သူ့ခြံထဲက
အလုပ်သမားတွေကိုပဲ
အသာလေး
တိုးတိုးတိတ်တိတ်
လက်တို့ပေးသွားတတ်ပေမဲ့
မိုင်းစရာအလုပ်တွေ
ပေါ်လာရင်တော့
မျိုဟစ်ကြည့်ပြီးမှ
တစ်ရွာလုံးကို
ခေါ်လုပ်မိုင်းတတ်တာကိုး။
အခုလည်း ခေါ်ပြန်ပြီတဲ့။
ဘယ်လိုမိတ်လေစရာ
ကိစ္စတွေ
ကြုံရဦးမလဲလို့တွေးရင်း
ကိုမောင်ကောင်း၊
ရောက်သွားတော့
ဦးဘတုအိမ်မှာ
လူတော်တော် ခုံနေပြီ။
“လာဟဲ့ မောင်ကောင်း၊
ဒီနေ့ အညှိုးအဝေးမှာ
မင်းက အမိကပ်၊ မင်း
မပါလို့ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စကွ”
အားလုံးရဲ့ထိပ်မှာ

ဝိသုဒ္ဓိဝိညာဉ်အုပ္ပာယ်

ကိုဗော်ဌေးသိန္ဓု
၊ လှေလှေ

ဟန်နဲ့ပန်းနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ဦးဘတူက အဲဒီလို လှမ်းပြောလာတော့ ကိုမောင်ကောင်းရဲ့ လေနေတဲ့စိတ်ဟာ လွင့်ထွက်သွားတယ်။ စိတ်ရောလူပါ လွင့်ပြီး အဝေးတစ်နေရာရာကို ရောက်သွားရင်လည်း အကောင်းသား။ သူ မပါလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးဟာ ဘာများပါလိမ့်လို့ ရင်ထိတ်သွားရတယ်။ အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေကလည်း သူ့ဘက် ရောက်လာကြတော့ ကိုမောင်ကောင်းစိတ်မှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝင်ပဲ မြင့်ရတော့မလို့လို့၊ တစ်ရွာလုံးကို စိတ်ညစ်ရစေမယ့် ပြဿနာအရင်းအမြစ်ကြီး စတင်ပေးတဲ့ တရားခံတစ်ယောက်လို့လို့ ဖြစ်သွားတယ်။

အသားလေး ဝင်ထိုင်ရင်း ကာလသားခေါင်း ဖိုးညှိလုံးကို 'ဘာကိစ္စများလဲ' လို့ ခပ်တိုးတိုးမေးကြည့်မိတယ်။ ညှိလုံးက 'ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမသိရသေးဘူး' လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

'အေးကွာ၊ အစည်းအဝေးမှာပါသင့်တဲ့သူတွေလည်း စုံပြီဆိုတော့ စ...ကြတာပေါ့' ဦးဘတူက အဲဒီလိုပြောတော့ အားလုံးငြိမ်သွားကြတယ်။ ဦးဘတူက စကားမဆက်သေးဘဲ ကွမ်းအစ်ဖွင့်ကာကွမ်းယာနေရင်း အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီး အကဲခတ်တယ်။ သူပြောမယ့်စကားကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားနေလောက်ပြီလို့ ယူဆပြီးမှ ကွမ်းယာကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

'ဒီလိုကွ ကျွမ်းဂန်ပါဠိ

အမြင့်ဆုံး
ထိပ်ဆုံးမှာရှိတဲ့
ထီးတော်လျှာမှ
အများတကာထက်
အမြင့်ဆုံး
ထိပ်ဆုံးမှာ
နေနိုင်မယ်တဲ့
မတော်လောဘ
အတ္တဖုံးလွှမ်းနေတဲ့
အယူအဆကြီးနဲ့
လုပ်နေတာ
ဘယ်မှာ
ကုသိုလ်
ရမှားလဲကွာ
သူတို့က
ပါးစပ်တွေနဲ့ပဲ
လျှောက်ပြော
တာကို
ရွာသားတွေက
ဝိုင်းလုပ်ရတာ
ပြီးရင်
သူကြီးဘုရား
ရွာသား
ကောင်းမှု
ဖြစ်သွားတာပဲ

တွေ အသာထားပြီး မင်းတို့ နားလည်လွယ်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင်...

ဦးဘတူက သူ့ရဲ့ဒီဒီဒီ စကားကို အဲဒီမှာ ခဏရပ်ပြီး ထွေးခံထဲ ကွမ်းတံတွေ ထွေးနေတယ်။ ရွာသားတွေ အချင်းချင်းကြည့်ပြီးမျက်နှာမဲ့ကြပြီ။

'လောကမှာ ဘယ်အရာမဆို သူ့နေရာနဲ့သူ ကျောင်းဆိုလည်းကျောင်း၊ အိမ်ဆိုလည်းအိမ်၊ ဘုရားဆိုလည်းဘုရား ရှိသင့်ရှိထိုက်

တဲ့အင်္ဂါရပ်နဲ့ညီမှ သင့်တင့်လျောက်ပတ်ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား'

အဲဒီမှာ စကားခဏရပ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဒီဒီဒီစကားကို ဘယ်သူကထောက်ခံပြောမလဲ ကြည့်တယ်။ ပြောစရာရှိတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လိုရင်းရောက်အောင် တစ်ခါတည်း ပြောရင်ရတဲ့ကိစ္စကို ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးဆိုဒါန်းချီနေတော့ အားလုံးက အမြင်ကတ်ပြီး တမင်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ စိတ်အားထက်သန်ပြန်မပြောတော့ ဦးဘတူ သူ့စကား သူ့ဟာသူ ဆက်ရပြန်တယ်။

'ပြာသာဒ်ဆိုရင်လည်း အထွတ်တံမှ တုတ်တယ်သလို ဘုရားဆိုလည်း တံခွန်ကုက္ကားလေးနဲ့မှ ပိုပြီး တင့်တယ်ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တာပေါ့'

သူပြောမှပဲ ရွာလယ်မှာ တံခွန်မရှိဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာရှိခိုးကိုးကွယ်လာတဲ့ ဘုရားက ဘုရားမဟုတ်တော့သလိုလို့ ကြည်ညိုဖွယ်မဖြစ်တော့သလိုလို့ ဖြစ်နေပြီ။ အခုချိန်ထိ ဘာမှန်းကို မသိရသေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးပြောနေတာ ငြိမ်နားထောင်နေရတော့ ကိုမောင်တုတ်က စိတ်တိုပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးတယ်။

'နေပါဦးဗျ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ'

ဦးဘတူက ကိုမောင်တုတ်ကို တစ်ချက် ပြုံးကြည့်တယ်။

'ပြောမှာပေါ့ မောင်တုတ်ရာ၊ အဲဒါပြောဖို့ မင်းတို့ကို ခေါ်ထားတဲ့ဟာပဲ။ ဒီလို

ကွ အများသူငါ ကုသိုလ်ဖြစ်ရအောင် တုံ့ရွာရဲ့ ကျက်သရေဆောင် သာယာအေးဆူတောင် ပြည့်စေတီတော်မှာ တံခွန်တိုင်ကြီးတစ်ဆူ တစ်ရွာလုံး စုပေါင်းအင်အားနဲ့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမယ့်ကိစ္စ ပဲဗျာ'

ဦးဘတူစကားဆုံးမှ ကိုမောင်ကောင်း သူ မပါလို့ မဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းထို သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူက ဒီရွာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ပန်းတမော့ဆရာမဟုတ်လား။ ကိုမောင်ကောင်း သက်ပြင်းသာချနေမိတယ်။ ဘုရားစေတီမှာ တံခွန်တိုင် တည်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမယ်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာအစဉ်အလာအရ ကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့...

ပန်းတမော့ဆရာမကိုမောင်ကောင်းနဲ့ တပည့်ကျော်စံလှတို့နှစ်ယောက်ထား တည်ဆောက်လက်စ တံခွန်တိုင်ကြီးဘေးမှာ အလုပ်တွေများနေကြတယ်။ မဆလသယ်၊ အုတ်သယ် ပန်းချီနောက်လိုက်က ငါးယောက်ကြီးများတောင် သူတို့နောက်မှာ အင်တိုက်အား တိုက် ပွဲပြီးပေးနေတော့ ခါးဆန့်လက်ဖြင့် လုပ်ဖို့တောင် အချိန်မရဘဲ ရှေ့က တွန်းလုပ်နေရတာပဲ။

ဦးဘတူက ရွာသားတွေထဲကနေ တစ်နေ့ကို ငါးယောက် အလှည့်ကျ ပန်းချီအကူအဖြစ် လုပ်အားပေးဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာတပည့်တွေတော့ နေ့စားစတင်ဝက်၊ နေ့အားအလှူတစ်ဝက် ပုံစံမျိုး လုပ်နေကြတာပဲ။ ရွာက

စုပေါင်းလုပ်ကြတာဆိုတော့ လည်း ဘာမှမပြောသာပါဘူး။

ဦးဘတူ ကိုယ်တိုင် ဗေဒင်ဆရာ၊ အခါပေး ဆရာ အေး ရွေးချယ်ပေးထားတဲ့ နေ့ကောင်းရက်သာမှာ အုတ် နီခဲကို ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ ပတ္တမြားရောင် ဆေးသုတ်ပြီး ရတနာအုတ်မြစ်တော် စီပေး ထားတဲ့ တံခွန်တိုင်တော်ကြီး ဟာ ပုံကြမ်းအဆင့်ကို တော် တော်ပေါ်နေပါပြီ။

မင်း မဆလက ပျော လိုက်တာ ပြနေတာပဲ စံလှ ချာ၊ မဆလက ဘယ်လိုမွှေနေ ထဲလို့ မင်း တစ်ချက်တော့ ဆင်းကြည့်ဦးကွ'

ကျွန်တော်လည်း ရွာ သားတွေကို သေချာပြထား တာပဲ ဆရာရယ်၊ ခက်နေတာ ထ ဟိုလူကြီး ကိုစံကျော်ဗျ။ သူက ဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့ သေးကနေပြီး ရေများလို့ ပျောနေရင် သဲထည့်ခိုင်း ထိုက်၊ သဲများပြီး မာသွားရင် ချေပြန်ထိုးခိုင်းလိုက်နဲ့ ဆရာ ကြီးဝင်လုပ်နေတာဗျ။ မဆ ထာကလည်း ဘိလပ်မြေ မနဲ့ တစ်ချက် နှံတစ်ချက်ဖြစ်ပြီး ဗျတ်တက်တက်ရယ်'

ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပုံ ကြမ်းတည်ထားတဲ့ တံခွန် ဆိုင်အောက်ခြေပတ်လည် အုတ်စီနေရင်းနဲ့ ပြောမိကြ သေး။ ဦးဘတူ တပည့် စံကျော်က ရွာသားတွေ အင်ဆာမွှေတဲ့နံဘေးမှာ ပုဆိုး လေး မ၊ ကာပင့်ကာနဲ့ ရပ်ပြီး ကြီးကြပ်ရေး လုပ်နေတယ်။

ဖဲဝိုင်းမှာ ကုလားဖန် ဆိုတာ အားမရလို့ အင်္ဂါတေ ချောင်းလေးနဲ့တော့ကွ။

သူဟာသူ လူမြင်ကောင်း အောင် နှမ်းဖြူနေတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ လုပ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး။ ကဲပါ စံလှရယ် ပြောနေလို့ လည်း ထူးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒယ်အိုးထဲမှာ သံလက်လေးနဲ့ ပြန်မွှေပြီး သုံးကြတာပေါ့ကွာ'

စံလှက ဒယ်အိုးထဲက မဆလပျက်ကို ဘိလပ်မြေနဲ့ ရေ အနေတော်ထည့်ပြီး သံ လက်နဲ့ ပြန်မွှေရင်း မျက်နှာ ရွံ့မဲ့နေတယ်။

ဘုရားဝင်းထဲကို ဆိုင် ကယ်တစ်စီး ဝင်လာတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တံခွန် တိုင်တည်ဆောက်ရေးကော်မတီ ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမှူး ထွန်းဖေ။ ထွန်းဖေက ကံကော်ပင်ရိပ် အောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ရဲ့ လျှောက်လာ တယ်။

ကိုမောင်ကောင်း တို့ကို ကျွန်တော် ကြိုပြောထားမယ် နော်၊ တံခွန်တိုင်အောက်ခြေက နုတ်မင်းကြီးလေးပါး ရုပ်တု ပုံကြမ်းလောင်းတဲ့အခါကျရင် ကွန်ကရစ်သံချောင်း နှစ် ချောင်းစီပဲ သုံးမယ်နော်။ သဲရှစ်ဒယ်မှာ ဘိလပ်မြေတစ် ဒယ်နှုန်းနဲ့ လောင်းရင်ရနိုင် မယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးဘတူ တွက်ထားပြီးပြီ။ အဲဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား'

ကိုထွန်းဖေက ဝါရင့် အင်ဂျင်နီယာကြီးတစ်ယောက် လိုပုံစံမျိုးနဲ့ အဲဒီလို လှမ်းပြော လာတာကြောင့် ကိုမောင် ကောင်း စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကွန်ကရစ်သံချောင်း လေး

ချောင်းလောက်သုံးမှ ရမှာကို နှစ်ချောင်းတည်း ထည့်ခိုင်း ပြီး ဘိလပ်မြေလည်း လျှော ထည့်ခိုင်းသေးဆိုတော့ ဘယ် လိုလုပ် ခိုင်းခိုင်းမှာလဲ တွေး ရင်းနဲ့ပေါ့။

သံချောင်းက လေး ချောင်းလောက်မှ ကောင်းမှာ ပေါ့ ကိုထွန်းဖေရဲ့၊ ဘိလပ် မြေကလည်း သဲငါးဒယ်တစ် ဒယ်နှုန်းလောက်ထည့်မှ ရမှာ ဗျ။ နို့မဟုတ်ရင် မတော် ပြီ၊ ကျလာရင် ကျပ်တိုပဲ အပြစ် ပြောခံရမှာ။ အုတ်တွေ ဝယ် ပေးထားတာကလည်း ဈေး ပေါတဲ့ ဟာတွေ ဆိုတော့ တွန့်လိမ်ကျိုးပဲ့နေတာတွေ ချည်းပဲ၊ မခိုင်းမခံဖြစ်မှာ စိုး တယ်ဗျာ'

ကိုမောင်ကောင်းက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လေးပြောပြီး တောင်းဆိုလိုက် တယ်။ ကိုထွန်းဖေက မျက် မှောင်ကြုံပြီး ကြည့်တယ်။

ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ် စမ်းပါ မောင်ကောင်းရာ၊ ဒါ က ရွာလူကြီး ဦးဘတူ ခိုင်း ထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ပြောပြတာဗျ။ ဘုရားအတွက် ဆိုတော့ ဘယ်သူမဆို ပစ္စည်း အကောင်းဆုံး သုံးချင်ကြတာ ပဲ။ အခုဟာက မတတ်သာလို့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပြီး လုပ်ရတာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ရန်ပုံငွေ မလုံ လောက်လို့ အများအတွက် ပြန်ကြည့်နေရတာ။ ရွာထဲမှာ ပိုက်ဆံထပ်ကောက်ရင် မရှိ တတ်တဲ့လူတွေ အခက်အခဲ ဖြစ်မယ်လေ။ လုပ်မှာသာ လုပ်စမ်းပါ။ ရှေးတုန်းက ဘုရားတွေတည်ရင် ဘာဘိ လပ်မြေမှ မပါဘူး၊ ဘာ

သံချောင်းမှ မထည့်ဘူး၊ ခိုင်ခံ့လိုက်တာမှဗျာ'

ကိုမောင်ကောင်း စကားကို ကိုထွန်းဖေက သူ ဆင်ခြေနဲ့သူကပြီး ပြင်း လိုက်တယ်။ ကိုမောင်ကောင်း စိတ်လျှော့လိုက်တယ်။ ဆက် ပြောနေလဲ ထူးမှာ မဟုတ်ဘူး လေ။

ကဲ ကျွန်တော် သွား မယ်၊ အဲဒါလေး ခင်ဗျားတို့ မလုပ်ခင် လာကြိုပြောထား တာ'

ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်စီး ထွက်သွားတဲ့ ကိုထွန်းဖေကို ကြည့်ပြီး စံလှက ပြောတယ်။

ရန်ပုံငွေ မလောက်ဘူး ဆိုတာထက် သူ့အတွက် အမြတ်ကျန်အောင်တွက်ပြီး လုပ်နေတာပါ ဆရာရယ်၊ ပါးစပ်က ပြောချင်ရာပြောပြီး ရွာထဲမှာ ပိုက်ဆံထပ်မ ကောက်ဘဲ နေမှလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ စီးနေတဲ့ ဆိုင် ကယ်က ရွာလယ်တံတား ဆောက်တုန်းက ရလိုက်တာ အားလုံး သိနေတာပဲ'

မဟုတ်သေးဘူးကွ မောင်ကောင်းရာ၊ မဟုတ်သေး ဘူး။ မင်းတို့ လုပ်ထားကိုင် ထားတာတွေက လွဲနေတယ်'

ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် တံခွန်တိုင်ဘေးမှာ နုတ်မင်း ကြီးလေးပါးရုပ်တု ပုံကြမ်း လောင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတာကို ခုမှရောက်လာပြီး လာကြည့် နေတဲ့ ဦးဘတူလက်ခွဲ ဗေဒင် ဆရာ၊ အခါပေး ဆရာအေး စကားကြောင့် ရင်ထိတ်သွား ကြရတယ်။ ဘာတွေလွဲနေပြီး ဘာတွေပြင်ဆင်ခိုင်းဦးမလဲ

လို့တွေးရင်း စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒီလိုပဲ လုပ်ပြီးကိုးပြီးမှ ရောက်ရောက်လာပြီး ဟိုဟာပြင်ခိုင်း။ ဒီဟာပြင်ခိုင်းခဏခဏလုပ်တော့ အလုပ်က ရှေ့ဆက်တက်မလာဘဲ အချိန်တွေ ပိုကြာကြာသွားပေါင်းလည်း များပြီလေ။

‘နေဦး မင်းတို့လုပ်နေတာ ခဏရပ်ပြီး ဆရာပြောတာ နားထောင်ကြဦး။ မင်းတို့တယ်ခက်တဲ့ကောင်တွေကွာ၊ ဗဟုသုတမရှိတာမရှိနဲ့ အရမ်းလုပ်ကြတာပဲ။ ဒီမှာ သိကြားမင်းရဲ့လက်အောက်မှာ ဘုမ္မဗိုး၊ ရုက္ခဗိုး၊ ကုမ္ဘဏီ၊ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တွေကို ဆင့်ကဲအုပ်ချုပ်ရတဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးပါး ဆိုတာ အရှေ့အရပ်၌ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုသော ဓတရဋ္ဌနတ်မင်း၊ တောင်အရပ်၌ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုသော ဝိဇ္ဇနကနတ်မင်း၊ အနောက်အရပ်၌ ဝိဇ္ဇပက္ခနတ်မင်း၊ မြောက်အရပ်၌ ကုဝေရုနတ်မင်းလို့ ကျမ်းစာထဲမှာ ဆိုထားတယ်ကွာ၊ အခု မင်းတို့နတ်ရုပ်တည်နေတာက အရှေ့တောင်၊ အနောက်မြောက်၊ အနောက်တောင်၊ အရှေ့မြောက်ထောင့်တွေဘက် ဦးလှည့်နေတာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျမ်းစာနဲ့ မညီဘဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အရှေ့အနောက်တည့်အောင် ပြန်လှည့်စမ်းကွာ’

ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာတပည့် အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ နတ်ရုပ်အမာခံကျောရိုး ကွန်ကရစ်သံချောင်းတွေက အင်္ဂါတေခုံမှာ တစ်ပေလောက်မြှုပ်ပြီး လောင်းပြီးသားဖြစ်နေပြီလေ။

‘ဒါက ဒီလိုပါ ဆရာရယ်၊ တံခွန်တိုင်တည်တဲ့နေရာက စေတီတော်ကြီးရဲ့ အရှေ့မြောက်ထောင့်ဆိုတော့ တံခွန်တိုင်ထိပ်က ဟင်္သာခေါင်း စေတီတော်မြတ်ကြီးဘက် လှည့်နေတဲ့အောက်မှာ ဘုရားကို ကြာယန်းနဲ့ ပူဇော်ရိုခိုးနေတဲ့ နတ်မင်းကြီးတစ်ပါး တည်လိုက်တယ်လေ။ ပြီးရင် ကျန်တဲ့ နတ်မင်းကြီးတွေကိုလည်း အချိုးညီညီလေးဖက်လေးတန် တည်လိုက်တော့ အခုလို ထောင့်မှာ ကျသွားတာပါ။ ဒီလိုထားမှလည်း သဘာဝကျမယ်လေ ဆရာရယ်’

ကိုမောင်ကောင်းက ဆရာအေးကို လေပြေလေးနဲ့ မျက်နှာချိုသွေးပြီးပြောတယ်။ အလုပ်အကိုင် ရှာရှာရှာရှုရှု အဆင်ပြေပါစေတော့လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကိုယ်လုပ်တာ ဟုတ်နေလျက်နဲ့ မဟုတ်တဲ့လူကို ပြန်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးပြနေရတဲ့အဖြစ်မျိုးပါ။ စေတီတော်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်တည့်တည့်မှာ ဘုရားတန်ဆောင်းအဝင်ပေါက်လမ်းရှိနေလို့ တံခွန်တိုင်ကို ထောင့်မှာ တည်ထားခဲ့ရာက နတ်မင်းကြီးတွေရဲ့ တည်ရာဟာလည်း ထောင့်ဘက်မှာကျသွားခဲ့တာပါ။

‘ဒါပေမဲ့ကွာ စာထဲမှာ ဆိုထားတာက အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ပေ့၊ လှည့်မှာသာ လှည့်လိုက်ပါကွာ’

ဆရာအေးကတော့ ရှင်းပြတာ လက်မခံဘဲ သူလိုချင်တာပဲ ပြောနေတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့လည်း

တံခွန်တိုင်ဆိုတာ အခုမှ လုပ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားရွာတွေထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ တည်ပေးခဲ့ဖူးတာ များလှပေါ့ ဆရာရယ်’

တပည့်ကျော် စံလှကလည်း မနေသာဘဲ ကူညီအားဖြည့်ပြီး ဝင်ပြောတယ်။

‘တခြားရွာမှာ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ဒီရွာမှာတော့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်ကွာ၊ ကျမ်းဂန်အထောက်အထားနဲ့ ပြောနေတာကွာ။ အရမ်းမဲ့ထင်ရာပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့တွေ တကယ် ခက်တယ်ကွာ၊ ကိုယ်ထင်ရာ တစ်စွတ်ထိုးလုပ်ချင်ကြတာကိုး’

ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာတပည့်အချင်းချင်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကြတယ်။ ဆရာအေးစကားက ပြောင်းပြန်တော့ဖြစ်နေပြီ။ ထင်ရာ တစ်စွတ်ထိုးလုပ်နေတာက သူ။ ဒါပေမဲ့ သူ မှန်တယ်ပဲ ထင်နေတာကိုး။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ပြီမို့ ယန်းရန်အကူတွေ ခေါ်ပြီး ကွန်ကရစ်သံချောင်းမြှုပ်ထားတာတွေ ပြန်တူးခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အခါပေး ဆရာအေးလည်း ကျေနပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ စံလှက ဆရာအေးကျောပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြောတယ်။

‘ဒီလူကြီး ဒီမှာလာပြီး အမြဲတမ်း ဒီလိုလုပ်နေရင်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒီကိစ္စဦးဘတူကို ပြောပြမှဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဆရာ’

‘မင်းကလည်း ခုံးဝေးပါ၊ စံလှရာ၊ ဒီကိစ္စတွေ

ဦးဘတူကို သွားပြောတော့ဘာထူးမှာလဲ၊ ဒီတံခွန်တိုင်တည် ထားတာကလည်း ဘုရားမှာ တံခွန်တိုင်လူနုနုဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားမယ်ဆို ဆရာအေး အခါပေးထားတာလိုက်မှာပြီး လုပ်နေတာထူးကုသိုလ်ရချင်တဲ့စိတ်ထဲထဲ သူ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးချင်တဲ့စိတ်က များများပါ။ တံခွန်တိုင် လှူတဲ့အကျိုးကြောင့် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဆင့်ကနေ ဝန်ကြီးချုပ်အဆင့်လောက် ဖြစ်သွားမယ်ဆို မျှော်လင့်နေတာကွာ။ တံခွန်တိုင်ထီးတော်ကို ရွာထဲထဲ သူဌေး ဦးလှဘော် လှူဇော်ဆိုတာတောင် ဦးဘတူလက်မခံဘူး။ ထီးတော်ဒါယကာ သူပဲ ဖြစ်ရမယ်တဲ့ အမြင့်ဆုံး ထိပ်ဆုံးမှာရှိတဲ့ ထီးတော်လှူမှ အများတင်ထက် အမြင့်ဆုံး ထိပ်ဆုံးမှာနေနိုင်မယ်တဲ့။ မတော်လောဘ အတ္တမိုးလွှမ်းနေတဲ့ အယူအဆကြီးနဲ့ လုပ်နေတာ ဘယ်မှာကုသိုလ်ရမှာလဲကွာ၊ သူတို့က ပါးစပ်တွေနဲ့ပဲ လျှောက်ပြောတာကို ရွာအေးတွေက ဝိုင်းလုပ်ရတာ ပြီးရင် သူကြီးဘုရား ရွာသားကောင်းမှုဖြစ်သွားတာပဲ’

ဒီကိစ္စ စံလှကတည်းက ဦးဘတူနဲ့ သူ့အပေါင်းအပါတွေ ပါးစပ်တစ်ပေါင်လက်ညှိုးတစ်ချောင်း အရင်ပြုပြီး ဝင်မျှကြတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ဘုရားစေတီတွေ တည်ထားကြတာ ရွာတိုင်းရွာတိုင်းအ

အဲဒီအောက်မှာ တံခွန်
တိုင်ကို ရစ်ပတ်အလှဆင်

အောက်ခြေတံခွန်တိုင်
ဘေးက နတ်မင်းကြီးလေး
ပါးခမျာမှာတော့ အခါပေး
ဆရာအေးရဲ့ ခြယ်လှယ်မှု
အောက်မှာ နတ်စွမ်းနတ်စ
တွေ ကွယ်ပျောက်ပြီး စေတီ
တော်ကြီးကို ဂရုစိုက်တဲ့ဟန်
နဲ့ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊
မြောက် ကျောခိုင်းပြီး ခပ်

တံခွန်တိုင်တော်ကြီး ပြီး
စီးတော့ ဦးဘတုက သူ

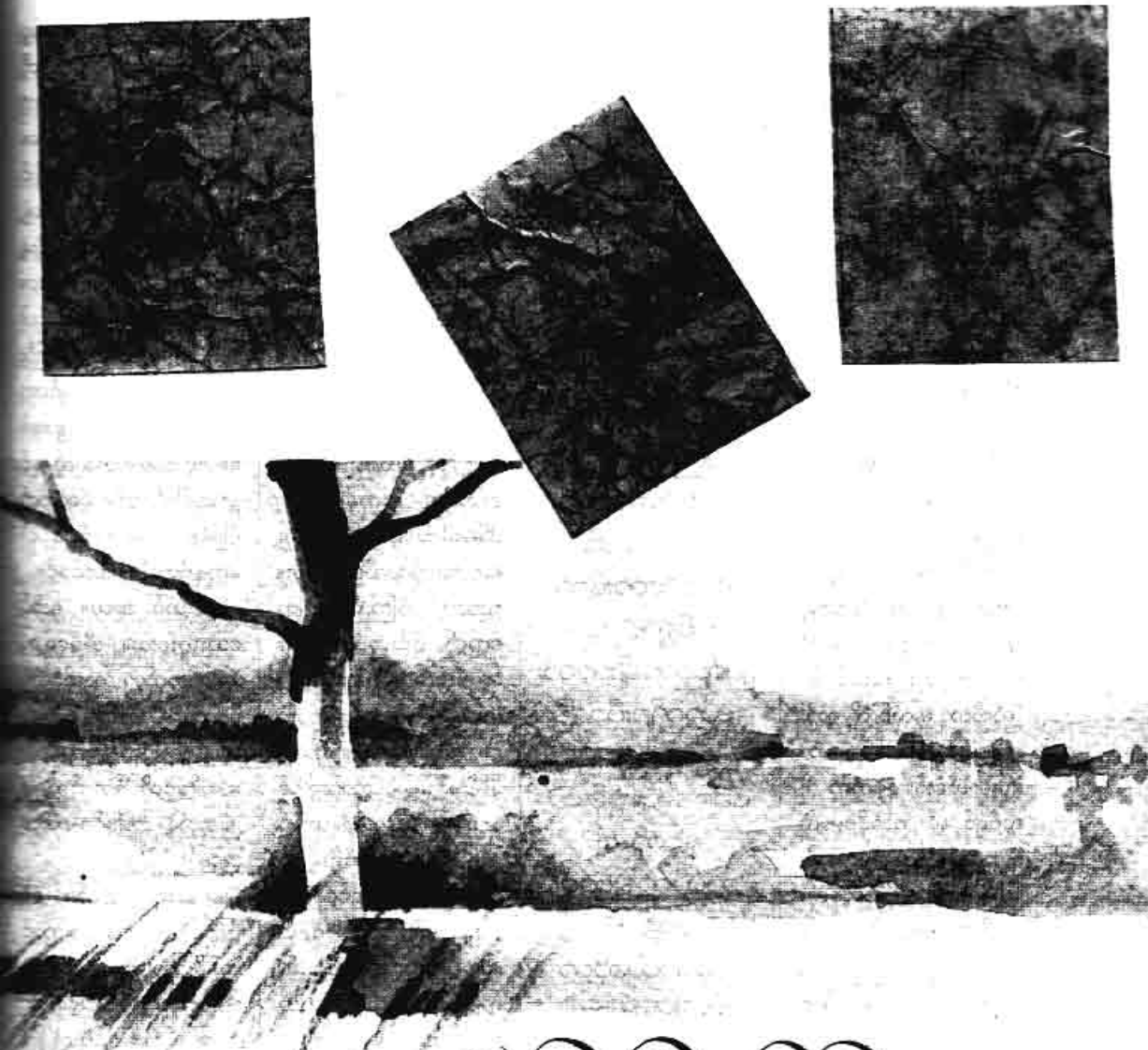
တစ်ခွက်တိုင်တော်ကြီး ရေ
စက်ချလျှာဒါနိုးပွဲ ကျင်းပနေ
ချိန်မှာ ပန်းတမော့ဆရာ
ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာ
တပည့်နှစ်ယောက် အစအန
မမြင်ရအောင် ပျောက်နေပါ
တယ်။ ကိုမောင်ကောင်းရဲ့
အိမ်နီးများချင်ဖြစ်တဲ့ ဦးဖိုးမြ
ပြောပုံ အရဆိုရင် တော့
ကိုမောင်ကောင်းတို့ ဆရာ
တပည့်နှစ်ယောက် တစ်နယ်
တစ်ကျေးမှာ အလုပ်သွား
လုပ်မယ်ပြောပြီး ရွာက ထွက်
သွားကြသတဲ့။ ဘယ်နေရာ
ကို သွားမယ်ဆိုတာ မသိ
သလို၊ ဘယ်လောက်ကြာ
မယ်ဆိုတာလည်း မပြော
တတ်ဘူးတဲ့လေ။

WIN ISZUBIA

အောင်ဒင်... ငါ ကြားနေရတဲ့ အသံတွေက
 နှင့်အလှူပွဲက လာတဲ့ အသံတွေပေါ့။ အသံချဲ့စက်၊
 ဆောင်းဘောက်ဆိုတဲ့ဟာကြီးတွေဆီက
 ထွက်နေတဲ့အသံတွေပေါ့။ နှင့်မြေးတွေကို
 ရှင်ပြုတော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား အောင်ဒင်။
 ဟား ဟား ဟား ရယ်ချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ
 အောင်ဒင်ရယ်။ မိုးကြီးလေကြီးကျပြီး နှင့်အိမ်ရှေ့က
 မဏ္ဍပ်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးပါစေ။ ဆောင်းဘောက်၊
 အသံချဲ့စက်တွေ စောက်တိုးမိုး မျှော်ဖြစ်ပါစေ။

နှင့် ကျွေးမယ့် အလှူထမင်း၊ ဟင်း
 အဆိပ်အပင်းဖြစ်ပါစေ။ ငါ အရင်
 ကျန်းမာသန်စွမ်းနေလိုက်တော့ နှင့်အိမ်တင်
 ဟည်းထနေအောင် ဆောက်ထားတဲ့ ရှင်ပြုစင်
 မဏ္ဍပ်ကြီးကို မီးနဲ့ လာတိုက်တယ် အောင်ဒင်။
 နှင့် မှတ်မိသေးရဲ့လား အောင်ဒင်။ ရေကြီးတဲ့နှစ်
 အနိမ့်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ငါ့လယ်တွေ ရေမြုပ်ပြီး စပါးမီး
 နွားစားဖို့ ကောက်ရိုးတောင် မရနဲ့ဟာလေ
 ငါ ပိုင်တဲ့ လယ်ကလေး ငါးစကကို အောက်ချော

ပြုမောင်အောင်ကတစ်ဦးဟာ ဤကောကွေ့လှိုင်း

တိုးရောင်းလိုက်ရတဲ့ နှစ်ကလေး။
နင့် သမီးအကြီးမကို ကျွန်ုပ်တို့မြို့ပေါ်က
သမက်လောင်းနဲ့ အကြီးအကျယ်
မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီးနောက်တစ်နှစ်လေး။
လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ် ဆယ်ကျော်ကလေး အောင်ဒင်ရဲ့။

၁။

နင်ပဲ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းသလား၊ ငါကပဲ
ကုသိုလ်ကံဆိုးနေသလား မသိဘူး အောင်ဒင်။

နင် အဆင်ပြေနေတာ မြင်လေ ငါ မုဒိတာ
မပွားနိုင်လေဘဲ။ နင်တို့မိသားစု လှူဒါန်းပေးကမ်းနေတာ
မြင်လေ ငါ မနှစ်မြို့လေဘဲ။ နင်တို့ ဆွေမျိုးတစ်စု
ကြီးပွားတိုးတက် နေတာ မြင်လေ
ငါ အဘိဇ္ဈာ ပွားလေပဲ အောင်ဒင်။
အတိတ်က ပစ္စုပ္ပန်က မကောင်းတဲ့ ငါ့ဘဝအရာကတိ
ကံကောင်းစေဖို့ ရိုးသားပြုရမလား။ အညံ့ခံစားပြုရမလား။
နင်တို့မိသားစု ကြီးပွားတိုးတက်နေသမျှ
ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရမလား အောင်ဒင်။

လောလောဆယ်မှတော့
 ငါ့နားနှစ်ကောင် စားစရာ
 ကောက်ရိုးတောင် မရှိလို့
 ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရ
 တယ် အောင်ဒင်။ ငါတို့
 သားအမိနှစ်ယောက် စားဝတ်
 နေရေး အဆင်မပြေလို့ ရှိတဲ့
 နားပိန်နှစ်ကောင်ကို ရောင်း
 ထုတ်ဖို့ပြင်နေရပြီ အောင်ဒင်။
 နှင်တို့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုး
 လုံးဆိုမှာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့
 အောက်ကျိုခံရင်း ငါ အကူ
 အညီမတောင်းချင်ဘူး အောင်
 ဒင်။ အသက်လေးဆယ်
 ကျော်အရွယ် မုဆိုးမတစ်
 ယောက်အနေနဲ့ ခံနိုင်ရည်နဲ့
 ဝန်အားမမျှအောင် ရှမ်းကန်နေ
 ရတာတွေကိုလည်း ငါ ဘဝင်
 မကျတော့ဘူး အောင်ဒင်။
 'ကဲဆိုတာ အလုပ်'လို့ ရွာဦး
 ကျောင်းဆရာတော်က ဟော
 ခဲ့ဖူးတယ်နော်။ နှင်ကို ငါ
 လုပ်ရင် နှင် ဘာခံနိုင်မှာလဲ
 အောင်ဒင်။ ဒီညမှာတော့ မီး
 ခြစ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး
 ပဲ လိုတာပါ အောင်ဒင်ရယ်။
 'ဟာ...ဟာ...ဦး
 အောင်ဒင် အိမ်နောက်က
 ကောက်ရိုးပုံကြီး မီးလောင်
 နေပြီဟေ့။ လာကြပါဦး။ လုပ်
 ကြပါဦး'
 'ဒေါင်...ဒေါင်...
 ဒေါင်...'
 'တောက်...တောက်
 ...တောက်...'
 'ဖောင်း...ဖောင်း...
 ဖောင်း...'
 သံချောင်းခေါက်သံ၊
 ဝါးလုံးခေါက်သံ၊ ဝါးလုံး
 ပေါက်သံတွေနဲ့ တစ်ရွာလုံး
 ပွက်လောရိုက်ပြီး ငရဲအငယ်
 စားလိုဖြစ်နေတာကို ငါ့ခြံ
 ဘက်ကနေပြီး အတိုင်းသား

‘ပုံဆိုး’ဆိုတဲ့
 ငါ့နားမည်အတိုင်း
 ငါ ရပ်ဆိုင်းလွန်းတာ
 အပြစ်လား
 အောင်ဒင်
 နှင်ကို ငါ
 ကျိတ်ကြိုက်နေလို့
 ဒီလိုတတ်သွားမျိုး
 ကနဲတယ်ဆိုပြီး
 ရွာက လူတွေ
 ထင်ကြ မြင်ကြတာ
 ငါ့အပြစ်လား
 အောင်ဒင်
 နှင် သိထားလို့က
 တစ်ရွာလုံးမှာ
 ရပ်ရည်အချိုးအစား
 ယောက်ျားပီသပြီး
 ချမ်းသာ၊
 ချောမောလွန်းတဲ့
 နှင်ကို ငါ
 ဘယ်တုန်းကမှ
 မချစ်ဘဲ
 မုန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ
 အမှန်တရားပါ

မြင်နေရတယ် အောင်ဒင်။
 ရေပုံးဆွဲပြီး ပက်တဲ့သူက
 ပက်၊ ဝါးလုံးရှည်ရှည်နဲ့ ထိုး
 တဲ့သူက ထိုး၊ နှင်ကို ဘယ်
 လိုပဲ ဝိုင်းကျွတ်ပါစေ။ ဟုန်း၊
 ဟုန်းထောက်ကလောင်နေတဲ့
 မီးတောက်၊ မီးလျှံတွေကို
 မိုးပေါ်က သိကြားမင်း ဆင်း
 ပြီး ငြိမ်းပေးမယ်ဆိုရင်တောင်
 နောက်ကျသွားပြီ အောင်ဒင်။
 'ဟေ့ ဟေ့ လုပ်ကြပါ
 ဦး၊ ငြိမ်းကြပါဦး၊ သတ်ကြ
 ပါဦး။ အိမ်မကြီးဘက် ကူး

လို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ကောက်ရိုး
 ပုံဘက်က လွင့်လာတဲ့ မီး
 ပွား၊ မီးစတွေ အိမ်မကြီးပေါ်
 က တောင်ထန်းအမိုးခေါ် ကျ
 လိုက်လို့ကတော့ အိမ်မကြီး
 ပါ လောင်သွားနိုင်တယ်’
 ‘အမိုးတွေ ဖျက်ချထား
 ရင် ကောင်းမလား’
 ‘တပေါင်းလကြီးတောင်
 လေကလည်း မြူးလိုက်တာ။
 အိမ်မကြီးဘက် မကူးပါစေနဲ့
 တော်’
 ‘ဟဲ့ မယ်မိနီ၊ နှင်သား
 သမီးတွေ နိုးကုန်ပြီလား။
 အိမ်ပေါ်က အရေးကြီးပစ္စည်း
 တွေ အကုန်သယ်ချခိုင်းစမ်း။
 ရွာထဲက ယုံကြည်ရတဲ့ လူ
 တွေကို ဝိုင်းကူသယ်ခိုင်း။
 အရမ်းလေးပင်တာကြီးတွေ
 မသယ်နဲ့။ နှင်ပစ္စည်းသေတ္တာ
 ကော ယူပြီးပြီလား။ အာ...
 ဒီမိန်းမ ကြောင်တောင်တောင်
 နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ တယ်
 လေ ငါ ကောက်ရိုးမီးထဲ
 ထည့်ဖုတ်လိုက်ရရင်တော့’
 ‘ဟင် ကိုအောင်ဒင်၊
 အောင်မလေး ကိုအောင်ဒင်။
 ကျွန်မပစ္စည်းသေတ္တာ ဘယ်
 နားထားလို့ ထားခဲ့မှန်းတောင်
 မမှတ်မိတော့ဘူး။ အီး ဟီး
 ဟီး ကယ်ပါဦး ကိုအောင်ဒင်။
 လုပ်ပါဦး ကိုအောင်ဒင်ရဲ့။ အီး
 ဟီး ဟီး အစ် အစ်’
 ‘အာ ဒီမိန်းမကတော့’
 ‘ဟဲ့ ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး၊
 ပြောကြပါဦး၊ ဆွဲဆန်ကြပါဦး’
 ‘ခြေမချိုး၊ ခြေမချိုး
 မယ်မိနီ တက်နေပြီ’
 နှင်တို့မိသားစုနဲ့ ရွာသူ
 ရွာသားတချို့ရဲ့ ကမ္ဘာပျက်
 မတတ်အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြ
 တဲ့ အသံတွေကို ငါ့ခြံကနေ
 ပြီး အတိုင်းသား ကြားနေရ

တယ် အောင်ဒင်။ ဘာမှမသိ
 ပါနဲ့ အောင်ဒင်ရယ်။ နှင်တို့
 အိမ်မကြီးနဲ့ ကောက်ရိုးပုံ
 ဝေးပါတယ်။ သွေးပျက်နေ
 စမ်းပါနဲ့။ နှင်ကိုယ်တိုင်
 အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့
 ကောက်ရိုးပုံကို အိမ်မကြီးနဲ့
 ခပ်ဝေးဝေးထားခဲ့တာပဲလေ။
 စိတ်ချ၊ နှင်အိမ် မီးမလောင်ဘဲ
 ဘူး။ နှင်ခြံက အကျယ်ကြီး
 ဥစ္စာ။ ငါ လောင်စေချင်တာ
 ကောက်ရိုးပုံပဲလေ။ ငါ့ရွာနှစ်
 ကောင် အစာငတ်သလို နှင်
 နားအုပ်ကြီးတစ်ရက်လောက်
 ပဲဖြစ်ဖြစ် အစာငတ်ရင် ငါ
 ကျွန်ုပ်တယ် အောင်ဒင်။
 ‘ဟင် အမေ၊ မအိပ်
 သေးဘူးလား။ အိမ်ရှေ့ထဲ
 နွေးကတက်မှာ ဘာထိုင်လုပ်
 နေတာလဲ အမေ။ ဘယ်
 အချိန်ရှိနေပြီလဲ အမေ။ ဦး
 အောင်ဒင်တို့ ခြံဘက်က ဆူ
 ညံ့ဆူညံ့နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ
 အမေ’
 နှင်တို့ ခြံဘက်က ငရဲ
 ပွက်တဲ့ အသံတွေကြောင့်
 လန့်နိုးသွားတဲ့ ငါ့သမီးထဲ
 အိပ်ချင်မူးတူးပုံစံနဲ့ မေးလာ
 တော့ ခပ်အေးအေးပဲ ငါ ခြံ
 ဖြေလိုက်တယ် အောင်ဒင်။
 ‘မအိပ် သေးပါဘူး
 သမီးရယ်။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီ
 လဲ အမေ မသိဘူး။ အောင်
 ဒင်အိမ်ဘက်က မီးလောင်နေ
 လို့ အမေ ထိုင်ကြည့်နေတာ
 မိဆုံ။ ဟိုမှာလေ’
 ‘ဟင်...ဘယ်မှာလဲ
 အမေ။ ဟယ်...ဘုရား...
 ဘုရား။ ဟုတ်ပါ အမေရယ်
 မီးညှန်မီးစွယ်က ကြီးလိုက်
 တာ အမေ။ သမီးတို့သား
 အမိဝိုင်းကူသယ်ပေးလို့ သွား
 ကြရအောင် အမေ။ လာ

အမေ သွားကြမယ်လေ။
ဟယ်... အမေ။ ဘယ်လို
ဖြစ်နေတာလဲ အမေရဲ့။

‘မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်။
အမေတို့က ဆင်းရဲတော့
ဘေးမီးလောင် တောကြောင်
ထက်မောင်းခတ် ဆိုသလို
သူတို့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အလစ်
သူတ်ချင်လို့ လာတယ်ထင်
နေပါဦးမယ်။ ဒီရွာမှာ အောင်
ဒင်ဆွေမျိုးတွေ အများကြီးပါ
သမီးရယ်။ မီးညှန်ကလည်း
စောစောကလောက် မကြီး
တော့ပါဘူး။ မကြာခင် ငြိမ်း
သွားမှာပါ သမီးရယ်။
ဘောက်ရိုးပုံမီးလောင်တယ်
ကြားတာပဲ။ အောင်ဒင်တို့ရဲ့
နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မကြီးနဲ့
ပေးပါတယ် သမီး’

ငါ့သမီး မိဆုံကတော့
အေးတိအေးစက်နဲ့ စကား
ပြောနေတဲ့ ငါ့ကို တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ပြန်ကြည့်
နေတယ် အောင်ဒင်။ ငါ လုပ်
သမျှ ငါ့သမီး မသိစေရဘူး
အောင်ဒင်။ ငါ ယုတ်သမျှ
ငါ့သမီး မယုတ်မာစေရဘူး
အောင်ဒင်။ ငါ့ဇာတ်ရွပ်ထဲ
ငါ့သမီး မပါစေရဘူး အောင်
ဒင်။ ဒါတွေဟာ သားသမီး
ဆို ကောင်းစေချင်တဲ့မိခင်
အတ္တာလို့ နှင် သိအောင် ငါ
ပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူး အောင်
ဒင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင့်
ဘောက်ရိုးပုံကြီး ပြာကျတဲ့
အထိ သွေးအေးအေးနဲ့ပဲ ငါ
ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်
အောင်ဒင်ရေ...။

‘အင်း...ဟင်း ဟင်း
အင်း...အား...ကျွတ်
ကျွတ် ကျွတ်...’
‘အမေ ဘယ်လို နေသ

လဲဟင်။ ပိုဆိုးလာသလား
အမေ။ သမီး ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ အမေ။ ဆရာဝန်သွား
ခေါ်ရမလား အမေ။ အမေ
ဘာဖြစ်ချင်သလဲသာ ပြော
ပါ။ အကြိတ်ပြီး တောင့်ခံ
မနေပါနဲ့ အမေရယ်’

ငါ့သမီး ကိုတိုင်နေတာ
ကို ခုနစ်ဆယ်နားနီး မုဆိုး
မကြီး ဖြစ်တဲ့ ငါ မကြည့်ရက်
ဘူး အောင်ဒင်။ ငါ မရှိရင်
ခြံခပ်သေးသေးလေးထဲက
ဟော ဒီပျဉ်ထောင်အိမ်က
လေးမှာ ငါ့သမီး အပျိုကြီး
တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခပင်
လယ်ဝေပြီး ကျန်ခဲ့မှာကို ငါ
မလိုလားဘူး အောင်ဒင်။
ငါ့ရဲသတ္တိစုတ်ကလေးထဲ
မှာ ရွှေနှစ်ကျပ်သား သိမ်း
ထားတာက လွဲပြီး ငါလည်း
ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူး
အောင်ဒင်။ ငါ့သမီး မိဆုံဟာ
ငါ့လိုစိတ်ယုတ်မျိုး မရှိတဲ့
အတွက် ဒုက္ခတော့ မရောက်
နိုင်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်
အောင်ဒင်။ ဒီတစ်ရက် နှစ်
ရက်အတွင်း ငါ သေသွားနိုင်
တယ်လို့ ကျွန်တို့ဖွဲ့ပေါ်က
ဆရာဝန်က ငါ့သမီးကို တိုး
တိုးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်
တာ ငါ ကြားပြီးပြီ အောင်
ဒင်။ ဆရာဝန် သွားခေါ်
လည်း အပိုပါပဲ အောင်ဒင်
ရယ်။ ငါ့ဝေဒနာတွေ တိုးစေ
တာဟာ ငါ့မှာ စွဲကပ်နေတဲ့
ကင်ဆာရောဂါကြောင့်က
နည်းနည်း။ နှင့်အလှူဆီက
ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံတွေနဲ့
ငါ့ရဲအတ္တစိတ်ကြောင့်က ခပ်
များများဆိုတာ ငါ သိတယ်
အောင်ဒင်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်လေ

ငါတို့ကော့ထင်းတစ်ရွာလုံးကို
မီးပေးနေတဲ့ ရွာထိပ်က
ထရန်စဖောမာဆိုတာကြီးကို
ငါ ပျက်ဆီးပစ်ချင်တယ်
အောင်ဒင်။ နှင့်တို့ ခြံဝင်းဘေး
ကနေ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ ဖြတ်
သန်းသွားတဲ့ သဘာဝဓာတ်
ငွေ့ငိုက်လှိုင်းကြီးကို ပေါက်
ကွဲအောင် ငါ လုပ်ပစ်ချင်
တယ် အောင်ဒင်။ နှင့်အလှူ
ပျက်ရင်ပြီးရော၊ နှင့်အလှူက
အသံတွေ မကြားရရင် ပြီး
ရောပေါ့ အောင်ဒင်။ ရယ်
တော့ ရယ်ချင်စရာ ကောင်း
ပါတယ် အောင်ဒင်။ ငါဟာ
နှင့်ဘဝ အဆင်ပြေ တိုးတက်
အောင်မြင်ချမ်းသာမှုတွေကို
ပျက်လို ပျက်ဆီးလုပ်ချင်တဲ့
စိဉ်မာနလိုမိန်းမမျိုးလို့ နှင့်
မယား မယ်စိန်က ငါ့ကို
သမုတ်ဖူးတယ်နော် အောင်
ဒင်။ နှင့်ကို ငါအပိုင်ကြံခဲ့ဖူး
တာ ငါ့အပြစ်လား အောင်
ဒင်။ ‘ပုံဆိုး’ဆိုတဲ့ ငါ့နာမည်
အတိုင်း ငါ ရုပ်ဆိုးလွန်းတာ
အပြစ်လား အောင်ဒင်။ နှင့်
ကို ငါ ကျိတ်ကြိုက်နေလို့
ဒီလိုဇာတ်သွားမျိုး က၊ ခဲ့
တယ်ဆိုပြီး ရွာက လူတွေ
ထင်ကြ၊ မြင်ကြတာ ငါ့အပြစ်
လား အောင်ဒင်။ နှင့် သိထား
ဖို့က တစ်ရွာလုံးမှာ ရုပ်ရည်
အချိုးအစားယောက်ျား ပီသ
ပြီး ချမ်းသာ၊ ချောမောလွန်း
တဲ့နှင့်ကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ
မချစ်ဘဲ မုန်းခဲ့တယ် ဆိုတာ
အမှန်တရားပါ အောင်ဒင်။

ဘုရား ဘုရား။ ဆိုး
လိုက်တဲ့ ဝေဒနာပါလား
အောင်ဒင်။ ငါ မသေချင်သေး
ဘူး အောင်ဒင်။ နှင့်ကို ငါ
ဒုက္ခပေးစရာတွေ အများကြီး
ကျန်သေးတယ် အောင်ဒင်။

ငါ တတ်သလောက် မှတ်
သလောက်နည်းတွေနဲ့ပေါ့
အောင်ဒင်ရယ်...။

‘မဟုတ်တာ အမေ
ရယ်။ သားကို ယုံပါ အမေ
ရဲ့။ သား အဲဒီလောက်ထိ
မိုက်ပါ့မလား။ ယုတ်မာပါ
မလား အမေရဲ့။ စဉ်းစဉ်းစား
စား တွေးကြည့်ပါဦး အမေ
ရယ်။ ပုံဆိုးလိုရုပ်ရည်မျိုးကို
သားက လက်တည့်စမ်းမတဲ့
လား အမေရဲ့။ သားချစ်သူ
က ရွာကွမ်းတောင်ကိုင် မယ်
စိန်လေ။ မယ်စိန်ရဲ့ရုပ်ရည်
အချိုးအစားနဲ့ ဆွေဂုဏ်မျိုး
ဂုဏ်ကို သားဘက်က အလွဲ
သုံးစားလုပ်မတဲ့လား။ ပုံဆိုး
ပြောတဲ့ညက သား အရက်
အမှူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့
တာ အမှန်ပါ အမေ။ ပုံဆိုး
ပြောသလိုတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး
ဆိုတာ ယုံပါ အမေရယ် အီး
ဟီး ဟီး ဟီး။ သား ဒုက္ခ
ရောက်အောင် အမေကပါ
ဝိုင်းတွန်းနေပြီပေါ့။ သား
အသက် ခုမှ ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲ
ရှိသေးတယ် အမေရဲ့။ ခုလို
အမည်းစက်ကြီးနဲ့ ဟောဒီရွာ
ထဲမှာ ရှေ့ဆက်တယ်လို့ စခန်း
သွားရမလဲ အမေရယ်။
ကယ်ပါဦး အမေရဲ့။ ဟဲ့
ပုံဆိုးမ။ နှင့်နဲ့ငါ ဘာမှမဖြစ်
ခဲ့ဘူးဆိုတာ နှင့်ရော ငါပါ
အသိဆုံးလေ။ နှင့် ငြင်းရ
မယ် ပုံဆိုး။ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့
အကြောင်း နှင့် ပြောပြရမယ်
ပုံဆိုး။ နှင့်ရုပ်လိုပဲ နှင့်စိတ်က
ဆိုးဝါးယုတ်မာလှချည့်လား
ပုံဆိုးရဲ့။ သားကို ကယ်ပါဦး
အမေရယ်...အီး ဟီး ဟီး
ဟီး’

‘အဟာင့် အဟာင့် ပုံဆိုး
ကိုသာ သတ်လိုက်ပါတော့
ဦးလေး ကြာအောင်ရယ်။
အောင်ဒင်က ပုံဆိုးကို တာဝန်
မယူချင်တာ သေချာပါပြီ။
ဒီလိုသာဆိုရင် စာကလေး
တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းရေး
ပြီး ပုံဆိုးကိုယ်ပုံဆိုး သတ်
သေလိုက်ပါတော့မယ် ဦး
လေး ကြာအောင်ရဲ့ အီး ဟီး
ဟီး ဟီး’

‘တယ် ဒီတိရစ္ဆာန်မ၊
အစေခံမက တစ်မျိုး။ နှစ်
ယောက်စလုံး တိတ်ကြစမ်း။
နှစ်တွေထွက်ပြီး အပြင်အဆိုင်
ငိုနေလိုက်ကြတာ မသာအိမ်
ကျနေတာပဲ။ ငါ့အိမ် လာဘ်
တိတ်တယ်ဟဲ့ သပေါက်မရဲ့။
ဒီကိစ္စ ငါ ကြည့်ပြီး စီစဉ်
မယ်။ နှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
တိတ်တော့။ ထပ်ပြီး အတွန့်
တက်နေလို့ကတော့ ဓားနဲ့
ပိုင်းသတ်ရ၊ ပိုင်းသတ်ရ နှစ်
လောင်းပြိုင်ဖြစ်သွားမယ်။
ငါ မလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့ ပုံဆိုး’

အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှတ
ပတာ ပုံဆိုးမ ငါ မျက်စိနှစ်အိမ်
ထဲက မျက်ရည်တွေတပေါက်
ပေါက်ကျနေပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ
ဘုရားပွဲလှည့်နေတာ နှင် မသိ
ဘူး မဟုတ်လား အောင်ဒင်။
ခံစမ်း၊ ခံလိုက်ကြစမ်း။ ထွန်း
လှ၊ မယ်စောတို့ရဲ့ တစ်ဦး
တည်းသောသမီး ပုံဆိုးဆို
တာ ရုပ်ခံဆိုးသလို အကြံဆိုး
ဉာဏ်ဆိုးတွေလည်း သုံး
တတ်တယ်ဆိုတာ နှင်တို့
မိသားစုမရိပ်မိကြဘူး မဟုတ်
လား။ နှင်တို့မိသားစုက
နှင်တို့ပိုင်တဲ့အိမ်ခြံမြေနဲ့ လယ်
တွေမှာ လက်တိုလက်တောင်း
ခိုင်းလို့ရတဲ့ ဖင်ပေါ့တဲ့၊ ကြီး

ကဲ အခု ငါ
ဗိုက်ကြီးနေပြီလေ
ရွာလက်သည်
ကလည်း
ဟုတ်တယ်လို့
ထောက်ခံ
ပေးလိုက်ပြီလေ
တစ်ရွာလုံး
ထင်သာမြင်သာ
အောင်
ငါ့ဗိုက်ကလည်း
ပူပူ ပူပူနေပြီလေ
အင်္ကျီပွပွနဲ့
ဖုံးထားလို့သာပေါ့
နှင် ငါ့ရဲ့ပြာလူး
ဖြစ်နေပြီ
မဟုတ်လား
နှင်တို့မိသားစု
မျောက်
မီးခဲ ကိုင်မိသလို
ဖြစ်နေကြပြီ
မဟုတ်လား

တော် လင်မယားနှစ်ယောက်
တဲ့၊ မိဘခွဲ အ၊တိအ၊တ ပုံဆိုး
ဆိုပြီး လျှော့တွက်ထားကြ
တာကိုး။ ကဲ အခု ငါ ဗိုက်
ကြီးနေပြီလေ။ ရွာလက်သည်
ကလည်း ဟုတ်တယ်လို့
ထောက်ခံပေးလိုက်ပြီလေ။
တစ်ရွာလုံး ထင်သာမြင်သာ
အောင် ငါ့ဗိုက်ကလည်း ပူပူ၊
ပူပူနေပြီလေ။ အင်္ကျီပွပွနဲ့
ဖုံးထားလို့သာပေါ့။ နှင် ငါး
ရဲ့ပြာလူးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်
လား။ နှင်တို့မိသားစု မျောက်
မီးခဲကိုင်မိသလို ဖြစ်နေကြပြီ
မဟုတ်လား။ နှင်ချစ်သူ ရွာ
ကွမ်းတောင်ကိုင် မယ်စိန်နဲ့

ဒီသီတင်းကျွတ်မှာ အကြီး
အကျယ် မဂ်လာဆောင်ကြ
တော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိထား
တယ်လေ။ ကဲ အခု နှင်တို့
အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အစေ
ခံမတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို
နှင် ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးမ
လဲ။ နှင်တို့မိသားစု ငါ့ဗိုက်
ကို ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးကြ
မလဲ။

‘ကဲ ကဲ ဒီလိုလုပ်ရ
အောင် ပုံဆိုး။ ဒီကိစ္စ နှင်ကြီး
တော်တို့လင်မယား သိပြီးပြီ
လား ဦးလေးကို ပြောစမ်း’

‘အဟာင့် အဟာင့် ဒီကိစ္စ
ကြီးတော်တို့လင်မယား မသိ
သေးပါဘူး ဦးလေးကြာ
အောင်ရယ်။ ရွာလက်သည်
ကိုတောင် ပုံဆိုး ရှက်လွန်းလို့
ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့
ဆိုပြီး နှုတ်ပိတ်ထားရတာပါ။
ပုံဆိုးချစ်သူကို ပုံဆိုး ရအောင်
လက်ထပ်ခိုင်းပါ့မယ်ဆိုပြီး
ကတိတွေအထပ်ထပ်ပေး၊
သစ္စာရေသောက်ခဲ့ကြတာပါ
ဦးလေးကြာအောင်ရယ် အီး
အီး ဟီး’

‘ကဲ ကဲ တိတ်တော့
ပုံဆိုး။ အောင်ဒင်ကလည်း
သူ မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းနေ
တော့ ငါလည်း ဘာမှ
မတတ်နိုင်ဘူး။ အောင်ဒင်နဲ့
မယ်စိန်ကို ဒီသီတင်းကျွတ်
မှာ နေရာချထားပေးဖို့ ငါ
စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ ဒီတော့
ငါ စီစဉ်တာတွေ နှင် လက်ခံ
ရမယ်။ နှင် မနစ်နာစေရပါ
ဘူး ပုံဆိုးရယ်။ ငါ စီစဉ်တာ
ကို လက်မခံလို့ကတော့ နှင်
ငါ့အကြောင်း သိပါတယ်’

ဟား ဟား ဟား
အောင်ဒင်ရယ်။ နှင်တို့မိသား
စုရဲ့ပဲစပ်က အချိန်ကျရင်

ဒီလိုစကားမျိုးပဲ ထွက်လာ
မယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိထား
ပြီးသားပါ။ ပုံဆိုးတဲ့ တစ်ဆိုး
တည်းရှိတယ် အောင်ဒင်။ နှင်
အဖေပေးတဲ့ မြေခွံပိုင်းက နီး
တွင်းဆို ရေမြုပ်တတ်တဲ့
လယ်ငါးစကနဲ့ ရွှေငါးကျွန်
သားကို ငါ ယူပြီး ဘိုရာကြီး
ရွာဘက်မှာ ငါ ကလေးသွား
မွေးမှာပေါ့။ ထွန်းလှ၊ မယ်
စောတို့ဘယ်လောက်တုံးတုံး
သူတို့ရဲ့သမီး ပုံဆိုး မတုံးသွား
အောင်ဒင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
ရလိုက်တာက နှင်တို့မိသားစု
ပိုင် စည်းစိမ်ဥစ္စာရဲ့ တစ်ခွဲ
တစ်ခွဲတောင် မရှိပါဘူး
အောင်ဒင်ရယ်။ နှင်မြော မနေ
ပါနဲ့။

ဘုရား ဘုရား ဗျောသံ
တွေ ပိုပြီးကျယ်လောင်လာခဲ့
လား။ ရှင်လောင်းလှည့်ကြ
တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ မကြား
ချင်ဘူး။ ငါ မကြားချင်ဘူး။
ငါ မကြားနိုင်ဘူး။ နားကြီး
တယ် အောင်ဒင်။ နှင်အလှူ
ပျက်ပါစေ။ အလိုလို မီးထ
လောင်ပြီး နှင်အလှူမဏ္ဍပ်
ကြီး ပျက်စီးပါစေ။ အခါခွဲ
မိုးကြီးရွာချပြီး နှင်အလှူ
မဏ္ဍပ်ကြီး ရေမျောပါစေ။ ဗု
တယ်၊ ပူတယ် အောင်ဒင်။
ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ငရဲမီးလို ဗု
နေပြီ အောင်ဒင်။ မယ်စိန်
သင်္ကန်းပိုက်နေပြီလား။ နု
အချိန် မယ်စိန် သင်္ကန်းပိုက်
နေပြီလား။ နှင်ကတော့
သပိတ်လွယ်ထားမှာပေါ့။
သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ နှလုံးရော
ဂါတွေရှိတဲ့ နှင် ခုချက်ချင်း
လေဖြတ်ပါစေ။ နှလုံးသေ
ဟပ်ပြီး မတ်တတ်က လဲကျ
ပါစေ။ ငါ သေငယ်စောနဲ့

ခြောက်ပြည့်သလို နင်လည်း ထပ်တွဲခံစားရပါစေ။

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မယ်စိန်။ ငါ မတရားခဲ့ဘူး မယ်စိန်။ မဆိုင်တဲ့သူကို ကလိုင်နဲ့ ငါ ခေါက်ခဲ့တယ် မယ်စိန်။ ငါ မှားခဲ့ပါတယ် မယ်စိန်ရယ်။ ငါ့သမီး မိဆုကို နင် နဲ့ရတဲ့ကလေးဆိုပြီး မယ်စိန်နဲ့ နားထဲရောက်အောင် ငါ ပို့နိုင်ခဲ့တယ် အောင်ဒင်။ ရွာကွမ်းတောင်ကိုငါက နင့်ရဲ့ဒုတိယ ဇယားဆိုပြီး မယ်စိန်ရဲ့ အလှူဝတ်။ နေဂုဏ်၊ မျိုးရိုးဂုဏ် သိက္ခာဆိုတာတွေကို ငါ ဦးချိုးနိုင်ခဲ့တယ် အောင်ဒင်။ ငါ့သမီး မိဆုဟာ နင်နဲ့ရတဲ့ ကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်လည်း သိနေသလို ငါလည်း သိနေတာပဲ အောင်ဒင်။ ငါ့ချစ်သူ ကိုဖိုးသိန်းရဲ့ကလေး ဆိုတာကိုတော့ နင် မသိဘူး မဟုတ်လား အောင်ဒင်။ နင်တို့မိသားစု အဆင်ပြေချမ်းသာနေတာကို မနာလိုလို့ တိုဖိုးသိ မော်လမြိုင်ဘက်မှာ ငှက်ဖျားမိနေတုန်း ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်ပြီး နင့်ကို ငါ အမိစမ်းခဲ့တာပါ အောင်ဒင်။ ဘာမဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုရာကြီးရွာမှာ ကိုယ်ဝန်အရင်အမာနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ငါ့ကို ကိုဖိုးသိ ဘက်က ကယ်တင်ခဲ့သလောက် ယောင် ငါ သတင်းလွှင့်ခဲ့တယ် အောင်ဒင်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီး မွေးပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ကိုဖိုးသိတစ်ယောက် ငှက်ဖျားရောဂါနိပ်စက်လို့ အသက်မရှည်ခဲ့ပါဘူး အောင်ဒင်။ နင်တို့မိသားစု စွန့်ကြဲခဲ့တဲ့ မသဒ္ဒါရေစာ ငယ်ကလေး ငါးစကနဲ့ ရွှေငါးကျပ်သားကို အရင်းပြုပြီး

ငါ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ အောင်ဒင်။ ငါ ယုတ်ခဲ့သမျှ ငါ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေခံခဲ့ရတာ အောင်ဒင်။ နင်နဲ့နင်တို့ မိသားစုကို ငါ့ဘက်က စိတ်အမှာကြီး နာသွားတာ ဘာကြောင့်လဲသိလား အောင်ဒင်။ ငါ သေခါနီးအထိ ယုတ်မာတဲ့ စိတ်ထားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား အောင်ဒင်။ ငါ့အမေ သေပြီးမှ လုံးဝစိတ်မှာ ခွဲတာပါ အောင်ဒင်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါ့အသက် ဆယ်လေးနှစ်၊ အပျိုပေါက် ဖြစ်နေပြီလေ အောင်ဒင်။ ငါ့အဖေ ဆုံးပြီး ငါးနှစ်အကြာမှာလေ။ ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းဖြူစင်နေတဲ့အချိန်ပေါ့ အောင်ဒင်ရယ်။

□

၃။
‘သမီး အဖေကို မြှုပ်နှံခဲ့တဲ့ ကြာအောင်လယ်တောစပ်က ပျဉ်းမပင်အောက်မှာပဲ အမေ ခေါင်းချပါရစေ သမီးရယ်။ ကြာအောင်တို့မိသားစုကို အသနားခံပြီး ပြောပေးပါ သမီးရယ်။ အမေ စိတ်ချပါရစေချော်’

အမေ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ ဦးလေးကြာအောင်ဆီ အကူအညီ သွားတောင်းတော့ နင့်အဖေက သူ့လယ် နာမယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလွှတ်တယ် အောင်ဒင်။ နင်နဲ့ ငါဟာ ကစားဖော်ကစားဖက်တွေဖြစ်ခဲ့သလို ငါ့အမေနဲ့ နင့်အဖေဟာလည်း ကစားဖော်ကစားဖက် တစ်ရွာတည်း သားတွေပဲ မဟုတ်လား အောင်ဒင်ရယ်။ အမေအတွက် လေးပေ၊ ခြောက်ပေ မြေတစ်

နေရာစာလေးတောင် အမေအနားမှာ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့ အောင်ဒင်။ ငါ့ဘက်က မြေသလုံးဖက်ပြီး ငိုယိုတောင်းပန်မှ အမေကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး အရိုးပြာအိုးလောက်တော့ မြှုပ်ချင်မြှုပ်ပါဆိုပြီး ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ် အောင်ဒင်ရယ်။ စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ပုံစံနဲ့ အမေအရိုးအိုးကလေး ပိုက်ပြီး ပျဉ်းမပင်အောက် ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ လယ်တောထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နင့်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ငါ အားတက်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ အောင်ဒင်။ စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ ပျောက်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ အောင်ဒင်။ နင်ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်၊ လိုလားမှုကို မျှော်လင့်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ အောင်ဒင်။

‘ဟဲ့ ပုံဆိုး။ ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ပျဉ်းမပင်အောက်မှာ အမေအရိုးပြာအိုးကလေး မြှုပ်ချင်လို့ပါ အောင်ဒင်’

‘ဘာ...’

‘ဟို ဟို နင့်အဖေ ဦးလေးကြာအောင်ဆီမှာ ငါ ခွင့်တောင်းပြီးသားပါ အောင်ဒင်ရယ်။ ငါ့အဖေက ဒီနားမှာပဲ ခေါင်းချသွားတာဆိုတော့ အမေလည်း...’

‘တော်စမ်း ပုံဆိုး။ ဒါ သန့်ရှင်းကုန်း မဟုတ်ဘူး။ လယ်ဟာ လယ် လယ်။ သေတာတောင် မပြီးနိုင်ကြဘူး။ တော်တော်လေးကို အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ဟာတွေပဲ။ နင့်အဖေ ထွန်းလှက အရိုးဆွေးလို့ မြေကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီလေ။ နင့်အမေတောင် ပြာဖြစ်နေပြီဥစ္စာ လိုသေးလို့

လား’
‘ငါ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် အောင်ဒင်ရယ်။ အမေ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ပါ။ ဦးလေးကြာအောင်ဆီမှာလည်း ငါ ခွင့်တောင်းထားပြီးသားပါ’

‘အာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ကျက်သရေမရှိ ကျက်သရာမရှိ။ ပေးစမ်း အဲဒီအရိုးပြာအိုး ငါ ဖောက်ခွဲပစ်စမ်းမယ်’

‘မ မလုပ်ပါနဲ့ အောင်ဒင်ရယ် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် အောင်ဒင်ရယ် အီး ဟီး ဟီး’

‘တိတ်စမ်း ပုံဆိုး။ ပဉ္စပါဝီရုပ်မျိုးနဲ့ ငါ့ရေမှာ မျက်ရည်လာကျပြမနေနဲ့။ ကျက်သရေ မရှိဘူး။ ပြန်ယူသွားနော်။ မဟုတ်လို့ကတော့ ငါ ပေါက်ခွဲပစ်မှာ။ ငါ့လယ် သနတယ်ဟ။ နင့်အမေ နင် အဲဒီလောက် ချစ်နေရင် အရိုးပြာအိုး ဘုရားစင်ပေါ်တင်ပြီး ကိုးကွယ်ထားပါလားဟ။ သေတာတောင် တော်ရုံနဲ့ မကျွတ်မယ့် ပြိတ္တာမျိုးရိုးတွေ။ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားပုံဆိုး’

ရက်စက် လို့ ကံတာအောင်ဒင်ရယ်။ ငါ့အဖေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့နေရာမှာ ငါ့အမေ အရိုးပြာအိုးကလေး မြှုပ်ချင်တာဟာ နင့်လယ်ကို သနစေသတဲ့ လား။ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့။ သေတာတောင် တော်ရုံနဲ့ မကျွတ်မယ့် ပြိတ္တာမျိုးရိုးတွေတဲ့လား။ နင် ပြောထွက်ရက်တယ်နော်။ ထွန်းလှ၊ မယ်စောဆိုတာ ခေတ်အဆက်ဆက် မျိုးရိုး

မည့်တဲ့သူတွေပါ အောင်ဒင်။ ဆွေကုန်မျိုးကုန်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား နေလာခဲ့ကြသူတွေပါ အောင်ဒင်။ ခုလက်ရှိ ငါတို့ဆင်းရဲနေတာ ဟောဒီရွာထဲမှာ ငါတို့အမျိုးအဆွေတွေနည်းသွားတာပဲ ရှိတာပါ အောင်ဒင်ရယ်။ ပစ္စယိပီရုပ်နဲ့ နှင့်ရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျရဘူးတဲ့လား အောင်ဒင်။ ငါ့ကပေးလို့ ရခဲ့တဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့ ငါ့ရုပ်ဟာ နင် အပြစ်ပြောစရာလား အောင်ဒင်။ နှင့်ကို ငါ နာစပြုလာပြီ အောင်ဒင်။ အမေ ပြောပြတဲ့ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို တစ်စုံစီမံပြန်တွေးရင်း နှင့်ကို ငါ နာသွားပြီ အောင်ဒင်။ နင်မှ မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို ငါ စိတ်နာသွားပြီ အောင်ဒင်။ ပျဉ်းမပင်အောက်က မဖြစ်စလောက် မြေကလေး တစ်နေရာစာ အတွက်နဲ့ နှင်ပြောထွက်တဲ့ စကားက ငါ့ကို သူယုတ်မာဘဝ ရောက်ဖို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီ အောင်ဒင်။ စိတ်ချ။ ဒီနေ့ကစပြီး နှင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ငါ ယုတ်မာပြတော့မယ် အောင်ဒင်ရေ...

ဟော ရေစက်ချကြတော့မယ် ထင်တယ်။ ငါ မကြားချင်ဘူး အောင်ဒင်။ ငါ နားခါးတယ် အောင်ဒင်။ ခုချက်ချင်း ငါ သေချင်နေပြီ အောင်ဒင်။ နှင့်ပါးစပ်က ထွက်ပေါ်လာမယ့် အမျှ အမျှ အမျှ ဆိုတဲ့အသံကို ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး။ သာဓုမခေါ်နိုင်ဘူး အောင်ဒင်။

မောတယ် အောင်ဒင်။ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်

မောပန်းနေရတာမျိုးပါ အောင်ဒင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အမေရဲ့အရိုးပြာအိုးကလေးကို ပျဉ်းမပင်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်လှတဲ့ ညတစ်ညမှာ ငါ မြှုပ်နှံနိုင်ခဲ့တယ် အောင်ဒင်။ ဒါတွေကို နင် မသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား အောင်ဒင်။

‘အမေ ဘုရားကို အာရုံပြုနေနော်။ ရှင်ပြုမအောင်က ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ တရားသံကို နားထောင်နော် အမေ။ အမျှဝေရင် သာဓုခေါ်နော် အမေ’

မခေါ်ဘူး အမေ မခေါ်နိုင်ဘူး သမီး။ သမီး ပြောနေတာတွေ အမေ အကုန်ကြားနေသေးတယ် မိဆုံ။ ဆိုးဝါးလှတဲ့ ဝေဒနာကြီးက အမေ့ကို သေရွာအထိ ဆွဲခေါ်နေပြီဆိုတာလည်း အမေ သိတယ် မိဆုံ။ အောင်ဒင် အမျှဝေ လို့ သာဓုခေါ်မှ ကောင်းရာမှန်ရာ ဘုံဘဝကို ရောက်မယ်ဆိုရင် ငရဲတွင်းထဲပဲ အမေ ဆင်းတော့မယ် မိဆုံ။ ဘုရား၊ ဘုရား။ ခံရခက်လှတဲ့ဝေဒနာ ဆိုးကြီးက အမှောင်တွင်းနက်ကြီးထဲကို ဆွဲသွင်းနေသလိုပဲ မိဆုံ။ အမေ မြင်နေသေးတယ် မိဆုံ။ အမေတို့ဘိုးဘွားတွေ ပိုင်ခဲ့တဲ့ လယ်မြေတွေ၊ ဦးလေးကြာအောင်ရဲ့ အဖေ သူကြီး။ သေနတ်ကြီးနဲ့။ ဟော လယ်မြေတွေ တစစနဲ့ ပျောက်သွားပြီ။ ဦးလေးကြာအောင်ရဲ့လူတွေ၊ ဓားတွေ တုတ်တွေနဲ့။ ပြေး ပြေး အဖေရေ၊ ပြေး ပြေး။ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါ ကျွန်မတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် တရားသဖြင့်

ပိုင်ခဲ့တဲ့ မြေတွေပါ။ မပေးနိုင်ဘူး၊ လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး။ လယ်မြေတွေ မပြောနဲ့၊ ပျဉ်းမပင်တစ်ပင်တောင် မတရားသဖြင့် မပေးနိုင်ဘူး။ အောင်မယ်လေး ပူတယ်၊ ပူတယ်။ ငရဲမီးတွေ၊ ငရဲမီးတွေ လောင်နေတယ်။ ပူလိုက်တာ ယမမင်းကြီးရယ်။ မျိုးဆက်သုံးဆက်လောက်အထိ မတရားသဖြင့် လုပ်ခဲ့ကြလို့ ကျွန်မယုတ်မာတာပါ။ မခံနိုင်အားကြီးလို့ ကျွန်မ ယုတ်ခဲ့ရတာပါ။ ဟော ဒါ အောင်ဒင်အသံ။ သင်း အမျှဝေနေပြီ။ သာဓုမခေါ်ဘူး။ မခေါ်နိုင်ဘူး။ ခေါ်မိရင်လည်း ကောင်းရာဘုံဘဝ မရောက်နိုင်ဘူး။ နှင်လည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲ အောင်ဒင်။ ဟော အောင်ဒင်၊ သူ သူတို့ စောင့်နေကြပြီ။ နှင်တို့ ငါတို့ရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေ စောင့်နေကြပြီ။ အဲဒီမှာ အမှန်တရားတွေ ရှိတယ်။ မတရားတာတွေ မရှိဘူး။ မတရားသဖြင့် လုပ်တာကို ငြိမ်မိမယ့်သူ မရှိဘူး။ အကျင့်ပျက်ခြစားတာတွေ မရှိဘူး။ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူတွေလည်း မရှိဘူး၊ ဟော...

ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသလိုပဲ။ ဟင် နင်၊ နင်က ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး...၊ ငါ သိလိုက်ပြီ အောင်ဒင်။ အဝီစိအောက်ဆုံးက ရုံးတစ်ရုံးမှာ နှင်တို့ငါတို့တစ်ဆွေ စာရင်းရှင်းကြတာပေါ့ အောင်ဒင်ရယ်...

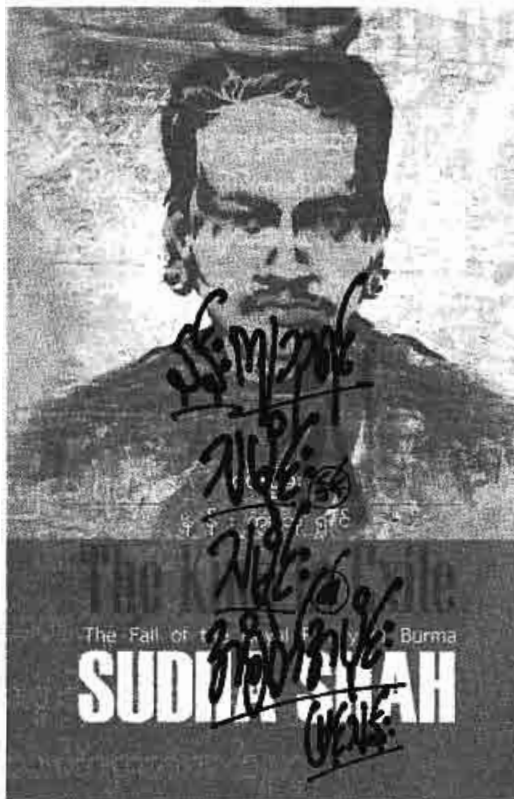
ထွန်းတောက်ထွန်း
သေချာ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

ရွှေအမြဲတော(ဦး)ဝင်းငြိမ်း ဘာသာပြန်သော နန်းကျဘုရင် ကို ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာ အကြောင်းတချို့ ပေါ်လာသည်။ အဓိကအချက်မှာ 'ကိုးစားထိုက်ခြင်း' ဟူသောအချက် ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ နန်းကျဘုရင် စာအုပ်အကြောင်း အတည်အတင်ပြလိုသည်(ဤတွင် ငါတို့စာပေ၊ ရန်ကုန်မြို့မှ မြန်မာဘာသာပြန်ဖြင့် ထုတ်ဝေသော ၂၀၁၅ မှုကို ဆိုလိုသည်။)။

နန်းကျဘုရင် မှာ ဆုဒရား(Sudha Shah) ၏ The King in Exile: The Fall of the Royal Family of Burma ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားထုတ်ဝေထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အပိုင်းသုံးပိုင်းပါသည်။ (၁) နန်းမကျမီ၊ (၂) ပါတော်မူပြီးဘဝနှင့် (၃) ခြောက်ပြန်ပြီးနောက် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ မာတိကာ၏ နောက်တွင်

ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဇယားပါပြီး၊ အတွင်းစာသားများအကြား မာတိပုံနှင့် မင်ရေး ယန်းချီပုံအချို့ ဖော်ပြထားသည်။ စာအုပ်၏ အစပိုင်းတွင် မူရင်းရေးသားသူနှင့် မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားတို့၏ အမှာစာများနှင့်အတူ စာရေးဆရာ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)ဆိုသူ၏ အမှာစာပါသည်။ အမှာစာမှာ မူရင်းဘာသာပြန်စာအုပ်များအတွက် အမှာစာ မဟုတ်၊ အမှာစာရေးသူ၏ 'ငါ့အတွက် ရေးသော အမှာစာ'ဖြစ်သည်။ စာအုပ်နောက်ပိုင်းတွင် အညွှန်း၊ အကိုး၊ စာအုပ်စာရင်း စသည်များပါ။ သို့ဖြစ်လေရာ နန်းကျဘုရင် ပါ အချက်အလက်မှန်သမျှမှာ ဘယ်ကရသည်၊ ဘယ်ကလာသည်၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဤသို့ သို့မဟုတ် ထိုသို့ကောက်ချက်ချနိုင်သည်ဟု မပြောနိုင်။ ပြန်လည်ရေးသားသူ(ဦး)ဝင်းငြိမ်းထံမှ သိရှိရသည်မှာ အညွှန်းအကိုး၊ စာအုပ်စာရင်းများမှာ မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ပုံနှိပ်ရာတွင် ချန်ရစ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟူ၏။

နန်းကျဘုရင် မှာ မြန်မာ့သမိုင်းအကြောင်း ရေးသားထားသည် မဟုတ်ပါ။ သမိုင်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအတွင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကလေး(တစ်နည်း အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခု)ကို ပြန်လည် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သူတစ်ဦး၏ အဆက်အနွယ်အချို့တို့၏အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသူများမှာ မြန်မာသမိုင်းနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်မှုမရှိ၊ မင်းဆွေမင်းမျိုးဟု ခေါ်

မည့်သူများ(အချို့နိုင်ငံများတွင်သော် ပဒေသရာဇ်လက်ကျန် အခွင့်ထူးခံများဟု ခေါ်ဆိုသောသူများ၊ သာမန်လူများထက်သာသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ရှိနေတတ်ကြသူများ မဟာဆီ မဟာသွေးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်မှတ်ကာ ဘဝင်မြင့်နေတတ်ကြသူများ အကြောင်းဖြစ်သည်။ မူရင်းစာရေးသူ၏ အမှာစာတွင် ဖွင့်ဟဝန်ခံထားချက်မှာ-

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာ၌ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်မည် တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကို သုတေသနပြုကာ ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ (နန်းကျဘုရင်။စာ။၁၀။ ကျွန်တော်၏ အထူးပြုချက်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအမှာစာ၌ပင်-

ပထမပိုင်းကိုရေးသားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်မည် သုတေသနပြုမှုခြင်းနှင့် သမိုင်းဆိုင်ရာများအပေါ်တွင် ဝတ္ထုစာတတ်ကြောင်းသဖွယ် ရေးသားဖော်ပြသည်။ ထိုအကြောင်းအရာသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မ ယုံကြည်ပါ။ သည်။

(ယင်း။စာ။၁၁။ ကျွန်တော်၏ အထူးပြုချက်

ဟု တွေ့ရပြန်သည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ဆုဒုရှားသည် သူ၏ ဇွင့်ဆိုဝန်ခံထားခြင်းအတွင်း၌ အပြန်အလှန် အကျိုးပြုမှု မရှိသော (တစ်နည်း ထောက် ကူပြု မှုမရှိသော) အနေအထားရောက် သွားပေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းအတွင်း၌ ဝတ္ထုကိုသို့ရေးသည်က တစ်ပိုင်း၊ ဝတ္ထုမဟုတ်သည်သက်သို့ ရေးသည်က နှစ်ပိုင်းဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကဲ့သို့ ရေးထားသော အပိုင်းမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာဖြင့် ရေးသားထားသော The Lacquer Lady နှင့် Thibaw's Queen စာအုပ်များတွင် အခြေခံထားသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစာအုပ်များမှာ စင်စစ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသဖွယ် ရေးထားသော အရေးအသားမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ သမိုင်းဆိုင်ရာတွင် စိုးစဉ်းမျှသော ထောက်ကူပြုမှုကိုပေးရန် မဖြစ်နိုင်။ သမိုင်းဆိုသည်မှာ "ဖြစ်ခဲ့ခြင်းများ"ကို အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြန်လည်တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ သမိုင်းအခြေခံ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများမှာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းများတွင် အခြေခံကာ "ဖြစ်စေချင်သောဆန္ဒ"ဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သမိုင်းအခြေခံ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများတွင် ရေးသားသူက သူ့ကိုယ်တိုင် အနီးအနားတွင်ရှိနေသူ၊ အကြောင်းအရာ အလုံးစုံကို သိနေသူဟု သဘောထားကာ ရေးသားပြခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အရေးအသားများမှာ အောက်တိုင်း လူဖြူတို့၏ အမြင်နှင့်အတွေးကို ပေါင်းစပ်ထားသော စိတ်ကူး အခြေခံအားထုတ်မှု ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းတပ်မဆိုရသော် အောက်တိုင်း လူဖြူ ကိုလိုနီအရာရှိများ၊ ခရီးသွားများ၏ ဂျာနယ်(မှတ်တမ်း)၊ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း၊ ဂဏက်တီးယား၊ အစီရင်ခံစာ စသည်များကဲ့သို့ တန်းတူရည်တူထားကာ သမိုင်းပြုရေးအတွက် ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သော အထောက်အကူများ မဟုတ်။ ဤတွင် ကိုလိုနီအရာရှိများ၊ ခရီးသွားများ၏ ဂျာနယ်(မှတ်တမ်း)၊ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၊ ဂဏက်တီးယား၊ အစီရင်ခံစာ စသည်များကို အမှန်ယူရမည်၊ အမှန်ချည်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည် မဟုတ်။ ထိုအရေးအသားတင်ပြခြင်းများနှင့် ပြန်လည်တင်ပြခြင်းတို့မှာ ၎င်းတို့၏ အမြင်ကို ၎င်းတို့ သိမှုအတိုင်း အခြေခံဖြင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်၍ ဆင်ခြေများ အခြေခံကာ ပြန်လည်စိစစ်လက်ခံနိုင်သော အလားအလာမျိုး ရှိနေတတ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်သာ ဖြစ်သည်။

ပထမအပိုင်းတွင် ဆုဒုရှား ဝန်ခံထားသည့်အတိုင်း ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆန်သည်များကို ဖတ်ရသည်။ သမိုင်းအချက်အလက် မဟုတ်သည်များ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အပျော်စိတ်ဇာတ်လမ်းများတွင် စိတ်ကူးယဉ်ကာ ရေးသားထားပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဥပမာပြရသော် ပထမပိုင်းမှ စာကြောင်းအချို့ကို ထုတ်နုတ်ပြလိုသည်။ ၎င်းတို့မှာ-

'ဒါ နှမတော်လေးရဲ့ ပြန်စာလား'

ဟု သီပေါမင်းသားက မေးသည်။

'မဟုတ်ကြောင်းပါဘုရား၊ စုစုက ကျွန်တော်မျိုးမအပေါ်'

မှာ အမျက်မာန်ရှိပြီး အရှင်မင်းသားရဲ့ သဝဏ်လွှာကို ပြန်ပေးခိုင်းကြောင်းပါဘုရား'

ဟု ဖြေသည်။

သီပေါမင်းသားသည် သီသာထင်ရှားစွာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး 'စုစုက ကိုယ်တော့်သဝဏ်လွှာကို ဖတ်တော်မမူဘူးလား'ဟု မေးရင်း သဝဏ်လွှာအားပတ်ထားသည့် ဝိုင်းပဝါကို ဖြေကာ ကြည့်လိုက်ရာ သီပေါမင်းသား၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးရိပ်သန်းလာသည်။...

(ယင်းစာ။ ၂၇။)

ထိုအရေးအသားမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအရေးအသားဖြစ်သည်။ သမိုင်းစာ မဟုတ်သည်သာမက သမိုင်းအခြေခံအရေးအသားလည်း မဟုတ်။ ထို အပိုဒ်အတွက် ဆုဒုရှားက 'ကျန်းဘောင်မင်းဆက်တို့၏အကြောင်းများကို ရေးသားလေ့ရှိသည့် စာရေးဆရာ ဦးသန်းဆွေက ကျွန်မအား ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြောပြခဲ့ပါသည်' (ယင်းစာ။) ဟု ဝန်ခံရည်ညွှန်းရေးသားထားသည်။ (ထိုစာရေးဆရာ ဦးသန်းဆွေ ဆိုသူမှာ စာအုပ်၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် အမှာစာရေးသော စာရေးဆရာ မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)ဆိုသောသူ ဟုတ်၊ မဟုတ် မသိရ။)

ဆုဒုရှားက 'ကျွန်မအား ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြောပြခဲ့ပါသည်' ဟုသောအချက်ကို လေ့လာကြည့်လျှင် ထိုဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို လေ့လာကြည့်ရန် လိုသည်။ မည်သည့်အပိုင်းက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ မည်သည့်အပိုင်းက ပြန်လည်ပြောဆိုသူ၏အမှန်ဟု မဆိုနိုင်။ ထိုဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို ဖော်ပြထားသည့်အပိုင်း ပြန်လည်ပြောပြနိုင်ရန် စာရေးဆရာ ဦးသန်းဆွေ ဆိုသူကိုယ်တိုင် သီပေါမင်းသား၏အနားတွင် အပျို့တော်ကလေးအဖြစ် ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အပျို့တော်ကလေး၏အနားတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်အဖြစ်သော်လည်းကောင်း ရှိနေရန် လိုအပ်နေပေသည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုကြသည်မှာ 'ဖြစ်ရပ်မှန်'ဟု ဆိုနိုင်ရန်အတွက် ပြောစကားများကို အသံသွင်းစက်ဖြင့် သွင်းထားပြီး သီပေါမင်းသား မျက်နှာပျက်ကြောင်း၊ ပြုံးရိပ်သန်းကြောင်း ပြောနိုင်ရန် ဗီဒီယိုကင်မရာဖြင့် ရိုက်ထားကောင်း ရိုက်ထားရပေမည်။ သို့မဟုတ် ထိုအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် စာရေးတော်ကြီးတစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် အများက အပြောအဆိုနှင့် အမူအရာကို မှတ်တမ်းတင်နေကြရန် လိုအပ်ပေမည်။ ထိုသို့ မှတ်တမ်းတင်လေသော မြန်မာစာရေးသားပုံမှာ ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ ဖြစ်မည်မထင်။ ဘာသာစာအရေးအသားအရ ကြည့်လျှင် ထိုစဉ်က အရေးအသားများတွင် Inverted Comma သုံးလေ့မရှိ။ သို့ဖြစ်လေရာ ဖြစ်ရပ်မှန်ဟု ဆိုသောအချက်မှာ နားအကြားအခြေခံကို စိတ်ကူးဖြင့် ဖွဲ့စပ်ကာ (Imagination ကို ဆိုလိုသည်။) ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ထားခြင်းဖြစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပေမည်။ ပါမောက္ခ ဝိုက်၏စကားဖြင့်ပြောရသော်-

... history, unlike fiction, is supposed, to represent real events and therefore contribute to knowledge of the

real world, imagination(or 'fancy') is a faculty particularly in need of disciplinization in historical studies.

Hayden White(The Content of the form, p.67)

ဟု ဆိုရမည်။ သမိုင်းဖြစ်ရပ်တို့ကို စိတ်ကူးစိတ်သန်းအခြေခံ ဖန်တီးဖော်ထုတ် ရေးသားပြောဆိုမှုများမှာ သမိုင်းဆိုင်ရာအရေးအသားများအတွင်း ထိန်းကျပ်ကြပ်မတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ သမိုင်းစာအစစ်များ မဟုတ်ပါ။ ပါမောက္ခ ဝှိုက်က ပင် ဆိုခဲ့ဖူးသည်မှာ (the) sequences of real events possess the formal attributes of the stories we tell about imaginary events could only have its origin in wishes, daydreams, reveries.(ယင်း။) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သမိုင်းအချက်အလက်များကို နားအကြားအခြေခံဖြင့် မှတ်ယူခဲ့ခြင်းများမှာ ပိဋကတ်တော်ကို ဧဝံမေသုတ်ချီကာ နှုတ်ငုံအာဂုံဆောင်ခဲ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်ခဲ့မူ၍ ကာလရွေ့လျောမှုအတွင်း ဆိုလိုရင်း/အနက်ရင်းမှ မည်ရွေ့မည်မျှ ဝေးကွာသွားခဲ့သည်ကို မပြောနိုင်။ ပုဂ္ဂလိက သိမှုနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ဘဝအခြေခံဘက်လိုက်မှု(သို့မဟုတ် ဖြစ်စေချင်သောဆန္ဒ အခြေခံအနက်ဖော်မှု)များက တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးထားသည်များ ရှိနေပေမည်။ ထို့ပြင် အတိတ်သမိုင်းဖြစ်ရပ်များကို မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ပြန်လည် အနက်(Meaning) ဖော်ကြသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော 'ဖြစ်ရပ်မှန်'များတွင် အနက်(Meaning) သာမဟုတ်။ The means to track the shift of the meaning ကိုလည်း မပြောနိုင်။ ထောက်ကျပြုရန်၊ ငြိမ်းထိုးပေးရန်၊ ဆက်စပ်လေ့လာရန် အထောက်အထားမရှိ။ သမိုင်းအရေး

သမိုင်းသည် စင်စစ် အချက်အလက်
အထောက်အထားများကို အနက်ဖော်ကြည့်ကာ
ပြန်လည်တည်ဆောက်ကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်
စနစ်တကျပညာရပ် တစ်ခုသာဖြစ်သည်
အရှိန်အဟိ၊ ဩဇာအာဏာ စသည်တို့ကို သုံးစွဲကာ
ယ ရ မဝီဘဲ မဏ္ဍပ်တိုင်
တက်ပြရသော အပြုအမူမျိုး မဟုတ်ပါ

အသားကို ရောကောသောကော မရေးနိုင်။ သမိုင်းကို ဆက်စပ်လေ့လာမှု(Contextual Reading)နှင့် ဆက်စပ်လေ့လာမှုမှ ရရှိလာသော(တစ်နည်းပေါ်ထွက်လာသော)အနက် (Contextual Meaning)မရှိဘဲ ထင်ရာစိတ်ကူး ငမူးအိပ်မက် သဘောမျိုးဖြင့် ရေးသားဖော်ထုတ်တင်ပြရန်မှာ မဖြစ်ချေ။ တော်သော(အရာဝင်သော၊ ကျွမ်းကျင်သော)သမိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးသည် Contextualize, and Contextualize ဟူသော ဆိုစကားတစ်ရပ် ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသည့် ထိုထိုသော ဖော်ထုတ်တင်ပြမှုမျိုးမှာ 'ဖြစ်ရပ်မှန်' ဟုဆိုသော ဖြစ်ရပ်မှန်မျိုး'သာ ဖြစ်နေပေတော့မည်။

သမိုင်းအရေးအသားများထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတတ်သော သမိုင်းမဟုတ် သမိုင်းအရေးအသားများအတွင်း ရောထွေးနေတတ်သော တင်ပြချက်များသာ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် စပါးအုတ်နှင့် ဖျင်းမကြီးမှာ စပါး ဟူသော မျိုးတူစုအောက်တွင် ရှိနိုင်သော်လည်း တန်ဖိုးအားဖြင့် မတူ။ ထို့ကြောင့် ထိုဖြစ်ရပ်မှန် ဆိုသည့်များမှာ ရှင်ပျော်ပျော်ခေတ်က ထွက်လာသော အရေးအသားမျိုးထက် မပိုတော့။ ထိုးစာတ်တစ်ခု၊ အပျင်းပြေဖတ်ခေါ် အရေးအသားတစ်မျိုးသာ ဖြစ်နေသည်။ ဤတွင် ဆက်စပ်ခဲ့ဆိုရသော မြန်မာဘာသာစာအခြေခံကာ ရေးသားဖော်ထုတ်သော သမိုင်းအရေးအသားယောင်ယောင် အရေးအသားမျိုးက မလိုအပ်ဘဲ လွဲမှားသောသိမှုများ ဖြန့်ဝေနေခြင်းအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာဆိုရသော် တက္ကသိုလ် စိန်တင် ဆိုသူရေးသော မြန်ကွန်းနှင့် ကချောင်း၊ ရတနာပုံနန်းတွင်းလျှို့ဝှက်စာတမ်းလမ်းများ (ဝါခိုးအောင်စာပေ၊ ၁၉၉၈)မှာ သမိုင်း၏ အစဉ်အပိုင်းတစ်ခုကို စာရေးသူက သူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရတနာပုံနန်းတွင်းလျှို့ဝှက်စာတမ်းလမ်းများဟု ဆိုကာ စာဖတ်သူကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ထားသော်လည်း စင်စစ်အကြောင်းရင်းတွင် စိတ်ကူးဖြင့် ဖွဲ့စပ်ထားသော ထိုးစာတ်များသာ ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘာသာစာအခြေခံကာ ရေးသားဖော်ထုတ်သော အရေးအသားများတွင် ဟုတ်ယောင်ယောင် အရေးအသားများက ဆက်လက်ပေါ်ထွက်နေသည့် မျိုးဆက်သစ်များကို/အပေါ် အမြင်မှားများပေးနေသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ရပေသည်။ ပုဂံရာဇဝင်ကို တုတ်ထမ်းအထမ်းပြောကြရသည့် ဆိုသောအချက်မှာ ယနေ့ကာလတွင်

ဂုဏ်ယူစရာရာ မမှတ်သင့်တော့
မရောရာရာ ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခု
မဟုတ်ပါ။ သမိုင်းရေးသား
ဆိုသည်မှာ ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်
ပါသည်။ စနစ်တကျ လေ့လာ
ဆည်းပူးခဲ့ရခြင်းတွင် တည်
သည်။ ဒုံးပျံထုတ်လုပ်သော
အတတ် ပညာရှင် ကဲ့သို့၊ စင်
ပညာရပ်တစ်ခုကို စနစ်တကျ

ပညာအနေဖြင့် သင်ယူလေ့လာ ခဲ့ရပါသည်။ ယနေ့ကာလတွင်သော် သမိုင်းပညာကို စနစ်တကျလေ့လာဆည်းပူးခဲ့ပြီး ထိုလေ့လာဆည်းပူးခဲ့ခြင်းများတွင် အခြေခံသည့် သုတေသနပြုမှုအနက်ဖော်ထုတ်မှု၊ ဆက်စပ်လေ့လာမှု စသည်များအသမိုင်းကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ကာ ရေးသားဖော်ထုတ်နိုင်ကြသူများမှာ သမိုင်းပညာရှင်များဖြစ်လာကြပါသည်။ ကြားပူးနားဝအခြေခံဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောစကားများ အခြေခံစိတ်ကူးရေးသားခြင်းများမှာ သမိုင်းစာ ဖြစ်မလာတော့။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် (အထူးသဖြင့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံနှင့် သမိုင်းပညာရှင်များအတွင်းတွင်) သမိုင်းရေးသားခြင်းမှာ

၁၉ ရာစုမတိုင်မီက နှုတ်ပြော၍ တည်သော နားအကြားအခြေခံ သမိုင်းစာရေးနည်းကို လက်ခံကြတုန်းပင်ဟု ကျွန်တော် မထင်၊ မမြင်။ 'အညွှန်းနှင့် အကိုးကိုမျှ မြှောင်မြှောင်မထည့်တတ်သေး ခင် သမိုင်းစာရေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ဦး' ဟူသော အဆုံးအမမှာ တရားသည်ဟု ကျွန်တော် မြင်သည်။

ဒုတိယအပိုင်းမှာမူ သမိုင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်များ ဖို့ဖို့ပါဝင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုလိုနီအရာရှိတို့၏ မှတ် တမ်းမှတ်ရာများတွင် အများအပြား အခြေခံထားသည်။ ထိုမျှ သာမဟုတ်သေး။ ဆုဒုဂျားက ထိုကိုလိုနီအရာရှိတို့၏ မှတ်တမ်း မှတ်ရာများကို သူ့အမြင်ဖြင့် အနက်ဖွင့်ထားသည်။ ထိုအချက် မှာ လိုအပ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ (မူလ)ကိုလိုနီဝါဒ ထွန်းကား ခဲ့သောကာလ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုလိုနီပြုကျင့်သူတို့၏ အရေးအသားများကို ပေါက်ဈေးအတိုင်း လက်မခံတော့ဘဲ မြန်လည်စိစစ်လေ့လာကြည့်ရန်၊ အနက်ဖော်ကြည့်ရန် လိုအပ် လာသည် (ပို့စကိုလိုနီရယ် လေ့လာမှုမှာ သီးခြား အကြောင်း ဖြစ်၍ ချန်ရစ်ခဲ့ပါမည်။ စိတ်ဝင်စားသော နှင်းဆီဖြူ ဂျာနယ် ထဲတွင် ဖော်ပြသော ကိုလိုနီစနစ်နှင့် စာပေ ကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုကြ ပါ။)။ တစ်နည်းဆိုရသော် ကိုလိုနီအရာရှိတို့၏မှတ်တမ်းမှတ်ရာ များကို အခြားသော မှတ်တမ်းမှတ်ရာ၊ အချက်အလက်တို့နှင့် ဆက်စပ်ကာ အနက်ဖော်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သမိုင်းသည် စင်စစ် အချက်အလက် အထောက်အထားများကို အနက်ဖော် ကြည့်ကာ မြန်လည်တည်ဆောက်ကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဇနစ်တကျပညာရပ် တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ အရှိန်အဝါ၊ ဩဇာ အာဏာ စသည်တို့ကို သုံးစွဲကာ ယခုမတိုင်မီ မဏ္ဍပ်တိုင်တက် ပြရသော အပြုအမူမျိုး မဟုတ်ပါ။ သမိုင်းဆိုင်ရာလေ့လာမှုမှာ စည်းကမ်းနည်းလမ်းတကျ လေ့လာမှုဖြစ်သောကြောင့် သီအိုရီ ဆိုင်ရာ(Theoretical) နှင့် သိပ္ပံဗေဒဆိုင်ရာ(Epistemological) များတွင် များစွာ အခြေခံပါသည်။ စည်းကမ်းနည်းလမ်းတကျ လေ့လာရသည်မှာ သမိုင်းဆိုင်ရာ ဒဿနိကဗေဒအရ ရှိနေ သော စစ်မှန်မှု(Realism), ဓမ္မစိတ္တဝန်ကျမှု(Objectivity) နှင့် တကယ့် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ခြေများနှင့်ကိုက်ညီမှု (Veridicality) စသည့် သမိုင်း၏ အချက်အလက်များ (The facts of history) ကိုဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့မှလည်း တကယ်ပင် စည်း ကမ်းနည်းလမ်းတကျ ရယူထားသော သမိုင်းဆိုင်ရာသိပ္ပံ(A Properly Displined Historical Consci-ousness နှင့် ယူတိုပီယံ အတွေးအခေါ်(Utopian Thinking)တို့ ကွဲပြားသွားပေမည် (ယူတိုပီယံ အတွေးအခေါ်မှာ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးနှင့် နိုင်ငံ ရေးတို့ကို ထည့်သွင်းကာ စံပြု စဉ်းစားထားသော ဖြစ်တန်ရာ အခြေတွင် အခြေတည်သည့် အတွေးအခေါ် ဖြစ်သည်။)။

ဒုတိယအပိုင်းတွင် ဝတ္ထုဆန်သော အကြောင်းအရာများ ကို လုံးဝ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါဟု ဆုဒုဂျားက သူ၏ အမှာစာ (စာ။ ၁၀။)၌ ဆိုထားသည်။ ဖော်ပြထားသောအချက်တစ်ခုမှ လွဲ၍ အမှန်ပင်ဟု ဆိုရနိုင်သည်(ဆိုသည်ဟု မဆိုလို)။ အမှန်

ပင်ဟု ဆိုရသည်မှာ ထိုအပိုင်းတွင် ကိုလိုနီအရာရှိတို့၏ အရေး အသားမှတ်တမ်းများအပေါ် အကိုးအကား အထောက်အကူပြု ကာ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၂၀၁၅ တွင် မြန်မာ ဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသောမူတွင်သော် ထိုအကိုး အကား ဖို့ငြိမ်းပြုထားသော စာကိုယ်စာရင်းတို့၏ စာရင်းကို စာအုပ်၏အဆုံးပိုင်းတွင် မတွေ့ရ။ သို့အတွက် ဆက်လက်ပွား များလိုသူ၊ လေ့လာလိုသူတို့အတွက်သာမက မူရင်းအချက် အလက်ကို ပြန်လည်စိစစ်ကြည့်လိုသော ပညာရှင်များအတွက် အခက်အခဲဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဥပမာဆိုရသော် သီပေါဘုရင်ကို စောင့်ရှောက်ရသော ဗိုလ်မှူးကြီး ကောက်(စ)ကို ဗိုလ်ကြီး ကောက်(စ)နှင့် အမှတ်မှားနိုင်သည်။ ဗိုလ်ကြီး ကောက်(စ)မှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်ခဲ့သော ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ကိုယ် စားလှယ် ဟီရာမိကောက်(စ)ဖြစ်ပြီး စောစောကပင် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကောက်(စ)မှာ ဗြိတိသျှ-အိန္ဒိယ ကာလအတွင်းက ဒုတိယ ပုလိပ်ကော်မရှင်မှာ ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အညွှန်းအကိုးဖော်ပြမထားသဖြင့် နားလည်လွှဲ နိုင်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဆုဒုဂျားက သီပေါဘုရင်နှင့် ပတ်သက် ၍ ဗိုလ်မှူးကြီး ကောက်(စ)က ရေးသားရသော အစီရင်ခံစာ အပေါ် ဤသို့ ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

ကောက်စ၏ အစီရင်ခံစာများသည် တစ်ခါတစ်ရံ နှိုင်း နှိုင်းချိန်ချိန် တွေးဆသုံးသပ်ချက်များပါသော်လည်း တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဘက်လိုက်သော၊ ချွဲကားသော အရေးအသား များ ပါဝင်သည်။ သူ့အစီရင်ခံစာအပေါ်မှတည်ကာ ဆုံးဖြတ် ကြရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ချွတ်ချော်တမ်းပါးမှုများလည်း ရှိခဲ့သည်။...

(စာ။ ၁၂၁။)

ထိုကောက်နုတ်ချက်မှာ ဆုဒုဂျား၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ လုပ်ရန်လည်း သင့်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သည်က နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် တွေးဆသုံးသပ်ချက်များ ဖြစ်ပြီး၊ မည်သည် က ချွဲကားသောအရေးအသားများ ဖြစ်သည်ကို သိသာအောင် ဖော်ထုတ်တင်ပြခဲ့ကြောင်း မတွေ့ရ။ ဤနေရာတွင် နှစ်ဖက် သော အမြင်မှ လေ့လာကြည့်ရန် လိုသည်။ သီပေါဘုရင်မှာ ထိုအခါက ထီးနန်းစွန့်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်သာမက ဗြိတိသျှကိုလိုနီ ဇနစ်၏ အကျဉ်းသားမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်လက်ခံထားပေးပါသည်။ သက်ဦးဆံပိုင် ဧကရာဇ်တို့၏ သဘောအရ ငါ လိုချင်လျှင် ရ၊ ရမည်။ ငါ လုပ်ချင်လျှင် ဖြစ်ရမည်ဟု လက်ခံထားဆဲ ဖြစ်သည်။ (ကြည့် ပါ။ ယင်း။ စာ။ ၁၄၃-၄။ ထို့ပြင် သီပေါဘုရင်မှာ မိသားစု စိတ်အခြေခံဖြင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ၊ ဘုရင်ဘဝမှ ပြတ်ကွာသွားခဲ့ သော်လည်း အမိန့်၊ အာဏာကိုသာ သာယာသူဖြစ်ပုံရသည်။ ကြည့်ပါ။ ယင်း။ စာ။ ၁၅၉။) ဗိုလ်မှူးကြီး ကောက်(စ)မှာ ဒုတိယပုလိပ်မင်းကြီးသာမက ကိုလိုနီအရာရှိလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သီပေါဘုရင်၏ အခိုင်းခံ မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်ဧကရာဇ်

စနစ်၏ ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးသာ ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ အပြုအမူမှန်သမျှသည် သီပေါဘုရင်၏ အကျိုးစီးပွား၊ အလိုတော်ရှိသည့်အတိုင်း ထမ်းဆောင်ရန် မဟုတ်ပေ။ တာဝန် ဝတ္တရားသည် တာဝန်ဝတ္တရားအတွက် ကျေပွန်ရမည်ဟူ၍ သာ သူက လက်ခံထားပေမည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ဗိုလ်မှူးကြီး ကောက်(စ)၏ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် တွေးဆသုံးသပ်ချက်များမှာ ပုဂ္ဂလိကဆက်ဆံရေးတွင် အခြေခံကာ စာနာစိတ်ဖြင့် ရေးသား ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ချဲ့ကားသောအရေးအသားများမှာ သူ၏ စနစ် (ဆိုလိုသည်မှာ ကိုလိုနီစနစ်၏ ထိန်းကျောင်းထားမှုအောက်မှ) အတွင်းမှ ရေးသားသော အစီရင်ခံစာဖြစ်ပေတော့မည်။ ဆုဒုရှား၏ ကောက်ချက်မှာ စင်စစ် ယတိပြတ်ဖော်ထုတ်ထား သော ကောက်ချက်မျိုး မဟုတ်။ အနောင်အသွားလွှတ်အောင် ရေးပြသော ကောက်ချက်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအပိုင်းတွင် နန်းမဲ့ဘုရင် သီပေါ၏ အသွင်၊ စရိုက်၊ အပြုအမူကို အများအပြားတွေ့ရနိုင်သည်။ ပဒေသရာဇ်စိတ် ဓာတ်အပြည့်ရှိသူအဖြစ် တွေ့လာရသည်။ သီပေါမှာ မြန်မာ တို့၏ နောက်ဆုံးဘုရင်ဟူသော ဂုဏ်ရည်တစ်ခုမှလွဲ၍ မည် သည့်ဂုဏ်ရည်မျှ ပြဆိုရန်မရှိ။ သို့ရာတွင် သမိုင်း၏ ဖြစ်စဉ် အရ သီပေါမှာ ထိုစဉ်က အထက်မြန်မာပြည်ဘုရင်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ပိုဆိုးရွားသည်မှာ သီပေါ၏ ဩဇာအာဏာသည် မန္တလေးမြို့တစ်ဝိုက်တွင်သာ တည်နေသည်(ဆုဒု ရှား၏ အရေးအသားတွင်လည်း ပါသည်။ ကြည့်ပါ။)။ ပြလို သော် ပြရန်ရှိသည်မှာ ပဒေသရာဇ်တို့၏ အစဉ်အလာအရ တိုင်းပြည်စရိတ်ဖြင့် မိဖုရားအများ ယူနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထီးမဲ့နန်းမဲ့ဘဝသို့ သီပေါ ရောက်သွားခြင်းတွင် သီပေါ တစ်ယောက်တည်းကြောင့်ဟု ယတိပြတ်ဆိုရန်မှာ ခက်သည် သူ့အပိုင်းက သူညှိခဲ့သည်မှာမူ မငြင်းသာ။ သူ့ရှေ့က ရှိနှင့် နေသော စနစ်ကို သူ ဘာမျှ မပြုပြင်နိုင်၊ မပြုပြင်နိုင်သည် သာမက ထိန်းကျောင်းမထားနိုင်၊ ထိုပြင်တစ်ဝ ဓုပုရားလတ်၏ လွှမ်းမိုးထားနိုင်မှုအောက်မှ မရုန်းကန်နိုင်၊ သီပေါ၏ ကျဆုံးခန်းတွင် ဓုပုရားလတ် မပါဟုလည်း မဆိုနိုင်ပြန်

မြန်မာ့သမိုင်းထဲက ပြောင်မြောက်သောဘုရင်များစာရင်းထဲ တွင် မဝင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အခြား မင်းညီ၊ မင်းသားများကို သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ကာ ဘုရင်ဖြစ်လာသူသာ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ဟု ဆိုရာတွင်လည်း နန်းတွင်း၌ မွေးဖွားလာသော ကြောင့် ဘူးပင်က ဘူးသီးသီးသော ပဒေသရာဇ်စနစ်အခြေ ခံဖြင့် ဘုရင်ဖြစ်လာရသော ဘုရင်မျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဘက်ဘက်က ညံ့ဖျင်းသူသာ ဖြစ်သည်။ မန္တလေးဘက်ဆီမှ လူအချို့တို့က 'တို့ဘုရင်ကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး ဖမ်းသလို ဖမ်းသွား ကြတယ်'ဟု ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်။

စင်စစ် ထိုရွှေထိုမျှ ညံ့ဖျင်းသဖြင့် လွယ်လွယ်ဖြင့် အပမ်းခံရ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုရွှေထိုမျှ ညံ့ဖျင်းသော်လည်း ပဒေသရာဇ်သည် ပဒေသရာဇ်သာဖြစ်သည်ဟူသော အဆိုအရ ကိုလိုနီစနစ်၏ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေရသဖြင့် သာမန်လူတစ် ယောက်၏ အနေအထားသို့ ရောက်နေသည့်တိုင် သီပေါ၏ ပဒေသရာဇ်စိတ်ဓာတ်၊ ပဒေသရာဇ်အမြင်များကို နန်းကျတုန့် တွင် တွေ့ရသည်။ တစ်နေရာတွင်-

နန်းကျတုန့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်ကြာသည့်တိုင်အောင် သီပေါဘုရင်၏ မိသားစုတို့မှ နန်းတွင်းလေ့ထုံးစံများအတိုင်းနေကြမြဲ ဖြစ်သည်။ နန်းသီပေါဘုရင်စက်တော်ခေါ်ရာမှ နှိုးထလာချိန်တွင် တီးခိုင်းအညွှ က တီးခတ်ရသည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် ဓုပုရား လတ်မိဖုရားနှင့်အတူ နံနက်စာကို ပွဲတော်တည်သည်။

(ယင်းစာ၊ ၁၃၉)

ဟု တွေ့ရသည်။ နန်းမဲ့ဘုရင်မှာ စိမ်ခံ၍ကောင်းတူနိုး ရှိသေးသည်ဟု ကောက်ချက်ချရန်သာ ရှိတော့သည်။ ထို နည်းဆိုရသော် လက်တွေ့ဘဝနှင့် အတိတ်၏ရှိနေခဲ့ခြင်း အတွင်းမှ ထွက်ခွာကာ လက်တွေ့ကျသောဘဝကို မရယူနိုင် သူမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ သီပေါတွင် နေ့စဉ်တဏှ ပညာအရည်အချင်း မရှိသဖြင့် ကမ္ဘာကြီးတွင် မည်သို့ဖြစ်ပျက် နေသည်ကို မသိ။ သူ၏ ကမ္ဘာကြီးမှာ သူ၏ မိဖုရားများ အကြားတွင် မွေ့လျော်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်၏ ပဒေသရာဇ် ဝိသေသ အချက်အလက်များကို နန်းကျတုန့် တွင် ဖတ်ရှုရနိုင်သည်။ ယုတ်စွာအဆုံး၊ သီပေါသည် သူ၏

သမီးများ၏မေတ္တာအရေးအခင်း များတွင်ပင် အဓိနိဗ္ဗာန်အာဏာ ကို သုံးနေသေးကြောင်း တွေ့ရ သည်။ ဤနေရာတွင် စာစစ် သူများအနေဖြင့် မြင်လာရသည် မှာ မည်ရွှေမည်မျှ ညံ့ဖျင်းသော ပဒေသရာဇ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ ပဒေသရာဇ်တို့အနေဖြင့် အဓိ အာဏာအပေါ် တပ်မက်ငြိတွင်

နေတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့၏ ဆက်ဆံရေး၊ သမီးတော်များမှ ဆက်ဆံရေးတို့မှာ မိသားစုအသွင်ဆောင်ခြင်းမရှိဘဲ တာဝန် ဝတ္တရားအရ ဆက်ဆံခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၊ မိဖုရား တို့၏ နှုတ်ထွက်စကားသည် အဓိနိဗ္ဗာန် ဖြစ်သည်။

(ယင်းစာ၊ ၁၅၉)

ဘုရင်သည် ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် ရပ်တည်နေသော် ပဒေ သရာဇ်တို့၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုဖြစ်နေသဖြင့် 'မူဆင် မငြင်းဆိုနိုင်သော အပြုအမူတစ်ရပ်အဖြစ် လက်ခံရပါ'မည် သို့ရာတွင် သီပေါမှာ ထိုစဉ်ကာလ၌ ထီးမဲ့နန်းမဲ့ဖြင့် ကိုလို

စနစ်၏ အကျဉ်းသားမျှသာ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် လက်တွေ့ အနေအထားတွင် သာမန်လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုမျှသာမက ကိုလိုနီစနစ်က စနစ်အခြေခံ လစား ကျွန်တော်တို့ဘဝရောက်အောင် ဖန်တီးထားသည်ကို သူ မမြင်။ ခိုက်ဆံကို လက်ဖြန့်တောင်းနေရသော ဘဝတွင် ရောက်နေခဲ့သည်ကို မသိ။ စင်စစ် ကနဦးကတည်းက ညှဉ်းပျင်းခဲ့သူ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် တကယ့်ဘဝ၏ဖြစ်နေခြင်းကို ကာလ- ဒေသ- ပယောဂ တို့နှင့် ဆက်စပ် မြင်နိုင်။ ကော်လိုက်တော်အရာရှိ ဘရင်ဒါ၏ သီပေါဘုရင်အပေါ် စိစစ်လေ့လာချက်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။

ပထမအချက်က ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မာနပဲ။ မဟာဆီမဟာသွေးများသာ သူသမီးတော်များအတွက် ခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မှတ်ယူထားတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ အတ္တကြီးခြင်းပဲ။

...မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည် သုံးသပ်ရာမှာတော့ အားနည်း တယ်။

(ယင်းစာ၊ ၁၉၂။)

ထိုကောက်ချက်ချမှုမှာ တရားသောကောက်ချက်ချမှုဟု ဆိုရပေမည်။ မည်သည့် သမိုင်းအထောက်အထားကို ဖတ်ရှု လေ့လာကာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကာ စိစစ်ကောက်ချက်ချသော် သီပေါကို ထိုသို့မြင်သာနိုင်မည်။ မြန်မာတို့၏ နောက်ဆုံးဘုရင် မှာ ခပ်ညံ့ညံ့ဘုရင်သာ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချကြလေ သော် ကောင်းလှပြီ ဩ ဟူ၍သာ ဆိုရန်သာ ရှိပေတော့မည်။ ကိုလိုနီစနစ်သည် မြေသိမ်းကျွန်ပြုစနစ်ဖြစ်သဖြင့် လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကိုရပ်တန့်ပစ် ခဲ့သောအတွက်ကြောင့်မူ ကျေးဇူးတင်လိုသော်တင်ကြရပေမည်။

စင်စစ် မှ(စ)ဝါဒအခြေခံသမိုင်းအမြင်အရသော် လိုအပ် သောအပြုအမူတစ်ရပ်(လိုအပ်မှုတစ်ခု)သာ ဖြစ်သည်။ သမိုင်း ထဲမှ ထိုစဉ်က ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲကို ကြည့်ခြင်းထက် ထိုစဉ် ထိုကာလ(သီးခြား ကာလနှင့် ဒေသ)အတွင်း၌ မည်သည့် မည်သို့ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဤသည်ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ကြည့်မြင်ကြရန် လိုသည်။ သမိုင်းဆိုင်ရာစေ့ဆော်မှုများ (သမိုင်းဖြစ်စဉ်များအတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာသော တွန်းအား များ) လူမှုဘဝပုံစံများပြောင်းလဲခဲ့သည်ကို သတိထားကြည့် ရန်လိုပေသည်။ 'သီးခြားကာလအသီးသီးအတွင်းမှာ ပေါ် ပေါက်ခဲ့သော သမိုင်းဟူသမျှမှာ လူ့အလွှာအသီးသီးတို့၏ ရုန်း ကန်လှုပ်ရှားအားထုတ်မှုသမိုင်းသာဖြစ်ကြသည်'ဟူသော အမြင် ကို အခြေခံကာ ကြည့်မြင်ကြရန်လိုသည်။ သမိုင်းကို အရေး အသားပြုခြင်းမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို 'အတိတ်၏ အနာဂတ်ပြုခြင်း'တစ်ရပ်သာဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ဖက်မှဆိုရသော် 'အနာဂတ်၏အတိတ်ပြုခြင်း'သာ ဖြစ်ပေသည်။ လိုအပ်မှု အလွှာမှ ရုန်းကန်ကာ လွတ်လပ်မှုအလွှာသို့ ရောက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပဒေသရာဇ်စနစ် ပျက်သုဉ်းသွားပြီးနောက်စဉ်ဆက်

ပြတ်တောက်ကာ ဆင့်ကဲပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ရုန်းကန်မှုများမှာ မြန်မာတို့၏ လူတန်းစားအခြေခံ ရုန်းကန်မှုများပင် ဖြစ်သည်။

နန်းကျဘုရင် ထဲတွင်သော် ပုဂ္ဂလိလက ဖြစ်ရပ်ကို အခြေ ခံထားသော်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ရုန်းကန်မှု တစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ၎င်းမှာ နန်းမဲ့ဘုရင် သီပေါ၏ ပထမ သမီးတော်နှင့် ပထမသမီးတော်၏ သမီးတော်တို့အကြောင်း များဖြစ်သည်(ဆုဒုရားက ကျွန်မ အစ်က အားထားသည်မှာ အပိုင်း-၃ ဖြစ်သည်။ ဟု အမှာစာတွင်(စာ၊ ၁၁။) ရေးခဲ့သော အပိုင်း ဖြစ်သည်။)။ ပထမသမီးတော်အကြောင်းကိုမူ နန်းကျ ဘုရင် မှ အပိုင်း-၂ တွင် သမီးတော်များ အရွယ်ရောက်လာ ခြင်း မှ စတင်ဖတ်ရှုနိုင်သည်။ ပထမသမီးမှာ မာရသီလူမျိုး အိမ်တံခါးစောင့် ဂိုပါးလံနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ကလေးတစ် ယောက်ရသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သီပေါနှင့် စုဖုရား လတ်တို့၏ ပဒေသရာဇ်စိတ်ပြင်းထန်ပုံကို တွေ့လာရသည်။ ပဒေသရာဇ်တိုင်းသည် သူနှင့် သူ၏ တစ်ထွာတစ်မိုက်မှ လူတစ်စုတို့၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာ ကြည့်တတ်သည်မှာ 'စနစ် -ပါ-မူ' တစ်မျိုးဖြစ်၍ အထူးတလည် ရှင်းပြရန်မလို။ သို့ရာ တွင် လူကို လူလိုမြင်တတ်သော ပဒေသရာဇ်အချို့လည်း ရှိခဲ့ပါသေးသည်။ ထိုပဒေသရာဇ်စာရင်းတွင် သီပေါနှင့် စုဖုရားလတ်တို့ မပါနိုင်။ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားကိုပင် ခွဲခြား စိတ်အပြည့်ဖြင့် ရှုမြင်သည်(ဤသည်မှာ မြန်မာလူမျိုးတို့ လူမှု ဘဝအတွင်း စဉ်ဆက်မပြတ်လက်ခံထားသော အမြင်တစ်ရပ် လည်း ဖြစ်ပုံရသည်(ဖြစ်ပေမည်။))။ ယနေ့တိုင် လူချမ်းသာ များ၊ ဩဇာအာဏာရှိသူများ၏ နေ့စဉ်ဘဝ ဆက်ဆံမှုများ အတွင်း 'ဒီကောင်၊ ဟိုကောင်'ဟု အခေါ်ခံနေရသေးသော လူများ(လူများဖြစ်သော်လည်း လူချင်းအတူတူဟု လက်ခံရှုမြင် ထားခြင်း မခံရသူများ)ရှိနေသေးကြောင်း သတိထားကြည့် ကြစေချင်သည်။)။ စုဖုရားလတ်မှာ သီပေါထက် ပိုဆိုးပုံရ သည်။ ဂိုပါးလံနှင့် အကြောင်းပါရာမှ ရရှိခဲ့သော သမီး ကလေး တူတူသည်ပင် ခွဲခြားစိတ်အပြည့်ဖြင့် ရှုမြင်ခံရသည် (နန်းကျဘုရင်တစ်အုပ်လုံးတွင် စာနာစိတ်အပြည့်ဖြင့် လက်ခံရှု မြင်နိုင်မည့်သူမှာ တူတူ သာဖြစ်သည်ဟု မြင်မိသည်။)။ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ပြန်ကာ ခံစားနေရသော အနေအထား၌ပင် စုဖုရားလတ် က ပထမသမီး၏ သမီးကလေးကို လူလို သူလို မမြင်ခဲ့။ လက်မခံနိုင်ခဲ့(ကြည့်ပါ။ ယင်းစာ၊ ၁၉၂-၃၀၆။)။ အရပ်သူ အရပ်သားနှင့် မဟာဆီမဟာသွေးတို့ အရောအနှောမခံနိုင် ဟူ သော စိတ်ဓာတ်အပြည့်ဖြင့် စုဖုရားလတ် ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် သီပေါနှင့် စုဖုရားလတ်တို့၏ ဒုတိယသမီး သည်လည်း အရပ်သူအရပ်သားမျှသာဖြစ်သော ခင်မောင် လတ်နှင့် ယူသည်။ သို့သော် သူက ပိုမိုခံစားခွင့်ရခဲ့သည်။

သို့သော် ဒုတိယသမီးသည်လည်း ပဒေသရာဇ်တို့၏ မောက်မာစိတ်၊ ရိုင်းပျစိတ်ဓာတ်အပြည့်ဖြင့် ရှိနေခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်(အကျယ်ကို ဒုတိယသမီးတော် စာ၊ ၃၀၇-

၂၅ မှ ၃၂၀-၂၁ ကိုကြည့်ပါ။)။ ဦးနုအစိုးရလက်ထက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားပြုသော သံအမတ်ကြီး ဦးကြင်က အစိုးရ၏ အထောက်အပံ့ငွေ သွားရောက်ပေးရာတွင် ဒုတိယသမီး၏ ဆက်ဆံပုံကို လေ့လာကြည့်နိုင်သည်။ ဒုတိယသမီးဆိုသည်မှာ ထိုစဉ်ထိုအခါက သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ထောက်ပံ့ကြေးခံစားနေသူသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတုန်းက ဘုရင့်သမီးသာ ဖြစ်သည်။ ဦးကြင်မှာ နိုင်ငံကိုယ်စားပြု ရာထူးရာခံ လက်ရှိ၊ ရှိနေသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒုတိယသမီးက ထိုသို့ မမြင်နိုင်၊ မမြင်တတ်။ ရှင်ပြတုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခုံရခြင်းတွင်သာ တွယ်တာနေသေးသည်။ တကယ့်ဘဝနှင့် ကင်းကွာနေသေးသည်။ နန်းကျတုရင် တွင် ဆုဒဂ္ဂားက သိပေါ၏ သမီးများ တကယ့်ဘဝနှင့် ကင်းကွာနေခဲ့ကြကြောင်း အတော်များများ ဖော်ပြထားခဲ့သည်(ဖော်ပြထားခြင်းအတွက်မူ ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။)။ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ စနစ်တကျခေတ်ပညာအရာတွင် နှစ်ပါးခွဲကြပြီး တကယ့်ဘဝနှင့် မနီးစပ်ခဲ့ကြခြင်းမှာ အဓိက ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြန်မာတို့ ထီးနန်းပျောက်ခဲ့ရခြင်းအတွက် ပဒေသရာဇ်ကို လိုလားသူများ၊ အာဏာကိုတပ်မက်သူများ၊ အာဏာရှိသူတို့၏ အလိုတော်ရှိများက ဝမ်းနည်းကောင်း ဝမ်းနည်းကြပေမည်။ သို့ရာတွင် သိပေါမင်းမိသားစု၏ အမြော်အမြင်နည်းပါးသော ပဒေသရာဇ်စနစ်အောက်၌ မြန်မာနိုင်ငံသည် မည်သို့သောနည်းဖြင့်မျှ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ဆင်ခြင်နည်းလမ်းတကျ တွေးခေါ်မိလျှင်မူ သိပေါအတွက် ဝမ်းနည်းစရာမရှိလှချေ။

နန်းကျတုရင် စာအုပ်မှာ (ရှေ့တွင် ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း) သမိုင်းစာအုပ် မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူ ဆုဒဂ္ဂား ဝန်ခံထားသည့်အတိုင်း တတိယအပိုင်း(ကျွန်မ အဓိက အားထားသည်မှာ အပိုင်း ၃။ ယင်း။ စာ၊ ၁၁။)မှာ အကောင်းဆုံးဟု ဆိုရမည်။ အထူးသဖြင့် သူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်းပြုကာ 'ဖြစ်နိုင်ခြေရှိလောက်သည်ဟု ကျွန်မကိုယ်တိုင် ယူဆသောအချက်များသာ ဖော်ပြထားပါသည်'(ယင်း။)ဟု ဆိုထားသည်။ သို့တိုင် တိုက်ရိုက်သိ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဆင့်ခံ၊ သုံးဆင့်ခံ အသိမျိုးများလည်း ပါနေသေးသည်။ ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်းတွင် ဆုဒဂ္ဂားက ညွှန်းခဲ့လေ့ရှိသော ဦးသန်းဆွေဆိုသူအပေါ် ကိုးစားအားထားနိုင်မှု ဖြစ်သည်။ ကိုးစားအားထားနိုင်ခြင်းပြုရန်မှာ ဆိုကာမျှမည်ကာမျှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မပြုနိုင်။ ဓနအင်အားအရလည်းကောင်း၊ ဩဇာအာဏာအရလည်းကောင်း ဖန်တီးရယူထားသော ပြောဆိုနိုင်ခွင့်မျိုးကို အကိုးအကားမပြုနိုင်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုန်းဘောင်ခေတ်သမိုင်းကို အထူးပြုလေ့လာကာ ပညာရပ်အခြေခံဖြင့် တင်ပြနိုင်သော၊ ဆွေးနွေးနိုင်သော ပညာရှင်များ သမိုင်းဌာနအသီးသီးတွင် ရှိပါသည်။ ဆုဒဂ္ဂား၏ အကိုးအကား အားထားမှုပြုပုံကို ကြည့်လေသော် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုန်းဘောင်ဆက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ဦးတည်းသာ ပြောဆိုရေးသားလုပ်ကိုင်ခွင့် ရှိ

သည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံအတွင်း၌ ကုန်းဘောင်ဆက်အကြောင်း ရေးသားပြောဆိုနိုင်သူ မရှိတော့ပြီလောဟု မေးစရာရှိနေသည်။ သို့မဟုတ် အာဏာကို သုံးစွဲကာ ငါကမို့လျှင် မည်သူမျှမပြောရဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်ထားသော သလောဟု တွေးကြည့်စရာပင်။ ဤသို့ ဆိုရသည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပြောစကားမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပြောစကားသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကြာသီသရွေ့ မှတ်သားရမိနိုင်သရွေ့အပေါ်တွင် မိမိဆန္ဒတစ်ခုတည်းဖြင့် အနက်ဖော်ကာ ပြန်လည် ဖော်ထုတ်တင်ပြထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ မှန်သည်လည်း ရှိမည်၊ ဝိသည်လည်း ရှိမည်၊ မှားသည်လည်း ရှိမည်။ သို့ရာတွင် မည်ရွေ့မည်မျှ ကိုးစားထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဝိုးတပါးအသိဖြစ်လေသော် သမိုင်းအတွက် အရာမဝင်။ ကြားနာသိ အခြေခံမှတ်မိသမျှ ဆိုသည်မှာ Second-hand accounts of the past သာ ဖြစ်ပါသည်။ ပါမောက္ခ လိုဝင်သော် စကားအရသော် History differs from memory not only in how knowledge of the past is acquired and validated but also in how it is transmitted, preserved, and altered ဖြစ်သည်။ ဆုဒဂ္ဂားက သော် '... ဖော်ပြရန် သင့်၊ မသင့် အကြိမ်ကြိမ် ချိန်ဆထား ဖော်ပြထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။(ယင်း။ စာ၊ ၁၂။) ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထိုသို့ဆိုရသည်မှာ 'ကျွန်မ အင်တာဗျူးမေးမြန်းရာ၌ တချို့အကြောင်းတို့မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆန့်ကျင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။(ယင်း။)' ဟု တွေ့ရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကိုယ်တိုင် အင်တာဗျူးမေးမြန်းခဲ့သော အချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ချိန်ထိုးလေ့လာစိစစ်ရန်၊ နှိုင်းယှဉ်စိစစ်ရန် နောက်ထပ် အချက်အလက်များ ပေါ်မလာသေးသရွေ့(ယာယီသဘောဖြင့်)လက်ခံထားကြရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် ဦးသန်းဆွေက 'ပြောတယ်'ဟူသော အချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍သော် ဆုဒဂ္ဂားက မြန်မာနိုင်ငံမှ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံအတွင်းမှ သမိုင်းပညာရှင်၊ ပညာရှိတို့နှင့် ညှိနှိုင်းလေ့လာကာ စိစစ်ခဲ့ခြင်းရှိပုံ မပေါ်။ သမိုင်းပညာသည် ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့်သော် 'ပြောတယ်'တစ်ခုတည်းဖြင့် တည်ဆောက်၍ ရနိုင်သော ပညာရပ်မျိုး မဟုတ်။ သို့ဖြစ်လျှင် အပိုင်း-၃ တွင်ပင် မရေရာမှုများရှိနေသေးသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ အကြောင်းမှာ ကြားနာသိမှုအခြေခံ မှတ်မိသမျှဆိုသည်မှာ သိသူ၏ ဆန္ဒ၌ တည်ကာ ပြုပြင်ထားခြင်းများ ရှိနေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်(Memory is seldom consciously revised)။ ဥပမာ ဘုရားတော်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်လျှင် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို လိုလားတတ်ပြီး ဆင်ခြင်ရာတွင် လူတန်းစားအခြေခံ မြင့်မားမှုတွင်တည်ကာ သာယာသော အသိဖြင့် ဆင်ခြင်တတ်ကြသည်။ မြင်ကြည့်တတ်ကြသည်။ သမိုင်းဖြစ်ရပ် အချက်အလက်များထက် သိသိချည်းဖြင့်

ဗုဒ္ဓလိင်က ဆန္ဒအလိုတွင်တည်ကာ ပြန်လည်တင်ပြခြင်း၊ ဖော်ထုတ်ခြင်းပြုမည်သာ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆုဒုရှား၏ နန်းကျဘုရင် မှာ သမိုင်းစာအုပ် မဟုတ်မှီ၍ အချက်အလက်မှန်ကန်မှုကို လျော့ပါးကာ လက်ခံနိုင်သည်။

မြန်မာပြန်မှုတွင်သော ဘာသာစကားအသုံးအနှုန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စဉ်းစားကြည့်စရာအကြောင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဆိုအချက်မှာ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားသေသော 'နတ်ပြည်စံ'သည် နှင့် 'နတ်ရွာစံ'သည်ဟု သုံးနှုန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်(ကြည့်ပါ။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဇယားနှင့် စာ၊ ၁၄၇။ စာ၊ ၁၉၆။ စာ၊ ၂၇၃။)။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဇယားတွင်သော ဘုရင်ကြီးသည် 'နတ်ပြည်စံ'ကာ မိဖုရား(ဆင်ဖြူမရှင်)သည် 'နတ်ရွာစံ'သည်။ ဘုရင်ကြီးသာ နတ်ပြည်စံရပြီး၊ မိဖုရားကြီးမှာ နတ်ပြည်တွင် စံရန် ဗီဇမရသဖြင့် နတ်ရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံရသည်။ သို့သော် စာမျက်နှာ ၁၄၇ ရောက်သော် ဆင်ဖြူမရှင်သည် နတ်ပြည်တွင် စံခွင့် ရသွားပုံရသည်။ သီပေါ၊ စုစုပေါင်းစာအုပ်များမှာမူ နတ်ရွာတွင်သာ စံကြရသည်။ စင်စစ် မြန်မာတို့၏ ဘာသာစကားဘောင်အတွင်း၌ 'နတ်ရွာစံသည်' ဟူသော ဘာသာစကားအသုံးအနှုန်းမှာ ယဉ်ပါးရင်းစွဲ ခြံ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် နတ်ပြည်နှင့် နတ်ရွာ ကွဲနေသည် မသိ။ ဘာသာစကားအသုံးအနှုန်း ရှိနေသော နေ့ရောက်ညီညွတ်မှုနှင့် ဆီလျော်အပ်စပ်မှုအပိုင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ထိုအချက်မှဆက်၍သော် စဉ်းစားကြည့်ရန် အချက်တစ်ခု တွေ့လာရသည်။ ဗုရင်း စာရေးသူ ဆုဒုရှားအနေဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာကို အခြေခံရေးသားဖော်ထုတ်ရာတွင် မြန်မာဘာသာအရေးအသားတွင်ကဲ့သို့ ထီးဟန်နန်းဟန် ဆန်လိမ့်မည် မထင်။ ထိုသို့ ထီးဟန်နန်းဟန်ဘက်သို့ မဆန်ဘဲ အကြောင်းအရာ အဖြစ် အပျက်ကိုသာ အလေးပေးရေးသားခြင်းမှာ ထိုထိုသော အကြောင်းများကို ရေးသားရာတွင် အရေးအသား၏ အတွင်းသား(Content) ချည်းကိုသာမက ဖော်ထုတ်တင်ပြပုံ ပုံစံ(Form)ကိုလည်း ဂရုထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘာသာတွင် အရေးအသားတည်ဆောက်ထားပုံမှာ ပြောစရာလေ။ ဘာသာပြန်သူမှာ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ဘာသာပြန်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နန်းကျဘုရင် ၏ အချို့အပိုင်းများတွင် ဟောဆိုအောင် အားထုတ်ရေးသားထားသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သီပေါ၏ ဆင်ဖြူသေသည်ကိုပင် 'ကံငြိမ်းခြင်း' (စာ၊ ၂၉။)ဟု သုံးနှုန်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆင်သည် ဘုရင်ဆင်ဖြစ်စေ၊ သစ်ဆွဲသောဆင်ဖြစ်စေ ဆင်သာ ဖြစ်သည်။ ဘီရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ ခွေးလည်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ခွေး ဖြစ်၍ ခွေးတော်ကြီးဟု ဘာသာစကားအခြေခံ မြောက်ထိုးပင့်ဆော် လုပ်ရန်လိုမည် မထင်။ မြန်မာတို့သည် ကာလတရား၏ ဩဇာကိုပြောင်းလဲခြင်းအတွင်း၌ပင် သာမန်ပြည်သူတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝအတွင်းမှ လူမှုရေးပုံစံများ၌ မဟာဆန်လှီစိတ်ရှိနေ

စေရန်(အခြားတစ်နည်း။ လူ၊လူချင်း အဆင့်အတန်းခွဲခြားစေသောအမြင်များ ရှိလာစေရန်) စေ့ဆော်မှု၊ တွန်းအားပေးမှုများ ရှိနေကြသေးသည်လားဟု တွေးကြည့်စရာပင်။

နန်းကျဘုရင် တွင် အထက်မြန်မာပြည်ဘုရင်ဟောင်း သီပေါ၊ စုစုပေါင်းစာအုပ်နှင့် သမီးများ၊ မြေးများအကြောင်း သိရှိရသဖြင့် မူရင်းရေးသားသူနှင့် ဘာသာပြန်သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စုစုပေါင်းစာအုပ်၏ ပဒေသရာဇ်တို့၏ စိတ်ရင်းခံအရ မောက်မာပုံများကို ပိုမို သိရှိလာရပေသည်။ ထီးမဲ့နန်းမဲ့ဘဝသို့ သီပေါ ရောက်သွားရခြင်းတွင် သီပေါတစ်ယောက်တည်းကြောင့်ဟု ယတိပြတ်ဆိုရန်မှာ ခက်သည်။ သူ့အပိုင်းက သူညီခဲ့သည်မှာမူ မငြင်းသား၊ သူ့ရှေ့က ရှိနေသောစနစ်ကို သူ ဘာမျှ မပြုပြင်နိုင်။ မပြုပြင်နိုင်သည်သာမက ထိန်းကျောင်းမထားနိုင်။ ထိုပြင်တစ်ဝ စုစုပေါင်းစာအုပ်၏ လွှမ်းမိုးထားနိုင်မှုအောက်မှ ခုနန်းကန်နိုင်။ သီပေါ၏ ကျဆုံးခန်းတွင် စုစုပေါင်းစာအုပ် မပါဟုလည်း မဆိုနိုင်ပြန်။ ဆုဒုရှားအပြင် အထောက်အထား အများရှိနေသေးသည်။ သီပေါသာမက ကိုလိုနီစနစ်၏ မြေသိမ်းကျွန်ပြုစနစ်အောက်သို့ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်ရှိသွားခြင်းတွင်ပင် စုစုပေါင်းစာအုပ်၏ ဘုရင်အပေါ် လွှမ်းမိုးထားနိုင်ခြင်းနှင့် မကင်း။ မိန်းမတစ်ယောက် အနေဖြင့် နောက်ကွယ်ဆီမှ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ခြယ်လှယ်နိုင်ပုံကို တွေ့ရနိုင်သည်။ ထိုအချက်မှာလည်း ပညာယုရမည်။ သတိထားရမည့်အချက် ဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်နန်းကျသွားခြင်းမှာ မြန်မာ့သမိုင်း၏ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ပဒေသရာဇ်စနစ် ပျက်သုဉ်းသွားခြင်းမှာ သမိုင်း၏ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အလားတူပင် ကိုလိုနီစနစ်(ဟောင်း) ရပ်တန့်သွားရခြင်းမှာ မြန်မာ့သမိုင်းအတွက် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်သူတို့၏ လူနေမှုဘဝပြောင်းလဲမှုအတွက် ရုန်းကန်ခြင်းများမှာ သမိုင်း၏ လိုအပ်ချက်များဖြစ်ပြီး လွတ်လပ်မှုအတွက် ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းများသာ ဖြစ်သည်။ နန်းကျဘုရင် မှ နောက်ဆုံးစာကြောင်းမှာ '...စကရာဇ်စနစ် မဟုတ်၍ ပြန်လည်တွန်းကားရန်မှာမူ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တွာလှမ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။'(ယင်း၊ စာ၊ ၃၉၃။) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးစီးပွား၊ မိမိနှင့် လက်တစ်လှမ်းအကွာမှ လူတစ်စု၏ အကျိုးစီးပွား၊ ဩဇာအာဏာကို လက်လွှတ်ပယ်သုံးနိုင်ကြသော လူတစ်စု၊ လူတန်းစားခွဲခြားမှုတွင် အခြေခံတည်ဆောက်ထားသော လူမှုဘဝ၊ အသက်ရှင်လျက်ဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေသော သာမန်လူတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝ... စသည်များဖြင့် ပြည့်လုံနေသော ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကိုမူ စနစ်တကျ မဆင်ခြင်နိုင်သဖြင့် အတွေးအခေါ်အသိပညာအပိုင်းတွင် မည်ရွေ့မည်မျှ အောက်တန်းကျသူပင်ဖြစ်ပါစေ လွှမ်းလိမ့်မည်၊ တမ်းတလိမ့်မည် မထင်ပါ။

မြင့်သန်း

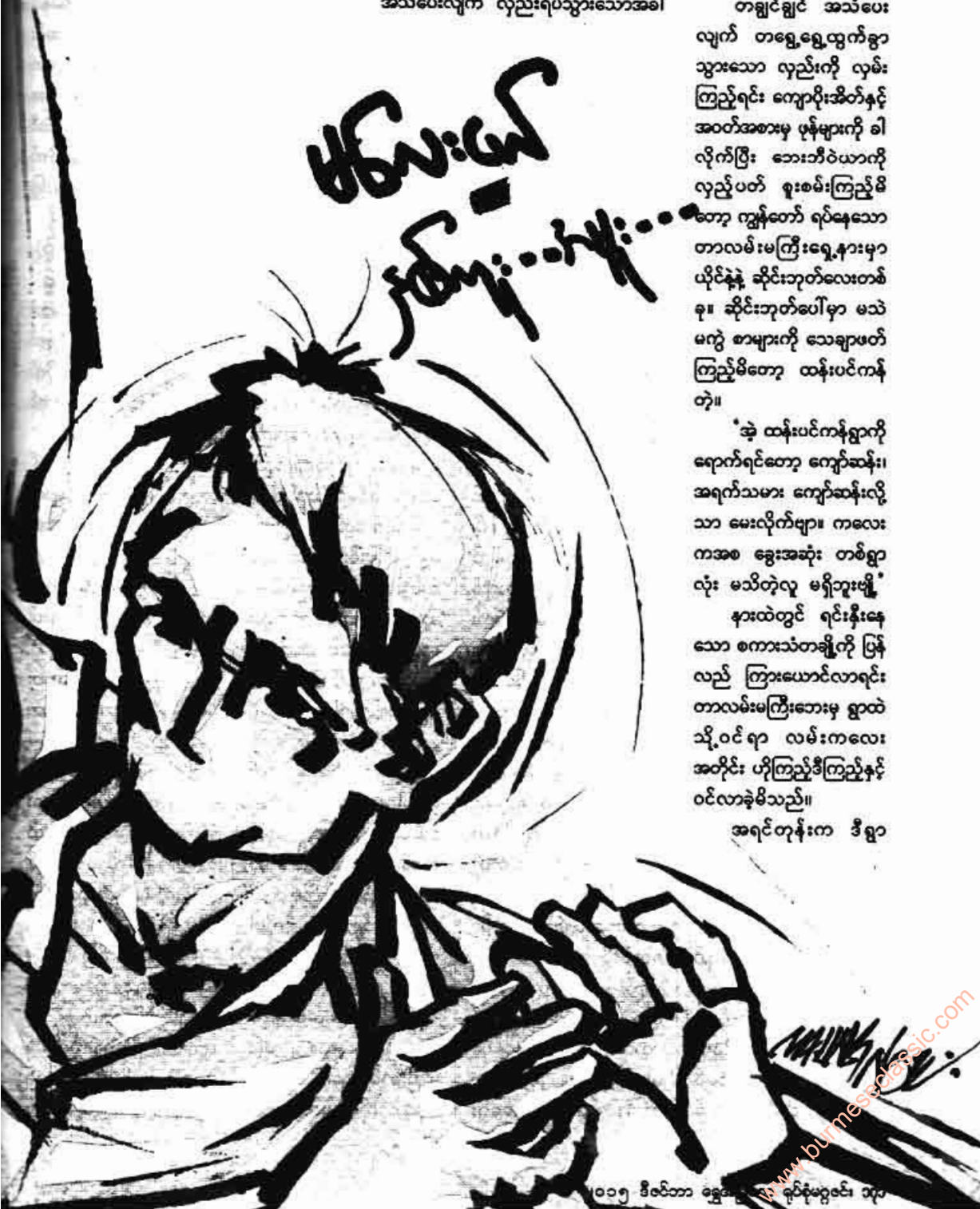
‘အရှေ့ရွာက ထန်းပင်ကန်ရွာပဲမျိုး’
 လှည်းသမားကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်
 ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း ဖုန်တလုံးလုံးနှင့်စို့
 မြင်ကွင်းက ဘာမျှ သေချာမသဲကွဲ့။
 ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ဟူသော လှည်းသမား
 ဦးလေးကြီး၏ စုတ်သပ်သံနှင့်အတူ တကမ္ဘာက
 အသံပေးလျက် လှည်းရပ်သွားသောအခါ

ကျွန်တော်လည်း ချထား
 သောကျောင်းအိတ်ကို ကမန်း
 ကတန်းယူလိုက်ပြီး လှည်းပေါ်
 မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ဦးလေး
 ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကား
 အမြန်ပြောလိုက်ရသည်။

တချွင်ချွင် အသံပေး
 လျက် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာ
 သွားသော လှည်းကို လှမ်း
 ကြည့်ရင်း ကျောင်းအိတ်နှင့်
 အဝတ်အစားမှ ဖုန်များကို ခါ
 လိုက်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို
 လှည့်ပတ် စူးစမ်းကြည့်မိ
 တော့ ကျွန်တော် ရပ်နေသော
 တာလမ်းမကြီးရှေ့နားမှာ
 ယိုင်နဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်
 ခု။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ မသဲ
 မကွဲ စာများကို သေချာဖတ်
 ကြည့်မိတော့ ထန်းပင်ကန်
 တဲ့။

‘အဲ့ ထန်းပင်ကန်ရွာကို
 ရောက်ရင်တော့ ကျော်ဆန်း၊
 အရက်သမား ကျော်ဆန်းလို့
 သာ မေးလိုက်ဗျာ။ ကလေး
 ကအစ ခွေးအဆုံး တစ်ရွာ
 လုံး မသိတဲ့လူ မရှိဘူးမျိုး’
 နားထဲတွင် ရင်းနှီးနေ
 သော စကားသံတချို့ကို ပြန်
 လည် ကြားယောင်လာရင်း
 တာလမ်းမကြီးဘေးမှ ရွာထဲ
 သို့ဝင်ရာ လမ်းကလေး
 အတိုင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်
 ဝင်လာခဲ့မိသည်။

အရင်တုန်းက ဒီရွာ

လမ်းမပေါ်မှာ ကိုကျော်ဆန်း တစ်ယောက် ပုဆိုးကွင်းသိုင်းပြီး အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်ခွဲဖူးမှာပဲဟူသော အတွေးနှင့်အတူ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ပါးစပ်က အဆက်အစပ်မရှိသော စကားတို့ကို အော်ဟစ်ကာ ပြောရင်း လမ်းမှာ တွေ့သမျှလူကို ရန်လုပ်နေမည့် ကိုကျော်ဆန်း ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်လာ သလိုလိုပင်။

တကယ်တော့ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော ဒီဌာလေးကို ရောက်လာတာကို ကိုကျော်ဆန်းကြောင့်ဆိုတော့ လာရာတစ်လမ်းလုံး မှာ ကိုကျော်ဆန်း အသံနှင့်ရုပ်ကို မြင်ယောင်လာတာ အဆန်း မဟုတ်လှပါ။ ကျွန်တော်က သာ ကိုယ့်ထက် အသက် ဆယ်နှစ်ကြီးသည့်သူရီး လေးစားသမှုနှင့် ကိုကျော်ဆန်းလို့ ခေါ်ပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရာ မလေးရှားမှာ တော်တော်များများ ခေါ်လေ့ရှိတာက ကျော်ဆန်း။ ဒီထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံအောင် ပြောရမည်ဆိုလျှင် အရက်သမား ကျော်ဆန်း။

သူကလည်း သူ့ကို အရက်သမားကျော်ဆန်းလို့ ခေါ်မှ ပိုသဘောကျတတ်သူ။ 'တစ်နေ့တလေ ထမင်းမစားရရင် ဘာမှမဖြစ်ပေမဲ့ တစ်နေ့တလေ အရက်မသောက်ရရင်တော့ အားပြတ်သွားနိုင်တယ်ဗျို့' ဆိုသည့် သူ့လက်သုံးစကားနှင့် လျော်ညီစွာ သူ့ကို အထူးပြုထားသော နာမဝိသေသနနှင့် လိုက်ဖက်စွာပင်

နေတိုင်း အရက်သောက်တတ်သူ။

ကျွန်တော်တို့ မလေးရှားမှာ လုပ်ရသည့် အလုပ်ကလည်း ဆီအုန်းခြံထဲမှာဆိုတော့ အလုပ်လုပ်ရသည့်ရက်တွေက သေလှအောင် ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ ဒီတော့လည်း ပင်ပန်းတာကို အကြောင်းပြုပြီး ကိုကျော်ဆန်းမှာ ပိုလို့ပင် သောက်လို့ကောင်းနေသလိုလို ကျွန်တော်တို့ ဆီအုန်းခြံကလည်း ဖြို့နည်းနည်း အလွမ်းဝေးသဖြင့် ခြံထဲမှာပင် နေသည့် ကျွန်တော်တို့လို အလုပ်သမားတွေမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါသာ ဖြို့ကို ဈေးသွားဝယ်ရသည်။ ဒီတော့ ကိုကျော်ဆန်းကလည်း သူ့အတွက် အရေးတကြီး ရိက္ခာကို တစ်ပတ်စာ ကြိုကြို ဝယ်ထားလေ့ရှိသည်။

မလေးရှားမှာက အရက်ဈေးကြီးသောကြောင့် ကိုကျော်ဆန်းမှာ သူ့စိတ်ကြိုက် ထင်သလို မသောက်နိုင်ရှာ။ သူ့လစ်မစ်ကလေးနှင့်သူ တိုင်းတာ သောက်ရသည်။ ထိုသို့ သူ တိုင်းတာ သောက်ရသည့် ရက်များမှာ ဘာမျှ မထူးခြားပေမဲ့ လခထုတ်ရက်လို ရက်မျိုး၊ နယူးရီးယားလိုမျိုး အထိမ်းအမှတ်ရက်တွေမှာ သူဌေးတိုက်သည့်ရက်မျိုး၊ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုခုလုပ်လို့ အရက်ဝယ်တိုက်သည့် ရက်မျိုးတွေမှာဆိုရင်တော့ ကိုကျော်ဆန်းတစ်ယောက် ကျွမ်းပစ်အောင်ပင် မူးတော့သည်။ သူ့ဘာသာ ကျွမ်းပစ်တာက အရေး

မကြီး၊ သူ တရားလွန်မူးလာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအလွန်ပင် စိတ်ညစ်ရလွန်းသည်။

သူ မူးလာလျှင် ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် မတရားသောင်းကျန်းလွန်းလှသည်။ အိပ်နေသည့် လူတွေကိုလည်း အတင်းလိုက်နှိုး ရစ်စရာမရှိတာကို ကြံဖန်ရစ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ဂုန်းခိုင်းကြ ပစ်ခွဲသောင်းကျန်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့မှာ သူနှင့် တော်ရုံတန်ဖုံဆို အရက်မသောက်ချင်ကြ။ သို့သော် အရက်သာ မမူးလျှင် အလွန်သဘောကောင်းသော၊ သူတစ်ပါးကို သည်းခံကူညီတတ်သော၊ အလုပ်ထဲမှာ အနှစ်မှာခံပြီး လုပ်တတ်သော၊ အားလုံးထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော သူ့ကိုလည်း အားနာ ခင်မင်မိသည်။

သူကတော့ သူ မူးလာလျှင် ဘီလူးစီးသည်ဟု ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ သူ ဘာမှမမှတ်မိပါဟုလည်း နောက်နေ့မနက် အမူးပြေသည့်အခါ မျက်နှာသေလေးနှင့် လာပြောတတ်သေးသည်။ အစ်ကိုကြီးက အသက်အကြီးဆုံးနို့ ညီလေးတို့က ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွာဟုလည်း မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် လာတောင်းပန်တတ်သေးသည်။ ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့ကိုပင် ပြန်သနားနေရ မလိုပါပင်။

လယ်ထဲဆင်းနေချိန်မှိုဖြစ်မည်ထင်သည်။ ရွာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် လူအချိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရသေး

ချေ။ ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လုနီးပြီဖြစ်သော နေလုံးကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း လည်ဝင်းမှ ကျလာသော ချွေးမျှားကို လက်ခံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်မိသည်။

မြင်နေရသော အိမ်နှင့် တွဲလျက် ကုန်စုံဆိုင် အနီးလေးထဲသို့ ခေါင်းကို ငုံထားဝင်လိုက်တော့ ဆိုင်ထိုင်နေသော အတွားအိုက ဝေသီထီမျက်လုံးကို အာရုံစူးစိုက်လိုက်သလို ခပ်မှေးမှေးဖြူလိုက်ရင်း...

'ဟဲ့ ဘယ်ကလဲဟဲ့၊ ဧည့်သည်လား'

အမေးနှင့်အတူ ဘေးနား ရေခိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ရင်း လှမ်းပေးလိုက်တာမျိုး ကျွန်တော် ကော့နုတင်စွာ ယူလိုက်ရင်း-

'ဟဲ့ တံ ပါ တ ထ် အတွား၊ ကျွန်တော် ဒီဌာက ကိုကျော်ဆန်းအိမ်ကို လာတာပါ'

'ကျော်ဆန်းအိမ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ကျော်ဆန်းပါလိမ့်'

'ဟို... အရက်သမား ကျော်ဆန်းလို့တော့ ပြောတာပဲ ခင်ဗျာ'

ထပ်မံဖြည့်စွက်လိုက်သော ကျွန်တော့် စကားကြောင့် အတွားအိုက သဘောပေါက်သွားသလို ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ရင်း...

'ဪ သိပြီ သိပြီ၊ အဲဒါဆို ရှေ့နှစ်အိမ်ကျော်မှာပဲကွဲ့။ သွပ်မိုးထားတဲ့ နှစ်ထပ် ဖွင့်ထားအိမ်ဟာ သူတို့အိမ်ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျော်ဆန်းလော့ မရှိဘူးနော်၊ နိုင်ငံခြားဆိုလား

အလား အဲဒီကို ထွက်သွား
ကြာပြီကွဲ့။ သူ မရှိတော့
တိတိရွာလေးလည်း ညနေဆို
အိတ်ဆိတ်နေတာပဲဟေ့

ဝမ်းသာအားရ ပြော
ဆည်လား၊ ဝမ်းနည်းလွမ်း
ချွတ်စွာ ပြောသည်လား
အခြားမရသော စကားသံတို့
ဆို နားထောင်ရင်း အတွေးကို
ဆန်းစဉ်းစကား ပြောခဲ့ပြီး
ဆိုလေးထဲမှ ပြန်လည်
ချွတ်စွာလာခဲ့သည်။

□

နဖူးမှ စီးကျလာသော
ချွေးတို့ကို သုတ်လိုက်ပြီး
ချပ်ရှားနေသော စိတ်တို့ကို
ငြိမ်သက်သွားစေရန် အသက်
ဆို ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ဂျှ
လိုက်ရင်း ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်
ထားလိုက်သည်။

နှစ်ထပ်အိမ်၏ အောက်
ထပ်တွင် ခင်းထားသော အိမ်
ချွေ ကပြင်လေးမှာ အဘိုးအို
တစ်ဦးက ရေခဲခန်းကြမ်းတစ်
အိုးနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကို ဆီး
ကြိုနေလေသည်။

‘ဒါ ကိုကျော်ဆန်းတို့
အိမ်လား မသိဘူးခင်ဗျာ’

ခပ်ရွံ့ရွံ့ ကျွန်တော့်
အမေးအဆုံးမှာတော့ အဘိုးအို
က အံ့သြတကြီး မော့ကြည့်
ရင်း ပျာပျာသလဲပင် နေရာ
ထိုင်ခင်း ပေးရှာသည်။

‘ဒါနဲ့ မောင်ရင်က...’

စကားကို မဆက်ဘဲ
စူးစမ်းသလို ကြည့်လာသည့်
အဘိုးအို၏ အကြည့်ကို
နားလည်သဘောပေါက်စွာ
ပင်...

‘ကျွန်တော့်နာမည်က
ထွန်းနိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်
ဗျာ။ မလေးရှားမှာတုန်းက
ကိုကျော်ဆန်းနဲ့ အလုပ်အတူ

တူ လုပ်ခဲ့တဲ့သူပါ’
‘အေး ထင်သားကွ။
အဘတို့လည်း ဒီကောင်
အကြောင်း သတင်းမကြားရ
တာ ကြာလို့ စိတ်ပူနေတာကွ။
ပြောစမ်းပါဦး မင်းကောင်
အကြောင်းကို’

‘ကို ကျော် ဆန်းက
လည်း အလုပ်ပြောင်းပြီး
သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်
လည်း အလုပ်ပြောင်းသွား
တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် မတွေ့တာတော့
ကြာပြီခင် ဗျာ။ အဲဒါ
ကျွန်တော် ပြန်မယ်လုပ်တော့
ကိုကျော်ဆန်းက သတင်း
ကြားလို့ ထင်ပါရဲ့၊ အဘတို့
ဆို ငွေပို့ချင်တယ်ဆိုပြီး
လူကြိုက်တစ်ဆင့် ပို့နိုင်
လိုက်လို့ အဲဒါ လာပို့လာပါ’

လမ်းခရီးမှာကတည်း
က စီစဉ်လာသော စကား
များကို အထစ်အငေါ့မရှိစွာ
ပါးစပ်က ထွက်လိုက်နိုင်ပေမဲ့
ကျွန်တော့်လက်တွေ့ကတော့
ချွေးများဖြင့် စေးထန်းထန်း
ဖြစ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော့်
စကား အဆုံးမှာတော့ အဘိုး
အိုမျက်နှာက သိသိသာသာ
ပင် ချိုင်းညှိုးသွားရင်း...

‘ပိုက်ဆံက မလိုပါဘူး
ကွယ်၊ အဘတို့မှာ ပြည့်စုံပြီး
သားပါ။ အဘက သူ့ကိုပဲ
ပြန်လာစေချင်တာ။ ဒီကောင်
က အဘကို စိတ်နာနေတယ်
ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ အဘမှာရှိတဲ့
သားသမီးငါးယောက်ထဲမှာ
ဒီအကောင်က အကြီးဆုံးပေ
မဲ့ အလုပ်ကိုလည်း လက်
ကြောတင်းအောင်မလုပ်၊ ရွာ
ထဲမှာလည်း အမြဲလိုလို လှည့်
ပတ် ရန်ရှာနေတော့ အဘ
လည်း သူ့ကို နောင်ကြည့်သွား

အောင်ဆိုပြီး သူ မသွားချင်တဲ့
မလေးရှားကို အတင်းသွား
ခိုင်းလိုက်တာကွဲ့။ ဟိုမှာက
နိုင်ငံရပ်ခြားဆိုတော့ အမူ
အကျင့်လေးဘာလေး ပြင်လို
ပြင်ငြားပေါ့ကွယ်။ အခုတော့
သူက အဘတို့ကိုပါ အဆက်
အသွယ်ဖြတ်ပြီး ဒီလိုပိုက်ဆံပဲ
ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတော့...’
ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်
သွားသော စကားသံတို့နှင့်
အတူ ခေါင်းကိုပါ ငုံ့ချလိုက်
သော အဘိုးအိုကို သူက
လည်း မကြည့်ရက် မကြည့်
ရဲစွာပင် ခေါင်းကို ငုံ့ထား
လိုက်မိသည်။

‘ရောက်ခါစကတော့
ဒီကောင် စာတွေဘာတွေရေး၊
ဖုန်းတွေဘာတွေဆက်သေး
တယ်ကွဲ့။ ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်
လောက်လည်း ကြာရော
အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွား
တော့ အဘက သူ့ကို ပို့ခိုင်း
တဲ့လူကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်
ပါသေးတယ်။ ဒီကောင်
တခြားအလုပ် ပြောင်းသွား
တယ်လို့ပဲ သတင်းကြားပြီး
စာမလာ၊ ဖုန်းမဆက်နဲ့ အခုထိ
တိုင်ပဲ။ အေးလေ၊ ဘာပဲပြော
ပြော သူ ကျန်းကျန်းမာမာ
ရှိရင်တော့ ပြီးတာပါပဲ’

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်
ပြောနေသော အဘိုးအိုစကား
တို့ကို နားထောင်ရင်း သူ
ရင်ထဲတွင် အလိုလို ပူလောင်
လာသလိုပင်။ ဒီအတိုင်းဆို
ကြာလျှင် ခက်တော့မယ်ထင်
ပါရဲ့။ အတွေးနှင့်အတူ သူ
လက်တို့က ကျောပိုးအိတ်ထဲ
မှာ အိတ်နှင့် သေသေချာချာ
ထုပ်ထားသော ပိုက်ဆံတို့ကို
ယူလိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာ
တင်လိုက်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို

ပါ မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းထိုင်
လိုက်ရင်း...

‘ကျွန် တော် က ပဲ
ကိုကျော်ဆန်းကိုယ်စား အဘ
ကို ကန်တော့ပါတယ်ခင်ဗျာ။
အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ
ခင်ဗျာ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စိတ်
ရောကိုယ်ပါ နှစ်နှစ်ကာကာ
နှင့် သူကန်တော့အပြီးမှာတော့
အဘိုးအိုကလည်း သူ့ကို ဆု
တွေတစ်သိကြီးပင် ပြန်လည်
ပေးရှာသည်။ ရှည်လျားသော
ဆုတွေကို နားထောင်ရင်း သူ
မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်လာ
သော ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပုံရိပ်
များကို ကပျာကယာပင်
ဖျောက်ဖျက်နေမိသည်။

□

‘ဟ နေပါဦးကွ၊ မင်း
ဟာကလဲ ရောက်ပြန်ကြီးပါ
လား။ ရောက်တုန်းရောက်
ခိုက် ထမင်းလေးဘာလေး
စား၊ ညလေးဘာလေး အိပ်
သွားလေ။ အိမ်က လူတွေနဲ့
လည်း တွေ့သွားပါဦးလား
ကွ။ အခုက အကုန် လယ်ထဲ
ဆင်းနေကြတာ ဆိုတော့...။
ခဏနေရင်တော့ ပြန်လာကြ
တော့မှာပါ။ နေပါဦးကွ အေး
အေးဆေးဆေးပေါ့’

‘ဟို ကျွန်တော်လည်း
သွားစရာလေး ရှိလို့ပါ အဘ
ရဲ့။ ပြီးတော့ ဇွဲကိုသွားတဲ့
ထော်လာဂျီက ရွာရှေ့ကနေ
လေးနာရီလောက်ဆို ဖြတ်
သွားတတ်တယ်လို့ လှည်း
သမားကြီးက ပြောသွားလို့’

‘အေးပါကွာ အဲဒါဆို
လည်း အတင်းမတားတော့
ပါဘူး။ လက်ဖက်လေးပဲ
သုပ်ကျွေးလိုက်ရတာ အား
တော့ မရဘူးဟေ့။ နောက်

လည်း အားရင် လာလည် ပါဦး'

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြော လာသော အဘိုးအိုကို နှုတ် ဆက်ရင်း မြဲပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည့် အခိုက်မှာ ပဲ...

‘ပုတ် ပုတ် ပုတ်’

ဒေါသ တကြိမ် :
ဟောင်သံ ဝန်းခနဲ ပြေးလွှား လာသော အရိပ်တစ်ခုနှင့် အတူ ကျွန်တော်အပေါ်သို့ လေးလံသော အရာတစ်ခု ပိကျလာရင်း ဝရန်းသုန်းကား ပြိုလဲကျသွားတော့သည်။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ကျော်ဆန်း ရပ်စမ်း။ ဟဲ့ ဒီကောင်တော့ ခက်တော့တာပဲ’

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်ကုန် သည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က မလေး ရှားမှာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်မှုတစ်ခုကို လျှပ်ပြက် သလိုပင် ပြန်လည် မြင် ယောင်လိုက်မိသည်။ အဲဒီ တုန်းကလည်း ဒီလိုအသံတွေ ကြားခဲ့ရတာပါပဲ။

‘ထ ထ လူလေး၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

အဘိုးအို၏ အသံ ကြောင့် လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရစွာ လူးလဲထရင်း အဘိုးအိုဆီ လှမ်းကြည့်မိ တော့ အဘိုးအိုလက်ထဲမှာ ယခုထက်တိုင် ဒေါသတကြီး မာန်ဖီနေလျက် ကျွန်တော်ဆီ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့် နေသော ခွေးတစ်ကောင်။

‘အဘမေးထားတဲ့ခွေး ကွ၊ ရွာထဲက ပြန်လာတာနော် မယ်။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ

လျှောက်သွားနေတတ်တာ။ ဒေါသကလည်း သိပ်ကြီး တာ။ အလကားနော် ခွတ် ဟောင်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ဒီလိုကိုက်ဟယ်ပြု ဟယ် မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ အခုမှ ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး။ လူလေးက သူစိမ်းဆိုတော့ လှမ်းခွတ်တာ နေပါလိမ့်မယ်’

‘ဟို အဘ သူတို့ ဘယ် လိုခေါ်လိုက်တာလဲ’

‘ဪ ဒီကောင်က တစ်ခါတလေ အိမ်က အငယ်ကောင်တို့ အရက် သောက်နေရင်တောင် သူက ဘေးက အခြီးတန့်နဲ့နဲ့။ သောက်ချင်လို့ တိုးဝှေ့နေတာ လေ။ တို့ ကံတော့လည်း သောက်တာပဲကွ။ အဲဒါနဲ့ ဒေါသကြီးတတ်တာရော၊ ရွာ ထဲ လတ်လျားလတ်လျား လျှောက်သွားနေတတ်တာ ရော၊ အရက်ကြိုက်တတ်တာ ရော ဟိုကောင်နဲ့ တူလွန်းလို့ ကျော်ဆန်းလို့ နာမည်ပေး ထားတာလေ။ အလွမ်းပြေ ပေါ့ကွာ’

အခုထက်တိုင်အောင် ပင် ဂနာမငြိမ်ဟန်ဖြင့် အဘ လက်ထဲမှ ရုန်းကန်နေသော ခွေးကြီးကိုကြည့်ရင်း ကျွန် တော်တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက် စိတ်ဖြင့် တုန်ယင်နေမိပါ သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ် တုန်းကလည်း ကိုကျော်ဆန်း တစ်ယောက် အဲဒီလိုပဲ ဂနာ မငြိမ် ရုန်းကန်နေခဲ့ဖူးသည်။

မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က တရုတ်နှစ်သစ်ကူးမို့ သူဌေး က အရက်ပုလင်းတွေရော ဘီယာတွေရော အများကြီး သူတို့အုပ်စုဆီ ပို့ပေးသည့်နေ့

ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အမူးလွန်လာသော ကိုကျော် ဆန်းကို သူတို့တွေ ဝိုင်းဝန်း သည်းခံကြရပြန်သည်။ သူ တို့ကို ပြဿနာရှာတာ၊ ရစ် တာ၊ ပုလင်းတွေ ရိုက်ခွဲ၊ နံရံ ကို လက်သီးတွေနှင့်လိုက် ထိုး၊ ဆီအုန်းပင်တွေကိုလိုက် ကန်သည့်အထိ သူတို့ အသာ ကြည့် နေနိုင်သေးသည်။ နောက်ဆုံး တရုတ်နှစ်ကူးမို့ သူများတွေ မီးပန်းဖောက်တာ ကို ကောင်းကင်မှာ မြင်ရ သည့်အခါ သူလည်း မီးပန်း ဖောက်ချင်ပါတယ်။ မီးမြင် အောင် လုပ်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး အိမ်ထဲမှာရှိသည့် ဆီတွေကို ဆီအုန်းပင်တွေကို လိုက်ဖျန်း ရင်း မီးရှို့ရန်ကြိုးစား သောင်း ကျွန်းလာသည့်အခါမှာမှ...

လူလေးယောက်က လူ တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းထိန်း ချုပ်နေသော်လည်း ဂနာမငြိမ် ဝန်းဒိုင်းကြံစွာဖြင့် မခံချင် အောင် အော်ဟစ်ဆဲဆိုမှုများ အပေါ်တွင် အရက်ရှိန်ဖြင့် သွေးဆူပေါက်ကွဲလွယ်နေ သော လူလေးယောက်တို့၏ ဒေါသတို့ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ဖြင့် ပွင့်အန် ထွက်လာသော အခါ...

လူအားလုံး သတိနှင့် အသိလေး ပြန်ကပ်လာသည့် အချိန်မှာတော့ အဖြစ်အပျက် တွေ အကုန်လုံးဟာ အဆိုး ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။

မြို့နှင့်ဝေးသည့် နေရာ မှာလူသူ ကင်းဝေးသည့် နေရာရှိ အရောရာအားလုံးဟာ မသိလိုက် မသိဘာသာပင် ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။ နောက်ရက်တွေကလည်း တရုတ်နှစ်ကူးပိတ်ရက်မို့

အခြေအနေတွေဟာ တိမ် ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ။ အထူး သမား တော်တော်များများ အလုပ်မှ ပြောင်းပြေးနေထွက် ရာမှမဝင် အလုပ်များကို ဝင်လုပ်နေကျ မလေးရွေး တွင် အလုပ်သမားတစ်ယောက် အလုပ်မှ ပြေးသွားခြင်းသည် လည်း သူဌေးအတွက် အထူး အဆန်း မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

‘အရမ်းလန့်သွားတယ် ထင်တယ်။ ရရဲ့လား လေး၊ ပြန်ထိုင်နေပါလား’

ချွေးသီးချွေးပေါင် ကျလာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်စွာ ရပ်နေသော ကျွန်တော်၏ ကြင်နာစွာ မေးလိုက်သော အဘိုးအိုမကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါလိုက်ရင်း ကမန်းကတန် နှုတ်ဆက်ကာ နောက်ထွေး မလုံစွာ အမြန်ထွက်လာခဲ့ သည်။

ကျွန်တော် လူ့၏ မကြည့်နေပေမဲ့ ကျွန်တော် အာရုံခံစားမှုက အလိုလို သိနေသည်။ ကျွန်တော်၏ စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်နေဆဲ ခွေးကြီး၏ မျက်လုံးအစုံ...

ခွေးကြီးက ထိုနေရာမှ ရပ်ကျန်ခဲ့ပေမဲ့ ထိုမျက်လုံး အရံကတော့ ကျွန်တော်အား ပါးမှ ကပ်လိုက်လာခဲ့သလို ပင်။

နောက်များမှာလည်း တစ်သက်လုံး ကပ်လိုက် လာတော့မည်ပင် ထင် သည်။

လေးလေး

သုန္ဒရီသမီး သမ္မာဗိမ္ဗူ

ထန်

ညနေ
ဘဏ်ရုံးဆင်းချိန်တွင်
ကျွန်တော်
အိမ်ပြန်ချင်ပါ။
အိမ်ပြန်ရမှာ
ကျွန်တော်
ဝန်လေးနေမိသည်။
အိမ်သည်
သုသာန်တစ်ပြင်ကဲ့သို့
တိတ်ဆိတ်
ခြောက်ကပ်လာသည်။
သည့်အရင်က
နီနီပြည်ပြည်
သာသာယာယာ
ရှိခဲ့ဖူးသော
အိမ်သည် တိစနဲ့
တိတ်ဆိတ်သွားသည်မှာ
ရင်နှာစရာကောင်းသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏
အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းတွေက
တုံ့နှေးနေခဲ့သည်။
သို့သော်
ညီမလေးတွေ၏
မျက်နှာကို
မြင်ယောင်မိ
သွားသောအခါ
အိမ်မပြန်ချင်သည့်
ကျွန်တော်သည်
စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့်
အိမ်ထဲသို့
ရောက်သွားရန်
ပိဏ္ဍိတ
ရိုသေတော်လည်း
ကျွန်တော်
စိတ်များသည်
နေလေသည်။
ငွေရစက်သံကို
ကြားနေရသော်လည်း
ကျွန်တော်
စိတ်များသည်

အောင်
၁၅

ဘက်ထဲမှာ ရှိမနေဘဲ အပြင် သို့ရောက်နေကာ အံ့မှိုင်းနေ သည်။ လေအေးပေးစက်မှ တစ်ဆင့် စိမ့်အေးသောလေ များကြောင့် ခေါင်းကိုက်ချင် သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ပိုက် ဆံထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်တွယ် ရသည်ပင် ကြီးမားသောဝန် ထုပ်ဝန်ပိုးကို မ၊ရသကဲ့သို့ လေးပင်နေသည်။ ကျောင်း ပြီး၍ ချက်ချင်းအလုပ်ရသဖြင့် ပျော်ရမည်ဟု ထင်ခဲ့သော အတွေးတို့မှာ မကြာခင်က ပင် ချိုးဖျက်ကြေပွဲခံခဲ့ရသည်။

ဘက်ထဲမှာ ရုံးသူရုံး သားတွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့နေရသော်လည်း သူ တို့ကို ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ကျွန် တော်သည် ကောင်းကောင်း မျက်နှာမပြရပေ။ သူတို့တွေ ဘာတစ်ခုမျှ သိမထားသေး ဘူးဆိုသည့်တိုင် တစ်ယောက် ယောက်ကများ သိနေပြီလား ဟု တွေးပူကာ မျက်နှာဖော် ရမှာ မဝံ့ရဲပေ။

သည်အကြောင်းတွေ ကို ပြန်မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ မတွေးချင်ဘူးဆိုသော်လည်း မတွေး၍ မရအောင် အတွေး တို့က နှိပ်စက်ကလွဲပြုနေချေ သည်။ တွေးမိသည့်အခါ တိုင်း ရင်ထဲမှာ အလျှံလျှံ တောက်လောင်နေသော မီးကဲ့ သို့ ပူပြင်းလောင်မြိုက်လွန်း လှသည်။

ကိုယ်သာ သည်လောက် ပူလောင်နေလျှင် အဖေနှင့် ညီမလေးလည်း ဘယ်လောက် တောင်ပူလောင်နေမလဲ ဟု တွေးကာ အိမ်မပြန်ချင်သည့် ခရီးကို ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

လူ သူ ကင်းမဲ့ သလို ခြောက်ကပ်နေသော အိမ်ထဲ

မေမေသည် ကျွန်တော်တို့ ဘဝထဲကနေ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ထွက်ပြေးချင် နေခဲ့သလဲ မသိပါ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက် ရောက်သောအခါ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော မေမေအခန်းက ကျွန်တော်တို့၏ ရင်နှလုံးကို သိမ်းကျုံး ဆွဲဝှက် ပစ်လိုက်သည်

သို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ ကြား နေကျ အမေ့စကားသံတို့က နားမှာ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။

“ဟော၊ ငါ့သားတောင် ပြန်လာပြီ”

ပြီးချို့နေသော မေမေ မျက်နှာနှင့် စကားသံတို့ကို ကြားယောင်ရင်း မျက်စိမှိတ် လိုက်သောအခါ မျက်ရည်ပူ တွေ စိမ့်အိုင်ကျလာသည်။ အနားမှာ ရုတ်တရက် လူတစ် ယောက် ရောက်လာသည်ဟု ခံစားမိမှ မျက်လုံးတွေကို ပြန် ဖွင့်မိသည်။

“သဲသဲတုန်ကော အမေ ကြီး”

မြေး ရုံးက ပြန်လာရင် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကို အက် ခတ်နေသော အတွေးသည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်နား မှာ ရပ်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန် တော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ အတွေးက စိုးရိမ်နေလေသည်။

“သဲသဲတုန်၊ အောင်ဗလ တို့နဲ့ သွားကစားတယ် သား”

သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေနဲ့ ကစားနေတယ် ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ညီမအတွေး ဆုံးလေးအတွက် စိတ်အေး သွားသည်။

“ဒါနဲ့ သိရီကော”

“သိရီက အမေကြီးကို စီးဖို့ချောင်ထဲမှာ ပိုင်းကူချက် ပြုတ်ပေးနေတယ် သား။ သား ပင်ပန်းလာပြီလား။ သိ ရီကို ဖျော်ရည်တစ်ခွက် ဖျော် နိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေတော့”

သိရီလည်း အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် သည် အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းပစ် လိုက်သည်။ အခုမှပင် သက် သောင့်သက်သာ၊ စိတ်အေး လက်အေး အနားယူနိုင်တော့ သည်။ စိတ်တွေကို တစ်နေ ကုန်ချုပ်တည်းအောင့်အည်းမျှို သိပ်ထားခဲ့ရသဖြင့် ဘယ် လောက်တောင် ပင်ပန်းခဲ့ရ သလဲဆိုတာ အိပ်ရာပေါ် ခြေ ပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းမှ သိ ရသည်။ သိရီနှင့် သဲသဲတုန် သူ့နေရာနှင့် သူ ရှိနေသဖြင့် စိတ်အေးသွားပေမဲ့ ဖေဖေ အတွက်တော့ ပူပန်မိလေ သည်။ သည်အချိန်ထိတော့ ဖေဖေ ရုံးက ဆင်းမလာသေး တတ်ပါ။ ရုံးမှာ ဖေဖေ

အဆင်မှ ပြေပါ့မလားဟု အတွေးရောက်ကာ သက်ပြင်း တစ်ကြိမ် ချမိပြန်သည်။

ဖေဖေကို ရုံးက လူတွေ က ဘာတွေများ မေးနေကြ မလဲ။ ဖေဖေကရော မျက်နှာ တစ်ချက် မပျက်စေရဘဲ ခြေ ဖြေနိုင်ပါ့မလား။ ဖေဖေ အစားတွေးကာ ကျွန်တော် သည် ရင်ပူလာပြန်သည်။ တစ်နေကုန် ပူလောင်ရသည့် ရင်အပူတွေကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသတွေ အံ့ဖွဲ့လာသဖြင့် ခုအိပ်နေသော ခေါင်းဆုံး ဆွဲထုတ်ကာ နံရံကို ပစ်ခေါက် လိုက်လေသည်။ မတော့ မချမ်းနိုင်သော ဒေါသတွေ သည်လိုအသံတိတ်ဖြင့်သာ ပေါက်ကွဲပစ်နိုင်လေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်ဒေါသ ကြောင့် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်ဒိုင် အသံတွေကြားရပါက အထူး နှင့်ညီမလေးတွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ ငိုပွဲတစ်ခါ ဆင်ခြင် မည်မို့ သည်အခြေအနေ နှင့် ရင်မဆိုင်ချင်သောကြောင့် တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ထဲ ဒေါသထွက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်း တွေလည်း မနည်းတော့ပေ။

သည်ဒေါသတွေ ခြေ လာသည့်အခါတိုင်း မေမေ ကို ပြေး၍ ရန်တွေ့ချင်သည့် စိတ်တွေ တဖန် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မေမေ သာ သည်လိုပြဿနာကို မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ကျွန် တော်တို့အားလုံး စကားတွေ နှုတ်ဆိတ်ပြီး ကြေကွဲနေရမ ဟုတ်ပေ။ အခုတော့...

မိုက်လိုက်တာ မေမေ ရယ်။ သားတစ်ယောက်ဟာ အမေကို မိုက်မလိုက်တာဟာ ပြောရတာကတော့ မကောင်း

ဝေ။ သို့သော် မေမေသည် အနှံ့တကယ်ပင် မိုက်မဲခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဈာတ်နာမဓာတ်၌ ရဲလောက်အောင် မေမေသည် အားလုံးကို လျစ်လျူရှုကာ အစွမ်းကုန် ခိုက်မဲပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ဘဝမှာ ပြန်တွေးချင်စရာမကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိသည် ဆိုလျှင် ထိုနေ့က မိုက်မဲပြခဲ့သည့် မေမေ၏အဖြစ်သနစ် စာတ်ထုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မေမေသည် ကျွန်တော်ထက်အရင် အိမ်ပြန် နောက်နေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ရောက်တော့ ဘယ်သူမျှ မရှိပါ။ လမ်းတစ်ဖက်ထိပ်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန် ဖြစ်သံတွေကြားနေရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြင် ထွက်ကာ နားစွဲကြည့်မိသည်။

‘ရန်ကျော်ဆွေရေ၊ ဟိုမှာ မင်းအဖေအမေလေ’

ဘေးအိမ်က အန်တီကြီးက စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေနှင့်မေမေ ရန်ဖြစ်နေပါလားဟု နှိုးနှိုးစိတ်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားမိသည်။ မေမေသူငယ်ချင်း မမော်တို့အိမ်တွင် လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ထို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။ မေမေပါးကို တဖြနဲဖြနဲ ချိန်နေသည့် အသံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ဖေဖေ၏အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံတွေက နားထဲ မဆုံအောင်ပင် ခါးသက်လှသည်။ ကျွန်တော်သည် လူတွေကြားထဲကို

အတင်းတိုးဝင်ကာ မေမေရှေ့မှာ ကာကွယ်လိုက်လေသည်။

‘ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေမေကို ရိုက်ရတာလဲ’

ကျွန်တော် အော်တော့ ဖေဖေသည် ကျွန်တော်ကို ကြေကွဲဆိုနှစ်စွာ ဝမ်းပန်းတနည်းကြည့်နေသည်မှာ ရူးသွပ်သွားသူပမာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်လျက် ရှိသည်။

‘သား သား၊ မင်းမေမေ၊ မင်းမေမေ ခွေးစာတံခင်းနေတာကွ’

ဖေဖေအော်သံသည် ကျွန်တော်အားထဲသို့ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ဟိန်းညံသွားလေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ကျွမ်းလောင်မြိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရ တန်လှပ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ မေမေကို မယုံကြည်နိုင်စွာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မေမေသည် ကျွန်တော်ကို မကြည့်ပါ။ ဖေဖေကိုသာ ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို အံ့ကြိတ်ပြီး တူးတူးခါးခါး ကြည့်နေသည်။

‘ခွေးမ၊ လင်ငယ်နဲ့ ပျော်ပါးတဲ့ကောင်မ၊ ဟေ့ မိသူဇာ၊ နင့်ကို ငါ သတ်မယ်’

ဖေဖေသည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကာ မေမေကို ရိုက်ရန် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖေဖေရင်ဘတ်ကို သိမ်းကွမ်းဖက်ကာ နောက်ဘက်ကို တွန်းရင်း ပါးစပ်မှ တထွတ်ထွတ် တောင်းပန်နေမိသည်။

‘ဟဲ့ အကောင်၊ နင့်ကို ငါ ကွာမယ်၊ နင့်ကို ငါ မပေါင်းချင်တာ ကြာပြီ။ နင်

အခု ငါ့ကို ကွာပေး၊ ငါ အောင်သောင်းကို ယူမှာဟဲ့။ ယူမှာ’

မခံချင်စိတ်ကြောင့် လား၊ ရှက်ရမ်းရမ်းတာလား မသိ။ အရွံ့တိုက်ကာ အော်ဟစ်လိုက်သော မေမေအသံသည် ကျွန်တော်ကို နေစရာမရှိအောင် ဆွဲကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သည်နေရာကနေ မြေလှိုင်းပျောက်ကွယ်သွားချင်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် မည်သူမျှကို နာကျင်မှုမော်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းသာ ငုံ့နေမိသည်။

ကျွန်တော် ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကံ ဖေဖေသည် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားကာ မေမေထံ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။ မေမေပါးကို အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နေသော ဖေဖေလက်သံကိုသာ ကျွန်တော်သည် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ကြားနေရသည်။

‘ဟေ့ကောင် ကျော်ဆွေ၊ မင်း အသလောက် နှိပ်စက်စရာ မလိုဘူးကွ၊ မင်း သူ့စာကို ရိုက်စရာ မလိုဘူး’

‘အောင်မယ်၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ။ ခွေးကများ လူပြန်ဟစ်လို့၊ ကြာကူလီကောင်၊ သူများမယား ခိုးတဲ့ကောင်၊ မင်းကိုလည်း ငါ အရှင်မထားဘူးကွ’

စိမ်းသက်သော အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟင်...ဦးအောင်သောင်း၊ ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖေဖေက ထိုလူဆီ ခုန်အုပ်ပြေးသွားမည် ကြံတော့ အနားက လူတွေ

ဝိုင်းအုံ့လာကာ ဖေဖေကို ဆွဲထားကြသည်။ ဖေဖေသည် ထိုသူတွေလက်ထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန် ပါသွားလေသည်။ သည်အချိန်မှာ အရေးကြီးသည်က မေမေ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မေမေလက်မောင်းကိုဆွဲကာ ခေါ်ယူတော့ မေမေသည် ကျွန်တော် နောက်သို့ တွန်ဆုတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ရှေ့မှ ဖေဖေ၏ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံတွေကို နားမဆုံအောင်ပင် ကြားနေရသည်။

‘တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်။ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော့်အားတွေ မခံနိုင်လွန်းလို့ပါ’

အိမ်ကို ရောက်တော့ မေမေသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ဖေဖေသည် လှေကားထစ်တွေကို တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ပြေးတက်သွားကာ မေမေ့နောက်သို့ လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဖေဖေ မစီတော့ချေ။ မေမေသည် အခန်းထဲကို ပြေးဝင်ကာ တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုကာ ဖေဖေသည် မကြားဝံ့မနာသာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသည်မှာ ရှေ့ခုန်အိမ်၊ နောက်ခုန်အိမ် ကြားရလေသည်။

‘ဖေဖေ၊ မအော်ပါနဲ့တော့ ဖေဖေရယ်။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ပြီးတော့...’

ကျွန်တော်သည် သဲသဲတုန်ကိုဖက်ကာ ငိုကြွေးလျက် ဖေဖေကို တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် ငိုတော့ သဲသဲတုန်သည် ဘာမှန်းသိ

ဘဲ ဝါးခနဲ အော်လိုက်လေ
တော့သည်။

ဖေဖေဆီမှ အသံတွေ
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဖေ
ဖေသည် သံသတုန်ကို ပွေ့ချီ
ကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်
နေအောင် ဖက်ထားလိုက်
သည်။ သံသတုန်၏မျက်
ရည်တွေ ဖေဖေပန်းမှာ စိုလူး
သွားပြီး ဖေဖေမျက်ရည်တွေ
ကတော့ သံသတုန်၏ကျော
ပေါ်မှာ လိမ်ဆင်းသွားသည်။
ကျွန်တော်မျက်ရည်တွေလည်း
ဘာထူးပါသနည်း။

ညီမလေး သီရိကို
သတိရမိသည်။ သီရိ မရှိ၍
တော်ပါသေးသည်ဟု စိတ်
ဖြေရတော့မလိုလို။

□

J

မေမေသည် ကျွန်တော်
တို့ဘဝထဲကနေ ဘယ်အချိန်
ကတည်းက ထွက်ပြေးချင်
နေခဲ့သလဲ မသိပါ။ နောက်
တစ်နေ့ မိုးသောက်ရောက်
သောအခါ ဟာလာဟင်းလင်း
ဖြစ်နေသော မေမေအခန်းက
ကျွန်တော်တို့၏ရင်နှလုံးကို
သိမ်းကျူးဆွဲစုတ်ပစ်လိုက်
သည်။ ဖေဖေသည် သွေးရူး
သွေးတန်းဖြင့်အော်ဟစ်ကာ
အိမ်ထဲမှ ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်
သွားသည်။ ကျွန်တော်သည်
ဖေဖေကို အော်ဟစ်ခေါ်ဝင်
ကာ တားဆီးလိုက်ပါသေး
သည်။ သို့သော် ဖေဖေသည်
ကျွန်တော်အသံကို မကြား
တော့ပါ။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသော
သံသတုန်လေးကို ပွေ့ဖက်
ကာ ကျွန်တော်သည် ဆောက်
တည်ရာမရ တုန်လှုပ်နေသည်။
သံသတုန်က 'မေမေကော

ဖေဖေသည်
ကျွန်တော်ကို
ကြေကွဲထိခိုက်စွာ
ကြည့်ကာ
ဘာစကား
တစ်ခွန်းမျှ
မပြောနိုင်တော့ချေ။
ကျွန်တော်
ပြောဆိုသမျှ
ငြိမ်ခံတော့မည်
အလားပင်
ကျွန်တော်လည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဝမ်းနည်း
ထိခိုက်သွားကာ
ငြိမ်သက်
သွားတော့သည်။

ဟင်၊ မေမေကော'ဟု တဖွဖွ
မေးလာသည့်တိုင် ကျွန်တော်
မှာ ဘာဖြေရမှန်း မသိသဖြင့်
ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ချေ။
အတန်ကြာမှ 'မေမေ ခရီး
သွားတယ်လေ သံသတုန်ရဲ့၊
မေမေ ခရီးသွားနေတုန်း
သံသတုန် မငိုရဘူးနော်။
ကိုကိုလည်း ရှိတယ်။ ဖေဖေ
လည်း ရှိတယ်လေနော်'ဟု
ချော့မော့ပြောဆိုရသည်။ သို့
သော် ကျွန်တော်အသံတွေ
တုန်ယင်အက်ကွဲနေခဲ့သည်။

နောက်တော့ အိမ်ကို
အဘွား ရောက်လာသည်။
ကျွန်တော်ကို နှစ်သိမ့်မျှောင်း

ဖျပေးရင်း ဖေဖေအလာကို
စောင့်မျှော်နေသည်။ ကျွန်
တော်လည်း ဖေဖေကို မဝံ့မရဲ
စောင့်မျှော်နေမိသည်။ ဖေဖေ
ပြန်လာလျှင် ဖေဖေဆီမှ ကြား
ရမည့်စကားသံတို့ကို ကျွန်
တော် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

သို့သော် ဖေဖေသည်
အိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း
ဒေါနုနု မောနုနုပင် မဆိုင်း
မတွပြောဆိုလိုက်လေသည်။

'ဟိုကောင် ကိုလည်း
မတွေ့ဘူး အမေ၊ သေချာ
တယ်။ ဒီကောင်မ လင်
နောက်လိုက်ပြေးတာပဲနေမှာ၊
တွေ့ရင်တော့ နှစ်ယောက်
စလုံးကို အရှင်မထားဘူး၊
သတ်ပစ်မယ်'

'မိသုစာရယ်၊ ငါ့မျက်
နှာကိုမှ မထောက်၊ သား
သမီးမျက်နှာကိုမှ မကြည့်
လုပ်ရက်လိုက်တာ။ ငါဖြင့်
ယုံတောင် မယုံချင်ပါဘူး
မောင်ကျော်ဆွေရယ်'

ကျွန်တော်လည်း မယုံ
ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ
တကယ်ပဲ။ မေမေ ကျွန်တော်
တို့ဘဝထဲက အရပ်ဆိုးစွာ
ထွက်ပြေးသွားတာ အကျည်း
တန်လှချည့်လား။ ကျွန်တော်
မျက်နှာကိုတောင် ကျွန်တော်
မကြည့်ရဲတော့ချေ။ ကျွန်
တော်ရှက်မိသည်။ ကျွန်တော်
၏ရှက်စိတ်သည် ဒေါသအဖြစ်
အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

'အဲဒါ ဖေဖေကြောင့်၊
မေမေ အခုလို ဖြစ်ရတာ
ဖေဖေကြောင့်ပဲ။ ကိုယ့်ယော
ကိုတောင် မထိန်းသိမ်းတတ်
အောင် ဖေဖေ ညှပ်လို့၊ ဖေဖေ
ဂရုမစိုက်လို့'

'သား၊ ဖေဖေကို အဲသ
လို မပြောရဘူးလေ'

ကျွန်တော်က ဖေဖေ
လက်ညှိုးထိုးကာ စွပ်စွဲတော့
အဘွားက ကျွန်တော်ကို ထန်
တားဆုံးမလိုက်လေသည်။
ဖေဖေသည် ကျွန်တော်၏
ကြေကွဲထိခိုက်စွာ ကြည့်ကာ
ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော
နိုင်တော့ချေ။ ကျွန်တော် ပြော
ဆိုသမျှ ငြိမ်ခံတော့မည်
အလားပင်။ ကျွန်တော်လည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝမ်းနည်းထိ
ခိုက်သွားကာ ငြိမ်သက်သွား
တော့သည်။ အဘွားသည်
သံသတုန်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်
တင်ကာ ခွေလိပ်သောဆံထဲ
များကို အသာဖွဖွ သပ်ပေးနေ
လေသည်။

'ကဲ မောင်ကျော်ဆွေ
ဖြစ်ပြီးတာလည်း ဖြစ်ပြီးပြီ
ပဲ။ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး
အရေးကြီးတာက မင်းသား
မင်းစိတ်ဓာတ်မကျရှိလိုတယ်
မင်းမှာ မင်းကို အားကိုးနေ
တဲ့သားသမီး ၃ ယောက် ရှိ
သေးတယ်။ မိသုစာက သူ
မိုက်ဖြစ်အတွက် သူ တစ်နေ့
ခံရဦးမှာပဲ။ ကြားထဲက သား
သမီးတွေက ဒုက္ခမရောက်နဲ့
အရေးကြီးတယ်'

ဒါပေမဲ့ မိဘာရဲကောင်
မွေဆိုးမွေကို သားသမီးက ခံ
ယူရစဉ် မဟုတ်လား အထူး
ရယ်။ အမေရဲ့မိုက်မှားတွေ
ကြောင့် အခု ကျွန်တော်နဲ့
နာကို လူရွေသူရွေမှာ မြဲ
ဝံ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာ
သူကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ကျွန်
တော် လူတွေကို မုန်းတမ်း
မေမေကိုလည်း မုန်းတမ်း

သည်နေ့ သောကြာနေ့
ဖြစ်သည်။ စနေ၊ တနင်္လာ
ကျောင်းပိတ်ရက်တွေထဲ
သည်နေ့ ညနေကျောင်းအ

မြန်မာမည် သီရိကို မေမေ
ဘယ်သွားလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
မီးခပ်က ဘယ်ပြောထွက်
ရက်ပါ့မလဲ။ ညီမလေးမျက်
နှာကို ကျွန်တော် ဘယ်လို
ကြည့်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်ရင်
ထဲမှာ ပူလောင်ခါးသက်သွား
သည်။ ညနေ သီရိသာ ပြန်
လာခဲ့ရင်ဆိုသော အတွေးက
ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေသည်။

‘ကဲ မောင်ကျော်ဆွေ၊
မင်းလည်း ရုံးသွားစရာရှိတာ
သွား။ သဲသဲတုန်ကို ကျောင်း
ဖို့ဦးမှာ မဟုတ်လား။ သား
လည်း ရုံးသွားစရာ ရှိတာ
ပြင်တော့လေ။ ရုံးက ပျက်လို့
မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား’

ဘဏ်ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်
တာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးသည်။
ကျွန်တော် ခွင့်ယူဖို့ အဆင်
မပြေသေးပါ။ သည်အလုပ်
ကို ရသည့်အခါတုန်းကဆိုလျှင်
မေမေ ပျော်ခဲ့သည်။ ကျောင်း
ပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်းအလုပ်
ရသဖြင့် အိမ်၏စီးပွားရေး
လည်း အတော်အသင့် ချောင်
လည်သွားခဲ့ပြီ။ မေမေလည်း
အဆင်ပြေချေပြီ။ သည်လို
အချိန်မျိုးမှာမှ မေမေသည်
ဘာစိတ်ကူးပေါက်၍ ကျွန်
တော်တို့ကို လုပ်ရက်သွားခဲ့ရ
တာလဲ။

ဦးအောင်သောင်းမျက်
နှာကို မျက်စိထဲမှာ ပြေးမြင်
မိတိုင်း ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ
ထန်းသွားပါစေဟု ဆုတောင်း
မိသည်။ ထိုသူကို သတ်ပစ်
ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာသည့်
အထိ မုန်းတီးစွာရှိသည်။
ဦးအောင်သောင်းလို ရေစည်
လှည်းတွန်းသည့်လူမျိုးနောက်
ထို မေမေသည် ဘာကို
ဧကံမောစရာရှိ၍ လိုက်သွား

ရသနည်း။ မေမေဆီမှာ
မေမေကို ပုံမှန်ဝင်ငွေအပ်ပြီး
တင်တောင့်တင်တယ်ထား
နိုင်သည့် ဖေဖေ ရှိနေပါ
လျက်၊ မေမေကို ဂရုတစိုက်
ချစ်ခင်ပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေး
သည့် သားသမီးတွေ ရှိနေပါ
လျက် သူ့စိမ်းယောကျ်ား
တစ်ယောက်ချောက်သို့ ဘာ
ကြောင့်ကောက်ကောက်ပါ
အောင် လိုက်သွားရတာလဲ။

အိမ်မှာ ကျွန်တော်ရော
ဖေဖေရော မရှိသည့်အချိန်
ရေလာထည့်သည့် ဦးအောင်
သောင်းနဲ့ မေမေ ဘယ်အခြေ
အနေအထား ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီ
လဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ
မတွေးဖူးသည့်အတွေးတို့က
ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစေ
သည်။ ကျွန်တော်တို့တွေ
မေမေကို ပစ်မထားခဲ့ကြပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေသည်
ကျွန်တော်တို့တွေကို ပစ်ထား
ရစ်ခဲ့သည်။

ဘဏ်ရုံးကို မသွားမဖြစ်
၍သာ ကျွန်တော် ထွက်
လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်
ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေကိုက်ခဲနေ
သည်။ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်
လာသည်နှင့် ရပ်ကွက်ထဲက
လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မြင်
ပြီး မေမေအကြောင်းကို
တနေ့တစောင်း ပြောနေကြ
မှာလားဆိုသော ရှက်ရွံ့စိုးရိမ်
စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ဆိုင်
ကယ်ကို အသော့မောင်းနှင်
လာခဲ့လေသည်။

၃။
ညနေ ရုံးဆင်း၍ အိမ်
ပြန်ရောက်သောအခါ သီရိပင်

ကျောင်းမှ အစောကြီး ပြန်
ရောက်နေသည်။ မေမေ
အကြောင်းကို အဘွားက
ကြိုပြောပြထားခဲ့သည့်တိုင်
ကျွန်တော်သည် ညီမလေး၏
မျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘဲ ရှိ
နေလေသည်။ သီရိ၏မျက်
လုံးများမှာ မှိုအိမ်နေကြသည်။
ခရီးဝေးဝေးမှ ပြေးလာသည့်
သူလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ထဲသို့
ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်
ကို မြင်ပြီး သီရိသည် တစ်ခါ
ထပ်ငိုပြန်သည်။ မေမေ
အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်
ကို တဖွဖွမေးနေလေသည်။
ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကြီး
ငုံ့လျက် ထစ်ငေါ့တုန်ယင်စွာ
တစ်လုံးချင်း ပြောနေမိသည်။

အဘွားက ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်တေးမှာ ရပ်ကြည့်
လျက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်
ကာ မျက်နှာအိုနေသည်။
အတန်ကြာမှ သီရိသည် မျက်
ရည်တွေကို ပွတ်တိုက်သုတ်
ပစ်လိုက်ကာ သွက်သွက်လက်
လက် မတ်တတ်ထ၊ ရပ်သည်။

‘ကိုကို၊ ညီမလေးတို့
မေမေကို ရှာကြရအောင်ချော်’
သီရိသည် ဖျတ်လတ်
နိုးကြားနေသည်။ မေမေကို
တွေ့ချင်စိတ်သည် သီရိဆီမှာ
ပင် မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ
လည်း ရှိနေသည်။ ထို့နောက်
မောင်နှမနှစ်ယောက်သား
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် မေမေ
ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရလေသည်။
မေမေ သွားတတ်လာတတ်
သောနေရာများ၊ မေမေ၏
အသိမိတ်ဆွေအိမ်များ၊ ဟိုလူ
ကြီးနှင့်ပတ်သက်သည့်နေရာ
များပါမကျန် ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမနှစ်ယောက်သည်

မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့်
မေမေကို ရှာဖွေရလေသည်။
တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်
မေမေကို ရှာဖွေမတွေ့သည့်
အခါ မောပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့်
အတူ မျှော်လင့်ချက်များပါ
ပျောက်ဆုံးသွားကြသည်။ ည
မှောင်လောသည် အခါမှ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည်
ဗလာထီးတည်းရင်ခွင်ဖြင့်
စိတ်နှမ်းကိုယ်နှမ်း ပြန်လာကြ
သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့
ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်သည်အထိ
ခွန်အားခွဲသွားလေသည်။
ကျွန်တော်တို့အိမ်ပြန်ရောက်
ပြီး မကြာခင်မှာပင် ဖေဖေ
ဆိုင်ကယ်စက်သံကို ကြားရ
သည်။

‘ဟင်၊ ဖေဖေ ခုမှ ပြန်
လာတာလား။ ဘယ်သွားနေ
တာလဲ ဖေဖေ’

အိမ်ထဲဝင်လာသော
ဖေဖေကို သီရိက တအံ့တာပြ
မေးသည်။ ဖေဖေသည်
ကျွန်တော်တို့မောင်နှမနှစ်
ယောက်စလုံးကို မသိသော
အကဲခတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွား
လေသည်။

‘ဖေဖေ၊ မင်းတို့မေမေ
ကို သွားရှာနေတာ’
‘ဟင်’

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဖေဖေ
မေမေကို ရှာနေတာတဲ့။
ကျွန်တော်တို့လည်း မေမေကို
ရှာနေတာပါပဲ။ သဲသဲတုန်
လေးလည်း မေမေကို ရှာနေ
တာပါပဲ။ သဲသဲတုန်က အမေ
ကို တတွတ်တွတ် ပူဆာလွန်း
နေသဖြင့် ချောမော့ပြီး အိပ်
ထားခိုင်းသည်ဟု အဘွားက
စောစောကပင် ပြောခဲ့သေး

သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
၏ရင်ထဲမှာ တူညီသောဆန္ဒ
တစ်ခုရှိကြသည်။ ထိုဆန္ဒ
တစ်ခုကို ဖွင့်မပြောပြပါဘဲ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
နက်နက်နို့င်းနို့င်းသိမြင်နေကြ
သည်။ ဖေဖေ မေမေကိုမယုန်း
ဘူးလား။ သူ့စိမ်းယောက်ျား
တစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်
ပြေးသွားသည့် ဇနီးမယား
တစ်ယောက်ကို ခင်ပွန်းသည်
တစ်ယောက်အနေနှင့် ဖေဖေ
အပြစ်မတင်တော့ဘူးလား။
မနာကြည်းတော့ဘူးလား။
ကျွန်တော်သည် အခုမှပင်
ဖေဖေကို ပိုပြီး အားကိုးခင်
တွယ်မိတော့သည်။

‘သမီးတို့လည်း မေမေ
ကို ရှာနေတာ’

သီရိ၏အသံက တိုး
တိမ်နုတ်ဝင်သွားသည်။ ငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်ကမှ
ကောင်းလိမ့်ဦးမည်။ တစ်ခုခု
ပြောရတော့မည်ဆိုလျှင် အသံ
တွေက ချောက်ချားစဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် တုန်
ယင်နေကြသည်။ ဝမ်းနည်း
ထိခိုက်မှုမပါဘဲ၊ ကြေကွဲဆို
နစ်မှုမရှိဘဲ မည်သည့်စကား
မျှ မထွက်တော့ပေ။

‘ရှာမနေကြပါတော့နဲ့
အေ ထွက်ပြေးတဲ့သူက
အဝေးကြီးကို ထွက်ပြေးမှ
တော့ လိုက်ရှာတဲ့သူက မော
ရုံရှိတော့မှာပေါ့။ ဒီမှာ ငါ့မြေး
တွေ မင်းတို့အမေကို မင်းတို့
ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ဘဲ
အောက်မေ့လိုက်တော့။
မိသားစုကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး
ဆင်းရဲအောင် ဒုက္ခပေးတဲ့
မိန်းမ၊ တစ်နေ့ ဒုက္ခလှလှ
တွေ့မယ်’

သီရိသည် မျက်ရည်

သနားကာရုဏာ
သက်သည့်
မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ကြည့်သည့်
အကြည့်တွေကို
လည်း
ကျွန်တော်
မလိုချင်ပါ
မိဘတွေ၏
အရိပ်သည်
သားသမီးတွေ
အပေါ်မှာ
လွှမ်းခြုံမည်းမှောင်
လာသောအခါ
သားသမီးတွေ
အတွက်
ရှင်သန်
ရပ်တည်စရာ
မြေမရှိတော့ပါ

ပေါက်ပေါက်ကျကာ အိမ်
အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွား
သည်။ ကျွန်တော်သည်
ဖေဖေကို မော့ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ ဖေဖေသည် ကျောက်
ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ကုလား
ထိုင်မှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ
သည်။ ကျွန်တော်သည်
အဘွားရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ပြီး
အပေါ်ထပ်အခန်းဆီသို့ လေး
ဖင့်သောခြေလှမ်းများဖြင့်
တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းပြတင်းပေါက်
သို့ ဖွင့်လိုက်သောအခါ
မှောင်နေသော အနက်ရောင်
ခြပ်မဲ့ညကို မြင်တွေ့ရသည်။

အမှောင်ညသည် တိတ်ဆိတ်
အေးစက်နေသည်။

ရုတ်တရက် မေမေနှင့်
ဦးအောင်သောင်းတို့၏မျက်နှာ
ကို ဖြုန်းခနဲ မြင်ယောင်မိသွား
သောအခါ မျက်စိနှစ်ဖက်ကို
စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်
ရည်တွေ ပူနွေးစွာ လိမ့်ဆင်း
ကျလာလေသည်။

□

၄။
ဘာလိုလိုနှင့် မေမေ
အိမ်က ထွက်သွားသည်မှာ
သုံးလတောင် ရှိတော့မည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ထုတ်မပြောကြသော်လည်း
မေမေ တစ်နေ့ ပြန်လာနိုး၊
တစ်နေ့ ပြန်လာနိုးဖြင့် မျှော်
လင့်နေမိကြသည်။ သို့သော်
သည်အတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် မေမေ
ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်တော့
ပါဘူးဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်
ကင်းမဲ့သွားကြသည်။ မျှော်
လင့်ချက်တွေ ဆုံးရှုံးသွားသည့်
အခါ နာကြည်းမုန်းတီးသည့်
စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ထို
အခါ ကျွန်တော်တို့သည်
မေမေကို မေ့ပစ်နိုင်သမျှ မေ့
ပစ်အောင် ကြိုးစားမိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘဝထဲမှာ
ဘယ်တုန်းကမှ မေမေ မရှိခဲ့
သည့် အခြေအနေမျိုးဖြင့် ရင်
ဆိုင်ဖြတ်သန်းကြည့်သော်
လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ
မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
နှင့်သီရိက တတ်နိုင်သမျှ မေ့
ပျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်သော်
လည်း သဲသဲတုန်လေးကတော့
မေမေကို နေ့စဉ်တစ်ခဏနေရာ
သည်။

‘မေမေ ခရီးသွားတာ
ဆို၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ။
မေမေ ပြန်မလာသေးဘူး

လား’

သဲသဲတုန်လေး၏ အမေ
ကို တမ်းတမှုကို ဖြေဆိုခိုင်း
နိုင်ရန်အတွက် သူ လိုချင်တာ
မှန်သမျှ၊ သူ ပူဆာသမျှ
အလိုလိုက် အကြိုက်အောင်
ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ရသည်။
ကလေးသည် ဘာမျှသော်
တတ်သေးချေ။

သီရိလည်း ပထမနှစ်
စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသွားခဲ့ပြီး
စိတ်လေလေဖြင့်ဖြေဆိုခဲ့သော
စာမေးပွဲကို အောင်မြင်စွာ
လား၊ ကျမ်းမည်လားထု
သီရိ မသိချေ။

‘မသိဘူး ကိုကိုရယ်၊
ရသလောက် ဖြေခဲ့တာပဲ’

သီရိဆီက စကားတွေ
က အားရှိချင်စရာ မကောင်း
ပေ။ ဖေဖေကတော့ နောက်
တစ်နှစ်ရောက်လျှင် သီရိ၏
Day မထားတော့ဘဲ အထေး
သင်ကို ပြောင်းထားတော့
မည်တဲ့။ သည်မိသားစုစား
ရေးသောက်ရေးကို မကျွန်အာ
သည့် အဘွားတစ်ယောက်
တည်း ခိုင်ခံ့ချက်ဖြတ်ပေးချေ
ရတာကို မကြည့်ရက်၍ သီရိ
ကို အိမ်မှာပဲ ထားတော့
မည်တဲ့။ သီရိကို တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူဘဝမှာ အပူအထိ
ကင်းကင်း၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ကျောင်းတက်စေချင်ပေမဲ့
ကျွန်တော် ဘာမျှမတတ်နိုင်
တော့ပါ။ အလုပ်ထဲမှာလည်း
ကျွန်တော် မပျော်တော့တော့
ဖြစ်နိုင်လျှင် အလုပ်မှထွက်ပြီး
သည်ဖြူကနေ အဝေးဆုံးထိ
ထွက်ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။
လင့်နောက်လိုက်သွားသည့်
အမေတစ်ယောက်၏သားသမီး
တွေအဖြစ် သနားဂုဏ်ထား
သက်သည့်မျက်နှာနိုးတွေနှင့်

ကြည့်သည့်အကြည့်တွေကို
ထည်း ကျွန်တော် မလိုချင်
ပါ။ မိဘတွေ၏အရိပ်သည်
သာသနီးတွေအပေါ်မှာ လွှမ်း
မိုးစည်းမှောင်လာသောအခါ
သာသနီးတွေအတွက် ရှင်သန်
စုပ်တည်စရာမြေမရှိတော့ပါ။
မေမေ ကျွန်တော်တို့ဆီ
ပြန်လာဦးမှာလားဆိုသော
မျှော်လင့်ချက်၏နောက်ကွယ်
တွင် အကယ်၍ မေမေများ
ပြန်လာခဲ့လျှင်ဆိုသော အထိတ်
တလန့် အတွေ့တွေ က
ကျွန်တော်ကို ညည်းပန်းနှိပ်
ဇက်လာပြန်တော့သည်။

၅။
အမှန်တကယ်တော့
မျှော်လင့်နေမိသောသူက
မျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့
လျှင် ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းသာ
အားရ ကြိုဆိုရမည်မဟုတ်
လား။ သို့သော်...

အမှောင်ထဲသို့ ထွက်
ပြေးသွားခဲ့သူ မေမေသည်
ညတစ်ညမှာပင် ကျွန်တော်
တို့ဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

မေမေ မရှိသည့်အချိန်
က စ၍ ကျွန်တော်နှင့်သီရိ
သည် သံသတန်လေးအတွက်
အချိန်ပေးတန်သမျှ ပေးကာ
ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ည
ကလည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ကျွန်တော်နှင့်သီရိသည် သံသ
တန်လေးနှင့်အတူ အရုပ်ဆက်
တမ်းကစားနေခဲ့ကြသည်။
ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့အား
မှာ သူ့ရုံးက အလုပ်တွေကို
ထိုင်လုပ်နေခဲ့သည်။ အဘွား
သည် ဘုရားဝတ်ပြုရန်
အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား
လေသည်။

ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ
တွေ မှော်ရွှင်စွာ ကစားနေကြ
သည့်အချိန်တွင် ဖေဖေဆီမှ
လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်သွား
သည်။ လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို မြင်
သဖြင့် အိမ်ရှေ့ပေါက်ဝသို့
ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ဟင်... မေမေ။
ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်
ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်သွားကြ
သည်။ အားလုံးငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်စွာ မေမေကို ငေး
ကြောင်ကြည့်နေမိကြလေ
သည်။

မေမေသည် အိတ်တစ်
လုံးကို ဆွဲလျက် ကျွန်တော်တို့
ကို အိမ်အပြင်ကနေ ရပ်တန့်
ငေးကြည့်နေသည်။ မေမေ
မျက်နှာမှာ နောင်တရိပ်တွေ
ဖြင့် ပူပင်ခွမ်းလျနေသည်။
မေမေမျက်လုံးတို့မှာ မျှော်
လင့်ခြင်းကြီးစွာ တောင်းပန်
တိုးလျှိုးရိပ်များဖြင့် ညှိုးရော်
နေကြသည်။ မေမေခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ်
မညှပ်မာ နွဲ့ယိုင်နေလေသည်။

‘ကိုကျော်ဆွေ’
မေမေအသံက ခပ်တိုး
တိုး။ အားတင်းကာ ခပ်ယဲ့ယဲ့
ဆိုလိုက်သော မေမေစကား
သံတွေက နာကျင်ရှုံးနိမ့်မှုကို
ခံစားရသည်။ မေမေသည်
ဖေဖေကို အားကိုးတကြီး
တွယ်တာမှုများဖြင့် ငေးကြည့်
နေသည်။ ဖေဖေသည် တိတ်
ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

‘သား’
မေမေသည် ဖေဖေဆီမှ
တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ဆီကို
ခေါင်းငဲ့လာပြန်သည်။ မေမေ
ဆီမှ ‘သား’ဟု ခေါ်သံသည်
ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ထံတွင် စိမ်း

သက်နေသလို ခံစားရသည်။
မေမေဆီမှ မကြားရတာကြာ
ပြီဖြစ်သည့်အသံ။

‘သမီး’
မေမေဆီမှ တမ်းတခေါ်
ငင်သံသည် ဟိုအဝေးကြီးမှ
လာသည့် အသံ ဖြစ်သည်။
ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာ ကောင်းသော တိတ်
ဆိတ်မှုက ရှိနေဆဲပင်။ သည်
တိတ်ဆိတ်မှုကို မေမေ ဘယ်
လိုရင်ဆိုင်မှာလဲ။

မေမေသည် ကျွန်တော်
တို့တွေ၏ ဟိုးအရင်တစ်ချိန်
တုန်းက မေမေ ဟုတ်ရဲ့
လား။ ဖေဖေအတွက်ရော။
ဖေဖေ၏တစ်ချိန်ကဇနီးမယား
တစ်ယောက်အဖြစ်ရော ရှိနေ
သေးရဲ့လား။ မေမေ အိမ်ကို
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပေမဲ့
တစ်ချိန်တုန်းဆီက မေမေ
မဟုတ်တော့တူးဆိုသည့်အသံ
ဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရ
မှာလဲ။ မေမေကရော တစ်ချိန်
က သားတွေသမီးတွေ၏
အမေအဖြစ် လိပ်ပြာလှံစွာ
ရှင်သန်နိုင်ပါဦးတော့မလား။
အမှောင်ထဲကို ဝင်ရောက်နိမ့်
သွားခဲ့သူသည် အမှောင်၏
အရိပ်တွေ နောက်မှာ လိုက်ပါ
လာသကဲ့သို့ ခံစားရမည်မှာ
သေချာနေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်သက်
တွေးတောနေခိုက် ကျွန်တော်
တို့ဆီမှ အသံတစ်သံသည်
လှုပ်ခတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ထိုအသံသည် မေမေနှင့်
ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပြန်
လည်ဆက်သွယ်ပေးနိုင်သော
အလင်းစက်ကလေးတစ်စက်
သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၁၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

အဲဒီအခါမှာ စာရေးသူ တော်တော်များများ
များကြတဲ့ အရာကတော့ ဇာတ်လမ်းအတွက် တကယ့်
မလိုအပ်တဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေ၊ မဆိုင်တဲ့အကြောင်း
အရာတွေကို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့တတ်တာပါပဲ။ ဒီလို
မဆိုင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ခြင်း
ဟာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ကြုံတွေ့နေတဲ့ ပြဿနာကို စိတ်ဝင်
တစားနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို
လျော့ကျသွားစေပါတယ်။

ဥပမာ- နွားကျောင်းနေတုန်း နွားပျောက်သွားလို့
ဇာတ်ကောင်(ကလေး)က လိုက်ရှာနေတယ် ဆိုပါ
တော့။ နွားပျောက်သွားရင် နွားရင်ကို ပြန်လျှောက်

ဖို့လည်းမလွယ်၊ အမေသိရင်လည်း ဆူမှန်နဲ့ ဗျာများနေတဲ့ ကလေးက စာသင် ကျောင်းများကို ရောက်လာပြီးတော့ ဆရာမ ပြောနေတဲ့ပုံပြင်ကို ရုပ်နားထောင်ချ တာမျိုးကို ဇာတ်လမ်းထဲမှာ လုံးဝမထည့်သွင်းရပါဘူး။

စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်မျက်စိက
ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့တဲ့အချိန်
ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့လိုက်သလို

ဇာတ်ကောင်တို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက် (Emotion)

ကိုယ်ရေးဖွဲ့နေတဲ့ ဇာတ်ကောင်တို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ဟာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ သူတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို စာဖတ်သူ သိအောင်လို့ စာရေးသူဟာ ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို စာရေးသူကနေ ဝင်ပြောတာမျိုး မလုပ်ဘဲနဲ့ အပြုလေးတွေနဲ့ ပြပြီးတော့ ရေးသွားရမှာပါ။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကောင်းကောင်းတွေမှာ စာရေးသူဟာ စာဖတ်သူကို မပြောပါဘူး။ အပြုလေးတွေနဲ့ပဲ ပြသွားတာပါပဲ။

ဥပမာ- အောင်အောင်မှာ ကစားဖော်မရှိ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲမို့ သူ အလွန်ဗိုင်းသည်လို့ ရေးမယ့်အစား အောင်အောင်ရဲ့အထီးကျန်မှု၊ ပျင်းရိမှုကို စာဖတ်သူပါ ထူးစက်ခံစားနိုင်စေဖို့အတွက် အပြုလေးနဲ့ ဒီလိုရေးပါမယ်။

အခန်းထောင့်မှာ ဖုန်တွေတက်နေသည့် ဘောလုံးများကို အောင်အောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ မနေ့က မေမေက အောင်အောင်ကို သူ ဝယ်လာတဲ့ ဘောလုံးတွေကို ကစားစားလားလို့ မေးသည်လေ။ အောင်အောင် ဘာမျှ ပြန်မဖြေဖြစ်။ ဘောလုံးပိုက်ကာ ဘောလုံးကန်ဖို့ အိမ်အောက်သို့ အောင်အောင် ဆင်းသွားတိုင်း လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ညနေပိုင်း ကျူရှင်တက်ကြသည့် အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်းများက အောင်အောင်ကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်ကြသည်။ ဒီလိုနှင်ပင် အောင်အောင်သည် အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ကာ ဘောလုံးကို အခန်းထောင့်သို့ ကန်သွင်းလိုက်ရင်း တိဗ္ဗီရှေ့ထိုင်ကာ ဘောလုံးလို အဖော်မလိုသော ကာတွန်းကားကိုသာ ထိုင်ကြည့်နေတော့သည်။ စသဖြင့် အောင်အောင်မှာ ကစားဖော်မရှိတာကို အောင်အောင် ပျင်းနေသည်။ ငြီးငွေ့နေသည်လို့ တစ်ခွန်းမှ စာရေးသူဟာ ဝင်မပြောဘဲ အောင်အောင် လှုပ်ရှားမှု၊ ခံစားမှုလေးတွေကိုပဲ အပြုလေးတွေနဲ့ ပြသွားတာပါ။

အဲဒီလိုပဲ ကစားနေကျ သူငယ်ချင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ သူရတစ်ယောက်တည်း ကစားဖော်မရှိဘဲ ပျင်းနေတာကို သူရက မိမိနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူရဆီကို မိမိက လာမကစားဘူး။ လာမကစားတော့ သူရတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတော့တာပေါ့ စသဖြင့် ရေးမယ်ဆိုရင် စာရေးသူဟာ သူရရဲ့ပျင်းရိမှုကို စာဖတ်သူကို အပြောနဲ့ ရေးပြနေတာပါပဲ။

အဲလို ရေးမယ့်အစား-

သူရ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက် ချထားပါတယ်။ မျက်ရည်တွေလည်း အလိုလို ဝိုင်းတက်လာတယ်။ တကယ်တော့ မိမိ စိတ်ဆိုးဝမ်းနည်းသွားအောင်လို့ သူတမင်လုပ်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ အခု မိမိ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပြန်သွားပြီ။ သူရမှာ ကစားမယ့်အဖော် ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး။ မြွေတက်တမ်းကစားတဲ့ ကတ်ပြားပေါ်က မြွေပါးစပ်နား ရောက်နေတဲ့ အတုံးစိမ်းလေး သူရ ကြည့်မိတယ်။ အခုနီဆို သူဟာ မိမိနဲ့ ရန်မဖြစ်ဘဲနဲ့ မြွေဖျိုခံလိုက်မယ်ဆိုရင် အခုချိန်ထိ သူတို့ ဆက်ကစားလို့ ရဦးမှာ...စသဖြင့် ရေးလိုရပါတယ်။

စာရေးသူဟာ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားချက်ကို ဖော်ပြတဲ့ အချိန်မှာ သူရ ဝမ်းနည်းသွားတယ်တို့၊ စိတ်ဆိုးသွားတယ်တို့ စသဖြင့် စာဖတ်သူကို ပြောမယ့်အစား အခုလို ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားတယ်၊ မျက်ရည်တွေလည်း အလိုလို ဝိုင်းလာတယ်ဆိုတဲ့ အပြုလေးများနဲ့ ဇာတ်ကောင်(သူရ)ရဲ့ စိတ်တွင်းခံစားချက်ကို ရေးဖွဲ့ရပါမယ်။

ဇာတ်ကောင်တွေဟာ ဇာတ်လမ်းတွင်းမှာရှိနေတဲ့ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရင်းနဲ့ ဇာတ်ကောင်များ စိတ်ကွက်ကို ဆွဲယူသွားရမှာပါ။ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းတဲ့အချိန်မှာ ဇာတ်ကောင်များရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ခံစားချက်တွေကို အပြုလေးတွေနဲ့ ပြသွားဖို့

စာရေးသူ
တော်တော်များများ
မှားကြတဲ့
အရာကတော့
ဇာတ်လမ်းအတွက်
တကယ်
မလိုအပ်တဲ့
ဇာတ်ကွက်တွေ
မဆိုင်တဲ့
အကြောင်းအရာတွေကို
ထည့်သွင်း
ရေးဖွဲ့တတ်တာပါပဲ
ဒီလို မဆိုင်တဲ့
အကြောင်းအရာတွေကို
ထည့်သွင်း
ရေးဖွဲ့ခြင်းဟာ
ဇာတ်ကောင်ရဲ့
ကြုံတွေ့နေတဲ့
ပြဿနာကို
စိတ်ဝင်တစားနဲ့
စောင့်ကြည့်နေတဲ့
စာဖတ်သူရဲ့
စိတ်ဝင်စားမှုကို
လျော့ကျ
သွားစေပါတယ်

အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို တင်ပြ ဆွေးနွေးသွားပြီးပါပြီ။ စာတ်ကောင်တွေ၊ စာတ်လမ်းတွေကို ဖန်တီး ရေးဖွဲ့ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကျန်ခဲ့၊ ချန်ခဲ့လို့ မရတဲ့ အာရုံငါးပါးအကြောင်းကို တင်ပြ ဆွေးနွေးပါဦးမယ်။

ဝတ္ထုစာတ်လမ်းများမှာ

အရေးကြီးတဲ့ အာရုံငါးပါး

စာတ်လမ်းတို့ကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့တဲ့ အချိန်မှာ စာဖတ်သူဟာ စာကသတ် သတ်၊ ကိုယ်ကသတ်သတ်နဲ့ ဖြစ်မနေဘဲနဲ့ တကယ်ကို စာအုပ်ထဲမှာ ကိုယ်ပါ ဝင်ပါနေရတဲ့အတိုင်း လိုက်ပါ ခံစားနိုင်စေဖို့အတွက် ကိုယ်ရေးတဲ့စာမှာ အာရုံငါးပါးလုံးကို ပါအောင် ရေးဖွဲ့ဖို့လိုပါတယ်။

အမြင်၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ အကြား စတဲ့ အာရုံငါးပါးလုံးကို ပါအောင် ရေးရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လို ရေးရမှာပါလိမ့်လို့ တွေးစရာပါပဲ။ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်မျက်စိထဲမှာ အပြင်မှာ တကယ်ကို မြင်နေရသလို မြင်အောင် ရေးရမယ်။ အသံတွေကို နားထဲမှာ တကယ်ကြားလာရအောင်လို့ အသံတွေပါအောင် ရေးရမယ်။ စာတ်ကောင်ဟာ အထိုးခံလိုက်ရလို့ နာကျင်သွားရင် ကိုယ့်ရဲ့ ပါးပါ နာသွားသလိုမျိုး နာအောင် ရေးရမယ်။ အဲဒီလိုပဲ အရသာဆိုလည်း ပါးစပ်ထဲမှာ ချိုလာခါးလာအောင်လို့ ရေးပြရပါမယ်။

စာဖတ်သူရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်လာအောင်(အမြင်အတွက်)ရေးဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စာတ်ကောင်တွေနောက်က အခင်းအကျင်းကို ထည့်သွင်း ရေးဖွဲ့တဲ့ အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာတ်ကောင်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့တဲ့ အချိန်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကို ရေးဖွဲ့တဲ့အချိန်မှာ အများဆိုင် နာမည်တွေကို သုံးမယ့်အစား တစ်ဦးဆိုင် နာမည်တွေကို တိတိကျကျ သုံးဖို့လိုပါတယ်။

ဥပမာ- သမီး ကျောင်းကိုလာတဲ့ လမ်းမှာ ဒေါ်လေးအေးတို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားရတယ်။ သူတို့ အိမ်ခြံဝန်းထဲ

မှာ ပန်းတွေ စိုက်ထားတာ မွှေးနေတာပဲ။ သိပ်လှတာပဲ။ လှလွန်းလို့ သမီးမှာ ငေးနေရတယ်လို့ ရေးမယ့်အစား သမီးကျောင်းကို လာတဲ့လမ်းမှာ ဒေါ်လေးအေးတို့ အိမ်ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားရတယ်။

သူတို့ အိမ်ခြံဝန်းထဲမှာ မေမေသိပ်ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီပန်း နီနီကြီးတွေ ပွင့်နေတာနဲ့ ခြံအဝန်းမှာတော့ စံပယ်ရုံကြီး။ စံပယ်ရုံတွေကို မမြင်ရခင်ကတည်းက စံပယ်ပန်းနဲ့တွေ့ကို ရနေတာ။ သမီးသိပ်ကြိုက်တဲ့ စံပယ်ပွင့်တွေ ပွေးနေအောင် ပွင့်နေကြပြီ။

ဒီရေးသားမှု နှစ်ခုကို ယှဉ်စဉ်းကြည့်ရင် ပန်းဆိုတဲ့ အများဆိုင်နာမည်ကိုပဲ စာရေးသူက ထည့်သုံးထားတဲ့ စာဆိုမှာတော့ စာဖတ်သူဟာ ဘယ်ပန်းဆိုတာကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်လို့ မရနိုင်ဘူး။ စာရေးသူပြောတဲ့ ပန်းဆိုတာကို ပန်းဆိုပဲ သိရတဲ့အတွက် ဒီပန်းရဲ့အနံ့၊ ဒီပန်းရဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက် စတာတွေကို မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယစာပိုဒ်မှာတော့ စာဖတ်သူဟာ ပန်းကို မေမေကြိုက်တဲ့နှင်းဆီပန်း၊ သမီးကြိုက်တဲ့ စံပယ်ပန်း စသဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားတာကြောင့် စံပယ်ပန်းရနံ့၊ နှင်းဆီပန်းရနံ့ကို စာဖတ်သူဟာ ဖတ်ရင်နဲ့ ခံစားမွှေးမြှိုနိုင်ပါပြီ။ အဲဒီလိုပဲ စာတ်ကောင် မေမေကြိုက်တာကတော့ နှင်းဆီပန်း၊ သမီးကြိုက်တာကတော့ စံပယ်ပန်း စသဖြင့် ခွဲခြားပြီးတော့လည်း သိသွားပါတယ်။ စံပယ်ပန်းနဲ့ နှင်းဆီပန်းတို့ကိုလည်း စိတ်မျက်စိမှာ စာဖတ်ရင်နဲ့ ပုံဖော်သွားနိုင်ပါပြီ။

အထူးသဖြင့် ကလေးစာပေတို့ ရေးမယ့် စာရေးသူဟာ ကလေးတို့အတွက် ရေးမယ့် ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊ ကဏ္ဍတွေမှာ ပန်း၊ လှ၊ ကား စတဲ့ အများဆိုင်နာမည်တွေကို ထည့်သုံးမယ့်အစား ပန်းဆိုရင် ဘာပန်း၊ လှဆိုရင် ဘယ်လိုလှ၊ ကားဆိုရင် ဘယ်လိုကား ဆိုတာတို့ တိတိကျကျ၊ သေသေချာချာ ဖော်ပြရေးသားဖို့ လိုပါတယ်။

အမြင်၊ အကြား၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ စတဲ့ အာရုံငါးပါးတို့ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်မျက်စိမှာ ပေါ်အောင် ရေးဖို့အတွက် နောက်ထပ် ဥပမာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားတင်ပြပါဦးမယ်။
ဥပမာ- သားသားကျောင်းက ဖြန်

ဆာပြီ။ အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ မီးဖိုချောင်မှာ မေမေချက်ထားတဲ့ ဟင်းနုက မွေးနေတာပဲ။ သားသား ဗိုက်တောင် ဆာလာတယ်။ သားသား ဗိုက်ဆာပြီ မေမေလို့ မေမေကို သားသား အော်ပြောလိုက်တယ်။ မေမေက သားသားကို ထမင်းနဲ့ဟင်း ခူးပေးတော့ သားသား ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်တာ နှစ်ပန်းကန်တို့ ဖြိုက်ခနဲ ကုန်သွားတော့တာပဲ။

ဒီ ဥပမာမှာဆိုရင် ဟင်းနုမွေးတယ်လို့ပဲ စာရေးသူက ပြောထားပါတယ်။ ဘယ်လိုဟင်းနု၊ ဘာဟင်းနုဆိုတာကို မပြောထားပါဘူး။ ဒီဟင်းနုရတဲ့ အကြောင်းလေးကို အာရုံငါးပါးလုံး ပါအောင်လို့ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ရေးသားပါ့မယ်။

သားသား ကျောင်းက ပြန်လာတော့ မေမေ မီးဖိုချောင်ကနေ ဟင်းနုလေး ပျံလွင့်လာတယ်။ ဒါ ဂျင်း(ချင်း)နဲ့ ကြက်သားနဲ့ ရောချက်ထားတဲ့ ကြက်သားအချိုချက် အနံ့ပဲ။ ချင်းကို မွေးနေအောင် ဆီသတ်ပြီးတော့မှ ချက်ထားတဲ့ အနံ့။ ချင်းနဲ့လေး တသင်းသင်းနဲ့ ကြက်သားချိုချက် အနံ့ကို သားသား နှာခေါင်းကို ချုံးပြီးတော့ အားရပါးရ ဟင်းနုကို ဂျှလလိုက်တယ်(အမြင်နဲ့ အနံ့)။ အား... ဗိုက်တွေတောင် ဆာလာပြီ။ ဗိုက်ထဲက ပြီခနဲ အသံတစ်ချက် မြည်တယ်(အကြား)။ မီးဖိုခန်းထဲက ယန်းကန်သံတွေ၊ ထမင်းစားပွဲခုံတွေကို ချလိုက်တဲ့အသံ၊ ဇွန်းသံတွေကို ကြားနေရတယ်။

မေမေ သားသား ဗိုက်ဆာပြီလို့လည်း သားသားမေမေကို အော်ပြောပြီးတော့ မီးဖိုထဲကို သား ပြေးဝင်လာတယ်။ဟင်း ချက်နေတဲ့ မေမေခါးကို နောက်က ဖက်ထားရင်း မေမေ တစ်တုံးပေးလို့ သားတောင်းလိုက်တယ်။ မေမေက ကြက်သားအသားတုံး တစ်တုံးကို သားသားကို ပဲ့ပေးတယ်။ အိမ်အောင် ချက်ထားတဲ့ မေမေအသားတုံးက သွားနဲ့တောင် သိပ်ဝါးစရာ မလိုဘူး။ သားသားပါးစပ်ထဲမှာ နူးပြီးတော့ နှစ်ဝင် ပျော်ဆင်း

သွားတယ်(အထိအတွေ့)။ ကြက်သားကို ဝါးပြီး မျိုချလိုက်ပေမဲ့ ချင်းအရသာ မွေးမွေးလေး အုပ်ထားတဲ့ ချိုချိုရိန်ရိန်လေးက သားသားလျှာမှာ ခွဲပြီးတော့ ကျန်ခဲ့တယ်လေ(အရသာ) စသဖြင့် စာရေးသူဟာ စာဖတ်သူ ကိုယ်တိုင် ချင်းကြက်သားချက်ကို ကိုယ်တိုင် စားနေရတယ်လို့ ထင်လာအောင်လို့ ရေးဖွဲ့မှာပါ။

စာရေးသူဟာ ကလေးမွေးနေ့မှာ ဘာယူမလဲလို့ အမေက သားကို မေးတဲ့ အခန်းလေးကို ရေးဖွဲ့မယ်ဆိုပါတော့-

‘သားသားရေ... သားမွေးနေ့မှာ သား ဘာလိုချင်လဲ။ ဟိုတစ်ခါ သားမေမေကို ပူဆာထားတဲ့ ဖြိုင်ကားလေး လိုချင်လား သားသား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ’လို့ ရေးမယ့်အစား ‘သားရေ...သားမွေးနေ့မှာ သား ဘာလိုချင်လဲ။ ဟိုတစ်ခါ သားမေမေကို ပူဆာထားတဲ့ ဖြိုင်ကားလေး လိုချင်လား သားသား’

မေမေက သားကို မေးတော့ စူပါဝမ်းမှာ သားမြင်ခဲ့တဲ့ ဖြိုင်ကား အဝါလေးကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်လာမိတယ်။ ဖြိုင်ကားလေးမှာ နံပါတ် ၂လို့ ရေးထားတယ်လေ။ နံပါတ် ၂ က သားအကြိုက်ဆုံး နံပါတ်။ ဒရိုင်ဘာ ထိုင်တဲ့ဘက်မှာ လူသေးသေးလေး တစ်ယောက်တောင်မှ ပါသေးတယ်။ အဲဒီကားလေး မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် မေမေ ဝယ်ပေးရင်တော့ ကျော်ကျော်တို့ အုပ်စုနဲ့အတူတူ သားသား ဖြိုင်ကားမောင်းလို့ရပြီ။

စသဖြင့် ကလေးအတွေးလေးကို စာဖတ်သူရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်လာအောင်လို့ ထည့်သွင်း ရေးဖွဲ့ရမှာပါ။ နောက်အပတ်မှာ ကလေးစာအုပ်လေးတွေကို ရေးဖို့အတွက် ဘယ်လို ဖန်တီးရေးဖွဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မထပ်မံ ရေးသားတင်ပြပါဦးမယ်။

ခေတ်ဘုန်းသစ်

မြန်မာရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ရမ်း
၀၁-၃၉၀၂၂၀

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၀၃၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

ဒီလ စာမူအများစုက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ အရင်ထက်စာရင် အားထုတ်မှုရှိတဲ့ စာမူအရေအတွက် ပိုများလာတာကိုလည်း သတိပြုမိပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ အနုပညာအားပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းချက်တချို့ရှိနေကြသေးတဲ့အတွက် ရွေးချယ်မခံရသေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁။ သွားကြွေ တရားရိုသ်သာမီ

ကိုရင်သန်ထွန်း

ခေါင်းစဉ်ပါအတိုင်း တရားရိုသ်သာဝင်သူတချို့ရဲ့ နောက်ကွယ်က အကြောင်းအရာကို ရေးသားထားတာဖြစ်ပေမဲ့ ဆုံးမစာဆန်ဆန် နမူနာပုံပြဝတ္ထုကိုပါ ထည့်သွင်းရေးသားထားတဲ့အတွက် ဝတ္ထုတိုမဆန်ဘဲ ဖြစ်သွားရပါတယ်။

၂။ ဓမ္မာသောယျံ

၃။ ညမင်းသား

၄။ အကျဉ်းတန်ည

ဖြိုးနဲ့နီဝါ

ပိုမိုကျကျလောင်ဖြစ်ပြီး အရေးအသားပြေပြစ်သလို ရေးအားကောင်းသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာမူ ၃ ပုဒ်စလုံးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်သဘော ဂုဏ်မဲတစ်ခုကို ထည့်ထားဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မမီပြင်၊ မထင်ရှားဘဲ နားလည်ရခက်စေတဲ့အတွက် စာမူကောင်းတွေ ဖြစ်မလာတာပါ။ ဂုဏ်မဲသုံးပြီး ဝတ္ထုရေးမယ်ဆိုရင် စာဖတ်သူတွေအတွက် ခြေရာကောက်လွယ်အောင် အစဉ်း အခင်းအကျဉ်းမှာ သံလွန်စေချက်လည်း ပီပီရီရီနဲ့ လှလှပပ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ဖို့ လိုပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၅။ မျှော်စင်သွားသော လေ့အေး

ထွန်းအောင်ရင်

အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ အကြောင်းအရာရော တင်ပြပုံပါ ရိုးစင်းလှပါတယ်။

၆။ အကြွေအိပ်မက်

၇။ အိမ်ကွယ်တစ်ဝတ် ကျွန်တော်တစ်ဝတ်

ဥဩ(ရယ်ရီဖြေ)

အရေးအသား ပြေပြစ်သွားဖြစ်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် အကြောင်းအရာရွေးချယ်မှု ရိုးစင်းသလို တင်ပြပုံကလည်း ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဂုဏ်မဲသုံးပြီး တင်ဆက်ပေမဲ့ သိသာလွန်းတဲ့ အခင်းအကျဉ်းကလည်း ဝတ္ထုရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအားကို လျော့ကျစေပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၈။ သူတော်စင်

ကျွန်ကိုချို

အပြန်အလှန်စကားပြောတွေ အားကိုးသလို စာရေးသူရဲ့ အသံကို ဓာတ်ကောင်တွေကြားမှာ ဖောက်ဖောက်ပြီးပြောသလိုတဲ့အတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဆိုတာထက် တစ်ကိုယ်ရေစာသံကြောင်းပြောဟန်နဲ့ ဖြစ်သွားတတ်တာကို သတိထားစေချင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်မှာ ဓာတ်ကြောင်းပြောသူရဲ့အခြေထက် ဝတ္ထုပါဓာတ်ကောင်တွေရဲ့စရိုက်နဲ့ ဓာတ်အခင်းအကျဉ်းအပြက ပိုပြီးအရေးကြီးတာကိုလည်း သိစေချင်ပါတယ်။

၉။ မကျွမ်းပေါက် အမြဲသာ တားကာတဲ့ ကန်သင်္ဃာ

ဝင်းထိန်တောက်(မုံရွာ)

ရိုးစင်းတဲ့အကြောင်းအရာကို ရိုးစင်းတဲ့တင်ပြပုံနဲ့ ရေးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၀။ ဓုတ်ကြယ် ခြေအောင် ရွှေပြာမော်သု

နိုင်ဦးစော

ဆောင်းပါးဟန် အရေးအသားမျိုးနဲ့ စာရေးသူက ဓာတ်ကောင်ကိုယ်စား အတိအကျကြီး ဝင်ပြောထားတဲ့စာမူသာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၁။ ဖျိုတိုကြားက ကြိုးနှစ်ချောင်း

မိုးခါးရေ

စာညွှန့်ဆန်ဆန် စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ချင်တာတွေများနေတဲ့အတွက် တိုသလောက် ရှုပ်ထွေးတဲ့စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေပါတယ်။

၁၂။ နှလုံးသားနှင့်ဆောက်သည့်အိမ်ကလေး

ရွှေဝင်းမိုး(ပွင့်ဖြူ)

အရေးအသား ပြေပြစ်ချောမွေ့တဲ့စာမူပါ။ ဟိုဘက်ခေတ်က ဝတ္ထုရှည်တွေမှာ သုံးတတ်တဲ့ အရေးအသားပုံမျိုးကို သုံးထားတဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ရိုးစင်းလွန်းနေပါတယ်။

၁၃။ အမေသောင်းနှင့် ဆိုင်ခန်းပွားဖြင့်

စစ်လွမ်းအိမ်(မင်းသွေး)

အရေးအသားပြေပြစ်ပါတယ်။ ဟာသဓာတ်ခံနဲ့ ရေးဖွဲ့ဖို့ ကောင်းတဲ့ဇာတ်ကို အခြေခံထားပေမဲ့ အရေးအသားအား နည်းချက်ကြောင့်ပဲ ဓာတ်ကောင်စရိုက်ရော ဓာတ်ကွက်တွေပါ ကြွတက်မလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၁၄။ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေရှိ

၁၅။ သတိလေးတစ်ချက်ရှိ နောက်ကွယ်

၁၆။ ငယ်မနွယ်လင်တိုင်း

၁၇။ ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်းသက်လာတဲ့အချစ်

ညိုဖြင့်ရ

စာရေးကောင်းပါတယ်။ ခံယူချက်တစ်ခုကို အခြေခံပြီး စာမူတွေ မွေးဖွားနေတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် စာမူ ၄ ပုဒ်အတွက် အကြောင်းအရာ ရွေးချယ်မှုတွေက စိတ်ဝင်စားကောင်းပါတယ်။ နှလုံးသားမှာ... က လူမဟုတ်တဲ့ ဓာတ်ကောင်နေရာက ရေးသားနေတာ သိသာပေမဲ့ စာမူကွက်ဖော်ရာမှာ ယုတ္တိလွန်သွားတဲ့အချက်အလက်တချို့ ပါပါတယ်။

သတ်လေးတစ်ချက်ရဲ့... မှာလည်း လိင်တူချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားက မေတ္တာကို ရေးဖွဲ့လိုရင်းဖြစ်ပေမယ့် ဝမ်းနည်းစရာ စာတ်သိမ်းကို ရောက်အောင် ဦးတည်လိုက်တဲ့အခါ စာတ်ရဲ့ ချွေးဆောင်မှုအသွင်ပြောင်းသွားပါတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာလဲလို့မခံနိုင်ဘဲ ခေါင်းစဉ်မှာ ထင်ရှားနေတဲ့ စာတ်ကွက်ဖြစ်ပြီး စာတ်သိမ်းကို ဖုန်းဆိုင်တဲ့စာမူဖြစ်ပေါ်တယ်။ ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်းသက်လာတဲ့အချစ် ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်မို့ ဆရာဦးဝင်း ငြိမ်းထံ ထပ်ပြလိုက်ပါတယ်။

၁၈။ ထွယ်ဝင်တတ်သော ဖွယ်ဝင်ဖွယ်

၁၉။ ချစ်မြဲတိုး

ယွန်းမြတ်စွန်းသျှန်
အရေးအသား ပြေပြစ်တဲ့စာမူတွေပါ။ ထွယ်ဝင်တတ်... က ရိုးစင်းလွန်းတဲ့စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ချစ်မြဲတိုး က ဖတ်ပျော်တဲ့စာမူတစ်ပုဒ်မို့လို့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တပ်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတပ်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေက တော-

မိုးမကျော်သွင် ရဲ့ 'မုခ်စွန်းစေချင်'၊ မင်းညွှန့်ရဲ့ 'ထောင်ချောက်'၊ ဝန်းသို-လွမ်းရစေရဲ့ 'ဆူးစက်ပန်းရိုင်း'၊ ခင်မြတ်စွယ်(ပုဂ္ဂိုလ်)ရဲ့ 'ရွှေဦးတော...လွမ်းကရာ'၊ ထက်ရှားရဲ့ 'ဆုံမှတ်မရှိသော'၊ ချောသန့် ရဲ့ 'မသေနိုင်သော နှင်းဆီ'၊ မောင်သူတရဲ့ 'ကွန်တူး' တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမ မသီတာ(ခေါ်ချောင်း)က ဆန်းစိတင်အဖြစ် ဝတ္ထုတို ၉ ပုဒ် တင်ပေးလာပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုတွေထဲမှာ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ခန့်ခါနီးထုတ်ဖန် ပြုကြားခဲ့တဲ့ ဆရာ ထက်ရှားရေးတဲ့ 'ဆုံမှတ်မရှိသော...' ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်က ပြန်ပြင်ရေးပြီး ပို့ပါလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အခု ၂၀၁၅ ဒီဇင်ဘာလအတွက် စီဇာ့ တဲ့အခါမှာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ သိပ်ကြောပါသွား။ နှစ်နှစ်တိတိပါ ကြာပါတယ်။ ပြန်ပြင်ရေးတာပဲဆိုပြီး ဖတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ကောင်းပြ၊ ကောင်းပြောတွေက ပြင်ပေးလို့ မရလောက်အောင် ရောသွေးနေတာတွေပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ ထက်ရှားအနေနဲ့ စာရေးဖူးစိတ် ရှိသေးတယ်ဆိုရင် တခြားဝတ္ထုနဲ့ပဲ ကြိုးစားပါလို့ ပြောပါရစေ။

ဆရာမ ခင်မြတ်စွယ်(ပုဂ္ဂိုလ်)က ရွှေဦးတောကရာ အတွက် 'ရွှေဦးတော...လွမ်းကရာ' ဝတ္ထု ပေးပို့လာပါတယ်။ လက်ရေးလက်သား သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ရေးသားပေးဖို့ကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်ရေမြေ သာယာပုံများကို ဒီလောက်စွဲနေလို့ မရပါဘူး။ ဝတ္ထုတိုမှာ လိုရင်းကိုရောက်အောင် ကန့်သတ်စာမျက်နှာအတွင်း ရေးဖွဲ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာတ်သိမ်းကလည်း ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။

ဆရာ ဝန်းသို-လွမ်းရစေရဲ့ 'ဆူးစက်ပန်းရိုင်း' ဝတ္ထုက

လည်း အဖွဲ့အဖွဲ့တွေ မှားယွင်းပြီး လိုရင်းကို မရောက်နိုင်တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေါ်တယ်။

ဆရာ မိုးမကျော်သွင်ရဲ့ 'မုခ်စွန်းစေချင်' ဝတ္ထုတိုကလေးက အထောင်ချီကျောင်းသားများကြားမှာ ဖူးယစ်သေးပါ။ သုံးစွဲရောင်းဝယ်သူတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်လို့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်။ ရေးဖွဲ့ပုံလည်း သပ်ရပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ စာမျက်နှာအစဉ်အဆဲ ရှိတာကြောင့် သူထက် အားကောင်းတဲ့ဝတ္ထုများကို ဦးစားပေးလိုက်ရလို့ ဆရာဝတ္ထုကို မသုံးဖြစ်ပါ။

ဆရာမောင်သူတရဲ့ 'ကွန်တူး' ဝတ္ထုကလေးက ဖြစ်တတ်တဲ့စာတ်သိမ်းလေးပါ။ အမေကို ကျညီမျှင်တဲ့ ငါးတန်း ကျောင်းသားကလေးက ကားတွေကြားမှာ ကုန်ပယ်လိုက်ရောင်းပြီး ဝင်ငွေရှာတဲ့ ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။ ရေးသားတင်ပြပုံကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေအသစ်ဆန်းစိတင်တက်လာတဲ့ တခြားဝတ္ထုများနဲ့စာရင်တော့ အားပျော့သွားတာကြောင့် ကျွန်တော် မသုံးဖြစ်ပါ။

ညိုပြင်းရှု(ဆရာမလေး၊ ဆရာမလေး ကျွန်တော် မသီပါ) ရဲ့ 'ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်းသက်လာတဲ့ အချစ်' ဝတ္ထုကလေးက စာတ်သိမ်းမျိုးကြာ အခြေခံလာလို့ ရွှေဦးတောကရာအတွက် ရွေးချယ်ထားပါတယ်။ စာမူပေးဖို့ရာမှာ ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်စာ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တို့ကို မဖြစ်မနေ ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒီလအတွက် ဆရာ ချောသန့်ရဲ့ 'မသေနိုင်သောနှင်းဆီ'၊ ယွန်းမြတ်စွန်းသျှန်(ဆရာမလို့ ယူဆပေမဲ့ မသေရာလို့ပါ)ရဲ့ 'ချစ်မြဲတိုး'၊ ဆရာ မင်းညွှန့်ရဲ့ 'ထောင်ချောက်' တို့ကို ရွှေအသစ်များအဖြစ် ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာ ချောသန့်ရဲ့ဝတ္ထုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကန့်သတ်စာမျက်နှာထက် ကျော်လွန်နေတာကို တွေ့ရပေမဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော့်ကန့်သတ်ချက်ကို လျော့ပေါ့စဉ်းစားပေးလိုက်ပါတယ်။ မျောက် ရှေးမယ်ဆိုရင် သတိထားပါ။ လိပ်စာဖော်ပြထားရာမှာ 'တစ်ဆင့်ဆေးကတ္တသိုလ်(မန္တလေး)' လို့သာ ဖော်ပြထားပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်း တယ်လီဖုန်းဆိုတာက ဆက်လို့ ရရင်မှ ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လိပ်စာအပြည့်အစုံဖော်ပြဖို့ လိုပါတယ်။ အခုအတိုင်းဆိုရင် 'ဆရာ ချောသန့်၊ ဆေးကတ္တသိုလ်(မန္တလေး)' လို့ လိပ်စာတပ်လိုက်ရုံနဲ့ ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ဆရာ ချောသန့်က ဆေးကတ္တသိုလ်(မန္တလေး)ရဲ့ ပါမောက္ခချုပ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုရေးဖို့နဲ့ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဆေးကျောင်းသားဆိုရင်တော့ အကြောင်းကြားစကား မန္တလေး ဆေးကတ္တသိုလ်မှာ ရွာလည်အမှတ်သဘော ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် လိပ်စာအပြည့်အစုံရေးပါ။ ကျွန်တော် မန္တလေးရောက်ရင် ဆရာကို ထမင်းကျွေးပါလို့ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဝင်းမြိုး

ရဲသန် မမေ့နိုင်သောနှင်းဆီ

He came into her apartment
 He left the bloodstains
 on the carpet
 She ran underneath the table
 He could see
 she was unable
 So she ran
 into the bedroom
 She was struck down
 It was your doom
 Annie are you OK?

(Smooth Criminal)

ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်သတ်ပြီး
 အခန်းထဲ ဝင်မလိုရှိသေး နှာခေါင်းထဲ
 အောက်သိုးသိုးအနံ့တစ်ခု
 ရလိုက်သလိုပဲ။ သူ စိတ်စွဲနေတာပဲ
 ဖြစ်မှာပါ။ သူ အလောင်းကောင်တွေ
 လဲလျောင်းနေတဲ့နေရာတောင်
 မရောက်သေးဘဲလေ။
 ရင်ခွဲရုံအပြင်ဘက်မှာ
 ကျောင်းသူသုံးယောက် မတ်တတ်ရပ်
 နေကြတယ်။ ခုနစ်နာရှိခဲ့ပြီလေ၊
 မဝင်ကြသေးဘူးလား။ သူကတော့
 ရင်ခွဲရုံထဲ ခြွေလှမ်းတွေ
 ဦးတည်လိုက်တယ်။
 အလောင်းကောင်တွေကို ခွဲစိတ်တဲ့
 သူတို့စာသင်ခန်းလေးထဲကို

အယ်ဂျစ် ၂၀၁၇ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၇

ရဲသန်

www.burmeseclassic.com
 ၂၀၁၇ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၇

ရောက်ဖို့ ကြားထဲမှာ အခန်း တစ်ခန်းကိုဖြတ်ရသေးတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာလည်း ခုတင် သုံးလေးခု ရှိတယ်။ တချို့ ရက်တွေမှာ အဲဒီခုတင်တွေပေါ် မှာလည်း လူသေအလောင်း တွေ ရှိနေတတ်တယ်။ ဒီနေ့ လည်း ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ လူသေအလောင်းတစ်ခု လဲ လျောင်းနေတယ်။ သူ့ မရဲ တာရဲ့ ခုံးကြည့်လိုက်တယ်။ ယောက်ျားအလောင်းတစ်ခု ပဲ။ ပုဆိုး ခပ်တိုတိုဝတ်ထား တာမို့ ခြေသလုံးတုတ်တုတ် ကို မြင်နေရတယ်။ လက် မောင်းကလည်း တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်။ မျက်နှာက ခက်ထန် နေသလိုပဲ။ သူ ဆက်မကြည့် ရဲတော့။ စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ပဲ ရောက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားဝန်ထမ်း နှစ်ယောက် အလောင်းကောင်နားမှာ ရပ် နေတယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ စာသင်ခန်းထဲက ပြန် လှည့်ထွက်လာလိုက်တယ်။ ခုအခေါက်တော့ ခုနက ယောက်ျားအလောင်းကို မကြည့်ရဲလို့ အပြေးကလေး ထွက်လိုက်တယ်။

အပြင်ဘက်မှာ ကျောင်း သူသုံးယောက်စကား တတွတ် တွတ် ပြောနေကြတုန်း။ သူ ပြန်ထွက်လာတာ မြင်တော့ သရော်တော်တော် (သူ့အထင် လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ) တစ် ချက်ကြည့်ပြီး စကားဝိုင်းကို ဆက်ပြောနေကြပြန်တယ်။ သူလည်း အသင့်ဆောင်လာ တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဟိုဒီလှန် လှောနေလိုက်တယ်။ ခဏ ကြာတော့မှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ တဖွဲဖွဲ

အဲဒီအမျိုးသမီးမှာ
မိန်းကလေး
ရည်းစား
ရှိတယ်တဲ့
ခိုင်ရဲတဲ့
သတင်းလား
ဘယ်သတင်း
ရပ်ကွက်က
ထွက်လာတာလဲ
မသိရပေမဲ့
အဆောင်နေ
ကျောင်းသူတွေ
ကတော့
ပါးစပ်အရသာခံ
ပြောနေကြတယ်

ရောက် လာ ကြ တယ် ။
အခန်းထဲ လူစုံလောက်ပြီဆို
တော့မှ သူ ဝင်သွားလိုက်
တယ်။

ရင်ခွဲရုံက အရင်ခေတ်
ကလောက် အနံ့မဆိုးတော့
ဘူးလို့ ဆရာတွေပြောပေမဲ့
စူးရှအနံ့တစ်ခုက နှာခေါင်း
ထဲ ရောက်ဖြစ်အောင်ရောက်
လာသေးတယ်။ လူသေ
အလောင်းဆီက ထွက်လာ
တာလား။ ရင်ခွဲရုံကိုက ဒီအနံ့
တွေ စွဲနေတာလားတော့ သူ
မခွဲတတ်ပါဘူး။ ကျောင်း
သားကျောင်းသူအများစုက
တော့ ဒီရင်ခွဲရုံကို အတန်း
လာတက်ပြီဆို နှာခေါင်းစည်း
လေးတွေ တပ်တတ်ကြတယ်။
သူကတော့ အလုပ်ပိတ်ခံထား
ရတဲ့အရသာကို မုန်းတယ်။

နှာခေါင်းစည်း တပ်ရင်လည်း
အသက်ရှူကျပ်သလိုလို ဖြစ်
လာတာမို့ မလွဲသာ မရှောင်
သာအခြေအနေမျိုးမှာမှ သုံး
လေ့ ရှိတယ် ။ ဥပမာ-တိဘီ
လူနာနားသွားရမယ့်အခါမျိုး
မှာပေါ့ (တကယ်တမ်းတော့
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လုံခြုံမှုရ
အောင်သာ တပ်တာရယ်။
အဲဒီနှာခေါင်းစည်းတွေက
တိဘီရောဂါပိုးတွေကို အပြည့်
အဝ ကာကွယ်ပေးနိုင်တာ
မဟုတ်ဘူးရယ်လေ)။ နောက်
တစ်ချက်က ရင်ခွဲရုံထဲက
အနံ့က နှာခေါင်းစည်း စွပ်ရ
လောက်အောင် ဆိုးဝါးတယ်
လို့ သူ မခံစားရဘူးလေ။
ဒုတိယနှစ်တုန်းက ဆေးစိမ်
ထားတဲ့ လူသေအလောင်း
တွေကို ခွဲစိတ်ရတုန်းက
တောင် ဖော်မလင်အနံ့ကို
ခံနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်
လား။ ဆေးရုံဝါဒီတွေထဲမှာ
လည်း လူနာတွေရဲ့ချွေးနံ့
သေးနံ့ပေါင်းစုံက သူ့အနံ့ခံ
အင်္ဂါအဖွဲ့အစည်းကို ယဉ်ပါး
စေခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ ။

စာသင်ခုံတွေဆီ ရောက်
တော့ အနံ့တွေ သိသိသာသာ
လျော့သွားတယ်။ ခေါင်းပေါ်
မှာ ပနံကကကို အရှိန်အမြင့်
ဆုံး ဖွင့်ပေးထားတာကိုး ။
သူ ထိုင်နေကျနေရာလေး
လွှတ်နေတော့ အဲဒီနေရာ
လေးကိုပဲ သူ ရွေးလိုက်တယ်။
သူတို့ တမင်တကာ ချန်ထား
ကြတာလား။ သူတို့က သူတို့
အုပ်စုနဲ့သူတို့ စုထိုင်ကြတာ။
နောက်တန်းကို လည်ပြန်လှည့်
ကြည့်တော့ သူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့
ကျောင်းသူတစ်ယောက်က
မပွင့်တပွင့် ပြုံးပြတယ်။ သူ
လည်း ပြန်ပြုံးပြပြီး မှတ်စု

စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။
လူသေအလောင်းနား
မှာတော့ စာသင်မယ့်ဆရာ
ရပ်နေတယ် ။ ဆရာဘေးမှာ
အလောင်းကောင်ကို ခွဲစိတ်
မယ့်ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်
ရှိနေတယ်။ တစ်ယောက်က
ဝဝပိုင်ပိုင်၊ နောက်တစ်ယောက်
က ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ဝဝပိုင်ပိုင်
လူက ခွဲစိတ်ရာမှာ လိုမယ့်
ပစ္စည်းတွေ ဗီရိယက ထုတ်
နေတယ်။ ခွဲစိတ်မှုကို ဓာတ်ပုံ
ရိုက်မှတ်တမ်းတင်မယ့် သရုပ်
ပြဆရာကလည်း ကင်ဇရာ
တကိုင်ကိုင်နဲ့ပေါ့။ ပိန်ပိန်ပါး
ပါးလူက ရေပိုက်က ရေလွှာ
မလာ စစ်ဆေးနေတယ်။

ရင်ခွဲရုံက ခွဲစိတ်မှုဟာ
ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ခွဲစိတ်မှုဦး
တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ခွဲ
စိတ်ခန်းထဲမှာက ဆရာဝန်
တွေက ကတ်ကြေးပေါင်းဆုံနဲ့
လူအရှင်ကို ရောဂါဝေဒနာ
သက်သာအောင် ကုသပေးကြ
တာ။ ရင်ခွဲရုံမှာတော့ လူသေ
အလောင်းတွေကို သေရမယ့်
အကြောင်းရင်းကိုသိရဖို့ ကျွန်
ကျင်လုပ်သားတွေက ခွဲစိတ်
ကြတာ။ ဆရာက အလောင်း
ကိုစခွဲဖို့ လုပ်သားနှစ်ယောက်
ကို အချက်ပြလိုက်တယ် ။

တစ်ယောက်က ဓား
တွေကို စသွေးတယ်။ တစ်
ယောက်က လူသေအလောင်း
ရဲ့အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်
ပစ်လိုက်တယ်။ အလောင်း
ကမိန်းမအလောင်း။ အသက်
က သုံးဆယ့်တစ်တဲ့။ အရွယ်
ကောင်းပဲ ရှိသေးတာမို့ သား
မြတ်အနံ့က ပြည့်ပြည့်ဖြူးဖြူး
ရှိနေသေးတယ်။ သားမြတ်
တွေက တွဲကျမနေဘဲ တင်း
တင်းရင်းရင်း နဲ့နေတယ်ဆို

တော့ အပျိုပေါ့။ အဲ မဟုတ်
သေးပါဘူး။ လူအရှင်မှာသာ
သေဘုယျအားဖြင့် အဲဒီလိုခွဲရ
တာထင်တယ်။ လူသေမှာက
တောင့်တင်းသွားတာမို့ တင်း
တင်းရင်းရင်းဖြစ်နေတာလား။
ဆရာကို မေးချင်ပေမဲ့ ဝိုင်း
အဟားခံရမှာ ကြောက်လို့ သူ
ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် အဲဒီမိန်းမရဲ့သားမြတ်
တွေက ကြည့်ကောင်းတာ
တော့အမှန်ပဲ။

ထဘီကို ပါ ချွတ်ချ
လိုက်တာမို့ ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်
သွားပြီ။ ဆီးစပ်နားမှာ အမွှေး
တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။
ဟင် အဲဒီနားမှာ သွေးစတွေ
လား။ သူထိုင်တာ အလောင်း
ရဲ့ခေါင်းပိုင်းနဲ့ပိုနီးတော့ ဆီး
စပ်ကို သေချာမမြင်ရဘူးဖြစ်
နေတယ်။ ပေါင်မှာလည်း ဖူး
ရောင်ဒဏ်ရာတွေလား။ အဲဒါ
Signs of Struggle (ရန်ကန်
ထားတဲ့လက္ခဏာတွေ)မဟုတ်
လား။ ဟင် Rape and Mur-
der (လူသတ်မုဒိမ်းမှု)လား။

ဆရာတို့ Vaginal Ex-
amination (မိန်းမကိုယ် စစ်
ဆေးမှု)လုပ်ပြီးပြီ။ Rape case
(မုဒိမ်းမှု)ပဲ။ History (ရာဇ
ဝင်မေးခြင်း)အရတော့ Sui-
cide (မိမိကိုယ်ကိုသေကြောင်း
ကြံစည်ခြင်း) မလုပ်ခင်မှာ
Rape လုပ်ခံရတဲ့အကြောင်း
သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ဆီကို ဖုန်းကတစ်ဆင့် ရင်ဖွင့်
သေးသတဲ့။ အဲဒီသူငယ်ချင်း
အပြေးရောက်လာပေမဲ့ မစီ
တော့ဘူး။ သူက Hanging
(ကြိုးဆွဲချသေခြင်း)လုပ်ပြီး
နေပြီတဲ့။ Hanging သင်ရတာ
မင်းတို့အဖွဲ့ကကောင်းတာပဲ။
ဆရာစကားက အပြင်

လူနားထောင်ရင် တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်နေမယ်ဆိုပေမဲ့ သူတို့
အတွက်တော့ မှန်တာပဲ။ သူ
တို့ရင်ခွဲရုံမှာ စာသင်ရပြီဆို
ကော့အများစုက RTA(ယာဉ်
မတော်တဆဖြစ်မှု)တွေချည်း
ပဲ။ သူ နေတဲ့မြို့ကိုက ဆိုင်
ကယ်မြို့တော်လို့ သမုတ်ရ
လောက်အောင် မော်တော်ဆိုင်
ကယ် အစီးများတာကိုး။

လူသေအလောင်းကို
ဆေးကြောနေကြပြီ။ အဲဒီ
မိန်းမ လုပ်သားတွေ လန်လိုက်
မှောက် လိုက်လုပ်တာကို
တောင့်တောင့်တင်းတင်းပဲ
လိုက်ပါနေရပြီ။ တစ်ယောက်
ကအလောင်းရဲ့ကျောအောက်
မှာ သစ်တုံးတစ်ခု ခုခံလိုက်
တယ်။ သူတို့ခေါင်းကို ခွဲ
ကြတော့မယ်။ ဦးခေါင်းရိုး
ခွဲကို လွန်တိုက်ပြတ်ကြတယ်။
ကျွမ်းကျင်လုပ်သားတွေဖို့
ထင်ရဲ့ ခဏလေးအတွင်းမှာ
ပဲ ဦးခေါင်းထိပ်ပိုင်း ပွင့်သွား
တယ်။ အောက်မှာ ခံထားတဲ့
ဇလုံထဲမှာတောင် သွေးတွေ
ပြည့်တော့မယ်။ ဦးခေါင်း
အတွင်းမှာ နည်းနည်းကျန်နေ
သေးတဲ့ သွေးတွေကိုတော့
ပေါစတွေ ထည့်ပြီး စုပ်ထုတ်
ယူတယ်။ ဦးနှောက်ကို
အလွယ်တကူပဲ ထုတ်ယူလိုက်
ကြတယ်။ အဲဒီဦးနှောက်ကို
တစ်ဖက်က စင်ပေါ်ကို သွား
တင်တယ်။ ဖြတ်တောက်ခွဲ
စိတ်နေတုန်းမှာပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်
စရာရှိတာကို သရုပ်ပြဆရာ
က ရိုက်ရိုက် သွားတယ်။
ဒီအတိုင်း ရိုက်ချင်သလို ရိုက်
လို့တော့မရဘူး။ ကတ်ပြား
လေးတစ်ခုကိုပါ တွဲရိုက်ရ
တယ်။ ကတ်ပြားပေါ်မှာ ဒီ
အလောင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်

ရှိတယ်။
တစ်ဖက်စင်ပေါ်က
ဦးနှောက်ကို လိုအပ်သလို
စားနဲ့ ထက်ခြမ်းခြမ်းတယ်။
သရုပ်ပြဆရာက ဓာတ်ပုံရိုက်
တယ်။ ဆရာက စာသင်ရင်း
ပဲ ဦးနှောက်အစိတ်အပိုင်း
တွေကို စစ်ဆေးတယ်။ ဦး
နှောက်မှာ အဓိကကြည့်မှာက
EDH,Cerebral Haemorrhage
(ဦးနှောက်တွင်းသွေးယိုစီးမှု
များ)ရှိမရှိစစ်ရမယ်။ ဒီကော့
မှာတော့ မတွေ့ရဘူး။ ဒါဆို
ဒီကော့မှာ Immediate Cause
of Death (သေရခြင်း
အကြောင်းတရား)က တခြား
ဟာတွေဖြစ်တော့မှာပေါ့။

ဦးခေါင်းကို ခွဲပြီးတဲ့
နောက် လည်ပင်းကို ဖွင့်ကြ
တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်
ပင်းမှာက ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့။
ဆရာက လည်ပင်းက ကြိုး
ဖြတ်ပုံကို နှုတ်ကလည်းပြော
ရင်း လက်တွေ့လုပ်ပြတယ်။
ကြိုးက ဒီကော့မှာ အရေး
ကြီးတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းဆို
တော့ အမှားခံလို့ မဖြစ်ဘူး
လေ။ လည်ပင်းက ဖြုတ်
အပြီးမှာ ကြိုးကို အနုလုပ်ပုံ
လုံ စစ်ဆေးပြန်တယ်။ ကြိုး
က ဘာအမျိုးအစားလဲ၊ နိုင်
လွန်ကြီးလား၊ အဝတ်စလား၊
တယ်လီဖုန်းကြိုးလား။ ကြိုး
ကို ဘယ်လို ထုံးထားတာ
လဲ။ ဆရာက မနားတမ်း
သင်နေပေမဲ့ သူစိတ်ကတော့
အလောင်းဆီပဲ ရောက်နေ
တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်
သေခြင်းအကြောင်း တွေးနေ
မိတယ်။ သေကြောင်းကြံစည်
တဲ့သူဟာ အတော်ခက်ခဲတဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်
ရတာပဲလို့ သူ ထင်တယ်။

ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်တွယ်တာတဲ့
သူတွေ၊ ကိုယ်က မြတ်နိုး
တန်ဖိုးထားတဲ့သူတွေကို စွန့်
ခွာပြီး သေခြင်းတရားကို ရွေး
ချယ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ အတော်
ကြီးမားတဲ့ တွန်းအားတစ်ခုခု
လိုမှာပဲ။ ဒီမိန်းမမှာတော့
တွန်းအားက မေးစရာမလို
အောင် သိနေပြီးသား။ မုဒိမ်း
ကျင့်ခံရမှုပေါ့။ သူ အဲဒီမြန်မာ
ဝေါဟာရကို သုံးတိုင်း ရွံရှာ
မုန်းတီးခြင်းနောက်မှာ ကြောက်
ရွံ့ခြင်းက ကပ်ပါလာတတ်
တယ်။ "ငါ"တပ်ဆဲတဲ့ ဝေါ
ဟာရကို ခံသာပေမဲ့ အဲဒီ
ဝေါဟာရကိုကြားတိုင်း နား
ရှက်စရာလို့ ထင်နေတယ်။
အဲဒါကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ
သုံးရတော့မယ်ဆို အင်္ဂလိပ်
ဝေါဟာရ Rape ကို ငှားသုံး
လေ့ ရှိတယ်။

Rape အကြောင်း
အတွေးဖြစ်ကြက်မိတော့ တစ်
လောကဖတ်မိတဲ့ စာသား
လေးတစ်ခုကို သွားသတ်ရမိ
တယ်။ ကျွန်မဟာ မိန်းမတစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ
ဝတ်လစ်စားလစ်လျှောက်သွား
နေရင်တောင် ရှင့်မှာ ကျွန်မ
ကို အဓမ္မပြုကျင့်ခွင့် မရှိဘူး
တဲ့လေ။ သိပ်သဘောကျဖို့
ကောင်းတာပဲ။ သူ နေထိုင်ရာ
ပတ်ဝန်းကျင်မှာက မုဒိမ်းမှု
ဖြစ်တိုင်း ပြုကျင့်ခံရသူ မိန်းမ
ကိုသာ အပြစ်ပို့ဖို့ အသင့်ရှိနေ
တတ်ကြတာ မဟုတ်လား။
ပြုကျင့်ခံရတဲ့မိန်းမဟာ လျှပ်
ပေါ်လော်လည်ဝတ်စားထား
လို့ဆိုတဲ့ ကျိုးကြောင်းမဆီ
လျော်တဲ့အကြောင်းပြချက်ကို
ထပ်တလဲလဲ သုံးတတ်ကြ
တယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်ပြီး စာထဲပဲ အဲဒီ

စိုက်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်
တယ်။

ဆရာက လည်ပင်းပေါ်
က ကြိုးရာကို အလျားအနံ
တိုင်းတာပုံကို သင်နေတယ်။
နိုင်လွန်ကြီးကို သုံးထားတာ
မို့ ကြိုးရာက သိပ်တော့
မနက်လှဘူး။ လည်ပင်းကို
အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ဝိုင်ပုံသဏ္ဌာန်
ခွဲပြီး အထဲက အင်္ဂါတွေကို
ထုတ်ယူတယ်။ သိုင်းမျိုက်
အရိုးနဲ့ ကျိုးမကျိုး စစ်ဆေး
တယ်။ ဒီကေ့စ်မှာတော့
မကျိုးဘူးတဲ့။

ဓားကို နားနောက်နား
ကနေ ရင်ညွန့်ထိ ဆွဲချလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ဆီးစပ်နား
ထိ ဆွဲချတယ်။ သူတို့ ရင်
ဘတ်နဲ့ခိုက်ကို ဖွင့်ကြတော့
မှာပဲ။ ဒီထဲမှာတော့ Abnor-
mal Findings (ပုံမှန်မဟုတ်
သော တွေ့ရှိချက်များ)တွေ့ရ
မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ
တို့တာဝန်အရတော့ ဆက်ဖွင့်
ရမှာပဲ။ ရင်ဆုံဖွင့်အပြီးမှာ
နံရိုးတစ်ချောင်းချင်းကြားက
အဆီတွေကို ဓားနဲ့ခြစ်ထုတ်
ဖယ်ပစ်တယ်။ ရင်ညွန့်ရိုး
အောက်ပိုင်းနားကို ချိုးပြီးတဲ့
နောက် အထဲက အင်္ဂါတွေကို
ထုတ်ပြီး။ နှလုံး ပါမယ်။
အဆုတ်နှစ်ခု ပါမယ်။ အစာ
အိမ်ပါမယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်
တယ်။ တစ်ဖက်စင်ပေါ်တင်
ပေးတယ်။ ဆရာက စစ်ဆေး
တယ်။ ကျွမ်းကျင်လုပ်သား
တွေက ဒီအလုပ်လုပ်နေတာ
နှစ်ချီနေပြီထင်ရဲ့ ဆရာ ညွန့်
ကြားစရာမလိုဘဲ ဆက်တိုက်
လုပ်သွားတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲ
က ကလီစာတွေကို ထုတ်
တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

အလောင်းကို ပြန်ချုပ်

မိန်းမ
တစ်ယောက်မှာ
မိန်းမရည်းစား
(သူတို့ခေါ်သလို
အချစ်တော်
ပေါ့လေ) ရှိတာ
သူတို့ကို
ဘာများ
ထိခိုက်နေလို့လဲ
ဘာကြောင့်များ
သူ့အချစ်တော်က
ယောက်ျား
ရသွားလို့
နေမှာပေါ့
ဆိုတဲ့စကားတွေနဲ့
ထိုးနှက်
ချင်ရတာလဲ

ခါနီးမှာပဲ စာသင်ချိန်ပြည့်
သွားတယ်။ ပြန်ချုပ်ပေးတဲ့
အခါ ကျန်ရစ်သူမိသားစု
ကျေနပ်အောင် သေသေသပ်
သပ်ချုပ်ပေးတာပါပဲ။ ဒါပေ
မဲ့ သူ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
ဝမ်းနည်းနေတယ်။ စာသင်
ခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ သူ
ခြေလှမ်းတွေကလည်း လေး
တိလေးကနဲ။ အဲဒီမိန်းမကို
သူ ဆန့်ဆန့်ကြီး မြင်ခဲ့တာ
ပေမဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကွေး
လျက် ငိုကြွေးနေတဲ့ပုံကို မြင်
ယောင်နေမိတယ်။ ဘေးနား
က ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးသံတွေ
ကြားမှာ တချို့ကိစ္စကိုငိုသံကို
ကြားနေရသလိုပဲ။ ဒါနဲ့
တရားခံက ဘယ်မှာလဲ။
တရားခံကို ဖမ်းမိပြီလား
ဒါမှမဟုတ် တရားခံဟာ သူ

နေ့စဉ်ဘဝမှာ သက်သောင့်
သက်သာ၊ ကြော့ကြော့မော့
မော့၊ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို နေ
နိုင်တုန်းပဲလား။ ဘာကြောင့်
မှန်းမသိ ဗလုံးဗထွေးဟာသ
ပြောပြီး ရယ်နေကြတဲ့
သူကောင်းသားတွေကို ပါးဆွဲ
ရိုက်ပစ်ချင်လောက်အောင်
ဒေါသထွက်လာတယ်။ သူ
တို့ပြောနေကြတာ အဲဒီမိန်းမ
အကြောင်း ဟုတ်ချင်မဟုတ်
မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမကို
လှောင်ပြောင်နေကြသလိုပဲလို့
သူ ထင်နေတာ။ အဆောင်
ပြန်တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
မှာလည်း အဲဒီမိန်းမရဲ့အကြည့်
ကို သူ့အမြင်အာရုံထဲက
ထုတ်မရခဲ့ဘူး။ လောကကြီး
ကို ရှင်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ
အရုံးပေးလိုက်ပါပြီဆိုတဲ့
အကြည့်မျိုး။

ထမင်း ဆိုင် ကနေ
အဆောင်ပြန်အရောက်မှာ
သတင်းဆိုးက သူ့ကို အသင့်
စောင့်ကြိုနေတယ်။ အဆောင်
နဲ့ တစ်တိုက်ကျော်က အမျိုး
သမီး ကြိုးဆွဲချသေလို့တဲ့။
အဲဒီအမျိုးသမီးမှာ မိန်းက
လေး ရည်းစားရှိတယ်တဲ့။
ခိုင်လုံတဲ့သတင်းလား။ ဘယ်
သတင်းရပ်ကွက်က ထွက်
လာတာလဲ မသိရပေမဲ့
အဆောင်နေကျောင်းသူတွေ
ကတော့ ပါးစပ်အရသာခံ
ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီမိန်းမ
ကို ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါလေး
လိုပြောနေကြတာကို မခံနိုင်
လို့စောသေးပေမဲ့ ကျောင်း
ဘက်ဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်
တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ
မိန်းမရည်းစား(သူတို့ခေါ်သ
လို အချစ်တော်ပေါ့လေ)ရှိ

တာ သူတို့ကို ဘာများထိခိုက်
နေလို့လဲ။ ဘာကြောင့်များ သူ
အချစ်တော်က ယောက်ျားရ
သွားလို့နေမှာပေါ့ဆိုတဲ့စကား
တွေနဲ့ ထိုးနှက်ချင်ရတာလဲ။
Rape Case ဆိုတာ အရပ်ထဲ
မပျံ့တာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရ
မလို့လို့။

ကျောင်းရောက်လို့ သင်
မယ့် လက်ချာခေါင်းစဉ်တို့
သိရတော့ သူ လှည့်ပြန်ချင်
စိတ်တောင် ပေါက်သွား
တယ်။ Sexual Offence (လိင်
ပိုင်းဆိုင်ရာစော်ကားမှု)အောက်
က Rape တဲ့။ လက်ချာ
ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ စိတ်ဝင်
စားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အဲဒီ
မိန်းမကို ထပ်သတိမရချင်
တော့ဘူး။ ဥပဒေဆေးပညာ
နှစ်ချိန်ကိုလွှတ်ပြီး ရောဂါ
ဗေဒနှစ်ချိန်ကျမှ လာတတ်
ရင်ကောင်းမလား။ စာကြည့်
တိုက်ထဲ သွားနေရမလား။
နားနေခန်းထဲ သွားနေရ
မလား။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ
မိန်းမကို စိတ်ထဲကဖျောက်မရ
အတူတူ လက်ချာတက်ဖို့ပဲ
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လက်ချာတက်လိုက်
တော့မှ စိတ်ညစ်ညူးနေတဲ့
သူ စိတ်ချမ်းသာသလိုလို ခြုံ
လာတော့တယ်။ ဥပဒေအရ
မိန်းမတွေကို (ဒီမုဒိမ်းမှုနဲ့ပတ်
သက်လို့ပေါ့လေ) အတော်
လေး ကာကွယ်ပေးထားတာ
ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ
ကို မုဒိမ်းပြုကျင့်ဖို့ ကြိုးစား
လာသူကို သတ်ပိုင်ခွင့်ပေး
ထားသတဲ့။

လက်ချာနားထောင်နေ
တုန်း ဘေးနားက စကားသံ
တွေကျယ်လာတာ သတိထား
မိတယ်။ ဘေးဘီဝဲယာဘို့

ကြည့်တော့ ကျောင်းသူအများစုက လိုက်နာမထောင်ဘူး။ စကားပြောနေတဲ့သူကပြော၊ ဖုန်းဆော့နေတဲ့သူကဆော့။ မဟုတ်သေးပါဘူး ဒါဟာ အိပ်ရာပေါ်ဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စ (intercourse)ကို သင်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ နားရှက်စရာ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နောင်တစ်ချိန် (မပြောကောင်းမဆိုကောင်း) ကိုယ့်မှာကြုံလာခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာသိဖို့ နားကြီးကြီးနဲ့ နားထောင်သင့်တယ် မဟုတ်လား။

ဆရာတို့ စစ်ပေးရတဲ့ မုဒိမ်းမှုအများစုက လိမ်ဆင်အမှုတွေဆိုပဲ။ သမီးရည်းစားသဘာဝ ချစ်ကြိုက်ကြပြီးမှ မိဘက သဘောမတူလို့ ပုဒ်မ ၃၇၇ နဲ့တိုင်ကြတာတဲ့။ အဲဒါကြောင့်ပဲလားမသိ ဒီသင်ခန်းစာကို ဆရာ သင်နေပုံက တစ်ဖက်စောင်းနင်းကြီးပဲ။ ဥပမာဆိုပါတော့ အခင်းဖြစ်စဉ်ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးတဲ့အခါ ရုန်းကန်ထားတဲ့ လက္ခဏာတွေ တွေ့ရသလား ကြည့်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ရုန်းကန်တယ်ဆိုပြီး ယောက်ျားကလေးရဲ့ခါးကို လှမ်းဖက်တာတော့ အကျုံးမဝင်ဘူး နော်လို့ လှောင်ပြောင်တာမျိုး။ သမီးက ရိုးပါတယ်။ တစ်ခါတည်း မှားမိတာပါ။ လူည်းသားငါးရာနဲ့ အသွားတစ်ခေါက် အပြန်တစ်ခေါက်လို့ ဟာသ လုပ်ပြောတဲ့အခါမှာတော့ သူ့သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်သွားပြီ။ ဝါးခနဲ အော်ရယ်ကြတဲ့သူကောင်းသားတွေကိုလည်း ရွံသွားတယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်ကြတော့မယ့်

သူတို့နှလုံးသားမှာ ကိုယ်ချင်းစာ တရားခေါင်းပါးနေကြပြီလား။ စာလိုက်နာမထောင်တဲ့ကျောင်းသူတွေကို သူနားလည်စပြုလာပါပြီ။

သူ အာခေါင်ကို အသားကုန်ခြစ်ပြီး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်နေပြီ။ ခုတော့ အဲဒီအသံတွေကို လည်ချောင်းထဲ မျိုချပြီး လွယ်အိတ်ကြိုးကို အားကုန်ညစ်နေရုံနဲ့ပဲ ကျွန်ုပ်လိုက်ရတယ်။ စားပွဲပေါ်ခေါင်းမှောက်ပြီး ဒီအခန်းနဲ့သူ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် အော်ရယ်သံတွေက နားထဲ ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်လာသေးတယ်။ မျက်လုံးကို နှပ်တိတ်ထားတာမို့ အမှောင်ထု ကြီးစိုးနေတယ်။ အဲဒီအမှောင်ထုထဲမှာ မြင်ကွင်းတစ်ခု။ ဖုန်းပွင့်တစ်ပွင့်ပေါ် ပျားကောင်က ဝတ်ရည်စုပ်ယူနေတဲ့မြင်ကွင်း။ မုဒိမ်းမှုကို ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ အဲဒီလိုပုံဖော်လေ့ ရှိတယ်လေ။ ပျားကောင်ဟာ သူ အစာဝံ့တော့ အဝေးဆီ ပျံသန်းသွားတယ်။ ဖုန်းပွင့်ဟာ ခါယမ်းလို့၊ တုန်ခါပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ပွင့်ချပ်တွေဟာ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ကြွေကျကုန်တယ်။ ပင်စည်အောက်ခြေမှာ ညှိုးရော်တဲ့ပွင့်ချပ်ကြွေတွေ ပွစာကျဲလို့၊ ပွင့်ချပ်ကြွေတွေဟာ အခါလွန်တဲ့ ဇိုလို တဖွဲ့ဖွဲ့ ကြွေမဆုံးနိုင်ရှိတော့တယ်။ ပင်စည်ခြေက ပွင့်ချပ်ကြွေတွေဟာ ညှိုးရော်ရာကနေ ခြောက်သွေ့လာတယ်။ နီရဲပွင့်အာနေတဲ့ ပွင့်ချပ်တွေဟာ ချက်ချင်းပဲ မည်းညစ်ညစ် အမှိုက်စတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ သစ်ရွက်ကြွေတွေလည်း

ကျဆင်းလာတယ်။ ပွင့်ချပ်ကြွေတွေနဲ့ သစ်ရွက်ကြွေတွေ ရောထွေး သွားပြီး စုံစွတ်တဲ့ မြေကို ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေလည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာတယ်။ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကုန်တယ်။ မြေကြီးကို အဆုံးအစွန် ကုပ်တွယ်ထားတဲ့ ရေသောက်မြစ်တွေ ဟာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံစည်လိုက်ကြပြီ။ ငှက်တွေလည်း ထပြေးတယ်။ စိမ်းစိုတဲ့ တောအုပ်ကလေးဟာ တဒဂ်လေးအတွင်းမှာ ကန္တာရတောတစ်ခုအသွင် ပြောင်းသွားလေပြီ။ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေမှာ ငှက်ဆိုးထိုးသံတွေပဲ စည်ကားတော့တယ်။ အမှောင်ထုထဲမှာ တိမ်မည်းညိုတွေ ရွာချလိုက်တယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်လိုက်တော့ မျက်ရည်စတွေလား။ ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ စာသင်ချိန်လည်း ကုန်ဆုံးသွားပြီး။ ရောဂါဗေဒနှစ်ချိန်တော့ ကျန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတန်းမတက်တော့ဘဲ အဆောင်ပြန်အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

စာသင်ခန်းက အပေါ်ဆုံးထပ်မှာမို့ လေးထပ်ဆင်းရဦးမယ်။ ဆင်းနေကျလေ့ကားနားမှာ လူအများကြီးတိုးနေတာနဲ့ ကျောင်းရှေ့လှေကားကနေဆင်းဖို့ ရွေးလိုက်တယ်။ ခပ်သူ့ကံသူ့ကံလျှောက်လာပြီးမှ နောင်တရချင်သလိုလို ကြားထဲဖြတ်ရတဲ့ စာသင်ခန်းတွေက လူပြတ်တယ်။ နောက်ကပ်ခြေသံတရပ်ရပ် ကြားနေရသလို

လို။ ဟူး သူ စိတ္တဇရောဂါစွဲကပ်နေပြီလား။ ခြေလှမ်းကို ပိုသူ့ကံအောင် အားထည့်လှမ်းတယ်။ သူ စိတ်ထင်တာနေမှာပါ။ ခြေသံက တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရယ်သံတွေက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနှိပ်စက်နေခဲ့တယ်။

စိတ်မစွဲပါဘဲ အိပ်မက်ထဲကို ရည်းစားဟောင်းက ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက သူ့ရည်းစားဟောင်းကို သူ့ဆယ်တန်းတုန်းက ကျိတ်ကြိုက်ဖူးတဲ့ ဂိုက်ဆရာမအကြောင်း ပြောပြနေတယ်။ သူ့ဆယ်တန်းဘော်ဒါတစ်ခုမှာ တက်တုန်းက တွေ့ဖူးတဲ့ ဂိုက်ဆရာမ။ ဆရာမဆိုပေမဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ပဲ ကွာတာ။ အလိုလိုက်တာမို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတော်တော်များများ အဲဒီဆရာမကို ချစ်ကြတယ်။ သူလည်း အဲဒီဆရာမကို ချစ်တယ်။ ဆယ်ကျော်သက်မို့ စိတ်ကစားခဲ့တာလားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာမို့ စဉ်းစားချိန်မရဘူး။ သူ သိတာ ဆရာမရဲ့သနပ်ခါးနဲ့ ကိုယ်သင်နဲ့တွေ့ကို သူ စွဲလမ်းတာ။ သူ ရပြီးသားပုစ္ဆာကိုနားမလည်သလိုလိုနဲ့ သွားမေးတယ်။ ဆရာမနားကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရမလဲ အကြံထုတ်ရင်း ဆယ်တန်းနှစ်ကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့တာ။ ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာမို့ အဲဒီတုန်းကတော့ လိင်ကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို

ပြောပြနေချိန်မှာ ရည်းစားဟောင်းက သူ့ဆံပင်တွေကို ကစားနေတယ်။ အဲဒီနောက် လည်တိုင်ကုန်မိတယ်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုမယ်မဟုတ်လားတဲ့။

သူ ရည်းစားဟောင်း ဖြစ်သူနဲ့ ဘယ်လိုများ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ။ သူ့အနေနဲ့ ဒီရည်းစားဟောင်းကို ရင်ခုန်စရာရယ်လို့ လုံးဝခံစားမရခဲ့ဘူး။ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ လိုက်နေတဲ့သူမို့၊ အတွေ့အကြုံရချင်လို့ တွဲဖြစ်ခဲ့တာထင်တယ်။ ရည်းစားဟောင်းဟာ သူ့အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ။

ရည်းစားဟောင်းက သူ့သားမြတ်အစုံကို ညှစ်တယ်။ အား နာတယ်။ သူ့အတင်းရုန်းပစ်တယ်။ ငါက နင့် ဆရာမထက် ကောင်းအောင် လုပ်မပေးလို့ဟာတဲ့။ ဒီခေတ်ထဲက စုံတွဲတွေမှာ ဒီကိစ္စဟာ မထူးဆန်းတော့ဘူးဆိုပေမဲ့ သူကတော့ သာယာမှုကို ခံစားမရဘူး။ ရည်းစားဟောင်းဟာ အသားတကြည်ပဲ ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ နှုတ်ကုန်တိုက်ကို နောင်တရလာတယ်။ ရည်းစားဟောင်းဟာ သူ့အကြောင်းကို တစ်ကျောင်းလုံးသိအောင် ဖြန့်တော့မှာ။ သူ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်ဖူးတဲ့ အကြောင်း လူတွေက တီးတီးပြောကြတော့မှာ။ သူ့ကွယ်ရာမှာ အတင်းတုတ်ကြတော့မှာ။ သူ့ရှေ့မှာ မကြားနိုးနားစောင်းချိတ်မဲ့ ရွဲကြတော့မှာ။ သူဟာ တကယ်ပဲ မိန်းမချင်း ချစ်သူလား။ သူဟာ ယောက်ျားလျာလား။

သူ့ဘေးမှာ ဟိုမိန်းမ

ဥပဒေအာရ
မိန်းမတွေကို
(ဒီမုဒိမ်းမူနဲ့
ပတ်သက်လို့
ပေါ့လေ)
အတော်လေး
ကာကွယ်
ပေးထားတာပဲ
မိန်းမ
တစ်ယောက်ဟာ
သူ့ကို
မုဒိမ်းပြုကျင့်ဖို့
ကြိုးစားလာသူကို
သတ်ပိုင်ခွင့်
ပေးထားသတဲ့

ရောက်နေတယ်။ သူ မှင်တက်နေတုန်းမှာပဲ အဲဒီမိန်းမက သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို နှမ်းလိုက်တယ်။ ဟင် လူမြင်ကွင်းထဲမှာ မသင့်တော်ပါဘူး။ သူ ငြင်းဆန်တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပေမဲ့ ချိုမြိန်လွန်းတဲ့အရသာကြောင့် အဲဒီမိန်းမကို အလိုက်သင့်လေး ဖက်မိသွားတယ်။ တဒိတ်ဒိတ်တိုးနေတဲ့ နှလုံးခုန်သံဟာ ဘယ်သူ့ဆီကမှန်း ခွဲခြားမရအောင် ထပ်တူကျသွားတယ်။ နူးညံ့တဲ့အသားစိုင့်တွေ။ သွေးတွေ ညှစ်ချင်နေပြီ။ ရင်မြွှာနှစ်စုံက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နဲ့ အသက်ရှူသံတွေကလည်း ပါးလျှလာပြီ။

မင်း လိုအပ်နေတာ မင်း

ကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကူညီပေးမယ့် ယောက်ျားစစ်စစ်တွေပဲ။ သူ့ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ သူတို့မျက်လုံးထဲက အရိပ်အယောင်တွေကို မြင်နေရပြီ။ ဟင်အင်း မလုပ်နဲ့။ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းတယ်။ လိမ်ဆင်အမှုတွေများတယ်လို့ ပြောနေတဲ့ ဆရာရယ်၊ အော်ရယ်လိုက်တဲ့ သူကောင်းသားတွေရယ်၊ စကားပိုင်းထဲ နစ်နေတဲ့ ကျောင်းသူတွေရယ်ဟာ သူ့ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

လက်တွေကို မရုန်းနိုင်အောင် ဖမ်းချုပ်ထားကြတယ်။ မျက်ခွက်တစ်ခုက နှမ်းဖို့ ကြိုးစားလာတဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစိထားလိုက်တယ်။ သားမြတ်အစုံဟာလည်း နှုတ်ခမ်းမွေးကြမ်းရှုရှုတွေကြောင့် နာကျင်နေတယ်။ ကန်ကျောက်နေတဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းကိုလည်း သူတို့ထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်ကြပြီ။ ပါးစပ်ကနေ သိသမျှ တတ်သမျှ စကားလုံးတွေနဲ့ ဆဲတော့ပါးကို ဖြတ်ရိုက်ကြတယ်။ အောက်က မိန်းမအသေကောင်လို ငြိမ်ကျသွားပြီ။ အသံလည်း မထွက်တော့ဘူး။ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်မှုတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကြိမ်လုံးကို မြင်တာနဲ့ ငြိမ်ကုပ်သွားတဲ့ မူလတန်းကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်ပြီ။

ပန်းပွင့်ဆီက ပျားတစ်ကောင်လို ဝတ်ရည်စုပ်ချိုသလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ မုန်ယိုနေတဲ့ဆင်ရိုင်းတွေ စိုက်ခင်းတစ်ခုကို ခြေမှ

ခုံသလိုမျိုး။ ကမ်းခြေက သဲအိမ်လေးကို လှိုင်းလုံးတွေက ဝါးမျိုခဲ့သလိုမျိုး။ ယောက်ျားနှစ်ကောင်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ မိန်းမအတွက် နဖူးပေါ်တစက်စက်ကျနေတဲ့ မိုးပေါက်တွေလိုပဲ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ပိုနာကျင်လာတယ်။ ထိကပ်နေတဲ့အရေပြားတွေ ပူလောင်လာတယ်။ မိန်းမအင်္ဂါလည်း ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

သူ့မိန်းမကိုယ် နာကျင်နေတယ်။ သူတို့ပြုကျင့်ခဲ့တာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လား၊ ဟိုမိန်းမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လား။ အိပ်မက်ဆိုးက လန့်နိုးပြီးတဲ့နောက် ကြောက်ရွံ့နေတာကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိတော့သလိုမျိုး။ သူ မြေပြင်ပေါ်မှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် လဲလျောင်းနေတယ်။ သူတို့ချန်ရစ်ခဲ့သလို အဝတ်အစားတွေ ကင်းခဲ့လျက်။ သူ့အရက်တရားကို လုယူပြီးတဲ့နောက် သူ့မှာ ရှက်စရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

သူ ရက်တရက်ထထိုင်ပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ အစိမ်းရောင်သတ္တဝါတစ်ကောင် သူ့ကို မုဒိမ်းကျင့်သွားတဲ့အကြောင်း ဒါပေမဲ့ ဖုန်းလက်ခံပြောတဲ့သူဟာ သူ့ဘာသာစကားကို နားမလည်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တိုင်းရင်းသူလေးတစ်ယောက်ဟာ နှုတ်ဆိတ်သွားတော့တယ်။ သူတို့လိုချင်တာကလည်း ဒါပဲဖြစ်မှာ။ သူ့ဆီက သူတို့လိုချင်တာ ကာမမဟုတ်။ သူ့ကို သူတို့ဦးချိုးချိုးနေတာ။

သူ့အသံမထွက်တော့ရင် သူတို့ ရည်ရွယ်ချက် အထောက်အကူပြုပါ။

တူ...တူ...တူ... တူ...။ ခြည်နေတဲ့ဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ဟိုမိန်းမဆီကလား။ ဟယ်လို။ တစ်ဖက်က စကားသံတော်တော်နဲ့ ထွက်လာတာ ဖြစ်သံတွေပဲ ကြားနေရတယ်။ ဟယ်လို အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်။ ဟင်အင်း ကိုယ် သူတို့ကို ကြောက်တယ်။ ဘယ်လို ဆက်နေရမလဲ မသိတော့ဘူး။ သေပဲသေချင်တယ်။ အရာမရောက်မှန်း သိပေမဲ့ သူတတ်နိုင်သမျှ အားပေးစကားတွေ ပြောနေတယ်။ အဲဒီနောက် ဖုန်းတစ်ကောင်လဲပြီး တစ်ကောင်လဲ ဝင်လာတယ်။ ပထွေး မုဒိမ်းကျင့်တာ ခံခဲ့ရတဲ့သူ၊ တစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကိုက ပြုကျင့်တာ ခံရသူ၊ သူငယ်ချင်းက မညာမတာပြုကျင့်တာ ခံခဲ့ရသူ ဖုလို့ပဲ။ ဆရာကို သွားပြောချင်လိုက်တာမှ ပါးစပ်ကိုယားလို့။ ဆရာတို့ စစ်ပေးရတာ လိမ်ဆင်အမှုတွေ အများစုဆိုတာ လက်ခံပြီ။ အကြောင်းကတော့ တကယ့်အမှုတွေက ဆရာတို့ဆီ ရောက်မလာခဲ့လို့ဘဲ။

သားကောင်မိန်းမတွေရဲ့အသံတွေဟာ သူ့ဖုန်းထဲမှာပဲ လမ်းဆုံးသွားတော့တာ။ အသံတွေဟာ သူတို့လည်ချောင်းထဲမှာပဲ ပျောက်ရှုန်တော့တာ။ နာကျင်မှုတွေဟာ မြို့နေတဲ့ဒဏ်ရာတစ်ခုအသွင် ပြောင်းသွားခဲ့တာ။ ပြုကျင့်သူယောက်ျားဟာ ပြုကျင့်ခံရသူမိန်းမကို အရှင်လတ်လတ် နှုတ်ပိတ်ပစ်ခဲ့တာ။ တရားဥပဒေက ပုဒ်မအသီးသီးနဲ့

မိန်းမတွေကို ကာကွယ်ပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လောကမှာ မိန်းမတွေအနေနဲ့ အဲဒီပုဒ်မတွေရဲ့ ကာကွယ်မှုအောက်ခံနားဖို့ ဖြတ်ကူးရမှာဟောင်းနဲ့မီးဆွေးမြည်နေတဲ့ သစ်သားတံတားအိုကြီးပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်က သိရင်လည်း ဒီကောင်မ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်လို့နေမှာပေါ့ဆိုတဲ့ ထိုးနှက်ချက်တွေနဲ့ အနာဟောင်းကို ဆွပေးကြမှာ။ ပြီးရင် သူ့ကို မသန်စင်တော့တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်လို ကြည့်ကြမယ်။ တရားရုံးထဲက သူထွက်ပြေးချင်နေပြီ။ ရှေ့နေကမေးတဲ့အခါ သူ့အနာဟောင်းကို လုပ်ပြရပြန်တယ်။ သူ့ရှေ့မှာတော့ ပြုကျင့်သူယောက်ျားက ထောင်ချောက်ထဲမိနေတဲ့ သားကောင်ကို မုဆိုးက ကြည့်သလိုမျိုးကြည့်နေတယ်။ သနားကြည့် မဟုတ်ဘူး။ လှောင်ကြည့်။ အဲဒီအဆီပြန်နေတဲ့မျက်ခွက်ကြီးကို မုန်းလိုက်တာ။ တရားခွင်မှာ မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကလည်း မကြားမှီမနာသာ။ ဒီဒဏ်ရာဟာ ယောက်ျားအင်္ဂါထိုးသွင်းလို့ရတဲ့ဒဏ်ရာလား။ တခြားပစ္စည်းကြောင့်ရတဲ့ ဒဏ်ရာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သူ့စာရိတ္တ ကောင်း မကောင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့လည်း မေးခွန်းတွေဟာ မျက်နှာ နီရဲရုံမက လူပါပုံလဲကျသွားအောင် စွမ်းတယ်။ ဖြေရင်း ဖြေရင်း ဒီအမှုမှာ သူကပဲ သူကောင်းသားကို မြှူဆွယ်ခဲ့တာလား သူကိုယ်တိုင်တောင် သံသယရှိလာတော့တယ်။

သူ တရားရုံးထဲက မြေးထွက်လာတယ်။ သူတို့ နာ

လန်ထဖို့ခက်ခဲလွန်းတဲ့လူနာကို အသေသတ်လိုက်ကြတာပဲ။ သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာ သူလက်ထဲက ကြိုးကွင်းပဲရှိတော့တယ်။ သူနဲ့အတူ ဒဏ်ရာတွေလည်း သေဆုံးသွားဖို့ သူမျှော်လင့်ပါတယ်။ ထုပ်တန်းမှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုး။ တွဲလျောင်းကျနေတဲ့ကြိုးကွင်း။ သူ ထိုင်ခုံပေါ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကြိုးကွင်းကို လည်ပင်းမှာ စွပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ အမှောင်ထုကြီး။ အမှောင်ထုကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီးရင်တော့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့လောကတစ်ခုက သူ့ကို စောင့်ကြိုနေမယ်လို့ သူယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ထိုင်ခုံကို သူခြေချောင်းတွေနဲ့ တွန်းကန်လိုက်တယ်။

I just gotta get out of this prison cell
Someday I'm gonna be free, Lord!

□ အိပ်မက်ဆိုးက လန်နိုးတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေစိုရွှဲလို့။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ အလင်းရောင် ခပ်ပျူပျူ ဝင်လာတယ်။ မိုးလင်းနေပြီ။

သူ့နှင်းဆီပင်လေးဆီ အပြေးသွားကြည့်မိတယ်။ နှင်းဆီပင်လေးက ပိုးကိုက်နေတာ အတော်ကြာပြီ။ ပိုးသတ်ဆေးကျွေးတာလည်း မနိုင်ဘူး။ သေများသေတော့မလား။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြာပုံက ထပျံတဲ့ ဖီးနစ်ငှက်ကို ယုံကြည်တယ်။ သန်းခေါင်ယံရဲ့ အမှောင်ထု ကျော်လွန်ရင် အရုဏ်ဦးကစောင့်ကြိုနေမှာ။ နှင်းဆီပင်လေးက

အရင်နေ့တွေကအတိုင်းပဲ ညှိုးနွမ်းလို့။ ရှင် ဗျားနာနေတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ကျွန်မရဲ့ကို တစ်ဖန်ရှင်သန်လာအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးမှာပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ နှင်းဆီပင်လေးကို ငေးရင်း သူ့မျက်ဝန်းအိမ်တွေ စိုစွတ်လာတယ်။ အဲဒီထဲက မျက်ရည်တစ်စက်က ပန်းအိုးထဲ ထိုးဆင်းသွားတယ်။ မျက်ရည်တစ်စက်ပြီးတစ်စက် တစ်စက်...။ ရေတံခွန်တစ်ခုလို အရှိန်မြန်လာတယ်။

ပိုးကို ကိုထားတဲ့သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျကုန်တယ်။ ရွက်သစ်တွေထွက်လာတယ်။ ရေသောက်မြစ်ဟာ ခွန်အားတွေစုစည်းပြီး တစ်ဖန်ပြန်ရုန်းထနိုင်ခဲ့ပြီ။ အကိုင်းအခက်တွေ ရှည်လျားလာတယ်။ နှင်းဆီပင်လေးလည်း ပွင့်အာလာပြီ။ ပွင့်ချပ်တွေဟာ နီရဲလို့။ မွှေးအိမ်တွေ ရုန်းက သူ့မနက်ခင်းလေးကို ပြီးပြည့်စုံသွားစေတယ်။ ကိုယ်ရံတော်ဆူးချွန်တွေကလည်း သူတို့သခင်မကို အကာအကွယ်ပေးဖို့အသင့်။ အရှေ့ဆီက ရောင်နီသန်းလာတဲ့အခါ ပွင့်ချပ်တွေဟာ စကနန်ကြတော့တယ်။ သူလည်း နှင်းဆီပွင့်လေးနဲ့အတူ ယိမ်းထိုးနေလိုက်တယ်။ နှင်းဆီပွင့်ကလေးက သူ့ကို ဝတ်ရုံလွှာထဲမှာ ဖို့တွယ်စေတယ်။ အို သေချာပါပြီ။ သူ့နောက်က လိုက်နေတဲ့ ခြေသံတရပ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားအပြည့် ရှိနေပြီ ဆိုတာလေ။

နေ့သန်း

ယွန်းပြတ်မွန်းသျှန် နေပြာတီး

မကြွက်သည် အိမ်အလုပ်များ တရစပ်လုပ်ပြီး
ဈေးတောင်းလေးကို အသင့်ပြင်ထားသည်။
ကလေးများနှင့် အိမ်ဦးနုတ် အရှင်သခင်
ကိုခင်စိုးအတွက် နံနက်စာ ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်
ပြင်ပေးပြီးလျှင် ခုနစ်နာရီထိုးပြီ။ ကိုခင်စိုးသည်
ဝါးကပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖျာမပါ ခြုံစောင်
တစ်ထည်တည်းဖြင့် စည်းစိမ်ခံနေဆဲ။
စည်းချက်ညီညီလည်း ဟောကနေသည်။

အမှတ် ၃၃၇ ဇင်ကာ ၂၀၁၇

ရွှေမင်း

ညည်းယောက်ျား အရက်ဖိုးမရှိရင်
အရိုက်ခံရမယ်ဆိုတာလည်း ထည့်ပြောပါလား မကြွက်ရယ်
ညည်း အကြောင်းပြချက်တွေက မကုန်နိုင်ဘူး
မကောင်းတဲ့ယောက်ျား ယူထားပြီး သူ့လုပ်စာ မစားရဘဲ အနှိပ်စက်ခံနေတယ်

မနေ့ညက မကြွက်၏ ဈေးရင်းငွေလေးကို လုယက်သောင်းကျန်းပြီး သောက်ထားသော သေရည်အရှိန်က ပြေသေးပုံပေါ်။ အရှိန်မပြေခင် နီးသွားမှာ စိုးသဖြင့် မကြွက်သည် အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ လုပ်နေရသည်။ ကလေးတွေကိုလည်း စိုးလင်းကတည်းက ဈေးထဲမှာ ဈေးဆိုင်အောင်းခင်းဖို့ လွှတ်လိုက်သည်။ အိမ်ကဝါးကြမ်းကို ကွက်ကျော်ရိုက်ခင်းထားသည်မို့ အသံကတော့ မြည်နေပါသည်။

ဒါကို ကျေးဇူးရှင် လင်တော်မောင်သည် အိပ်နေတုန်း ဆူတယ်ဆိုပြီး မထင်လျှင် မထင်သလို ရိုက်နှက်တတ်သည်။ အရိုးကွဲအောင်ရိုက်၍ အသည်းစွဲအောင် ချစ်နေသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ နာတတ်သည်ပေါ့လေ။ လူပဲ။ သို့ပေမဲ့ မကြွက်က မိန်းမသားမဟုတ်လား။ တစ်လင်ကနေ နှစ်လင် မပြောင်းချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ၏ မျက်နှာလည်း ကြည့်ရသေးပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ လုပ်မကျွေးတာ။ နှိပ်စက်တတ်တာတွေကို စိတ်ထဲ ထားမနေပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က ဝတ္တရား ကျေအောင် နေသည်။ သို့နှင့် မကြွက် အလုပ်ပြီးလျှင် ကြိမ်ဈေးတောင်းလေး ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ဈေးထဲ ထွက်ခဲ့သည်။ မကြွက် ဈေးတောင်းထဲမှာ ဘာတစ်ခုမျှ မပါပါ။ မကြွက်အလုပ်က ကြွက်ဝယ်ပြီး ကင်၍ ပြန်ရောင်းသောအလုပ်။ ဒီနေ့အရင်းက တစ်ကျပ်မျှ မရှိတော့တာမို့ နေပြန်တိုး ဝင်ယူ

ကျေးဇူးရှင်ကြီး
လိုက်လာချေပြီ
အိပ်ရာက နိုးချင်း
တန်ပြန်ဖို့
ပုလင်းထဲမှာ
လက်ကျန်
မရှိတော့ဘူး
ထင်သည်
မကြွက်သည်
လက်ထဲရှိ
ထောင်တန်လေးကို
ဖျတ်ခနဲ
ရင်ဘတ်ကြားထဲ
ထိုးထည့်
လိုက်သည်

ရဦးမည်။

လမ်းလျှောက် ရင်း ဘယ်သူ့ငွေမဆီ ဝင်ချေးရင် ကောင်းမလဲဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ ဈေးထဲမှ သူ့ငွေအတော် များများဆီက မကြွက် နေပြန်တိုး ယူထားမိသည်။ သူ့ငွေတွေကလည်း အခက်သား။ အတိုးရနေလျက်နှင့် များသွားလျှင် မပေးချင်ကြတော့ပါ။ မပြောချင်ပါဘူးတော်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီရပြီ။ ဆင်းရဲသားတွေ ပြေလည်တော့မည်။ သမဝါယမအသင်းကနေ ပြည်သူတစ်ဦး ငါးသောင်း

ထုတ်ပေးမည် ဘာသာဆိုပြီး အရပ်စကား ကြားတော့ မျှော်လင့်မီတာပေါ့။ ခုတော့ နောက်ရွေးကောက်ပွဲတောင်စ၊ တော့မယ်။ ပေါ့မလာပါဘူး။ ခုထိတော့ မကြွက်တို့မှာ နေပြန်တိုးနှင့် ချာချာလည်နေဆဲ။ မိုဘိုင်းဖုန်းတွေတုန်းကလည်း မကြွက်တို့ ဘယ်မှာ ရလို့လဲ။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေသာ ချမ်းသာကုန်သည်။

မကြွက်က ချမ်းသာဖို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ နေပြန်တိုးလွှတ်ချင်ရုံလေးပါ။ ခုတော့ လုပ်သမျှက အတိုးပဲ ဆပ်နေရသည်။ သူ့ငွေအတော်များများကလည်း အတိုးလွှတ်ဆိုတာ ဈေးဖို့ အဝေးကြီး။ နှစ်ဆယ်တိုးတောင် နေပြန်တိုးပဲ ချေးကြသည်။ ငွေတစ်သောင်းယူလျှင် တစ်လအတွက် အတိုးနှစ်ထောင်ပေးရသည်။ တစ်နေ့ကို အတိုးအရင်းပေါင်း လေးရာ ပြန်သွင်းရသည်။ မကြွက်မှာ နေပြန်တိုး တစ်သိန်းရှိသည်။ ဒီတော့ တစ်နေ့လေးထောင် ပြန်ဆပ်ရသည်။ ကြွက်ဝယ်ပြန်ရောင်းသည့် အလုပ်က ဒီလောက် မမြတ်ပါ။ နေ့စဉ် မိသားစုလေးယောက် စားဖို့က ရှိသေးသည်။ ဒီကြားထဲ ဗိုက်ထဲက ခြောက်လဖြစ်နေပြီ။ အကြွေးအကြောင်းက မတွေးတာဘဲ ကောင်းသည်။ အကြွေးအကြောင်း တွေးနေရုံနှင့် ဆန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

နေပြန်တိုး အမြန်ဝင်ချေးပြီး ကြွက်အမြန် သွားကောက်နိုင်မှ ညနေစာ ဆန်ရမည်။ မကြွက်သည် ကြွေးရှင်တွေထဲမှာ အတော်သဘောကောင်းပုံ ရသော

အမျိုးကြီး မမအေးဆီပဲ အမှုကပ်ဖို့ လာခဲ့သည်။ မမအေးက ဘုရားရှိခိုးနေတာမို့ မကြွက် ထိုင်စောင့်နေရသေးသည်။ တစ်နာရီထိုးခန့်ကြာသည်အထိ မမအေးက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းမလာပါ။ မကြွက်၏ ဖောက်သည်တွေ တခြား ရောင်းလိုက်မှာ တွေ့ပြီး စိုးရိမ်ရသေးသည်။ မကြွက် တွေးနေစဉ် မမအေးက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး-

“ဘာကိစ္စလဲ မကြွက်”
ဟု ခပ်မာမာ ခေးသည်။ မမအေးသည် မူကွဲမှာ သနပ်ခါးအဖွေးသားဖြင့် သန့်သန့်ခုံခုံလေး ခြစ်နေသည်။ ဆင်းရဲခြင်း အမှုအပင်လည်း မရှိ။ လင်ယောက်ျား နှိပ်စက်ခြင်း အမှုအပင်လည်း မရှိတော့ချို့ အတော် အရွယ်တင်သည်။ ခေါင်းမွေးစုတ်ဖွာ၍ အိုးခဲအချို့ ပေလာသော မကြွက်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲတော့ ဖြစ်မိသား။ ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်သပ်ကာ မမအေးကို ရှေ့သွားတွေ အကုန်ပေါ်အောင် ရယ်မြဲလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ နေပြန်တိုး တစ်သောင်းလောက် ထပ်လို့ ချင်လို့ပါ မမအေးရယ်”

“ညည်းတို့ ကလည်း အေ စောစောစီးစီး ပိုက်ဆံလာချေးရတယ်လို့။ နင်ယူထားတာလည်း များနေပြီ။ မပေးနိုင်တော့ဘူး မိကြွက်”

“ဟုတ် ပါ တယ် မမအေးရယ်။ မကြွက် အလုပ်ငွေကို ယောက်ျားက အရစ်သောက်ပစ်လို့ပါ။ မမအေး

မပေးရင် ကလေးတွေလည်း ထမင်းစားစရာ မရှိဘူး။ အတိုးလည်း ဆပ်စရာ မရှိလို့ပါ။ မမအေးရယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ကူညီပါဦးနော်။ တောင်းပန်ပါတယ်။

‘ညည်းယောကျ်ား အရက်ဖိုးမရှိရင် အရိုက်ခံရမယ်ဆိုတာလည်း ထည့်ပြောပါလား မကြွက်ရယ်။ ညည်းအကြောင်းပြချက်တွေက မကုန်နိုင်ဘူး။ မကောင်းတဲ့ယောက်ျား ယူထားပြီး သူလုပ်စာ မစားရဘဲ အနှိပ်စက်ခံနေတယ်’

မမအေးက အပျိုကြီးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားမကောင်းကြောင်း တရစပ်ပြောတော့သည်။ ခြေတံ အပျိုကြီးရယ် အစက ကြည့်ခွဲရင် ယူမလားဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောနေမိသည်။ ယောက်ျားတွေက ငါအရက်သမား၊ ငါလောင်းကစားသမားဆိုပြီး နဖူးမှာ စာကပ်ထားသည်မှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်တတော့ မကြွက် ဘာမျှ ပြန်မပြောရဲပါ။ ဒီလောက်ဆို မမအေး ငွေပေးချင်လာတာ သိသည်။ ပြောနေရင်းက မမအေးသည် ပိုက်ဆံ သွားယူထားပြီး-

‘ရော၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲနော် မကြွက်၊ နေ့ပြန်တိုးကို ကျေအောင်သွင်း။ ဒါတောင် နင့်သနားလို့ ပေးတာ’

ဟု ခပ်မာမာဆိုသည်။ မကြွက်သည် ထုံးစံအတိုင်း ကျေးဇူးတင်စကား အခါခါဆိုကာ မမအေးအိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကံ လူအောက်ကျို၍ မသေပါဘူး။ အဓိကက ငွေအရင်းရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

မကြွက်သည် နောက်ကျနေ၍ မြို့အပြင် လယ်ကွင်းစပ်ဆီ သုတ်ခြေတင် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းလယ် ရောက်နေပြီမို့ နှင်းများ ပိတ်သည်းစွာ ကျနေသည်။ သံလမ်းကူးပြီးသည်နှင့် မြို့အခြေဘက် လမ်းသို့ အမြန် လျှောက်ခဲ့သည်။ မြို့အပြင် လယ်ကွင်းစပ်ရောက်လျှင် လေက ပိုမိုတိုက်ခတ်လာသည်။ မမအေး ပေးထားသော အပေါ်အင်္ကျီ အဟောင်းလေးကို ဆွဲစေ့လိုက်မိသည်။ ကိုယ်ဝန်စုစုကိုတော့ အင်္ကျီက မဖုံးမိပါ။ မြို့အပြင်ဘက် အနည်းငယ် လျှောက်လာပြီး သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်ကာ ချိန်ခွင်နှင့် အလေးကို တောင်းထဲမှ ချသည်။ ဟိုဒီတွေးရင်း ကြွက်လာရောင်းသူတွေကို မကြွက် စောင့်နေသည်။ ဒီနယ်မှာ မတိပဲအစိုက် များသည်မို့ ကြွက်တွေ အလွန်ပေါသည်။ ကြွက်တူးသမားတွေ၊ ကြွက်ထောင်သမားတွေအတွက် ဒီအချိန်ဆို အလုပ်ဖြစ်သည်။

မကြွက်သည် ကြွက်ထောင်သူတွေဆီက အကောင်လိုက် ပိဿာချိန်နှင့်ဝယ်သည်။ ကြွက်တွေကို အရေစုတ်၊ ခေါင်းနှင့် ခြေလက်ဖြတ်ကာ ဖိုက်ခွဲသည်။ နောက် မီးကင်ကာ ကြွက်ကင်အဖြစ် ပြန်ရောင်းသည်။ မကြွက် အမည်ရင်းသည် မလှအေးဖြစ်၏။ ဘဝက လှလည်းမလှ၊ အေးလည်းမအေးချမ်းခဲ့ပါ။ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက အမေ့နောက်မှာ ကြွက်ကင်

လိုက်ရောင်းနေခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ကြွက်ပဲ ရောင်းဖြစ်နေတာမို့ အမည်ရင်းပျောက်ကာ မကြွက် ဖြစ်လာသည်။ မကြွက် ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း တွေးနေစဉ် ကြွက်ရောင်းသမားတွေ ရောက်လာသည်။ ပထမတစ်ယောက် ဆီက ကြွက်တစ်ပိဿာကျော်ရသည်။ ကြွက်တွေကတော့ အရွယ်မညီပါ။ သေးသေးပိန်ပိန်တွေလည်း ပါသည်။

‘မကြွက် ဈေးနည်းနည်း ပိုပေးပါဦးလားဗျ၊ သူများတွေ နှစ်ထောင်ဈေးရတယ်။ မကြွက် ထောင့်ငါးရာကကို မတက်ဘူး’

‘အမယ်လေး လှဌေးရယ် နှင့်ကြွက်တွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အစာဝအောင်စားပုံ မပေါ်ဘူး၊ ပိန်လို့နေတာပဲ။ ကြွက်ဖြစ်ခါစတွေက ပါသေးတယ်။ ဈေးတော့ ပိုမပေးနိုင်ဘူးဟေ့၊ ကြိုက်တဲ့ဆီ သွားရောင်း။ မကြွက်တို့က အလေးပြည့် ချိန်ခွင်ပြည့်နဲ့ ကောက်တာ။ သူများတွေလို အလေးမခိုးဘူး၊ နားလည်လား’

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အခြားကြွက်ဝယ်သူတွေလည်း ရှိတာမို့ မကြွက် အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကံ... မပေးချင်လည်းနေပါ မကြွက်ရာ၊ ပြဿနာ မရှာပါနဲ့၊ ငွေ မြန်မြန်ရှင်း’

လှဌေးက ဟိုဒီဝေကြည့်ကာ ဆိုသည်။ မကြွက်မျက်စောင်းခဲကာ ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းပေးလိုက်သည်။ နောက်လူတွေကတော့ ဈေး

ပိုမတောင်းပါ။ တောင်း၍လည်း မရဘူးလေ။ ထောင့်ငါးရာနှင့်ဝယ်တာပင် မကြွက်အတွက် ဘာမျှသိပ်ကျန်တာမဟုတ်ပါ။ အခြားသူတွေလည်း ထောင့်ငါးရာဈေးက ပိုမပေးဘူးဆိုတာ မကြွက်သိပြီးသား။ ဒီကြွက်တွေကို ခေါင်း ခြေလက်ဖြတ်၊ အရေစုတ်ပြီး မီးကင်လျှင် ဘာကျန်တော့လို့လဲ။ အကင်တစ်ပိဿာ သုံးထောင်ဈေးရပေမဲ့ ဘာမျှသိပ်မြတ်တာ မဟုတ်ပါ။ ကြွက်ခြောက်ပိဿာလောက် ရလျှင် နေမြင့်ပြီ။ ကျန်သည့် ငွေတစ်ထောင်ကို ဆန်နှင့် တိုလီမိုလီဝယ်ရဦးမှာမို့ ချန်ရဦးမည်။ ကြွက်တွေတောင်းထဲ ကောက်ထည့်ကာ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်နေစဉ် ဒယ်မီးဒယ်လီလာနေသော ကိုခင်စိုးကို မကြွက် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ကျေးဇူးရှင်ကြီး လိုက်လာချေပြီ။ အိပ်ရာက နိုးချင်း တန်ပြန်ဖို့ ပုလင်းထဲမှာ လက်ကျန် မရှိတော့ဘူးထင်သည်။ မကြွက်သည် လက်ထဲရှိ ထောင်တန်လေးကို ဖျတ်ခနဲရင်ဘတ်ကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကိုခင်စိုးကလည်း အမြန်နှုန်းဖြင့် အနားရောက်လာပြီး ခါးထောက်ရပ်သည်။

‘ဟဲ့ မိကြွက်၊ နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ။ ငါအာဆွတ်စရာတောင် ပိုက်ဆံမထားခဲ့ဘူး။ ပေးစမ်း ပိုက်ဆံ’

‘မရှိတော့ဘူးလေ ကိုခင်စိုးရဲ့၊ ကြွက်အကုန် ဝယ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ကျုပ် ရောင်းပြီးမှ ပေးပါ့မယ်’

‘မိကြွက် စကားအပို
မပြောနဲ့နော်။ နင် အသားမှာ
ချင်သလား၊ ပေးစမ်း ရင်
ဘတ်ထဲက ပိုက်ဆံ’

သူမြင် သွားပြီဆိုမှ
တော့ မကြွက် မနေရဲတော့
ပါ။ နောက်ထပ် ငြင်းနေလျှင်
နားရင်းအုပ်ခံရမလား၊ ခြေ
အကန်ခံရမလား မသိနိုင်ဘူး
လေ။ ကွန်ပွားတွေ ပါလာ
လျှင် မကြွက်က ရှောင်တတ်
တာ မဟုတ်။ ဒါကြောင့်
ရင်ဘတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထောင်
ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

‘ငါးရာလောက် ပြန်
ပေးပါလားတော်၊ အိမ်မှာ
နေ့လယ်စာ ဆန်မရှိဘူး
ကိုခင်စိုးရဲ့’

မကြွက်ကို လှည့်
တောင် မကြည့်ပါချေ။ အိမ်
မှာ ဆန်ချက်စရာက တကယ်
မရှိတော့ပါ။ မတတ်နိုင်တော့
လည်း ကြွက်တောင်း ခေါင်း
ပေါ်ရွက်ပြီး အိမ်အမြန် ပြန်
လာခဲ့သည်။ မကြွက်၏
ကိုယ်ဝန်သည် ခြောက်လ
ကျော်ပြီမို့ လှုပ်ရှားရတာ သိပ်
မကောင်းပါ။ မိုက်ထဲက
ကလေးအတွက် ရင်လေးမိ
သည်။ ကလေးအတွက်
အစာအာဟာရနှင့် ဆေး
ကောင်းကောင်းလည်း မမှီဝဲခဲ့
ရပါ။ ကြွက်သားနှင့်သာ နှစ်
ပါးသွားနေရသည်။ ကိုယ်ဝန်
သည် မိခင်သည် တွင်း
အောင်းသား မစားရဘူးဆိုပေ
မဲ့ မကြွက် ကလေးနှစ်
ယောက်လုံး ကြွက်သားစား
ပြီး မွေးခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်
ကလေးနှစ်ယောက်သည်
ခပ်နံနံထိုင်းထိုင်းလေးတွေ
ဖြစ်နေသလား မသိပါ။
မကြွက်ကိုလည်း တစ်ခါ

‘မစဉ်းစားချင်နေ
တစ်သက်လုံး
ငါ

ရှာကျွေးထားတာ
စားလာပြီး
စကားကြီး
စကားကျယ်
မပြောနဲ့
နင်

ပါးကွဲသွားမယ်နော်’

ကိုခင်စိုးက
ထမင်းကို

ပလုတ်ပလောင်း

စားပြီး

မျက်ထောင့်

နီကြီးနှင့်

ကြည့်လာသည်

တလေ လူတွေက စိတ်မမှန်
ဘူးဟု ဆိုကြသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် ကြွက်
တွေကို အရေစုတ်သည်။
ခေါင်းခြေလက် ဖြတ်ပြီး
ဝမ်းခွဲကာ မီးကင်ဖို့ ပြင်
သည်။ မကြွက်၏ အိမ်သေး
သေးလေးထဲတွင် အညှို့နဲ့တွေ
ဖုံးလွှမ်းနေလေ့ ရှိသည်။
နောက်ဖေးမှာလည်း ကြွက်
ခေါင်းတွေ၊ ခြေလက်တွေ ပုံ
ထားတာ ယင်တွေ အုံ့နေ
တတ်သည်။ မီးသွေးက
လည်း ကုန်ခါနီးပြီမို့ ရှိတာ
လေး စုပြီး မီးမွှေးလိုက်
သည်။ နောက် ကြွက်တွေကို

တံညှပ်နှင့် ကင်သည်။ ကြွက်
တွေကို ကျက်သည်အထိ
မကင်ပါ။ အနည်းငယ် ရဲလာ
သည်နှင့် နောက်ထပ် ကင်
သည်။ အားလုံး ကင်ပြီးမှ
တောင်းထဲထည့်ကာ ဈေးထဲ
သို့ အမြန် လိုက်ရောင်းရ
သည်။ နေ့လယ်စာ ထမင်း
မချက်ရသေး၍ ဖြစ်သည်။
ကလေးတွေလည်း ဆာနေ
လောက်ပြီ။ ကိုခင်စိုးက
ကလေးတွေထက် ဆိုးသည်။
သူ့ကို ချောလို့လည်းမရ၊
ခြောက်လို့လည်း မရပါ။

ကြွက်ကင် ကတော့
မကုန်မှာ မပူရပါ။ ပိုက်ဆံ
လည်း လက်ငင်းရသည်။
အတိုးငွေ ဆပ်ရတာနှင့် ကုန်
သည်။ မကြွက်လက်ထဲ
ပိုက်ဆံမြင်လျှင် နေပြန်တိုး
သမားတွေက အတင်း လိုက်
တောင်းသည်။ လူယူမတတ်
ပါပဲ။ မကြွက်လည်း တော်ရုံ
စားစရာမကျန်မှာစိုး၍ ပြန်
မဆပ်ချင်ပါ။ ခုလည်း
မတင်ငွေကို အရင်းငွေ ချန်
ပေးဖို့ တောင်းပန်နေရသည်။

‘မတင်ငွေရယ် အတိုးပဲ
ယူပါဦး၊ အရင်းလေး ချန်
ပေးပါဦးလားလို့၊ နောက်နေ့
ဆပ်ပါမယ်’

‘မရဘူး မိကြွက် နေ့
ပြန်တိုး ပေးပါတယ်ဆိုမှ
အရင်း ချန်ပေးစရာလား၊
မချန်နိုင်ဘူး အကုန်ပေး’

မတင်ငွေက မာမာ
တင်းတင်း ပြောလာတာမို့
မကြွက် ပိုက်ဆံထုတ်ပေး
လိုက်ရသည်။ ဆန်တစ်ပြည်
နှင့် ဆီတစ်ဆယ်သားကို
အလျင်ဝယ်ထားရသည်။
နောက်နေ့ အရင်းကို ကျစ်နေ
အောင် လိပ်ပြီး ရင်ဘတ်

ကြား ထိုးထားလိုက်သည်။
နောက်ထပ် သုံးလေးဦး
အတိုးသွင်းပေးပြီးတော့ ငွေ
က သိပ်မကျန်တော့။
မမအေးကို အရင်းတော့
သွားသွင်းဦးမှဟု တွေးကာ
ဈေးအပြင် ထွက်လာခဲ့
အကြွေးရှင် မထားရီနှင့်
ပတ်ပင်း သွားတိုးသည်။

‘ဟေ့ မိကြွက် အဲဒါ
ဘယ်လဲ။ ပိုက်ဆံလား
ကောက်တာ ထုတ် ထုတ်၊
ခုတစ်ခါတည်း ပေးလိုက်’

‘ကျွန်မ အပြန်ဝင်ခဲ့ဖူး
မယ် မမထားရယ်၊ ခဏ
လေး စောင့်ပါနော်။ ဟိုဘက်
သွားချင်လို့’

‘မလိုချင်ဘူး၊ နင်
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေကို သိ
ပြီးသား။ ငါ့ကိုပတ်ဖို့ မစဉ်း
စားနဲ့။ နင်ပိုက်ဆံ မထုတ်ရင်
ဒီဆန်အိတ် ယူထားမှာနော်’

မထားရီက မကြွက်
လက်ထဲမှ ဆန်ထုပ်ကို ဆတ်
ခနဲ ဆွဲယူသွားသည်။ သူမ
လက်မှ လက်ကောက်တွေနဲ့
တချွင်ချွင်မြည်သံက မကြွက်
ဆန်ထုပ်လေးကို လှောင်နေ
သည်။ မကြွက်လက်ထဲမှ
ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို ထုတ်
ပေးမှ ဆန်ထုပ်ကို ပြန်ပေး
သည်။ မမအေးအိမ်ရောက်
လျှင် မကြွက်ရင်ဘတ်ကြားမှ
ပိုက်ဆံငါးရာကို နှိုက်ယူလိုက်
သည်။ အမှန်ဆို မမအေးကို
အတိုးအရင်းပေါင်း ထောင်
နှစ်ရာ ပေးရမည်။ မတတ်နိုင်
ပါ။ ငါးရာပေးပြီး တောင်းပန်
ရမည်။ မမအေးက ပိုက်ဆံကို
ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်း မှဲသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မိကြွက်၊
မနက်တုန်းကတော့ အတိုး
အရင်း ကျေပေးရမယ်ဆို၊

ခုတော့ ငါးရာတည်းပါလား။
 'ဟုတ်ပါတယ် မမ
 အေးရယ် မနက်ဖြန်အတွက်
 အရင်းလေး ချန်ထားချင်လို့
 ပါ။ မမအေးတစ်ယောက်ပဲ
 နားလည်ပေးတာမို့လို့ ချန်
 ထားတာပါရှင်။ ကျန်တဲ့သူ
 တွေက အတင်းလှယူကြတာ
 တော် ရေ'
 'အေ ငါက သဘော
 ကောင်းမုန်းသိတော့ ညည်း
 က လှည့်ပတ်တယ်မဟုတ်
 လား။ ကဲ ကဲ ထားလိုက်ပါ
 တော့ မိကြွက်ရယ်။ ဟိုမှာ
 ညည်းအတွက် ငါးပိရည်နဲ့
 ပဲနပ်ဟင်း ထည့်ပေးထား
 တယ်။ ယူသွားချေ။ ပဲနပ်ကို
 ညည်းစားနော်၊ ယောက်ျားကို
 ကျွေးမနေနဲ့ဦး'
 'ကျေးဇူးပါ မမအေး
 ရယ်၊ ကျေးဇူးပါ'
 မကြွက်သည် ဟင်း
 ထုပ်လေးတွေကို လက်ကဆွဲ
 ပြီး အိမ်ကို အပြေးပြန်လာရ
 သည်။ အိမ်ရောက်လျှင်
 ကြွက်ကင်တစ်ကောင်ကို
 တုံးပြီး ဆီအနည်းငယ်နှင့်
 လှိမ့် ကြော်လို့ က်သည်။
 နေ့လယ် နှစ်နာရီကျော်မှ
 မကြွက်တို့ သားအမိတွေ
 ထမင်းစားရသည်။ မမအေး
 က ကိုယ်ဝန်ဆောင်မို့ တွင်း
 အောင်းသားတွေ မစားနဲ့ဆိုပြီး
 ပဲနပ် ထည့်ပေးလိုက်ပေမဲ့
 မကြွက် မစားဖြစ်ပါ။
 ကလေးတွေသာ စားနေ
 သည်။ မကြွက်တို့ ထမင်း
 စားနေစဉ် ကိုခင်စိုးက ဝါး
 ကပ်ကြမ်းခင်းပေါ် ဝုန်းခိုင်း
 ကြ နှင်းတက်လာသည်။ အိမ်
 ကလေးမှာ လှုပ်ခါယိမ်းနဲ့လို့
 နေသည်။
 'ဟေ့ မိကြွက်၊ ဘာ

ဟင်းလဲ။ ထမင်းခူးစမ်း၊
 ထမင်းပွဲ အဆင်သင့် ပြင်
 မထားဘူးလားဟာ'
 'ခူးထားပါတယ် ကိုခင်
 စိုးရယ်၊ ကျုပ်တို့သားအမိ
 တစ်တွေလည်း ခုမှ စားရ
 တာပါ'
 မကြွက် ပြောပြောဆိုဆို
 နှင့် ထမင်းပွဲ သွားချပေး
 လိုက်သည်။ ကိုခင်စိုးက
 ထမင်းပွဲကို ကြည့်ပြီး မျက်
 နှာ ရွံ့မဲ့သွားသည်။
 'ဟင်းကလည်း နေ့
 တိုင်း ကြွက်သားချည်းပါ
 လား မိကြွက်။ နင် တခြား
 ဟင်း မချက်တတ်တော့ဘူး
 လားဟင်'
 'မချက်တတ်ဘဲ နေ
 မလား ကိုခင်စိုးရယ်၊ ပိုက်ဆံ
 ရှိမှ ချက်လို့ရမှာပေါ့။ ဒီ
 ထမင်းဟင်းတောင် ကျုပ်
 မပေါ့မပါဒါကြီးနဲ့ ရှာဖွေနေလို့။
 မီးဖွားခါနီးရင် ဒီကလေးတွေ
 အတွက် စဉ်းတောင် မစဉ်း
 စားချင်ဘူး'
 'မစဉ်းစားချင်နဲ့၊ တစ်
 သက်လုံး ငါရှာကျွေးထား
 တာ စားလာပြီး စကားကြီး
 စကားကျယ် မပြောနဲ့။ နင်
 ပါးကွဲသွားမယ်နော်'
 ကိုခင်စိုးက ထမင်းကို
 ပလုတ်ပလောင်းစားပြီး မျက်
 ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်လာ
 သည်။ တစ်ခါတလေတော့
 လည်း ဒီလင်ဆိုးကို မုန်းမိပါ
 သည်။ မကြွက်တို့ ညားပြီး
 ကတည်းက ဘာအလုပ်မှ
 လုပ်မကျွေးပါ။ မကြွက်လုပ်
 စာလေး သောက်စားမူးရူးပြီး
 လူကို ရန်လုပ်တတ်သေး
 သည်။ ကလေးသာ သုံး
 ယောက် ဖြစ်လာတော့မည်၊
 ဘာစီးပွားမှ လက်ဆုပ်လက်

ကိုင် ပြစရာမရှိ။ မကြွက်မှာ
 အားကိုးစရာ မိဘနှစ်ပါး
 လည်း မရှိတော့ပါ။ ဆွေမျိုး
 ဆိုတာလည်း ရွှေရှိမှ မျိုး
 တော်ကြသည်။ မကြွက်
 မီးဖွားမည့် အချိန်ကို တွေးပြီး
 ရင်မောမိပါသည်။ သို့ပေမဲ့
 အကြာကြီး မတွေးအားပါ။
 တစ်နေ့ အဆင်ပြေလာလိမ့်
 မည်။ ခုတော့ မမအေးအိမ်
 အဝတ်လျှော်ဖို့ ထမင်း အမြန်
 လက်စသတ်လိုက်သည်။
 ဒါမှ ညနေစာ ဆန်ရမည်ဖြစ်
 သည်။
 □
 မကြွက်သည် မီးဖွားရ
 ခက်သော အမျိုးသမီးဖြစ်၏။
 ယခင်ကလေးနှစ်ယောက်ကို
 လည်း အသက်လူပြီး မွေး
 ထားရသည်။ ခုလည်း မနက်
 ကတည်းက ဗိုက်နာနေရာ
 နေ့မှန်းတည့်သည်အထိ မမွေး
 သေးပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်
 ကာလမှာလည်း အာဟာရ
 ပြည့်အောင် မစားခဲ့ရ၍ ခွန်
 အားက မရှိပါ။ သားဖွား
 ဆရာမလည်း မပင့်နိုင်၍ အိမ်
 နားက ဒေါ်တုတ်တို့ပဲ လက်
 သည် လုပ်ပေးနေသည်။
 မကြွက်သည် အသက်ရှူ
 ကျပ်လောက်အောက် နာကျင်
 ၍ ညည်းညူအော်ဟစ်နေပေ
 မဲ့ အနားမှာ အားပေးမည့်
 မိဘမရှိ။ ယောက်ျားက
 လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း
 မသိပါ။ ကလေးနှစ်ယောက်
 ကိုတော့ မနက်ကတည်းက
 ဒေါ်တုတ်ပဲ ထမင်းကျွေးပြီး
 ဈေးထဲ ခိုင်းထားမှန်း သိ
 သည်။
 'အား... အမယ်
 လေး... နာလို့ က်တာ
 ဒေါ်တုတ်ရယ်၊ မမွေးနိုင်

သေးဘူးလား မသိပါဘူး
 တော်'
 'ညည်းမှာ ညှစ်အားမှ
 မရှိဘဲ မိကြွက်ရဲ့၊ နည်းနည်း
 အားတင်းပြီး ညှစ်စမ်းပါ၊
 ရေခြွာပေါက်ထားပြီး အရမ်း
 ကြာရင် မကောင်းဘူးအေး။
 ညည်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ညည်း
 ကို ဘယ်သူမှ ဆေးရုံပေးမှာ
 မဟုတ်ဘူးနော်'
 'ဟုတ်တယ်၊ ညည်း
 ကို ယ့် အားကို ယ့် ကိုးရမှာ
 မိကြွက်၊ နည်းနည်းညှစ်လိုက်
 ပါအေ'
 ဒေါ်တုတ်နှင့် မသန်း
 အေးက ဗိုက်ကို တအားဖိ
 တွန်းကာ မကြွက်ကို မာန်
 လိုက် ချောလိုက်နှင့် ပြောနေ
 သည်။ ဟုတ်သည်။ မကြွက်
 မှာ အားကိုးစရာ မရှိဘူး။
 မမွေးနိုင်လျှင် ဆေးရုံတက်
 စရာလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး။
 ငါအားတင်းမှ ဖြစ်မည်။
 မကြွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အား
 ပေးကာ ခဲရာခဲဆစ် ဖွားရ
 သည်။ နားထဲမှာ ကလေးငို
 သံကြားမှ သက်မောက်ချရ
 တော့သည်။ မကြွက် မီး
 တွင်းထဲမှာ ထမင်းစားဖို့
 အရပ်ထဲမှ လာပေးသည်။
 ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့
 ဈေးထဲက အဒေါ်ဝမ်းကွဲဆိုင်
 မှာ ဈေးအကူ ရောင်းခိုင်းပြီး
 ဗိုက်အပ်ပေးထားသည်။
 ကိုခင်စိုးကတော့ တစ်ခါ
 တလေ အိမ်မှာစား။ အများ
 အားဖြင့် အပြင်ရောက်နေ
 တတ်သည်။ ဒီနေ့တော့
 ကလေးက အရမ်းငိုနေသဖြင့်
 မကြွက် ထမင်းပင် မစားဖြစ်
 ပါ။ ကလေးက မွေးကတည်း
 က လေးပါလာသည်ဟု ဆို
 ကြသည်။

ဈေးထဲမှ ပြန်လာသော ကလေးနှစ်ယောက် လက်ထဲ မှာ ထမင်းထုပ်လေးတွေ ပါ လာတာ မြင်သည်။

‘အမေ ဒီမှာ ဈေးထဲက အဒေါ်ကြီးတွေက အမေ့ အတွက် ထမင်းပေးလိုက် တယ်။ ကလေးက ငိုလှချည့် လား အမေ’

‘ဟုတ်တယ် ငတိုးရေ ကလေး ခိုက်နာနေသလား မသိပါဘူး။ ထမင်းထုပ်ထား လိုက်၊ ဒေါ်တုတ်ဆီ လေဆေး သွားတောင်းစမ်းပါကွယ်’

ငတိုးထွက်သွားပြီး မကြာခင် ကိုခင်စိုးက မူးမူး အော်ဟစ်ပြီး ပြန်လာသည်။ ကလေးကလည်း အသံ ပျောက်လှမတတ် ငိုနေပါ သည်။

‘ဟေ့မိကြွက် မိကြွက်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ထမင်းစား စမ်း။ ကလေးကလည်း ငို လိုက်တာ ဆူညံနေတာပါပဲ လား’

မွေးပြီးကတည်းက တစ်ချက်မျှ ငုံကြည့်ဖော် မရ ဘဲ ကလေးကို လာမာန်မဲနေ သည်။ မကြွက်သည် ဒေါသ မဖြစ်ဖူး ဖြစ်လာမိသည်။

‘ဟိုကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ မှာ ထမင်းဟင်းချိုတယ် ကိုခင်စိုး၊ ဒီမှာ ကလေး အရမ်းငိုနေတယ်’

‘အောင်မာ ငါက ကြွပ် ကြွပ်အိတ်ထဲက ထမင်းကို စားရအောင် သူတောင်းစား လားဟင်’

‘အဲဒါတော့ ကျွပ်မပြော တတ်ဘူး ကိုခင်စိုး။ ဒီထမင်း ဟင်းတောင် ကလေးနှစ် ယောက် အလုပ်လုပ်ပေးလို့ ဈေးထဲက ပေးလိုက်တာ။

ကလေးတွေက ထွက်ပြေးသည် မကြွက်က မိအောင် လိုက်သည် သူတို့ကို မမိခင် မကြွက် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားသည် မကြွက်ခြင်းထဲမှ ငိုက်ဆံတွေ ထမင်းထုပ်တွေ ပြန့်ကျကျ ကုန်သည် ‘အမယ်လေး ကုန်ပါပြီ ငိုငိုက်ဆံတွေ နေပြန်တိုးတွေ တောင်းလာတာ ကုန်ပါပြီ’

ကျွပ် မီးဖွားကတည်းက ဒီလို ပဲ သူများကျွေးတာ စားနေရ တာပဲ။ တော် မစားချင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး’

မကြွက် ခံစားချက်တွေ ပွင့်အန်လာပြီး မျက်ရည်ပင် ကျလာသည်။ အိမ်ထောင်ဦး စီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ဘာတာဝန်ယူခဲ့သလဲ။ ကိုခင် စိုးသည် အနာပေါ် တုတ်ကျ သလို ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွား ပုံရသည်။ မျက်ထောင့်နီကြီး နှင့် မကြွက်အနား ရောက်လာ သည်။

‘အောင်မာ နင့်လေသံ က မာလှချည့်လား မိကြွက်။

နင် ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို ပြန် ပြောဖူးလဲ။ နင် သေချင်နေပြီ ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အဖေ... အဖေ... မလုပ်ပါနဲ့’

‘ဟဲ့ ခင်စိုး၊ မီးတွင်းထဲ မှာ မလုပ်ပါနဲ့။ နင့်လက်ထဲ က တုတ်ကို ချထားလိုက် စမ်းပါ’

အကြီးကောင် နှင့် ဒေါ်တုတ်ကြီး အပြေးဝင် တားသော်လည်း မမီပါချေ။ ကိုခင်စိုးသည် မီးဖိုဘေးမှ တုတ်ချောင်းကောက်ပြီး မကြွက်ခေါင်းကို ရိုက်ချ လိုက်သည်။ မကြွက် နားထင် မှ သွေးများ စီးကျလာကာ ခေါင်းမှာ မူးဝေလာသည်။

‘အမေ... အမေ သေ ပါပြီ။ သွေးတွေ ထွက်လာ ပြီ။ အဖေ မလုပ်ပါနဲ့’

ကလေးတွေ အော်ငိုမှ ကိုခင်စိုးသည် သွေးရူးသွေး တန်းနှင့် တုတ်ကို လွှတ်ချ လိုက်သည်။ မကြွက်ရင်ခွင်မှ ကလေးလည်း မလှုပ်တော့ ပါ။ ဒေါ်တုတ်က ကလေးကို လုချိုကာ ဆွဲခါပြီး ဟိုဒီစမ်း သည်။ ဘေးအိမ်မှ လူတွေ လည်း ရောက် လာကာ မကြွက်ကို ပြုစုကြသည်။ အဒေါ်တုတ်ကြီးက-

‘ကလေး အသက်မရှိ တော့ဘူး’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေ သည်။

ခုတော့လည်း မကြွက် ၏ ဘဝသည် အရာရာ ပြောင်းလဲသွား၏။ မကြွက် မှာ လင်ဆိုးလည်း မရှိတော့ ပါ။ မွေးကတည်းက နားပူ လွန်းသည့် ကလေးမှာလည်း

သေဆုံးသွားသည်။ အကြီး နှစ်ကောင်ကတော့ နေ့ဘက် ဆို ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ ပါ။ ညဘက်ဆို မကြွက်နှင့် လာအိပ်သည်။ မကြွက်၏ တံစုတ်လေးသည် တိုက်အိမ် ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ယခင် လို နေပြန်တိုးပေးစရာလည်း မလိုတော့ပါ။ မကြွက်ကပင် ဈေးထဲမှာ နေပြန်တိုးများစွာ ပြန် ပေးထား ရှိ င် သည်။ ခုလည်း မကြွက်တစ်ယောက် တည်း ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ ထမင်းကို ယူစားရင်း အကြွေး စာရင်း ထိုင်တွက်နေသည်။ မထားရှိက ငါးထောင်၊ မတုတ်ကြီး သုံးထောင်၊ မတင်ငွေ ခြောက်ထောင်၊ မသန်းအေး နှစ်ထောင်၊ မမအေးက အများဆုံးဖြစ် သည်။ အတိုးအရင်းပေါင်း တစ်သောင်း တောင်းရမည်။

ဒီနေ့တော့ အကုန်ရ အောင် တောင်းမဖြစ်မည်။ လူတွေက သဘောကောင်း လျှင် ရောင့်တက်သည်လေ။ ညနေစောင်းလျှင် မကြွက် သည် ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေး ဆွဲကာ ဈေးထဲသို့ အကြွေး သိမ်း ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်း ထိပ်ရောက်လျှင် ဈေးဆိုင် တွေက နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ‘မကြွက် အကြွေး တောင်း သွားမလို့လား၊ အချိန်မှန်ပဲနော်’

‘အေးလေ၊ မမှန်လို့ မရ ဘူးတော့။ အကြွေးပေးရမယ့် သူတွေက လူမမြင်ရင် ပေး ချင်တာ မဟုတ်ဘူး’

မကြွက် ဒါပဲပြောကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ သည်။ ဈေးနားရောက်လျှင် ကလေးတစ်သိန်းက မကြွက်

ကို မြင်သည်နှင့်-

‘အရူးမ မကြွက်... အရူးမ မကြွက်...အရူးမ မကြွက်’

ဟု သံပြိုင်အော်လေသည်။ ဒီသေဇာလေးတွေတော့ ခက်နေပါပြီ။ မကြွက် အကြွေးလာတောင်းတိုင်း ဒီအတိုင်း အော်နေကြတော့တာပါပဲ။ မကြွက်လည်း မရူးပါဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဒီလို အော်နေကြပါလိမ့်။ စိတ်တိုတိုနဲ့ နီးရာ အုတ်ခဲနှင့် လိုက်ထုမှ ပါးစပ်ကပြောင်ရင်း ထွက်ပြေးကြသည်။ မော့ပါ။ အရင်ဆုံး ခရမ်းချဉ်သီးသည် မတင်ငွေဆိုင်ရှေ့ သွားရပ်သည်။ ဟွန်း ကောင်မက လူမြင်တော့ မျက်နှာမဲ့နေပြီ။

‘ဟေ့ တင်ငွေ နေပြန်တိုးပေး။ မြန်မြန်လုပ်’

‘ကျွတ်...ဈေးက ရောင်းမကောင်းရတဲ့အထဲ ဒီအရူးကတစ်မျိုး ရော့ ရော့’

‘ဘာအေး၊ တောက်... လူတွေများ အကြွေးယူပြီးရင် မပေးချင်ပါလား’

မကြွက်သည် အရူးဟု ပြောတာ အမှန်းဆုံးပါပဲ။ မတင်ငွေ ထည့်ပေးသော ခရမ်းချဉ်သီးကို မယူချင်ယူချင် ယူပြီး ငါးခြောက်ဆိုင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

‘မကြွက် ဒီနေ့ နောက် ကျတယ်နော်၊ ရော့ ဒီမှာ မကြွက်အကြွေးရော၊ မကြွက် စားဖို့ရော အဆင်သင့် ထည့်ထားတယ်’

ငါးခြောက်သည် မလှအေးက ပြောပြစ်သည်။ အကြွေးယူပြီးရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေရမယ်လေ။ ငါးဆယ်တန် ငွေစက္ကူနှင့် ထမင်းထုပ်လေး

ပါ ပါသည်။ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် အကြွေးသိမ်းလာရာ ညနေစောင်းမှ လူစုံသည်။ မကြွက် ကြိမ်ခြင်းထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံနှင့် ထမင်းတွေ ပြည့်နေပြီ။ အပြန်လမ်းမှာ ပိုက်ဆံရေရင်း ခရမ်းချဉ်သီးတစ်လုံးကိုလည်း ကိုက်စားလာသည်။

‘အရူးမ မကြွက်... အရူးမ မကြွက်... အရူးမ မကြွက်... ပိုက်ဆံပြန်ပေးဦးလေ’

ဟင် မကြွက် အသံကြား၍ မော့ကြည့်တော့ ဈေးနားက ကလေးတစ်သိုက်။ မကြွက် အတော် ဒေါသထွက်လာသည်။ ဘယ်လို မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ သားသမီးတွေပါလိမ့်ဟု တွေးကာ အနားမှာ တုတ်လိုက်ကြည့်သည်။ တွေ့သည့် တုတ်ကောက်ကိုင်ကာ-

‘ငါ့လို သူဌေးမကို အရူးမလို့ ခေါ်နေကြတယ်။ ထမင်းတော့ မရဘူး တုတ်ပဲရမယ်’

ဟု ဆိုကာ လိုက်ရိုက်ပစ်သည်။ ကလေးတွေက ထွက်ပြေးသည်။ မကြွက်က မီအောင် လိုက်သည်။ သူတို့ကို မမီခင် မကြွက် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်။ မကြွက်ခြင်းထဲမှ ပိုက်ဆံတွေ၊ ထမင်းထုပ်တွေ ပြန့်ကျဲကျန်ခဲ့သည်။

‘အမယ်လေး ကုန်ပါပြီ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ၊ နေပြန်တိုးတွေ တောင်းလာတာ ကုန်ပါပြီ’

မကြွက် ဆိုရင်းက ပိုက်ဆံတွေကို အတင်း လိုက်ကောက်နေမိသည်။

ယွန်းမြတ်မွန်းသျှန်

၂၀၁၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့အထိ

(၁) နေသန့်

ဘဝထဲက ဘတ်စ်ကား ဘတ်စ်ကားထဲက ဘဝ

၊ရန်ကုန်၊ (၂) မင်းတင်သိန်း(ပွင့်လျှက်)

မြေစာပင်၊ စစ်ကိုင်း၊ (၃) အဓမ္မ(ညောင်ပင်)

မြို့ပြကျောကုန်းပေါ်မှ ၂၄ နာရီ၊ ရန်ကုန်၊

(၄) လင်းဇော်ဦး

အဖေသောက်တဲ့ ရေကြည် တစ်ပေါက်

၊မြစ်ကြီးနား၊ (၅) မောင်တင်လွင်(ပေါက်)

ရေခဲမှန်သည်ကြီး ပြင်ဦးလွင်၊ (၆) ဆည်းဆာသစ်

ဈေးတည်လျှင်တော့၊ ပခုက္ကူ၊ (၇) စိုင်းမင်းဦး

သမီး မိန်းကလေး၊ Email (၈) ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)

မမလေး၊ ပန်စရာ ဟိုတောင်ပေါ် ပင်အိုထက်ဆီက

ပန်းခူးခဲပါ၊ မကွေး၊ (၉) ကိုပန်းစကား၊ ရွှေအင်တာနက်

၊ရန်ကုန်၊ (၁၀) ကိုပန်းစကား

မစွမ်းခြင်းကလည်းရှိ ကန်စွန်းခင်းကလည်းငြိ

၊ရန်ကုန်၊ (၁၁) ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ) ချဉ်ခြင်း၊ မကွေး၊

(၁၂) ငြိမ်းချမ်းဇော် ရေမျောကမ်းတင်၊ ရန်ကုန်၊

(၁၃) ဆောင်းခူးလက် ကမ်း၊ -၊

(၁၄) ညီစောရန်အောင် ရေမြောကမ်းတင်၊ ရန်ကုန်၊

(၁၅) လင်းဇော်ဦး၊ လှိုင်းလေကြမ်းကြမ်း ရေဆန်လမ်း

၊မြစ်ကြီးနား၊ (၁၆) ညိုပြင်းရ

နေဝင်ဆည်းဆာ၊ မန္တလေး၊ (၁၇) အိပ်မက်သစ်

ရသစုံအပြုံး၊ ရန်ကုန်၊ (၁၈) မောင်ပြည်အေး(ချော့ကွဲ)

မှီးသည်းတုန်း ရေးတဲ့ပုံပြင်၊ ပခုက္ကူ၊

(၁၉) မောင်သုတ(မြန်မာ) အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ရန်ကုန်၊

(၂၀) ပီပီအောင်(ဝန်းသို) ပန်းထက်က ငွေကြယ်ပွင့်

၊မြစ်ကြီးနား၊ (၂၁) မိုင်နွယ်နွယ်အောင်

ကျွန်တော်ဆိုသော ကျွန်တော်အား မှန်းပါသည်

၊ရန်ကုန်၊ (၂၂) မိုင်နွယ်နွယ်အောင်

နှလုံးသားထက်က ဒဏ်ရာ၊ ရန်ကုန်၊

အောက်မြတ်မြတ်ချီ ပြာသည်

အမှတ် ၃၁၃ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၅

မင်းည တောင်ချွန်

၁။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
 နာကျင်ကိုက်ခဲလို့ နေသည်။
 ညက တစ်ညလုံး တစ်မှေးမှ
 မှေးစက်ခွင့်မရခဲ့တာမို့
 မျက်လုံးတွေက ကျိန်းစပ်နေကာ
 ခေါင်းထဲက
 မူးနောက်နောက်ဖြစ်ချင်နေသည်။
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနားယူဖို့
 လိုအပ်နေပြီမှန်းသိပေမဲ့
 'ဒေါ်မေရီ' အနားမယူနိုင်သေး။
 ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက အတူလက်တွဲ
 လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့်
 ပွဲစားတစ်ယောက်၏
 ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့်

ဒီနေ့ တစ်နေ့တာလုံးအတွက်
 နောက်ထပ်အလုပ်တစ်ခုက
 လက်ခံထားနှင့်ပြီးသား
 ဖြစ်နေတာမို့ ရေရိုးချိုး
 အလှပြင်တာကိုပင် အပြေးအလွှား
 လုပ်ကိုင်နေရသည်။
 လောဘကြီးတယ်လို့တော့
 မဟုတ်ပေမဲ့
 စည်းကမ်းကြီးသလောက်
 ဈေးလည်းကြီးလှသည့်
 တက္ကသိုလ်တက်နေရသည့်
 အချစ်ဆုံးသမီးလေး၏
 အဆောင်လခ၊ အဝတ်အစားနှင့်
 အထွေထွေအသုံးစရိတ်၊
 ဒေါ်မေရီငှားရမ်းနေထိုင်ရာ

အိမ်ကလေး၏ အိမ်လခ။
 အထူးသဖြင့် သမီးကလေး
 ကို သူ့အနီးအနားမှာ မရှိစေ
 ချင်။ သူ့ကျင့်လည်ရာ ပတ်
 ဝန်းကျင်နှင့် မထိတွေ့စေ
 လိုသည့် စရိတ်စကများ
 အတွက် မိုးရွာတုန်းလေး
 ရေခံထားမှတော့ ဖြစ်မည်။
 နောက်ပြီး ဒီနေ့လိုခေတ်ကြီး
 ထဲမှာ ဒေါ်မေရီတို့လို
 အသက်အရွယ်နှင့်က အခုလို
 ရက်ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရ
 ဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်တော့
 သည့်ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်။
 ပြီးတော့လည်း ပွဲစား၏ပြော
 စကားအရဆိုလျှင် အခု
 ဒေါ်မေရီ သွားတွေ့ရမည့်
 အလုပ်ရှင်က ဒေါ်မေရီ ပါး
 နပ်လျှင် ပါးနပ်သလို မြိုး
 မြိုးမြက်မြက်လေး ရနိုင်မည့်
 သူမျိုးဆိုတော့ ဘယ်လို
 နည်းနှင့်မျှ လက်လွှတ်ခံလို
 မဖြစ်။

အလှပြင်ခြင်းအလုပ်
 ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ လက်
 စသတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်
 အိတ်ကလေးကိုဆွဲယူလိုက်စဉ်
 ခဏ ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲ
 တစ်ချက်ဖြစ်သွားလိုက်သေး
 ပေမဲ့ ဒါမျိုးကိစ္စတွေက
 ဒေါ်မေရီအတွက်တော့ သိပ်
 ဆန်းလှသည့်ကိစ္စ မဟုတ်
 တော့။ ကလေးတွေပြော
 ပြောနေကြသလို ဘာမိတ္တန်
 သောက်ပျောက် မဟုတ်ပေ
 မဲ့လည်း ညနေအလုပ်က ပြန်
 လာရင် လမ်းထိပ်က ဆေး
 ခန်းမှာ အကြောဆေးလေး
 တစ်လုံးလောက် ဝင်ထိုးပြီး
 အိပ်ရေးဝဝအိပ်စက်လိုက်တာ
 နှင့် ပျောက်သွားတတ်တာ
 မျိုး မဟုတ်လား။

□

အနေခက်စွာ
 ရှက်ကြောက်
 ငြိမ်သက်သွားသည့်
 မိန်းမပျိုလေးအား
 သားသမီးချင်း
 ကိုယ်ချင်းစာ
 နေမိသည်
 နောက်ပြီး
 ဒီနေရာမှာ
 သမီးလေးသာ
 ဖြစ်လျှင်
 ဆိုသည့်
 အတွေးကြောင့်
 ထိုအန္တရာယ်
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား
 တစ်စုံတစ်ခု
 ထ ပြောလိုက်ဖို့
 အထိ
 ဒေါ်မေရီ
 စဉ်းစားလိုက်မိပေမဲ့
 မိန်းကလေးဘက်ကို
 ငဲ့ရဦးမည်

၂။
 ဒေါ်မေရီ ငှားရမ်းနေထိုင်
 ရာ အိမ်ကလေးကနေ ကား
 မှတ်တိုင် ကိုရောက်ဖို့က
 ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်း
 လျှောက်ရသေးသည်။ ဟို
 အရင်တုန်းကဆိုလျှင်တော့
 ကိုသောင်း၏ကားကလေးကို
 လပြတ်နှင့် ငှားထားတာမို့
 ဘယ်အချိန် အရောက်လာ
 ခဲ့ဖို့မှာထားလိုက်တာနှင့်
 ကားက အိမ်ရှေ့အထိရောက်

လာတတ်သလို၊ တစ်ခါ
 တစ်ခါမှာလည်း အလုပ်ရှင်
 တွေကိုယ်တိုင်ကိုက နောက်
 ဆုံးပေါ်ဆိုသည့် ကားတွေ
 နှင့်ကို အိမ်အရောက်လာကြို
 တတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။
 ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက
 မေရီဟာ အခု ဒေါ်မေရီလို
 အလုပ်ကလေးတစ်ခုလုပ်
 ရဖို့အတွက် ပညာကုန်ထုတ်
 သုံးနေရသည့် အသက်လေး
 ဆယ်စွန်းစ အဘွားကြီး
 ပေါက်စလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။
 လှပသည့် ရုပ်ရည်၊ တောင့်
 တင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
 မျက်စတစ်ချက် ပစ်စရာ
 မလိုဘဲနှင့်ကို အလုပ်အပ်ချင်
 နေသည့်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်း
 လည်နေတာမို့ ငွေဆိုတာက
 လည်း လက်ဖျားမှာ သီးနေ
 ခဲ့ရတာမျိုး မဟုတ်လား။

‘ဟာ တို့အန်တီတော့ ပွဲ
 ဆက်နေပြီထင်တယ်ဟေ့။
 အခြေအနေကောင်းနေရင်လည်း
 မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေးပေးဖို့
 မမေ့နဲ့ဦးနော်’

ရွှေထီးဆောင်းခဲ ရ
 သည့်အချိန်တွေကို တသ
 အောက်မေ့ရင်း လျှောက်လာ
 မိစဉ် ဆိုက်ကားသမားလေး
 မောင်မိန့်အသံကြောင့် အသံ
 အမှတ်ပြုကြောင်း ခေါင်း
 ညိတ်ပြကာ ပြန်လည်နှုတ်
 ဆက်လိုက်ရသည်။ ဟိုး
 အရင်တုန်းကဆိုလျှင်တော့
 မောင်မိန့်လို သူမျိုးကို အရေး
 ထား ပြန်လည်နှုတ်ဆက်မိ
 မှာ မဟုတ်ပေမဲ့ အခုလို
 အချိန်မျိုးမှာက မောင်မိန့်တို့
 လို လည်လည်ဝယ်ဝယ်
 ဆိုက်ကားသမားတွေက
 ဒေါ်မေရီအတွက် မရှိမဖြစ်
 အလုပ်ပွဲစားလေးတွေ ဖြစ်

နေခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။
 □

၃။
 ကားမှတ်တိုင် ထဲထဲ
 ရောက်တော့ ဝယ်နေကျ
 မိကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ
 တစ်ချိုးစက္ကူတစ်ထုပ်နှင့်
 ဒေါ်မေရီတို့လို အလုပ်မျိုး
 လုပ်ကိုင်သည့်သူတွေအတွက်
 မရှိမဖြစ် အသုံးဝင်ပစ္စည်း
 အနည်းငယ် ဝယ်ယူလိုက်
 သည်။ ငယ်နုစဉ်တုန်းက
 အခုလို ကိစ္စမျိုးတွေထဲ
 အရေးမထားမိပေမဲ့လည်း
 အခုလို အသက်ကလေး
 နည်းနည်းရလာသည့် အချိန်
 မှာတော့ ဟိုးတုန်းကထက်
 စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်လာ
 သည်။ လိုအပ်တာလေးများ
 ကို မမေ့မလျော့ဆောင်ထား
 တတ်လာသည်။ အလုပ်
 ရှင်တွေက မေ့လျော့နေခဲ့
 ကြလျှင်တောင် သုံးစွဲဖို့
 သတိပေးတတ်လာခဲ့သည်။

ဒါတောင်မှ တချို့
 ငယ်ရွယ်သည့် အလုပ်ရှင်
 တွေက အသုံးပြုဖို့ ငြင်းဆန်
 နေချင်ကြသေးသည်။ ပြီး
 တော့ ‘ခင်ဗျားလိုလူကပဲ ပြော
 ရသေးတယ်။ ခင်ဗျားလိုလူ
 ကပဲ ကြီးကွယ်နေရသေးတယ်’
 ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းတွေ
 အကြည့်တွေနှင့် ပြောတတ်
 ကြည့်တတ်ကြသေးသည်။
 အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရ
 လျှင် အဲဒီလို အသုံးအနှုန်း
 အဲဒီလို အကြည်မျိုး၊
 အပြောမျိုးတွေကို ဒေါ်မေရီ
 မခံယူလိုတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့
 ဒီအလုပ်ကိုလုပ်နေသေးသရွေ့
 ကတော့ ဒီလို အကြည့်၊ ဒီလို
 အပြော၊ ဒီလို အပြုအမူမျိုး
 တွေကို သည်းခံခံနိုင်ဖို့ ကြိုး

စားနေရဦးမည်သာ။

၄။

‘အန်တီက ဘယ်မှာ ဆင်းမှာလဲ အန်တီ။ ခရီးဝေးရင် သမီးနေရာလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါလား အန်တီ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ သမီးလေးရယ်။ အန်တီက(…) မှတ်တိုင်အထိ ရောက်အောင် စီးရမှာမို့လို့ပါ’

ကားပေါ်သို့ တက်မိတယ်ဆိုလျှင်ပဲ ဒေါ်မေရီလက်ကလေးအား ဆွဲကာ ထိုင်နေရာမှ ထ၊ လျက်နေရာပေးလာခဲ့ပြီး သမီးလေးအရွယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရသည့် ချစ်စဖွယ်ကလေးမလေးအား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း ဒေါ်မေရီထိုင်ခုံလေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

‘ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး အန်တီရဲ့ သမီးက လူငယ်ပဲဟာ။ ဒီအချိန်ဆို ကားတွေမှာ ထိုင်စရာနေရာတစ်နေရာရဖို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ မတ်တတ်ရပ်စီးဖို့ဆိုတာကလည်း သွားရမယ့် ခရီးကဝေးလို့ရင် အန်တီတို့လို လူကြီးတွေ မပြောနဲ့ သမီးတို့လို လူငယ်တွေတောင်မှ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်မသက်သာလှဘူး’

ဒေါ်မေရီ ကျေးဇူးတင်စကားအဆုံး သွက်လက်ချက်ချာစွာ ရှင်းပြနေသည့် ချစ်စရာကလေးမလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြ လိုက်မိရင်း စိတ်ထဲကလည်း အမှန်တကယ် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

တကယ်လည်း ထိုကလေးမလေးပြောသလိုပင်

အခုလို အချိန်မျိုး၊ အခုလို လိုင်းကားတွေပေါ်မှာ ထိုင်စရာနေရာလေးတစ်ခုရဖို့က သိပ်လွယ်ကူသည့်အလုပ်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ထိုကလေးမလေးလို ချစ်စရာမိန်းမပျိုလေးများအတွက်က ထိုင်စရာလေးတစ်နေရာရခဲ့လျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပေမဲ့ မတ်တတ်ရပ်သာ စီးရမည်ဆိုပါက ပိုလွှဲပင် မလွယ်ကူဘူးဆိုတာ ဒေါ်မေရီ အသိဆုံးပင်။ အခုလည်းကည့် ဒေါ်မေရီအတွေးပင် မဆုံးချင်သေး အန္တရာယ်က ဒေါ်မေရီအတွက် ထိုင်ဖို့နေရာဖယ်ပေးခဲ့သည့် ထိုချစ်စရာ မိန်းမပျိုလေးအနီးသို့ လူကြီးလူကောင်း အယောင်ဆောင်ကာ ချဉ်းကပ်လာနေခဲ့ပြီဆိုတာကို ဒေါ်မေရီအတွေ့အကြုံအရ စိတ်ထဲကနေ အလိုလိုပင် သိလိုက်မိသည်။ တိုက်တေနီယမ်ကိုင်းအမျိုးအစား အကောင်းစား ရွှေရောင်မျက်မှန်နောက်မှ အန္တရာယ်၏ မျက်ဝန်းများထဲတွင် ရမ္မက် အရိပ်အငွေ့အသက်အချို့ကို ဒေါ်မေရီလုပ်ကိုင်နေခဲ့သည့်လုပ်ငန်း၏ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အတွေ့အကြုံဖြင့် ဒေါ်မေရီ ကြိုတင်တွေ့မြင်သိနေခဲ့ရသည်။

ထိုအန္တရာယ်၏ အသက်အရွယ်သည် ဒေါ်မေရီအသက်ထက်ပင် ဆယ်နှစ်ခန့်မျှ ကြီးလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်မေရီ ထင်သည်။ လည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူပေါ်တွင်

နံ့သာရောင်တိုက်ပုံကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် လက်အတွင်း၌ တိစ္ဆိတွင် မကြာခဏတွေ့မြင်ရလေ့ရှိသည့် နာမည်ကြီး အမှတ်တံဆိပ်လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲထားပါသော ထိုအန္တရာယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အပေါ်ယံ အသွင်အပြင်တစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်မည်ဆိုပါက ဒေါ်မေရီ တွေးထင်မိသလိုမျိုး မည်သူမျှ မတွေးထင်ရလောက်ကြအောင်ပင် ထိုအန္တရာယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အသွင်အပြင်က အရှိန်အဝါတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့လည်း ဒေါ်မေရီ အထင်မမှားဘူးဆိုတာကိုတော့ ဒေါ်မေရီအား နေရာပေးခဲ့သူ ချစ်စရာ မိန်းမပျိုလေး၏ နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေသော ခြေလှမ်းများနှင့် တဖြည်းဖြည်း အနေခက်လာဟန် အရိပ်အယောင်များဖြစ်ပေါ်လာသည့် ချစ်စရာ မိန်းမပျိုလေး၏ အမူအရာတို့က သက်သေခံနေကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ နှမသားချင်း မစာနာစွာ အခွင့်အရေးယူတတ်သူများကို ဒေါ်မေရီ မုန်းသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုမြင်နေရသည့် အန္တရာယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို အသက်ကြီးကြီး ကြောင်သူတော်ကြီးများကို ဒေါ်မေရီ အလွန်ပင် မုန်းသည်။ ငယ်နှုတ်ကဆိုထိုသို့သောသူမျိုးများနှင့် မလွဲမရှောင် ကြုံဆုံမိခဲ့လျှင် တောင်မှ ဒေါ်မေရီ အတတ်နိုင်ဆုံး ငြင်းဆန်ရှောင်ဖယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမိခဲ့သည်ချည်းသာ။ အခုလည်းစကား

တွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောဆိုနေရာမှာ အနေခက်စွာ ရှက်ကြောက်ငြိမ်သက်သွားသည့် မိန်းမပျိုလေးအား သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာနေမိသည်။ နောက်ပြီး ဒီနေရာမှာ သမီးလေးသာဖြစ်လျှင်ဆိုသည့် အတွေးကြောင့် ထိုအန္တရာယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား တစ်စုံတစ်ခုထ၊ ပြောလိုက်ဖို့အထိ ဒေါ်မေရီ စဉ်းစားလိုက်မိပေမဲ့ မိန်းကလေးဘက်ကို ငဲ့ရဦးမည်။ ဒေါ်မေရီတို့ မိန်းမသားတွေဆိုတာက အသက်ထက် အရက်ကို ပိုတန်ဖိုးထားကြသူတွေ မဟုတ်လား။

ထိုကလေးမလေး၏ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးဖို့အတွက်ကလည်း အတက်သာရှိပြီး ဆင်းသူမရှိသည့် ပိုမိုကျပ်ညပ်လာသည့် လူတွေထဲမှာ ထိုင်စရာ နေရာတစ်ခုရမှ ဖြစ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဘေးဘီဝဲယာအား စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုမိလိုက်တော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထိုင်နေရာမှ ထကြမည့် အရိပ်အယောင်မျိုး မတွေ့ရသလို ကလေးမလေး၏ အခက်အခဲကိုလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရိပ်မိသိရှိကြဟန် မတူပေ။ မတတ်နိုင်။ သွားရမည့် ခရီးအကွာအဝေးက လိုအပ်နေသေးပေမဲ့လည်း ရှေ့ရောက်ရာ မှတ်တိုင်တွင်ပင် ဆင်းရန် ဒေါ်မေရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘သမီးလေး လာ ဒီမှာ ပြန်လာထိုင်လိုက်တော့။ အန်တီရှေ့မှတ်တိုင်မှာပဲ ဆင်းလိုက်တော့မယ်’

‘ဟင် အန်တီပြောတော့(…)မှတ်တိုင်ရောက်မှ’

ဆင်းရဲမှာဆို*

'ဟုတ်တယ် သမီးရယ် အန်တီ ကိစ္စလေးတစ်ခု ရုတ်တရက် သတိရသွားလို့ပါ'

ရုတ်တရက် နေရာမှ ထကာ အတင်းဝင်ထိုင်ခိုင်းနေသည့် ဒေါ်မေရီ၏ အပြုအမူကြောင့် ကလေးမလေး၏ မျက်ဝန်းများမှာ ပထမတော့ အံ့သြသွားသည့်အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်သွားပေမဲ့ ခဏအကြာမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုအား နားလည်သွားသည့်အလား ဒေါ်မေရီအား ပြန်လည်ကာ ကျေးဇူးတင်နေသည့် အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းလာကြတော့သည်။

'ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီရယ်'ဟု တစ်စုံတစ်ခုသောအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သူတစ်ဦး၏လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလာခဲ့သည့် ကလေးမလေး၏ စကားအဆုံးမှာတော့ ဒေါ်မေရီ သူမကလေးအား ပြုံးပြလှိုက်ရင်း ကားပေါ်က ဆင်းဖို့အရေးအတွက် တိုးဝှေ့ထွက်လိုက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းနေပေးခဲ့ရပေမဲ့လည်း တန်သည်ဟု ဒေါ်မေရီ ထင်သည်။

□

၅။

အလုပ်ရှင်နှင့် ချိန်းဆိုထားမိရာ မိုတယ်ရှေ့သို့ ဒေါ်မေရီ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဟိုးတုန်းကဆိုလျှင်တော့ ဒီလို ခပ်ညည်းမိုတယ်မျိုးလေးတွေမှာ တွေ့ဆုံဖို့အတွက်ကို ဒေါ်မေရီ ငြင်းဆန်လိုက်မိမှာဖြစ်ပေမဲ့ လက်

ရှိအနေအထားမှာတော့ နောက်ကျနေသည့်အချိန်များအတွင်းမှာ အလုပ်ရှင်နှင့်များ လွဲချော်သွားလေမလား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မိုတယ်အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်မိခဲ့လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ မိုတယ်ဝန်ထမ်း လူငယ်လေးတစ်ဦးလိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရာ အလုပ်ရှင် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ဆိုသော အခန်းငယ်လေးအရှေ့ကိုရောက်တော့ အနည်းငယ် တွန့်ကြေနေသည့် အဝတ်အစားတို့အား သေသပ်သွားအောင် ပြုပြင်လိုက်ရင်း အလုပ်ရှင်ရှိရာ အခန်းငယ်လေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ဖို့အရေး တံခါးချပ်တို့အား လက်ခေါက်ကလေးများဖြင့် အချက်ပေးခေါက်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်မေရီ၏အချက်ပေးတံခါးခေါက်သံဆုံးသွားသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာတော့ ဒေါ်မေရီ၏နောက်ကျောဘက်အခန်း၏တံခါးချပ်များ ဖွင့်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ ဘာရယ်မဟုတ်ပေမဲ့ ဒေါ်မေရီလှည့်ကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုခဏမှာတော့ ဒေါ်မေရီစိတ်ထဲ များစွာအံ့သြသင့်သွားခဲ့မိသည်။ ဒေါ်မေရီနည်းတူပင် အခန်းအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သူလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အံ့သြရိပ်တို့ကလေးမိမိစွာပင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့-

'ဝိုး လူသံတွေကြားလို့ သူငယ်ချင်းတွေများ ဖြစ်နေမလားလို့ အသာထွက်ပြီး ချောင်းကြည့်မိတာ၊ အန်တီဖြစ်နေပါလား၊ ပြန်တွေ့ရတာ

ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီရယ်၊ အန်တီက သမီးတို့ထက် စီနီယာဖြစ်နေတာကိုး။ သမီးတို့က အဲဒီကားတွေပေါ်မှာပဲ အလုပ်ရှာနေကြလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးဆင်လိုက်တဲ့ ထောင်ချောက်အတိုင်းဆို ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက် အကြမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု အန်တီ မြှင့်ပေးသွားလို့သိက္ခာတွေက အရမ်းကိုတက်သွားရတာ။ Thanks, နောက်တွေ့ကြဦး မယ်ဆိုရင် အန်တီကို မုန့်ကျွေးပါ့မယ်။ အခုတော့ ကြောင်အိုကြီးကို ချူဆီထည့်လိုက်ဦးမယ် အန်တီရေ bye'

တစ်စုံတစ်ဦးကြားသွားမည်စိုးသလို သွက်သွက်လက်လက်နှင့်တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလာခဲ့သည့် ထိုချစ်စရာကလေးမလေး၏ စကားအဆုံး၌ ထိုအခန်းအတွင်း၌ မည်သူရှိနေခဲ့မည်ဆိုတာကို ဒေါ်မေရီ တပ်အပ်သေချာစွာ သိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ 'စေတနာသည် လူတိုင်းနှင့် တန်၏' ဆိုသည့် ထိုမိန်းကလေးငယ်ဝင်သွားခဲ့ရာ အခန်းတံခါးပေါ်၌တစ်စုံတစ်ဦးမှ အမိပ္ပာယ်တစ်ခုကိုရည်ညွှန်းကာ လက်ဆော့နောက်ပြောင်သွားခဲ့ဟန် စာတန်းပြန်တစ်ခုအားလည်း ဒေါ်မေရီမျက်လုံးတို့က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ကြသေးသည်။ တကယ်ဆို နှုတ်ခမ်းတို့အား တွန့်ကျေးသွားအောင် ပြုံးလိုက်ဖို့ကိုတော့ ဒေါ်မေရီတတ်နိုင်ခဲ့သေးသည်ပဲ။

■

မင်းည

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
မိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

၂၀၁၄ ဒီဇင်ဘာမှ ၂၀၁၅ နိုဝင်ဘာအထိ ဖော်ပြခဲ့သည့်

ဇွဲနုလုံးသား နှင့် ဇွဲအသစ်

ဝတ္ထုတိုများမှ ပရိသတ်အကြိုက်ရွေးချယ်ခြင်း

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း

နှစ်တစ်ပတ်လည်ချိန်မှာ
တစ်နှစ်အတွင်း ဖော်ပြခဲ့တဲ့
ရွှေနှလုံးသားဝတ္ထုတိုများနဲ့
ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများထဲက
ပရိသတ်အကြိုက်ဝတ္ထုများကို
ရွေးချယ်ပေးဖို့ ဒီကဏ္ဍကို
တီထွင်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမပိုင်းနှစ်များမှာ
အမှန်တကယ်ပရိသတ်က
ရွေးချယ်ပေးခဲ့တာတွေ
ရှိခဲ့ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းနှစ်များ
မှာတော့ စာရေးသူများ
ကိုယ်တိုင်ကနာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့
ကိုယ့်ဝတ္ထုကိုကိုယ်ဆန္ဒပြုလာ
ကြတာတွေတွေ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့
ရပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာတော့
အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်ဆန္ဒပြု
ကြပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံရင်း
ပရိသတ် တကယ်ကြိုက်တဲ့
ဝတ္ထုများကိုသာ ဆုပေးခွင့်
ရပါရစေလို့ မေတ္တာရပ်ခံ
လိုပါတယ်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလမှ ၂၀၁၅ ခုနှစ်
နိုဝင်ဘာလအထိဖော်ပြခဲ့တဲ့
ရွှေနှလုံးသားဝတ္ထု ၁၂ ပုဒ်နဲ့
ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို အပုဒ်
၄၀ တို့ကို စဉ်းစားနိုင်ဖို့
ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ပရိသတ်အစစ်များရွေးချယ်တဲ့
ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်
စောင့်မျှော်နေပါမယ်။

■ အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အကြိုက်ဆုံး ရွှေနှလုံးသားဝတ္ထု

ဝတ္ထုအမည်
ကလောင်အမည်
ဖော်ပြခဲ့သည့်လ

အကြိုက်ဆုံး ရွှေအသစ်ဝတ္ထု

ဝတ္ထုအမည်
ကလောင်အမည်
ဖော်ပြခဲ့သည့်လ

ဆန္ဒပြုသူ၏အမည်

နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ

ထိုးမြလက်မှတ်

ရွှေနှလုံးသား

၁။ ၁၄/ဒီဇင်ဘာ	လင်းယဉ်နွဲ့ (မြို့သစ်ကလေး)	မြစ်တစ်စင်းရဲ့စားစာခံ
၂။ ၁၅/ဇန်နဝါရီ	ရဲစွမ်းနေ	အဖြူရောင်အင်္ကျီ
၃။ ၁၅/ဖေဖော်ဝါရီ	ဝေမိုးနိုင်(မုံရွာ)	ဒီလိုပါပဲ...တစ်ခါတစ်ရံ
		မြားနတ်မောင်လည်း
		ပစ်မှတ်လွှဲတတ်တယ်
၄။ ၁၅/မတ်	ပင်မြင့်စံ(ရွှေဘို)	ချစ်နေသည်ထက် ပိုခဲ့သောအခါ
၅။ ၁၅/ဧပြီ	ရှင်ညိုလေး	နေရာ
၆။ ၁၅/မေ	နော်(ကျောက်တိုင်)	ဇာတ်ကွက်တစ်ခု၏အဖြည့်ခံ
၇။ ၁၅/ဇွန်	သံလွင်ဏီ(ညောင်ရွှေ)	ဒဏ်ရာရ နေရက်များ
၈။ ၁၅/ဇူလိုင်	မြတ်သျှိုင်းသွင်	ရွှေနှလုံးသား
၉။ ၁၅/ဩဂုတ်	မင်းမူပိုင်	အချစ်နဲ့ဖွင့်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်အဘိဓာန်
၁၀။ ၁၅/စက်တင်ဘာ	ပိုင်ဇွေး(သင်္ချာ)	ချစ်ခြင်းမှအပ
၁၁။ ၁၅/အောက်တိုဘာ	မောင်အင်း(ဥက္ကံ)	ကျောပြင်၌ မှီခွင့်ရသည်ဖြစ်စေ
၁၂။ ၁၅/နိုဝင်ဘာ	ရှင်ညိုလေး	ဆောင်းကြာဖြူ

ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို

၁။ ၁၅/ဇန်နဝါရီ	မိုင်း(မန္တလေး)	တံခါးနီ
၁၅/ဇန်နဝါရီ	ဟမ်မိုင်း(ဆေး-မန်း)	ဆန်ရေ
၁၅/ဇန်နဝါရီ	ဂျူပီတာ	ညိုကြည် နားလည်မှာပါ
၁၅/ဇန်နဝါရီ	ကောင်းမြတ်	မြေလျှောက်တဲ့ကြယ်
၂။ ၁၅/ဖေဖော်ဝါရီ	မေ(လားရှိုး)	သင်းကွဲငှက်၏တောင်ပံခတ်သံ
၁၅/ဖေဖော်ဝါရီ	နွေလ	အသုရကာယံမြို့တော်
၁၅/ဖေဖော်ဝါရီ	လင်းရိပ်ဖြူ	သင်္ခါရကို အသက်ဆက်ခြင်း
၁၅/ဖေဖော်ဝါရီ	မြင့်မိုရ်ကျော်လင်း(မိုးမိတ်)	နှင်းရိုင်းတောမှ မြူခိုးဖြူ
၃။ ၁၅/မတ်	ရှည်ညိုလေး	ဘကြီးဖြိုး စာရေးနေသည်
၁၅/မတ်	ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ	သည်နွေမိုးဆောင်း ပြောင်းသော်လည်း
၁၅/မတ်	စိုးသူရ	တတိယမြောက်အနမ်း
၄။ ၁၅/ဧပြီ	ခိုင်လေး(ရွှေတောင်)	လက်ချောင်းပြတ်များပေါ်က မျက်ရည်တစ်စက်
၁၅/ဧပြီ	မင်းတုန်း မောင်စိမ်းလွင်	ရေပျော်ငှက်
၁၅/ဧပြီ	မင်းမာန်	မငိုပါနဲ့ မိုးရယ်
၅။ ၁၅/မေ	ဟမ်မိုင်း(ဆေး-မန်း)	မြေနှိမ့်မြစ်ဝှမ်းလွင်ပြင်
၁၅/မေ	သုတမောင်	ဝဲဂယက်ထဲ၌ စိတ်ညစ်သည် ပျော်သည်
၁၅/မေ	ပျူမခ(ကျောသောင်း)	သက်ကယ်အင်္ကျီနှစ်ထည်ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ
၆။ ၁၅/ဇွန်	လင်းစော်ဦး	နေဝင်ပြီးတော့ မိုးကြိုးချုပ်
၁၅/ဇွန်	ဒဏ္ဍာရီ	အမြဲတမ်းစီးဆင်းနေသော
၁၅/ဇွန်	ခွန်းဆက်(မိုးညှင်း)	အဆန်သာရှိ အစုန်မရှိပြီ
၁၅/ဇွန်	တောမြင့်မြေ(ကျွန်းလှယဉ်)	အမှီပြုတဲ့ လူထုအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာစေ
၇။ ၁၅/ဇူလိုင်	မိုးမြေ	ကျောက်ခဲစားကြသူများ
၁၅/ဇူလိုင်	ရွှေမိန်းခလေး	ပန်းပွင့်ဝံ့ပြင်
၁၅/ဇူလိုင်	ဝန်းသိုလွမ်းရဝေ	မျက်ရည်စကား
၁၅/ဇူလိုင်	လင်းနိုင်	မုံမုံတို့နေရာ
၁၅/ဇူလိုင်	မောင်ဗလ	ဒေါ်လာတစ်ရာ
၈။ ၁၅/ဩဂုတ်	ဒဏ္ဍာရီ	ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါသလား
၁၅/ဩဂုတ်	သုဒ္ဓ	ဦးဖုန်းလူ
၁၅/ဩဂုတ်	ပွင့်သစ်မိုး	အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်
၁၅/ဩဂုတ်	သွန်းသွှံ့ခ	တန်ပြန်တိုက်စစ်
၁၅/ဩဂုတ်	သထုံငယ်ငယ်	အတုများနှင့် နေထိုင်ခြင်း
၁၅/ဩဂုတ်	ခိုင်မြဲလွန်း(တကောင်း)	စိတ်ကိုခတ်တဲ့ ဂယက်လှိုင်း
၉။ ၁၅/စက်တင်ဘာ	အဓမ္မ(ညောင်ပင်)	တောင်တွေ ငိုနေသည်
၁၅/စက်တင်ဘာ	ဆည်းဆာသစ်	ခေတ်ကပဲ စီးဆင်းလား စီးဆင်းတာ ခေတ်လား
၁၅/စက်တင်ဘာ	နေမင်းနွယ်	စိတ်ဆိုတဲ့ကောင်
၁၀။ ၁၅/အောက်တိုဘာ	ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)	မွေးနေ့လက်ဆောင်
၁၅/အောက်တိုဘာ	မိုးစက်ငြိမ်း	အေးစက်စက်ပြဇာတ်
၁၁။ ၁၅/နိုဝင်ဘာ	လင်းဆစ်အိမ်	လူအ ပြောတဲ့ လွမ်းပုံပြင်
၁၅/နိုဝင်ဘာ	အေထူးအောင်(အဏ္ဏဝါ)	ပတ်သက်ခြင်း
၁၅/နိုဝင်ဘာ	နွေလ	တိုက်စားခြင်း တေးသံ

နန္ဒရည်အင်းဝ

ပြုံး၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

ရယ်၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

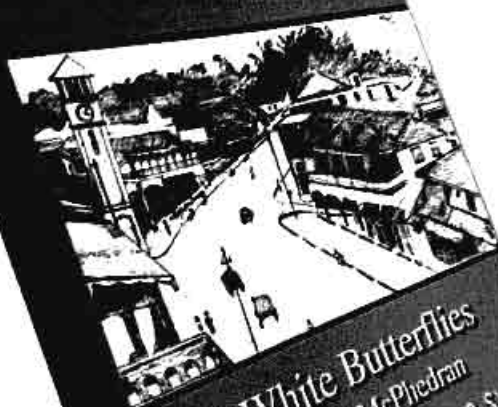
ထွက်ပြီ

အမှတ်(၁၃၃)၊ ဧပြီလထပ်၊ လမ်း(၄၀)အောက်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်မဟာဝန္တလကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရန်- ၃၉၀၂၂၊ ၀၉၆၆၀၀၇၄၀၊
E-mail : zabutalu@gmail.com

လိမ္မော်ကြွေမျှော

White Butterflies
Colin McPhedran
သီဂီ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

လိမ္မော်ကြွေမျှော

White Butterflies
Colin McPhedran

သီဂီ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

Collin McPhedran ၏ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ပါသည်။

- သူ၏ကလေးဘဝမေမြို့ကမ္ဘာ့
- နာဂတောင်တန်းများပေါ်မှ ခြေလျှင်ခရီးကြမ်းကြီး၊
- သူ့အားပိုက်ထွေးကြိုဆိုခဲ့ရာအိန္ဒိယမြေ၊
- မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် လှမ်းထွက်ခဲ့သည့် သွေးချင်းတို့၏အနောက်ကမ္ဘာ့
- မာနကိုအခြေပြု၍ စိတ်အလိုအတိုင်း လွင့်ခဲ့သည့် အရှေ့ခရီး၊
- ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်ဝမ်းစာရှာခဲ့ရပုံများ၊
- တောင်ပေါ်ဘူတာလေးတစ်ခုသို့အရောက် မေမြို့တစ္ဆေခြောက်ခံရသူတစ်ဦးပမာ
- ရင်သပ်ရှုမောလွမ်းသည့်ဇောဖြင့် ကျန်ရစ်နေဖြစ်ခဲ့သည့် သူ၏ဇုတ်ယမေမြို့၊
- ရာစုနှစ်ဝက်ကျော်ကြာမှ ထုတ်ဖော်ရေးသားလာသည့် သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို သူ့အသံ
- သူဟန်မပျက် ခံစားမျှဝေထားပါသည်။

ဇမ္ဗူတလူစာပေမှ ဇူလိုင်လကုန်တွင် ဖြန့်ချိပါမည်။

ဇမ္ဗူတလူစာပေ

အမှတ်(၁၃၃)၊ ဧပြီလမ်း(၄၀)အောက်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်မဟာဇမ္ဗူလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ရုန်း-၃၉၂၂၀၊ ၀၉၅၆၁၀၇၄၀၊

E-mail : zabutalu@gmail.com

www.burmeseclassic.com

အမှတ် ၃၁၃၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

စာအုပ်
ရန်ကုန်

ဝတ္ထုရေးဆရာ/ဆရာ

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၅

ကျေးဇူးပြုဆုတောင်းခံခြင်း

ချောအိမာန်(မန္တလေး)

၁။

စိတ်ကတော့ အိမ်ကို အမြန်ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ အားတင်းပြီးလာခဲ့ရတဲ့ လမ်းခရီးရဲ့ဒဏ်၊ ကျန်းမာရေး အားနည်းနေတဲ့ဒဏ်တို့ကို ခါးစည်းခံနေရပြီ။ အရင် ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ပျံကျအလုပ်နေရာလေးကိုတော့ စိတ်က ဝင်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ ဘယ်သူတွေရှိသေးလဲ၊ ဘာတွေများ ပြောင်းလဲပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေပြီလဲလို့။

အိမ်ရောက်သွားရင် ပြန်ထွက်ဖို့ မလွယ်ကူ၊ ဝေးလွန်းတာမို့ ခြေလှမ်းတွေက ဘူတာထဲကို အလိုလို ရောက်သွားတယ်။ အိုး... အရင်လိုပဲ ပျံကျချေးသည်တွေ ပေါများနေတုန်းပဲ။ မျက်နှာစိမ်းတွေ၊ လူငယ်တွေ ပိုပြီးများလာတယ်တောင် ထင်ရတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို အဝေးက လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကွမ်းယာသည်နားမှာ အမျိုးသားသုံးလေးဦး ရှိတယ်။ လူစည်လို့ ရောင်းရပုံပေါ်တယ်။ အနီးနားရောက်တော့ အတူးက ကျွန်မကို မမြင်၊ ကွမ်းယာတွေကို စနစ်တကျ ယာပေးနေတယ်။ လူရှင်းသွားပြီဆိုမှ...။

ကွမ်း နှစ်ရာဖိုးလောက် အတူးက မိန်းမသံမို့ အလန်တကြား မော့ကြည့်ရင်း-
 ဟယ် အစ်မ အစ်မ ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အစ်မက ကြာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတာ
 *အေး ခုပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘူတာရှေ့ကဖြတ်တော့ နင်တို့တွေကို သတိရတာနဲ့ ဝင်လာတာ။
 အိမ်တောင် မရောက်သေးဘူး။ နင် အဆင်ပြေလား ကွမ်းရောင်းတာ*
 *ပြေပါတယ် အစ်မရယ် အစ်မရဲ့ကွမ်းယာခွဲလေးက အကျိုးပေးတယ်။

နာမည်ကိုကြည့်လိုက်ဦးလေ
တစ်ကိုက် ကွမ်းယာတဲ့။
အစ်မဆီက အမွေရတဲ့ခုံလေး
ကို မပျက်စီးအောင် ဆေး
သုတ်ထားတာ။ ရောင်း
ကောင်းတယ်။ အလုပ်သမား
ကနေ ဟိုးလူကြီးထိ ကျွန်တော်
ကွမ်းယာကို စွဲနေကြတယ်”
“ကောင်း ပါတယ်
အတူးရယ်။ နင်က ကွမ်း
အကြောင်း နားလည်တယ်။
ငါ့တုန်းကကျ နားမလည်ဘူး။
ကိုယ်တိုင်ကလည်း မစား
တတ်တော့ အရသာကို မသိ
ဘူး။ ရေသန့်အအေးဘူး
ရောင်းတဲ့လူတွေ ရှိသေး
လား”

“ရှိတော့ရှိတယ် ခုတော့
ကလေးတွေများသွားပြီ။ မိဘ
တွေက ကျောင်းမှ မထားပေး
နိုင်တော့ ပျံ့ကျွေးရသည် လုပ်
ခိုင်းပစ်လိုက်တာပဲ။ ကောင်း
တော့ မကောင်းဘူး အစ်မရေ
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အကျင့်
စာရိတ္တတွေ ပျက်စီးကုန်တယ်။
တစ်ယောက်က ပိုရောင်းရရင်
တစ်ယောက်က မနာလို။ ရေ
သန့်ဘူးနဲ့ ပျောက်သွားလိုက်၊
သူများပစ္စည်း ခိုးလိုက်၊ ရန်
ဖြစ်လိုက်၊ အုပ်စုဖွဲ့လိုက်နဲ့
ကလေးတွေများလာတော့
ထိန်းမရပါဘူး။ ဒါနဲ့ သံသရာ
လည်နေတာ။ အရင်တုန်းက
အစ်မတို့တုန်းကဆို ပါလာ
လည်း ဝေစားမျှစား၊ ပစ္စည်း
လည်းအပ်လို့ရတယ်။ ခုတော့
ခဏခဏ ပျောက်တယ်။
စိတ်ညစ်စရာကြီး။ ဒါနဲ့
အစ်မ နည်းနည်း ပိန်သွား
တယ်နော်”

“နေမကောင်း ဖြစ်
လိုက်တယ်။ ကောင်းခါစပြန်
လာတာ။ ငါ့သားလေးကို

ကိုယ်ရောက်ခဲ့
အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့
ပြည်နယ်ကြီး
မှာတော့
ကိုယ့်နိုင်ငံထဲက
စတေးခံရတဲ့
အပင်တွေနဲ့
ခုံညားထည်ငါးလို့
ကျွန်မတို့ဆီက
နောက်ပိုင်း
မြန်မာစစ်စစ်
အပင်တွေ
မျိုးတုံးသွားရင်
အဲဒီနိုင်ငံမှာတော့
တွေ့ရလိမ့်မယ်

လည်း လွမ်းလှပြီ”
“မမွေးအကြောင်းရော
ဘာကြားခဲ့သေးလဲအစ်မ”
“လူချင်းတော့ မတွေ့ရ
ပေမဲ့ မမွေး ပြန်မလာတော့
ဘူးလို့ ကြားတယ်”
“ဟုတ်လား၊ ဟိုမှာ
အဆင်ပြေနေလို့လားဟင်”
“ဒီက သူ့ယောက်ျားက
အရက်သမား အမြဲနှိပ်စက်ခံ
နေရတာ။ သူ ငွေပါလာလည်း
သူ့ယောက်ျားက ဖြုန်းတယ်။
ဘာမှလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒီတော့ သူလည်း ထွက်
ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့
ထွက်သွားတာနော်။ ဟိုမှာ

က ဒီမှာထက် အဆင်ပြေလို့
နေမှာပေါ့”
“သူ့သားလေးတစ်
ယောက် ရှိတယ်နော် သနား
စရာပဲ အဖေ အရက်သမားနဲ့
တော့။ မမွေးက ပိုက်ဆံပို့ချင်
ပို့မှာပေါ့နော်”
“မသိပါဘူး အတူး
ရယ်။ ပွဲစားတွေ လာသလား
အတူး”
“အလာကျ သွားပြီ
အစ်မ၊ ခုက အတူးတို့လို ဟို
မရောက် ဒီမရောက်ရယ်၊
ဆယ်နှစ်ကျော်ကလေးတွေ
ရယ်၊ ဒါပဲ ရှိတော့တာလေ”
“အေး ဟုတ်သားပဲ။
စဉ်းစားကြည့်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ
မှန်းတယ်။ လုပ်စရာအလုပ်
မရှိတဲ့နေရာ မပြည့်စုံမှုတွေက
သူများရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့စေတယ်။
ကျွန်မ ရိုးရိုးကျွန် မဟုတ်ဘူး။
အရိုး၊ အသား၊ အသွေးတွေ
အကုန်ပေးဆပ်ရတဲ့ ကျွန်။
ငါတို့လို အောက်ခြေအဆင့်
တွေ လှေကားလေး တစ်စိတ်
တက်နိုင်ရင် ကိုယ့်နိုင်ငံထဲ
ကနေ ရင်ကွဲခံပြီး ဘယ်သူမှ
သွားအလုပ်မလုပ်ဘူး”
“ဟုတ်ပဲ အစ်မရေ၊
အစ်မကို ခုလို ပြန်ရောက်လာ
တာကိုဝမ်းသာလှပြီ။ ထမင်း
စားသွားပါလား အတူး ကျွေး
ချင်လို့”
“တော်ပြီ အတူးရေ
စိတ်က အိမ်ကို ရောက်လှပြီ၊
တွေ့ချင်လို့ ဝင်လာတာ။
ထမင်းဆိုင်က ဒေါ်ထားကို
ဝင် နှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်မယ်။
ဗိုက်က မဆာဘူး”
“ဟုတ်ပြီ အစ်မရေ လာ
ခဲ့ဦးနော်။ ယောက်ျားနဲ့ သား
သိပြီလား အစ်မ ရောက်တာ”
“အကြောင်းမကြား

ဘူး”
“အံ့ဩအောင်လုပ်မလို့
ပေါ့လေ”
“ဟုတ်တယ် အတူးရေ
သွားပြီ”
“တုတ်တ အစ်မ”

၂။
၃၅ လမ်းအတိုင်း လမ်း
လျှောက်ပြီး ဟိုင်းလက်လိုင်း
ကားတွေပေါ် တက်လိုက်
တယ်။ ခရီးသည်က ချောင်
သေးလို့ ကားကရပ်ပြီး ခရီး
သည်စောင့်နေရတယ်။ ပိုက်
ဆံအိတ်ကို လှုပ်မြှုပ် ပိုက်ရင်း
အိပ်ချင်နေမိတယ်။ အတွေး
တွေက ရုတ်တရက် ခေါင်း
ထဲ ဝင်လာတယ်။

ဘူတာထဲမှာ ပျံ့ကျွေး
သည် ကုန်ထမ်း၊ ရေသန့်
အချိုရည်ဘူး ရောင်းခဲ့တဲ့
ဘဝ။ နေ့စဉ် မနက်အစော
ကြီးထဲ၊ လုပ်ငန်းခွင်စက်နဲ့
ကြီးလို တရစပ် လည်ပတ်
ရင်း အလုပ်သမားဘဝ။
ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်လေး
အဆင်ပြေတော့ ကိုယ်လိုသူ
လို လိုက်အတုခိုး လုပ်လာကြ
တယ်။ အရင်က ရောင်းရ
တာထက် တစ်ဝက်လောက်
ကျသွားတယ်။

စိတ်ထဲမှာ နီနီ ဆိုတဲ့
နာမည်ကို နာကျင်လို့ အတူး
ကိုတောင် မမေး။ အတူး
ကလည်း မပြောပါ။ ကုန်တွေ
ကို ဝင်လုထမ်းသလို ကျွန်မ
ဖောက်သည်တွေကို နည်း
အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြူဆွယ်ဖြား
ယောင်းခဲ့တဲ့ နီနီ၊ ကျွန်မ
ထက် သုံးနှစ်လောက် ငယ်
တယ်။ မျက်နှာမှာ မိတ်ထင်
အပြည့်ပြင်ဆင်ရင်း နီနီ
နေရာကို လာလှည့် စကား

များကြတယ်။ နောက်ဆုံး ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အရင်းနှီးထုတ်နိုင်ပြီး ကွမ်းယာဆိုင် ဖွင့်လိုက်တော့ ပိုပြီး မနာလို ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်ပိုင်း ယောက်ျားတကာ၊ အလုပ်သမား၊ ကူလီထမ်း၊ လက်မှတ်စစ်၊ ဂိတ်စောင့်တွေ နဲ့ တစ်ယောက်မကျန် ပေးစား ဆဲတော့တယ်။ ကျွန်မ ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ လူစည်နေပြီဆိုရင် မကြားတကြား အော်ပြော၊ အဆဲလေးနဲ့ စကားပြော ရမကွေ့နပ်တဲ့ ငမီမကို သည်းခံရင်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတာကို ပိုဆိုးပြတော့ ကျွန်မလည်း တစ်နေ့ ညောင်ပင်ကြီးအောက် စိန်ခေါ်ရင်း လုံးသတ်ကြတော့တာပဲ။ ဆံပင်ဆွဲ ပါးရိုက်တာ ဘယ်နှချက်မှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျွန်မလည်ပင်းတွေလည်း အညှီအမည်း ကုတ်ခြစ်ရာတွေနဲ့ပေါ့။

ဆို ကံကားသမား၊ အလုပ်သမားတွေ ပိုင်းဖျဉ်ကြရတယ်။ စိတ်ကတိုလွန်းလို့ ပွဲပြီးသွားမှ လျော့ရိလျော့ရဲနဲ့ ဒူးအထက်ရှိတဲ့ ထဘီကို ပြင်ဝတ်ရတယ်။ ဒူးတွေလည်း ပွန်းလို့ ရှက်လည်း ရှက်မိတယ်။ တစ်ခါမှ ဒီလို မဖြစ်ဖူးဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးလူလူ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေတာကို သူ့ရဲ့ မနာလိုခြင်းက ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်သွားစေခဲ့တယ်။ ကျွန်တို့ လူတွေနဲ့ အဆင်ပြေပေမဲ့ သူနဲ့ ကတော့ ဘယ်လိုမှ မပြေ။ ကျွန်မဘက်က ပါသူတွေက များတာပေါ့။ နေ့စဉ် ဒီမျက်

နှာမြင်နေရတာကိုက စိတ်ပင် ယိုးလှပြီ။ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်။ ကျွန်တာလည်း လုပ်ကိုင်မစားတတ်။

သားအဖေ ကျန်းမာရေး ရုတ်တရက် ဖောက်ပြန်မှုက ကျွန်မအတွက် အသက်ရှူရပ် လောက်အောင် ကျပ်တည်းခံစားရစေတယ်။ ဆေးကုသစရိတ်၊ ကုန်ဆေးနှုန်းမြင့်မားမှု နဲ့ သား ကျောင်းစရိတ်တွေက လည်ပင်းနစ်သထက်နစ်မြုပ်လာခဲ့တယ်။ ငိုခဲ့ရတဲ့ရက်တွေလည်း မနည်းခဲ့။ ဒီလမ်းခရီးကိုတယ်လိုမျိုး ဆက်လျှောက် လှမ်းရလေမလဲ။ သားအဖေက ဟိုးအရင်တုန်းက ဘူတာနားက အအေးဆိုင်လေးတစ်ခု က စားပွဲထိုးလေး။ နောက် ကျွန်မနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ပြီး အဲဒီဆိုင်လေးမှာ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်။ နောက် ဆိုင်မန်နေဂျာလေးဖြစ်လာတယ်။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း သဘောကောင်း၊ သူ့အပေါ် ယုံကြည်ခဲ့လို့ပါ။ သူ့ကို စားပွဲထိုးလေးဘဝက ဘယ်လိုမှ မခံစားရပေမဲ့ နောက်ပိုင်း သူက အဆင့်တစ်ဆင့် မြင့်လာလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားငယ်လေပဲ။ သူရော ကိုယ်ရော တစ်နေ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမယ့် ရည်ရွယ်ချက်ရှိတာမို့ အချိန် အားလပ်မရှိအောင် ပိုက်ဆံရှာကြရတယ်။ အသားညိုညှိနဲ့ ယောက်ျားပီသပြီး စိတ်ထားကောင်းတဲ့ သူ့ကို အားကိုးစွာနဲ့ လက်တွဲချင်ခဲ့တယ်။ သူကလည်း အားကိုးစရာမရှိတဲ့ ကျွန်မဘဝကို နှစ်သိမ့်အားပေးခဲ့တယ်။

သူ့နာမည်က ကိုမောင်သက်၊ ကျွန်မက မခင်သက်

ပါ။ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတချို့က မင်းတို့က နာမည်ဆင်းရဲလိုက်တာလို့ စကားကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ မောင်နဲ့ကြားမှာ အချိန်ရှားပါးလွန်းလို့ အမှတ်တရဆိုတာ အတော် စဉ်းစားယူရတယ်။ အိမ်ပြန်ချိန်လေး မောမောပန်းပန်းနဲ့ ကျွေးဘေးမှာ တွေ့ကြရတယ်။ အမှတ်ရဆုံးတစ်ခုတော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ နယူးရီးယားကို ဦးပိန်တံတားဘက် ညသွားလည်ရအောင်တဲ့။ တံတားပေါ်မှာ လူအပြည့်ပဲ။ ဆယ့်နှစ်နာရီကျ ဟက်ပီးနယူးယီးယားလို အတူတူအော်ခွင့် ရချင်တယ်လို့ သူက အရေးဆိုတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မက အနွေးထည်အင်္ကျီဖြုန်း သူက ဂျာကင်နဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လည်း ပါခဲ့တယ်။ လာသာလာခဲ့ရတာ ကြောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ မိဘများ အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးချိန်ဆိုတော့ ပြန်ကြားသွားမှာ ကြောက်သလို မောင်နဲ့လည်း သွားချင်တယ်။ နေ့ခင်းတွေကလည်း လည်ပတ်ခွင့် မရခဲ့ဘူးလေ။

‘မိဘတွေ တွေ့မှာ ကြောက်တယ်လည်းဆိုသေး၊ ဘာလို့အင်္ကျီအဖြူကြီး ဝတ်လာတာလဲ ထင်းနေတာပဲ’

မောင်အမေးကြောင့် ပိုလန့်သွားတယ်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ မောင်၊ တံတားပေါ် လမ်းလျှောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ လူတွေကလည်းအများကြီး၊ မလျှောက်တော့ပါဘူး။ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေတော့မယ်’

‘ဟာ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ လာပါတယ်ဆို၊ ဒီလို

လုပ် ထားနွယ်နဲ့ အနွေးထည် လဲဝတ်လိုက်ပါလား။ ထားနွယ်က ကြက်သွေးရောင်ဆိုတော့ မထင်းတော့ဘူးပေါ့။ ခဏ ငှားပေးနော်’

‘ရပါတယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် တံတားပေါ် အားရအောင် လမ်းလျှောက်၊ နယူးရီးယားအော်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ကြ။ ငါတို့ အကြော်စားရင်း စောင့်နေမယ်’

‘အိုကေ’

ထားနွယ်နဲ့ ကျွန်မ အင်္ကျီချင်း လဲဝတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနှစ်က အမှန်အကန်အေးတဲ့နှစ်။ ဦးပိန်မှာ မြူတွေတောင် မြင်နေရတယ်။

‘သက်က ဒီအင်္ကျီနဲ့လည်း လိုက်တယ်၊ ခုနက အဖြူနဲ့လည်း လိုက်တယ်’

မောင်က ကျွန်မလက်ကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း တံတားပေါ် လူတွေကိုတိုးရင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

‘လူတွေက အပြည့်ပဲ နော်။ မှောင်နေတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မမြင်ရဘူး၊ မောင်အပြုံးကိုတော့ မြင်ရပါတယ်’

‘သက် ဒီနေ့ အရမ်းလှတယ်ကွာ။ ဒီတံတားပေါ်မှာ နောက်ထပ် အော်ချင်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘နောက်မှ ပြောမယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီမှ။ ဟိုဘက် လက်ထဲက ဘာလဲ’

‘ဆိတ်သားထောင်း’

‘ဒီအချိန်မှာ စားဦးမလို့လား ချစ်သူရဲ့၊ ရွပ်ပါတယ်လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ’

‘ဟင်း နှမြောစရာ’

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဆိတ်သားထောင်းထုပ်လေးကို တံတားပေါ်ကနေ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။

မောင်က တဟားဟား ရယ်ရင်း သဘောကျနေတယ်။ စရပ်လေးထဲ အရောက် ထိုင်ကြတယ်။ လေလေးက အေးနေတယ်။

‘ဟိုး မန္တလေးတောင်ပေါ်လည်း လူတွေရှိကြတယ်။ အနောက်က စစ်ကိုင်းတောင်မှာလည်း လူတွေအပြည့် ရှိကြမယ်။ တံတားအောက်မှာလည်း မီးပုံပွဲနဲ့ လူငယ်တွေ ပျော်နေကြတာ နော်’

‘ဟုတ်တယ်မောင် သူတို့နေရာက ဂွတ်လုပ်သလိုပဲ။ ကျွန်းလေးလို ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုင်ကယ်တွေလည်း စီးလာကြတယ်။ မီးရှူးပန်းတွေလည်း ဖောက်ဦးမှာ။ ဟိုတစ်ဖွဲ့က ဂစ်တာနဲ့ သီချင်းဆိုနေကြတယ်။ ဟိုတစ်ဖွဲ့က တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကက်ဆက်ဖွင့် က၊နေကြနေတယ်’

‘သက်ကို ဒီလိုမြင်ကွင်း၊ သဘာဝရှုခင်းတွေလည်း ခံစားစေချင်တယ်။ မောင်လည်း မလာဖူးပါဘူး။ ဒီနှစ်မှ စိတ်ကူးရလို့။ လေတွေတိုက်တယ် သက် ဒီဘက်တိုး’

မောင်က သိုင်းဖက်ထားရင်း အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ကျွန်မနဖူးပြင်ကို လေနွေးနွေးလေး လာရောက် ထိခတ်စေပါတယ်။

ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီး ပြို့ဖို့ လက်တွဲအသင့်ပြင်ထား

ရင်း ထိုးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဟက်ပီနယူးရီးယား အော်သံတွေနဲ့အတူ မီးရှူးမီးပန်းတွေဖောက် လိုက်ကြတယ်။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေအများကြီး ပွင့်လင်းသွားသလိုပဲ။ မောင်က ကျွန်မလက်ကို တွဲပြီး လူနည်းနည်းရှင်းတဲ့နေရာ ခေါ်သွားတယ်။ နောက် သူပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကာအုပ်ပြီး-

‘ကျွန်တော် သက်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ဒီတံတားကြီးပေါ်ကနေ သစ္စာပြုပါတယ်’

ကျွန်မလည်း အံ့သြရင်း မောင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မောင်က ရုတ်တရက် ကျွန်မကို ချီလိုက်ပြီး သက်လည်း အော်လေတဲ့။ ကျွန်မ ဘာအော်ရမလဲ သိပြီ။

‘ကျွန်မလည်း မောင်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ဒီတံတားကြီးပေါ်ကနေ သစ္စာပြုပါတယ်’

ကျွန်မအသံက မောင်လောက်တော့ မကျယ်ဘူး။

မောင်က ကျွန်မကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်ကို ခပ်နွေးနွေး အနမ်းတစ်ချက်နဲ့အတူ ကျွန်မတို့ အတူပျော်ခဲ့တဲ့ မနေ့မိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော နေ့ရက်ပေါ့။

အကြော် ဆို င် ပြန်ရောက်တော့ ထားနွယ်ရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ပြန်လဲဝတ်လိုက်တယ်။ ထားနွယ်က အင်္ကျီပြန်ဝတ်ရင်း မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့-

‘ဟောတော့’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ထားနွယ်’

‘ဒီမှာလေ’

ထားနွယ် လက်ထဲက ပြားချပ်ပြီး အရည်ထွက်နေတဲ့ ပျားလိမ္မော်သီး သုံးလုံး ထွက်လာတယ်။ ထားနွယ် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ လိမ္မော်သီးတွေပါလာတာပေါ့။ အိတ်ထောင်မှာလည်း စိုနေတယ်။

‘ဟဲ့ ဒီလိမ္မော်သီးတွေ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြားပြီး အရည်ထွက်ကုန်တာလဲ ရှင်းပြပါဦး။ ငါ့အင်္ကျီလေး ပေကုန်ပြီ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ အားနာလိုက်တာ တို့ပြန်လျှော်ပေးပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်’

‘ကဲ သက်ရေ ရှင်းလေ ပိုရှုပ်လေဖြစ်ကုန်မယ်။ သူတို့က ကိုယ်တို့ကို စ၊နေတာပါ’

‘အေးလေ အိတ်ထောင်ထဲနေတဲ့ လိမ္မော်သီး ဘာကြောင့် ဒီလိုပြားကုန်တာလဲ။ ခေါင်းချင်းတိုက်ပြီး ခေါင်းကွဲကုန်တာထင်တယ်။ မင်း မှန်မှန်ပြော ဒီလိမ္မော်သီးရှိတဲ့ ဘက်ကို မင်း ဘာလုပ်လိုက်သလဲ’

‘ဘာမှ မလုပ်ဘူးကွာ၊ ဖက်လိုက်တာကွာ ကဲ’

‘အေး ငါထင်သားပဲ။ ထားနွယ် နှင့်အိတ်ကပ်ထဲက လိမ္မော်သီးက အကောင်းကနေ ဒီကောင်လုပ်လို့ ပြားသွားတာ၊ ထားနွယ်ကို အင်္ကျီပြန်လျှော်ပေးရမယ်။ ဒီတော့ မင်း ဘယ်လောက်ထိ သူတို့မိုင်ကုန်ဖက်လိုက်လဲဆိုတာ ဒီလိမ္မော်သီးလေး သုံးလုံးက သက်သေ...’

‘ကဲ တော်ပါတော့ကွာ၊ သက်က မျက်နှာမထားတတ်

တော့ဘူး’

‘စ၊တာပါကွာ၊ ပျော်လို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တရပေါ့။ ဟက်ပီနယူးရီးယားနဲ့အတူ လိမ္မော်သီးတွေ ပြားကုန်တာပေါ့’

‘လိမ္မော်သီးတွေ ပြားချပ်ချပ်’

‘လိမ္မော်သီးတွေ ပြားသင့်ပါတယ်’

‘ဟက်ပီနယူးရီးယားကိုး’

မောင်သူငယ်ချင်းတွေက အစသန်သန်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စ၊ကြတယ်။ အဲဒီနှစ်က ဦးပိန်တံတားမှာ တော်တော် ပျော်ခဲ့ကြပါတယ်။

‘ကဲကဲ တက်ကြပါဗျာ မြန်မြန်၊ ထိုင်စောင့်ရတဲ့ ခန့်သည်တွေလည်း ကြာလှပြီ။ ကဲ ကားထွက်မယ်ဗျို၊ ဆင်းမယ့် နေရာ ကြိုပြောပါ။ ပိုက်ဆံလေးတွေ မစ၊ပါ၊ အစ်မ ဘယ်ဆင်းမှာလဲဗျ’

‘ရဲရွာလမ်းထိပ် ရွာပိုက်ဆံ’

‘ကဲ ကျေးဇူးပြုပြီး ရွာလေး နည်းနည်းတိုးပေးထားပေါင်ကားနေတာလေးတွေ စုပေးပါ။ ကားထိုင်ချင်ရင် ကိုယ့်အိမ်ဆိုဖာပေါ်ထိုင်မှ ကြိုက်သလိုထိုင်ပါ။ ဒါလိုင်းကားပါ’

ကားထွက်စ၊ပြုမှ ထေးအေးလေး ရလာတယ်။ မန္တလေးနေကတော့ ဆောင်းတွင်းလည်း လမ်းမပေါ်မှာ ပြင်းရှုပြပါ။ သစ်ပင်သစ်ပင်တွေက တစ်စတစ်စ နည်းသွားတာကိုး။ ကိုယ့်မာကွတ်နဲ့၊ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ပြည်

နယ်ကြီးမှာတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံထဲက စတေးခံရတဲ့အပင်တွေနဲ့ ခုံညားထည်ဝါလို့။ ကျွန်မတို့ဆီက နောက်ပိုင်း မြန်မာစစ်စစ် အပင်တွေ မျိုးတုံးသွားရင် အဲဒီနိုင်ငံမှာတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူတို့က လူတင်မဟုတ် အပင်တွေရဲ့ မျိုးဆက်ကိုပါ တောက်လျှောက် ထိန်းသိမ်းနေတာ ကျွန်မလက်တွေ့ပင်။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံလို မြေမပေါ၊ မြေမကောင်းတာကို ရတဲ့နေရာမှာ နည်းပညာနေစံတွေနဲ့ မြေကို မကောင်းကောင်းအောင် လုပ်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲဖို့ နေနေသာသာ တယုတယ ခိုက်ပျိုးနေကြတာ။ ဒီမှာတော့ ဆိုင်းဘုတ်တွေရှိပြီး ရှိရုံပါပဲ။ အမှန်တကယ် ရင်ထဲက တကယ်လုပ်ချင်မှ ကောင်းတယ်။ စိုက်ပျိုးတဲ့သူက စိုက်ပျိုး၊ ခုတ်တဲ့သူက ခုတ်နဲ့။ ကျွန်မဉာဏ်မီ သလောက်တွေ့တာတောင် သစ်ပင်ခုတ်ခြင်းကိစ္စဟာ ကမ္ဘာကြီးအပေါ် အကျိုးယုတ်အောင် တော်တော်ရက်စက်ယုတ်မာတာလို့ မြင်မိတယ်။

မောင်နဲ့ ကျွန်မက သစ်ပင်တွေကို ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ သစ်ပင်စိုက်ရင်း အသက်ရှင်ချင်သူ၊ ကွာခြားလွန်းတဲ့ ကွာဟချက်တွေကြားမှာ ငါးရုံပြာလူးလို အပေါ်ကို ရောက်မလာနိုင်တာဘဲ။ ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်မလေ့လူမျိုးက ဒါတွေပြောစရာ၊ သိစရာလားလို့ မေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ မိဘက ကျောင်းထားခဲ့လို့ ဆယ်တန်းထိ သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်နှစ်ကျတော့ စိတ်မပါတာနဲ့

နားလိုက်တာ။ ဆင်းရဲပေမဲ့ မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့်ဖြစ်ချင်လို့ စာတော့ဖတ်တယ်။ မောင်လည်း ဆယ်တန်းပဲ။ သားလေးက ဒီနှစ်ဆို ငါးတန်း။ သူ့ကိုတော့ တက္ကသိုလ်ရောက်စေချင်တယ်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံကနေ ပညာမတတ်ဘွဲ့ရမဟုတ်ဘဲ၊ ပညာတတ်ဘွဲ့ရ တကယ်ဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်မ ရေကုန်ရေခန်း ကြိုးစားခဲ့မိတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ကိုယ်တိုင်ဖောက်ခဲ့ရတဲ့လမ်းပါ။ ကျွန်မတို့မှာ မြည့်ဆည်းဝန်းရံပေးမယ့်သူ တစ်စုံတစ်ဦးမှ မရှိလေတော့မောင် ခွင့်မပြုချင်တဲ့လမ်းကို နင်းခဲ့ရတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ မောင်ထံမှာ အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး အောက်ခြေတောင်မမြင်ရတဲ့ ချောက်နက်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားသလိုပဲ။ မောင်ပန်းပေါက်တာဝန်တွေကို လွှဲပြောင်းယူရင်း ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့တယ်။ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်က ကျွန်မလက်ထဲမှာ။ အရင်းနှီးဆုံးသူနှစ်ယောက်အတွက် စွန့်စားခြင်းခရီးဟာ အဆိပ်သင့်နေတယ်။ အဆိပ်မှန်းသိပေမဲ့ အန်ထုတ်လို့လည်း မရ၊ မျှီချလို့လည်း မရ။ ယုံကြည်မှုစိတ်တစ်ခုနဲ့ မောင်ခြေဖဝါးပေါ် ရှိရှိဦးတင် တောင်းပန်ခွင့်ပြုဖို့၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရင်း မိသားစုထဲကနေ စွန့်ထွက်ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ၊ ဘယ်မှာလဲ စား

စရာ၊ ဘယ်မှာလဲ စရိတ်။ မောင်ကို ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသရွေ့ အသေမခံနိုင်ပါ။
 ခြံလေးထဲမှာ ရွာစောင်းလက်ပပ်ပင်တွေ အများကြီး စိုက်ပျိုးပြီး နေ့တိုင်း ခူးပြီး အထဲက ဂျယ်ရီတွေကို ကျွေးခဲ့တယ်။ ကံနည်းနည်းကောင်းတာက အသိစောခြင်းပင်။ ဒါကြောင့် မောင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက တိုးပွားမလာဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ရှိတာလေးနဲ့ ကုသနေခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့များ ငွေ မရှိလို့ မကုသနိုင်တော့ရင် ဆက်တိုင်း ပွားလာမယ်။ လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်လာမယ်တဲ့။ အခုချိန်မှာတော့ ပုံမှန် ဆေးစား ကုသမှုတွေနဲ့ သားမန်လူတစ်ယောက် လိုဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်မ ဆက်ကုမပေးနိုင်ရင် မောင်ကို ဆုံးရှုံးရမှာ။ အဲဒီဒဏ်ကို ကျွန်မ မခံစားနိုင်။ ကြိုးစားပြီး ငွေရှာဖို့ ငွေများများရဖို့က ပွဲစားတွေနဲ့ချိတ်၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံ တရုတ်ပြည်ကို သွားအလုပ်လုပ်ဖို့က လွဲပြီး ကျန်တာ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ပဲ အခြေအနေပေးခဲ့တယ်။

□
 ၃။
 ပွဲစားမ မသိရဲ့ အပြောကြားမှာ ကြာရှည်စွာ ဒွိဟဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ မျှော်မှန်းထားတဲ့ ကွမ်းဆိုင်လေးက ဖောက်သည် မတိုးတဲ့အပြင် ရှိတဲ့လူတောင် လျော့လာတယ်။ ကွမ်းဈေးတွေကြီးပြီး ကွမ်းကောင်းမကိုင်နိုင်မှ၊ လက်အဆ မတည့်မှုတွေနဲ့ ကွမ်းဆိုင်လေး အရင်းပြုတ်လုဖြစ်နေချိန်မှာ ပွဲစား

မသိနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ မသိကလည်း လေကောင်းကောင်းနဲ့ ကျွန်မတို့လို အတောင်ပံကဦးတဲ့ ငှက်တွေကို လိုက်ရှာစူးစမ်းနေတာ။ ကျွန်မတို့ထဲက မမွေးကို သူ အရင်ပိုပေးတာ။ မမွေးက သွားချင်လွန်းလို့ ပွဲစားကို ကပ်နေတာ။ ခုတော့ ကျွန်မ နားမှာပဲ ပွဲစားက ရစ်သီ ရစ်သီနဲ့ နေ့တိုင်းလာပြီး နားချနေတာ။ သူက အာမခံချက်တော့ ကောင်းကောင်းပေးတယ်။ ပိုပေးတဲ့လူစာရင်းလည်း ပြတယ်။ မနည်းတော့ဘူး။ မသိကလည်း ဒီအလုပ်သာ လုပ်နေတာ တစ်ခါတလေ သူပါးစပ်က တိုက်လာတဲ့လေတွေက အမြင့်စား။ ပွဲစားထဲမှာတော့ ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက်ရှိပြီး စုံစမ်းရသမျှ ယုံကြည်ရတယ်။ ကလိမ်ကကျစ်စိတ် မရှိဘူးဆိုတာကြောင့် ကျွန်မ စဉ်းစားမယ် ပြောလိုက်တယ်။

ဒီကိစ္စ မောင်ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ခွင့်မပြုမှာတော့ သေချာသလို၊ စိတ်ဆိုးမှာလည်း သေချာခဲ့တယ်။ မသိ ပြောသလို-

‘နင့်အိမ်ခေါင်မိုး မလုံနေတာကို နင် ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာလား။ အဲဒီအခိုးအောက်မှာ နင့်ယောက်ျားအသက်ပျောက်သွားမှာကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်က ဆင်းရဲမွဲတေမှုက ပြာပူထဲတိုးမိုင်းနေရင် တိုးရရမယ့်သတ္တိတော့ နင့်မှာ အပြည့်ရှိရမယ် ခင်သက်ရေ။ ငါတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေအတွက် ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။’

အသက် သုံးဆယ့်တစ်ပဲ ရှိ
သေးတယ်။ အလုပ်တွေလုပ်
ရဦးမယ်။ နောက်ထပ် ရွေး
ချယ်စရာကမရှိဘူး။ ကလေး
ကို ကျောင်းထုတ်ပြီး
ယောက်ျားကို ဆေးကုဖို့ လုပ်
လောက်တဲ့ငွေ ဘယ်လိုရှာ
မလဲ

မသိရဲ့ အမှန်တရားနဲ့
တုံ့(ဒုံ)တိုးပြောတဲ့စကားတွေ
က ကျွန်မ တုံ့ပြန်ပြောနိုင်ဖို့
ဆွဲအသွားခဲ့တယ်။ သားကို
ကျောင်းမထုတ်နိုင်သလို
မောင်ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်
ပါ။ ယောက်ျားမျက်ဝန်းတွေ
ရီဝေမွေးကျသွားသလို
စကားလည်း ဟက်ဟက်
ပက်ပက် မပြောတော့။ သူ
သေချင်သေပါစေလို့ ပြော
လိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက
ခွင့်မပြုဘူးလို့ ပြောတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လက်မလျှော့
ခဲ့ဘူး။ နားလည်အောင် ပြော
ရသလို ခပ်တင်းတင်းပြောရ
တာတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။
တစ်ခါတစ်ရံတော့ ချော့မော့
တောင်းပန်ပြီး အချိန်များစွာ
ယူပြောခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မက
မောင်နဲ့အတူ အသက်ရှည်
ရှည်လေး အတူနေချင်သေး
တယ်လေ။ ဒီဘဝမှာ မောင်
ရော၊ ကျွန်မရော အပြန်
အလှန် ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား
မပေးနိုင်ခဲ့ကြပေမဲ့ ကျွန်မတို့
မှာ အချမ်းသာဆုံး မေတ္တာ
တရား ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ
မေတ္တာတရားတွေ သူ့ကို
အပြည့်အဝပေးချင်တယ်။ ရင်
နာတာကို ဖျောက်ပြီး ကျွန်မ
ပေးမယ့် မေတ္တာတရားကိုသာ
မြင်အောင်ကြည့်ပေးပါ။ ဒါ
ဆိုရင် မောင် ခံသာမှာပါ။
မောင်ဆီကနေ ကျွန်မ ဘယ်

ယုံကြည်မှု
စိတ်တစ်ခုနဲ့
မောင့်ခြေဖဝါးပေါ်
ရှိခိုးဦးတင်
တောင်းပန်
ခွင့်ပြုဖို့
ခွင့်လွှတ်ဖို့
တောင်းပန်ရင်း
မိသားစုထဲကနေ
စွန့်ထွက်ခဲ့ရတယ်
ဆိုပါတော့
ဒီလိုမှ
မဟုတ်ရင်
ဘယ်မှာလဲ
ပိုက်ဆံ
ဘယ်မှာလဲ
စားစရာ
ဘယ်မှာလဲ စရိတ်
မောင့်ကို ကျွန်မ
အသက်ရှင်
နေသရွေ့
အသေမခံနိုင်ပါ

တော့မှ ပျောက်ဆုံးသွားမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီထက် မပို
နိုင်အောင် ရောဂါကို တွန်း
လှန်ကာကွယ်ရင်း သားနဲ့
အတူ နေခဲ့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်
က အိမ်လေးတွေကိုမှာရင်း
ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခွင့်
မပြုပေမဲ့ လိုက်လျောခဲ့တယ်
လို့ တွေးဆခဲ့တယ်။

‘ယောက်ျား ဟိုတောင်
တန်းမှာ တောင်ကျမြို့တွေ
ဆိုင်းပြီး သိပ်သည်းစွာ ကျ
လာတဲ့အချိန်မှာ ခင်သက်
ပြန်ခဲ့မယ်။ မောင် စိတ်ရှည်
စွာ စောင့်နေပေးပါ။ သားနဲ့
အဖေ အပြန်အလှန် ဂရုစိုက်

ကြနော်’
‘ဖေ အမေက ဘယ်
သွားမလို့လဲ ဟင်’

‘သား အမေက ဟိုး
အဝေးတစ်နေရာကို ခဏ
သွားမလို့။ ပြန်လာရင် သား
လိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးလိမ့်
မယ်’

‘ဟုတ်လား သားတို့
လည်း လိုက်လို့မရဘူးလား
ဟင်’

‘လိုက်လို့မရဘူး သား
ရဲ့။ သားက အဖေကို စောင့်
ရှောက်ခဲ့ရမှာ။ သားအဖေကို
ပြုစုနော်။ ထမင်းအိုးလည်း
မေ သင်ထားသလို တည်ပေး
နော် သား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမြန်တော့
ပြန်လာနော် ဖေ’

‘အေးပါ သားရယ်၊
သားလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို
စောင့်ရှောက်။ နေကောင်း
အောင်နေ ကြားလား သား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘သားက လိမ္မာတယ်၊
ယောက်ျား အပြင်ထွက်ပြီး
အအေးမခံနဲ့နော်’

မောင်က စကားသိပ်
မပြောတော့ဘဲ အဲဒီညက
ဘယ်လိုမိညာလို့မိနဲ့ အိမ်
မပျော်ခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်
ကျန်းမာရေးကို စက်ဆုပ်
တယ်လို့ အခန်းထဲမှာ ညည်း
သံကြားရတယ်။ မောင်
တကယ့်ကို စက်ဆုပ်တယ်
ဆိုရင် ကျွန်မအတွက်၊ သား
အတွက် ရှိသမျှခွန်အားနဲ့
တွန်းလှန်ပေးပါလို့ ကျွန်မ
ကပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်
ကတိပေးတယ်။ ဒါမှလည်း
ကျွန်မ လွှတ်မြောက်နိုင်မယ်။
ကျွန်မ ပန်းပေါ်က တာဝန်
တွေကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျန်း

မာမှ လွှဲပြောင်းယူနိုင်မှာ
မဟုတ်လား။ တစ်ရက် ဖြတ်
ကျော်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့
သစ်ကိုရောက်တိုင်း ရက်တစ်
ရက်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်
ကျော်ခဲ့ပြီလို့ ယူဆပေးပါ။
တွေးပေးပါ။ မောင် စိတ်
ဓာတ်မကျမှ ရှေ့ခရီးကို ဆက်
သွားနိုင်မယ်။

ကျွန်မတို့လို ဆင်းရဲ
သားတွေအတွက် ငွေဆိုတာ
ကို ရရှိ ဘယ်လောက်ပေးဆပ်
မှုတွေ ကြီးမားသလဲဆိုတာ
ချမ်းသာလွန်းပြီး ငွေလို
လက်ညှိုးတိုးတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့
သူမျိုးတွေအတွက် သိစေချင်
လိုက်တာ။ လက်တွေ့ကိုယ်
ဘဝကြီးက ခါးသီးလွန်းလို့
ချောက်ကမ်းပါး နုစူးမှာ
ပြုတ်မကျရုံ တည်းတည်း
လေး ကိုင်ထားရသလို အရာ
ရာကို လက်တွေ့ရင်ဆိုင်လာရ
တဲ့အခါ ကြောက်ရွံ့သလို
ခံပြင်စိတ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အား
မွေးရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်
ပါပဲ။ အဲဒီစိတ်ခွန်အားလေးမှ
မရှိခဲ့ရင်လည်း...

‘ဟိုရေက အစ်မကြီး
ရောက်ပြီဗျာ၊ ဒီမှာ ဆင်းမှာ
မလား’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီက
ဆင်းပြီးရင်အထဲကို သွားတဲ့
လှိုင်းကားရှိသေးလား’

‘မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ အဲဒီ
ရွာထဲကို ဘယ်လိုင်းကားမှ
မသွားဘူး။ အစ်မ လမ်းကြွ
လိုက်ချင်ရင် အသီးအနှံတွေ
အုန်းချော့ချော့ ပို့တဲ့ ထော်လာ
ဂျီတွေ တစ်စီး၊ နှစ်စီး ရှိ
တတ်တယ်။ သူတို့ အပြန်နဲ့
ကြုံရင် လမ်းကြွပြောပြီး
လိုက်ကြည့်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘူးစူးပါ

ဝဲ

အိတ်ကလေး တစ်လုံးနဲ့ အပြန်လမ်းမှာတော့ ရွာထဲ ရောက်ဖို့ တော်တော်ပင်သွား ရဦးမယ်။ ဖြူးဖြောင့်နေတဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းရှည်ကြီးကို တစ်မျှတတစ်မျှ မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ အံ့သြမိတယ်။ ဒီ လမ်းကြီးတောင် ဘယ်တုန်း က ခင်းလိုက်ပါလိမ့်လို့။

သော် ကျွန်မ မသွားခင်က ရွာထဲမှာ လမ်းခင်းမယ်ဆိုတဲ့ အသံတော့ ကြားမိတယ်။ လမ်းအထွက် ကျွန်မတို့မိသားစုက တတ်နိုင်သလောက်ကို ပိုက်ဆံမထည့်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဒီ လမ်းမှာ ထော်လာဂျီနဲ့ လမ်း ကြိုလိုက်ဖို့ ရှေးရဲမှ မမြင်။ လမ်းလျှောက်တာပဲ ကောင်း ပါတယ်။ အရှေ့ဘက်ဆီက မြင့်မားလှတဲ့ တောင်တန်း၊ ဒီမြေ ဒီလေကို မရှုရှိုက်ရ တာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

ဟော ဟိုရှေ့မှာဆိုရင် ကျွန်မ ငှားဖတ်နေကျ ကိုမြင့် တို့ စာအုပ်ဆိုင်လေးရောက် တော့မယ်။ သူ့ကိုလည်း ဝင် နှုတ်ဆက်ရင်း မဖတ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ စာအုပ်ဟောင်း တစ်အုပ်၊ နှစ်အုပ် ဆွဲခဲ့ဦးမှပဲ လို့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်က အနီးအနားရောက်မှ မှားယွင်းနေ မှန်း သိရတော့တယ်။ မျက် လုံးထဲမှာ အနီတွေပေါ်က စာ သားတွေက အနီဥ။ အပြာ တွေပေါ်ကစာသားတွေက တယ်လီနော့၊ MPT ကြော်ငြာ တွေလည်း ရှိရဲ့။ ဖုန်းဆိုင် အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အရင်က စာအုပ်ဆိုင်နေရာ လေး၊ ဆိုင်လေးထဲမှာ ကိုမြင့် ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ကိုမြင့်’

‘ဟာ အစ်မ ခင်သက် တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ။ ခရီးက ပြန်လာပြီလား’

‘ပြန်လာပြီ ငါ နင့်ဆိုင် ကို အဝေးကနေကြည့်လာ တာ အနီးရောက်မှ ကြော်ငြာ တွေနဲ့ ဖုန်းဆိုင်ဖြစ်နေတာကိုး။ စာအုပ်ဆိုင် မဖွင့်တော့ဘူး ပေါ့’

‘အစ်မရေ ဒီရွာနားမှာ အစ်မတစ်ယောက်ပဲ စာကို အင်တိုက်အားတိုက်ဖတ်တာ။ အစ်မ မရှိတော့ ဟုတ်တိပတ် တိ ဖတ်မယ့်သူတောင် မရှိ တော့ဘူး။ ရွာထဲက လူငယ် ရော၊ လူကြီးတွေရောက စာ မဖတ်ကြတော့ဘူး။ ဖုန်းထဲပဲ ဖတ်နေကြတော့တာ။ ကိုယ် ကလည်း အဟောင်းကိုပဲ ပြန် ဝယ်တင် နိုင်တာဆိုတော့ စာအုပ်ထဲက သတင်းတွေက ဟောင်းပြီးရင်း ဟောင်းဖြစ် သွားရော။ ဖုန်းတွေက အိန္ဒြာ ကော်ဇင် ခု ဖွတ်ခနဲ ကလေး မွေး ဒေါက်ခနဲ ဖုန်းထဲကနေ ချက်ချင်းသိ။ အရင် စာအုပ် သရဲ မွေးနီတောင် ဖုန်းပဲ ကလိနေတော့တာ။ ကျွန် တော်လည်း လိုင်းမပြောင်း မဖြစ် ပြောင်းရတာ’

ကိုမြင့်က သူ ဖုန်းဆိုင် ပြောင်းလိုက်ရခြင်းကို ရှည် ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြတယ်။

‘အစ်မ တွေ့ပါလိမ့် မယ်။ ခြံစိုက်ကြ၊ ပန်းစိုက်ကြ တဲ့ သာထွေးတို့၊ အုပ်စု၊ မြောက်ပိုင်းက ဦးဖိုးထွန်း သမီး နိုင်နိုင်တို့အုပ်စု ပန်းစိုက် ရင်း၊ ခူးရင်း ဖုန်းထဲကနေ တိတိတာတာတွေ လုပ်နေကြ တာ’

‘ကိုမြင့် ဆိုင် အဆင်ပြေ ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျွန်မက

တော့ ဖုန်းလည်း မရှိသေး တော့ ကိုမြင့်စာအုပ်လေးကို နှမြောနေတာ။ ကျွန်မက စာ ဖတ်ချင်တာ။ စာသမားဆို တော့ နောက်ကျရင် ကိုမြင့် ဆီ ဖုန်း အားပေးပါမယ်’

‘ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အစ်မလို စာကြိုက်တဲ့သူတွေ က ရှားသွားပြီ။ ခုဖုန်းဆိုင် က အများကြီးလည်း မလုပ် နိုင်ပါဘူး။ ဖုန်း၊ ငွေဖြည့် ကတ် ရောင်းရတာနဲ့ကို ထမင်းစားလို့ ရနေပြီ’

‘အဲလောက်တောင် လား’

‘ဟုတ်တယ်။ ခု ရွာထဲ မှာက ဝယ်နိုင်နေကြပြီလေ။ အစ်မယောက်ျား သိလား အစ်မ ပြန်လာတာ’

‘မသိဘူး ကိုမြင့်’

‘ကျွန်တော် ဖုန်းဆက် ပေးရမလား။ မင်းမင်းဆီမှာ ဖုန်းရှိတယ် ပြောခိုင်းလိုက် မယ်လေ’

‘မဆက်နဲ့ အစ်မ ဒီ အတိုင်းပဲ သွားမလို့။ သူ နေ ကောင်းတယ်မလား’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါး ရက်က တွေ့တယ်။ ကောင်း ပါတယ်။ အစ်မကိုတော့ ချီးကျူးနေကြတာ’

ဘာကိုချီးကျူးနေကြ တာလဲ မသိချင်တော့ပါ။

‘ကဲကဲ သွားဦးမယ်’

‘ဟုတ်အစ်မ အစ်မ အံ့သြအောင်လုပ်မလို့လား’

‘အင်း ဆိုပါတော့’

ကိုမြင့်ပြောမှပဲ ပြောင်း လဲခြင်းတချို့ကို သိရတော့ တယ်။ အရင်က လမ်း တောင် သိပ်မပေါ်တဲ့လမ်း၊ ခု လမ်းကြီး ပေါ်လာပြီ။

ကိုမြင့်ရဲ့ ဆောင်းဦး စာအုပ် ဆိုင်လေးကနေ ဖုန်းဆိုင်ဖြစ် သွားပြီ။ လမ်းကောင်းသွားပြီ ဆိုတော့ အရင်က လူမနေတဲ့ နေရာတွေ ဈေးကောင်းတော့ မှာပဲ။ လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်တွေ နဲ့ လူငယ် တော်တော်များများ ကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့က လမ်းရှင်းနေတော့ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းမောင်းရင်း ပါးစပ်က လည်း ဝှေး... ဝါးနဲ့ အော် သွားကြတယ်။ ပိုက်ဆံပါနေ တဲ့ အိတ်လေးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် လိမ်ရင်း လမ်း ဘေးဆင်းလျှောက်ရတယ်။ ဒီကလေးတွေပုံစံက မြို့က လူငယ်တွေပုံစံပါ။ သူတို့ တွေ ဒီထဲကနေ ထွက်ထွက် လာကြတယ်။ ဘယ်ကများ လာကြတာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစား မိ တယ်။

စဉ်းစားရင်းနဲ့ တွေးမိ တာ ကျွန်မ ထွက်မသွားခင် ဒီဘက်မှာ ပေါ်လာတာ ဒီး ဒုတ်ရေတံခွန်လို့ခေါ်တဲ့ ရေ ပြာအိုင်၊ အဲဒီက ပြန်လာတဲ့ လူငယ် တွေ ဖြစ်လောက် တယ်။ တချို့လည်း ဆိုင် ကယ်ပေါ်မှာ ရေရွှေရေချီနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ပြန်လာ ကြတယ်။ အရင်က ဒီဘက် ပိုင်းမှာ ဒီထက်ပိုပြီး အဆ များစွာ အေးတယ်။ ခုတော့ အရင်ကလောက် မအေး တော့။ တောင်ကျမြို့တွေ ဆိုင်းတဲ့ အချိန်လည်း ကျော်ခဲ့ ပြီကိုး။

အုတ်တံတိုင်းဝင်းခတ် ထားတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးရှေ့ ရောက်တော့ နည်းနည်းမော လာတယ်။ လမ်းလျှောက် လာတာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ သစ်ပင် ရိပ်လေးအောက်

ခဏဝင်နားတုန်း ဝင်းခတ် ထားတဲ့ဘေး သစ်ပင်တွေ ကြားထဲက တောင်းတစ် တောင်းနဲ့ အေးသီကို တွေ့ လိုက်တယ်။

‘အေးသီ...အေးသီ မဟုတ်လား’

‘ဟော မခင်သက်ကြီး တော် ပျောက်နေတာ ကြာ လှပေါ့။ ခု ဘယ်က ပြန်လာ သတုံးတော်’

‘လာပါဦး အေးသီ နင်တို့ နေကောင်းကြလား။ အရီးလှတို့လင်မယားရော’

‘ပြော ပြောချင်ပေါင် တော်’

‘ဘာဖြစ်လို့တဲ့ အရီးလှ တို့နေရာက အုတ်တံတိုင်း ကြီး ခတ်ထားလို့ အံ့ဩနေ တာ’

‘မခင်သက်ရေ အရီးလှ တို့လင်မယား ပျောက်ချင်း မလှပျောက်သွားတာ သုံးလ လောက်ရှိပြီ’

‘ဟယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ အေးသီရဲ့’

‘ဒီ ကွန်ကရစ်လမ်းကြီး လည်းပြီးသွားရော ရွာထဲကို မြေရောင်းမလားဆိုပြီး ချောင် ထဲထိ လိုက်ပြီးမေးလာကြ တယ်။ ဈေးကလည်း တော် တော်ပေးပါသကော။ ရွာ သားတွေက စဉ်းစားနေတုန်း အရီးလှကြီးကို ဘယ်ပွဲစား နဲ့ ဈေးတည်သွားလဲ မသိ ဘူး။ ဈေးက သိန်းတစ် သောင်းတောင်’

‘ဘာရယ် သိန်းတစ် သောင်းပေးတယ် ဟုတ် လား’

ကိုယ့်နားကိုယ်တောင် မယုံနိုင်။

‘မခင်သက် စဉ်းစား

ကြည့်။ အရီးလှနဲ့ ဦးထွန်းခ က ဒီနေရာကို အစောဆုံး ရောက်လာတဲ့ လင်မယားနှစ် ယောက်။ သူတို့ စ၊ရောက် တုန်းက ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ တောင် တွေ့ရတယ်တဲ့။ လူ မနေတဲ့ ဒီတောအုံကြားထဲ နေရာမရှိလို့ ရောက်လာပြီး ဝါးတဲနဲ့နေကြတယ်။ ဦးထွန်း ခက နေ့တိုင်း အရက်သောက် တယ်။ မီးသွေးဖုတ်ရောင်း သလို တောင်ပေါ်တက် ထင်းခွေး သူတို့လက်ထဲ တစ် ထောင်တန် တစ်ရွက်တောင် အနိုင်နိုင်ကိုင်ရတာ။ အရီးလှ ကဆို သူ့ယောက်ျားအတွက် အရက်ကို နေ့တိုင်း အနီးချော ဘက်ထိ သွားဝယ်ပေးရတာ။

‘ဒီလို လူမျိုးဆိုကို မိုး ပေါ်ကကျလာသလို ငွေထုပ် ကြီးရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ တို့ နေလို့သာ သူတို့ပိုင်သလို ဖြစ်နေတာ။ နောက်ဆုံး ဒီခြံ ကျယ်ကြီးကို ရောင်းလိုက်ပြီ လို့ ကြားတယ်။ အဟုတ်ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ပိုက်ဆံတွေရတော့ ဘယ်သူမှ အယုံကြည် မရှိတော့ဘူး။ ကျိတ်ကျိတ်နဲ့ ဘာတွေဘယ် လောက်ရမှန်း၊ ဘယ်လိုငွေ ချေမှန်းလည်း ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြဘူး။ နောက်ဆုံး သတင်းကြားတာကတော့ စရန်ငွေ သိန်းတစ်ရာကို လာ ပေးခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီ သိန်း တစ်ရာက မျက်မြင်အထုပ် လည်းဖြစ်လာရော လင် မယားနှစ်ယောက် ညလည်း အိပ်မပျော်တော့ဘူး။ အိမ် အပြင်လည်း မထွက်ရဲတော့ ဘူး။ သူခိုးခိုးခံရမှာ ကြောက် နေကြတယ်။ ရွာက လူကြီး တချို့ အကြံပေးတာလည်း

လက်မခံဘူး။ ဦးထွန်းခက အရက်ကို ဖာလိုက်ဝယ် သောက်တယ်။ အရီးလှက ထုံးစံအတိုင်း အုန်းချောထိ သွားဝယ်ပေးတယ်။

‘နောက်ဆုံး အိမ်ကရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး ထော်လာ ကျီပေါ် လင်မယားနှစ်ယောက် ပါသွားတာကို မြင်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီရွာကနေ သူတို့ ပျောက်သွားကုန်ကြ တော့တာပဲ။ တစ်လလောက် မရှိ၊တရှိမှာ လူတော်တော် များများနဲ့ အရီးလှတို့ခြံကြီး ကို ဒီအုတ်ဝင်းတံတိုင်း မျက်စိတစ်ဆုံး လာခတ်သွား တော့တာပဲ မခင်သက်ရေ’

‘ဪ ဖိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာ လားတောင် မသိတော့ပါ ဘူး။ ဒီလိုတော့မှာ အုတ် တံတိုင်း အပျံ့စားခတ်ထား တယ်ဆိုတော့ အတော်ကို ချမ်းသာတဲ့လူမျိုးတွေဖြစ်မှာ ပဲ။ ခုပြောပြောနေကြတဲ့ ဘာ ခရီး၊ ခရီးနီ ဆိုလား အဲလို လူမျိုးတွေနေမှာပေါ့’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ အစ်မ အမျိုးသားကျန်းမာရေးကောင်း လား’

‘ဆက်ကုရရှိ လုပ်ရဦး မှာ အေးသီရေ က သွားဦး မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အိမ်လာ လည်ဦးမယ်’

အေးသီကို နှုတ်ဆက် ပြီး ခပ်မြန်မြန်ပဲ လမ်း လျှောက်လိုက်တယ်။ လမ်း ကြုံရုံရင် ကောင်းမှာပဲ။ ပြောင်းလဲခြင်းတွေကို လမ်း တစ်လျှောက်လုံး တွေ့နေရ တော့ အိမ်မှာရော ဘာတွေ ပြောင်းလဲနေပြီလဲလို့ အပူစိတ်

သောကတွေ လွမ်းမိုးထား တယ်။ ဪ တစ်သက်လုံး နေခဲ့တဲ့ အရီးလှတို့လင်မယား ဘယ်များရောက်သွားကြပြီလဲ။

□

၄။

မကျယ်လှသော မြ လေးထဲမှာ စားပင်တချို့နဲ့ စိုက်ပျိုးရင်း ခြေတံရှည်သွစ် မိုးအိမ်ကလေးထဲ မိသားစု သုံးယောက် စိတ်ချမ်းမြေ့ အပူကင်းစွာပဲ နေလိုတော့ တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိမ်လေးဆို ရောက်ခါနီးလေ ခြေလှမ်း တွေက ပိုသွက်လာခဲ့ပြီ။ အိမ် ရှေ့ရောက်တော့ ခြံထဲက သစ်ပင်အောက်မှာ သားလေး ကို နောက်ကျောပေးလျှာထိ ကစားနေတာကို တွေ့ရ တယ်။ သူ့မမျှာ တစ်ယောက် တည်း ကစားနေရတာလား။

‘သား သားရေ’

သားက ရုတ်တရက် ကျွန်မ ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ကိုယ်လေးတုန်သွားတယ်။

‘ဟာ အမေ ပြန်လာပြီ’

သားနဲ့ ကျွန်မ လုံးဝွေး ပွေ့ဖက်လိုက်ကြတယ်။

‘အဖေ အမေ ပြန်လာ ပြီဗျ၊ အမေက ကြာလိုက် တာ။’

‘သားရော၊ အဖေရော အမှေကို လွမ်းလှပြီ’

သားကပြောရင်း မျက် ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပါတယ်။

‘မငို ပါနဲ့သားရယ်၊ အမေလည်း လွမ်းတာပါပဲ။ သားအဖေ နေကောင်းရဲ့ လား’

‘သက်’

‘မောင်’

လှေ ကားနဲ့ ပဲ ကနေ

လမ်းခေါ်တဲ့ မောင်ဆီ အပြေး အလွှားသွားမိတယ်။

‘မောင် မဆင်းခဲ့နဲ့၊ သက် တက်လာခဲ့မယ် လာ သား’

‘သက် ရယ် မင်း တကယ် ပြန်ရောက်လာ သေးတယ်နော်’

‘ယောက်ျား နေကောင်း တယ်နော်၊ သက် ဟိုမှာ နေ မကောင်း တော်တော် ဖြစ် လိုက်တယ်’

‘အဲဒါကြောင့် စိတ်ပူ တာ။ လူမမာအတွက် သွား တဲ့သူက လူမမာဖြစ်မှာကို သိပ်စိတ်ပူတာပဲ။ သက် ပိန် သွားတယ်’

‘မောင်နဲ့ သား နေ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ရွာ အဝင်ကတည်းက ကြားခဲ့ရ လို့ ဝမ်းသာနေတာ။’

‘သက် နေမကောင်း ဖြစ်တော့ ပြန်ချိန်ထက် တော် တော် နောက်ကျသွားတယ်။ မောင်ကြည့်ရတာ တော်တော် ကို ဟုတ်နေသလိုပဲ’

‘မိန်းမက မှာခဲ့တယ် လေ မင်းကို ချစ်ရင် ရောဂါ ကို ရအောင် တွန်းလှန်အနိုင် ယူဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်။ သားရေ သားလိုချင်တဲ့ စက်ဘီး အမေ ဝယ်ပေးမယ် သိလား’

‘ဟာ တကယ် ပျော် လိုက်တာ’

‘အမေ ခရီးသွားနေချိန် သားအဖေကို နေကောင်း အောင် စောင့်ရှောက်ပေးလို့ လက်ဆောင်ပေးမှာ’

‘သက်ရေ သားက မှာ ထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျ လိုက်မှာတာ သက်အတိုင်းပဲ’

‘အမေ ဗိုက်ဆာလာမှာ ပဲ၊ သား အောက်မှာ ထမင်း သွားခွေးလိုက်မယ်နော်’

‘အေး သား လာပါဦး သားရယ် မွေးချင်လွန်းလို့၊ အရပ်ရည်လာတယ်’

သားကို အားရစွာ နမ်း လိုက်တယ်။

‘ထမင်းခူးပြီးရင် ခေါ် လိုက်မယ်နော်’

‘အေး သား’

‘သက်’

‘ပြောလေ မောင်’

‘သက်ကို သားမရှိတုန်း အားရပါးရ ပွေ့ဖက်ချင် တယ်’

မောင်က ပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာတယ်။ မောင်ရဲ့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းမှု တွေ အောင့်ထားရမုန်း သိပါ တယ်။

‘မောင် ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ကွယ် သက် ပြန်ရောက်လာ ပြီပဲ’

ကျွန်မနဲ့ မောင် တစ်ဦး နဲ့ တစ်ဦး လွတ်ထွက်မသွား တတ် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ကြ တယ်။ ဒီရင်ခွင်ထဲ ကျွန်မ ခိုနားခွင့်ရလိုက်ချိန်မှာတော့ ပင်ပန်းမှုတွေ ပြေပျောက်ခဲ့ ရပါတယ်။

၅။

မောင် ညက အိပ်မပျော် ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ မောင်စိတ်ထဲ တစ်ခုခု ပြော ချင်နေတယ်၊ ရှိနေတယ်ဆို တာ သိသာတယ်။ ကျွန်မ လက်ရှိ ရလာတဲ့ ငွေ့ စာရင်း တွက်ကြည့်နေတယ်။ မောင် ကို ပြောပြလည်း စိတ်ဝင်စား ပုံမပေါ်။ မောင်အတွက် ဆေး ကုသစရိတ်က ပထမဦးစား

ပေး၊ သားအတွက် စက်ဘီး ကလေး။ ဟိုးပင်တွေအတွက် ဓာတ်မြေသစ္စာဆေးနဲ့ အခြား အသုံးစရိတ်၊ မသွားခင်က အကြွေးကို ပြန်ဆပ်ဖို့၊ အိမ် ကလေးကို ဒီထက် သပ်သပ် ရပ်ရပ်လေးပြင်ဖို့။ အကြွေး ကင်းကင်းလေးနဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစု နေနိုင်ဖို့ အရေးကြီး တယ်။

မောင်က ကျွန်မ ခရီး ကိစ္စကို မမေး၊ ပြောသ လောက်သာ နားထောင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မောင့် အကြောင်းကို သိပါတယ်။ မောင်စိတ်ထဲ ခံစားနေရ တယ်။

‘မောင် အိပ်မပျော်ဘူး လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ် သက်၊ သက် အသက်ခန္ဓာနဲ့ ရင်းပြီး ရလာတဲ့ငွေကို သုံးစွဲရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသတိချင် ဘူး။ မောင် ကျေးဇူးပြန်ဆပ် မယ်’

‘အဲဒီလို ပြောစရာလား မောင်ရယ်၊ မောင် နေကောင်း ရင် သက်ကို ကျေးဇူးဆပ် တာနဲ့ အတူတူပဲ’

‘မောင် မမွေး အကြောင်း ကြားတော့ အရမ်းကြောက် သွားခဲ့တယ်။ သူက ပြန် မလာတော့ဘဲ ဟိုမှာ တရား ဝင်ယူပြီး နေလိုက်ပြီတဲ့။ သက်က မိခင်စိတ်ရှိတဲ့သူ ပါ’

‘သက်လည်း ကြားခဲ့ ပါတယ်’

တကယ်တော့ မမွေး က မောင်ထင်သလို မဟုတ် ဘူး။ ဒီမှာ သူ့နာမည် သိပ် မပျက်အောင် ပြောတာပါ။ တကယ်တော့ မမွေးက အဖူး

ကိုယ်ဝန်ဆောင် မွေးပေးရ တာမဟုတ်ဘဲ အပျော်မယား ဘဝနဲ့ ကလေးသက်သက် မွေးပေးရတယ်။ တစ် ယောက်မွေးပြီးရင် နောက်လူ တစ်ယောက်ကို လွှဲလိုက်ပြီး နောက်လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပျော်မယားဘဝနဲ့ ကလေး မွေးပေးရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြန်မာဆင်းရဲသား အမျိုးသမီး တွေက သူတို့လူမျိုးစုတွေ အတွက် ကလေးမွေးစက်ရုံ ကြီးလို တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် မွေးရင်း အခန်းသင့် ရင် အသက်ဆုံးရတယ်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ရွာထားသမျှ၊ ပင်ပန်းထား သမျှ ကုန်တာပဲ။

ကလေးမွေးဖို့များ လူ လိုရင် ပွဲစားကနေတစ်ဆင့် မြန်မာမိန်းကလေးတွေကို ရှာ ကြတယ်။ မမွေးလို့ လူမျိုးက ဒီမှာ ယောက်ျားအရက်သမား နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိ တယ်။ ကလေးကို သူ့အမျိုး တွေ ခေါ်ထားတယ်။ ယောက်ျားရဲ့ အကြင်နာမဲ့ နှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့ အဆုံး သူ အဲဒီလမ်းကို ရွေး ချယ်လိုက်တယ်။ အပြစ်တင် ဖို့ရာလည်း ခက်ခဲပါတယ်။ တစ်ဖက်က ပိုက်ဆံရချင်သူ၊ တစ်ဖက်က လူကိုအသုံးချချင် သူ။ ရုန်းကန်ရင်း ဘဝက ခါးသီးစရာကောင်းနေတာတွေ က ဒုနဲ့ဒေးပါ။

ကျွန်မကတော့ မောင်နဲ့ သားရှိရာ မရောက်ရောက် အောင် ပြန်လာမှာပဲ။ မောင် က ကျွန်မကို စွန့်လွှတ်လိုက် ရပြီလို့ တွေးမှားတွေးခဲ့လေ သလား။ မောင်ကို မမွေး အကြောင်း အသေးစိတ်တော့

မပြောတော့ပါ။

မနက်မိုးလင်းတော့ အံ့သြစရာကောင်းစွာ အရှေ့ဘက်တောင်တန်းမှာ တောင်ကျမြို့တွေ ဆိုင်းလို့ပါလား။ မောင့်ကိုလည်း ထ၊ခိုင်းပြီး ကြည့်ခိုင်းလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ သက် ပြန်ရောက်လာလို့ ထင်တယ်။ ညက သက် ပြန်ရောက်လာတာကို ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုပြီး ခဏခဏ စမ်းနေမိတယ်။ အိပ်မက်လိုပဲ’

‘အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး တကယ်ပါ။

‘မောင် မျက်နှာသစ်၊ ထမင်းပူပူလေးစားပြီးရင် မြူတွေဆိုင်းတဲ့ဘက် သားလေးနဲ့ သွားကြည့်ရအောင်’

မိုးလင်းစမှာမှ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ မောင့်မျက်ဝန်းလေးက ချောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတယ်။ အိပ်ရေးပျက်ခဲလို့

မဖြစ်ဘူး မောင်။ မောင့်အတွေးတွေထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ပစ်နိုင်အောင် သက် ကြိုးစားပါ။ မယ်။ မျက်နှာသစ်ပြီး လှေကားကနေ တက်လာတဲ့ မောင်ကို တာဘက်နဲ့ သုတ်ပေးလိုက်တယ်။

‘မောင် မောင့်ရင်ထဲက အရမ်းသိချင်ပြီး သက်ကို မမေးဖြစ်တဲ့စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်ဆိုတာ သက် သိတယ်ဆိုရင် ယုံမလား’

မောင်က ဘာမှမပြော နှုတ်ဆိတ်စွာငေးကြည့်နေတယ်။

‘သက် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ လျှို့ဝှက်ထားစရာမလိုသလို မောင် သိချင်နေတဲ့ အရာတစ်ခုက မောင့်စိတ်ကို အမြဲတမ်း မေးနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအဖြေတစ်ခုက မောင်စိတ်သက်သာရာ ရချင်လည်း ရမယ်၊ မရရင်လည်း မရနိုင်

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖြေတစ်ခု၊ စကားတစ်ခွန်းဟာ မောင်နဲ့ ကျွန်မကြား တေးကွာတဲ့ နယ်နိမိတ် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိစေချင်တယ်’

မောင်က ခပ်နွေးနွေးပဲ ကျွန်မကို ဖိုက်ကြည့်နေတယ်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လွန်းနေတယ် မဟုတ်လား။

‘အဲဒီက ကလေးမရနိုင်တဲ့ တရုတ်လင်မယားနှစ်ယောက်ကို သက် မွေးပေးခဲ့တာ သား ယောက်ျားလေးပါ’

ဒါဟာ မောင်သိချင်တဲ့ အဖြေတစ်ခု မဟုတ်လား။ ကျွန်မကို မိခင်စိတ်ရှိတဲ့သူလို့ မောင် သေချာပြောခဲ့တာ သိပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် အငှားကိုယ်ဝန်ဘဝနဲ့ လွယ်ပြီး ခက်ခဲစွာ မွေးပေးခဲ့တဲ့ အဲဒီကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မ တစ်ချက်မှ မကြည့်ခဲ့

ပါဘူး။ မကြည့်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကျွန်မမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ဘဝမှာ သိထားချင်လို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်ခြင်းဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မောင်နဲ့သားကို ကျွန်မ သိမိချစ်တယ်။

မောင်က ဘာမှ မပြောပါ။ ကျွန်မ ပခုံးကိုသာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ပါတယ်။

တောင်ကျမြို့တွေထဲ အရင်နှစ်ကထက် သိပ်သည်းစွာ ဆိုင်းညှိနေခဲ့ပြီ။ သားလေးက မြူတွေထဲမှာ ဖြော့ဆော့လို့၊ မောင့်လက်နဲ့ ကျွန်မလက်ကတော့ မြူတွေကြားမှာ နွေးထွေးခိုင်းမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်။

ချောအိမ်နံ၊မန္တလေး

ခြင်္သေ့ပုဂ္ဂိုလ်သိ *Lion* BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အပျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဖက်ကြောတက်၊ ခါးကိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်း၊ ယင်၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အအေးခဲခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးမြက်၊ အဆစ်လွှဲ၊ အကြောရောင်၊ လေပြန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြွက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

- ကလေးငယ်ငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သိ အပူမကြိုက်သူများ အသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။
- နှုတ်ခမ်းပြောင်ခြင်း၊ ကျွဲခြင်းနှင့် တို့ဟန်နံ့ပါးစပ်ခြင်းများကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ခြင်္သေ့ပုဂ္ဂိုလ်သိ(ပျော) *Lion* RUB

ခြင်္သေ့ပုဂ္ဂိုလ်သိ(ပျော)

Medite Co., Ltd.

No. 127, Pyaw Nyaungmye Lane, Shwepyithar Town, Yangon, Myanmar. Tel: 09-7220007, Mob: 09-71017288 E-mail: medite@burmeseclassic.com

စာမျက်နှာ(၉၇)မှ...

ရေးရေးသာ မြင်ရပေသည်။ ကမ်းစပ်မှာ ကောင်းကင်နှင့်ရော လျက် ဖြူပတ်မှိုင်းမှုန်နေခြင်းကြောင့် ကမ်းပါးပေါ်တွင်ရှိသော အရာဝတ္ထုများကို မည်သည့်အရာ၊ မည်သည့်ပစ္စည်းဟု တပ် အပ် ပြောနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ မဆုတ်နိုင်ဘဲ ကျောက်ချကာ ရပ်နေရသည်။ အမေသည် သင်္ဘောပေါ် ရောက်ကတည်းက အိပ်ကာ လိုက်ပါ လာရာ သင်္ဘောရပ်သည်နှင့် ထပ်ထိုင်လိုက်သည်။

‘သမီး အဖေကို နှိုးလေ၊ အဝတ်အစားလဲဖို့ ပြော’

‘ရန်ကုန် မရောက်သေးဘူး အမေရဲ့၊ နှင်းတွေ ပိတ်လို့ ရပ်နေတာ’

အမေသည် ခွာချလိုက်သည့် စောင်ကို ဆွဲကာ ခေါင်းစီး ခြုံပြီး ပြန်အိပ်နေသည်။ နံနက် ၉ နာရီထိုးသည်အထိ သင်္ဘော မှ စက်သံကို မကြားရ။ နှင်းတို့မှာ ရေကို မမြင်ရအောင် တစ်ခဲနက် ပိတ်ကျလျက်ပင် ရှိသည်။ အမေမှာ နာရီကို တကြည့်တည်း ကြည့်နေသည်။ ရန်ကုန်သို့ နေမြင့်မှ ရောက် လျှင် အစီအစဉ်တွေ နောင်နှေးကြန်ကြားပြီး နေချင်း မပြန်နိုင် မှာ ပူပန်ကြောင့်ကြနေသည်။ နံနက်စာ သင်္ဘောပေါ်တွင်ပင် မှာ စားကြသည်။

‘အမေ ထပါ၊ နည်းနည်း စားပါဦး၊ အချိန် မရဘူး စားထားမှ’

‘ရန်ကုန် ဘယ်အချိန် ရောက်မလဲ’ဟု အိပ်ရာက ထ၊ မေး၍ အမေက-

‘တစ်ချက်လောက်မှ ရောက်မလား မသိပါဘူးကွယ်’ဟု ညည်းတွေးကာ ပြန်ပြောသည်။

ထောင်တံခါးဝသို့ ရောက်သည့်အခါ ‘သမီးရေ’ဟု ဟစ်ခေါ်လိုက်သော အမေ၏အသံကို ကြားရ၍ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ‘အမေ့ကို ဒီမှာ ထားခဲ့တာဆို၊ အမေပါ လိုက်ပါရစေ သမီးရဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့’ အမေသည် ငယ်သံပါအောင် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဟစ်အော်ကာ အပေါက်ဝမှပြေးထွက်လိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည်

‘ရန်ကုန်များ လာပလားဆိုရင် ရောက်တဲ့နေ့က စပြီး ပြန်တဲ့နေ့အထိပါပဲ။ အိမ်ကလူတွေ၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ ဝတ်ဖို့ စားဖို့ ဝယ်လိုက်ခြမ်းလိုက်ရတာ၊ စားစရာ ထူးထူး ဆန်းဆန်းတွေ မြင်ပေမဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းထဲများ မထည့်မိပါဘူး။ သင်္ဘောပေါ် ရောက်မှတောင့် အိမ်က ကြိုက်တတ်တဲ့ ကော် ပြန်ကြော်ကို တရုတ်တန်းမှာ အပြေး ဆင်းဝယ်သေးတယ်’

ထမင်းများ နယ်မတ်ရင်း အမေက ထိုသို့ အမှတ်တရ လျှောက်ပြောပြလေသည်။ အမေသည် ပြောချင်လျှင် ပြော ချင်ရာကို ဖြောင့်နေအောင် ပြောနိုင်လေသည်။ ပြောပြီးလျှင် ထမင်းကို ကောင်းကောင်းမစားဘဲ ငေးငိုင်နေသည်။ အဖေ

လည်း မျက်နှာမကောင်းလှဘဲ ထမင်းကို ဟန်ဆောင်စားနေရ၏။

အမေသည် သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။ ခင်ပွန်းယောကျ်ား သားသမီးတို့အပေါ်၌ ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းမှာ ရှာရှာ မေတ္တာမျိုး ဖြစ်သည်။ အဖေ နယ်ထွက်သွားလျှင် ပြန်မရောက် မချင်း အမေမှာ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ကြိမ်နီ ပူတတ်သည်။ ညဘက် အိမ်က သားများ ထွက်လည်နေလျှင်လည်း မြဲ မလာမချင်း တပူပူနှင့် ထိုင်စောင့်နေတတ်သည်။ မိုးလင်းစာ မိုးချုပ် လင်ဖို့၊ သားဖို့၊ သမီးဖို့ စသည်မျိုးများဖြင့်သာ အမေ မလပ် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

အမေသည် သံယောဇဉ်ကြီး၍ အချစ်လွန်၊ အပူလွန်၊ အတွေးလွန်ရာက ဤရောဂါ ဖြစ်လာရသလား မပြောတတ် ပေ။ ဒီသံယောဇဉ်တွေနှင့် ခွဲစွာကာ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာ အောင် ဆေးရုံတွင် နေရမည်ကို အမေမှာ မသိရှာ။ အမှတ်တို ဆေးရုံတွင် သွားထားကြမည်ဟု ခေါ်လာကြသော အမေနှင့် သမီးမှာ အမေပြောတာ နားထောင်ရင်း ရင်ထဲ၌ ဆို့ချေကြ သည်။

အမေသည် ထမင်းကို ဟုတ်တိတ်ပတ်တိတ် မစားဘဲ ပြန်ထွဲ ကာ အိပ်နေသည်။ နှင်းများ မကွဲတကွဲတွင် သင်္ဘောကြီးလည်း နှင်းထုကို ထိုးထွက်လာသည်။ အမေမှာ နံဘေးက တစ်ခိုခို ပြေးနေသော ကမ်းနဖူးများကို ထိုင်ကြည့်ငေးနေသည်။

‘စိတ္တစဆေးရုံကို အရူးထောင်လို့လည်း ခေါ်ကြသည်။ ဒီတော့ ထောင်များ ဖြစ်နေမလား အဖေ’ အမေ မကြားအောင် အဖေများသို့ တိုးတိုးကပ် မေးကြည့်သည်။ အမေမှာ စကား

ကို ဟဟ မပြောချင်သလို အဖေ အရာရှိရာ ‘မပြောတတ်ပါဘူး သမီးရယ်’ဟု ပြောပြီး ဆေးရုံစို မှန်းကြည့်နေဟန်ရှိသည်။

အချိန်မှာ ၁၂ နာရီထိုး၍ နေပေပြီ။

စက်ကုန်မောင်း၍ ခုတ် လာသော သင်္ဘောကြီးကား ထူ အမျိုးမျိုးကို တင်ဆောင်လာ

သည်။ လူအမျိုးမျိုးကလည်း ကိစ္စအမျိုးမျိုး ပါလာကြသည်။ အလျင်လိုသည့်ကိစ္စထဲတွင် အမှက်ကိစ္စလောက် အလျင်လိုသည့် ကိစ္စမျိုး ရှိမည်မထင်မိ။

ဝေးဝေးရှိ သစ်ပင်တွေ ကြားထဲက မြင့်မားရပ်တည်နေ သော ဝင်းနေသည့် ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ပြာနှမ်းနှမ်း သွပ်မိုးဖို ဒေါင်ကြီးများ၊ လွင့်နေသည့် တိုက်ကာများ၊ တစ်ခိုခို ဖြေး သွားနေသော မော်တော်ကား ဓာတ်ရထားများ ရှိလေရာ ကမ်းဘက်သို့ ဦးထိုးကာ စက်ကုန်ဖွင့်လျက် ခုတ်မောင်းနေ သည်။ ‘ရန်ကုန်’ဟူသော အသံကား ခရီးသည်ခွားအား အကြည်ဓာတ် ရှိစေသော်လည်း ရန်ကုန်ကို မြင်မေးမှ ရန်ကုန်

နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်၍လာသည်အထိ တုန်၍လာသည်။ အမေအား ကြည့်လိုက်၊ အမေကြည့်လိုက်၊ ရန်ကုန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်နှင့် စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားကာ ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိနေသည်။

သင်္ဘောသည် တံတားသို့ ကပ်လိုက်သောအခါ ဆူဆူညံညံ ဟစ်အော်နေသည့် ကားကြီးများ၏ အသံမှာ သင်္ဘောခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

‘ဝန်စည်စလယ်တွေ ဝင်ထားနေဖို့ အချိန်မရဘူး။ ဒီကပ်တစ်ခါတည်း ကားငှားပြီး ဆေးရုံတန်းသွားမှ ဖြစ်မယ်’ ဟု အမေက ပြောကာ ကားသမားကို ကူလီများကြားမှ လိုက်ရှာခေါ်လာသည်။

ရွပ်ယုက်ခတ်နေသော လူတွေကြားထဲမှ အမေလက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ကုန်းပေါ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်တွင် ဝန်စည်စလယ်တွေ တင်ပြီး တံတားလေးသို့ တန်းသွားကြသည်။ တံတားလေးဘက်သို့ မရောက်ဖူး၍ ကားသမားကို နေရာပြောပြီး အပိုခိုင်းရသည်။

ကားမှာ ဗြိတိသျှ အချိန်မြန်မြန်ကြီး မောင်းချလာသည်။ အမေက ခါးတွင် ပတ်ထားသော သေနတ်ကို ကိုင်စမ်းပြီး သေနတ်မပေါ်အောင် အပေါ်အင်္ကျီစနှင့် ဆွဲဖုံးသည်။ ဒါကို အမေက စောင်းကြည့်ပြီး မျက်စိထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည့် သတ္တဝါကို မနှစ်သက်ကာ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်သွားသည်။

‘အဟိုဟာကြီးပဲ၊ တံတားလေးဆေးရုံ’

ဒရိုင်ဘာက ပြောလိုက်သည်။ မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးကို မြင်ရသည်။ အထဲတွင် ဘာရှိမှန်း မသိ။ ရန်ကုန်ထောင်တံတိုင်းကဲ့သို့ အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေကို တွေ့ရ၍ လန့်သွားသည်။

ကားသည် တံတိုင်းကြီး၏ အပေါက်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝ တံခါးမှာ အလုပ်ပိတ်ထားသည်။ ဘေးရှိ အဆောင် အပေါက်တစ်ပေါက်မှ လမ်းဘက်သို့ ပြူးကြည့်နေသော ယန်ချပ် ကုလားပုလိပ်ကို တွေ့ရသည်။ အမေက ကားထဲမှ ဆင်းသွားကာ ကုလားပုလိပ်ကို သွား၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ ကုလားပုလိပ်က ဆေးရုံဖွင့်ချိန် မဟုတ်၍ မည်သူမျှ ဝင်နိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ လူမမာ ထားချင်၍ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟု ပုလိပ်ထဲတွင် အကြံဉာဏ်တောင်းရသည်။

‘ဒီဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီး လက်မှတ်ပါရင် ဝင်ရမယ်။ အခုတော့ ဖွင့်မပေးနိုင်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ အမေမှာ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ‘ခက်တာပဲ၊ ညနေမှ ဝင်ရရင် ပြန်ဖို့ မခဲဘူး’ ဟု ပြောကာ ကားအိုးကို ကိုင်လျက် အကြံရကျပ်နေသည်။

‘ဆရာဝန်ကြီးဆီ သွားတွေ့ရအောင် အမေရယ်။ ဆရာဝန်ကြီး ဘယ်နေသလဲလို့ မေးကြည့်ပါ’ ဟု ပြောလိုက်၍ အမေက

အပေါက်ဝသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ နေမှာ ချစ်ချစ်တောက်အောင် ပူပြင်းနေလေရာ နေပူကြီးထဲတွင် အကြာကြီး ရပ်ကာ အတွင်းက ကုလားနှင့် စကားပြောနေပြန်သည်။

‘ဒီဆေးရုံက လာချင်တိုင်း လာလို့ မရဘူးတူတယ်။ ကျုပ်တယ် ထင်တယ်’

ဒရိုင်ဘာက အမေတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။ အမေလည်း ဒရိုင်ဘာကို စိန်းစိန်းစားစား ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ လှုပ်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြီး ပြန်ကုတ်ထားသည်။ အမေသည် ‘ကျုပ်တယ်... ကျုပ်’ ဟူသော စကားလုံးမျိုးကို မနှစ်သက်။ ကျုပ် ဆိုလိုက်သော စကားလုံးကို အဓိပ္ပာယ် ကောက်ချင်သလို ကြိယနိက ကောက်ယူကာ အတွေးနက်နေသည်။

ကုလားပုလိပ်ထံမှ ရဲခဲသော လိပ်စာအတိုင်း ဆရာဝန်ကြီး အိမ်သို့ မောင်းလာကြသည်လည်း အမေက ဂရုမထား။ သပ်ရပ်ခမ်းနားသော တိုက်ဆင်ဝင်ကြီးအောက်၌ ကားရပ်ပြီး ဆင်းပါဆိုလိုသာ အမေမှာ ဆင်းလိုက်ရသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း နှစ်ဆောင်ကြားရှိ အဝင်အဝ အဆောင်၌ ရပ်နေလိုက်ကြလျှင် အမေလည်း ရပ်နေသည်။ အတွင်းမှ ကရင်မလေး ထွက်လာပြီး အမေနှင့် စကားပြောကြသည်ကိုလည်း အမေမှာ သိသလို၊ ကြားသလို၊ မြင်သလို အမူအရာ မရှိ။ အမေ၏ မျက်စိကို မဆွဲနိုင်ကြ။ အမေ၏ အာရုံကို မတီးနိုင်ကြ။ ထိုအတွင်း လှေကားမှ မျက်နှာဖြူဗိုလ်ကြီး ဆင်းလာကာ အနားရောက်သည်အထိ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လျှောက်လာပြီး အမေနှင့် စကားပြောကြပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်အထိ အမေသည် ဘယ်သင်းမှ ကြည့်ခြင်း၊ သိခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ အာရုံအလျှင်း မပြုလေဘဲ ခေါင်းထဲတွင် ‘ကျုပ်’ ဆိုသည့် စကားတစ်လုံး နှောင့်ယှက်နေခြင်းကို တိုက်ခိုက် ဖယ်ရှားနေပေတော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးမှာ အသက် ၅၀ ခန့် ရှိပေမည်။ အသားက နီသလို ဆံပင်များကလည်း နီနေသည်။ ပြာနေသော မျက်လုံးများနှင့် စူးရှစွာ အမေကို ဖိုက်ကြည့်နေသည်။ ရှုပ်ဖြူလက်တို၊ ဘောင်းဘီအရှည်အဖြူ ဝတ်ထားကာ ကုလားထိုင်နောက်ကို ဖိုလျက် လက်ဝိုက် ခြေချိတ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ အမူအရာမှာ အသက်ကြီးသော်လည်း ကျန်းမာနုပျို ဖျတ်လတ်နေသည်။ အဖေ ပြောပြနေသည်ကို နားထောင်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

‘နိုင်ငံရေးလည်း အင်မတန် ဝါသနာပါတယ်။ ဒိုင်ယာနီ၊ ဟုဗ္ဗူးခေတ်၊ ကိုစီဘီအေခေတ်ကစပြီး နောက်ဆုံး တွဲရေးခွဲရေးအထိ သူ သဘောကျတဲ့ဘက်က စိတ်အားထက်သန် ဆောင်ရွက်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာကတော့ တောမှာ တွဲရေးဘက်က လူက ခွဲရေးဘက်က လူကို လှံနဲ့ လိုက်ထိုးတယ်လို့ သတင်းကြားကြားချင်း ဒီသတင်းကြားတဲ့ အချိန်ကစပြီး မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာတယ်။ ကြောက်တတ်လန့်တတ် ဖြစ်လာတယ်။ လေး

လန်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားပါတယ်။ လုံနဲ့ လိုက်အထိုးခံရတဲ့ သူက သူ့အစ်ကိုပါပဲ’

ဆရာဝန်ကြီးအား အမေ၏ အတိတ်ရာဇဝင်ကို အဖေက ဧကန်ကြောင်း ပြန်ပြောနေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးမှာ အဖေပြော နေသည်ကို နားစိုက်ထောင်နေရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လိုအပ်သည့် မေးခွန်းရှိလျှင် ဖြတ်မေးလိုက်ပြီး စိတ်ဝင်တစား ငြိမ်စိုက် နားထောင်သည်။

‘သတိလည်း မလစ်ပါဘူး။ အကုန် သိပါတယ်။ အမှား မှား အယွင်းယွင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာ အမြဲပဲ အိပ်နေပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အထင်မှား အမြင်မှားလည်း ဖြစ်နေတယ်။ တွေးပြီး ကြောက်လန့်စိုးရိမ် ပူပန်နေတယ်။ ပိုက်ဆံတွေရော၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေရော၊ ဘယ်ပစ္စည်း မဆို ပေးချင်တဲ့လူကို ပေးပစ်ပါတယ်။ စကားလည်း သိပ် မပြောတော့ပါဘူး။ အစာလည်း ကောင်းကောင်း မစားပါဘူး။ အိပ်ပျော်တယ်ရယ်လည်း မရှိပါဘူး။ အခုလည်း ငွေတစ် သောင်း ပေးရမယ် တောင်းလို့ ဒီဆေးရုံကို လိုက်ရင် တစ်သောင်းပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခွဲရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နယ်က လာရတာပါ။ အခု သင်္ဘောဆိပ်က တစ်ခါတည်း တန်းလာတာပါ။ ဒီနေ့ည သင်္ဘောနဲ့ ပြန်ရပါမယ်။ ဒီဆေးရုံ အကြောင်း စုံစမ်းနေဖို့ အချိန်မရပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ လိုက်လာ ခဲ့ရတယ်။ လူမမာကို သနားပြီးတော့ ဒီနေ့ပဲ ခင်ဗျား စစ်ဆေး ပြီး လက်ခံနိုင်ရင် လက်ခံစေလိုပါတယ်’

ဆရာဝန်ကြီးမှာ စဉ်းစားကာ တွေ့နေသည်။ အမေသည် ဆရာဝန်ကြီးကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲ စိုက်မိစိုက်ရာ ငေးငိုင်နေ

အမေ၏အသံမှာ အသည်းနှလုံးက ပွင့်ထွက်လာသော အသံဖြစ်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရပ်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ အမေထံသို့ လှည့်ပြေးမည်အလုပ် တံခါးစောင့် ကုလားမကြီးက လှမ်းဆွဲထားကာ တံခါးမှ ထွက်သွားရန် အတင်း တွန်းထုတ်သည်

သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက အမေ့ကို ခိုက်ကြည့်နေရာမှ မတ်တတ် ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ ခြံဝင်းထဲမှ ဒရိုင်ဘာကိုခေါ်ကာ ကား ထုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

‘ဆေးရုံကို သူ လိုက်ခဲ့မယ်။ သွားကြရအောင်’ဆို၍ ဝမ်းသာအားရ ဆရာဝန်ကြီးအိမ်မှ ထွက်လာကြသည်။ ဆေးရုံ ဝသို့ ရောက်လျှင် ပုလိပ်များက ပျာပျာသလဲ တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးကြသည်။ ကားများ အထဲဝင်မီလျှင် တံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

စိတ္တစဆေးရုံ၊ အရူးထောင်ဟူ၍ ကြားဖူးခဲ့သည်။ အတွင်း သို့ ယခုမှပင် ဝင်ဖူး၍ ဘယ်ကို ကြည့်ရမှန်းပင် မသိအောင်

ဖြစ်ကာ မြင်မြင်သရွေ့ အကုန်လုံးကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တံတိုင်းတွင်း၌ များလှစွာသောတိုက်တာ အဆောက်အအုံ များ၊ နှစ်ထပ်တိုက် တန်းလျားကြီးများ၊ တစ်ထပ်တိုက်ပုပုများ ကို ဟိုနေရာ ဒီနေရာ တက္ကတပြားစီ တွေ့ရသည်။ အုတ်နီ ရောင် အဆောက်အအုံတွေမှာ ထုထည်ကြီးမားပြီး ဆေးရုံ သဏ္ဌာန် ပေါ်သည်။ အဆောက်အအုံ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကူး၍ လုပ်ထားသော မြေလမ်းကလေးများကို သွပ်မိုးထားသည်။ စကြိုလမ်းနှစ်ဖက်တွင် ပုဏ္ဏရိုက်ပင်များကို တန်းစီကာ ညီညီ ညာညာ စိုက်ထားသည်။ ကွက်လပ်မြက်ခင်းများတွင် လက်နက် မကိုင်သော ပုလိပ်များ စောင့်ကြပ်လျက် မြေဓမ္မ မြေတူးကာ သစ်ပင်ပန်းပင် စိုက်နေကြသော အရူး အကူငါး သားများ။ သူတို့မှာ ထောင်ဝတ်ထောင်စား ဝတ်ထားကြ သည်။ လယ်ဟိုက်ဂျာစီ အဖြူပေါ်တွင် အပြာစင်းချည်ကြမ်း နံငယ်ပိုင်း၊ ခေါင်းတုံးရိတ်လျက် သန်သန်မာမာ ရှိသည်။ သူတို့အနားက ပန်းပင်တွေမှာ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်လျှစ်။ အဆောက်အအုံများ နောက်တွင် အုတ်တံတိုင်းကြီး တစ်ခုထိ ထပ်တွေ့ရသည်။ လူသူရှင်းကာ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များ ပေါ်က ကျေးငှက်များ၏ အသံသာ ကြားရသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက အဆောက်အအုံ တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွား သည်။ တံခါးဝ၌ စောင့်နေသော ပုလိပ်က ပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အခန်းထဲရှိ စားပွဲကြီးထိပ်တွင် ဆရာဝန်ကြီးက ထိုင်ကာ စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ခိုင်း၍ ထိုင်ကြရသည်။ အခန်းထဲတွင် မှန်စီရီများ ရှိသည်။ စားပွဲခုံသေးများကို ခုံမှန်နှင့်

ကပ်ထားသည်။ စားပွဲခုံသေး များမှာ ဆေးရောင်မသုတ်၊ ဇေ နှင့် နေ့စဉ် တိုက်ပွတ်ထား၍ မှန်မှန်မရှိဘဲ ခြောက်ခြောက်ခွဲခွဲ နှင့် ဖြူးနေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက စာရွက် ပေါ်တွင် စာရေးကာ ခေါင်း လောင်းနှိပ်ပြီး အပေါက်ဝထဲ ပုလိပ်ကို ခေါ်ပေးသည်။

မကြာမီ သက္ကလတ်အင်္ကျီအညို၊ ရေနံရောင် ဘန်ကောက် လုံချည်၊ ခေါင်းပေါင်း ဝန်းရောင်နှင့် လူပုပုတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ပြီး မှန်စီရီ လေးထဲက တုတ်တံနှစ်ချောင်း ထုတ်ယူလာကာ အမေအား ကုလားထိုင်မှ ထစေသည်။ အမေ၏ ဒူး၊ လက်၊ တံတောင်၊ လက်ပြင်ရိုး စသည်တို့ကို မနာမကျင် ခေါက်ကြည့်သည်။ တစ်ဖန် နားကြပ်နှင့်လည်း ရင်ညွှန့်ကို ထောက်ပြီး စမ်းသပ် ကြည့်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက အမေအား သူမေးလိုသည့် မေးခွန်းများကို အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဆရာဝန်ကြီးကလေးနှင့်

တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်ခိုင်းပြီး စစ်မေးသည်။

‘ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သလဲလို့ မေးပါတယ်။ အဒေါ် ပြောပြလိုက်ပါ’ ဘာယာည်းပျောင်း ချော့မော့ပြောသည့် အသံမျိုးနှင့် ဆရာဝန်ကလေးက ပြောလေသည်။ အမေသည် အဖေနှင့် သမီးကို ကြည့်ကာ ငိုနေ၍ ပြောပြလိုက်ပါဟု တိုက်တွန်းကြရသည်။

‘ကျွန်မ သိပ်တော့ နေမကောင်းဘူး။ လူသံသူသံလည်း မကြားချင်ဘူး။ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အသံတွေကို နားထောင်လိုရတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း မရဘူး’

အမေသည် စကားကို တစ်ဆက်တည်း သွက်သွက်လက်လက် မပြောဘဲ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဆိုင်းနား ပြောသည်။ ပြောနေရင်းပင် ဆက်ပြောရမှာ ဆွံ့နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းတုန်သွားကာ မျက်တောင်များ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လျက် ဆုတ်ဆိုင်းသွားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

ဆရာဝန်ကလေးက ဆရာဝန်ကြီးကို ဘာသာပြန်ပြောသည်။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း နောက်ထပ် မေးရန် မေးခွန်းကို စဉ်းစားပြီး မေးခိုင်းသည်။

‘စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေသလဲလို့ မေးနေပါတယ် အဒေါ် ပြောပါဦး’

အမေက တစ်ကြိမ်က နှစ်ကြိမ် ထပ်ထပ်မေးနေသည်ကို ချက်ချင်း မဖြေဘဲ ပြောလိုက်ပါဟု ဝိုင်းပြောတော့မှ ဖြေသည်။

‘စိတ်ထဲမှာ အမြဲ ရွတ်နေရတယ်’

‘ဆရာဝန်ကြီးက ဘာတွေ ရွတ်နေသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရွတ်သလဲလို့ မေးနေတယ် ပြောလိုက်ပါ အဒေါ်’

အမေသည် တော်တော်နှင့် အဖြေ မပေးပေ။ အတန်တန် မေးမှပင် ဖြေလေသည်။ အမေ၏ ဖြေလိုက်သော အသံမှာ ဆုတ်နစ်သော အသံ၊ ပင်ပန်းမော့ဟိုက်သော အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ သားတွေ၊ သမီးတွေ အားလုံး အားလုံး ကောင်းအောင် ချမ်းသာအောင် အမြဲပဲ ရွတ်နေရတယ်။ ကျုပ်တယ်လို့ ကြားလိုက်ရင် မကျပ်ဘူး၊ မကျပ်ဘူးလို့ ရွတ်နေရတယ်’ ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက ဆက်မမေးရန် လက်ပြလိုက်သည်။

အမေအား ဆေးရုံတွင် ထားရန် ဆရာဝန်ကြီးက လက်ခံလိုက်သည်။ အမေ၏ ရောဂါမှာ ကုသ၍ မြန်မြန်ပျောက်နိုင်စရာ ရှိသည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

ဘယ်အခန်းတွင် ထားမည်လဲ မေး၍ ပထမခန်းတွင် ထားမည်ဟု ပြောရသည်။ ဆေးရုံ၏ စည်းကမ်းချက်၊ ကုသပုံများကို အနည်းအကျဉ်း ဆရာဝန်ကလေးက ပြောပြရင်းက ‘ရန်ကုန် ပုလိပ်မင်းကြီး လက်မှတ် ပါသလား’ ဟု ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ အဖေက သဘောဆီပ်က တန်းလာကြောင်းနှင့် ပုလိပ်မင်းကြီးလက်မှတ် ယူလာရမည် မသိကြောင်း၊ နယ်က

လက်မှတ်များ ပါလာကြောင်း ပြောပြလေသည်။

‘ခက်တာက အမွေအမှုတွေ ဘာတွေအတွက်နဲ့ ရူးတယ်ဆိုပြီး ဒီအထဲလာပြီး ပိတ်လှောင်မထည့်နိုင်အောင် ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ လက်မှတ် ပါရတယ်။ ဆရာဝန် စစ်ရုံနဲ့ ဥပဒေ မပြီးဘူး။ ပုလိပ်မင်းကြီးက သူ ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ ထောက်ခံချက်ရမှ ဆေးရုံက လက်ခံတယ်။ အခုဆိုတော့ လက်မခံနိုင်သေးဘူး’

အဖေမှာ ခရီးတော်တော် ရောက်ခါမှ နောက်ဆုံးတွင် ထစ်နေသည်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ အချိန်မှာလည်း ညနေ ၄ နာရီ ထိုးတော့မည်ဖြစ်၍ မကြိုတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အကြောင်းကြောင်း အခြေအနေကို သက်ညှာသည့် သဘောနှင့် ဆရာဝန်ကြီးက အကြံပေးသည်။ ‘လူနာကိုတော့ ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ပါ။ သူ့နေရမယ့် နေရာကို ဒီဆရာဝန်က သွားပို့ထားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက အခု ခြုံထဲကို ပြန်သွားပြီး ပုလိပ်မင်းကြီး လက်မှတ်ရအောင် သွားယူပါ။ လက်မှတ်ရအောင် ယူပြီး ပြန်လာပို့ပါ။ ပုလိပ်မင်းကြီးဆီကို လက်မှတ်ပေးလိုက်ဖို့ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်’ ဟု ပြောကာ စာတစ်စောင်ရေး၍ ပေးလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးလည်း စာကိုပေးပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ‘ကျွန်တော့်သမီးကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ပါရစေ၊ ပုလိပ်မင်းကြီးကို ဒီစာ သွားပေးပြီး ဟိုက လက်မှတ် ယူခဲ့ပါမယ်’ ဟု ပြောသောအခါ ဆရာဝန်ကလေးက ‘ထားခဲ့ပါ၊ လက်မှတ်သာ ယူခဲ့ပါ’ ဟု ပြောကာ အဖေအား အချိန်မကုန်အောင် အမြန်သွားစေသည်။

‘သမီးနဲ့ အတူနေချော်’ ဟု အဖေသည် အမေကို နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲက ကမ်းကတန်း ထွက်သွားလေသည်။

ဆရာဝန်ခေါ်ရာနောက်သို့ အမေလက်ကို တွဲကာ လိုက်သွားရသည်။ နောက်မှ အမေ ယူနီဖောင်း သေတ္တာကြီးကို ကုလားတစ်ယောက်က ထမ်းယူလာသည်။ အဆောက်အအုံများကို ဖြတ်ကာ လူသွားလမ်းမှ ကွေ့ချိုးသွားရာ အုတ်တံတိုင်းကြီး ကာထားသော နေရာ ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ အုတ်တံတိုင်းမှာ ထောင်နှင့် ဘာမှ မခြားနား။ ထောင်တံခါး အတိုင်း တံခါးရွက်ကြီးတွင် လူတစ်ယောက် ကုန်းဝင်နိုင်အောင် တံခါးပေါက် အသေးကလေး ရှိသည်။ ဆရာဝန်က တံခါးတွင် တပ်ထားသော သံကွင်းနှင့် သစ်သားကို ခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးရွက်တစ်ဖက်မှ တံခါးပေါက်ကလေးကို အထဲက ဖွင့်ပေးသည်။ ဆရာဝန်က နောက်ဆုံးမှ ကုန်းဝင်ပြီး အမေသေတ္တာကို ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထားဦးဟု ကုလားကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

တစ်တိုင်းပြည်မှ တစ်တိုင်းပြည်ကို ရောက်သကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဒီအထဲတွင်လည်း အဆောက်အအုံတွေ ရှိပြန်သည်။ အဆောက်အအုံတွေ

မှာ ဆေးရုံတန်းလျားပုံစံ၊ အိမ်ပုံစံများအပြင် သံဆန်ခါကြီးတွေ နှင့် ပိတ်ကာထားသည့် တိုက်ရုံကြီးတွေလည်း ရှိသည်။ ဆရာဝန်က 'ဒါက မိန်းမတွေ ထားတာ၊ အပြင်ဘက်က ယောက်ျားတွေ ထားတာ'ဟု ပြောပြသည်။

မိန်းမလန်းသော မြက်ခင်း၊ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို အပြင် ဘက်က အတိုင်းပင် သာသာယာယာ ပြုလုပ်ထားသည်။ ပိတ်အင်္ကျီဖြူ၊ ချည်ကြမ်းလုံချည်ကို ဆင်တူဝတ်ကာ သွား လာနေကြသော ကြီးကြီးငယ်ငယ် မိန်းမများကို တွေ့ရသည်။

သူတို့ဟာ လင်တွေ သတ်၊ လူတွေ သတ်ပြီး သွေးပျက် စိတ်နောက်သွားလို့ ဒီမှာကုဖို့ ပို့ပြီး ပျောက်တော့ ဒီမှာပဲ ပြန်ပြီး ထောင်ချထားတဲ့ နှစ်ကြီးသမားတွေဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်က ပြောပြ၍ သိရသည်။ အကျဉ်းသမားတွေ၏ မျက်နှာများက ကြမ်းတမ်းခက်တရော်ကာ မထိမဲ့မြင် အမူအရာ များ တွေ့ရသည်။ သူတို့ကား အပြင်လောကကြီးနှင့် အုတ် တံတိုင်းကြီး နှစ်တန် ခြားနေရသည်။ ထောင် အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်ကာ ဒီအထဲတွင် ပိုက်ဆံပေး၍ လာရောက် ကုသနေသည့် အရူးများ၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုလည်း ပြုနေရသည်။ ရူးသွပ် သော ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းသည် ဆိုရသော်လည်း အပြင်သို့ မထွက်နိုင်ဘဲ နေ့ရီသရွေ့ အရူးတွေနှင့် ဆက်ဆံကာ နေကြရ လေသဖြင့် သူတို့၏ စိတ်နေသဘောထားကို မှန်းဆကြည့်ကာ သမားကြင်နာမိသည်။ သူတို့မှာ ပျောက်ကင်းသည် ဆိုရသော် လည်း သူတို့ ကြည့်ပုံ၊ သွားပုံ၊ လာပုံမှာ လူကောင်းနှင့် မတူ၍ နောက်တောက်တောက်တော့ ဖြစ်နေဦးမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

ဂျိုင်းခနဲ တံခါးပိတ်သံ၊ သော့ခတ်သံ၊ ပြေးလွှားထွက်သွားသော ဖိနပ်သံတို့နှင့်အတူ ဆရာ... ဆရာဟု ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ကာ တံခါးကို ပြေးထုရိုက်သော အသံများမှာ ဖိနပ် အနည်းငယ်အတွင်း လုံးထွေးသွားတော့သည်။ အပြင်ဘက်မှ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ငြာသံပေး၍ ပြေးကြ လွှားကြသော အသံများနှင့် အဆက်မပြတ် ခေါက်နေသော သံချောင်းတို့မှာ ထောင်ကြီးထဲတွင် ပွက်လောရိုက်လျက် ရှိလေသည်။

တိုက်ပုပုသေးသေးလေး ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမ ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက် ပြေးလာပြီး တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ဆံပင်ကို နောက်တွဲထိုးကာ ထာဘီကို တိုတိုဝတ်ထားသည်။ မျက်စိစွေစွေနှင့် အသားအရေမှာ ညိုမည်းသည်။ အသက် ၂၀ ခန့် ငယ်ငယ်ပင် ရှိသေးသည်။ စကားပြောလျှင် ပေါပြက် ပြက် ပြောကာ ဣန္ဒြေတစ်စက်မှ မရှိပေ။ ဆရာဝန်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိမိ ပြည်တည်တည်နှင့် ရယ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်နေ၍ ဆရာဝန်က မျက်နှာကြီး တည်တည်ထားလျက် ရှေ့က ဝင်သွားသည်။ တိုက်ကလေးမှာ သိပ်မကြီးလှ။ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း ဒါပဲ ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ကြိမ်ကုလားထိုင်နှင့်

စားပွဲရှိသည်။ အိပ်ခန်းတွင် ခုတင်၊ ခုံတစ်ခုံနှင့် စီရိုတစ်လုံး ရှိသည်။

ဆရာဝန်က 'စိန်ခင် ဆရာမကို သွားပြောလိုက်'ဟု အမိန့်ပေးသည်ကို စိန်ခင်က ဆရာဝန်အား မျက်စောင်းထိုး လျက် မဲ့ခွဲပြကာ ပြေးထွက်သွားသည်။

'ဒီမှာ နေရမယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ ဆရာမတွေ လာပြီး အိပ်ရာ ခေါင်းအုံး အကုန်စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ အဒေါ် အတွက် အစာအရာရာ ဘာမဆို စိန်ခင်က လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအထဲမှာ ကြာကြာနေလို့ မရဘူး၊ သွားမယ်'ဟု ပြောကာ ဆရာဝန်မှာ နေရာချထားပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

တိုက်အိမ်ကလေးတွင် လူသစ်ရောက်၍ အကျဉ်းသမား များ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း အပေါက်ဝက ပြုပြုကြည့်ကြ သည်။ အမေသည် နှစ်နယ်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ပန်းလျှံစွာ ထိုင်လျက် ညှိုးညှိုးမှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်နေသည်။

'အမေ ကောင်းတယ်နော်...တိတ်ဆိတ်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့ လား အမေ'

အမေက ခေါင်းညိတ်ကာ 'ဒီမှာ အမေတို့ ကြာကြာမနေ ဘူးနော်၊ လေး၊ငါးဆယ်ရက်ပဲ နေပြီး ပြန်ကြမယ်နော်'

အမေ့ကို ရုတ်တရက် ပြန်မပြောနိုင်အောင် တစ်ဆိုနေ သည်။

'မြန်မြန် ပြန်တာပေါ့၊ အကြာကြီး ဘယ်နေမလဲ'ဟု နှစ်သိမ့်ရသော်လည်း ရင်ထဲ၌ကား မချမ်းသာ။

မျက်နှာဖြူ ဆရာမလေးတစ်ယောက်နှင့် စိန်ခင်တို့ ရောက်လာပြီး အခန်းကို ပြင်ဆင်ကြသည်။ အိပ်ရာများ

ခင်းကျင်းပြီး အမေ့အား ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေသည်။ ဆရာမလေးက အမေ့ခေါင်းကို ရှင်းပြီးကာ ကျစ်ဆံမြီးကျစ် ပေးလေသည်။ စားချိန် အိပ်ချိန် စသည့်အကြောင်းများ လျှောက် မေးကြည့်သည်ကို ဆရာမလေး က ခေါင်းဖြိုးရင်းက ပြန်ပြော ပြသည်။ အမေသည် မကြည်

မသာနှင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လုံချလိုက်ကာ မျက်စိမှိတ်ထား သည်။

အလုပ်ကိစ္စများပြီးလျှင် ဆရာမလေး ထွက်သွား၍ စိန်ခင် သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းသို့ စိန်ခင်နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

'အမေ့ကို ဂရုစိုက်ပါနော်၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး'

'စိတ်ချပါ...ကြည့်ပါမယ်ရှင်၊ အဝတ်ဆော့တာက...'

'အပြင်မှာ ထားခဲ့ရသေးတယ်၊ ရှင်က အကျဉ်းသမား လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ လင်ကို ဓားနှံ ထိုးခံရလို့ စိတ်

ဧကန်တော့ ဖမ်းလာပြီး ဒီအထဲ ထည့်ထားတာ။ ၁၀ နှစ် နေရမယ်။ ရွာပြန်ဖို့ အပုံကြီး လိုသေးတယ်’

စိန်ခင်သည် ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုးကာ မျက်ခုံးမျက်စိ ချိုး အသံစာစာနှင့် ပြောသည်။

‘ယောက်ျားကကော’

‘ခုတ်လိုက်တော့ သေတာပေါ့’

စိန်ခင်အား ဆက်မမေးချင်တော့ဘဲ ‘ဟိုဘက်ကတိုက် တာလဲ’ ဟု လွှဲပြောလိုက်ရသည်။

‘အဲဒါ ခုတ်ယခန်း၊ အရူးတွေထားတာ၊ သွားကြည့်ပါ လား။ ကျွန်မ ဒီမှာ စောင့်နေမယ်’

စိန်ခင်၏ တိုက်တွန်းညွှန်ပြချက်အရ တစ်ဖက်က အဆောက်အအုံရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းမှာ သူ အခန်းနှင့်သူ ခြားထားပြီး စိတ်နောက်သူများကို ထည့်ကာ တံခါးကို သော့နှင့် အပြင်ဘက်က ခတ်ထားသည်။ အခန်းထဲ တွင် သံခုတင်တစ်လုံး၊ စီရိုတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ အရူးမတွေမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လှဲကာ ငိုလို ငို၊ ရယ်လို ရယ်၊ အဝတ်အစား ကပ်သူ ကပ်၊ မကပ်သူ မကပ်နှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။

လူလျှောက်လာသံ ကြား၍ လူမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး တံခါးဝသို့ ထ၊ ပြေးလာသည်။ သံတိုင်ကို လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင် ပြီး မျက်နှာနှင့်အပ်ကာ ‘ပြန်ခေါ်ပါ၊ လိုက်ပါရစေ၊ ပြန်ခေါ်ပါ’ နှင့် ဟစ်အော်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေသည်။ အခန်း တစ်ခန်း တွင် မိန်းမရွယ်ရွယ်တစ်ယောက် အဝတ်မကပ်ဘဲ နုတ်ဝင် သည်လို နုတ်ဒိုးကနှင့် က၊ နေသည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခု လုံး ငိုသံ၊ ရယ်သံ၊ ရှိုက်သံ၊ ဆဲသံ၊ ဆိုသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေပေ သည်။ တရုတ်မ၊ ဘိုမ၊ ဗမာမ လူမျိုးစုံရှိ၍ လူမျိုးစုံ စကားသံနှင့် မသာမယာ ကြွက်ကြွက်ညံ့နေသည်။

ထိုအဆောက်အအုံမှ ထွက်ခွာကာ လူသွားလမ်းအတိုင်း အခြားအဆောက်အအုံသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ အခန်းထဲ၌ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဟုတ်သော၊ ငြိမ်သက်သော စိတ် မကောင်းသူများကို သွားတွေ့ရသည်။ အခန်းကြီးက ကျယ် ဝန်းသည်။ စန္ဒရားလည်း ရှိသည်။ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲ၊ ယန်းအိုး၊ စာအုပ် စသည့် အသုံးအဆောင်များထားကာ ကျကျနုနု ပြင်ဆင်ထားသည်။ အချို့က စန္ဒရားတီးနေသည်။ အချို့က စာဖတ်နေသည်။ အချို့က ကမ္ပူဇွန်း ထိုင်သလို ထိုင်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားရာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေ ကြသည်။ သူတို့မှာ ယဉ်ယဉ်ကလေး နောက်နေသူများဖြစ်၍ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့်ရဟန် ရှိသည်။ ပိုက်ဆံခန်းများတွင် အကြမ်းနှင့် အနုကို ခွဲခြားထားသော်လည်း သံဆန်ခါ လှောင် ထားသည့် ကုသိုလ်ဖြစ် အလကားနေရသော အဆောက်အအုံ များတွင်ကား အကြမ်းအနု သောကောရောကော စုထည့်ထား သည်။

ဆရာမများ ဆရာဝန်များသာ အထဲဝင်နိုင်သည်။ ဤ

တံတိုင်းထဲသို့ အပြင်က လူများကို ဝင်ခွင့်မပေး။ ကိုယ့်လူမမာ တွေချင်လျှင် တံတိုင်းအပြင်က အဆောက်အအုံ စည်ခန်း ဆောင်တွင် ထိုင်စောင့်နေရသည်။ ဆရာမများက လူမမာကို အပြင်သို့ ထုတ်လာကြသည်(ဆေးရုံ ဆရာဝန်ကြီး ကျေးဇူး ကြောင့် ကြည့်ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ရောက်ဖူး၊ ပေါက်ဖူးရသည်။)။ လွတ်လပ်စွာ အထဲ၌ လျှောက်ကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲ၌ မချမ်း သာလှတာနှင့် အမေ့နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အမေသည် မထဘဲ အိပ်နေသည်။ ‘အမေ ဆာသလား’ ဟု အသံပြုလိုက်မှ ထ၊ ထိုင်သည်။ အမေသည် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်ထိုင်သည်။ စိန်ခင်က အမေအား စကားစမြည် ပြော ကြည့်သော်လည်း စိန်ခင်ကို မကြိုက်ဘဲ မျက်နှာချင်းပင် ပြန်မဆိုင်ပေ။ အမေသည် အပေါက်ဝနှင့် တည့်နေသော ထောင်တံခါးကြီးကို မျက်နှာပြုကာ ငေးကြည့်နေသည်။

ဆရာမလေး ပေါက်လာကာ အမေအား နှားနှိုတက်ခွက် လာတိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ တဒေါင်ဒေါင် ခေါက်လိုက်သော သံချောင်းသံကို ကြားရသည်။ အချိန်မှာ ငါးနာရီထိုးလေပြီ။

‘ရှင် သွားတော့ အချိန်စေ့ပြီ။ ဒီအထဲမှာ အပြင်လူ မနေရ ဘူး’

ဆရာမလေးက အချိန်စေ့၍ အပြင်ထွက်ရန် သတိပေး လိုက်သည်။

‘အဖေလည်း မလာသေးလို့ ခဏနေပါရစဉ်း’

‘နေလို့ မရဘူး၊ သံချောင်းခေါက်နေပြီ အပြင်ကို ထွက် ပါတော့’

အမေကို ထားခဲ့ကာ အပြင်ထွက်ရတော့မည်ဖြစ်၍ မချီ တင်က ဖြစ်မိသည်။ အမေအား ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ရမှန်း မသိပေ။ ‘သွားတော့မယ်’ ဟု နှုတ်ဆက်၍ကား မဖြစ်။ သို့ဖြင့် ‘အမေသေတ္တာယူဖို့ အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်နော်’ ဟု လေသံ ပျော့ပျော့ကလေးနှင့် ပြောလိုက်ရသည်။ ဘာမှန်းမသိသော အမေက ခေါင်းညိတ်ကာ ခွင့်ပြုလေသည်။ အမေကို မဆိုထား နှင့် လူကောင်းပင် ဤတိုင်းပြည်၌ နေချင်စရာ မကောင်း၍ အမေအား ထားပစ်ခဲ့ရမည်ကို ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာတော့ သည်။

ဆရာမလေးက တစ်နင်တည်း နှင်နေသည်။ အမေအား အားရပါးရ ခိုက်ကြည့်ပြီးနောက် တိုက်ကလေးထဲမှ လေးကန် စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထောင်တံခါးဝသို့ ရောက်သည့်အခါ ‘သမီးရေ’ ဟု ဟစ်ခေါ်လိုက်သော အမေ၏ အသံကို ကြား၍ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အမေကို ဒီမှာ ထားခဲ့တာဆို၊ အမေပါ လိုက်ပါရစေ သမီးရေ၊ မထားခဲ့ပါနဲ့’

အမေသည် ငယ်သံပါအောင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဟစ်အော် ကာ အပေါက်ဝမှပြေးထွက်လိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ စိန်ခင်နှင့် ဆရာမလေးက အမေအား မထွက်နိုင်အောင် ဖမ်းချုပ်ထားကြသည်။

‘သမီးရေ အမေ့ကို ထောင်ချထားခဲ့တာလား၊ လုပ်ရက် လေခြင်းနော်’

အမေ၏ အသံမှာ အသည်းနုလုံးက ပွင့်ထွက်လာသော အသံဖြစ်သည်။ ဘယ်နှည်းနှင့်မျှ ရပ်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်နိုင် တော့ဘဲ အမေ့ထံသို့ လှည့်ပြေးမည်အလုပ် တံခါးစောင့် ကုလားမကြီးက လှမ်းဆွဲထားကာ တံခါးမှ ထွက်သွားရန် အတင်း တွန်းထုတ်သည်။ တံခါးကြီးကို ဟ၊ကာ သူ့အားနှင့် တအား တွန်းထုတ်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲ ပိတ်ကာ သော့ခတ်လိုက်သည်။

အမေ၏ တစာစာ ဟစ်ခေါ် ငိုကြွေးနေသည့် အသံမှာ တံခါးအပြင်ဘက်သို့ ပေါက်ထွက်လာသည်။ တံခါးကြီးကို ကျောနှင့်ကပ်မီကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် အမေ့အသံကို နားစိုက်ထားသည်။ တံခါးမှ ခွာသွားဖို့ရန် အားဆို၍ မရှိတော့ ဘဲ တံခါးကြီးကို နောက်ပြန်မီပြီး ရပ်နေရသည်။

အမေနှင့် သမီးအား တံတိုင်းကြီး ခြားထားလိုက်ပေပြီ။

‘ထောင်ချထားခဲ့တာလား’ဟူသော အမေ၏ အသံမှာ နားထဲက မထွက်ဘဲ ရှိတော့သည်။

အပေါက်ကလေးမှ မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်မတစ်ယောက် ကုန်းထွက်လာလေရာ တံခါးကို မှီကာရပ်လျက် ငိုယိုနေသည် ကို တွေ့သည်နှင့် ချောမောအားပေးလျက် ဆွဲဖက် ခေါ်လာ သည်။ လမ်းကွေ့သို့ ရောက်လျှင် သူက တစ်ဖက်သို့ သွား စရာ ရှိခြင်းကြောင့် နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲထွက်သွားသည်။

လာလမ်းအတိုင်း ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လာခဲ့ရာ အဆောက်အအုံကြီး ထောင့်၌ စောစောက ဆရာဝန်နှင့် သွားဆုံ သည်။

‘ကျွန်မအဖေ လာပြီလား ဆရာ’

‘မလာသေးဘူး၊ ၅ နာရီထိုးလို့ ဆေးရုံတောင် ပိတ်လိုက် ပြီ’

‘အဖေ ပြန်လာတော့ အပေါက်က ဖွင့်မပေးရင် အခက်ပဲ ဆရာရယ်’

‘ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ အပေါက်ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက် ထားမယ်၊ လာ လာ ကျွန်တော့်နဲ့ လိုက်ခဲ့’

အဆောက်အအုံကြီး၏ အုတ်လှေကားကို နင်းတက်ပြီး အခန်းကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ လူတစ်ရပ်မက မြင့်သော မှန်တံခါးကြီးများ ဖောက်ထားသည်။ တံခါးပေါင်နှင့် အောက် က သစ်သားကို ဆေးအနက် သုတ်ထားသည်။ တံခါးတစ် ဝက် ထည့်ထားသော မှန်များမှာ အစွန်းအစက် မရှိဘဲ ကြည် လင်နေသည်။ အခန်းထဲတွင် လူ နှစ်ဆယ့်ယောက် ဝိုင်းထိုင်နိုင် သော စားပွဲခုံကြီးတွင် ကုလားထိုင်များ ဝိုင်းချထားသည်။ အမေ၏ သေတ္တာကို အခန်းထောင့်၌ ချထားသည်။

အဲဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေပါဆို၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်မှတစ်ပါး မည်သူ မျှ မရှိ။ ခေါင်းပေါ် လည်နေသော ပန်ကာ၏ အသံမှတစ်ပါး

ဘာအသံမျှ မကြားရ။ ဆရာဝန်က ဝိုင်တွဲများ လှန်ကာ နေ့ မှတ်နေသည်။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အမေ့အတွက် ရင်ထူများ ဖြစ်နေကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေရင်း စိတ်များမှာ အမေ့ထံသို့ ရောက်နေသည်။

‘ကျွန်တော်က ၆ နာရီထိုးရင် ကျွန်တော်အလှည့်ပြီမို့ ပြန်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မပုန့်လေ၊ ကျွန်တော် နောက်ဝင်မထီ ဆရာဝန်ကို အပ်ထားခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားအဖေက ကြာလိုက်တာ ဗျာ’

အမေ့ထံမှ အမေ့ထံသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်သည်။ ဝန် စည်စလယ်တွေ ငွေတွေနှင့် မြို့ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသော အမေ့အား လှမ်းပူလာသည်။ ၆ နာရီထိုးသွားသည်အထိ ‘လာခဲလိုက်တာ’ဟု တကြောင့်ကြကြ တပူပင်ပင်နှင့် နေမထီ ထိုင်မထီ ဖြစ်နေသည်။ မှန်တံခါးအပြင် ဝရံတာသို့ ထွက်ရပ် ကာ အဝေးက ထောင်တံတိုင်းကြီးကို မျှော်ကြည့်ကာ တစ်လှည့်၊ အမေ့ရှိနေသော အတွင်းက ထောင်နံရံကြီးကို မျှော်ကြည့်ကာတစ်လှည့်။

အမှောင်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကျရောက်လာသည်။ အခန်း ထဲတွင် မီးပွင့်များ ထွန်းလင်းထားသည်။ ဆရာဝန်က မပြန်ခင် ညဘက် ဝင်လာသည့် ကုလားဆရာဝန်နှင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ အပ်ထားခဲ့သည်။ ကုလားဆရာဝန်မှာ အခန်းထဲက ထွက်သွားလိုက်၊ အကြာကြီးနေမှ ပြန်လာလိုက်၊ တစ်ခါ ပြန် ထွက်သွားလိုက်နှင့် အလုပ်ရှိရာ သွားလုပ်ရလေသည်။ ဆရာဝန် မရှိလျှင် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကုန်ရစ်ခဲ့ သည်။ မှောင်ကျလာသည်နှင့် မယ်တယ်ကုလားတစ်ယောက် ပေါက်လာကာ အခန်းထဲတွင် တံမြက်စည်းလှည်းပြီး တံခါး များကို လိုက်ပိတ်သည်။ လူဝင်လူထွက် တစ်ပေါက်သာ ဖွင့်ထားသည်။

အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူရိပ်သူစ မမြင်ရ။ လူသွားလမ်းများအတွက် သွယ်ထွန်းထားသော မီးလုံးလေး များ ရှိ၍သာ သစ်ပင်များကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။ ခပ်လှမ်း လှမ်း၌ ရှိနေသော အဆောက်အအုံတချို့၏ မီးရောင်ကိုမူ မြင်ရသည်။ အချို့အဆောက်အအုံ ရုံးခန်းများမှာ မီးရောင်မရှိ ဘဲ မှောင်ထဲတွင် မည်းမည်းသည်းသည်း ဖြစ်နေသည်။ အဝေးက ထောင်တံတိုင်းကြီး မှောင်မည်းလာ၍ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။

ဆရာဝန် ထွက်သွားလျှင် အခန်းထဲတွင် မနေချင်ဘဲ ဝရံတာထွက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ညအချိန် ထောင်ဝင်းကြီး တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘယ်ကြည့် ကြည့် ခြောက်သွေ့ပြီး ငြိမ်ဝပ်နေသည်။ လူရိပ်လူစကို တွေ့ လိုက်ရလျှင် အားရှိသွားကာ လူရိပ်လူစ ကွယ်ပျောက်သွား သောအခါ အားငယ်သွားပြန်သည်။

နက်ပြာရောင် အင်္ကျီဝတ်ထားသော မယ်တယ်ကုလား များမှာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ မှောင်ထဲတွင် ကုန်းကုန်း

ကုန်းကုန်းနှင့် ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် ကူးသန်းဖြတ်သွားကြသည်။ လူ
သတ္တန်မှန်းမသိ မသဲကွဲခင် အသည်းထိတ်ထိတ်သွားသည်။
ဝရံတာတွင် လေတဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ အေးမြသော
လေကား အသားထဲ စူးသွားအောင် တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။
ကောင်းကင်ပေါ်၌ ခိုတိတုတ်ခိုတိတုတ် ဖြစ်နေသော ကြယ်
ကလေးများမှာ ညအခါ မြေကြီးပေါ်တွင် စိန်ကလေးတစ်ပွင့်
နှစ်ပွင့် တင်နေသကဲ့သို့ ကြည့်နိုင်မှပင် မြင်ရသည်။ မှောင်
သည်ထက် မှောင်လာလေရာ စိတ်ချောက်ချားလာ၍ အထဲသို့
ပြန်ဝင်ထိုင်ရသည်။

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော နေရာတွင် အဆောက်အအုံ
ကြီး တစ်ခုလုံး၌ ညအခါ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခြင်းကို
အလိုလိုပင် လိပ်ပြာငယ်နေသည်။ အချိန်ကြာလေလေ စိတ်
အိုက်ကာ နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်လေ၏။ နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ
၉ နာရီခွဲတော့ပေမည်။ ခေါင်းပေါ်က ပန်ကာသံကို အဖော်ပြု
ကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေရင်း အဖေအတွက် ပူဖန်
လာသည်။ 'ဘာကြောင့် ခုချိန်ထိအောင် မပေါ်လာပါလိမ့်' ဟု
တွေးပူလာ၍ နေရထိုင်ရ ကျဉ်းမြောင်းလာကာ လှောင်ပိတ်
ထားသလို မွန်းကျပ်လာသည်။

'အမယ်လေး ခင်ဗျာ၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကျ ကျ ကျ
သေပါပြီဗျ' အသံကုန် ကုန်းအော်လိုက်သည်။ အသံကြီးမှာ
ညဉ့်ယံ၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ခွင်းပစ်လိုက်ကာ အနား
တစ်ဝိုက် ပျံ့နှံ့ပြီး စူးဝါးသွားတော့သည်။

ဘယ်လိုမျိုး ဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့။ ကိုယ်ထဲက သွေး
များသည် ခံသွားသလို ခေါင်းနားပန်းတွေမက တစ်ကိုယ်လုံး
အဆမတန်ကြီးသွားကာ စိန်ချမ်းသွားသည့် တစ်ခါမှ မခံစားဖူး
သော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများကို
စုံမှိတ်ကာ ဆုပ်မိဆုပ်ရာ ကုလားထိုင် လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်သည်။

'ဘယ်က ကျလာတာလဲဟေ့'
ခပ်ဝေးဝေးက အသံတစ်သံ နောက်ထပ် ထွက်လာပြန်
သည်။ ဒီအသံ ကြားတော့မှ အသက်ကို မှန်မှန် ပြန်ရှူသော်
လည်း မျက်စိကိုကား မဖွင့်ဝံ့ပေ။ စူးစူးဝါးဝါး ကြောက်စရာ
အသံကြီးတွေကို 'ဘယ်နှုန်းတွေများပါလိမ့်' ဟု ရင်ထဲ၌
တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။

'မြင်းမိုရ်တောင်ပေါ်က...ဟေ့... မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး
ပေါ်က ကျသွားတာ၊ အသည်းကို ယားသွားတာပဲ'

အရူးများ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို လှမ်းအော်နေကြ
မှန်း တဖြည်းဖြည်း သိလာပေသော်လည်း ရင်ထဲတွင် တလှုပ်
လှုပ် ဖြစ်နေကာ ဒီနေရာမှာ အုတ်တံတိုင်းကြီး အပြင်ဘက်သို့
သာ ထွက်ပြေးချင်သည်။ မပြေးနိုင်ပါကလား ဟု စိတ်ငယ်
သည်ထက် ငယ်သွားသည်။

စောစောက တိတ်ဆိတ်သလောက် တဖြည်းဖြည်း ဆူညံ
လာသည်။

'ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ' စသည်ဖြင့်
ဟစ်အော်နေသည့် အသံများလည်း ကြားရသည်။

'စိန်မြူကြာညောင်...ကြာညောင်' ဟု အသံကြောင်
အသံပြာနှင့် အော်ဟစ်သီဆိုလိုက်လျှင် ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာ
က ပါးစပ်ဆိုင်း လိုက်တီးပေးပုံကိုလည်း ကြားရသည်။
တစ်နေရာက တစ်နေရာသို့ ညစ်ပတ်စွာ မအေ... နှမ လှမ်းဆဲ
နေကြသည့် အသံတို့မှာလည်း တစ်ခါတစ်ခါ စိုးမွန်သွားလေ
သည်။

နားမချမ်းသာစရာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ရှိရသည့်အထဲ
တစ်ချက်တစ်ချက် လေတိုးလိုက်လျှင် သရက်ပင်၊ မရန်းပင်
အကိုင်းအခက်တို့၏ တရဲရဲ အဖျားခတ်သွားသံများမှာ
ကြက်သီးဖြန်း ထဲသွားလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ဂေါက်- ဂေါက်- ဂေါက် လျှောက်လာ
သော ဖိနပ်သံ ကြား၍ အားတက်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ဆရာဝန်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အဖေကို မတွေ့ရ၍ စိတ်ပူသည်
ထက် ပူသွားသည်။

'ဆရာရယ်၊ ကျွန်မအဖေ ခုထက်ထိ မလာသေးဘူး၊
ပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက် မေးပေးစမ်းပါ၊ စိတ်ပူ
လွန်းလို့ပါ'

ဆရာဝန်က တယ်လီဖုန်း ကတ်တလောက်ကို လှန်ကြည့်
ပြီး တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်သည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်မှ
ဘဏ္ဍာစိုးက ဘယ်သူမှ မလာကြောင်း၊ ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း
မလာသေးကြောင်း ပြန်ပြောတယ်ဆိုကာ တယ်လီဖုန်းကို
ချလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ မူးလာသည်
ဟု ထင်မိသည်။ အဖေ့နောက်သို့ ထဲလိုက်ချင်သည်။ ဘယ်ကို
သွား၍ ဘယ်လိုက်ရမှန်းလည်း မသိ။ ကားလည်း မရှိ။
အဖေ မလာမချင်း ထောင်အပြင်ဘက်သို့ မထွက်နိုင်။ မျက်စိ
မျက်နှာ ပျက်လျက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေမှန်း ဆရာဝန်က
သိ၍ 'ပုလိပ်မင်းကြီးကို လိုက်ရှာနေတာ ထင်ပါရဲ့၊ လာမှာပေါ့'
ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

'ကျုပ်အလှည့် စော့သွားတော့မယ်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
လာလိမ့်မယ်၊ စိတ်မပူနဲ့၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး အပ်ထား
ခဲ့မယ်'

အတန်ကြာလျှင် ဖိနပ်သံ ကြားရသည်။ အခန်းထဲသို့
ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။ အချိန်မတော် မိန်းမ
ပျိုငယ် ဧည့်သည်ကို ပက်ပင်းတွေ၍ အံ့အားသင့်သွားသဖြင့်
ကုလားဆရာဝန်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသည်။
အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဆရာဝန်မှာ ဗမာဖြစ်၍ အားရှိသွား
သည်။ ဆရာဝန်မှာ အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်ပင် ဖြစ်သည်။
ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ ဘောင်းဘီအနက် ဝတ်ထားပြီး နက်တိုင်
အနီ တပ်ထားသည်။ သူ့တွင် ထူးခြားသော မျက်နှာရှိသည်။
နှူးညှံသော၊ သနားကြင်နာခြင်းရှိသော လက္ခဏာများမှာ ဖြူစင်
လှပသော မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလုပ်ပြောင်းလွှဲ လက်မှတ် ရေးထိုးကြကာ သော့တွဲတစ်တွဲ ပေးအပ်ပြီး ကုလားဆရာဝန်လည်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။ ဆရာဝန်က အကျိုးအကြောင်း လျှောက်မေးပြန်သည်။ နေ့လယ်က ဆေးရုံ ရောက်လာပုံကို အစအဆုံး ပြန်ပြောပြသည်။

‘ဒီအထဲကို အပြင်ကလူ ခုချိန်ထိ ဘယ်သူမှ နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း နေတာ မရှိဘူး။ စိတ်နောက် တဲ့လူတွေက ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်က စ၊ ဖောက်အော်ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလိုပဲ လှမ်းအော်နေကြတာပဲ။ သူတို့ ကုရတာ တော်တော် ခက်တယ်။ တချို့ ရှင်ဘုရင်စိတ် ပေါက်နေတဲ့ အရူးဆိုရင် ဆေးတိုက်တာ မသောက်လို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး မှန်ပါဘုရား လုပ်ပြီး အစောဝင်သလို ဝင်ဆေးတိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ သောက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဆေးရုံ ရောက်စက ကိုယ်ပါ နောက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်မှ ကျင့်သားရလာတယ်။ ကျွန်တော် ရှိသားပဲ။ အားမငယ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားအဖေလည်း ပြန်လာမှာပါပဲ’

‘အမှန်တော့ ကျွန်မတို့ ဒီည ပြန်ဖို့ပဲ။ အခုတော့ အဖေလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဟိုထဲမှာ အမေလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မလည်း ဒီအခန်းထဲမယ်’

ဆရာဝန်က သနားကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်ကာ ‘ဒါထက် ဘာမှ မစားရသေးဘူးပေါ့’ဟု စကားမဆုံးခင် ဖြတ်မေးသည်။

‘နေပါစေ၊ ကျွန်မ ဆာလည်း မဆာပါဘူးရှင်’

‘ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ဦး၊ ခုအချိန် ပေါင်မုန့်နဲ့ နို့တော့ ရမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် ရှာလိုက်ဦးမယ်’

တစ်ယောက်တည်း မနေခွင့်ဘူးဟု မပြောရသော်လည်း ဆရာဝန်က သိသွားသည်။ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားပြီး ခပ်မြန်မြန် ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြွေခွက် အဖြူ ကိုင်းပြာနှင့် နို့တစ်ခွက်၊ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ် ယူလာသည်။ သောက်ရန် စားရန် အတင်း တိုက်တွန်းနေ၍ နို့ကို သောက်ချပြီး ပေါင်မုန့်များကို ခုံပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

‘ကျွန်မအဖေ အပေါက်ဝရောက်ပြီး ဖွင့်မပေးလို့ လှည့်များ ပြန်သွားရသလား မသိဘူး’

‘မရောက်သေးပါဘူး၊ ရောက်လာရင် ဖွင့်ပေးဖို့ ပြောထားပြီးသားပဲ၊ ဖွင့်ပေးမှာပါပဲ’

ဆရာဝန်မှာ အခန်းထဲတွင် ကြာကြာထိုင်ပြီး မနေနိုင်။ ဝတ္ထုများအတိုင်း ထွက်သွားလေသည်။ ခုပဲ ပြန်လာမယ်ဟု မှာကြားကာ ထသွားပြီး မကြာမကြာ မျက်နှာလာပြသည်။

□

ည ၁၂ နာရီထိုးသွား၍ အဖေအတွက် ပူပန်လာသည်။ ဆရာဝန်က ပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်မေးသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်သို့ တယ်လီဖုန်း ခေါ်မရ၍ အဖေအတွက် တိုးလို့သာ ပူပန်လာသည်။ ရန်ကုန်နှင့် တံတားလေး

မှာ အလှမ်းဝေး၍ အချိန်မတော် လမ်းတွင် လှည့်ပြတ်သော နေရာတွေ၌ အဖေအား တစ်စုံတစ်ရာ ရန်ရှိာလို့ သေပြီလားဟု တွေးပူကာ ပြောပြ၍ ဆရာဝန်လည်း ပူပန်လာကာ ခဏခဏ တယ်လီဖုန်း ဆက်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း စိတ်ရောလူပါ ပန်းကျလာသောကြောင့် စားပွဲခုံပေါ်တွင် ခေါင်းကို မှောက်ကာ အရူးထောင်ထဲတွင် ယနေ့ည ဖြစ်ပျက်ပုံကို တွေးတောရင်း နိုးရွှေလာသည်။ အမေကား ပြန်သွားပြီဟု အောက်မေ့နေပေတော့မည်။ ထောင်ထဲ၌ နေရသော်လည်း အမေနှင့်လည်း မတွေ့ရ၊ အဖေကလည်း ပေါ်မလာ။ ခုလိုသာ ပူလောင်နေရပါက စိတ်များပင် နောက်သွားတော့မလောက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန် အနားရှိလျှင် တော်သေးသည်။ ဆရာဝန် ထွက်သွားလျှင် အခန်းထဲတွင် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လျက် ကြိတ်မှိတ် အောင့်အည်းနေရသည်။

ဆရာဝန် အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာခါပင် ရှိသေးသည်။ ထိုအတွင်း ထောင်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားအောင် ဟိုမှဒီမှ သံချောင်းတွေကို ပြိုင်တူ ခေါက်ကြသည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ဆူညံသွားသည်။ စားပွဲမှ ခေါင်းကို ထောင်ကာ ဘာများလဲဟု ဆရာဝန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် တွေးလည်း မတွေးတတ်။ စကားလည်း မပြောနိုင်၊ ပြူးကြောင်သော မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မလုပ်နိုင်။

‘ဟာ...’ဟုဆိုကာ ဆရာဝန်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ကုလားထိုင်က ဆက်ခနဲ ထလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲတွင် ဖိုသွားပြန်သည်။

‘မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး’ဟု ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ပြောရင်း ပျာယိုးပျာယာ အပေါက်ဆီသို့ ပြေးလွှားကာ ‘ဒီထဲမှာ နေ၊ ဒီထဲမှာနေ၊ အပြင်က သော့ခတ်ခဲ့မယ်’ဟု ပြောပြောဆိုဆို တံခါးနားရှိ တိုင်မှ မီးခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် မှောင်ကြီးအတိ ကျသွားသည်။

ရှိုင်းခနဲ တံခါးပိတ်သံ၊ သော့ခတ်သံ၊ ပြေးလွှားထွက်သွားသော ဖိနပ်သံတို့နှင့်အတူ ဆရာ... ဆရာဟု ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ကာ တံခါးကို ပြေးထုလိုက်သော အသံများမှာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း လုံးထွေးသွားတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ငြာသံပေး၍ ပြေးကြလွှားကြသော အသံများနှင့် အဆက်မပြတ် ခေါက်နေသော သံချောင်းတို့မှာ ထောင်ကြီးထဲတွင် ပွက်လောရိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ပြေးလွှားနေကြသည့် လူသံများမှာ နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်နှင့် ရှိပြီး မှောင်မိုက်ကြီးထဲတွင် နေစရာမရှိအောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိလေသည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် အပြင်သို့သာ ထွက်ပြေးချင်သည်။ တံခါးကို သော့ခတ်သွား၍ မထွက်နိုင်သဖြင့် မှန်ချပ်များမှ အငြိုးသို့ အားစိုက်ပြီး ကြည့်ရသည်။ အဆောက်အအုံ တန်းတူရာနှင့်

တစ်နေရာ ကူးရန် သွပ်မိုး လူသွားလမ်းက မီးရောင်လေးမှ တစ်ပါး တခြားနေရာများတွင် မှောင်ပိတ်နေသည်။ ကျယ်ပြန့်သည့် ထောင်ဝင်းကြီး၌ အလင်းနှင့် အမှောင်မှာ ကွက်တိကွက်ကျား ဖြစ်နေသည်။ အသံဗလံများ မျောက်သွားပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေးဝေးက စီခနဲ စီခနဲ ကြားရပြန်သည်။

မှောင်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ စော့ချွေးများ ပြန်လာသည်။ မျက်ရည်တို့မှာလည်း တစ်မျက်နှာလုံး စိုနေသည်။ အားရပါးရ ဟစ်အော်လိုသာ ငိုလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ရှိကရုံမှတစ်ပါး အသံမထွက်ဝံ့။

ဝန်းဝန်း ဝန်းဝန်းနှင့် ဝရန်တာသို့ ပြေးလာကြသော အသံများ ကြားရသောအခါ ငုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး တံခါး ခြေရင်းတွင် ကျွဲကျွဲကလေး ပူနေရသည်။ ရပ်မှ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက် အသက်ရှူလို့ မဖြောင့်အောင် မောကျပ်နေသည်။ မျက်စိများ မှိတ်လိုက်ပြီး 'ဘုရား ဘုရား' ဟု တ၊ နေမိသည်။

ဝရန်တာမှ ဖြတ်ပြေးသွားကြသော အသံများ တော်တော် ဝေးသွားသောအခါ တံခါးခြေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ထ၍ မှန်ချပ်များမှ ပြုချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ လှမ်းလှမ်းက လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်ကြသည့် မီးရောင်တွေမှာ အပြင်ဘက်က အမှောင်ထဲတွင် ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်နေသည်။ လက်ခနဲ မြင်လျှင် မှန်ပေါက်က ကုန်းပြီး ကွယ်လိုက်ရသည်။ မီးရောင်များကို နာရီဝက်လောက် ကုန်းလိုက် ကွယ်လိုက်နှင့် ချောင်းကြည့်နေရသည်။ မီးရောင်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်မလာတော့ဘဲ အသံဗလံများလည်း စဲသွားသည်။ အခန်းထဲက မီးကို ဖွင့်ချင်သော်လည်း ဘာဖြစ်တာမှန်း မသိ၍ ဆရာဝန်ပိတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း မဖွင့်ဝံ့ပေ။ စိတ်ငယ်နေစဉ် မှောင်ကြီးထဲတွင်လည်း မနေဝံ့ချေ။ တံခါးပေါက်၌ ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်ပြီး မျက်နှာကို ဒူးပေါ်၌ မှောက်ထားရသည်။

ဤအတွေ့အကြုံမျိုး တွေ့ကြုံရန် ထောင်ထဲသို့ တမင်တကာ ရောက်လာသလို ထင်လာမိသည်။ မှောင်ကြီးထဲတွင် ပိတ်လှောင်ခံနေရခိုက် ကြောက်လိုက်၊ လန့်လိုက်၊ ဝမ်းနည်းလိုက်၊ ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ အားငယ်လိုက်၊ ပူဆွေးလိုက်ဖြင့် စုံလောက်အောင် တစ်ထိုင်တည်း ဖြစ်နေလေသည်။

ဝရန်တာမှ ပြေးလာသော ဖိနပ်သံမှာ ဆရာဝန် ဖြစ်ရမည် ဟု အားတက်ကာ တုန်လာသည်။ တံခါးဝက ဖယ်ပေးရန်ကို လုံးလုံးပင် သတိမရ။ တံခါးမှာ အတွင်းသို့ မတွန်းရဘဲ အပြင်ဘက် လှုပ်ရသည့် တံခါး ဖြစ်သည်။ သော့ဖွင့်ပြီး တံခါးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်လိုက်လျှင် နှုတ်က 'ဆရာ...' ဟု ထွက်သွားသည်။

ဆရာဝန်မှာ 'ဟင်' ဟု ဒါပဲပြောပြီး တိုင်က ခလုတ်မီးကို လက်လျှိုကာ လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်ပင် မီးရောင်တွင် ဆရာဝန်ကို မော့ကြည့်ပြီး ငိုနေမိသည်။ 'လာ...လာ' ဟု ဆရာဝန်က လက်ကိုင်ဆွဲခေါ်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းမှ ဝင်ထိုင်သည်။

'အရူးတစ်ယောက် အခန်းထဲက လွတ်ထွက်သွားလို့ ဘေးရန်ရှိတဲ့ အချက်ပေး သံချောင်းခေါက်တာ။ သူ့လက်ထဲမှာ လက်နက်တစ်ခုခု ရသွားမှာမို့လို့ ကျွန်တော် တံခါးကို သော့ခတ်ခဲ့ရတာ။ ရှာလိုက်ရတာမျှ ဒေါင်ချာခိုင်းသွားတာပဲ။ ကိုယ်တော်မြတ်က ရေမြောင်းထဲက ပိုက်လုံးကြီးထဲကို ကိုယ်တစ်ဝက် လေးဖက်ထောက်ပြီး ဝင်ဝပ်နေတယ်။ သူ့ကို သွားခေါ်တော့ ကလေးများ တူတူပုန်းတမ်း ကစားသလိုပဲ 'ဝါး' ဆိုပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီး ရယ်လို့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မြင့် ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းလုံး ရှာလိုက်တာ ချွေးပြန်နေတာပဲ။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့် အရူးတွေ ထိန်းရတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး'

ထိုသို့ ဆရာဝန်က ပြောပြနေစဉ် ဝရန်တာမှ လူလျှောက်လာသံများ ကြားရသည်။ 'အမေလား' ဟု လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူဝတ်ထားသော မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်မကြီး တစ်ယောက်နှင့် ဆရာဝန်မကြီး နောက်တွင် အမေကို တွေ့ရသည်။

'အမေ' ဟု အော်လိုက်ကာ ထပြီး ပြေးဖက်လိုက်သည်။ အမေ၏ ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့် ခွေကာ အမေကို တအားဖက်ထားသည်။ အမေသည် ပြန်၍ လှမ်းဖက်သည်။ အမေ၏ မေတ္တာရေစင် ဖျန်းပက်လိုက်၍ တဒဂီအတွင်း ကြည်နူးအေးချမ်းသွားသည်။

'အမေက ပြန်သွားတယ်မှတ်နေတာ၊ မပြန်ဘဲကိုး ရှိသားပဲ'

အမေကို ပြန်၍ကား မပြောနိုင်။ ဒီအချိန်ကြီးတွင် လာတွေ့၍ ထောင်ထဲမှာပင် နေသည်ဟု ထင်မြင်ယုံကြည်သွားသည်။ အမေ့လက်ကို ဆွဲကာ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းရသည်။

'ဒီလူနာအတွက် ပုလိပ်မင်းကြီး လက်မှတ်နဲ့ လူနာပုံစံဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ တာဝန်မယူနိုင်လို့ ဒီလူနာကို ပြန်ထုတ်လာတယ်။ အထဲမှာ လက်ခံမထားနိုင်ဘူး'

ဆရာဝန်ကို ဆရာဝန်မကြီးက မျက်နှာထားဆိုးဆိုးနှင့် ပြောနေသည်။ ဆရာဝန်က ပုလိပ်မင်းကြီးလက်မှတ် သွားယူနေတာ ပြန်မလာသေး၍ စောင့်နေရကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။

'ဒါဖြင့် ဒီအထဲမှာပဲ ထားချင်ထားပါ။ လက်မှတ်လာတော့ အကြောင်းကြားပါ'

ဆရာဝန်မကြီးသည် မိန်းမထောင်ဘက်သို့ ပြန်ကူးသွားသည်။ အမေသည် ဘာပြောနေကြမှန်းကို နားမလည်ပေ။ စိုက်မိစိုက်ရာ ငေးငိုင်းကာ စိတ်ထဲက ရွတ်ဖတ်နေသည်။

'ဒီဆေးရုံအုပ်တွဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးက ဘီလပ်က လာတာမကြာသေးဘူး။ ဆေးရုံက စည်းကမ်းဥပဒေတွေကိုလည်း သိပ်အရေးစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အခု လာတာက မိန်းမဘက်က အကြီးဆုံး ဆရာဝန်မကြီးပဲ။ သူကတော့ ဒီမှာ

သံမဏိရှည်ပြီး သိပ်စနစ်ကြီးတဲ့ ဆရာဝန်မ'

အဖေ့ကို မျှော်နေရာမှ အမေ့ကို ပြန်တွေ့ရ၍ တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ဝမ်းသာနေသည်။

'အမေ ဓဏလုံနေမလား၊ တော်တော်ကြာမှ ပြန်သွားကြ တာပေါ့နော်'ဟု ပြောလိုက်ရာ အမေသည် ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

ဝရံတာဘက်တွင် ရှိသော ခုံတန်းလျားကို ဆရာဝန်နှင့် နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ သယ်ယူကြပြီး အမေ့ကို ခေတ္တ လုံနေစေသည်။ အမေသည် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မတွေး တော့ဘဲ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ အိပ်ဆိုအိပ်လျက် ကလေးတစ်ယောက် နှင့် တူနေသည်။

ည ၃ နာရီထိုးမှ ဆေးရုံထဲသို့ အဖေ ပြန်ရောက်လာ သည်။ အဖေ့ကို မြင်မြင်ချင်း ဝရံတာသို့ ပြေးထွက်ကာ ဆီးမက်လျက် အသံမထွက်အောင် ရှိုက်ငိုမိသည်။

'ရှာလိုက်ရတာ သမီးရယ်၊ ရုံးဆင်းသွားလို့ အိမ်လိုက် တာလည်း မတွေ့ဘူး။ ကလပ်မှာ ရှိတယ်ပြောလို့ ဂျင်မခါနာ ကလပ် လိုက်သွားပြီး စနည်းနာတော့ ဟိုမှာလည်း မရှိဘူး။ ကလပ်က စောင့်နေတာ မလာတာနဲ့ အိမ်လိုက်သွားပြီး ခြံဝ ကပ် ဘယ်နှယ်ပဲရှိရှိ မတွေ့တွေ့အောင် စောင့်နေလိုက်တာ။ သန်းခေါင်ကျော်မှ အရက်တွေမူးပြီး ပြန်လာတယ်။ အပေါက်ဝ က ဆီးပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး စာပေးတော့ အိမ်ထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်စာ ဖတ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက် တာပဲ'

'အဖေရယ် အမေ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့တော့။ ပြန်ခေါ်သွား ကြပါနဲ့'

'ဘယ်နှယ် မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ ဒီအထဲ တမင်လာ ထားတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဆေးလာကုတာပဲ။ ခုလောက် အဆင်ပြေပြီးမှ ကုဖို့ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား'

ဆရာဝန်လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ အဖေ့အား မထားခဲ့ရန် ဇွတ်ပြောနေသည်ကို ပြန်ခေါ်သွားဖို့ မသင့်ကြောင်း ဝင်ရောက် ပျောင်းဖျပြောသည်။

အဖေလာတာကို အမေ မသိစေဘဲ အထဲသို့ အမှတ်တမဲ့ ပြန်ပြီး ခေါ်သွားဖို့ရန် ဆရာဝန်က အကြံပေးသည်။

မိန်းမထောင်ဘက်သို့ ဆရာဝန်က အကြောင်းကြားလိုက် လျှင် စောစောကလာသော ဆရာဝန်မကြီးပင် ပြန်ပေါက်လာ သည်။ အမေသည် တန်းလျားပေါ်တွင် တစောင်းလှဲကာ အိပ်နေသည်။ 'အမေ ထပါ'ဟု အသာလှုပ်ပြောလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် ထ၊ထိုင်သည်။ အဖေမှာ ဝရံတာဘက်တွင် ကွယ်နေရသည်။

ဆရာဝန်မကြီးက အမေ၏ အရပ်အမောင်းကို ပေနှင့် ဆွဲတိုင်း ရေးမှတ်သည်။ မဲ့၊ အနာရွတ်၊ လက်ပုံစံများကို တစ်ခုစီ စစ်ယူနေသည်။ ဆရာဝန်က 'သူ့သမီးပါ ခထ

အထဲသို့ လိုက်ပို့ခွင့်ပြုပါ'ဟု ခွင့်တောင်းပေးသောအခါ ဘိုမကြီးက လိုက်ခွင့် ပြုသည်။

'အမေ လာ အထဲ သွားကြနဲ့'ဟု ပြောလျှင် အမေသည် အလွယ်တကူ ထ၊လိုက်တာသည်။ ဆရာဝန်မကြီးနောက်မှ အမေနှင့်အတူ ထောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။

အမေ့အား ခုတင်ပေါ်တွင် စောင်များကို ကိုယ်တိုင် ခြုံပေးလိုက်သည်။

'အမေ ပျော်ပျော်အိပ်နော်၊ မတွေးနဲ့နော်၊ မပူနဲ့ အိပ်နော်' ဟု တတွတ်တွတ်ပြောကာ ခုတင်အောက်က ထိုင်လျက် အမေ့ ကို ဦးချလိုက်သည်။

'သာဓု- သာဓု- ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ၊ သွား- သွား သမီး အိပ်ချေတော့'

အမေ့ထဲမှ ထောင်ဝသို့ ဘယ်လို ဘယ်လို ရောက်သွား သည်ပင် သတိမထားမိ။ မိန်းမထောင်ဝင်းကြီးမှာ တစ်ဝင်းလုံး မှောင်မည်း ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ တံခါးပေါက်သို့ တန်းပြေးခဲ့ ပြီးနောက် ထောင်တံခါးပေါက်ကလေး တန်းကို ကုန်းထွက် လိုက်သောအခါ ခြေထောက်များမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ သည်။ တံတိုင်းကြီးကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အဖေ စောင့်နေရာသို့ သုတ်သုတ် ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။

ဆရာဝန်အား နှုတ်ဆက်ကြပြီး ထောင်ဝသို့ ထွက်လာ ကြသည်။ ကားမှာ ထောင်ဝက စောင့်နေသည်။ အရုဏ်တတ် လုနီး၍ ကောင်းကင်၌ မှောင်မိန်းနေသည်။ သို့သော် ကြယ်တို့ သည် မှိန်ဖျော့ဖျော့ အရောင်ကလေး သန်းနေသေးသည်။

အဆောက်အအုံကြီးများ ဘေးမှ ကပ်လျှောက်သွားကြ သည်။ အဆောက်အအုံကြီးများမှာ မည်းမည်းမားမားကြီး မိုးကာ ဆိတ်သုဉ်းနေပေသည်။ မှောင်ရိပ်များကို ဖြတ်ကာ မရုန်းပင်၊ သရက်ပင်ကြီးများအောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စကားကို တစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ကြ။ တိတ်ဆိတ်လွန်းအားကြီး၍ ဖိနပ်သံများမှာ မှောင်ထဲတွင် ကျယ်လောင်နေလေသည်။

မျက်နှာပေါ်သို့ နှင်းစက်၊ နှင်းမှုန်များ တဖွဲဖွဲ လာစဉ် နေ၍ စွတ်စိုအေးမြသွားသည်။ ဆောင်းလေမှာ တသုန်သုန် သုတ်ဖြူတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

'အစိန္တေယျ...အစိန္တေယျ...အပ္ပမေယျ...အပ္ပမေ ယျ...'

အရုဏ်တက် ကြည့်နှုစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် သံနေသံထားနှင့် ထ၊အော်နေသည့် အရူးတစ်ယောက် ၏ အသံကို နားထဲတွင် ကြားယောင်ကာ တံခါးပေါက် ကလေးက ကုန်းထွက်ခဲ့ပြီး အပြင်လောကသို့ ပြန်ရောက်သွား သည်။

ဂျာနယ်ကျွန်းကလေး
ခြံဝတံမဂ္ဂစင်း ၁၉၅၅၊ ဇူလိုင်